

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bu kitabın filme çekilecek olmasına hiç şaşırılmamalı!"

Arbetarbladet, İsveç

**BRO
SIS**

HALKA

SARA BERGMARK ELFGREN

MATS STRANDBERG

"Hikâyesi ve kurgusu çok güçlü...
Fantastik kitaplar arasında en ön sıralarda yer alacak."
literatopia.de, Almanya

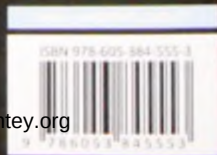
HALKA

Kan kırmızısı Ay gökyüzünde belirlediği gece, altı genç kız onları çeken esrarengiz bir güçle, terk edilmiş, eski bir şenlik alanında bir araya geldiler. Kızların tek ortak noktası, hepsinin aynı okula gidiyor oluşuydu ve bundan kısa bir süre önce, okullarındaki bir öğrenci tuvalette ölü bulunmuştu. Herkes intihardan şüpheleniyordu.

Kızlar dışında herkes...

O gece, yüzyıllardan beri süregelen bir kehanet ortaya çıktı. Kızlar, onları tek seferde yok edebilecek kadar büyük bir güçle donatılmış bir grup olan Seçilmişler olduklarını öğrendiler. Hepsi birbirinden kuvvetli, doğaüstü güçlere sahip olan kızlar, birer cadı olduklarını öğrendiklerinde, tüm farklılıklarına rağmen takım olmayı öğrenmek zorunda kaldılar. Bu noktadan sonra, koparılamaz bir halkanın parçası olmuşlardı.

Şimdi okula gitmek, onlar için bir ölüm kalım meselesiydi.
Çünkü cinayetler daha yeni başlıyordu.

Dünya Basınında “Halka”

“Bağımlılık yapan, sinema tadında anlatıma sahip bir roman... Fantastik kitaplar arasında bir başyapıt olacak.”

Sunday Telegraph, İngiltere

“Altı lise öğrencisi genç kızın dünyayı şeytani varlıklardan korumak için bir takım olmaları ve doğaüstü yeteneklerini geliştirmeleri anlatılıyor. Sürükleyici, güçlü ve etkili bir kitap...”

The Observer, İngiltere

“Bu kitabın filme çekilecek olmasına hiç şaşırılmamalı!”

Arbetarbladet, İsveç

“Hikâyesi ve kurgusu çok güçlü... Fantastik kitaplar arasında en ön sıralarda yer alacak.”

literatopia.de, Almanya

“Tahminlerinizi zorlayan, sizi tatmin edecek fantastik bir kitap. İlgi çekici ve konu bakımından alışılmadık...”

paperblog, İspanya

“Bu kitap en başından beni esir aldı. Kehanete göre Seçilmişler dünyayı kurtarmak için Şeytan’la savaşmak zorunda... Kime güvenebilirsiniz? Peki, sıradaki kurban kim olacak? Seçilmişler intihar mı ediyor yoksa öldürülüyor mu? Bu romanda bulacaklarınız sınırsız: Büyüler, rüyalar, tehlikeli seçimler, intikam, zorbalık, aşk, kara büyü, can sıkıcı aileler...”

Albertslund’s Library, Danimarka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Halka, başından sonuna kadar heyecan yüklü. Farklı kişiliklere sahip karakterler oldukça zengin özelliklere sahip. Okul hayatı, gençliğin günlük yaşamı mükemmel çizilmiş.”

Dagsavisen, Norveç

“Kurgusu mükemmel, karakterler gerçekten vücuda gelmiş. Kitabı okurken bağımlısı olabilirsiniz. İkinci kitabını okumak için sabırsızlanacaksınız.”

Perdidias Entre Páginas, İspanya

“Zekice kurgulanmış... Beklenmeyen ölümlerle okuyucuyu şok ediyor. Tarzı olan, örneğine pek rastlanmayan ve gençlerin hayatlarına ışık tutan, cadı ve büyülerle iç içe bir hikâye...”

Svenska Dagbladet, İsveç

“Cadılar ve kötülük hakkında bir üçleme için oldukça heyecanlı ve güçlü bir roman. İkinci kitapta sizleri neyi beklediğini tahmin edemiyorsunuz.”

leser-welt.de, Almanya

“Sonu tahmin edilemeyen ve klasik çerçevenin dışına çıkan bir kitap...”

Västerbottens Folkblad, İsveç

“Kurgusu hayranlık uyandırıyor. Oldukça başarılı, okunmaya değer bir kitap...”

Serendipity Reviews, İngiltere

“Yazarlar hikâyeyi anlatmada öyle başarılı ki tüm sahneler gözünüzde canlanıyor. Diyaloglar günlük konuşma dilinde olduğu için sanki yanınızda gerçekleşiyor.”

Weekendavisen, Danimarka

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"ENGELSFORS ÜCLEMESİ"

1

BELKİ KAYNAK

Sonsuz Kitap: 87
ISBN: 978-605-384-555-3
Yayıncı Sertifika No: 16238

HALKA

Yazar: Sara Bergmark Elfgren & Mats Strandberg
Çeviri: Nilay Yelkenci
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Görsel Yönetmen: Faruk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Editör: Begüm Öztürk

BASKI

MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com Sertifika No: 34191

YAKAMOZ KİTAP © 2013 ELFGREN & STRANDBERG

Orijinal Adı: The Engelsfors Trilogy: Cirkeln
Copyright © Sara B. Elfgren ve Mats Strandberg, 2011. Orijinal
dili İsveççe olan bu kitabın Türkçe yayım hakları Grand Agency,
İsveç'ten Kalem Ajans aracılığı ile alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez ve yayımlanamaz.

Sonsuz Kitap, Yakamoz Yayınları'nın tescilli markasıdır.

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35

www.yakamozkitap.com info@yakamozkitap.com
www.facebook.com/yakamozkitap

"ENGELSFORS ÜCLEMESİ"

HALKA

Yazar Hakkında

Sara Bergmark Elfgren, Stockholm'de yaşıyor. TV ve film senaryoları yazıyor. *Engelsfors Üçlemesi*'nin ardından tek başına bir kitap yazmayı planlıyor.

Mats Strandberg, Stockholm'de yaşıyor. *Engelsfors Üçlemesi*'den önce üç romanı daha yayımlanmıştır. İlerleyen günlerde korku sinemasına yönelik hikâyeler yazmak istiyor.

, Bu kitap, gençlik yıllarımıza adanmıştır...

Tesekkürler

En başından beri büyü konusunda bilgisi olan ve bizlere hiçbir zaman şüphe ile yaklaşmayan -en azından bunu saklamayı çok iyi beceren- muhteşem yayıncımıza teşekkürler. Kör gibi baktığımızda taze gözleriyle yardımımıza yetişen editörümüz Sofia Hahr'a da teşekkürler. Parende atan ponpon kızlar, balonlar ve tartlar için Eva Ehrnström ve Karin Rowland'a teşekkürler. Bebeğimizin dünyanın diğer ülkelerinde başarı yakalayabilmesi için akla gelebilecek en iyi koşulları sağlayan eşsiz Rabén&Sjögren/Norstedts ekibine teşekkürler.

Grand Agency'deki Lena, Maria, Lotta ve Peter'e teşekkürler. Bize yol gösterdiniz, bize kendimizi Seçilmiş hissettirdiniz.

Hayal edebileceğimizden çok daha güzel resimler yaratan ve belirsiz arzularımızı en sonunda üç kapak resmine indirebilen Kim W. Andersson'a teşekkürler.

Aktarmak istediğimiz mesajı en iyi şekilde özetleyen bir biçim bulmayı başaran ve mükemmele ulaşmadan pes etmeyen Pär Åhländer'e teşekkürler.

Kitabın oluşumu süresince oldukça erken bir evrede ilk bölümü okuyan ve değerli tavsiyeleriyle bir yığın gereksiz iş yapmaktan kurtulmamızı sağlayan Catharina Wrååk'a teşekkürler.

Sara Bergmark Elfgrén & Mats Strandberg

Bize Anna-Karin'ın çiftlikteki günlük hayatını öğreten Tommy ve Stefan Runarsson'a, yine Linnéa'nın arka planındaki boşlukları doldurmamıza yardım eden Anna Bonnier'e teşekkürler.

Maria Sadeghzadeh ve ailesine, Elisabeth Östnäs ve Camille Tuutti'ye teşekkürler.

Mats Strandberg

Margareta'ya güzel evinde yazmamıza izin verdiği ve elbette böyle görkemli bir kızı dünyaya getirdiği için teşekkür etmek istiyorum.

Eve geldiğimde kendimi eski çocuk odama kilitlediğim ve yalnızca yemek hazır olduğunda aşağı kata indiğim zaman bana destek olan Margit ve Micko Strandberg'e teşekkür ediyorum. Bu dünyada en çok sizi seviyorum ve bu tamamen doğru.

Micke'ye teşekkür ederim. İki manyak insan birlikte çalıştığında iş sırasında oldukça deli anlar yaşanabiliyor, bu yüzden eşine sürekli aklını kaçırttırmama katlandığı için teşekkürler. Benim varlığıma gösterdiğin sonsuz bir sabrın var... değil mi?

Sara Bergmark Elfgrén

Anneme her zaman okuduğu, beni desteklediği, bana meydan okuduğu için ve konuşurken, yazarken, hayatı yaşarken her zaman yanı başımda olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Tüm hikâyeler için teşekkürler!

Bergslagen'deki araştırma gezisi boyunca gösterdikleri sıcak ilgiden dolayı ve elbette çok yetenekli ve yakışıklı oğulları Margit ve Micko Strandberg'e teşekkür etmek istiyorum.

Micke... Sana her zaman arkamda hissettiğim desteğin, coşkunun, mi-zah anlayışın, sabrın, arkadaşlığın ve sevgin dolayısıyla on sayfa uzunluğunda bir teşekkür notu yazmak istedim. Bazen kelimeler gerçekten yetersiz kalıyorlar.

Halka

Coşkun, faydalı tavsiyelerin ve Frasse için kız kardeşim Sofia'ya teşekkür ederim. Sara

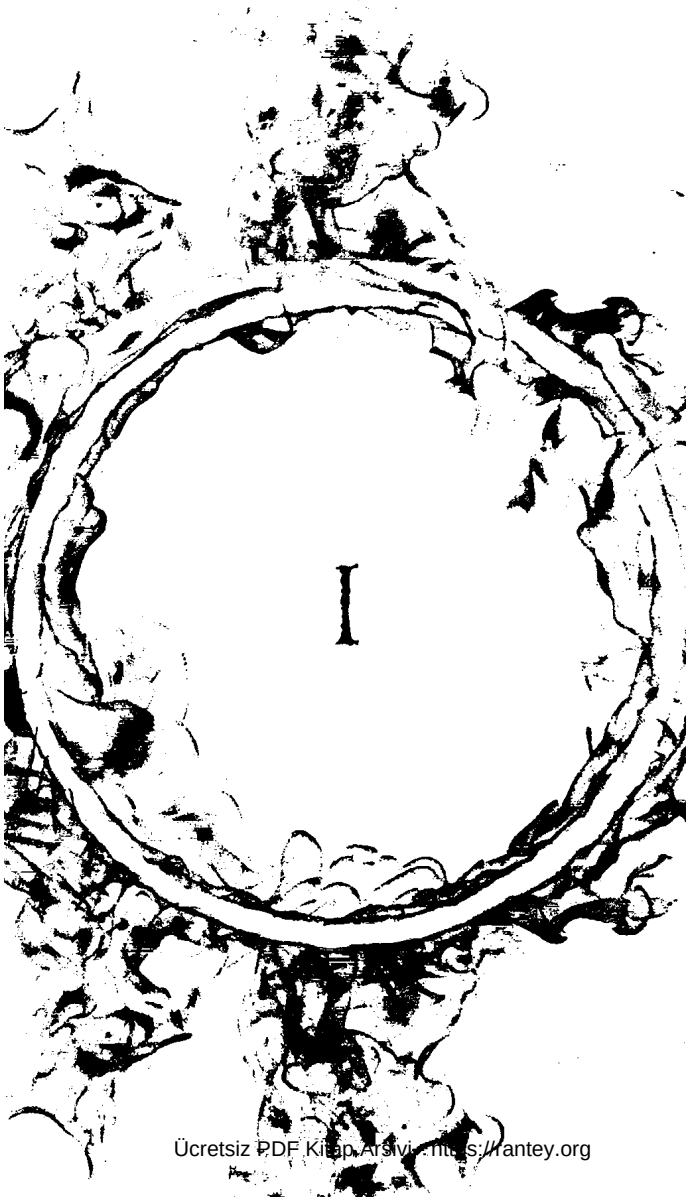
Babam Claes'e... İyi yorumları, LucasArts oyunu ve doğru klavye takımı için teşekkür ederim.

Senaryoyu çeşitli aşamalarında okuyan, değerli izlenimler ve teşviklerle çalışmaya katkıda bulunan herkese teşekkürler. İşte onlardan bazıları: Elin Borowski, Elisabeth Jensen Haverling, Siska Humlesjö, Viktoria Aponte Persson, Mathilda Elfgren Schwartz, Johanna Paues Darlington, Rickard Darlington, Minna Frydén Bonnier, Anton Bonnier, Hans-Jörgen Riis Jensen, Anna Andersson, Emelie Thorén, Johan Ehn, Lina Neidestam, Pär Åhländer ve Levan Akin.

Tüm arkadaşlarımız ve meslektaşlarımıza destekleri için teşekkürler. Onlar bizden desteklerini hiç esirgemediler. Bizim Engelsfors'un içinde kaybolup gitmemize katlandılar. Gerçekliği ziyaret ettiğimizde gerçeklik gözümüze artık iki başlı tuhaf bir yaratık gibi görünüyordu.

Kitaplar hakkında tavsiye yazıları yazan Typhoid Mary namıdiğer Helena Dahlgren'e bizim birbirimizden hoşlanacağımızı düşünüp bizi bir araya getirdiği için onurlu bir teşekkürü borç biliyoruz. Bu düşünceyle nasıl bir canavar yarattığını bir bilsen.

I

Müdire, Elias'tan bir cevap bekliyordu ama Elias ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Müdireyi hoşnut edecek hiçbir şey olmadığından, delikanlı ellerine bakmakla yetindi. Elleri keskin ışıktaki her bir damarının görülebileceği kadar solgundu.

“Elias?”

Okulun otoparkına bakan, yorgun dosyalar ve saksılar ile dolu bu küçük ve iç karartıcı odanın içinde çalışmaya nasıl katlanıyor, diye düşündü.

“Ne yapmaya çalıştığını açıklayabilir misin?” diye sordu müdire.

Elias gözlerini kaldırarak okul müdiresine baktı. Nasıl katlanabildiği belliydi. Onun gibi insanlar bu dünyaya doğal bir yolla ait olurlardı. Onlar her zaman normal olanı ve kendilerinden bekleneni yaparlardı. Her şeyden önemlisi onlar tüm problemlerin çözümlerine sahip olduklarına inandırılmışlardı. Bir numaralı çözüm ait olmak ve kuralları izlemektir. Müdire Adriana Lopez, bu felsefe üzerine inşa edilmiş bir dünyanın kraliçesiydi.

“Bu durum beni oldukça rahatsız ediyor,” dedi müdire. Elias onun gerçekten sinirli olduğunu fark etmiş ancak bir türlü silkelenecek kendini toparlayamamıştı. “Dönem başlayalı üç hafta bile olmadı ama sen okula bir hafta bile uğramadın. Bunu sana şimdi söylüyorum çünkü ileride dengeni tamamen kaybetmeni istemiyorum.”

Elias'ın aklına Linnéa geldi. Onu düşünmek genellikle dikkatini toplamasına yardım ederdi ama şimdi tek hatırladığı birbirlerine na-

sıl bağırdıklarıydı. Onun gözyaşlarını düşünmek acı veriyordu. Onları durdurmak için bir şey yapamıyordu çünkü bu gözyaşlarına sebep olan ta kendisiydi. Belki de Linnéa artık ondan nefret ediyordu.

Linnéa karanlığı uzakta tutuyordu. Elias kaygılarından kurtulmak için kendini jiletliyor ve uyuşturucu kullanıyordu. Linnéa, Elias'ın böyle ucuz ve kolay kaçış yollarına sapmasına izin vermiyordu ama dün Elias, Linnéa'ya direnmişti. Doğal olarak Linnéa bunun farkına vardı ve şimdi belki de Elias'tan nefret ediyordu.

“Burada, lisede işler başkadır,” diye devam etti kraliçe. “Özgürlük daha fazladır ancak bu özgürlük, sorumluluk altında bir özgürlüktür. Burada kimse seni sevip okşamayacak. Hayatının geri kalanının nasıl olacağı tamamen sana bağlı. Söz konusu olan senin geleceğin. Geleceğini boşuna mı harcamak istiyorsun?”

Elias neredeyse kahkahayı basacaktı. Bu saçma sapan konuşmaya gerçekten inanıyor muydu? Elias onun için bir birey değildi, yalnızca ‘biraz rayından çıkmış’ bir öğrenciydi. Ergenlik ve hormonlar ile açıklanamayacak bir problemi olamazdı. Bu probleme ancak ‘sıkı kurallar’ ve ‘iyi tanımlanmış sınırlar’ yardım edebilirdi.

“Senin de bildiğin gibi üniversite sınavı yaklaşıyor.” Bu cümle Elias üzerinde herhangi bir etki göstermemişti ve müdirenin ağzı ipince bir çizgi hâlini almıştı. “Üniversite sınavı, çalışma alışkanlığı gerektirir.”

Elias sıkılarak içini çekti. Bu toplantı haddinden fazla uzamıştı. “Biliyorum,” dedi bakışlarını müdireden kaçırarak. “Boşuna çabalamak istemiyorum. Lisenin benim için yeni bir başlangıç olacağını sanıyordum fakat bu hiç de kolay olmadı. Bildiğiniz gibi diğerlerinin çok gerisindeyim ama bunu başaracağım.”

Müdire önce şaşırdı ardından yüzünün etrafına bir gülümseme yayıldı. Elias tam da onun duymak isteyeceği şeyi söylemiş, bunun karşılığında müdire tüm toplantı boyunca ilk defa gülümsemişti. “Güzel,” dedi müdire. “Kendini toparlamaya karar verdiğin an işlerin yoluna gireceğini sen de fark edeceksin.” Öne eğilip Elias'ın siyah kazağının üstünden aldığı bir saç telini parmakları arasında oynattı. Saç teli pencereden içeri gelen güneş ışığında parlıyordu. Kopan saç telinin kö-

küne doğru gidildikçe, doğal saç rengi kendini bir santimetre kadar gösteriyordu.

Adriana Lopez büyülenmiş bir şekilde saç teline baktı ve Elias onun saç telini ağzına götürüp çiğnemeye başlayacağı gibi delice bir düşünceye kapıldı. Müdire, Elias'ın bakışını görür görmez saç telini yavaşça çöp kutusunun içine bıraktı. "Affedersin, biraz titizimdir." Elias gerçekten ne cevap vermesi gerektiğini bilmediğinden yalnızca belirli belirsiz gülmüsedti. "Öyleyse bugünlük bu kadar," dedi müdire.

Elias yerinden kalktı ve odayı terk etti. Kapı arkasından tam olarak kapanmamıştı. Kapıyı kapatmak için arkasını döndüğünde bakışları kısa bir an için müdireye ilişti. Müdire çöp kutusunun üzerine eğilmiş; uzun, ince parmaklarıyla âdeta balık tutuyormuşçasına yukarıya doğru bir şey çekiyordu. Sonradan mühürleyeceği küçük bir zarfın içine doğru kaydırды o şeyi. Elias olduğu yerde kalakaldı, gerçekte ne gördüğünden emin değildi. Artık kendi bile gözlerine inanamıyordu. Bu kadar akıl almayacak bir şey olmasaydı, o şeyin müdirenin biraz önce kazağından çekip aldığı saç teli olduğuna inanabilirdi.

Aynı saniyelerde müdire başını yukarıya kaldırdı. Gülümsemesini bastırmadan önce bakışları sertleşti. "Başka bir şey mi vardı?" diye sordu.

"Hayır," diye mınıldandı Elias ve kapıyı arkasından çekip kapattı. Kapı tıkırtısıyla kapandığında içi hayati bir tehlikeyi atlatmışçasına hafiflemişti.

Okul boş ve ıssızdı. Böyle bir manzara ona normal gelmiyordu. Yalnızca yarım saat önce müdirenin odasına giderken koridorlar konuşup yürüyen öğrencilerle doluydu. Elias, gök gürültüsünü andıran sesler çıkarak hızla indiğı döner merdivenlerde Linnéa'nın numarasını çevirdi. Linnéa, Elias merdivenin en son basamağına ulaştıktan sonra zemin katın koridoruna açılan sürgülü kapıyı çektiğı anda cevap verdi.

"Linnéa."

Vücudu bir anda gerildi. "Benim," dedi Elias.

"Evet, öyle," diye cevap verdi Linnéa her zaman yaptığı gibi.

Elias biraz rahatladı. “Özür dilerim,” dedi Elias. “Dün için çok ama çok üzgünüm.” Aslında bunu bu sabah birbirlerini gördüklerinde söylemek istemişti ama hiç fırsat olmamıştı. Linnéa tüm gün uzakta kalmış, son dersin öncesinde ise ortadan kaybolmuştu.

“Evet, tamam,” dedi yalnızca. Sesi sinirli gelmiyordu, üzgün de değildi; sadece her şeyden vazgeçmiş gibi boş ve neşesizdi. Bu, Elias’ı her şeyden daha çok korkutuyordu.

“Bu o değil... Tekrardan başlamayı düşünmüyorum. Yalnızca bir marihuanaydı,” dedi Elias.

“Bunu dün de söyledin.”

“Bana inanmış gibi görünmedin.” Elias dolap dizileri boyunca yürüdü, zemine vidalanmış sert ağaç sıraların oluşturduğu oturma grubunu ve mesaj panosunu geçti. Linnéa hâlâ bir şey söylememişti. Aniden kendine ait olan adımların dışında başka bir sesin farkına vardı. Arkasını döndü. Görünürde hiç kimse yoktu.

“Bırakacağına söz vermiştin,” diyen Linnéa’nın sesi duyuldu.

“Biliyorum. Özür dilerim. Seni kandırdığımı biliyorum...”

“Hayır,” diye sözünü kesti Linnéa. “Esas lanet olasıca kendini kandırmış oluyorsun! Bunu benim için yapamazsan, o zaman sen hiçbir zaman...”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Elias. “Hepsini biliyorum.” Elias dolabının önüne geldi, kapağını açtı ve siyah pamuklu çantasının içerisine bazı kitaplar yerleştirdi, ardından dolabın ince sac kapısını sertçe çarptı. Sessizliğin hemen öncesinde yabancı adımları tekrar duydu. Yeniden arkasını döndüğünde bomboş bir koridorla karşılaştı. Yine de izlendiğini hissediyordu.

“Bunu neden yaptın?”

Dün de aynı soruyu defalarca sormuştu ama Elias gerçeği hiçbir zaman söylememişti. Bu çok korkutucuydu. Çok çılgıncaydı. Elias gibi bir dengesiz için bile. “Söyledim ya, çok endişeliydim,” dedi Elias öfkelenmemeye ve yeniden bir kavga başlatmamaya çalışarak.

“Biliyorum, çok daha fazlası var.”

Elias tereddüt etti. “Tamam,” dedi bıkkın bir sesle. “Anlatacağım. Bu akşam görüşebilir miyiz?”

“Tamam.”

“Annemle babam uykuya dalar dalmaz evden sıvışacağım. Linnéa...”

“Evet?”

“Benden nefret mi ediyorsun?”

“Bu kadar aptalca bir soru sormandan nefret ediyorum” dedi hızlıca Linnéa, sinirden tıslayan bir kedi gibi.

Sonunda. Tanıdığı Linnéa geri dönmüştü. Elias telefonu kapattı. Koridorda durmuş gülüyordu. Umut vardı. Linnéa ondan nefret etmedikçe umut vardı. Linnéa kan bağı dışında onun her anlamda kardeşiydi. Linnéa oldukça tüm bunları yalnız başına göğüslemesine gerek yoktu.

Elias koridorda yürümeye başladığında aniden ışıklar söndü. Elias’ın bedeni, korkudan kaskatı kesilmişti. Cılız bir ışık koridorun ucundaki pencereden içeriye sızıyordu. Yakınlarda bir yerlerde kapanan kapının sesini duydu. Sonrasında yine sessizlik... *Korkacak bir şey yok*, diye kendini ikna etmeye çalıştı. Çıkışa doğru yürümeye başladı. İçinde büyümeye başlayan korkuya yenilmemek için kendini sakin ve sabit adımlarla yürümeye zorladı. Dolap dizilerinin olduğu noktadan köşeyi döndü. Orada biri duruyordu.

Okul hademesi. Elias onu birkaç kere görmüştü. Unutulması imkânsız biriydi. Tüm sırlarını okuyabileceklermiş gibi Elias’a dikilen iri ve buz mavisi gözleri vardı.

Elias geçip giderken gözünü zeminden ayırmadı ama ensesinde yanan o bakışı hissetti. Boğazının içinde bir bulantı hissi dolaşmaya başladı. Kalbini ağzına gelmişti. Adımlarını hızlandırdı.

Son altı ayda Elias’ın hayatında her şey daha iyiye gitmişti. Elias değiştiğini ve içindeki bazı yaraların kabuk bağladığını hissediyordu. Çocuk ve Gençlik Ruh Sağlığı Birimi’nden gönderilen yeni psikolog bir önceki kadar budala değildi ve sanki onu daha iyi anlıyordu. Her şeyden önemlisi hayatında Linnéa vardı. Linnéa ona yaşadığını hisset-

tiriyordu. Linnéa sayesinde boğucu ama bir o kadar da insanı evinde hissettiren karanlığın dışına çıkmayı istiyordu. Bu yüzden şu aralar başına gelen şeyin, neden artık geceleri uyuyabiliyorken ve hatta kendini mutlu hissedebiliyorken olduğunu anlamak gerçekten çok zordu.

Elias üç gün önce kendi yüzünü aynada değiştirken görmüştü. Yüzü tanınmayacak hâlde buruşmuştu. Gerçekten delirdiğini sanmıştı. Sesler duyuyor ve halüsinasyonlar görüyordu. Tüm bunlar ödünü koparıyordu. Üç gün boyunca ne jiletlere ne de Jonte'nin eşyalarına bakabilmişti. Aynalardan kaçıyordu. Dün kendini bir vitrin camında görmüştü. Yüzü titreşiyor ve sanki suyun içindeymişçesine sağa sola akıyordu. İşte o zaman Jonte'yi aradı.

Kontrolünü kaybediyorsun.

Elias'ın kafasının içinde yabancı bir fısıltı dolaşmaktaydı. Etrafına bakındı ve yine döner merdivenlerin basamaklarına tırmanarak müdirenin ofisinin bulunduğu koridora geri geldiğini fark etti. Buraya neden geldiğini anlayamadı.

Işıklar yıldırım gibi aniden yanıp sönerken merdiven boşluğuna açılan kapı arkasında yavaşça gıcırdadı ve döner merdivenlerden yumuşak bir ayakkabı tabanının alçak sesi duyuldu.

Gizle kendini.

Elias loş koridor boyunca koştu. Geçtiği her dolap dizisi sonrasında birinin veya bir şeyin kendini göstermesini bekledi. Tam köşeyi dönecekken merdiven boşluğuna giden kapının yavaşça açıldığını duydu. Adımlar yavaş ama bir o kadar da kararlı bir şekilde yaklaşıyordu.

Elias okulun belkemiği olan taş merdivene ulaştı. *Merdivenden yukarı koş.*

Basamakları ikişer ikişer tırmanan Elias'ın bacakları acıdı. Okulun tavan arasına açılan kilitli bir kapının bulunduğu koridor boyunca koşmaya devam etti. Bu çıkmaz sokağı andıran küçük koridor, okulun unutulmuş yerlerinden biriydi ve burada kimsenin kullanmadığı tuvaletler yer almaktaydı. Linnéa ve Elias sıklıkla burada buluşurlardı.

Adımlar yaklaşıyordu. *Gizle kendini.*

Halka

Elias tuvaletlere açılan kapıdan içeri girdi. Kapıyı arkasından dikkatlice kapatıp duyulmayacak şekilde nefes almaya çalıştı. Dinledi. Dünyadaki tek gürültü gittikçe süratlenen, ardından da uzakta kaybolan bir motosiklet sesiydi. Elias kulağını kapıya dayadı. Hiçbir şey duymadı ama biliyordu ki biri oradaydı. Kapının öteki tarafında.

Elias.

Fısıltı daha da güçlenmişti şimdi ama Elias bunun yalnızca kafasının içinde olduğundan tamamen emindi. *İşte şimdi yine oldu, deliriyorum,* diye düşündü ve hemen arkasından sesi duydu. *Evet. Deliriyorsun.*

Pencereden soluk mavi gökyüzünü görüyordu. Beyaz fayanslar parlıyordu. İçerisi soğuktu. İç muazzam bir yalnızlıkla doldu.

Arkam dön.

Elias bunu yapmak istemedi ama yine de arkasını döndü. Sanki bundan böyle vücudu üzerinde hiç gücü kalmamış gibiydi. Ses ona, et ve kandan bir kuklaymışçasına hükmediyordu. Şimdi yukarılarında ayna olan üç lavabonun önünde duruyordu. Kendi solgun yüzünün görüntüsüyle karşılaştığında gözlerini yummak istedi ama bu yapamadı.

Aynayı parçala.

Vücudu emre itaat ediyordu. Eliyle sıkıdığı pamuklu çantanın sapı gittikçe sertleşiyordu. Ayna kırıldığında çıkan ses fayans duvarların arasında yankılandı. Büyük cam parçaları şangırdayarak daha sonra içinde küçük parçalara ayrılacakları lavaboya düştüler.

Biri bir şey duymuş olmalı, diye düşündü Elias. *Lütfen, biri duymuş olsun.* Ama kimse gelmedi. Sesle birlikte yalnızdı.

Elias'ın vücudu lavaboya yaklaştı ve en büyük cam parçasını aldı. Ne olacağını anlamıştı. Korku başını döndürdü.

Sen bozüksun. Seni düzeltmek imkânsız.

Açık tuvalet bölmelerinden birinin içine doğru yavaşça yürüdü.

Yakında her şey sona erecek ve hiçbir zaman korkmana gerek kalmayacak.

Şimdi ses kulağına neredeyse rahatlatıcı geliyordu. Elias kendini içeriye kilitleyip klozetin üzerine oturdu. Ağzını açmak ve bağırarak için

kendini zorladı. Cam parçasını gittikçe sert bir şekilde kavrayınca keskin kenarlar avucunun içini kesti.

Acı yok.

Hiç acı hissetmemişti. Avuç içinden kanın sızdığını ve gri laminant zemin üzerine damladığını gördü. Vücudu tamamen uyuşmuştu. Yalnızca düşünceleri ve ses kalmıştı geride.

Hayat daha iyiye gitmiyor. Onu şimdi de sonlandırabilirsin. Acıdan ve yalanlardan kurtulabilirsin. Ne de olsa asla daha iyi olmayacak, Elias. Hayat yalnızca onur kırıcı bir mücadele. Ölü olanlar mutlu olanlardır.

Büyük cam parçası uzun kazak kolunun altına girip derisinin altındaki eski yarasını deşerken Elias artık direnmeyi bıraktı. Aklına anne ve babası geldi. Bunun üstesinden geleceklerdir. Ne de olsa onlar bir gün cennette yeniden buluşacaklarına inanırlar. Keskin cam parçası derisinde ilk keşiği açarken Elias onları sevdiğini düşündü. Linnéa'nın bunun kendi seçimi olmadığını anlayacağını umuyordu. Diğerleri onun hayatına son vermesinin hiçbir önemi olmadığını düşünecekti. Yalnızca Linnéa bunu yapmazdı. Bileğini daha öncekilerden tamamen başka bir şekilde kesti bu kez. Derin ve isteyerek.

Yakında hepsi sona erecek, Elias. Biraz daha dayan, sonra hepsi geçecek. Böyle daha iyi olacak. Çok fazla acı çektin.

Kolundan kan fışkırıyordu. Tüm olan biteni görüyor ancak bu ona hiçbir şey hissettirmiyordu. Gözlerinin önünde siyah noktalar belirmeye başlamıştı. Dans ediyorlar ve tüm dünya tamamen kararana kadar büyüyorlardı. Duyduğu son ses dışarıdan, koridordan gelen adımlardı. Oradaki her kimse artık gizlenmeye çalışmıyordu. Bunun için hiçbir neden yoktu şimdi. Elias, Linnéa'dan kopmamaya çalışıyordu. Tıpkı küçüklüğünde uykuya daldığı zaman umut verici bir düşünceyi hâlâ içinde tutabilirse kâbuslardan kaçabileceğine inandığı gibi.

Beni affet.

Kendisinin mi yoksa sesin mi bu kelimeleri söylediğini bilmiyordu. İşte tam da o an acıyı hissetti.

2

Bilinci yerine geldiğinde onu, bıraktıkları köşede, yarı çömelmiş vaziyette yatarken buldular. Bulunduğu mahzendeki karanlık çok güçlüydü ve tüm vücudunu ağrıtıyordu. Doğruldu, bacaklarını geceliğinin altına topladı ve kollarını dizlerine doladı. Sağ gözü hâlâ hiçbir şey görmüyordu. Kan pıhtısı ve irinle kaplı sol gözü zonkluyordu.

Dışarıda adımlar yankılandı ve ağır kapı açıldı. Meşalenin ateşi odayı aydınlattı. Ağır bir zincirle bağlanmış ayaklarındaki yaraları gördüğünde bakışlarını kaçırdı. Meşale taşıyıcı, olanları izlerken iki nöbetçi onu hışımla yerden kaldırıp ellerini bağladı. Halatın bileklerini acıttığını belli etmemek için direniyordu. Meşaleyi taşıyan adam ezici bir üstünlük hissi ile ortalarda dolaşıyordu. Hiç dişi yoktu ve nefesi çürük et kokuyordu. Meşaleyi aşağıya ve yakına getirdiğinde yüzü gittikçe daha fazla aydınlanıyordu. Bir eli meşaleyi tutuyor, diğer eli önce yüzünü ardından göğüslerini okşuyordu. “Bugün öleceksin, kal-tak!” diye bağıırıyordu.

İçine dolan nefret onu daha da güçlendirip cesaretlendirdi. “Seni lanetliyorum,” diye çıkıştı. “Erkekliğin düşsün ve çürüsün! Efendim Şeytan seni ölüm döşeğinde rahat bırakmayacak ve zebaniler sana sonsuza dek ızdırap çecktirecek.”

Adam sanki ateşe tutulmuş elini bir anda geri çekti. “Tanrı bizi kutsasın,” diye mırıldandı nöbetçilerden biri.

Onları korkmuş görmek küçük bir teselli olmuştu. Biri başına çuval geçirdi ve onu labirent gibi yollarda sürükledi. Gıcırdayan menteşeli

bir kapı açıldı. Açık hava. Çiyden kalma o taze koku. Kendini kötü adamların tiksindirici kahkahalarına karşı güçlendirmişti ancak duyulan yegâne ses kuşların şarkısı olmuştu. Şafak vaktinin kırmızı ışığı ince bezden yapılmış çuvalın içine sızıyordu. Güneyde bir guguk kuşu ötüyordu. Guguk kuşları güneyin ağıtları.*

Derin ve hayvani bir içgüdü ele geçirmişti bedenini. Şimdi kaçmak zorundaydı. Gözleri kapalı olmasına rağmen panikle çok ama çok hızlı koşmaya başlamıştı. Koştukça demirden zincirler ayak bileklerine vuruyordu. Kimse onu durdurmuyordu. Buna gerek olmadığını biliyorlardı. Nemli zemine tepetaklak düşmeden önce çok da fazla ilerleyememişti. Nöbetçiler arkasından gürültü yaparak gülüyorlardı. “Efendisi Şeytan’a yetişmek için bu acelesi,” dediğini duydu dişsiz adamın. Güçlü ve kaba elleri onu kollarının altından kaldırdı. Bir diğeri ayaklarını yakaladı. Onu hızla havaya kaldırdılar. Sert bir şeyin üzerine bırakılmadan önce birkaç saniye kadar havada sürüklendi. Bir at homurdandı ve dünya sallanmaya başladı. Ayırt edebildiği tek şey at arabasına benzer bir şeyin içinde olduğuydu.

“Orada biri var mı?” diye fısıldadı. Cevap veren olmadı. *Bu da iyi,* diye düşündü. *Ölümden önce hepimiz yalnızız.*

Minu titreyerek uyandı. Tüm gece pencere açık uyumuş gibi buz kesmişti. Nefes alırken sanki göğsünün üzerinde büyük ve ağır bir şey varmış gibi zorlanıyordu. Örtüyü çenesine kadar çekti ve yatağın içinde top gibi kıvrıldı. Daha önce bedenini bu denli ele geçiren bir kâbus görmemişti. Daha önce gördüğü kâbusların sonrasında sarı beyaz çizgili duvar kâğıtlarıyla bezenmiş odasını tekrar gördüğünde hiç bu kadar rahatlamamıştı. Kısa bir süre içinde nefes alması kolaylaştı ve vücudu yavaşça ısındı. Cep telefonuna baktı. Saat yediydi. Uyanma vaktiydi. Minu yatağından kalktı ve gardırobunu açtı. İçinde aynı yavan ve ruhsuz kotlar, bluzlar, yünlü hırkalar yerine şöyle kendini belli eden ve kişilikli bir stili olmasını diledi. Askısından çıkardığı lacivert bir kazağı

* Eski İsveç halk inancına göre guguk kuşlarının peygamberlerin tezahürü olduğuna ve guguk kuşlarının gelecekte haber getirdiklerine inanılır. (ç.n.)

Halka

omuzlarına aldı. Son derecede masum görünüyordu. Saç kesimi her zaman aynıydı. Ama okula her zamankinden farklı bir şekilde gelse insanlar ne derdi? Gizliden gizliye stillerini beğendiği okulun havalı kızları onun yalnızca bir özentisi olduğunu düşüneceklerdi. Ayrıca alışverişten nefret ederdi. Kendini kitap dükkânında kitap okuyamayan biri gibi hissedirdi. Öte yandan giysilerin çirkin veya güzel olduklarını, insanlara yakışıp yakışmadıklarını görebiliyordu ama kendini bir kataloğu karıştırırken ya da bir giysi dükkânında bulduğunda yalnızca güvenli kartları oynamayı seçiyordu: Siyah, koyu mavi, uzun kazaklar; çok dar olmayan pantolonlar; çok kısa kesim olmayanlar; çok sıkıcı olmayanlar. Giysiler, anladığı ama konuşmadığı bir dil dibi idi.

Giysilerini yanına aldı ve odasından çıkıp koridorda yürüdü. Anne babasının yatak odasının kapısı kapalıydı. Banyoda, lavabonun kenarında babasının jiletinin etrafındaki su birikintilerini gördüğünde babasının işe gitmek için evden yeni çıktığını anladı. Annesinin havlusu nemliydi, bugün izinli olsa bile uyanmış olmalıydı.

Minu giysilerini banyo dolabının üzerine bıraktı, küvete girdi ve duş perdesini çekti. Aniden orman yangınında çıkan dumana benzer puslu ve zehirli bir koku aldı. Burnunun üzerine gelen uzun siyah saçlarını kokladı. Saçlarından gelen ve kolayca tanımlanamayan bu kokudan kurtulması için saçını iki kez şampuanladı. Ardından saçını bir havluya sardı ve dişlerini fırçaladı. Bakışları aynanın hemen yanında, duvarda çerçeveli olarak asılı duran Engelsfors haritasına takıldı. Geçen yıl anne ve babasının Stockholm'deki teyzesi Bahar'ın yanına taşınmasına ve liseyi orada okumasına izin vereceklerine gerçekten inanmıştı. Her gün bu haritayı görmekten ve hâlâ burada sıkışıp kaldığını hatırlamaktan nefret ediyordu.

Engelsfors. Güzel isim ama silik ve virane bir şehir. Hiçliğin ortasında, insanların yollarını kaybettikleri ve ortadan kayboldukları derin ormanlarla çevrili Engelsfors. On üç bin nüfusu ve yüzde on bir nokta sekiz işsizlik oranıyla Engelsfors. Yirmi beş yıl önce şehrin belkemiği olan fabrika kapandığında merkezdeki yerler boşalmış, yalnızca pizza restoranları ayakta kalmıştı.

Ana yollar ve demir yolları şehrin içerisindeki sınırları belirlemek-
teydi. Doğu tarafında Damm Gölü, petrol istasyonları, atölyeler,
kapanmış fabrika ve insana keder veren bazı yüksek, bakımsız apart-
manlar yer alıyordu. Batı tarafında şehir merkezi, kilise, papazın evi,
alçak yapılı teraslı evler, dinginlik veren kanal etrafındaki ‘güzel’ villa
alanı bulunuyordu. İki katlı, açık gri, modern mimari harikası vil-
lada ince zevklere uygun, pahalı duvar kâğıtları ve Stockholm’deki
tasarım mağazalarından getirilen mobilyalarıyla Falk Karimi Ailesi
oturuyordu.

Minu merdivenlerden aşağıya indiğinde annesini mutfak masasının
yanında otururken gördü. Masanın üzerinde babasının sabah gazeteleri
duruyordu. Annesi yanında her zamanki kahvaltısı olan dumanı üze-
rindeki sade kahvesi ile bir tıp dergisine gömülmüştü.

Minu bir kâseye çilekli yoğurt doldurdu ve karşısına oturdu.

“Yalnızca bunu mu yiyeceksin?” diye sordu annesi.

“Ne diyeceğini biliyorum,” dedi Minu ve karşılığında annesinden ce-
vap olarak bir gülümseme aldı.

“Yoğurt, yulaf ezmesi, sandviç; yoğurt, yulaf ezmesi, sandviç. Bir süre
sonra hiç de eğlenceli değil.”

“Peki, kahve de öyle mi?”

“Bir gün gelecek anlayacaksın,” dedi ve gülümsedi annesi. Doğrudan
birinin içini okuyan o bakışını atmakta da gecikmedi. “Pek iyi uyuya-
madın mı?”

“Bir kâbus gördüm,” dedi Minu. Kâbustan ve uyandığında nasıl his-
settiğinden bahsetti.

Annesi elini uzatarak Minu’nun alnına dokundu. Minu arkasına
geri yaslandı. “Ben hasta değilim, bu öyle bir ateş değil.” Minu an-
nesinin doktor kimliğine büründüğünü hissetti. Annesinin sesi fark-
lılaşarak daha ciddi ve profesyonel bir hâl aldı. Tüm beden dilini bir
resmiyet kapladı. Minu hastalandığında şeker ve çizgi roman der-
gileriyle gelip onu şımartan hep babası olmuştu. Annesi ziyaretine
hep doktor olarak gelmişti. Bu durum Minu’yu hep üzmüştü. Bugün

ise annesinin annelik rolünden çıkıp doktorluk rolüne girmesinin, annesinin savunma mekanizmasının ürünü olduğundan şüphelenmekteydi. İnsan vücudunda olabilecek her şey hakkında tıp bilgisiyle birleşmiş olağan bir ebeveyn endişesiyle başa çıkmak belki de imkânsızdır.

“Nabzın çok hızlı atıyor muydu?”

“Evet ama geçti.”

“Nefes almakta zorlanıyor muydun?”

Minu evet anlamında başını salladı.

“Panik atak olabilir.”

“Bende panik atak yok.”

“Bu o kadar da tuhaf değil, Minu. Liseye henüz başladın. Bu büyük bir değişim ve uyum süreci.”

“Panik atak değildi, gördüğüm kâbusla ilgisi var.” Bunu söylediğinde kulağına garip gelmişti ama öyleydi.

“Duygularının içine atman sağlıklı değil,” dedi annesi. “Onlar bir şekilde dışarı çıkacaklardır. İnsanın, duygularının üzerinde kontrol sahibi olmaya çalışma inadı iyi bir şey değildir. Onları ne kadar kontrollü bir şekilde bastırmaya çalışırsan dışa vurumları o denli dengesiz olacaktır.”

“Cerrahlıktan psikiyatrlığa mı transfer oldun şimdi de?” diye dalga geçerek sordu Minu.

“Bir zamanlar psikiyatr olmayı düşünmüştüm aslında,” diye cevap verdi annesi sesini sivrilterek. Sonra gözlerinde bir şey değişti. “Biliyorum ben sana iyi bir örnek olamadım.”

“Bırak şimdi bunu anne...”

“Hayır. Ben her zaman akıllı, marifetli ve iyi bir kızdım. Seni zorla kendim gibi yapmak istemiyorum.”

“Bunu yapmıyorsun,” diye fısıldadı Minu.

“Tekrar olursa bana söylemeni istiyorum.”

Minu, evet anlamında başını salladı. Annesi bazen çok fazla oluyorsa da onu umursaması iyi hissettiriyordu. Aslında annesi çoğu kez Minu’yu anlamaktaydı.

 ilekli yoğurdunun son kaşığını yutarken Minu, tek arkadaşının annesi olduğu gerçeğinin farkına vardı ve durumunun i ler acısı olduğunu düşündü. . . .

Vanessa burnuna gelen duman kokusuna uyandı.  rt s n  üzerinden fırlatarak kapıya doğru koştı. Ancak oturma odasında her şey sakin, her şey olağandı. Ortada ne perdeleri yalayan alevler ne de mutfaktan gelen zehirli kara dumanlar vardı. Koltuk sehpasının üzerinde pizza kartonu ve birkaç teneke bira durmaktaydı. Alman kurdu Frasse, döşemenin üzerine vuran güneş ışığının üstüne uzanmış; sıcaklığın keyfini çıkartıyordu. Annesi, Nicke ve Vanessa'nın küçük kardeşı Melvin çoktan mutfakta oturmuş, kahvaltılarını etmekteydiler. T rnros Sokağı, 17A numaralı apartmandaki beşinci katta tamamen sıradan bir sabahtı. Vanessa başını salladı ve o anda fark etti ki koku kendi saçından geliyordu. Bu kendinden bihaber hâli ona küçükken Olssons Tepesi üzerinde yakılan anlamsız şenlik ateşine attığı boş bakışları hatırlattı.

Oturma odasını geçti ve ardından mutfağa yürüdü. Melvin iki kaşığı karşılıklı dans ettiriyordu. Bazen inanılmaz tatlı oluyordu Melvin. Onun Nicke'nin genlerinin yüzde ellisini taşıdığı gerçeğini aklı almıyordu. Banyoya geçip pijamalarını banyo zeminine bıraktıktan sonra duş musluğunu çevirdi.  ivi gibi soğuk su duş başlığından fışkırırken musluklar homurdandı. Duş almak, Nicke bazı boruları değiştirip duşa yeni bir musluk takma konusunda inat ettiğinden beri güvensiz bir hâl almıştı. Annesi önce karşı  kmış ancak sonunda her zaman olduğu gibi Nicke'nin yapmak istediğine izin vermişti. Duş kabinde ayakta duran Vanessa, doğru ısıyı bulmadan önce neredeyse haşlanıyordu. Saçını annesinin Hindistan cevizi  zl  şampuanıyla yıkadı. Nereden geldiği gizemini koruyan duman kokusu hâlâ havada hissediliyordu. Öncekinden biraz daha fazla şampuan döküp saçını bir kez daha yıkadı. Bornozunu giyip odasına geri döndüğünde radyonun düğmesine bastı. G l n   reklam sesleri, ortamı biraz daha normal hissettirmişti. Panjurları kaldırdığında çok daha iyi bir ruh hâline büründü. Tamamen açık ve insana ne giyeceğini uzun dakikalar boyunca düşündürmeyen bir hava. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde güneşe çıkmak istedi.

Mutfaktan Nicke'nin polis sesiyle kükremesi duyuluyordu. "Sesini kıs! Şimdi!"

Vanessa ona aldırmadı. Koltuk altlarına deodorantını sürerken Nicke'nin akşamdan kalma hâlinin yalnızca onun problemi olduğunu düşündü. Giyindi ve makyaj çantasını alarak boy aynasına doğru ilerledi. Orada yoktu. Vanessa bakışlarını boş aynadan ayırmayarak elini aynaya doğru uzattı. El oradaydı ama tekrar aynaya baktığında kendini göremedi. Hâlâ uyuduğunu anlamadan önce uzunca bir süre geçmesi gerekti.

Vanessa gülümsedi. Eğer bunun bir rüya olduğunun farkına varabiliyorsa, buna da hükmedebilirdi. Makyaj çantasını yere bıraktı ve mutfakta doğru yürüdü. "Merhaba."

Kimse tepki vermedi. Gerçekten görünmezdi. Nicke elleri başlarının arasında uyuklayarak oturuyordu. Akşamdan kalmaydı. En az onun kadar yorgun olan annesi tek eliyle bir kataloğu karıştırırken diğer eliyle de jambonlu sandviçini atıştırırmaktaydı. Yalnızca Melvin, sanki bir şey duymuş gibi başını çevirmişti ancak onu görmediği ortadaydı.

Vanessa, Nicke'nin yanı başına gidip kulağına fısıldadı. "Bugün akşamdan kalma mısın?"

Kimse cevap vermedi. Vanessa kıkırdadı, ayakları yerden kesilmiş gibi mutlu olmuştu. "Senden ne kadar nefret ettiği biliyor musun?" dedi Nicke'ye. "Sen, kendinin lanet olasıca bir ezik olduğunu göremeyen ahmağın tekisin. Belki senin hakkındaki en kötü şey, aslında mükemmel olduğuna inanmandır."

Aniden eline değen sert ve ıslak bir şey hissetti. Aşağıya baktığında elini yalayan Frasse'yi gördü. Henüz kelimeleri tam olarak telaffuz edemeyen Melvin en neşeli sesiyle, "Napıyoçun Fasse?" diye sordu.

Annesi köpeğe baktı. "Kimse Frasse'nin ne yaptığını tam olarak bilmez," diye cevap verdi. "Karıncaları avlıyordur ya da başka bir şey."

Vanessa kıkırdarak bakışlarını mutfakta gezdirdi. Üzerinde Amerikan polis arması ve New York Polis Departmanı yazısının kısaltması, beyaz N.Y.P.D. harfleri olan Nicke'nin mavi favori kupası temiz bulaşıkların olduğu bölmede durmaktaydı. Nicke gerçekten o kadar saftı ki suç oranı çok düşük olan Engelsfors'taki polislerin yaşamı ile New York sokaklarını arşınlayan polislerin yaşamının aynı olacağını düşünüyordu.

Vanessa büyük bir h şimla kupayı yere attı. Kupa ikiye ayrıldığında ses, Vanessa üzerinde tarifi mümkün olmayacak şekilde tatmin edici bir etki yaratmıştı. Melvin ürkmüş ve ağlamaya başlamıştı. O an Vanessa'nın içinden bir şeyler kopmuştu.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Nicke ve oturduğu yerden öylesine hiddetlenerek kalktı ki oturduğu sandalye ters döndü.

“şimdi beni su layamayacak olman ne yazık,” dedi Vanessa bir zafere imza atmış gibi.

Nicke ve Vanessa birbirlerine dik dik bakıyorlardı. Bakışları arasında sanki bir düello yaşanıyordu. Henüz yaşanan şok Vanessa'nın sırtı boyunca k  k k  k elektriklenmeler yaşamasına sebep olmuştu. Nicke, Vanessa'yı görebiliyordu. “Başka kimi su lamalıyım acaba?” diye çıkıştı.

Melvin daha da huzursuzlanarak ağlamaya devam etti. Nicke, Melvin'i havaya kaldırdı; dağınık ve çikolata kahvesi saçlarını okşamaya başladı. “Tamam canım, tamam, tamam,” diyerek Melvin'i sakinleştirirken bir yandan da Vanessa'ya ters ters bakmayı ihmal etmiyordu.

“Vanessa, ne yapmaya çalışıyorsun?” dedi annesi en yorgun sesiyle.

Vanessa'nın bu soruya verecek herhangi iyi bir yanıtı yoktu. Bu rüya nerede başlıyor ve bitiyordu sahidten?

Beni bütün bu zamandır görüyorlar mıydı, diye sordu kendi kendine.

Annesinin o yorgun h linden eser kalmamıştı. şimdi oldukça uyanıktı. “Bir şey mi i ıyorsun sen? Ne aldın?”

“Hepiniz geri zek lısınız!” diye bağırdı Vanessa ve koridora yöneldi. Aklını yitirecek gibiydi, çok korkmuştu ama bunu onlara g stermeyecekti. Bunun yerine hızla ayakkabılarını giydi, çantasını kendine doğru h şimla çekti.

“Hiçbir yere gitmiyorsun!” diye bağırdı annesi.

“Okulu kırmamı mı istiyorsun yoksa?” diye bağırdı Vanessa. Dış kapıyı arkasından kapattığında çıkan gürültü merdiven boşluğunda yankılandı. Merdivenlerden aşağıya hızla inerek apartmandan  ıktı. Sokağın karşısındaki otobüs durağına koştu. Otobüsü ucu ucuna yakalamıştı. Tanrıya şükür otobüste kimse yoktu. En arkadaki koltuğa oturdu.

Bu keyifsiz ve tuhaf sabahın iki açıklaması olabilirdi. Ya delirmişti ya da uykusunda geziyordu. Küçükken bu sıklıkla olurdu. Annesi, özellikle, koridordaki kilimin üzerine oturup nasıl işediğini anlatarak onu utandırmaya bayılırdı. Vanessa hâlâ uyku ve uyanıklık arasındaki o hâlin içinde olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlıyordu ama içten içe bu olanın tamamen bambaşka bir şey olduğunu da biliyordu. Karar vermişti. Uykusunda yürümüştü sadece. Diğer açıklama tüylerini ürpertiyordu.

Vanessa camdan dışarıyı izlemeye koyuldu. Otobüs bir tünelin içine girdiğinde cama yansıyan hafif, geçici ve gölgeli ışıktaki kendi yüzünü gördü. İki makyajsız göz ona bakıyordu.

“Kahretsin!” Sinirli bir şekilde çantasının içeri karıştırmaya başladı. Bulduğu tek şey eski bir dudak parlatıcısı olmuştu. Makyaj çantası evde, yerde kalmıştı. Vanessa on yaşından beri okula makyaj yapmayarak gitmemişti ve şimdi bunu değiştirmeye hiç niyeti yoktu. Bugünlük bir travma yeterdi.

Otobüs terk edilmiş, ıssız endüstri alanına doğru devam etti. Vanessa küçükken, annesi sürekli fabrikanın şehrin övünç kaynağı olduğundan bahseder dururdu. Böylelikle doğal olarak insan Engelsforslu olmaktan gurur duyardı. Vanessa ortada gurur duyulacak bir şey olduğunu düşünmüyordu. O zaman da şehir şimdiki kadar sıkıcı ve çirkin olmalıydı.

Otobüs, demir yolu üzerinden geçerek şehrin batı kısmına doğru ilerledi. Pencereden dışarı Engelsfors’a baktığında hâlâ annesinin sözleri ve hâllerini düşünmekteydi. Annesinin biraz da alay ederek batı kısmını “Bergslagens’in Beverly Hills’i” diye çağırması aklına gelmişti. Burası açık renkli büyük villalar ve özenle bakılmış bahçelerle çevriliydi. Şehrin bu tarafında güneş sanki daha bir güçlü parlıyordu. Bu bölgede parası olanlar yaşıyordu. Doktorlar, başarılı iş adamları ve fabrika patronları, yerlerine geçecek torunları.

Merkezin oldukça dışında kalan okula biraz daha yol vardı. *Tıpkı uygarlığın geri kalanından yaratılmış bir hapisane gibi*, diye düşündü Vanessa.

Anna-Karin sonbaharı özlüyordu. Parmaklıkların arasından yazlık kıyafetlerini giymiş öğrencilerin ayrı gruplar hâlinde oyunlar oynadığı okul bahçesine baktı. Güneşten yanmış bacaklar, kollar ve göğüs dekolteheri her yerdeydi. Kendisi ise yıpranmış kabanının içine girmek, başına şapkasını geçirmek ve ellerini anneannesinin ördüğü eldivenlere saklamak istiyordu. Bugün üzerinde spor ceket ve pantolonu vardı. Hava çoktan yirmi derecenin üzerindeydi ancak vücudunun açıkta kalmasından ziyade terlemeyi tercih ederdi. Çok sıcaklamak istemiyordu ama bunu ayarlamak da oldukça zordu.

Koltuk altında ter halkaları oluşmaması için ceketinin kollarını aşağıya doğru çekti. Yedinci sınıftaki bir anısını hatırladı. Yemek salonunda biri onu itince kazağına baştan aşağı su dökülmüştü. Tam yanı başında duran Erik Forslund bağırarak etraftaki herkese onun terli göğüslere sahip olduğunu söylemişti. “Terli sürtük” çok popüler bir takma isme dönüşmüştü. Bugün hâlâ tüm ortaokulca biliniyordu “terli sürtük” sözü. Şimdi aynı ismi kullanma şansını başka birine vermeye hiç niyeti yoktu.

Öğrenciler okul bahçesini boşaltıyorlardı. Anna-Karin başı öne eğik; büyük göğüsleri, birbirine kenetlenmiş kollarının altında diğer öğrencileri izledi. Göğüslerini daha küçük gösteren bir sütyen kullanmaya başlamıştı gerçi ama aynaya baktığında hiçbir fark göremiyordu. Anna-Karin okula girdiğinde onunla aynı sınıfa giden Rebecka Mohlin’i ve onun erkek arkadaşı Gustaf Ahlander’i gördü. Merdivenin yanında

duruyor ve birbirlerine sarılıyorlardı. Anna-Karin bakışlarını onlardan öteye çevirdi ve içi, gece karanlığı kadar derin bir kendine acıma duygusu ile doldu. Bugüne kadar hiçbir erkek ona Gustaf'ın Rebecka'ya baktığı gibi bakmamıştı. "Merhaba," diye selam verdi Rebecka yanından yürüyüp geçerken.

"Merhaba," diye tekrar etti Gustaf.

Anna-Karin cevap vermedi. Sınıfa girdiği anda biraz rahatlayıp nefes almak için kapıya en yakın duvarın paralelindeki sıraların en önündeki yerine oturdu. Elleri ceketinin içine götürüp Peppar'ın sıcak bedenini ve küçük keskin pençelerini hissetti. Akıl almayacak kadar küçük başını okşadığında Peppar içeride fıldır fıldır dönmeye başlamıştı. Anna-Karin cebinde hareketlerini hissetti. Böylece içindeki karanlık duygular eriyip gitmiş, yerini sevgiye bırakmışlardı.

Kedi yavrusunu okula getirmemesi gerektiğini biliyordu ancak kendisini henüz okula yalnız gelecek kadar güçlü hissetmiyordu. Belki hafta sonundan sonra olabilirdi.

Buraya kadar her şey mükemmel gitmişti. Okulun iki haftası bitmiş, üçüncüsü yeni başlamıştı. Henüz ona kahkahalarla gülen olmamıştı. Kimse henüz okul çantasını pencereden fırlatmamış veya onu merdivenlerden aşağı itmemişti. Kimse şu ana dek göğüslerini onu acıdan ağlatana kadar sıkmamıştı. Erik Forslund ve Ida Holmström birkaç kez koridorda onun farkına bile varmadan yanından geçmişti. Dokuz yıldır bunun hayaliyle yaşamıştı ve şimdi gerçekleşiyordu. Sonunda görünmez olmuştu.

• • •

Minu ergen olmaktan nefret ediyordu. En çok da bunun diğer ergenlerle sürü hâlinde takılmak anlamına gelmesinden nefret ediyordu. Okula gelmek her gün bilinmeyen, yabancı bir gezegene sürgün edilmek gibiydi. Gezegen sakinlerine söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Onlardan biriymiş gibi davranmayı bile beceremiyordu. Bunu nasıl yapması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Lisede her şey farklı olacaktı. Bu ortaokul boyunca tek tesellisi olmuştu. Diğerleri, en azından fen bilimlerini seçenler, onunla bir yarışa

gireceklerdi. Şimdi okulun üçüncü haftasının başında, bunun yalnızca bir hayal olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Okulun mimarisi bile ortaokulu hatırlatıyordu: Dışı kırmızı tuğla kaplı ve düz çatılı, dört katlı bir bina. Tek başına duran ağırsız futbol kalesi asfalt dökülmüş okul bahçesinin tek eğlencesiydi. Tek tük ağaçların olduğu cansız zemini iyileştirmeyi birkaç kez denemişlerdi ama şimdi ağaçların çoğu ölüydü. Gövdeleri ve dalları grileşmişti.

Okulun kapıları içeriye temiz hava girmesi için açık bırakılıyordu. Buna rağmen içeriye girdiğinde o bilindik, tozlu, eski zemin muşambasının kokusunu almıştı. Ortaokul da aynen böyle kokuyordu.

Minu'nun ilk gördüğü kişi, lise sona giden Jari Makinen ile takılan Vanessa Dahl olmuştu. Jari onunla büyük bir istekle konuşup ve neredeyse Vanessa'nın ağzının içine düşerken Vanessa'nın keyfi kaçmış görünüyordu.

Vanessa. Minu'nun tamamen zıttı: Güzel, sarışın, girişken, geveze, çığırktan ve dokuzuncu sınıfların en çekiciler listesinin zirvesinde. Atletinin dekolte kısmından kendini gösteren destekli dantelli sütyeniyle Vanessa. Beyaz, mini etek ve ayakkabılarıyla Vanessa.

Vanessa'nın arkadaşlarından Evelina koşarak geldi ve Jari'nin sırtına zıpladı ve kollarını boynuna doladı. Cep telefonunu çıkararak fotoğraflarını çekti. Jari onu kendinden uzağa ittikçe Evelina ona daha fazla yapışıyordu. Göğüslerini Jari'nin boynuna doğru bastırdı ve öyle yüksek bir kahkaha attı ki koridordaki herkes ne olduğunu anlamak için arkasını döndü.

Dokuz yıldır ilgi odağı olmak yetmedi mi, diye geçirdi içinden Minu ve yanlarından aceleyle geçip gitti.

• • •

İlk ders İsveççeydi. Vanessa, Evelina eşliğinde sınıfa doğru yürüdü. Michelle her zaman olduğu gibi en arkadaki yerleri kapmış, oturuyor ve yüzüne pudra sürüyordu.

Evelina, Michelle'in yanındaki sandalyeye çöküp, "Ah, ne kadar da yorgunum," dedi.

“Ben de öyle,” diye fısıldadı Michelle. Pudra kutusunun parlayan aynasında yüzüne dikkatlice bakarken, “Kahretsin otuz yaşında gibi görünüyorum bugün,” diye söylendi.

Vanessa iç geçirip, “Şu anda yüzünde beş santimetre pudra tabakası var. Yeter yani,” diye dalga geçerek tersledi Michelle’i. Michelle her zamanki gibi görünüyordu. Yalnızca günde elli kere muhteşem göründüğünü duymaya ihtiyacı vardı. Parlayan siyah saçlarından bir bukleyi düzeltti ve aynadaki kendi görüntüsüne karşı öpücük verir gibi dudaklarını büzdü. Michelle aynayı yavaşça indirdikten sonra gözlerini Vanessa’ya dikti.

“Neyin var senin?” diye sordu Evelina.

“Yalnızca şaka yaptım.”

“Şaka gibi gelmedi ama,” dedi Michelle sessiz ve yavaşça.

“Regl misin yoksa başka bir şey mi var?” diye sordu Evelina. “Wille ile mi ayrıldınız?”

“Hmm,” diye cevap verdi Vanessa. “Wille ile ayrıldım.” Böyle söylemişti çünkü bu cevap kolayına gelmişti. Yoksa bu sabah olanları nasıl açıklayabilecekti? “Eğer delirmediysem kendimi görünmez olarak buldum,” diyemezdi. Bunun aksine erkek problemi Michelle ve Evelina’nın anlayabileceği bir dildi. Rahatlamış görünüyorlardı. Her şey eskisi gibiydi.

“Lanet olsun,” dedi Evelina ve kollarını ona doladı. Michelle onayladığını ve anladığını ima edecek şekilde başını salladı. Vanessa minnettar bir şekilde gülümsedi ve ardından makyaj çantasını ödünç alıp alamayacağını sordu.

• • •

Sınıfın en arkasında bir erkek grubu cep telefonundan hip hop müzik dinliyordu. Kevin Mansson yarım yamalak İngilizcesi ile şarkıya eşlik etmek için rap dans yapıyor ve duvarlara vurarak tempo tutuyordu. Minu içten içe gülüyordu.

Minu en önde oturan Anna-Karin Nieminen’i başıyla selamladı ancak karşılık alamadı. Anna-Karin her zaman olduğu gibi yüzünü

maskeleyen, birbirine dolanmış kara saçlarıyla, başı sırasına eēik bir şekilde oturuyordu. Onun üzerinde umutsuz ve insanın kalbini kıran bir şey vardı.

Minu ortaokulda pek çok kez onunla konuşmayı denemiş ancak o, âdeta bir parçası olmak istiyormuşcasına duvara yaslanmakla yetinmişti. Pasifliēi insanda merak uyandırıyor, nedenlerini  ozmek için düşündürüyordu. Minu sosyal hiyerarşide en azından onun kadar alt sırada olmadıēını düşündü ve bununla birlikte içinde utanç verici bir rahatlama hissetti.  antasının içinde matematik kitabını aradı. Derslerde anlatılan her şeyi en ince detayına kadar kavrayana dek kendini hep gergin hissederdi. Çok büyük bir gayret göstermeyerek sınıfın her zaman en iyisi olmuştu. Buna raēmen -belki de tam da bu yüzden- en büyük korkusu bir gün çok da bir şey bilmediēinin a ıēa çıkacak olmasıydı.

Zilin  almasıyla başını yukarıya kaldırması bir oldu. Max sınıfın girişinde elinde bir kahve fincanı ile duruyordu. Yirmi dört yaşındaydı. Yazın başında Engelsfors'a taşınmıştı. Birinin buraya kendi iradesi ile taşınması Minu'un anlama kabiliyetini açıyordu. Max'ın kapıyı kitlemesi ile kapının  alınması bir oldu.

"Geciken gecikmiştir," dedi Max ve elindeki kahve fincanını  ğretmen masasının üzerine bıraktı.

"Nasıl yani! Peki ya iyi bir  zr m varsa?" diye baēırdı Kevin, yazın edindiēi yeni kalın sesiyle.

Minu neden bir    yıl daha Kevin'a katlanmak zorunda olduēunu anlayamıyordu. Neden fen bilimlerini seçmişti ki? Sekizinci sınıfta zeburanın, at ve kaplanın birleşimi olduēuna inanmıştı.

Max, Minu'ya baktı. Bakışı Kevin hakkında d ř nd ēu her şeyi anlatıyordu. Minu'nun bu bakışı yorumlayabilecek tek kişi olduēunu anlamışa benziyordu. Minu bakışlarını sırasının altında kilitledi.

 nsanlar  şık olduklarında karınlarında kelebeklerin u tuēu söylenirdi. Bu onun için geçerli deēildi.  nce el bileklerinde bir elektriklenme başladı. Ardından kollarındaki tüm kuvvet gitti ve âdeta yumuşak, bez bir bebeēe döndü. Max'ı ilk g rd ē nde ellerinin yandıēını hissetmişti.

Halka

Bir öğretmene âşık olmak akıl almayacak kadar hastalıklı bir düşüncedydi. Özellikle Vanessa Dahl gibi kızların hoşlanabileceği banal bir yakışıklılığa sahip bir öğretmene: Kahverengi gözler, kıvrıcık koyu saç ve uzun kollar.

İki dersleri matematikti. Minu başını ev ödevi olarak verilen matematik problemlerine gömmüştü. Matematigi seviyordu. Kurallar ve cevaplar açıktı. Her şey ya doğru ya yanlıştı. Gri bölgeler yoktu. Zaman zaman Max'a kaçamak bakışlar atıyordu. Annesinin söylediği şeyi düşündü. Duyguları içinde tutmak iyi değildi ama Max'a karşı neler hissettiğini kimseye hiçbir zaman söylemeyecekti. Eğer bundan birine bahsedecek olsa bile en son kişi Max olurdu.

Birinci dersin bitimini haber veren teneffüs zili çalmadan hemen önce Max'ın kahve fincanı boşalmıştı. Max evrak çantasını kapatıp sı-nıftan dışarı çıktı.

On dakikalık teneffüs. Yalnız ve üzgün olduğunu herkesin bir daha görmesi dışında başka hiçbir şeyin gerçekleşmediği bir on dakika. Minu yerinden kalkarak koridora yürüdü.

Herkes üçüncü katta buluşuyordu. Bir kat yukarıda okulun tavan arasına açılan kilitli kapının bulunduğu küçük bir koridor vardı. Burası kimsenin gelmediği bir yerdi. Koridordaki tuvaletleri kimse kullanmı-yordu. Huzur içinde olabilmek için mükemmel bir yerdi. Minu aceleyle dördüncü kata çıktı ve köşeyi döndü. Tuvaletlerin kapısını açtığında yüzüne sigara dumanı çarptı. Aynalardan biri kırıktı. Parçalar lavabo-nun içinde dağınık bir biçimde duruyordu. Bir kız pencerenin kenarı-na oturmuş, açık pencerenin aralığından sigara dumanını üflüyordu. Üzerinde parlak, siyah bir atlet; küçük, pembe kuru kafa motiflerinin olduğu siyah dalgalı bir etek ve beyaz, dizine kadar gelen çorapları var-dı. Dizlerinin arasında siyah bir not defteri duruyordu. Odaklanmış bir şekilde keçeli kalemle bir şeyler yazıyordu.

Kapı Minu'nun arkasından kapandığında kız kafasını kaldırdı. Siyah kalem çekilmiş gözleri uzun kâküllerinden neredeyse görünmüyordu. Siyah saçları iki yanında dalga dalga uzanıyordu. Bu Linnéa Wallin'di. Ortaokul ikide aynı sınıfa gitmişlerdi.

Herkes Linnéa'nın babasının ayyaş, annesinin ise ölmüş olduğunu biliyordu. Linnéa çok sık devamsızlık yapardı. Sekizinci sınıfın başında bir gün öğretmeninin, Linnéa'nın okula bir daha geri dönmeyeceğini söylemesi üzerine uzaktaki akrabalarının yanına taşındığı veya öldüğü dedikoduları yayılmıştı. Sonrasında yalnızca bir yardım evinde olduğu ortaya çıkmıştı. Bundan sonra başka dedikodular yayılmaya başlamıştı: İntihara kalkışmıştı, uyuşturucu kullanıyordu, internette kendini başka adamlara pazarlıyordu, eş cinseldi, babası pedofildi. Tüm bu dedikodulardan sonra Minu onu şehirde okulun en havalı çocuklarıyla birlikte görmüştü. Şimdi pencerenin kenarında oturuyor ve hayal kırıklığıyla Minu'ya bakıyordu.

“Merhaba...” dedi Minu.

“Senin başka biri olduğunu sandım.”

Minu yan yan kırık aynaya bakıyordu.

“Bunu ben yapmadım,” dedi Linnéa.

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” diye yalan söyledi Minu. Her zamanki gibi utandığı için gözleri kızarmıştı. Olabildiği en heyecansız hâliyle kabinlerden birinin kapı kolunu indirdi. Kapı kilitliydi.

“Arızalı sanırım,” dedi Linnéa.

Minu başka bir kabinin kapısını açıp arkasından kilitledi ve alnını seirin karolara dayadı. Kalın kapının arkasında Linnéa'nın yeni bir sigara yaktığını duymuştu. Minu dışarıya çıkmadan önce kendine birkaç saniye verdi ve bekledi. Kullanılmamış tualetin sifonunu çekti ve dışarı çıktı. Ellerini yıkarken aynada bir kendine bir Linnéa'ya bakıyor ve kıskançlık içini kemiriyordu. Linnéa güzel ve zarıftı ama sivilceli bir cildi vardı. Minu'nun yüzü de on üç yaşından beri düzenli olarak aknelerin saldırısına uğruyordu. Sekizinci sınıfta Erik Forslund, yüzünün birinin av tüfekli saldırısına uğrayıp uğramadığını sormuştu. Yetişkinler zaman geçtikçe aknelerin düzeldiğini söylüyorlardı. Söyledikleri birçok şey gibi bu da gerçeğe uymuyordu.

“Saklanmana gerek yok,” dedi Linnéa, Minu'nun düşüncelerini bölercesine.

Minu'nun gözleri yine kızardı. "Ne?"

Linnéa kitabını kenara koydu. "Buraya saklanmak için geliyorsun, değil mi?" diye sordu Linnéa.

"Yalnız olmaktan hoşlanıyorum."

Linnéa'nın gülümsemesini yorumlamak zordu. Birbirlerine birkaç saniye baktılar. "İspiyonlamayacaksın, değil mi?" dedi Linnéa sigarasını sallayarak.

"Ne istiyorsan onu yap," diye cevap verdi Minu.

"Ben de tam böyle düşünmüştüm." Sigarasını lavaboya fırlatınca ucu ıslak lavaboya değdi ve kısa bir an kızardıktan sonra söndü. Oturduğu yerden aşağıya zıpladı. Not defterinin arasından düşen kalem Minu'nun ayaklarının yanından geçerek kilitli kabinin kapısının altına yuvarlandı.

Minu eğildi ve kalemi almak için elini tuvalet kapısının altından uzattı. Kalem, siyah ve yapışkan bir şeyin içindeydi. Biraz ileride siyah pamuklu bir çanta ve bir çift siyah bot görölüyordu. Minu yerden öyle hızlı bir biçimde doğrularak kalkmıştı ki başı döndü.

"Ne var, ne oldu?" diye sordu Linnéa.

"Galiba içeride biri var!" dedi Minu. Minu bunun bir çeşit şaka olabileceğini düşündü. Belki dışarıda biri elinde kamerayla duruyor ve onun bu aptalca görüntülerini yakında internette dağıtmak için bekliyordu. "Gerçi bilemiyorum..."

Linnéa yandaki kabine doğru yürüdü. Klozetin üstüne çıkarak iki kabini ayıran duvarın üzerinden baktı. Minu bir tepki bekliyordu ancak hiçbir ses gelmiyordu. Saniyeler geçiyordu. "Ne oldu?"

Linnéa klozetten indi ve Minu'nun görüş alanından kayboldu.

"Ne gördün?"

Hiç cevap gelmedi. Ani bir rüzgâr çıktı ve pencere bir öne bir geriye hızlıca sallanmaya başladı.

Minu, Linnéa'nın sırtını duvara yasladığı ve yalnızca önüne baktığı kabine doğru ilerledi.

"Bu Elias," dedi Linnéa sonunda.

Elias Malmgren? Minu onu birkaç kez şehirde Linnéa ile görmüştü. Bu o olmalıydı. “Ne olmuş? İyi mi yoksa...” diye sordu Minu cevabı bilmesine rağmen.

Linnéa dizlerinin üzerine çöktü ve kusmaya başladı. Minu, Linnéa kusmayı bırakıp yüzünü ondan yana dönene dek kilitlenmiş bir biçimde durdu ve onu izledi. Makyajı, parlayan gözlerinin etrafına yayılmıştı. Bakışları karşılaştığında Minu, Linnéa’nın durumunun hiç de iyi olmadığını anlamıştı. Sinir krizi geçiriyormuş gibiydi.

“Gel,” dedi Minu ve elini uzattı.

Linnéa Minu’nun elini tutup ayağa kalktı. Boş bakan gözleriyle etrafını inceledi.

“Birini çağırmak zorundayız,” dedi Minu.

Linnéa uzun bir süre Minu’nun yüzüne baktıktan sonra hayır anlamında başını salladı. “Onu bırakamayız.”

“Ben kalırım,” dedi Minu ve bunu söylediğine hemen pişman oldu.

“Onu dışarı çıkarmak zorundayız,” dedi Linnéa.

“Yapacağız.” Minu bir yandan soğukkanlılığını nasıl koruyacağını düşünüyordu.

Linnéa dışarı koşarken pencere cereyandan çarptı. Minu daha önce almadığı yabancı bir koku aldı ama bu kokunun ne olduğunu kokuyu hisseder hissetmez anlamıştı. Bu ölüm kokusuydu... Şimdi bunu düşünmemeliydi. Tuvalet kabinine baktı, çok fazla kan vardı.

Panik; ta en başında, o keskin cam parçalarını lavabonun içerisinde gördüğü an emekleyerek yaklaştırmaya başlamıştı aslında.

Tuvaletin kapısı açıldığında Minu yerinden sıçradı. Okulun hademesi elinde tamir çantasıyla geldi. Kırk yaşındaydı ve grileşmeye başlayan gür saçlara sahipti. Gergin buz mavisi gözlerini Minu’ya dikti. Duyulmayacak bir şekilde mırıldanarak alet kutusunu yere koydu ve içini karıştırmaya başladı.

Linnéa içeri girdi ve Minu’ya doğru yürüdü. Minu, Linnéa’nın ellerini sımsıkı tuttu. O anda müdire tuvaletin kapısında görüldü. Minu, Adriana Lopez’i daha önce bir kez, okula gelen yeni öğrencileri karşıla-

dığı sırada görmüştü. Otuz ila kırk yaşları arasındaydı. Siyah, ensesinde kesilmiş ve gözlerinin hemen üzerinde biten kâkülleri olan bir peruk kullanıyordu. Üzerinde dizlerine gelen bir etek ve tüm düğmeleri ilikli beyaz bir bluz vardı.

Minu onun insanın problemlerini anlatabileceği bir müdireye benzediğini hemen hissetti.

“Kızlar, burada kalmamalısınız,” dedi müdire.

“Ben kalıyorum,” dedi Linnéa.

Müdire bakışlarını Linnéa’ya çevirdi. “Hemen çıkın buradan!”

“Biz kalıyoruz,” dedi Minu.

Hademe tamir çantasının içinden bir tornavida çıkardı. Tuvalet kabinlerinin kapısını dışarıdan açmak kolaydı. Bilerek kolay açılacak şekilde yapılmışlardı. Linnéa, Minu’ya yaklaştı ve ellerini daha da sert bir şekilde sıkmaya başladı. “Bakma,” diye fısıldadı Linnéa.

Minu gözlerini yummak ve oradan ayrılmak istemişti ama öyle olmadı. Kapı aralanırken gözleri ardına kadar açıktı. Hademe geri çekildi ve müdirenin nefesi tıkanmıştı. Minu hareket edemedi. Yaşadığı şok tüm vücudunu delip geçen bir buz yağmuru gibiydi.

Elias’ın başı arkaya yaslıydı ve ardına kadar açık olan gözleri çatıya dikilmişti. Kolları yana açıktı. Sağ eli büyük bir ayna parçasını tutuyordu. Sol bileği derin bir şekilde kesilmişti.

Minu ve Linnéa birbirlerini kucakladı. Bir anda olmuştu bu, yoksa Minu birini kucaklayacak bir tip değildi. Linnéa’nın da normal koşullarda birine sarılacağını sanmıyordu. Ancak şimdi yalnızca birbirlerinin yakınlığını ve yaşayan birini hissetmeye ihtiyaçları vardı.

Çok uzakta, gerçekliğin içinde siren sesleri duyuldu.

4

Neredeyse tüm öğrenciler okul bahçesinde merakla bekliyor, birbirlerini ittiriyorlardı. Herkes fısıltıyla hararetle bir şekilde konuşuyordu. Kimin öldüğü tam olarak bilinmiyordu ama konuştuklarına göre ölen Elias Malmgren'di. Öğretmenler çoktan herkesin eve gitmesi gerektiğini söylemişti ama kimse cesedi görmeden okuldan ayrılmayı planlamıyordu.

Ceset. Rebecka'nın tüyleri ürperiyordu. O ve Gustaf okulun girişinin önünde idiler. Gustaf, Rebecka'nın arkasında duruyordu. Kollarını genç kızın etrafına dolamıştı. "Sana bir şey olmayacağına söz ver," dedi Gustaf alçak bir sesle. Gustaf, Rebecka'ya biraz daha sıkı sarıldı ve dudaklarını Rebecka'nın yanağına götürüp yavaşça öptü.

Bazen Rebecka hâlâ birlikte olduklarına inanamıyordu. Gustaf her zaman okulun en popüler oğlanı olmuştu. Dersler boyunca kızlar onun ismini not defterlerine yazıyordu. Rebecka zamanında o kızlardan biriydi. Gustaf'ın dikkatini çekeceğini asla düşünmemişti. Rebecka her zaman çoğunluğun içinde sıradan biri olmuştu. Gustaf'ı hiçbir zaman elde edemeyeceğinden emin olmak ona neredeyse güven veriyordu. Gustaf kasabanın futbol yıldızıydı. Ondan bir yaş büyüktü. Hollywood sanatçıları kadar yakışıklı, karizmatik ve neredeyse ulaşılmazdı ama ortaokul son sınıf balosunda her şey değişmişti. Birbirlerine açılmışlardı. Okul bittikten sonraki hafta birbirlerini öpmüşlerdi. Rebecka hafif alkolü bira içmiş ve yarı sarhoş bir hâlde Gustaf'a önemli soruyu sorma cesaretini göstermişti: "Biz şimdi birlikte miyiz?"

Gustaf, yüzüne kondurduğu o her zamanki harika gülümsemesiyle, “Elbette öyleyiz!” diye cevap vermişti.

Yazın hayatı tamamen değişmişti. Şimdi herkes Rebecka’nın kim olduğunu biliyordu. Daha da önemlisi değişen kendisiydi. Gustaf’a ne kadar bağlı olduğunu düşündükçe neredeyse korkuyordu. Ona bakmaya bir türlü doyamıyor, onu öpmekten asla yorulmuyordu. Aslında kaderinin ne olacağı konusunda kaygılıydı. Sanki birileri Gustaf ile bütün yaşadıklarını ve yaşayacaklarını gelip çalacakmış gibi hissediyordu. Herkesin bir gün onun güzel, akıllı ya da eğlenceli olmadığını fark edeceğini açık bir şekilde görebiliyordu. Her şeyden kötüsü bunu o gün Gustaf’ın da fark edecekti.

Kalabalığın içinde bir uğultu yayıldı. Okulun kapıları açıldı. Üstü kapalı bir sedye taşıyan ambulans şoförleri dışarı çıktı. Ambulansa doğru yaklaşırlarken uğultu kesildi. Öğrenciler boyunlarını uzatıyor ve sedyede kimin yattığını görmek istiyorlardı. Ambulans şoförleri sedyeyi ambulansın içine koydu ve kapıları kapattı. Ambulans siren sesi eşliğinde hareket etti.

Rebecka sirenlerin muhtemelen ambulansın etrafında itişen insanları dağıtmak için çalındığını düşündü. Yoksa ölü bir beden ne aciliyeti olabilirdi ki?

“Bu o,” dedi biri nefesi kesilmesine ramak kalmış hâliyle.

Gelenler Ida Holmström ve her zaman onun peşinde gölge gibi dolaşan Julia ve Felicia’ydı. Birlikte Donald Duck Amca’nın yeğenleri Cin, Can ve Cem’in sarışın hâlini andırıyorlardı.

“Ölen Elias Malmgren,” diye devam etti Ida.

“Bunu nasıl biliyorsun?” diye sordu Gustaf.

“Bazı öğretmenleri konuşurken duyduk,” dedi Julia.

Ida, Julia’nın sözünü kesmesinden rahatsızlık duyarak ona öldürücü bir bakış attı. Bu onun gösterisiydi. Ida, Gustaf’a en masum bakışlarıyla bakarak, “Üzücü değil mi?” diye sordu.

Rebecka, Gustaf ile beraber olmadan önce Ida onu görmezden geliyordu ama ortaokul mezuniyetinden sonra Rebecka’yı aramış ve bir-

likte Damn Gölü'nde yüzmeyi teklif etmişti. Rebecka durumdaki tuhaflığı hissetmiş ama yine de teklifi geri çevirmeye cesaret edememişti. Ida'dan ölesiye korkuyordu.

 Biri kendi canına nasıl kıyar anlayamıyorum," dedi Felicia.

Ida, Felicia'nın hislerini onaylarcasına başım evet anlamında salladı. "Bu aşırı derecede bencil bir davranış. İnsan ailesini düşünür."

"Büyük olasılıkla kötü hissediyordu," dedi Rebecka ve  ekimserliği yüzünden kendini pataklamak istedi.

"Depresyonda olduğu kesindi," dedi Ida. "Elbette herkesin problemleri var ama bunun için insanın gidip intihar etmesine gerek yok. Eğer herkes kendi için bu kadar  z l rse yakında dünyada insan kalmaz."

"Eş cinseldi bence," dedi Felicia.

"Evet, eş cinsellerin genellikle intihar ettiklerini okumuştum" diye tamamladı Julia.

Gustaf, Felicia ve Julia'nın Elias hakkında konuştuklarına, "Lanet olasıca tacize uğramıştı o," diye sert bir şekilde tepki verdi.

Ida en büyüleyici gülümsemesiyle Gustaf'a baktı. "Biliyorum, G..."

Rebecka yüzüne zorla bir g l c k kondurdu. G, Ida'nın Gustaf'ı çağırmak için kendi bulduğu ve ondan başka kimsenin kullanmadığı bir takma isimdi.

"...yani doğruya doğru," diye devam etti Ida. "Kimse Elias'ı okula o kıyafetleri giyerek gelmeye ve makyaj yapmaya zorlamıyordu."

Julia ve Felicia, Ida'nın söylediklerini onayladılar ve Ida onların desteğinden cesaret alıp konuşmaya devam etti. "Her şey dayanılamayacak kadar kötü olsa bile elbette uyum sağlayıp biraz daha normal olabilirdi demeye çalışıyorum. Tacize uğramasının onun hatası olduğunu söylemiyorum ama tacizden kaçınmak için pek bir şey yaptığına da inanmıyorum."

Rebecka söylediklerinden hiçbir utanç duymuşa benzemeyen Ida'ya gözlerini dikerek baktı. Gustaf'ın Ida'ya bir şey söylemesini bekledi.

"Lanet olasıca, yine saçmalıyorsun Ida," dedi Gustaf. "Hayatının her gününde böyle bir kaltak olmak senin için zor olmuyor mu? Biraz ara versen."

Halka

İda göz kırptı. Sonra neşesinin bozulmadığını kanıtlamak ister gibi zoraki bir kahkaha attı. “Tanrım, ne kadar da komiksin, G,” dedi İda ve sonra birbirlerine ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi bakan Julia ve Felicia’ya döndü. “Erkeklerin çok basit bir mizah anlayışı var, ince şakalardan hiç anlamıyorlar.”

Rebecka, Gustaf’ın elini tuttu. Onunla gurur duyuyor ama kendinin bir şey söylememesi için kemiriyordu.

• • •

Minu ve Linnéa müdirenin ofisindeki yıpranmış, koyu yeşil koltukta oturuyordu. Müdire bir yan odadaki müdire yardımcısının ofisinde bir polis memuru ile konuşuyordu.

Linnéa sanki birinin onu aramasını bekliyormuş gibi cep telefonunu elinde döndürüyordu. Minu, Linnéa’ya bakmamak için elinden geleni yapıyordu. Linnéa’nın vücut dilinden, rahatsız edilmek istemediği belli oluyordu.

Müdirenin ofisi çok küçüktü. Kitap rafında değişik renkte dosyalar duruyordu. Pencere kenarındaki saksı çiçekleri bakımsız ve yorgun görünüyorlardı. Beyaz, yeşil ekoseli perdeler lekeliydi ve pencerenin temizlenmesi gerekiyordu. Çalışma masasının üzerindeki eski moda bilgisayarın sol yanında yer alan kâğıtlar titizlikle düzenlenmişti. Sandalye çirkin görünümlüydü ama belli ki ergonomikti. Çıkıntılık yapan tek şey mozaikten yapılmış abajurun üzerinde yusufçukların olduğu bir çalışma masası lambasıydı.

Minu müdirenin odasını ilk defa görüyordu. Müdirenin odasına çağırılmak için ya çok kötü bir şey olmalıydı ya da insan problem çıkarmalıydı.

Minu ortaokula giderken hep dramatik bir şeyin olduğu gündüz rüyaları görürdü. Bu rüyalarda ya okul yanardı ya da kaçan bir banka soyguncusu okuldaki herkesi rehin alırdı. Büyüdükçe bu hayallerin aslında ne kadar da çocukça olduğunu fark etti ama fantezilerin gerçeklikten ne kadar uzak olduğunu farkına ciddi anlamda ilk kez bugün vardı. Gerçeklikteki korkunçluk, filmlerdeki korkunçluk gibi değildi. Heyecanlı değil, yalnızca acı doluydu. Her şeyden önce istediği an izlemekten vaz-

geçemiyordu. Minu daha şimdiden Elias'ın görüntüsünün hayatının geri kalanı boyunca gözlerinin önünden gitmeyeceğini biliyordu. *Gözlerimi yumsam bile gözlerimin önünden gitmeyecek*, diye düşündü Minu. "Daha önce de bir ölü görmüştüm," dedi Minu aniden kendi kendine. Linnéa'ya baktı. Linnéa'nın bakışları hâlâ mürekkep lekeli parmakları arasında döndürdüğü telefonunda kilitliydi. Tırnakları uçuk pembe oje ile özenli bir şekilde boyanmıştı.

"Kimdi peki o gördüğüm ölü?" diye sordu kendi kendine Minu. Adını hatırlamıyordu. Yaşlı ve alkolik bir kadının tekiydi. Kalp krizi geçirmiş ve ölmüştü. Hatırladığı bundan ibaretti. Beş yaşındaydı. Minu ne diyeceğini bilemiyordu. Tüm bu olanlar ona çok uzak geliyordu.

"İnsan bunu hiçbir zaman unutamaz," diye mırıldandı Linnéa. Makyajı gözlerinin etrafına iyice yayılmıştı. Minu kendisinin ağlamadığını fark etti. Linnéa onun dünyanın en duygusuz insanı olduğunu düşünüyor olmalıydı ancak Linnéa'nın tek yaptığı Minu'ya boş boş bakmaktı.

"Orta ikide aynı sınıftaydık değil mi?" dedi Linnéa.

Minu başım evet anlamında salladı.

"Adın Minna mıydı?"

"Minu."

"Tabii ya."

Linnéa kendi adını söylememişti. Ya umursamıyordu ya da Minu'nun adını bildiğini varsayıyordu. Tüm ortaokul yıllarca Linnéa Wallin ismini ni ağızlarından düşürmemişti.

Arkalarından, "Kızlar," diyen müdirenin sesi duyuldu ve Minu başını yukarıya kaldırdı. Adriana Lopez'in sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. "Polis sizinle konuşmak istiyor," diye devam etti müdire.

Minu, Linnéa'yı süzüyordu ve onun müdireye nefretle baktığını gördüğünde şok oldu. Müdire de bunu fark etmiş olacaktı ki tam bir şey yapacakken durdu. "Sen Elias'ın arkadaşydın değil mi?" diye sordu müdire.

Linnéa susuyordu. Müdire arkasını döndü ve odaya giren polise fısıldayarak bir şey sordu.

“Siz kalabilirsiniz,” diye cevap verdi polis. Linnéa, Minu ve polis oturdular.

Minu’nun gözü polisi bir yerlerden ısıırıyordu. Hatırlamıştı. Polis, Vanessa Dahl’in annesinin erkek arkadaşıydı. Katlanabilir sandalyenin üzerinde rahatça oturabilmeyi deniyordu. Sonunda bir ayağını dizine attı. Hiç de resmî görünmüyordu. “Benim adım Niklas Karlsson. Sizin isimlerinizi almakla başlayabilirim.” Küçük bir not defteri ve kurşun kalem çıkardı. Minu kaleminin ucunun kemirilmiş olduğunu görebiliyordu. Kurşun kalemleri kemiren bir polis. Üniforma içinde bir kemirgen. “Minu Falk Karimi.”

“Evet ve sen, seni tanıdım,” dedi Niklas, Linnéa’ya. Minu ilk önce Niklas’ın ses tonundan bir şey ima ettiğini düşündü ama sonra belki de yalnızca kendisine öyle geliyordur diye üzerinde durmadı. Minu, Linnéa’nın cep telefonunu neredeyse kıracakmış kadar sıkı tuttuğunu gördüğünde tüm vücudu gerildi. İçinden Linnéa’nın hiçbir şey söylememesi ve aptalca bir şey yapmaması için yalvarıyordu. Eğer şimdi aptalca bir şey yaparsa kaybeden yalnızca Linnéa olacaktı. “Bunun sizin için ne kadar korkunç olduğunu anlıyorum,” dedi Niklas anlayışlı polis rolüne bürünerek. “Kriz yardımı alabilirsiniz.”

“Okulda psikologlar bulunacak,” dedi müdire. “Birlikte bir psikoloğa görünebilirsiniz.”

“Ben zaten bir psikoloğa gidiyorum,” dedi Linnéa.

“Öyle mi, bu iyi,” dedi Niklas. “Elias’ı tanıyor muydunuz?”

“Ben tanıyıordum,” dedi Minu.

Niklas, Linnéa’ya baktı. Makyajı yüzünün her yerine yayılmış siyah saçlı bu kızı hor gördüğünü saklamak için çaba sarf ettiği her hâlimden belliydi. Oysa Niklas’ın, Linnéa’yı hor gördüğünü memnuniyetle açıkça gösterebileceğini düşündü Minu. “Arkadaştınız ama değil mi?” dedi Niklas.

“Evet,” diye cevap verdi Linnéa yere bakarak.

“Benim anladığım, Elias’ın birçok problemi vardı.”

Linnéa başını sallamakla yetindi.

“Daha önce de intihara kalkışmıştı yani?” diye devam etti Niklas.

“Bir kere,” dedi Linnéa.

“Anlıyorum. Öyleyse ekleyecek başka bir şey yok. Doğal olarak adli tıp cesedi inceleyecektir ama durum oldukça açık.”

Minu, Niklas’ın patronluk taslamasına biraz daha maruz kalırsa çılgılık atacaktı. *Eğer Elias öldürülseydi ve katil, cinayeti intihar olarak göstermeyi başarsaydı bu polis gerçeği kesinlikle fark edemezdi,* diye düşündü Minu. *Bu lanet olasıca şehirde hep böyle olmuştur.* Sen yalnızca diğerlerinin senin kim olduğuna inandığı kişisin.

“Tamam,” dedi Niklas ve ayağa kalktı. “Evlerinize tek başınıza gidebilecek misiniz?” diye sordu.

Minu düşünmeden cevap verdi. “Annemi ararım.”

“Ya sen?” diye sordu müdire, Linnéa’ya.

“Ben başımın çaresine bakarım,” diye cevap verdi Linnéa.

Müdirenin sanki kurcalamak istediği başka sorular vardı. Minu, konuşmasına başlamadan önce müdirenin Elias hakkında isabetsiz bir şey söyleyeceğini hissetmişti.

“Linnéa,” diye söze girdi müdire. “Bunun için çok üzgünüm. Elias çok özel bir insana benziyordu.”

Linnéa gergin ve boğuk bir sesle cevap verdi. “Bunu ona neden söylemedin?”

Müdire kıpırtısız duruyordu. Ağzı yarı açıktı ancak hiçbir kelime etmiyordu.

“Şimdi biraz sakinleşelim,” dedi polis ve korumacı bir tavır takınarak müdireye baktı.

Linnéa yerinden kalktı, tek bir kelime bile etmeden odadan ayrıldı.

Minu ne yapması gerektiğinden emin olmayarak müdireye baktı.

“Sen gidebilirsin,” dedi müdire.

Minu çantasını almak için sınıfa geri döndü. Sandalyeler ters çevrilmiş şekilde sıraların üzerinde duruyordu. Pencereden içeri süzülen ışıktaki toz taneleri dönerek dans ediyorlardı. Yerine gittiğinde çantasını göremedi.

“Minu?”

Arkasını döndü. Max sınıf kapısının eşiğinde duruyordu. Minu’nun çantasını tutuyordu. “Çantanı almıştım,” dedi Max.

“Teşekkür ederim.” Çantayı Minu’ya uzatırken Max’ın eli eline hafifçe değmişti. Heyecanlanmıştı. Çantasını neredeyse yere düşürüyordu. Onu her gördüğünde olduğu gibi bu kez de kollarındaki kuvvet azalmıştı. Bu kadar korkunç bir şey yaşadktan sonra bile böyle hissedebildiği için aklını tamamen kaçırmış olduğunu düşündü.

“Nasılsın?” diye sordu Max.

“Bilmiyorum,” dedi Minu doğru cevabın ağzından bu kadar kolay çıkmasına şaşırarak.

Max anladığını göstermek için başım salladı. “Hemen hemen senin yaşındayken bana çok yakın olan biri canına kıymak istemişti,” dedi Max. Sesi tamamen sakindi ama Minu sol elini sıktığını görebiliyordu. Minu keskin bir acının insanın peşini asla bırakmadığını anlamıştı.

“Elias’ı tanı mıyordum,” dedi Minu. “Ama Linnéa onu tanıyordu.”

Max aniden Minu’nun omzuna dokundu. Minu, Max’ın elinin sıcaklığını bluzunun içinde hissediyordu.

“Eğer konuşmak istersen ben buradayım. Bunu bilmeni istiyorum.”

“Tamam,” dedi Minu. Sonrasında başka bir şey söylemeye cesaret edemedi. Sesinin çatlayacağından korkuyordu.

“Gerçekten çok üzgünüm. Gördüğün şeyi kimsenin görmek isteyeceğini düşünmüyorum. Kendine dikkat et,” dedi Max. Sözünü bitirdikten sonra eli bir süre daha Minu’nun omzunda kaldı.

Minu aniden tüm bedeninin titrediğini fark etti. Panik tüm bedenine yayıldı ve göğsünde gittikçe derine inen ve nefes almasını zorlaştıran pençeler hissetti. Oradan çıkmalıydı. “Gitmek zorundayım, her şey için teşekkür ederim.” Sınıftan aceleyle koşarak ayrıldı ve merdivenlerden indi. Kapıyı açıp okul bahçesine çıktığında güneş ışığı gözlerini kararttı. Girişin hemen yanında Linnéa bağdaş kurmuş sigara içiyordu. Minu hızla çarpan kalbi yüzünden o kadar nefessiz kalmıştı ki konuşmakta zorlanıyordu. Sokağın karşı tarafında duran annesinin kırmızı

arabasını gördü. Arabada biri daha vardı. Tanıdık bir yüze benziyordu. “Seni de gittiğin yere bırakalım mı?” diye sordu Minu.

“Hayır,” diye cevap verdi Linnéa.

“Emin misin?”

“Neden koştun sen?”

“Ben... Bilmiyorum. Ben yalnızca oradan çıkmak zorundaydım.”

Linnéa sigarasını fırlattı. “O intihar etmedi.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Ölmeden önce onunla konuştum. Akşam bana gelecekti. Konuşmak istedi...” Bir an duraksadı. “Tartışmıştık ama küs değildik... Bana söylemek istediği bir şey vardı...” Linnéa daha fazla deva edemedi.

En iyi arkadaşının onu bıraktığını kabullenemiyor, diye düşündü Minu. Sesini yükselterek, “Polise neden hiçbir şey söylemedin?” diye sordu.

“Polis,” diye tekrar etti Linnéa sinirli bir sesle. Aniden bakışları sertleşti.

“Haklısın ama bilmeleri gerekmiyor muydu?” dedi Minu.

“Lanet olsun! Sen ne anlarsın ki? Bütün hayatın boyunca o sevgi dolu ailenle sıcak villanda yaşadın.”

Minu’nun gözleri Linnéa’nın bakışlarına kilitlendi. Utanmıştı çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Aynı zamanda Linnéa’nın gerçeğinin de tek gerçek olmadığını düşünüyordu. Eğer Minu’nun hayatta en çok gördüğü aydınlıksa Linnéa’nın hayatta en çok gördüğü de karanlıktı. Bu gerçeklerden biri diğerinden daha mı doğrudu?

Linnéa, Minu’ya üstünlük taslar bir hâlde gülümsüyordu. “Şimdi anene mi koşacaksınız?”

Minu sinirlendi. “Sana acıyorum,” dedi ve arabaya doğru yürüdü.

“Bunu yapmana gerek yok!” dedi Linnéa arkasından.

Anna-Karin yerinden kalktı ve kıvrılarak giden otobüsün koridorunda yalpalayan adımlarla yürümeye başladı. Kapının önünde durduğunda bakışları ciddileşmişti. Geçip giderken her defasında ona birinin kaba bir şey söyleyeceğini düşünüp korkmaktan yorulmuştu. Bundan daha kötüsü, tam o geçerken birinin boğulurmuş gibi kıkırdaması olabilirdi. Bunların hiçbiri daha önce gerçekleşmediği hâlde kafasının içinde daha önce de pek çok kez yayılmış yankılarını duydu. Ne kadar şişman olduğunu ve tezek gibi koktuğunu fısıldayan sesler. Ama bugün kimsenin en küçük bir bakışıyla bile karşılaşmamıştı. Otobüsün içinde fısıltılar duyuyordu ama bu fısıltılar kendisi hakkında değildi. Bugün herkes Elias hakkında konuşuyordu.

Otobüs son dönemeci geçip sarsıntıyla durduğunda Anna-Karin savruldu. Düşeceğini ve bunun herkesi kaha kaha boğacağını sandığı, saniyenin onda biri kadar kısa bir sürede midesinde korkunç bir yanma hissetti ama kimse savrulduğunun farkına varmadan yeniden dengesine kavuştu. Kapı açıldı ve hızlı bir şekilde aşağıya, yol kenarına indi. Anna-Karin otobüsün yol boyunca uzaklaşarak gözden kayboluşunu izlerken birkaç derin nefes aldı. İneklerin otladığı çayırılığı görür görmez ciğerleri iki kat açılmıştı. Burada rahatça nefes alabiliyordu. Eve doğru yürürken ayağının altındaki çakıllar çatırdıyordu. Çayırılığa geldiğinde ileride duran büyük ve kahverengi gözlü hayvanlardan birini selamladı. “İyi günler benim güzelim,” dedi her zamanki gibi. Anna-Karin elini ileriye doğru uzattığında ineğin büyük diliyle çıkardığı şapırtıları duy-

du. İnek ve Anna-Karin'in etrafında sinekler vızıldıyordu. Evet, etraf çiftlik kokuyordu ve Anna-Karin bunu seviyordu.

Anna-Karin burada, evinde tamamen başka biriydi. Sırtı dikleşirdi. Terleme kaygısı kaybolurdu. Kafasını aşağıya eğdiğinde çift çenesi varmış gibi görünmesinin veya kazağının altında iğrenç bir şekilde sallanan göğüslerinin dışında başka şeyler düşünebiliyordu.

Anna-Karin evlerin olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Bunlar kırmızı boyalı, birbirlerine karşı dik açıyla duran iki ağaç evdi. Biri iki, diğeri tek katlıydı. Evlerin hemen biraz ilerisinde ahır ve ahırdan daha da küçük birkaç yapı yer alıyordu. Anna-Karin iki katlı eve yaklaştı ve kilitlenmemiş dış kapıyı geçti. Önce ayakkabılarını, ardından cebinden Peppar'ı çıkardı. Yavru kedi uyuyordu ama Anna-Karin onu koridordaki sepetin içine yavaşça bırakırken biraz kıpırdamıştı. Anna-Karin eski bir kilimden kestiği parçalarla Peppar'a bir yatak yapmıştı.

İçeriden, oturma odasından kahkaha sesleri duyuluyordu. Anna-Karin'in annesi koltukta yatıyor; ağzı açık, derin bir şekilde uyuyordu. Televizyon ekranında bir Amerikan oturma odası görünüyordu. Anna-Karin uzaktan kumandayı almayı ve televizyonun sesini kısmayı düşündü ama annesini uyandırıp azar işitmeyi istemedi. Bunun yerine parmaklarının ucuna basarak mutfağı doğru yürümeye başladı. Buzdolabından bir kâse dolusu Hindistan cevizi kaplı çikolata topu ve tezgâhın üzerinde duran ekmek kutusundan Fransız ekmekleri çıkardı. Küçük, beyaz ekmeklerin dördünün içlerinden hamurunu çıkartıp her birinin içine Hindistan cevizi kaplı çikolata toplarından yerleştirdi. Ekmekleri bastırıp sıkıştırarak sert kurabiyelere dönüştürdü. Ayakta durarak bir yandan onları yerken öbür yandan büyük yudumlarla süt içiyordu. Karnının doymasıyla birlikte içini tatlı bir uyku hissi kapladı.

Anna-Karin bakışlarını büyükbabasının evine doğru bakan mutfak penceresine çevirdi. İçeride hareket eden büyükbabasını görebiliyordu. Büyükbabası Anna-Karin'e içeri gelmesini işaret etti. Anna-Karin televizyondan gelen gülünç insan kahkahalarının işgal ettiği evden ayrılmaya can atıyordu. Büyükbabasının evinin dış kapısı, işçi tulumlarından birinin bir kanca üzerinde asılı olduğu küçük bir koridora

Halka

açılıyordu. Koridorun solunda mutfak yer alıyordu. Mutfak kapısının hemen yanında ağaçtan yapılmış gri-mavi bir mutfak koltuğu duruyordu. Arkadaşları onu ziyarete geldiklerinde kahve içmek için mutfak masasına geçmeden önce bu koltukta oturuyorlardı. Şimdiyse o koltukta büyükbabası sıcak ve sade kahvesini höpürdeterek içiyor ve candan bakıyordu.

Anna-Karin kahveden hoşlanmıyordu ama kokusunu seviyordu. Büyükbabasının küçük evi her zaman yeni kesilmiş odun, kahve ve hayvan kokardı. Bunun dışında başka bir koku daha alıyordu, ütü buharının etrafa yayılmış kokusu. Yatak odasının kapısının hemen yanındaki sepetin içinde özenlice katlanmış giysiler vardı.

“Merhaba canım,” dedi büyükbaba.

“Merhaba,” diye cevap verdi Anna-Karin ve masanın önündeki sandalyeye oturdu.

Büyükbabasının üzerinde kırmızı-yeşil damalı bir oduncu gömleği ve kadife pantolon vardı. Evi pisletmek istemediğinden içeriye girmeden önce her zaman mutlaka işçi tulumunu dışarıda çıkarırdı.

Büyükbaba, Anna-Karin’e sorgulayan gözlerle baktı. “Dersi erken mi bitirdiniz?”

“Bugün erken çıkmamız gerekti.”

“Öyle mi?”

Bu soru, daha fazlasını anlatmasını söyleyen bir işaretti ama Anna-Karin boğazının düğümlendiğini hissediyordu. Elias hakkında konuşmayı hatta onun hakkında düşünmeyi bile istemiyordu. Her takılıp düştüğünde büyükbabasının dizlerine oturduğu küçüklüğüne dönmek istedi bir an. Şimdi o günlere geri dönmek istiyordu. O zaman belki ağlamaya ve göğsünün içinde sertleşerek büyüyen ve sıkışan her şeyden kurtulmaya cesaret edebilirdi. Anna-Karin on yaşından bu yana gerçek anlamıyla ağlamamıştı. Geçmişte ağlamasını gerektirecek pek çok şey olmuştu ama şimdi gözyaşlarının üstüne demirden ağır bir kapak kapalıydı. “Annem bugün dışarı çıktı mı?” diye sordu Anna-Karin.

“Pek hâli yoktu galiba.”

Anna-Karin içinde sert ve keskin bir öfke ile, “Her neyse, en azından yataktan kalkmış,” dedi

“Mia için kolay değil bu.”

Anna-Karin annesinden bahsettiğine pişman oldu. Esasında bahçeye bakan annesiydi ama en ağır yükü çeken hâlâ büyükbabasıydı. Annesi bazı günler tüm işi büyükbabasının üzerine yıkıyordu. Yine de büyükbaba, kızı hakkında hiçbir zaman olumsuz bir söz etmemişti. Bazen Anna-Karin annesine sinirli olduğu için şiddetli bir suçluluk duygusuna kapılıyordu. Annesinin muhtemelen bir çeşit depresyon içerisinde olduğunu, sıkışıp kaldığını ve belki de bahçe ile aslında hiç de ilgilenmek istemediğini anlayabiliyordu. Aynı zamanda annesinin sanki sızlanmak için yaşadığını düşünüyordu. Sızlanmasaydı nasıl olurdu? Her zaman en kötü davranılan o, en çok yaralanan o. Her zaman tüm dünyadaki en üzgün o. Anna-Karin’in hatırlayabildiği kadarıyla bu hep böyle olmuştu.

Anna-Karin, camdan dışarıyı seyreden büyükbabasına baktı. Büyükbabası saatlerce bu şekilde oturabilirdi. Anna-Karin sıklıkla büyükbabasının gözlerinin dışarıda ne aradığını merak ederdi. Büyükbabası geçen bahar yetmiş yedi yaşına girmişti. İlk defa geçen yıl gerçekten yaşlı göstermeye başlamıştı. Anna-Karin, büyükbabası dünyadan ayrıldıktan sonra ne olacağını düşünmeyi hiç istemiyordu.

• • •

Vanessa havlusunu Jonte’nin evinin önündeki çim paspasın üzerine serdi. Üzerinde kahverengi ve sarı çiçekler olan havlu pek çok kez yıkanmaktan yıpranmıştı. Tam olarak temize benzemiyordu ama fark etmezdi. Yalnızca üzerine oturarak rahatlamak istiyordu. Kıyafetlerinin çim lekesi ile kirlenmesini istemiyordu. Havlusu gibi yıpranmış görünen iki katlı kırmızı eve bir bakış attı. Evin dış kaplaması güneşte solmuş ve pul pul olmuştu. İçerideki titreşim camları titretiyordu. Oturma odasının penceresinden içeri baktığında önce dev televizyonu ardından üzerine Wille, Jonte ve Lucky’nin görüntülerinin yansıdığı televizyon ekranındaki patlamaları gördü. Sırtının üzerine uzandı, atletini göğüslerinin görünmeyeceği kadar yukarı kaldırarak karnını gü-

neşlendirdi. Onu okuldan alırken Wille kötü bir ruh hâli içerisindeydi. “Ben senin kahrolası taksin değilim,” demişti Wille.

“Yapma öyleyse,” demişti Vanessa hareket hâlindeki arabanın kapısını ittirip açarak.

Wille öyle ani bir fren yapmıştı ki arkadaki araba ile kaza yapmalarına ramak kalmıştı. Olanların etkisiyle tehlike duygusunun tüm vücudunu hızla ele geçirdiği Vanessa gözlerini dikerek Wille’ye bakmıştı.

“Kapıyı kapat,” demişti Wille alçak sesle.

Vanessa kapıyı tekrar kendine doğru çekip, “Lanet olasıca herif!” diyerek öfkesini kusmuştu. Bunu söylediğinde Vanessa’nın canı acımıştı. Wille yirmi bir yaşındaydı ve Vanessa ile aralarındaki yaş farkının utanç verici olduğunu düşünüyordu. Çıkmaya başladıklarında Vanessa on beş yaşına yeni girmişti. O zamanlar hep Wille hakkında konuşulanları duyardı. Vanessa, Wille’de kendini görmüştü. Konuşulanlara göre o hep daha fazlasını elde etmek, tanımak ve denemek istiyordu. Vanessa hayatın onunla bir maceraya dönüşeceğine inanmıştı ama şimdi o burada oturuyor, Wille ise sersem arkadaşlarıyla video oyunları oynuyordu. Buna karşın o hâlâ şu ana dek gördüğü en yakışıklı erkekti ve onu tam da hoşuna gittiği şekilde öpüyordu. Vanessa, davetsiz ve hoş gelmemiş olduğunun farkına varmakta geciken misafir gibi, dirençle yüzünün üzerinde uçmaya devam eden bir sineği savuşturdu. Sıcak güneşe karşın erken sonbahar havasının o gizli serinliği hissediliyordu. Gökyüzüne büyük bulutlar yığılmıştı.

“Vanessa?” diye seslenen Wille’nin sesi duyuldu.

Vanessa elini yukarıya uzattı ve salladı. “Evet!” diye bağırdı. “Ne istiyorsun?” Hiç cevap gelmedi. Vanessa doğrularak havlunun üzerine oturdu. Wille açık pencerede duruyor ve ona bakıyordu. *Hayır, bakışları tam yanımdan geçiyor ama beni görmüyor,* diye düşündü Vanessa. İşte şimdi yine oluyordu. “Wille!” diye bağırdı Vanessa, aniden ve panikle. Hiçbir tepki gelmedi. Wille boynunu pencereden dışarı iyice uzatarak etrafı inceledi.

“Lanet olsun neredesin?”

“Buradayım!” diye bağırdı Vanessa ve kollarını salladı.

Wille onu ne duyuyor ne de görüyordu. Altındaki havluyu hışımla çekip aldıktan sonra sallamaya başladı. Wille'nin onu hâlâ görmediğinin farkına varan Vanessa büyük bir öfkeyle havluyu fırlattı.

Wille kelimenin tam anlamı ile düşüp bayılmak üzereydi. Vanessa'yı görmemesine rağmen çim paspasın üzerinde birkaç saniye içinde beliren havluyu gördü.

"Aman tanrım, şuna bakın!"

"Ne o?" diye sordu Jonte ilgisiz bir ses tonuyla ve pencereye doğru yürüdü.

Lucky, Jonte ve Wille'nin aralarına sıkışmaya çalışıyordu.

"Havlu," dedi Wille. "Nereden geldiğini bilmiyorum, bir anda çim paspasın üzerinde beliriverdi. Yemin ederim. Havlu daha önce burada değildi."

Jonte ve Lucky önce Wille'ye sonra havluya ve sonra tekrar Wille'ye baktılar. Sonra da kahkahayı bastılar. "Wille, tanrı aşkına, bu bir halüsinasyon!" dedi Lucky. Jonte hiçbir şey söylemeden pencereyi kapattı.

Vanessa parlayan güneşin altında kalakalmıştı. Ellerini çok açık bir şekilde görebiliyordu. Güneşte yanmış bacaklarını görebiliyordu. Ancak eksik olan bir şey vardı. Bir şey doğru değildi. Bunun ne olduğunun farkına vardığında neredeyse ağlayacaktı. Çim paspasın üzerinde kendi gölgesini göremiyordu.

Eve girdiğinde marihuana dumanının kokusu yüzüne çarptı. Bir koltukta oturan Wille televizyon ekranına bakarken marihuana içiyordu. Güneş ışığı arkasından yükseliyor ve sarı saçlarının üzerinde haleler yaratıyordu. Vanessa'nın kalbi dönerek dans etti. Gözleri onu gördüğünde kalbi bazen şaşkına dönüyordu. Ona doğru yürümek ve ona dokunmak istedi ama bunu denemeye cesaret edemedi. Başına gelen bu tuhaf olay -Vanessa bunun ne olduğunu öğrenene kadar- gizli kalmalıydı.

"Vanessa?" dedi Jonte aniden.

Vanessa arkasını döndü. Jonte onu görmüyordu ama bakışları odada dolanmaya devam ediyordu. Kaşlarının üzerine kadar çektiği lacivert beresinin altındaki gözleri hiç olmadığı kadar uyanık ve derindi.

“Burada biri var”, dedi Jonte. “Bundan çok eminim.”

“Paranoya,” diye belli belirsiz mırıldandı Lucky. Lucky yarı yatar vaziyette video oyununun kumandasına sanki parçalayacak gibi abanıyordu. Yağlı göbeği *Engelsfors Gururu* yazılı tişörtünün altından fışkırıyordu. Esas adı Lukas olan Lucky, ortaokuldayken Vanessa ile aynı sınıfa gitmiş ancak hiçbir zaman liseye başlamamıştı. Bunun yerine günlerini Jonte’nin çırağı olarak geçiriyordu. Birayı getiriyor, pizzacıyı arıyor ve Wille’ye bodrum katında marihuana yetiştirmesi için yardım ediyordu. “Papazın* oğlunu duydunuz mu?” dedi Lucky ellerini kumandasından bir an bile ayırmadan.

Vanessa, Jonte’nin bedeninin dikleştiğini fark etti. Wille ise ciğerlerine indirmiş olduğu dumanı yavaşça dışarıya üflüyordu. “Ne?” dedi Jonte.

“Elias Malmgren. Papazın oğlu. İntihar etti. Okulda. Onu bugün buldular.”

“O olduğundan emin misin?” diye sordu Wille. Umursamadığını göstermeye çalışıyordu ama sesindeki kaygıyı hissetmişti Vanessa ama burada şaşılacak bir şey olmadığını düşündü. Birbirlerini tanıyorlardı. Elias buraya gelmiş ve marihuana satın almıştı. Ancak bu uzun zaman önceydi, yaklaşık olarak ortaokulun son yılındaki Noel tatili zamanındaydı.

“Yüzde yüz,” dedi Lucky.

“Kahretsın” dedi Jonte. “O buradaydı ve dün marihuana satın almıştı.”

“Sizce kötü bir ruh hâline mi girmişti?” dedi Lucky.

“Kötü ruh hâli?” Jonte ve Wille alay ederek güldüler. Bunun üzerine Lucky’nin onlara yaranmak için sırtarak gülmesi Vanessa’nın tüylerini ürpertti.

“Öncesinde birkaç kez denemişti,” dedi Jonte. “Muhtemelen kendini kaybetmek için içiyordu.”

* Hristiyan dünyasındaki pek çok Katolik ve Ortodoks ülkesinden farklı olarak İngilizcede *The Church of Sweden* adıyla bilinen İsveç Lutheran kilisesi, 1960 yılından itibaren kadınların din kadını olmasının ve ayinleri yönetebilmesinin önünü açtı. Katolik dünyası, kadınların papaz olmasına hâlâ mesafeli dururken İsveç oldukça liberal bir Hristiyanlık benimsedi. Bugün İsveç’in tamamında kadınlar din kadını olarak görev alabilmektedir. (ç.n.)

Vanessa, Jonte'nin bunları söylerken içten içe suçluluk duygusuna kapıldığını görebiliyordu. Ama neden? Jonte kendinden başka kimseyi umursamazdı ki.

“Hâli içler acısıydı,” dedi Lucky. “Kollarını kesiyor ve buna benzer boktan işler yapıyordu. Yalnızca kızların böyle şeyler yaptıklarını düşünürdüm.”

“Sus,” dedi Jonte aniden.

Hem Wille hem de Lucky donarak kaldılar ve Jonte'ye baktılar.

“Evde biri var,” diye fısıldadı Jonte.

Etraflarına bakıyorlarken Vanessa nefesini tutuyordu. “Belki de Elias'ın hayaletidir,” dedi Lucky ve Wille boynuna şaplağı yapıştırdı.

Vanessa kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu. Dışarıda rüzgâr esmeye başlamıştı. Jonte gözlerini dikmiş ona bakıyordu. “Hangi cehennemden çıktın sen?”

Wille başını yukarı kaldırdı ve gergin bir ifadeyle güldü. “Böyle sessiz sessiz içeri girmemelisin, Nessa. Jonte Amca kalp krizi geçirecekti.” Lucky kahkahalarla gülüyordu.

Vanessa hiçbir şey olmamış gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Wille'ye doğru yürüdü ve dizlerinin arasına oturdu. Etrafında Wille'nin kollarını hissetmeye ihtiyacı vardı. *Onun burada* olduğunu bilmesine ihtiyacı vardı. Wille burnunu genç kızın boynuna gömdü. Vanessa, Wille'ye daha da fazla yaklaştı.

Dışarıda yağmur başlamıştı.

6

Yağmur mutfak penceresinde patırdıyordu. Minu güvenli bir ev ile çevrildiğini hatırlatan bu sesin verdiği duyguyu seviyordu. Oturma odasındaki hoparlörlerden yayılan Billie Holidays'in sesi mutfığa ulaşıyordu. Alçak tavana asılı mutfak lambası ebeveynlerinin endişeli yüzlerine sıcak bir ışık yayıyordu.

"Nasıl gidiyor tatlım?" diye sordu babası. Babası eve geldiğinden beri bu soruyu üçüncü kez soruyordu.

"İyi," diye cevapladı Minu. Aslında kendini korkunç derece yorgun hissediyordu. Minu annesiyle saatlerce konuşmuştu ama şu an nasıl olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği şey artık daha fazla bir şey hissedemeyeceğiydi. "Bunun hakkında yazacak mısınız?" diye sordu.

Babası burnunu kaşırken gözlükleri bir ileriye bir geriye kayıyordu. "Bunu tartıştık. Eğer zavallı oğlan evinde intihar etseydi bunu elbette haber yapmayacaktık ama bildiğimiz gibi bu olay okulda yaşandı. Bütün şehir bunu çoktan biliyor." Annesi başını salladı.

"Eğer bunun hakkında yazarsanız eleştiri alacaksınız."

"Yazmazsak da eleştiri alacağız."

Minu'nun babası yerel gazetenin genel yayın yönetmeniydi. Gazete haftada birkaç kez çıkıyordu ve ilk sayfasında genellikle "Gnejs Sokağı'nda yeni dönemeç" gibi heyecanlı haberler yer alıyordu. Şehirdeki hanelerin dörtte üçü *Engelsfors Gazetesi*'ne üyeydi. Herkes Minu'nun babasının kim olduğunu biliyordu.

“Cissi bir makale yazdı,” diye devam etti babası. “Yazdıklarının yarısının üzerini çizdim. Melodrama yakın, kanlı ve şiddet dolu kısımları ayıkladım. Onun nasıl olduğunu biliyorsunuz. İntihar zaten hassas bir mevzu, hik yenin dramatik hâlini ne kadar a a ı indirmeye  alı ırsak çalışalım, hassasiyetini koruyacaktır.”

Minu gözlerini tabağına dikmi  bakıyordu. Yeme ine neredeyse dokunmuyordu. Kıymanın sosu gözüne bir anda iğrenç göründü. “Polis bunun bir intihar olduğundan emin mi?” diye sordu.

“Bu kuşku götürmez,” diye cevap verdi babası. “Ama... Bu aramızda kalacak tamam mı? Okulda tek bir kelime dahi etmek yok.”

“Elbette yok,” diye içini çekti Minu. Minu bu zamana dek babasına sessizli ini korumadığından   phelenmesine yol açacak bir neden vermemi ti. Pek  oklarının bilgiyi yalnızca diğerlerine aktarmak için topladıklarını ama gerçekten ilgi çekecek bilgiyi kazanmanın tek yolunun bu bilgiyle güvenilir olmak olduğunu erken yaşta   renmi ti.

“Elias d n saat dört buçuktan sonra  lm  . Bunun öncesinde müdire ile bir buluşması olmuş. Müdirenin açıklamasına göre Elias çok fazla devamsızlık yapıyormu  ve müdire buna erkenden müdahale etmek istemi . Yarım saat kadar konu mu lar,” dedi babası.

Minu aniden Linn a’nın müdireyi suçlarken ne demek istediğini anladı. O toplantıda gerçekte ne olmuştu? “Müdire ne diyor?” diye sordu Minu.

“O tam bir çatlak,” diye cevap verdi babası.

Annesi, “Ve Elias’ın intihara eğilimli olduğuna dair hiçbir işaret g r mi , öyle mi?” diye sordu.

“Hiçbir işaret görmemesi elbette üzerine düşünülecek bir konu,” dedi babası.

“Zavallı kadın bu şehirde bir sene bile  alı madı ve şimdi de bu oluyor,” dedi annesi.

Babası, “Okulun sorumluluğu doğal olarak tartışılacaktır. Özellikle Elias’ın bunu yapma şekli kendi okuluna verdiği bir çeşit mesajla benziyor,” diye açıklama yaptı.

“Erik,” dedi annesi. “Belki de bunları Minu’ya tekrar tekrar hatırlatmamalıyız...”

Babası öfke ve pişmanlık karşımı bir ses tonuyla, “Lanet olsun, amacım bu değildi!” dedi.

Minu derin bir nefes aldı. “Başka bir şeyden konuşabilir miyiz?”

Anne ve babası endişeli gözlerle önce Minu’ya sonra da birbirlerine baktılar.

“Elias hakkında daha fazla şey duymak istemiyorum,” diye mınıldandı Minu.

“Anlıyorum,” dedi annesi sakince.

Akşam yemeğinin geri kalanında gazetenin bütçe kısıtlamalarından konuştular. Minu ara sıra yaptıkları yorumlara katılıp tartışmanın bir parçası olmaya çalışıyordu ama buna rağmen akşam yemeği bittiğinde ne konuştuklarına dair tek kelime hatırlamıyordu.

• • •

Anna-Karin’in annesi, yemeğinin son lokması hâlâ ağzında iken bir sigara yaktı. Nikotin ve katranı emmeye her zamanki kadar istekliydi. Annesi için yemek, yalnızca arkasından gelen sigara keyfini yaşayabilmek için yapması gereken bir şeydi. Anna-Karin sigara hakkında söylenmeyi çok öncesinde bırakmıştı. Annesi sigaraların kendini ödüllendirmek için kullandığı tek lüks olduğuna inanıyordu ve tam da bu yüzden onları bir zerre vicdan azabı duymadan içebilmeliydi.

Yağmur pencereye vuruyor, bahçede kahverengi su birikintileri oluşuyordu. Patates salatası ve et Anna-Karin’in ağzında çiğnendikçe büyüyordu. Midesi streten düğüm düğüm olmuştu. Akşam yemeği öncesinde biraz çalışmayı denemiş ancak aynı paragrafı tekrar tekrar okuduğunu fark etmişti.

Anna-Karin doğa bilimleri okuyamayacağından korkuyordu. Eğer veteriner olmak istiyorsa en yüksek notu almalıydı. Lise birin başından itibaren derslerine asılmalıydı.

“Bir haber aldım,” dedi büyükbabası ve Anna-Karin’e baktı. “Ake’den. Bildiğin gibi oğlu ambulans şoförü olarak çalışıyor. Ake senin iyi olup olmadığını merak etti. Oğlanı tanıyıp tanımadığını sordu.”

“Şimdi ne oldu?” diye sordu annesi dumanların arasından.

Hem büyükbabası hem de annesi Anna-Karin’e bakıyordu. Anna-Karin okuldaki olaydan aceleyle bahsedip konuyu geçiştirmek istedi. “Bugün okulda bir çocuk öldü. Elias. İntihar etti.”

Annesi sigarasından öyle derin bir nefes çekti ki sigaranın dumanını tek bir seferde dışarıya üflediğinde tüm mutfak masası mor ötesi bir ışığa büründü. “Ve sen bunu bize şimdi söylüyorsun?”

Anna-Karin ne yapacağını bilemez bir hâlde büyükbabasına baktı.

“Bu Elias, Helena’nın oğlu değil miydi?” diye devam etti annesi.

“Hangi Helena?”

“Papaz olan! Çocuğun soyadı neydi?”

Annesinin bir zamanlar başka bir hayata sahip olduğunu unutmak kolaydı. Anna-Karin bunu ancak annesi şehirdeki arkadaşları ve tanıdıklarının tanıdıklarından bahsederken hatırlıyordu.

“Malmgren,” diye cevap verdi Anna-Karin.

“Aman tanrım, bu ol!” Annesi sigarasını söndürdü ve hemen yeni bir tane yaktı. Mutlu görünüyordu. Kaza ve felaketlerin bahsi geçtiğinde hep böyle olurdu. Başkalarının yaşadıkları kazalar ve felaketler ona kendi sefaleti üzerinde düşünmeyi bir an olsun unutturuyor, onu mutlu ediyordu. “Zavallı Helena,” dedi annesi. “Hep de böyle olmaz mı? İnsan burnunun ucunu göremezmiş. Kadın başkalarını teselli etmekle, acılarını hafifletmekle görevli bir papaz ama buna rağmen kendi evinde olanları görmüyor. Nasıl intihar etmiş?”

“Bilmiyorum.”

“Ama okulda yaptı değil mi?” Annesi olanlar hakkında bir şeyler öğrenmek için coşkuyla yanıyordu. Bir kez olsun capcanlıydı, içi içine sığmıyordu ve her şeyden önemlisi orada onlarlaydı. Kahve masasında dedikodu yapan iki arkadaşmış gibi konuşurken Anna-Karin’e doğru eğiliyordu. “Kim buldu onu?”

“İki kız. Kızlardan biri benimle aynı sınıfa gidiyor. Minu.”

“Öyle mi, şu gazeteci adamın kızı hani?” dedi annesi.

Büyükbabası bütün bu zaman boyunca sessizce oturmuştu. Anna-Karin’in eline dokunarak okşamaya başladı. “Hayatım, Elias senin ar-

kadaşın mıydı?”

“Hayır, yalnızca kim olduğunu biliyordum,” dedi Anna-Karin.

“İnsan gençken dünyanın kendi etrafında döndüğünü sanıyor. Başına gelen felaketlerin dünyadaki en büyük felaketler olduğunu düşünüyor. Elindekilerin ne kadar iyi olduğunu kavrayamıyor ve tüm sorumluluğu bırakıyor,” dedi annesi.

Büyükbabası gözlerini Anna-Karin’den ayırmayarak, “Bugün işler gençler için de kolay değil,” dedi.

“Hayır, onlar her şeyin önlerine hazır gelmesini istiyorlar.”

Anna-Karin lokmalarını yutmakta yine zorlanmaya başlamıştı. Öfke boğazına bir yumru gibi oturmuştu. Çatal ve bıçağını kenara koydu.

“Önlerindeki tüm hayat ile...” diye devam etti annesi. “Bunu anlamıyorum.”

Ama ben anlıyorum! Anna-Karin büyük bir iştahla böyle söylemek istiyordu bağırarak. Pek çok sefer her şeye yalnızca bir anda son verebilmenin ne kadar rahatlatıcı olabileceğini düşünmemiş miydi? Bunu ilk defa düşündüğünde sekiz yaşındaydı. Cehenneminden öğretmenine bahsettiği o ilk zaman. Öğretmeni, Anna-Karin’i okulda kış ortasında üzerinde yalnızca külot ve tişört ile bırakan zorbalarla ciddi bir şekilde konuşmayı denemişti. Buna karşılık, “Gelecek sefer seni ölesiye döveceğiz, köylü çocuğu,” demişti Erik Forslund. Anna-Karin, annesi onu almaya geldiğinde korkudan bunun yalnızca bir oyun olduğunu söylemişti. Eğer annesi ne olduğu hakkında biraz daha fazla soru sorsaydı gerçekte ne olup bittiğini anlatacaktı ama annesi onu almak için okula kadar gelmek zorunda kaldığından söylenmekle meşguldü.

Evet, Anna-Karin ölmek istemenin nasıl hissettirdiğini biliyordu. Sekiz yaşındayken neredeyse her gün ölüm üzerine düşünüyordu. Şimdi ise aklında ölüm düşüncesine yer yoktu çünkü hayatında büyükbabası, hayvanlar ve şehre gitmesine gerek olmayan tatiller vardı. Bazen geleceğini düşünmeye cesaret ettiğinde, gözlerinin önüne bambaşka bir hayatın resmi geliyordu. Veteriner olduğunu ve Engelsfors’un çok uzağında bir yerde, ormanın tam ortasında kendi çiftliğini satın aldığını görüyordu.

“Oğlanın neler yaşadığını bilmiyoruz,” dedi büyükbabası annesini uyandırır gibi.

“Ailesiyle kolay olmamış olabilir elbette,” dedi annesi. Her zamanki gibi babasını yanlış anlamıştı.

Bazen Anna-Karin en çok kimin canını sıktığını bilmiyordu: Kimseyi yargılamayan bir büyükbaba mı yoksa kendisi dışında herkesi yargılayan bir anne mi?

“Söylemeye çalıştığım şey şu ki Helena her zaman çok çalışıyordu; Krister desen, onun hakkında konuşmamıza bile gerek yok. Kendisi Engelsfors’taki öyle önemli kimselerden biri ki ailesi gibi çok dünyevi bir konu ile ilgilenmeye vakit bulamamış olabilir diye düşünüyorum. İşler her zaman dışarıdan görüldüğü kadar muhteşem olmayabiliyor.”

Annesi başarılı olduklarını düşündüğü kimselerin başına gelen kötü hadiselerden zevk aldığını gizlemek adına hiçbir şey yapmıyordu. “Bunun bir şekilde ailesinin hatası olduğunu söylemek istemiyorum ama insan yine de merak ediyor. Çocuklar dünyaya geldiklerinde boş sayfa gibidirler. Onları biz yetişkinler doldururuz. Anna-Karin’in babası bizi terk ettiğinde ben kendime Anna-Karin’in bundan...”

Annesi konuşmaya devam ediyordu ama Anna-Karin onu dinlemeye daha fazla katlanamayacaktı. *Esas kötü olan sensin*, diye bağırarak istiyordu Anna-Karin. *Elias’ın ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sen kendi ailen hakkında bile bir şey bilmiyorsun. Senin bir şey söylemeye hakkın yok. KES SESİNİ!* Anna-Karin, göğsünde güm güm atan kalbini hissediyordu. Aniden etrafının sessizleştiğini hissetti.

Annesi sigarasını söndürdü. Sigaranın üzerine o kadar sert bastırmıştı ki sigara v harfi şeklini almıştı. Tabagının kenarında söndürdüğü sigaranın dumanı hâlâ tütüyordu. Annesi ardına kadar açılmış gözleri ile Anna-Karin’e baktı. Yutkundu ve bir şey söylemeye çalıştı ama duyulan yalnızca bir ısıklık sesi oldu.

Anna-Karin gözlerini ayırmadan büyükbabasına bakıyordu. Büyükbabası endişeli görünüyordu. “Ne oldu Mia? Boğazında bir şey mi var?” diye sordu büyükbabası.

Annesi su bardağına uzandı ve büyük bir yudum aldı. Konuşmadan

Halka

önce öksürerek boğazını temizlemek istedi ancak ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu.

“Anne?” dedi Anna-Karin.

“*Sesimi kaybettim.*” Annesi ağzını kıpırdatıyor ancak hiçbir şey duyulmuyordu. Sigara paketi elinde ayağa kalktı ve zoraki adımlarla mutfaktan çıktı. Biraz sonra oturma odasındaki televizyonun sesi geliyordu.

Büyükbabası ve Anna-Karin birbirlerine bakıyorlardı. Anna-Karin kontrolsüz bir biçimde kıkırdamaya başlayınca büyükbabası, “Bu gülünecek bir şey değil,” diye onu uyardı. Anna-Karin sessizleşti. Oysa bunun tam da gülünecek bir şey olduğunu düşünüyordu.

• • •

Minu ağzındaki diş macununu tükürdü, diş fırçasını suda çalkalayarak yıkadı ve ağzını bir havluyla kuruladı. Aynada kendine baktı ve bir şeyin sırtı boyunca dalgalanarak yayıldığını hissetti. Ayna sert ve boştu. Eliyle kırmalı mıydı? Elias öyle mi yapmıştı? Hayır, bunu düşünmemeliydi.

Banyoyu terk ederek odasına doğru yürüdü. Komodinin üzerinde duran yeşil abajurlu, küçük, yuvarlak lambadan etrafa ışık yayılıyor ve insana evde olmanın huzurunu hatırlatıyordu. Minu’nun üzerinde pijamaları, terlikleri ve bornozu vardı. Yine de çok üşüyordu. Tamamen kapalı olup olmadığını kontrol etmek için pencereye yürüdü ve olduğu yerde kaldı.

Ağaçların dalları ve çalılar rüzgârdan sallanıyordu. Yağmur durmuştu. Islak asfalt, sokak lambalarının ışıklarıyla parlıyordu. Çalılardan biri sokak üzerinde tuhaf bir gölge bırakıyordu. *Hayır, bu saçma*, dedi Minu içinden ama orada biri duruyordu işte. Karanlıkta, sokak lambasının ışığının hemen yanında. Perdeleri kapatıp küçük bir aralıktan dışarıyı gözetlemeye başladı. Kesinlikle emindi. Gölgelelerin arasında biri vardı ve Minu’nun evine bakıyordu. Yabancı birkaç dakika sonra yürümeye başladı. Bir sonraki sokak lambasına ulaşıp yere yansıyan külah şeklindeki ışığın altından geçtikten sonra Minu onun sırtını gördü. Kapüşonu kapalı siyah bir eşofman üstü. Yabancı gözden kaybolana kadar Minu donakaldı. Aniden arkasında çatırdayan bir adım sesi duydu.

Tüm gün üzerinde taşıdığı panik sonunda patladı. Korkuyla bir  ı lık attı. Arkasını döndüğünde annesi odasının girişinde duruyordu.

“Minu...” dedi annesi.

O anda Minu’nun gözyaşları akmaya başladı. Ardından annesinin sıcak kollarının etrafını sardığını hissetti ve annesinin kokusunu içine çekti. Gözünden yaş gelmeyinceye kadar hıçkırarak a ladı.

“Tamam canım geçti,” dedi annesi onu teselli ederek.

O gece Minu uykuya dalana dek annesi yatağının başucunda oturdu.

• • •

Vanessa rüyasında Elias’ı görüyordu. Elias okul bahçesindeki  l  ağaçların önünde duruyor ve dikkatle Vanessa’yı izliyordu. Vanessa ona baktığında kendini  zg n hissetti. Elias Malmgren  l yd  ve okul tuvaletinde intihar eden  ocuk olarak hatırlanacaktı.

Döşeme üzerinde titreşen Wille’nin cep telefonunun gürültüsüne uyandı. *Kahretsin!* Jonte’nin evinde bir minder üzerinde uyuyakalmışlardı. Gecenin ortası mıydı? Stor perdelerin aşağı çekilmiş olduğu bu loş odada gündüz veya gece mi olup olmadığını anlamak zordu.

Vanessa saatin kaç olduğunu anlamak için storu yukarı doğru kaldırdığında Wille’nin telefonu hâlâ çalıyordu. Telefonu alıp konuşmayı reddetti ama ekrandaki ismi gördü.

Wille her zaman olduğu gibi tüm yorganı kendi üzerine çekmişti. Titriyordu. Elini Wille’nin beline koydu ve teninden yayılan sıcaklığı hissetti. Wille uykusunda huzursuzca kıpırdandı. Uyurken tamamen farklı görünüyordu. Vanessa onu hem küçük bir oğlan çocuğu hem de yaşını almış büyük bir adam olarak görebiliyordu. Vanessa, Wille’ye arkasından sarıldı ve yorganı üstlerine çekti.

“Linn a W” yazıyordu ekranda.

Linn a Wallin.

Elias Malmgren’in en iyi arkadaşı.

Wille’nin eski sevgilisi.

At arabası sarsılıp sağa sola savruldu. Dizlerinin üzerinde güçlkle duruyordu, başının üzerine geçirdikleri çuvaldan henüz kurtulmuştu. Sabah havası terli yüzünü serinletti. Arabacının kambur sırtına ve kenarları sarkık siyah şapkasına kaçamak bir bakış attı. Biraz daha doğrulup halatlardan kurtulmaya çalıştı. Çok sıkı bağlanmışlardı. Yolun bir kenarı karanlık ve ıssız ormana gidiyor, diğer kenarında geniş çayırlar uzanıyordu. Açık gökyüzü altında küçük gri barakalar oraya buraya yayılmıştı. Doğuda, Çoban Yıldızı şafak vaktinin keskin ışığı üzerinde parlıyordu.

At arabasından aşağıya zıplamak için cesaretini toplamayı denedi ama hâlsiz düşmüş bedeni ve zincirlenmiş ayakları ile ne kadar ilerleyebilecekti ki? Ayakta kalmayı bile becerebilecek miydi? Bağlı elleriyle hiçbir yere tutunamıyordu. Onu kaçma fikrinden uzaklaştıran en önemli neden hissettiği vazgeçme duygusuydu. Ormana kaçmayı başarabilirse onu nasıl bir hayat bekleyecekti? Yalnız kaldığı ve sevenlerince köşede bırakılıp unutulduğu bir hayat. Güvenebileceğini düşündükleri tarafından kandırıldığı, onu her zaman korumaya söz verenler tarafından hayal kırıklığına uğratıldığı bir hayat.

Ufuk çizgisinde kırmızı güneşin yüzünü göstermesine çok az kalmıştı. Yakında gittikleri yere varacaklardı.

• • •

Rebecka gözlerini açtı. Yanık kokusu dün sabahkinden daha keskindi. Ayaklarının altındaki zeminin soğukluğunu hissetti. Üzerine diz

üstü çoraplarını, spor sütyenini, defalarca kullanılmaktan eskimiş tişörtünü ve eşofmanını giydi. Sonra sessizce odasından dışarı çıktı ve kapıyı arkasından dikkatlice kapattı.

Küçük kız kardeşlerinin odasından içeri baktı. Alma ve Moa hâlâ uyuyorlardı. Rebecka üç ve beş yaşlarında olan kardeşlerinin ağır ağır nefes aldıklarını duyunca yüreği büyük bir aşk ve koruma duygusuyla doldu. Rüyasında henüz boğuştuğu acı ve korkudan eser kalmamıştı.

Koridorda yürürken saatin yalnızca altı olduğunu fark etti. Duyulan tek şey yatak odasının kapalı kapısının ardından gelen, annesinin hafif horlamaları ve buzdolabının çatırdama sesleriydi. Erkek kardeşlerinin odasından ses gelmiyordu. Rebecka koşu ayakkabılarını ayağına geçirdi, portmantoya uzanıp kapüşonlu siyah eşofman üstünü aldı ve evden çıktı. Mutluluk hormonlarının kanında akmaya başladığını daha merdivenlerden aşağıya koşarken hissetmeye başladı. Sokağa çıktığında ise içindeki mutluluk hissi iyice coştı. Bugün güzel bir hava vardı. Güneş mahallenin tuğladan yapılmış üç katlı kasvetli evlerinin üzerine hoş bir ışık yayıyordu.

Rebecka eşofmanının cebinden ikide bir bozulup duran mp3 çalırını çıkardı ve kulaklıklarını taktı. Tüm sokak boyunca müzik eşliğinde koştu ancak tam sola dönerken müzik kesildi. Hızını arttırdı. Vücudunu gerçekten sevdiği tek an; koştuğu, kanın tüm vücudunda coşkuyla aktığı andı. Koştuğu zaman vücudu kalori ve oksijen yakan bir makine oluyordu. Keşke vücudunu Gustaf'ın gözleriyle görebilseydi. Vücuduna boy aynasında baktığında kendini sanki lunaparktaki dev aynasında görünüyormuşçasına tepkiler veriyordu.

Her şey Rebecka altı yaşındayken başlamıştı. Rebecka ve arkadaşları zayıflamaya çalışıyor ve mezurayla bellerini ölçüyorlardı. Diğerleri birkaç gün içinde bundan vazgeçse de Rebecka devam etti. Kilo-sunu kontrol etmekte ve kilo vermekte oldukça iyiydi. Hatta belki de fazlasıyla iyi. Küçüklüğünde oynadığı oyunlardan sonra ne kadar yediğini ve egzersiz yaptığını hesaplamadığı tek bir gün bile geçmemişti. Günde birkaç kere kafasında mutlaka toplama ve çıkarma işlemi yapardı: Biraz kahvaltı, biraz öğle yemeği ve biraz büyükçe bir

akşam yemeği, her zamankinden biraz daha uzun bir egzersiz; ne kadar kalori ediyordu?

Ortaokulun son sınıfındayken sonbaharda yaşanılanlar en kötüsüydü. O sonbahar, hayatı boyunca en az yediği ve bunu saklamayı en iyi şekilde başardığı dönem olmuştu. Anne babası durumdan şüphelenmesin diye hafta sonları cips ve şeker tıkınıyordu. Bunu dengelemek için bir hafta sonrasında normalden çok daha az yiyordu. Yine normalden çok daha az yediği bir hafta sonu ertesinde okulun beden salonunda bayılmıştı. Öğretmen onu okul hemşiresine gönderdiğinde istemeyerek yemek yemeyi biraz “ihmal” ettiğini kabul etmişti. Okul hemşiresine yalnızca birkaç hafta içinde toparlanacağına dair söz vermişti. Okul hemşiresi ona inanmış, Rebecca’nın çok akıllı bir kız olduğunu ve yeme bozukluğuna yakalanmayacağını düşünmüştü.

Bahar dönemi boyunca Rebecca’nın durumu daha iyiye gitmişti. Sonrasında ise Gustaf ile karşılaşmıştı. şimdi artık aklıktan bayılacak noktaya gelene kadar yemek yememezlik etmiyordu ancak bedeni ile ilgili düşünceleri hâlâ aklımdaydı. Canavar büyük çoğunlukla sakın kal-sa da hep aklının bir köşesinden fısıldıyor ve dışarı çıkmayı bekliyordu.

Teraslı villaların bulunduğu bölgeyi geçti. Villaların önünde her yıl mayıs ayında büyük şenlik ateşi yakılan Olssons Tepesi yer alıyordu. Aniden koşmaya başlayıp tepenin uzun ve dik bayırına tırmanmaya başladı. Zirveye ulaştığında yavaşladı ve durdu. Kalbi çok hızlı atıyor, yüzu yanıyordu. Müzik sanki kulaklıklarında gümbürdüyordu. Kulaklıklarını çıkardı. Aşağıda kanalın suyu akıyordu. Diğer tarafta kiliseyi, bahçesini, papazın evini görüyordu. Papazın evi, Elias’ın yaşadığı yer. şimdi orada Elias’ın boş odası ve oğullarını kaybetmiş bir anne baba vardı. *Pencereden baktıklarında oğullarının mezarını görecekler*, diye düşündü Rebecca.

Birden ağladığının farkına vardı. Ne zamandır ağlıyordu? Elias’ı tanımıyordu ama başka birinin çektiği ızdıraptan zevk alan Ida Holms-tröm ve arkadaşları gibi olmak da istemiyordu. Elias’ı tanımasa da göğsünde büyük bir acı büyüyordu çünkü Elias’ın başına gelenler çok anlamsızdı ve belki de birazcık daha dayanabilseydi mutlu olabilecek-

ti. Acı büyümeğe devam ediyordu ama hâlâ buna neyin sebep olduğunu anlayamıyordu. Gözyaşlarını eşofmanının kollarıyla kuruladı ve arkasını döndü.

Tepenin eteğinde bisikletin üzerinde oturan birini gördü. Uzaktan kadın mı erkek mi olduğunu kestiremediği bu kişinin üzerinde Rebecka'ninkine benzeyen siyah bir eşofman üstü vardı. Kapüşonu kapalıydı. Rebecka yüzünü göremiyordu ama onun tam da kendisine doğru baktığını biliyordu. Siyah kıyafetli kişinin hızla pedal çevirmeye başlamasına kadar geçen süre ona bir sonsuzluk gibi geldi. Rebecka eve geri koşmadan önce kendine birkaç dakika daha verdi.

Eve geri döndüğünde kız kardeşleri Alma ve Moa'nın yataklarında huzursuzca döndüklerini gördü. Saat neredeyse yediydi. Rebecka hastanedeki gece nöbetinden sonra eve sabaha karşı gelen annesini uyandırmamaya dikkat ederek sessizce kahvaltı hazırlamaya başladı. Masanın üzerine süt, mısır gevreği, ekmek ve tereyağı koydu.

Babası Köping şehrine trenle gidip gelmeye başladığından beri Rebecka'nın ev ve ailesi ile ilgili sorumlulukları artmıştı. Sabah olunca Anton ve Oskar'ı okula yolluyor, Alma ve Moa'yı anaokuluna bırakıyordu. Genellikle bunlar onun için herhangi bir sıkıntı yaratmıyordu ancak bazı zamanlar kendini Külkedisi'nin prensese dönüşmeden önceki hâline benzetiyordu ama şimdi -az önce gördüğü siyah eşofman üstlü kimsenin düşüncesi aklından bir an olsun çıkmadığı bu dakikalarda tamamen sıradan bir şey yapmak zorunda olmak ona kendini neredeyse iyi hissettiriyordu.

Rebecka erkek kardeşlerinin odasına yürüdü. Koridordan gelen ışık odanın içine girdiğinde Oskar burnunu buruşturdu ve homurdanmaya başladı. Oskar henüz on bir yaşına girmişti, yaz boyunca incelmış, boyu da oldukça uzamıştı. Hâlâ bir çocuk yüzüne sahip olsa da Rebecka onun yetişkin olduğunda nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu. Oskar'dan yalnızca bir yaş küçük olan Anton da en az onun kadar hızlı büyüyordu ama onları yataklarında uyurken gördüğünde Rebecka hâlâ küçücük göründüklerine inanıyordu. Pencereye doğru yürüdü ve perdeleri açtı.

Halka

Siyah eşofmanlı kişinin tepenin eteğinde durmasının, Rebecka'yı takip etmek dışında, binlerce açıklaması ve nedeni olabilirdi ama Rebecca bunların birine bile inanmıyordu.

• • •

“Bugün okula gideceğinden emin misin?” diye sordu babası.

Minu ve babası yalnız kahvaltı ediyorlardı çünkü annesi hastanedeydi. Radyoda dünyadan haberler yayınlanıyordu. Annesi sabahları radyo sesine katlanamadığından babası radyoyu yalnızca o evde olmadığı zamanlar açıyordu.

“Beklediğim müddetçe daha da zor olacak,” dedi Minu.

Babası sanki Minu'nun ne demek istediğini anlıyormuşçasına başını salladı ancak esasında en ufak bir fikri yoktu. Eğer bugün evde kalacak olursa etrafta hakkında dedikodular yayılacaktı. İnsanlar aralarında onun delirdiğini veya belki de intihar ettiğini konuşacaklardı. Eğer okula geç giderse işte aslında o vakit insanlar gözlerini ona bugün olabileceğinden yaklaşık bin katı kadar fazla dikeceklerdi. “Bundan bugün kurtulmak da iyi olabilir,” dedi Minu.

“Seni bırakayım mı?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Babası endişeli bir şekilde ona bakınca Minu kendini konuyu değiştirmeye zorladı. “Bunu yazıp yazmama konusunda bir karara vardınız mı?”

“Duruma göre bakacağız, konunun ne şekilde geliştiğini gözlemlemeliyiz. Belki okulun sorumluluğu hakkında bir soruşturma başlatılacak. Çocuğun ailesi bunu talep edebilir. O koşulda tamamen başka bir durumla karşı karşıya kalabiliriz.”

Minu hafiflemişti. Bu özünde tamamen bencilce bir sebep barındırıyordu. Her şey ne kadar çabuk unutulursa kimsenin adını bile bilmediği o eski zamanlarına o kadar hızlı geri dönebilirdi. Minu kahvaltı masasından kalkıp dışlarını fırcaladı ve çantasını almak için odasına yürüdü. Pencereden dışarıya bir bakış fırlattı ve geçen akşam gördüğü şeyi düşündüğünde içi buz kesti.

Babası koridorda, ellerini son yıllarda iyice büyüyen göbeği üzerinde bağlamış Minu'yu bekliyordu. "Gitmek istediğine emin misin?"

"Evet dedim ya!" Minu cümlesini bitirir bitirmez sesinin saldırgan tonundan pişman oldu. Babasına doğru yürüdü ve ona sarıldı. Minu onun sağlığı için endişeleniyordu. Çok az uyuyordu, çok çalışıyordu ve çok fazla abur cubur, sağlıksız yemek yiyordu.

Hiçbir zaman karşılaşmadığı büyükbabası elli dört yaşında kalp krizinden ölmüştü. Bu anne ve babası arasında sıklıkla büyük bir soruna dönüşebiliyordu ve alçak, harareti seslerin  vrelediği tartışmalarla     mlenmeye çalışılıyordu. Alçak seslerin amacı Minu'nun tartışmayı duymasını engellemek olsa da babası bazen kontrolü kaybediyordu.

"Git doktorculuğunu işte oyna!" diye âdetâ kükreyerek bağırıyordu babası.

İşte o zaman Minu babasından nefret ediyordu. Minu onun kendini düşünmese bile en azından kızı ve karısının hatırına kendine dikkat etmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Bir şey olursa ara," dedi babası.

Minu başını salladı ve ona tekrar sarıldı. Bu sefer ona bir öncekinden çok daha sıkı sarılmıştı.

Okul bahçesinde herkes aynı şeyden bahsediyordu. Elias... Konuşulanların hepsi, onun nasıl intihar ettiği ve onu kimin bulduğu hakkındaydı. Bunları duymak için fısıltıların ne demeye çalıştığını anlamasına gerek kalmamıştı. Lise ikinci sınıftan bazı oğlanlar, "Bakın, işte o," dedi Minu geçerken.

Minu, sırt çantasını düzelterek okul binasına yürüdü. Aşırı kalabalık giriş koridorunda ilerleyebilmek için kendini diğer öğrencilerin üzerine doğru ittirdiğinde başını  ne eğerek olabildiğince görünmemeye çalışıyordu. Tüm okul, Elias adına bir dakikalık saygı duruşu için tören salonunda toplanacaktı. Bakışlar ve fısıldayan sesler tüm yol boyunca Minu'yu takip ediyordu. Her attığı adım sonrasında gözleri gittikçe kızarıyordu. Minu merdivenlerden aşağı koşarak yemek salonunun bulunduğu bodrum katına indi. Gün içerisinde bu saatte burada yemek personelinin dışında kimse bulunmuyordu. Kızlar tuvaletine doğru y -

rüdü. Tuvaletin kapısını kapattığı anda nefes alabildiğini hissetti. Saatine baktı. Birkaç dakika daha beklerse törenin tam başlayacağı sırada salona girip en arka sıraya oturabileceğini düşündü. Böylece kimse onu fark etmeyecekti. Aynalardan birine doğru yürüdü ve yüzüne baktı. Elias intihar etmeden önce aynen böyle mi durmuştu aynanın önünde?

Aynaya her baktığında bunu düşünmeyi takıntı hâline getirmişti. Gözlerini kapatıp tekrar açtı. Yüzünü dışarıdan Max'ın gözlerinden görmeyi denedi. *Eğer bu lanet olasıca sivilceler yüzümde olmasaydı belki güzel olabilirdim*, diye düşündü. Bir saniye için, *Aslında idare eder*, diye geçirdi içinden. Sonra yine emin olamadı. Aynanın önünde her gün o kadar fazla zaman geçirip nasıl görüldüğünü bilmemesine şaşırdı.

Max ile sınıfta baş başa kaldığı anı, elinden yayılan sıcaklığı düşündü. O sıcaklığın vücuduna yeniden yayıldığını hissediyordu. Neden alelacele koşup ayrılmıştı sınıftan? Orada kalsaydı ne yaşanacaktı?

Kapı hızla açılınca Minu arkasını döndü. Gelen, Linnéa'ydı.

"Merhaba," dedi Minu ve sanki az önce düşündükleri alnında yazıyormuş gibi Linnéa'nın bir şey anlayıp anlamadığını merak etti.

"Merhaba," diye cevapladı Linnéa ve içeriye yürüdü. Üzerinde siyah kot pantolonu; siyah, geniş bir eşofman üstü vardı. Linnéa, Minu'yu baştan aşağı süzdü. "Yine mi saklanıyorsun?" dedi yüzünde bir tebessümle.

Minu belki Linnéa'ya kızmalıydı ama bu olmadı. Dün sarf edilen ağır kelimeler unutulmalıydı şimdi. Elias'a olanlarla karşılaştırıldığında söylenilen tüm o ağır kelimeler hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Dün söylediğim her şeyi unutabilir miyiz?" diye sordu Linnéa sanki Minu'nun içini okumuşçasına.

"Tabii." En doğal sesiyle cevap vermeye çalışmıştı. Linnéa'ya ne demesi gerektiğini düşünüyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sonunda. En yakın arkadaşını tuvalette ölü bulmuş birine sorulacak en mükemmel soru değildi bu kuşkusuz.

Linnéa önce sanki Minu'nun onu iğnelemek istediğini düşünmüş gibi baktı ancak sonra yüzü yumuşadı. "Bugün gelmeyi planlamıyor-

dum,” dedi sessizce Linnéa, “ama sonra Elias’ın hatırı için gelmek zorunda olduğumu düşündüm.”

Minu evde kalmak istememesinin altında yatan bencilce nedeni düşündü ve Linnéa’nın ona bakmadığına çok mutlu oldu. Bakışları tamamen başka bir yerdeydi. Sanki kendi içine bakıyordu Linnéa. Şeker pembesi rengindeki ojeli baş parmağının tırnağını ısıırıyordu.

“Keşke onu daha fazla insan tanısaydı,” dedi Linnéa. “Çok eğlenceli ve düşünceli olabiliyordu.”

Minu ne cevap vereceğini bilemedi. “Gidelim mi?” diye sordu bir anlık şüphenin ardından.

Linnéa başını salladı ve Minu’nun önünden yürümeye başladı. Giriş koridoru tören salonuna doğru koşan geç kalmış birkaç öğrenci dışında tamamen boştu. Tören salonundan içeriye girmeden önce Minu, Linnéa’ya iyi olup olmadığını sordu. İçeriden gelen konuşma gürültüleri dev bir arı kovanından gelen vızıltıları anımsatıyordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Linnéa yüzünde hafifçe sert bir gülümsemeyle. “Ben hiçbir zaman iyi değilim.”

Rebecka ve Gustaf tören salonunda, en arkadan bir önceki sırada yan yana oturuyorlardı. Okul inşa edildiğinden beri tören salonunda hemen hemen hiçbir değişiklik yapılmamıştı. Eğik zemini ve ahşap parkeli sahnesiyle sıradan bir tören salonuydu. Kirli pencerelerinden içeri sızan güneş karşı duvarın üzerine gölgeler yansıtıyordu. Sahnede bir kürsü duruyordu. Oturma sıraları tamamen doluydu.

Rebecka başını çevirdiğinde Minu Falk Karimi ve Linnéa Wallin'in içeri girip arkalarındaki sıraya oturduklarını gördü. Neler olup bittiğini ve onların ne hissettiğini anlamaya çalışır gibi gülümsedi. Linnéa onu görmüşe hiç benzemiyordu ama Minu gülümsemesine karşılık verdi.

Rebecka, Minu'dan her zaman hoşlanmıştı ama ona yaklaşmanın zor olduğunu düşünüyordu. Minu'nun yetişkin bir hâli vardı ve Rebecka kendini onun yanında çocuk gibi hissediyordu. Aynı zamanda Minu'nun kendisinden çok daha üstün olduğunu düşünüyordu çünkü Minu çok akıllıydı. Ortaokuldaki tartışmalarda amansız tarzıyla kimsenin gözünün yaşına bakmamıştı. Berrak su gibi açık savlarını ardı ardına muhteşem bir tutarlık içinde açıklamıştı. Onun karşısında kimse, öğretmenler bile duramıyordu. Geçmişe baktığında Rebecka aslında Minu'nun tartışmalarında bazı boşluklar olduğunu fark etmişti ancak Minu'nun söylediği her şey kulağa o kadar açık geliyordu ki insan kendini o boşlukları bile kabul etmeye mecbur hissediyordu.

"Tüm okul burada," dedi Gustaf yavaşça.

“Bu çok korkunç,” diye fısıldadı Rebecka. “Herkes aniden umursamaya başladı.”

“Buradaki herkes büyük ihtimalle onu taciz edenlerden biri olmadığını ispatlamaya çalışıyor,” dedi Gustaf.

Rebecka, Gustaf’ın tıraş olmuş ciddi yüzüne ve darmadağınık duran sarı saçlarına baktı. Pek  okları Gustaf’ın yalnızca yakışıklı bir futbolcu olduğunu düşünüyordu ama aslında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. O Rebecka’nın bildiği herkesten akıllıydı. Akıllı derken matematik dehasını kastetmiyordu elbette. Gustaf, hayata dair konularda ne yapması gerektiğini biliyordu.

Rebecka, Gustaf’ın sıcak ve kuru ellerini sıkı sıkı tuttu.

Salondaki konuşmalar müdire kürsüye çıktığında kesildi. “D n yaşadığımız trajedi okulumuzu çok etkiledi,” diye başladı sözlerine müdire.

İleri sıralardan birinden ağlayan birinin hıçkırıkları duyuluyordu. Rebecka kimin ađladđıđı göremiyordu.

“D n Elias okulda  l  bulundu. şimdi ailesi ve arkadaşları tarifi çok zor bir acı içerisindeler. Genç bir insan hayatını sonlandırmayı seçti ve bu hepimizi etkiledi.”

Bir a  ağlama hıçkırığı daha duyulmaya başladı. Rebecka aniden başının döndüğünü hissetti. Hava boğucu ve ağırdı, nefes alamadı.

“Rebecka?” diye fısıldadı Gustaf.

Müdirenin sesi sanki suyun altından konuşuyormuş gibi giderek daha da uzaklaşıyordu.

“Ben...” diye fısıldadı Rebecka.

Gustaf her zaman olduğu gibi anladı. Rebecka’nın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu salondakilere bir şey belli etmeyecek şekilde dışarı çıkarmayı denedi. Rebecka bazı kafaların onların gittikleri yöne çevrildiğini fark etti ama şimdi bunu umursayacak hâlde değildi. Nefes almaya ihtiya ı vardı. Tören salonundan dışarı çıkar çıkmaz baş dönmesi hafiflemişti. Derin bir nefes aldı.

“Bahçeye çıkmak ister misin?” diye sordu Gustaf. “Sana bir bardak su getireyim mi?”

“Teşekkür ederim,” dedi Rebecka. Gustaf’a sarıldı, burnunu boğazına bastırdı ve kokusunu içine çekti. “Şimdi çok daha iyiyim, biraz başım döndü yalnızca.”

“Bugün bir şey yedin mi?”

“Evet.” Rebecka, Gustaf’ın bir şeyler sezip şüphelendiğinden emindi ama probleminden hiçbir zaman bahsetmemişlerdi. Rebecka Gustaf’ın bu problem hakkında soru sormaya cesaret ettiği ama ne yapacağını bilmediği anlardaki kaçamak bakışlarının ve küçük duraksamalarının farkındaydı. “Ben sadece şey... Başım döndü.” Bundan rahatsız olmamalıydı. Gustaf sadece onu önemseydiğini göstermek istiyordu.

Gustaf’ın bunu ona doğrudan sormasını diliyordu. *Aylardır merak ettiğin bir şeyi soramıyor musun? Rebecka hakkında söylenenler doğru muydu? Okuldaki öğle yemeklerinden sonra kilo almamak için kusuyor muydu? Ortaokul son sınıfın başında beden salonunda hiçbir şey yemediği için mi bayılmıştı? Peki sen kendin ona niye bundan bahsedemiyorsun,* diye soruyordu içinden küçük bir ses. *O senin erkek arkadaşın. Siz birbirinizi seviyorsunuz.* Rebecka cevabı biliyordu. Eğer bunu ona söylerse Gustaf’ın onu terk edeceğinden endişeleniyordu. Bu kadar problemlili biriyle olmaya nasıl katlanacaktı ki?

Bir insanın yemek yemeyi durduramaması, aşırı yemesi, yediklerini kusması ve ardından hiçbir şey yememesi için ruhen hasta olması gerekirdi. Etrafta sürekli aklının kontrolünü kaybetmekten korkarak dolaşan biri. Erkekler böyle kızları istemezlerdi. Erkekler için zahmet-siz, mutlu, etrafına sürekli gülücükler saçan kızlar makbuldü. Gustaf ile beraber olmak hiç zor olmamıştı çünkü o her zaman Rebecka’ya kendini mutlu hissettiriyordu. Ama öte taraftan Rebecka o yanını Gustaf’tan saklamayı başarmıştı.

Neden Gustaf senin o yanını sevmeyecek olsun ki, diye karşı çıkıyordu içindeki ses Rebecka’nın bu duygularına. Bundan ona bahsetmeden bilemezsin. Daha önce herkeslerden sır gibi sakladığın bu yanını ona anlat.

Rebecka doğru kelimeleri nasıl bulacağını düşünüyordu. İçinde olduğu durumu anlatacak kelimeleri bulmak bile zordu. İtirafından

sonra gelecek endişe ve huzursuzluktan çekiniyordu. Birine açılmak, sırlarını paylaşmak ve o kişiye güvenmek insanı ileride her zaman incitebilirdi. Ortaokulda sırların sürekli alevlenen savaşlarda silah olarak kullanıldıklarını ve masum şeylerin başkalarının ellerinde zehre dönüştürüldüğünü hatırladı. Ama Gustaf bunların hiçbirini yapmazdı, değil mi? Bilerek ve isteyerek yapmazdı. Gustaf'ın futbol antrenmanında Rebecka hakkında endişelendiğine dair söyleyeceği tek bir savunmasız cümle bile ertesi gün dedikodu fırtınasının yayılmasına sebep olabilirdi.

Rebecka'nın kararı olumsuz yöndeydi. *Bunu kendi içimde tutmak daha iyi. O vakit bu sırrın açığa çıkma olasılığının daha düşük olduğunu bileceğim.*

“Kahvaltıda belki biraz az yedim” dedi Rebecka. “Kahvaltı etmeden önce biraz dışarı çıkıp koşmuştum, okula gelirken yanıma bir sandviç almalıydım,” diye devam etti. Problemlili olan biri büyük ihtimalle böyle söylemezdi, değil mi?

Gustaf tam olarak ikna olmuş olmasa da biraz olsun rahatlamış görünüyordu. “Kendine dikkat etmeli ve iyi bakmalısın. Sen benim için çok şey ifade ediyorsun.”

Rebecka, Gustaf'ın yumuşak dudaklarını öptü. “Sen benim için her şey demeksin,” diye fısıldadı ama aynı anda bunun tamamen doğru olmadığını da düşündü çünkü annesi, babası ve kardeşlerinin de çok önemli bir yeri vardı hayatında. Yine de bunu söylemek çok hoştu. Bunu söylemek bir şekilde Gustaf için hissettiği ve tasvir edecek kelime bulamadığı derin aşkı tekrar tekrar yakalamasını sağlıyordu.

“Tekrar içeri girmek ister misin?” diye sordu Gustaf.

Rebecka başını evet anlamında salladı. Oradan ayrılmak doğru gelmiyordu.

Tören salonuna yeniden girdiklerinde müdire hâlâ kürsüde konuşuyordu. Şimdi pek çok öğrenci ağlıyordu. Lise birler, ikiler ve sonlar... Herkes... Elias'ın varlığından haberdar olmayanlar bile. Yerlerine oturlurken kimse Rebecka ve Gustaf'a bakmıyordu.

“Şimdi bir şiir dinleyeceğiz ve ardından Elias için saygı duruşunda

bulunacağız,” dedi müdire yavaşça. “Sonrasında okul bahçesine çıkacağız ve bayrak indirilecek.” Müdire mikrofondan çekilirken sahneye sarı saçlı bir kız çıktı.

Rebecka şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı, ağzı kupkuru oldu. Kürsüdeki Ida Holmström'dü.

“Ciddi olamaz herhâlde...” diye mırıldandı Gustaf.

Başka kimse tepki vermiyordu. Neden tepki vereceklerdi ki? Ida ortaokul boyunca öğrenci birliği sözcüsü olmuştu. Öğretmenlerin gözde öğrencilerindendi.

Kimse Elias'ı okula o kıyafetleri giyerek gelmeye ve makyaj yapmaya zorlamıyordu. Ida'nın daha önce Elias hakkında söyledikleri Rebecka'nın kafasında yankılanmaya başladı. Ida öne doğru eğildi ve mikrofona çok yakın bir şekilde nefes almaya başladı. Hoparlörlerin sesleri sonuna dek açık olmuş olmalı ki salona kulakları neredeyse sağır edecek tiz bir ses yayıldı. Herkes bir anda ağlamayı kesti.

“Benim adım Ida Holmström ve Elias ile dokuz yıldır aynı sınıfa gidiyorum. Çok hoş bir insandı. Üzgün olduğu zaman onu desteklemeye çalıştık. Aramızdan ayrıldığı andan beri her şey çok boş geliyor. Bu şiiri Elias'ın tüm arkadaşları adına okumak istiyorum.”

Rebecka şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemeyen Gustaf'a bir bakış attı.

“Karanlıktan korkma çünkü karanlık, aydınlığın dinlendiği yerdir. Karanlığın olmadığı yıldız yoktur. Aydınlık senin o siyah göz bebeğinin içinde. Çünkü karanlık korku taşıyan ışığın özlemini çektiği her şeydir.”

Ida titreyen sesini düzeltmek için bir süre durdu. Gerçekten duyuluyor muydu, yoksa rol mü yapıyordu? Salonu yine fısıltılar kaplamıştı. Güzel bir şiirdi ama dünyada bu şiirin Ida Holmström tarafından Elias için okunması kadar yanlış bir şey olamazdı.

Her şey dayanılamayacak kadar kötü olsa bile uyum sağlayıp biraz daha normal olabilirdi demeye çalışıyorum.

Rebecka elinden geldiğince belli etmemeye çalışarak bu aşırı kalabalık salonda belki de Elias'm tek gerçek arkadaşı olan Linnéa'ya

baktı. Linnéa içinden fışkıran nefreti saklamaya çalışmıyordu. Rebecka daha önce böyle bakan gözler görmemişti ve bir şey olacağını hissetmişti.

“Karanlıktan korkma çünkü karanlık, aydınlığın dinlendiği yerdir. Karanlıktan korkma çünkü aydınlık, kalbini karanlıkta taşır,” diye sonlandırdı şiirini Ida ve sanki bir alkış bekler gibi seyircilere baktı. Sonra da ekledi: “Şimdi Elias için bir dakika sessizlik.”

Ancak birkaç saniye sessiz kalınmıştı ki Rebecka, Linnéa’nın üzerinde oturduğu katlanabilir sandalyeden çıkan gürültüyü duydu.

“Sen lanet olasıca bir ikiyüzlüsün,” dedi Linnéa yüksek bir sesle.

Yüzlerce öğrenci sesin geldiği yöne aynı anda kafasını çevirdiğinde salonda âdeta bir gürleme duyuldu.

“Burada duruyor ve Elias’ı umursarmış gibi davranıyorsun. Sen de diğerleri gibi ona kötü davrandın.”

Ida kürsüde taş kesilmişti. Müdire yerinden kalktı. “Linnéa...” diye konuşmaya başladı müdire. Ama Linnéa sahnenin yakınındaki yan çıkış kapılarından birine doğru yürüdü ve konuşan müdirenin sesini bağırarak bastırdı. “Orta ikinci sınıfta Erik Forslund, Robin Zetterqvist ve Kevin Mansson Elias’ın saçını kesmişti...” Kürsüde şaşkınlıktan kalakalmış olan Ida’nın olduğu sahneye doğru yürürken konuşmaya devam ediyordu. “Saçında yalnızca birkaç perçem kalmıştı. Başı kanamıştı. Makası onlara sen vermiştin, Ida! Sendin! Bunu gözlerimle gördüm! Bunu sen ve senin gibi iğrenç ikiyüzlüler başkalarına da yaptı!”

Tören salonunun en arka sırasında oturan, okulun bazı alternatif ve serserilerinden Linnéa’nın söylediklerini onaylayan bağırıcılar yükseldi.

Ida mikrofona doğru eğildi. “Elias’ın bu şekilde zulüm görmesi ve taciz edilmesi elbette son derece can sıkıcı,” dedi ondan beklenilmeyecek şekilde acı bir ses tonuyla. “Ama bu anlattığın doğru değil!”

Tüm olanlar o kadar çabuk gerçekleşmişti ki kimse müdahale edememişti. Linnéa aniden sahnede, Ida’nın yanında bitti. Ida tuttuğu kürsünün kenarlarını bırakarak geri çekilmeye başladı.

“Linnéa!” diye bağırdı müdire sesinde panikle.

Rebecka yakında korkunç bir şey olacağını hissediyordu. Bu durdurulmalıydı. Bu hemen şimdi durdurulmalıydı. Bir saniye sonra çatıdan bir gıcırdama sesi duyuldu. İçinden sahnenin spot ışıklarının geçtiği metal lambalar titremeye başladı. Lambalar önce kürsünün üstüne düştü, oradan da Linnéa ve Ida’nın tam ortasına devrildi ve parçalandı. Lambalar birbirlerine çarptığında etrafa cam parçaları savruldu. Hoparlörlerden yine tiz bir ses yayıldı ve okul hademesi hoparlörlerin kablolarını fişten çıkardığı ana dek herkes kulaklarını tıkadı. Sonrasında ortalık sessizleşti. Çıt çıkmıyordu. Eller tutulan kulaklardan birer birer çekiliyordu. Kimse bir şey söylemiyordu.

Linnéa ve Ida’nın bakışları âdeta birbirine kenetlenmişti. Sessiz bakışları bir düelloyu andırıyordu. Sonunda bu sessiz savaşı ilk terk eden Ida oldu. Sahneden koşarak inip arkadaşlarının kollarına sığındı.

Fısıltılar tüm salonu yeniden kapladı. Müdire, Linnéa’ya bir şeyler söylemeyi denedi ancak Linnéa merdivenlerden aşağıya inip çıkışa doğru koştu.

Rebecka hâlâ havada dönen tozlara bakıyordu. Lambalardan parçalanan camlar tuzla buz olmuş sahnenin iki yanında duruyordu. *Bunu japan bendim.* Bu tamamen delice bir düşünceydi ama bir an bile tereddüt etmedi. Buna sebep olan kendisiydi. Bu imkânsızdı ama olmuştu. Hem de herkesin önünde olmuştu.

“Şimdi herkes sakinleşsin,” diye bağırdı sahneden müdire. “Önce ilk sıralar çıksın ardından arkadakiler. Okul bahçesinde toplanıyoruz.”

Rebecka gözlerini metal lambalardan alamıyordu. Doğaüstü olaylara hiçbir zaman inanmamıştı. Hayalet hikâyelerini ve falları ciddiye almamıştı. Şimdi de inanmıyordu. *Biliyordu.*

• • •

Anna-Karin tören salonunu en son terk edenler arasındaydı. Kimse-nin onu fark etmemesi için en arka sırada oturmuştu. Bugün Peppar’ı evde bırakmaya karar vermesi, ona bugünün özel bir gün olduğunu hissettirmişti. Kararı veren Peppar olmuştu aslında. Peppar’ı kucığına almak istediğinde yavru kedi hızlıca koşarak koltuğun altına gizlenmişti. Anna-Karin otobüsü kaçırmamak için Peppar’ı orada bırakmak

zorunda kalmıştı.

Peppar'ı evde bırakmak hem canını yakıyordu hem de onu korkutuyordu. Anna-Karin'in hayvanlarla arası her zaman iyi olmuştu. Hayvanları severdi. Bu her zaman böyle olmuştu. Ama şimdi gerçeklik eğilip bükülüyordu. Peppar'ı, annesinin bir anda öylece giden ve hâlâ geri gelmeyen sesini düşündü.

Tuhaf rüyalarını ve iki sabah üst üste uyandığında hissettiği saçından gelen duman kokusunu düşündü. Sahnede yaşanan kaostan bu yaşadıklarıyla bir şekilde ilgisi olmalıydı. Hiç düşünmeden merdivenlerden aşağıya indi ve dışarıya, okul bahçesine çıktı. Kalabalığın arasındaki bir boşluğun içinden geçerek bayrak direğine doğru yürüyen okul hademesini gördü. Bayrak direğinin biraz yanında müdire duruyordu. Yüzü çok sertti. Bayrak önce yavaşça direğin tepesine kadar çekildi ardından direğin üçte ikisine indirildi ve orada sarkık bir şekilde asılı kaldı.

Öğrenciler birkaç dakika toplu hâlde ve ne yapacaklarından emin olmayarak durdular. Bazıları tören salonunda yaşanan dramının ardından gönülsüzce ağlıyordu. Müdire bir şey söyledi ve bayrak direğine en yakın olanlar dağılıp okulun içine doğru yürümeye başladılar. Şimdi onları sınıfta öğretmenlerle ve psikologlarla bir konuşma bekliyordu. "Böyle bir hadise yaşandığında tüm duyguları kontrol altına almak önemlidir," demişti müdire konuşmasında. Sanki insana huzursuzluk veren hislerle başa çıkmak okul bahçesindeki çöpleri temizlemek kadar kolaymış gibi.

Anna-Karin bayrağa baktı. *Zavallı Elias*, diye düşündü. En azından kendi gibi arkadaşları vardı. Anna-Karin hiçbir zaman bir grubun parçası olmamıştı. Hiç özel bir tarzı olmamıştı, hoşlandığı belirli bir müzik türü bile yoktu. Ona özgü hiçbir şey bulunmuyordu.

"Lanet olsun Linnéa..."

Soldan gelen bu ses aşırı tanıdıktı. Doğrudan o yöne baktı ve Erik Forslund'u gördü. Onun hemen yanında Kevin Mansson ve Robin Zetterqvist duruyordu. Elias'a makasla saldıranlar onlardı. Linnéa bütün okulun önünde onların kirli çamaşırlarını ortaya dökmüştü.

"O eş cinsele gününü göstermeliyiz," dedi Robin boğuk bir sesle. Di-

ğerleri onaylamak için başlarını salladılar. Anna-Karin aniden öfkelen-
diğini hissetti. Erik Forslund'un dikkatini çekene dek, gözlerini onlara
dikmeye devam etti. Anna-Karin ilkokuldan beri ilk kez Erik'in bakış-
larıyla karşılaştığının farkına vardı.

"Ne diye gözünü dikmiş bakıyorsun, terli sürtük?" dedi Erik Fors-
lund en kabadayı sesiyle.

Sanki tüm yıllar boyunca biriktirdiği öfke şimdi Anna-Karin'in içi-
ne boşalıyordu ama bu öfkeyi bu kez kendine çevirmeyecekti. Şişman,
çirkin, başarısız, sakar, acınası hâlde ve iğrenç olduğu için kendine kız-
mayacaktı. Onun sinirlendiği Erik'ti. Erik'ten nefret ediyordu. Bu o
kadar hoş bir histi ki tüm vücudunun içinden geçerek karbondioksit
gibi kabarıyordu.

Altına işe! Erik'in gözlerinin tam içine bakıyor ve o gözlerde bir şey
değişiyordu. Delikanlının kot pantolonunda büyük, koyu bir leke ya-
yılmaya başladı. Erik paniklemiş bir şekilde etrafa bakıyordu. Henüz
kimse ne olduğunun farkına varmamıştı, hâlâ kendini kurtarmak için
vakti vardı. Derken Ida, rehineleri Julia ve Felicia peşinde yanlarına
geldi.

Tüm okulun önünde kısa bir süre önce aşağılanmış olan Ida dikka-
ti başka yöne çevirmek için fırsat kolluyordu. Erik'e baktı. Bakışlarını
Erik'in pantolonundan yüzüne çevirdikten hemen sonra kendini kont-
rol edemeyerek kahkahayı bastı. "Ama adamım, ne yaptın sen? Altına
mı yaptın?" diye sordu anlayışlı bir sesle. Ida'yı önce en yakındakiler,
ardından onların etrafındakiler duydu. Herkes kahkahalarla gülmeye
başladı. Tam şu anda herkesin ihtiyacı olan tek şey böyle rahatlatıcı
kahkahalardı.

"Lanet olsun!" dedi Erik.

Anna-Karin hayatının en kutsal rüyalarından birinin gerçekleştiği bu
anı her yanıyla fotoğraflamak istedi. Erik çaresizce Robin ve Kevin'a
bakıyordu ama onlar da diğerleriyle bir olmuş sırtıyorlardı. Karmaşa
arasında Erik, Anna-Karin'in bakışlarıyla tekrar karşılaştı.

Anna-Karin sadece ağzını oynatarak, "Sidikli Erik," dedi.

Erik'in koşarken attığı her adım sonrasında çiş içinde kalmış ayakka-

bıları tuhaf sesler çıkarıyordu. Anna-Karin onun arkasından yükselen bir zafer hissiyle baktı. Şimdi sanki binlerce melek korusu şarkılarla zaferini ilan ediyordu.

Hayatı boyunca büyükbabasının hayaletler ve doğaüstü olaylarla ilgili hikâyelerini dinlemişti. İnsana yerin altındaki en değerli madenleri ve sonsuz su kaynaklarını işaret eden sihirli tahta çubuk, Sami şamanlar ve insan bedeni üzerinde akan kanı durduran erkek cadılar... Bu neden onun başına gelemeyecekti ki? Sihirli güçleri, zorbaların tacizlerinin sürekli kurbanı olan Anna-Karin Nieminen'den başka kim daha fazla hak edebilirdi ki? Bu kusursuzca yerini bulmuş bir adalet değil miydi?

Vanessa üzerindeki kileri tek tek çıkarıyor, kamp ateşinin ışığında tüm vücudu parlıyordu. Lucky etkileyici bir kadın gördüğünde ağzından düşürmediği ısıklara başladı. Wille yumruk yaptığı eliyle Vanessa'nın kollarına her zamankinden biraz daha sert bir şekilde vuruyordu. Vanessa gülümsedi.

Tanrım, sarhoş olmayı ne kadar da seviyordu. Sarhoş olduğunda hayatın keskin kenarları gözden kayboluyor, problemleri önemsizleşiyordu. Aynanın önünde ve Jonte'nin evinde olan o hastalıklı şeyin bir önemi yoktu. Linnéa Wallin'in Wille'yi aramasının da bir önemi yoktu. Hele yakında hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. İki yıl sonra bir yetişkin olacaktı. Üç yıl içinde liseden mezun olacaktı. O zaman geldiğinde bir arabaya atlayacak ve arkasına bile bakmadan arabayı direkt şehre doğru sürecekti. Sonrasında hayattan mümkün olduğunca zevk almayı planlıyordu.

Vanessa şimdi yalnızca sütyeni ve külotu ile kalmıştı. Wille'nin elinden içinde kaçak olarak üretilmiş alkol ve kola bulunan şeyi çekti. Büyük, büyük yudumlar aldı. Sanki kafasının içerisinde seksi bir melodi duyuyormuş gibi yavaş yavaş dans etmeye başladı. Vücudu melodinin peşinden sürükleniyordu. Michelle ve Evelina'nın da burada olmasını diledi ama öte yandan ortamdaki tek kız olmak da oldukça hoştu.

"Tanrım, en kötü striptiz şovunu sunmana gerek yok," dedi Wille kısık bir sesle.

Vanessa Wille'yi umursamadı ve diğerlerine döndü. "Sigarası olan varmı?"

Beşi birden ceplerini karıştırmaya başladı. Yakışıklı ama kısa bir delikanlı, Mehmet, yanan bir sigara uzattı. Sigarayı alırken Vanessa Mehmet'in parmaklarına istemeden, hafifçe dokundu. Vanessa gerginlikten sırıtan Mehmet'in sertleştiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Jonte gelmiyor mu?" diye sordu Lucky bakışlarını Vanessa'dan bir an olsun ayırmadan.

"Uğraşamadı," diye homurdandı Wille.

"Güzel," dedi Vanessa. "Jonte'den bunaldım artık."

Oğlanlar kahkahayla güldüler ama Wille bundan rahatsız oldu.

"Yüzeceğim," dedi Vanessa ve suya doğru yürüdü. Gölün üzerinde yer alan dolunay, dev bir ışıldak gibi parlıyordu. Toprak ve mantar ormanı kokan havaya sonbahar gecelerinin o zifiri karanlığı hâkimdi şimdi. Vanessa sigarasını fırlattı, sigara su yüzeyine indiğinde bir cızırtıyla söndü. Ardından külotunu ve sütyenini çıkartarak kumsala fırlattı ve suyun içinde yürümeye başladı. Düşündüğünden daha soğuktı ama ilerlemeye devam etti. Su beline kadar geldiğinde suya daldı.

Damm Gölü Vanessa'yı çevreliyor, yüzüne çarpan soğuk, aklını yeri-ne getiriyordu. İleriye doğru birkaç kulaç attı. Aşağıda her şey karanlık ve sessizdi. Vücudunu gerip yüzeye doğru yükselmeye başladı. Vanessa köpükler çıkartırken göl tüm bedenini okşuyordu. Suyun yüzeyinde ellerini saçlarının arasında geçirerek onları düzleştirdi. Kumsala doğru baktı. Ateş, etraftaki tüm karanlık içinde küçük bir ışık lekesiydi. Orman rüzgârın içinde yavaşça hareket ettiği sağlam bir topluluktu.

Wille göl kenarına doğru yaklaşıncı beyaz tişörtü karanlıkta parladı. "Buraya gel!" diye bağırdı Wille aceleyle.

"Esas sen buraya gel!" diye geri bağırdı Vanessa ve başının etrafında vızıldayan sivrisineği savuşturdu.

"Deli gibi soğuk!"

Vanessa cevap vermedi ve bir kez daha daldı. Şimdi bedeni soğuğa alışmıştı. Suyun içinde ne kadar derinde olduğunu ayırt edemeyene kadar taklalar attı. Sonunda suyun yüzeyini gördüğünde ciğerlerindeki hava bitmiş ve kendisi de paniklemişti. Düşündüğünden çok daha deri-

ne inmişti. Kumsala yeniden baktı. Wille külotu dışında tüm giysilerini çıkarmış ve dizlerine kadar suyun içine girmişti.

Wille, "Kahretsin!" diye gürleyince Vanessa kahkaha attı.

"Kocakarı gibisin," diye bağırdı.

Wille suyun içerisinde biraz daha ilerledikten sonra omuzları ıslanmaya kadar aşağıya çöktü. Küfretmeye devam ediyordu.

"Sonra alıracaksın, çok güzel olacak," dedi Vanessa insanı sinir edebilecek bir ses tonuyla.

"Sen zaten her zaman tutamayacağın sözler verirsin!"

Wille'nin bu sözü Vanessa'nın aklına Linnéa'yı getirmişti. Wille, Vanessa'ya Linnéa'yı bir daha görmeyeceği konusunda söz vermişti. Vanessa aslında kıskanç biri değildi. Kıskançlığı yalnızca Linnéa için geçerliydi. Vanessa, Linnéa'nın Wille'yi aldattığını biliyordu. Eğer Linnéa, Wille'yi aldatmasaydı belki Wille ve Linnéa bugün hâlâ birlikte olacaktardı. Vanessa, Linnéa'nın Wille'yi aradığından bahsetmeyi düşünmüyordu. Linnéa'nın onu huzursuz ettiğini göstermek istemiyordu. Erkek arkadaşlarının telefonlarını karıştıran kızları hep küçümsemişti.

Wille ileriye doğru büyük bir kulaç attı. Vanessa şimdi onun hatlarını iyice ayırt edebiliyordu. Wille, Vanessa'nın önünde duruyor ve onu kucaklıyordu. Islak yüzleri buluştuğunda Vanessa Wille'yi öptü. Suyun altındaki bedenleri birbirine yavaşça kayarak değişiyordu.

"İnanılmaz çekicisin," diye fısıldadı Wille, Vanessa'yı arzulandıran bir sesle.

"Öyle diyorsan..." Vanessa bir parmağını Wille'nin külotunun lastiğine geçirip onu kendine doğru çekti. "Örtü getir."

"Her zamanki yerde mi?" diye sordu Wille sarhoş bir gülümsemeyle.

Vanessa evet anlamında başını salladı ve yine öpüştüler. "Acele et," diye fısıldadı Vanessa, sonra da şikâyet eder gibi ellerini suyun yüzeyine çarptı ve sırtüstü kulaçlar atmaya başladı.

Wille, Vanessa ile her zaman seks istediği için dalga geçse de Vanessa, Wille'nin kendisini tam da bu yüzden sevdiğini düşünüyordu. Wille, Vanessa'nın her zaman seks istemesinin nedeninin kendisi ve seks ko-

nusundaki başarısı olduğuna inanıyordu ama Vanessa seks yapmayı her zaman sevmişti. Herkesin çok acıyacak diye bahsettiği ilk seksini bile sevmişti. Seks yapmak sarhoş olmak gibiydi, ona düşünmek istemediği her şeyi unutturuyordu. Seks yapmak, ona evrenin orta noktasıymış gibi hissettiriyordu.

Sudan çıktığında Vanessa titredi. Kumsalda yürürken vücudunun ağırlığını hissetti. Hiç de zannettiği kadar ayık değildi kafası. Yerden kıyafetlerini alırken yalpaladı. Başını yukarıya kaldırdığında ayı gördü. Tamamen kan kırmızıydı ay. Ömründe buna benzer hiçbir şey görmemişti.

Wille her zaman buluştukları yerde örtünün üzerine uzanmış, Vanessa'nın gelmesini bekliyordu

"Ay'ı gördün mü?" diye sordu Vanessa.

Wille cevap vermedi. Bir an önce Vanessa'nın yanına gelmesi için eliyle örtünün boş tarafına vuruyordu. Vanessa birden dünyanın sallandığını hissetti. "Ben iyi hissetmiyorum," dedi Vanessa ve Wille'yi öteye itti.

Bir saniyelik baş dönmesinin ardından bir şeyin vücudunu ele geçirdiğini hissetti. Biraz doğruldu ancak bunu kendi yapıyormuş gibi hissetmedi. Bakış açısındaki her şey yamuk görünüyordu. Dünyaya bir dürbünün ters tarafından bakıyor gibiydi. Vücudunun yükseldiğini hissetti. Vanessa örtüyü -Wille kendi etrafında dönecek kadar sert bir şekilde çektikten sonra- üzerine alarak yürümeye başladı. Karanlık, taş ve çukurlarla dolu yere rağmen adımları yolunu bulabiliyordu. Bacakları sabitleşmişti.

Wille, Vanessa'yı omzundan tutarak kendine çevirdi ve Vanessa'nın gözlerini gördü. Wille çok endişeli görünüyordu, Vanessa onu sakinleştirmek istedi ama ağzından tek kelime çıkı radı. Vanessa, Wille'nin elinden kurtularak gecenin içinde karanlığa doğru koşmaya başladı. Yarınlarda bir yerlerde bir karganın gıkılaması duyuldu.

"Lanet olsun, unut gitsin o zaman!" diye bağırdı Wille Vanessa'nın arkasından.

Bu tüm zamanların en berbat sarhoşluğu olmalı, diye düşündü Vanessa.

• • •

Anna-Karin odasında, bilgisayarın önünde oturuyordu. Ekrandaki konuşmalara gözünü dikmiş bakıyordu. Ortaokuldayken en popüler sitelerin birinde bir profil yaratmıştı. Bugün bunu düşündüğünde sınırları bozuluyordu. Kendine ve bu şekilde arkadaş edinebileceğine inanacak kadar aptal olmasına kızıyordu. Doğal olarak onu bulmuşlardı. Ida ve Erik Forslund parolasını ele geçirmiş ve ona oyun oynamışlardı. Onların internete koyduğu fotoğrafları ve yazdıkları şeyleri asla unutmayacaktı.

Profil hâlâ duruyordu. Şifreyi elbette değiştirmişlerdi, böylece hesabını silemeyecekti. Zaman zaman bu profile bakmak ona kimseye güvenmemesi gerektiğini hatırlatıyordu. Bu onun için kabuk bağlamış bir yarayı kaşıtmaktan kendini alamamak gibiydi.

Sıklıkla insanların hayatları hakkında yazdıkları blogları da ziyaret ediyordu. İnsanlar akşam yemeğinde ne yediklerinin veya ne giydiklerinin tüm dünya ile paylaşacak kadar önemli olduğunu düşünüyorlardı. İnsanlar küçük şeyler hakkında sanki büyük problemler gibi söylediklerinde bazen kendini cevap olarak kaba bir şey yazmak zorunda hissediyordu. Sonra blog yazarının, kimliğini ortaya çıkaracağı düşüncesiyle saatlerce korku içinde uyanık kalıyordu.

Şimdi Vanessa Dahl'ın arkadaşı olan Evelina'nın bloğundaydı. Yazdığı son ileti karşı sınıfında intihar eden bir çocuğun sonunun ne kadar acıklı olması ile ilgiliydi. Alttaki iletisinde kendisinin ve Jari Makinen'in fotoğrafı yüklüydü. Yüzleri birbirine o kadar yapışık ki Anna-Karin onların acı çektiğini düşündü. Evelina Jari'nin sırtına çıkmış kendini ona doğru bastırıyordu. Anna-Karin Evelina'nın bu hâliyle hiphop videolarındaki o güzel siyah kızlardan biri gibi göründüğünü düşündü.

BEN VE ARKADAŞIM JARI OKUL İÇİN FAZLA ATEŞLİ!!! :P

Anna-Karin ekrandan yayılan sıcaklık ile birlikte yanaklarının iyice ısınmaya başladığını hissetti. Evelina o kadar ezikti ki her zaman gidip lise sondaki çocukların peşlerine takılıyor ve onlara yalakalık yapıyordu. Ama o fotoğrafta Evelina'nın yerine kendisinin olmasını isterdi. Odasında yalnız ve gözlerden uzak, Jari'nin yüzünün her milimetre

karesini ezberledi. Yıllar boyunca ona gizli gizli bakmıştı. Ona biraz daha fazla bakmadan önce her defasında kimsenin onu Jari'ye bakarken yakalamayacağından emin oluyordu. Jari'nin babası bazen anne ve büyükbabasına bahçe işlerinde yardımcı olmak için uğruyordu. Jari daha küçükken babası ile birlikte gelirdi. O zamanlar Anna-Karin, Jari evine gidinceye kadar ortaya çıkmaz; odasında otururdu.

Anna-Karin tam Evelina'nın blogundaki yorum boşluğuna kaba bir şey yazacakken bacakları karıncalanıp uyuşmaya başladı. Ertesi saniye yerinden öyle hışımla kalktı ki tekerlekli sandalyesi odasının zemini boyunca kaydı. *Bunu ben yapmadım*, diye düşündü çok korkmuş bir hâlde. *Bunu yapan ben değildim*.

• • •

Minu üzerinde pijamaları ve terlikleriyle bahçede duruyordu. Son hatırladığı yatağının içinde ders çalıştıyordu. Uyuyakalmış olmalıydı. Ayakları kendi kendine hareket etmeye başladığında panik tüm vücuduna yavaşça sızdı. Bahçenin içinden geçerek sokağa çıktı. Bu bir rüya mıydı? Hayır, öyle olmadığından emindi. Durmayı, geri adım atmayı, arkasına dönmeyi ve başka yöne doğru koşmayı denedi ama vücudu amansızca ilerlemeye devam ediyordu.

Sokaklar boştu. Gece sessizdi. Yalnızca terliklerinin asfalt üzerinde çıkarttıkları ses ile kendi nefesini duyuyordu. Çığlık atmayı denedi ancak duyulan yalnızca zayıf bir inlemeydi.

Tamamen akıl almaz bir durum içinde mantıklı düşünmeye çalışmak ruhaf geliyordu ama bu aynı zamanda paniğin onu ele geçirmesini önlemenin tek yoluydu. Bir yerlerde buna benzer bir şey okuyup okumadığını düşündü. Düşünceler birbiri üzerinden kayarak aklına hücum etmeye devam ediyor ve bu onu daha da korkutuyordu. Akıl hastalığı. Takıntı ve bir şeyler tarafından ele geçirilme kaygısı. Sonunda hiçbir şey düşünmemeyi denedi.

Karayoluna doğru ilerlediğinde sol taraftan gürleyerek gelen bir kamyon gördü. Bedeni bir an bile duraksamadan, hedefe kilitlenmiş bir bomba gibi şeritlere doğru ilerliyordu. Kamyon korna çalıyor, Minu içinden bağıırıyordu. Yer, kararlı yolculuğuna devam eden ayakları al-

tında titriyordu. Bedeninin kamyonla karşılaşacağını, ezileceğini ve parçalara ayrılacağını düşünerek çelik gibi güçlü olduğunu hayal etti. Ama bunların hiçbirini düşünmesine gerek kalmadı. Sırtını yalayıp geçen bir metal canavarı mı yoksa hınzır bir rüzgâr mı olup olmadığını anlayamadı. Kamyon hızını hiç kesmeden, korna çalarak üzerine doğru gelmeye devam etmişti ancak şimdi Minu güven içinde yolun öteki tarafında duruyordu.

Ayakları karayolunun paralelindeki tren yoluna doğru gidiyordu. Tren yoluna ilerlemek için tırmandığı dar, çakıllı yolun çayırında ayağı kaydı. Bir terliğini düşürdü. Yavaşça tırmanmaya devam ederken ayağının altındaki toprağın ve taşların soğukluğunu hissetti. Ay, siyah gökyüzünde parlıyor; hiç de normal görünmüyordu, kıpkırmızıydı. *Bu doğru olamaz*, diye düşündü.

Dar, çakıllı yola tamamen tırmanmayı başardığında demir yolunun rayları üzerinde yürümeye başladı. Bir süre sonra diğer terliğini de düşürdü. Orman demir yolu boyunca gittikçe sıklaşıyordu. Güçlü ay ışığı tren raylarını aydınlatıyordu. Minu ayın kıpkırmızı olup ışığının etrafı her zamanki renginde aydınlatmasına bir anlam veremedi. Büyük bir gerginlikle yaklaşan trenin sesini bekledi. Demir yolunda, gecenin bu vaktinde yalnızca yük taşıyan trenler olurdu. Bu trenlerin sesleri Minu'nun evinden duyulabiliyordu.

İleride sanki dalgalanan küçük bir dere ve eski, çakıl taşlı bir yol görüyordu. Bu eski, çakıl taşlı yol Engelsfors'un içine karayolu inşa edildiğinden beri kullanılmıyordu. Bu yola mantar toplamak ve ata binmek için pek az kimse geliyordu.

Minu aniden yön değiştirdi. Tren yolunun öteki tarafına doğru geçerek çakıl taşlı yola doğru yürüdü. Bacakları uyuşuyor ama hâlâ ileri gidiyorlardı. Çakıllar ayaklarını acıtıyordu. Başının üzerinde bir yerlerde, kuşların kanat seslerini duyuyordu. Yolun ilerisinde çoktandır kapalı olan Karrgruvan adlı şenlik yerini gördü. Şenlik yerinin etrafını çeviren demir tellerin bazı kısımları kesilmişti. Zamanında özenle bakımı yapılan, hayvan figürleri şeklinde kesilen çalılar şimdi başıboş bırakılmıştı.

Üzerinde KARRGRUVAN tabelasının bulunduğu kavisli giriş kapısından içeriye yürüdü. Tahtaları çürüyen bilet standını ve sivri çatısı sirk çadırlarını andıran yuvarlak dans pistini geçti. İleride kırmızı, kırık dökük bir büfe duruyordu. Pencereleri kapalıydı. Ön penceresinde büyük, beyaz harflerle SOSİS yazıyordu.

Bir zamanlar buranın kahkaha, yaşam sevinci ve umut dolu olduğunu düşündüğünde bu yer Minu'nun gözüne olduğundan daha da ıssız göründü. Ama şimdi Minu buranın tamamen terk edilmiş olmadığını görüyordu. Dans pistinin orada, gölgelerin içinde biri duruyordu. Minu'nun ayakları aniden durdu. Yabancı gölgelerin arasında değildi artık. Minu onu anında tanıdı. Bu okul hademesiydi.

“Benim adım Nicolaus,” dedi hademe ağırbaşlı bir şekilde. Üzerinde eski moda siyah bir takım elbise, beyaz gömlek, kırmızı-mavi çizgili kravat ve yeni boyanmış ayakkabılar vardı. Sanki özel bir yere gider gibi giyinmişti. “Hoş geldin, Seçilmiş,” diye devam etti hademe. “Aydın kızardığı bu gece, bu kutsanmış yere geldin!” Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Minu içgüdüsel olarak bir adım geri attığında bedeninin kontrolünün tekrar kendi ellerinde olduğunu anladı.

Hademe bağırarak konuşmaya başladığı an Minu onun deli olduğunu düşündü. “Kehanet gerçekleşti!”

“Özür dilerim, anlayamadım?”

Okul hademesi sanki Minu ona bir şey sormamış gibi konuşmaya devam ediyordu. “Sen ve ben uykularımızdan uyandırıldık ve şimdi gözlerimiz açılıyor! Kaderimizin gerçekleştiği anı görmemiz çok yakındır!” Nicolaus beklenti içinde Minu’ya baktı. Bakışları tamamen Minu’ya mihlanmıştı.

“Siz beni başka biriyle karıştırdınız herhâlde,” dedi Minu cılız bir sesle.

“Söyle bana. Buraya isteyerek mi yoksa insan algısının ötesinde gizemli bir güç tarafından yönlendirilerek mi geldin?”

Minu söyleyecek bir şey aradı ama bulamadı. Bunu nasıl biliyordu?

Nicolaus tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

“Kimsin sen?” diye sordu Minu.

“Benim adım Nicolaus Elingius. Ben senin yoldaşın, rehberimim. Sen seçilmiş olansın.”

“Ne için seçilmiş olan?” dedi Minu.

“Bunu henüz bilmiyorum,” dedi Nicolaus sabırsızca.

“Olanlar hakkında benim bildiğimden daha fazla bir şey bilmiyorsun yani?”

Nicolaus bakışlarını kaçırdı. “Hayır. Demek istediğim şu ki... Sabırlı olmalıyız. Hafızamı yokluyorum ama hatırlamak, güneşten yansıyan ve hızlıca oraya buraya uçuşan lekeleri avucunun içinde yakalamaya çalışmak kadar zor. Yeni doğmuş kuzular gibi gözlerimizi ışıktan kaçıracağız, yumacağız...”

“Ben eve gidiyorum!” dedi Minu.

Nicolaus işaret parmağını dudaklarının üzerine götürerek sus işareti yaptı. Bakışları Minu’nun arkasında bir noktaya odaklanmıştı. Minu pijamasının altında aniden bir soğukluk hissetti.

“O gölgelerde biri yaşıyor,” diye mırıldandı Nicolaus.

Minu sokak lambasının ışığı altında gördüklerini düşündü ve ürperdi. Şimdi şenlik yerinin girişinde birinin ayaklarının altında çatırdayan çakılların sesi duyuluyordu. Yavaşça arkasını döndü. Minu önce onu tanımadı. Vanessa’nın saçları ıslaktı, başına yapışmışlardı. Kahverengi gözlerindeki her zaman kusursuz görünen makyajı yanaklarından aşağıya akmıştı. Gri, yün bir örtüye sarılıydı. Huysuzca ıslak, dalgalı buklelerine yapışan yapraklardan kurtulmaya çabalıyordu. Gri örtünün altından Vanessa’nın leopar desenli külotu ve iç çamaşırı görünüyordu.

“Anlamıyorum...” diye mırıldandı Nicolaus ve korku ile Vanessa’ya baktı.

“Bu olanlar da ne? Lanet olasıca sen de kimsin?” dedi Vanessa. Vanessa’nın ölesiye korkmuş olduğunu saklamaya çalıştığı anlaşılıyordu.

“Ben Nicolaus. Seçilmiş’e yol gösterecek olan kişiyim,” dedi kontrolün ve gücün onda olduğunu belli etmeye çalışarak.

Vanessa sallanmamaya ve ayakta dengesini sağlamaya çalışıyordu. Sarhoş olmalıydı. Yoksa neden yarı çıplak bir şekilde ormanın etrafında koşacaktı ki? “Dur biraz,” dedi Vanessa. “Elbette ya. Sen o tuhaf hademesin.”

Nicolaus zoraki bir ifadeyle gülümsedi. “Evet o da benim.”

Vanessa sonunda Minu’nun da orada olduğunu görmüştü. “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz burada?”

Minu, Vanessa’nın onu okul hademesinin arkadaşımıyş gibi görmesine alındı. Esasında aynı durumu paylaşan Vanessa ve Minu değil miydi, Vanessa bunu görmüyor muydu?

Vanessa’nın üzerindeki örtü biraz aşağıya doğru kaydı ve sütyeni göründü.

“Sevgili çocuğum, örtün!” dedi Nicolaus ürkerek.

“Bakma o zaman, sapık!” dedi hızla Vanessa örtüyü düzeltirken.

Nicolaus yüzündeki şok ifadesiyle bir adım geri attı. “Benim kadınlara karşı duyduğum derin saygı kimsede yoktur... Yalnızca soruma cevap vermeni istiyorum. Buraya kendi iradenle mi geldin? Yoksa seni buraya getiren insan algısının çok ötesinde gizemli bir güç müydü?” Nicolaus, Vanessa’ya Minu’ya sorduğu sorunun aynısını sormuştu ve sesinden hayır cevabı almayı beklediği açıktı.

“Eğer bunu yapan sensen, seni öldüreceğim.”

Nicolaus korkarak sindi. Yere çömeldi.

“Bana da oldu,” dedi Minu, Vanessa’ya. “Sanki bir şey beni ele geçirdi.”

Şenlik yerinin girişinde çakıllar çatırdadı. Vanessa ve Minu arkalarını döndüler. Gelen Anna-Karin’di. Geceliğinin altı paramparçaydı. Ayakları toprak ve çamur içindeydi. Nefes nefeseydi. Kendini zorlamasından olsa gerek yanakları kıpkırmızıydı. Neredeyse ateş saçacaklardı. Bu Anna-Karin’di ama sanki bir değişiklik vardı. Minu, Anna-Karin’i hiç bu kadar heyecanlı görmemişti.

Nicolaus’ın gözleri parladı. “Tanrı’m bana yardım et,” diye mırıldandı. “Üç taneler.”

‐Dört,‑ dedi Vanessa ve eliyle Anna-Karin’in arkasında beliren Rebecka Mohlin’i işaret etti. Rebecka’nın üzerinde yumuşak pantolonu ve polar kazağı vardı. İki büklüm duruyor ve diğ rlerine kaçamak bakışlar atıyordu.

Minu kolunda bir şeyin k p rdadığını hissetti ve korkunç bir  ıg lık atarak arkasını döndü. Linn a!  zerinde hâlâ siyah e ofman üstü vardı. Gözleri a lamaktan kızarmı tı. Bakışları hareketliydi. ‐Minu neler oluyor?‑ dedi Linn a. ‐Bu olanlar gerçek mi?‑

‐öyle görünüyor,‑ dedi Minu.

‐Aklımı kaçırmak üzereyim,‑ diye fısıldadı Linn a, ardından Vanessa ve Nicolaus’a baktı.

‐Hayır, ka ırmıyorsun...‑ dedi Minu.

Linn a, Minu’yu dinlemiyordu. Minu’nun arkasından yürüyor ve gruba yakla ık a Minu’nun kolunu daha fazla sıkıyordu.

Minu arkasını döndü ve Ida Holmström’ n yürüyerek kendilerine doğ r geldiğini gördü. Sarı saçları omuzlarının üzerinde dağınık b rakılmı tı. Dantelden yapılmış beyaz geceliğı vücudunun etrafında uçuyordu. Eski, siyah-beyaz korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Boynundaki gümüş kolye parlıyor, gözleri bir zombinin gözleri gibi boş bakıyordu.

Minu bir yandan henüz grile mi , g r saçlarıyla oynayan bir yandan da kendi kendine söylenen Nicolaus’a baktı.

‐Yalnızca bir tane olacaktınız!‑ dedi aceleyle. ‐Böyle yazıyordu. Seçilmiş, kan kırmızısı Ay’ın ışıklarının altındaki kutsanmı  yere gelecek. Ben onu orada kar ılayacağım ve ona rehberlik edeceğim...‑ Yüksek sesli vaazı bir anda fısıltıya döndü. ‐Aranızdan yalnızca biri olmalı. Şimdi ben bunu nasıl bileceğim?‑ Nicolaus sessizle ti ve Minu birinin doğ r soruları sormaya ba lamak zorunda olduğ nun farkına vardı.

‐Herkes buraya uzaktan kumandalı robotlar gibi mi geldi?‑ diye sordu Minu. Sorusunu takip eden olumlu ba  sallamalar cevabın ta kendisi olmalıydı. Minu inanılmaz büyük bir rahatlama hissetti. Her ne

oluyorsa yalnız değildi. "Tamam öyleyse işte hepimiz kan kırmızısı ayın ışıklarının altında buraya geldik."

"Bekle..." dedi Nicolaus. Nefes nefeseydi. Minu Nicolaus'un, aklındaki sis bulutlarına karşı nasıl da savaştığını görebiliyordu. Kelimeler aniden Nicolaus'un ağzından dökülmeye başladı. "Biz uykularımızdan yalnızca bir nedenle uyandırıldık. Seçilmiş, Şeytan'a karşı olan mücadeleyi yönetecek ve ben de ona rehberlik edeceğim. Seçilmiş, büyük güçlere sahip ve yalnızca o bizi büyük felaketten ve yok edilmekten kurtarabilir."

Anna-Karin yüzünün önüne gelen saçlarını düzelterek Nicolaus'a baktı. "Siz eve gidebilirsiniz," dedi Anna-Karin. "Seçilmiş benim."

• • •

Tüm bakışlar ona döndüğünde kalbi öyle hızlı bir şekilde atmaya başlamıştı ki kalbinin patlayacağını sanmıştı. Kızların önünde konuşmak Nicolaus'un bahsettiği şeytan ve yok oluştan çok daha korkunçtu. Ancak şimdi cesur olmalıydı çünkü söyledikleri doğrudu. "Ben diğerlerine istediğim şeyleri yaptırabiliyorum. Bunu dün yaşadım, aynı bugün de oldu," dedi ve çok hızlı konuştuğu için söylediklerinin kulağa aptalca gelebileceğini düşündü.

"Belki biri tımarhaneyi aramalı," dedi Ida ve Anna-Karin'i açıkça hor gördüğünü ifade edecek bir şekilde güldü. Diğerlerinin de ona katılmasını ve Anna-Karin ile dalga geçeceklerini umdu ama kimse gülmedi. Yalnızca Ida. İğrenç, iğrenç Ida.

Hiçbir şey olmuyordu. Korku yerini saf nefrete bıraktı. İçindeki nefret korkunç derecede güçlüydü. O, Seçilmiş'ti. Onlara gösterecekti. *Doğruyu söyle*, diye emretti. *Bugün tören salonunda o şiiri neden okuduğunu gerçeklerle açıkla.*

Ida'nın ağzı hareket etmeye başladığında yüzü soldu. Dudaklarını kapatmaya, ağzından çıkan kelimeleri bastırmaya çalıştı ama kelimelerin ağzından çıkmasına bir türlü engel olamıyordu. "O şiiri okudum çünkü o zaman herkes umursadığıma inanacaktı ama ben umursamıyorum. Hatta Elias'ın canına kıymasının iyi olduğunu düşünüyorum."

Minu ve Rebecka, Ida'ya saldırmadan önce Linn a'yı tutmayı başardılar.

“ yle demek istemedim...” dedi kısık bir sesle Ida boğazını tutarak, Anna-Karin'e baktı. “Bunları bana söyleten sendin; sen, lanet olası ucube!”

“Sen!” dedi Nicolaus rahatlamış bir şekilde ve Anna-Karin'e baktı. “Sen Seçilmiş'sin!”

“ z r dilerim,” dedi Vanessa. “Evet ama ben de görünmez oldum.”

Anna-Karin sinirlendi. Vanessa bunun için biraz geç kalmamış mıydı? Dikkatleri  ekme ve merkezde olma sırası şimdi Anna-Karin'deydi.

“Bunun için gayret falan gösterdiğim yoktu,” diye devam etti Vanessa. “Ama oldu işte. İki kere.”

Nicolaus çok korkmuştu ve düşünceli bir şekilde Vanessa'ya bakıyordu. Vanessa'nın söylediklerini henüz reddedemiyordu.

“Bunun nasıl olduğunu a ıklayamam,” dedi Rebecka yavaşça. “Ama bugün tören salonundaki kaza... Ben yaptım.”

Anna-Karin için Rebecka'ya sinirlenmek Vanessa'ya sinirlenmekten çok daha zordu çünkü Rebecka'yı seviyordu.

“Peki geri kalanlar, siz alışılmışın dışında veya olağ n st  bir şeyler fark ettiniz mi?” diye sordu Minu. “Bizim şu anda burada bulunmamız dışında elbette?” Cevap veren olmadı, Minu konuşmaya devam etti. “Ben rüyamda, tamamen başka bir zamanda bir zindana kilitlendiğimi gördüm. Bundan bir sonraki rüyamda ise bir at arabasındaydım. Uyanđığımda sa ımdan...”

“...yanık kokusu geliyordu,” diye tamamladı Linn a.

“Bundan başka özel bir şey fark etmedim,” diye mırıldandı Minu. Minu her şeyde en iyisi olmaya alışkındı ve Anna-Karin'in onun bazı gizemli güçlere sahip olmadığı için hayal kırıklığı içinde olduğunu görebiliyordu. Minu belki bunu saklayabileceğini düşünüyordu ama Anna-Karin bunu bir bakışta anlamıştı. O bir uzmandı. İnsanın her zaman arka planda olması onu çok iyi bir gözlemci yapıyordu.

“Ben de başka bir şey fark etmedim.” Herkes Ida'ya baktı.

Bırakın da özel bir gücü olmasın, diye geçirdi içinden Anna-Karin.

Böylece ispatlanacak hiçbir şey kalmayacaktı.

“Şimdi gidiyorum,” dedi Ida.

“Biraz bekle,” dedi Rebecka bir şeylerin olacağını hissediyormuş gibi.

“Hayır! Sizinle arkadaş falan olmayacağım! Benim sizinle yapacak hiçbir şeyim yok, sizi lanet kurbanlar!”

“Tuhaf rüyalar gördün mü?” diye sordu Rebecka.

Anna-Karin, Rebecka’nın vaktini neden Ida ile harcadığını anlayamıyordu. Kimsenin Ida’yı burada istemediği açıktı.

“Belki de gördüm!” diye bağırды Ida inanılmaz yüksek bir sesle. Sonra bakışları sertleşti. “Rebecka, eğer şimdi benimle gelersen hâlâ arkadaş olabiliriz...”

Rebecka bir saniye bile tereddüt etmedi. “Ben kalacağım,” dedi.

“Burada yaşananları G’ye anlatana dek bekle sadece,” dedi Ida ve yürümeye başladı ama fazla ilerleyemeden aniden durdu.

• • •

Rebecka bu olanın çizgi filmde fırlamış bir sahneye benzediğini düşündü. Ida adını atar atmaz sanki bir duvara toslamıştı. Rebecka’nın kulaklarında çizgi filmdeki kurdun taş bir duvara çarptığında çıkan ‘vo-oing’ sesi âdeta yankılanıyordu. Neredeyse Ida’nın başının etrafında küçük kuşların ötüşmesini bekledi.

Ida önce kıvranmaya başladı, ardından bir süre hareketsiz durdu. Hâlâ arkası dönüktü. “Ida?” dedi Rebecka cevap bekleyerek.

Ida cevap vermedi. Öylece duruyordu. Kısa bir süre sonra ise hareketsizliğinden eser kalmamıştı. Ida’nın bedeni gerisin geri, onlara doğru sürüklenmeye başladı. Ida yerden birkaç santimetre yukarıda sarkık bir şekilde asılıydı. Ayak parmakları çakıla hafifçe değiyordu.

Rebecka, Minu’ya doğru bir adım attı. Vanessa korkmuş görünüyordu, Linnéa birkaç adım geri atmıştı. Anna-Karin, Nicolaus’a doğru sokuldu.

Bir halka hâlini aldılar. Ida halkanın tam ortasında havada asılıydı. Başı göğsüne doğru eğilmiş, yüzü tamamen sarkmıştı. Sanki asılı olduğu yer çok soğukmuş gibi ağzından duman çıkıyordu. Her şey yine

duruldu. Rebecka'nın vücudu boyunca tuhaf bir ürperti yayıldı. Kollarındaki tüyleri diken diken oldu. Hava sanki elektrikliydi.

İda yavaşça başını kaldırdı. Rebecka, İda'nın başının *biri* veya *bir şey* tarafından kaldırıldığını anlamıştı. İda'nın ağzından katı ve beyaz bir mukus çıkmaya başladı ve çenesi boyunca yavaşça aktı. Mukus çenesinde asılı kaldı. Yere damladı ve ağzı kapandı. İda'nın gözleri açıldı. Göz bebekleri büyüdü ve ileriye doğru öylece bakmaya başladı. Yine de bakışlarının sanki tam Rebecka'ya isabet ettiği hissediliyordu. O bakışlar sanki Rebecka'nın kendi bilmediği şeyleri biliyordu.

“Korkmayın. Korunmuş bir yerde bulunuyorsunuz.” Ses İda'dan geliyordu gelmesine ama ses sanki ona ait değildi. Yumuşak ve sıcak bir sestir bu. “Düşman sizi burada bulamaz. Yalnızca burada güvendesiniz. Yalnızca burada hep beraber buluşabilirsiniz. Diğer herkesten arkadaşlığınızı saklayın.”

“Okulda da mı?” diye sordu Anna-Karin.

İda'nın yüzünde acı bir tebessüm belirdi. “Özellikle okulda. Orası Şeytan'ın yuvası.”

“Bunu biliyordum,” diye mırıldandı Linnéa.

İda etrafına baktı. “Halka yedi kişi olmalı,” dedi. “Biri eksik.” Tek bir gözyaşı yanağından aktı. “Bu savaş aslında ta o zaman başlamıştı.”

“Kim eksik?” diye sordu Nicolaus.

“Elias,” diye fısıldadı Linnéa.

İda başını sallayarak onayladı. Nicolaus tüm bu olanlardan oldukça etkilenmişti. Rebecka onun nasıl hissettiğini anlayabiliyordu. Bir parça eksikti. Yapboz hiçbir zaman tamamlanamayacaktı.

“Eğer Şeytan galip gelirse alevler dünyayı ele geçirecek,” dedi İda. “Şu anda tereddüt etmeye vaktiniz yok. Şeytan düşündüğünüzden daha da yakında. Sizi bulmaya çalışıyor. Güçleriniz üzerinde çalışsın. Bir araya gelerek güçlerinizi birleştirin. Birbirinize ihtiyacınız var.”

Rebecka ormandan bazı fısıltılar geldiğini duydu. Etraflarındaki görünmez yaratıklar bu fısıltılarla olanları onaylıyor olmalıydı. Bir süre sonra Rebecka, İda'ya baktı. Rebecka kafasının içinde sıcak ve sevgi

dolu bir fısıltı hissetti. “Onları sen yönlendirmelisin, Rebecka. Bundan hoşlanmayacaklar ama sana ihtiyaçları var. Senin görevin onların arasındaki bağları derinleştirmek. Sana bu görevi verdiğim aramızda sır olarak kalmalı. Anlıyorsun değil mi?”

Rebecka yalnızca başını sallayabildi. Ida, Rebecka’ya hoşnut bir şekilde baktıktan sonra diğerlerine döndü. “Birbirinize inanın. Nicolaus’a inanın. Yakında daha fazla şey hatırlayacak ve size yardım edecek,” dedi yüksek bir sesle.

Ida üzgün bir şekilde Nicolaus’a baktı, buz mavisi gözleri dalgın görünüyordu. “Başka kimseye inanıp güvenmeyin,” diye devam etti Ida. “Anne ve babanıza, kardeşlerinize, arkadaşlarınıza inanmayın. En büyük aşkınıza bile inanmayın. Unutmayın: Cevap halkada.”

Ida yere doğru alçalmaya başlayınca Minu, Ida’ya doğru koştu. Rebecka ve diğerleri Minu’yu takip ettiler. Herkes Ida’nın etrafında toplandı.

“Sen kimsin?” dedi Minu.

“Ben sizim. Siz bensiniz. Biz biriz. Cevap halkada. Cevap halka.”

“Bizim karşısında savaştığımız Şeytan ne?”

Cevap gelmedi. Ida’nın göz kapakları bilinmeyen varlık vücudunu terk edene dek titreştiler. Göz kapakları sabitleştiğinde gökyüzüne zayıf bir yanık kokusu sindi.

“O... öldü mü?” diye sordu Vanessa.

Minu parmaklarını Ida’nın şah damarının üzerine koyarak nabzını dinledi. “Yaşıyor.”

“Elbette ya, öylesi de pekâlâ mümkün,” dedi Nicolaus. “Sizler Seçilmişler’siniz. Hepiniz.”

Rebecka diğerlerine baktı. Büyük ve kolaylıkla açıklanamayan bir şey birbiri ile hiçbir ortak noktası bulunmayan altı insanı bir araya getirmişti. Rebecka yine de aniden burada birlikte olmalarının çok doğal olduğunu hissetmeye başladı. Sanki her şey olması gerektiği gibiydi.

Ida gözlerini açtı ve onlara baktı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Rebecka endişeli bir şekilde.

“Eğer gitmeme izin vermezseniz bağıracağım,” dedi Ida.

Nicolaus'un hardal sarısı Fiat marka arabasında hepsi için yer yoktu. Rebecka ve Minu'nun evleri yakında olduğundan onlar yürümeye gönüllü oldular. Şimdi Minu, Rebecka'ya gözünün ucuyla bakıyordu. Karrgruvan'dan ayrıldıklarından beri tek kelime etmemişlerdi. Aralarındaki sessizlik ağır gelmeye başlamıştı. Eğer Minu bunun hayalini görmüyorduyorsa tabii. Minu için bazen gerçeği ve hayali ayırmak çok zor oluyordu. Neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük şeyler, kafasının içinde kolayca devleşiyordu.

Okulda elini yukarıya kaldırıp söz almaktan hiçbir zaman korkmuyordu çünkü orada neden bahsettiğini biliyordu. Ama şimdi Rebecka gibi güzel, alımlı ve herkesçe tanınan bir kızla yalnızdı ve susuyordu. Tüm gece boyunca olanlardan sonra konuşacak bir şey bulmak zor olmamalıydı. Söyleyecek kelime aradıkça daha fazla tıkanıyordu. Minu söylemeyi düşündüğü her şeyi ya çok gülünç ya da çok sık buluyordu. Diğerleri söyledikleri şeylerin pek çoğunun tamamen anlamsız olmasından en ufak bir rahatsızlık bile duymadan nasıl da öylece konuşuyorlardı?

“Umarım tanıdığımız biriyle karşılaşmayız,” dedi Rebecka.

Minu sessizliğin sonunda bozulmuş olmasından rahatlık duydu ve başını sallayarak Rebecka'nın sözlerini onayladı. “Evet, gerçekten de. Şansımız var ki hafta sonunda değiliz. Yani o zaman da dışarıda çok fazla insan olmuyor ama biriyle karşılaşma riskimiz daha büyük olabilirdi. Şimdi ortalık sakin olmalı, epey erken vakit. Pek çoğu hâlâ uyuyordur.

Eğer biri dışarıda yürüyor ve köpeğini gezdiriyorsa...” Minu kendi yüzünü yumruklamak istedi. Bu tam da onun klasik hâliydi. Her zaman olduğu gibi önce kafasındaki her bir kelimeyi ince ince düşünmekten hiçbir şey söyleyememiş, ardından filtreyi kaldırdığında beynine gelen her düşünce bir bir dışarı sızmaya başlamıştı.

“Evet hafta sonu olsaydı biriyle karşılaşabilirdik,” dedi Rebecka yüzünde bir gülümsemeyle.

Karayolunun kenarında duruyorlardı. Minu yolun karşı tarafına geçmeden önce dikkatlice etrafına bakındı. Yol üzerinde hareket hâlinde bir kamyon olup olmadığını kontrol etti.

“Elias’ı tanıyor muydun?” diye sordu Rebecka.

“Hayır. Hem de hiç. Peki sen?”

“Hayır. Ama sanki aslında onu tanıyormuşum gibi...” Rebecka bir an durakladı ve Minu’ya döndü. Uzun, kızıl-sarı saçları bukleler hâlinde yüzünün etrafına yayılmıştı. Gözlerinin rengi ışığa göre bir mavi, bir gri oluyordu. Vücudunun hatları ve cildi sanki özenle yapılmış gibi kusursuzdu. İnsanın gözlerini ondan alması neredeyse imkânsızdı. “Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum,” diye devam etti Rebecka. “Eğer bu gecedan önce hepimiz birbirimizin en iyi arkadaşı olsaydık bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Birbirimizi şimdi tanıyacağımız biçimde asla tanıyamazdık. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu gece artık kim olduğumuzun hiçbir önemi kalmadığı bir şekilde birleştik değil mi?”

Minu, Rebecka’nın ne söylemek istediğini bir bakıma anlamış olmasına rağmen cevap vermek için tereddüt ediyordu. Bu gece en hafif kelime ile tuhaf bir gece olmuştu. Ancak Minu nesneleri yerlerinden oynatmak ya da insanlara doğruları söyletmek gibi yeni ve gizemli bir güce sahip değildi. Kendinde en ufak bir değişiklik hissetmiyordu.

“Ben de konuşuyorum işte,” dedi Rebecka kendi söylediklerini çok da ciddiye almadığını göstermek ister gibi. Sonra tekrar yürümeye başladılar.

“Elias’ın ne tür bir güce sahip olduğunu merak ediyorum,” dedi Minu aralarındaki ağır sessizlik yeniden çökmeye başladığında.

“Belki de bir gücü yoktu. Ne sen ne Linnéa ne de Ida, gördüğünüz rüyalar dışında başka bir şey fark etmediniz.”

“Yani sence bu gece Ida hiç de özel değil miydi?” dedi Minu. Kelimelerini duyduğunda onların hırçın ve şımarıkça olduklarını düşündü. Oysa niyeti bu değildi. Rebecka yalnızca kıkırdadı.

“Dürüstçe söylemeliyim ki seni biraz kıskandım,” dedi Minu. “Ben her zaman süper güçlere sahip olmak istemiştim.”

“Ama senin süper gücün belki de beynindir,” dedi Rebecka. “Sen çok akıllı birisin. Belki tam da bu yüzden sana ihtiyacımız var.”

“Yani sen nesneleri havaya kaldırabiliyorken... ben... düşünebiliyorum, öyle mi?”

Rebecka kahkaha attı. Kaba bir kahkaha değildi bu. Minu bilmeden yine komik olmuştu. İnsanları güldürmeyi denediği zamanlarda bunu asla beceremediğini düşündüğünde bu durum ona umut verici geldi.

“Demek istediğim şu ki sorularımızın cevapları mutlaka bir yerlerde saklı olmalı. Biri o cevapları bulmalı, o kişi sensin. Böylece oturup Nicolaus’un hatırlamasını bekleyemeyiz. Kendi kendimizi yönetmeliyiz. Ayrıca belki senin ve Linnéa’nın henüz bilmediğimiz güçleriniz olabilir. Benimkiler tamamen beklemediğim bir anda kendilerini gösterdiler.”

Rebecka’nın bu söyledikleri Minu’ya tamamen mantıklı geldi. Biraz sabırlı olmak ve beklemek iyi olabilirdi. Okuldaki inek öğrenci rolü sayesinde gruba pozitif katkıları olabilirdi. O an hatırladı. Belki dünyanın sonu değildi ama ona yakın bir şeydi. Minu adım atacakken durdu.

“Ne oldu?” dedi Rebecka.

“Yarın kimyadan yazılı sınavımız var,” dedi Minu. “Tam olarak hazırlanmaya vakit bulamadım.”

• • •

Linnéa, Storvalls Parkı yakınındaki sekiz katlı apartmanlardan birinde yaşıyordu. Bu apartman dairelerinin yarısı mühürlenip boşaltılan apartmanlardandı. Apartman girişi sidik kokuyordu. Vanessa burnunu buruşturdu ve Linnéa ağzını hafifçe yamultarak gülümsedi.

“Lüks otele hoş geldiniz,” dedi Linnéa. Linnéa asansör kapısını açtı

ve içeri girdiler. On kişi kapasiteli asansör yavaşça yukarıya yükselmeye başladı. Vanessa asansör aynasında yüzünü gördü. Ormanda bir kovalamacaya yaşamış bir korku filmi kurbanı gibi görünüyordu; dağınık saçlarındaki yapraklar ve yüzünün her yerine akmış bir makyaj.

Aniden Wille ile iletişime geçmesi gerektiğini fark etti. Ancak Wille'yi aramak için Linnéa'dan telefonunu ödünç istemek ona tamamen yanlış geliyordu. Linnéa, Vanessa'ya evine gelip kıyafetlerinden birini ödünç almasını teklif etmişti. Ancak şimdi Vanessa, Linnéa'nın teklifini kabul ettiği için pişmandı. Gerçi eve bir örtüye sarılı hâlde de gidemezdi.

Linnéa asansör kapısını açtı ve dışarı çıktılar. Vanessa hemen posta kutusunun üzerindeki harfleri gördü: "L. Wallin."

"Kendi dairen mi var?" diye sordu Vanessa, Linnéa'yı takip ederken.

"Evet," diye cevap verdi Linnéa kapıyı açarken sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Linnéa, koridorda ayakkabılarını ayağından fırlatarak çıkardı; oturma odasına doğru yürüdü ve yerde duran küçük lambaları yaktı. Kırmızı ve pembe abajurlar, içeriye yumuşak bir ışık yayıyorlardı. Linnéa'nın evi plastik yer döşemeli, iki odalı ve üzerinde küçük, mavi çiçekler olan duvar kâğıtlarıyla kaplı kiralık bir daireydi. Ancak duvarlar üzerlerindeki tablolar, posterler ve gazete sayfaları yüzünden neredeyse görülüyorlardı.

Oturma odasında üzeri kırmızı kadife kumaşlarla örtülmüş büyük bir koltuk yer alıyordu. Koltuğun önünde siyaha boyanmış bir kutu, sehpa vazifesi görüyordu. Koltuğun yanında büyük bir porselen panter duruyordu. Panterin siyah vücudu üzerindeki beyaz çatlaklar örümcek ağını andırıyordu. "Çok iyi değil mi?" dedi Linnéa. "Bunu atmayı isteyen kişi hasta olmalı."

"Atmak?"

"Benim neredeyse bütün eşyalarım çöpten."

Vanessa duvardaki resimlere biraz daha yakından bakmaya başladı. Duvarların üzerinde palyaço kıyafetleri giymiş birtakım hayvanların tuhaf fotoğrafları, beyaz elbiseli bir kadının kendini ağaca asma silüetinin fark edildiği ana kadar dinlendiren bir doğa manzarası ve yağlı boya bir

tablo vardı. Tablodaki gözleri tamamen beyaz olan iki insan gülümsüyor ve el ele tutu uyordu. Resimler Vanessa'nın hoşuna gitti ama müzik gruplarının posterleri ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Grupların  o u Asyalıydı ve isimlerini daha önce hiç duymamı tı.

Linn a'nın cep telefonu çaldı. Telefonunu cebinden çıkardı, ekrana baktı. Cebine geri koymadan önce yüzüne ufak bir gülümseme yayıldı.

Vanessa'nın bakışları duvarda asılı büyük ve siyah tahta ha a takılmı tı. Haçın  zeri k  k, gümüş rengine metal parçalarla kaplıydı. "Güzel," dedi Vanessa en sonunda, sırf bir şey söylemiş olmak için.

Linn a ileri doğru yürüdü, Vanessa'nın tam yanında durarak parmağını haçın üzerinde bir ileri bir geri sürükledi. Tırnakları  zerindeki pembe ojeler silinmeye ba lamı tı. "Bunu Elias'tan almıştım. Meksika'dan. Tüm bu k  k sembolleri görüyor musun? Bu semboller haçın seni koruyaca ı felaketler.  şte mesela burada kırık bir bacak. A layan gözler... Hastalığa yakalanmış bir at."

Vanessa gergin bir şekilde g ld kten sonra Linn a'nın kendisine gösterdiği sembollere bakar gibi yapmaya başladı. Ancak bilincinde olan tek şey Linn a'nın ona çok yakın oldu uydu. Linn a o kadar yakınında duruyordu ki Vanessa örtüsünün altından Linn a'nın vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Linn a'nın cep telefonu yeniden çalıyordu.

"Kahretsin," dedi Linn a sinirlenerek. Konuşmayı reddetme tuşuna bastı.

"Kim arıyor böyle sürekli?" diye sordu Vanessa.

" ocu un teki. Durması gerektiğini anlamayı reddeden bir erkek."

Vanessa, Linn a'nın gözlerinde parlayan bir şey gördü.  eye benzeyen... Merhamete? Vanessa karnında sert bir yumruk hissetti, Linn a'ya bakmaması gerektiğini hissediyordu. Arayanın kim olduğunu hemen anlamıştı ama açık açık sorarak a a ılanacak değildi.

"Demek  yle," demekle yetindi.

"Benim gard robuma bir bak bakalım, ne bulabiliyorsun," dedi Linn a ve yatak odasının kapısını işaret etti. Perdeler kapalıydı, Vanessa elektrik d  mesini bulabilmek için eliyle duvarı yokladı. Yatak geni ti.

Toplanmamıştı. Vanessa'nın dikkatini çeken düğmeler ve makara kularları ile dolu olan çalışma masasının yanında, yerde duran dikiş makinesi oldu.

“Dikiş diker misin?” diye sordu Vanessa odaya gelen Linnéa'ya.

Linnéa evet anlamında başını salladı ve Vanessa anında sorduğu sorunun aptalca olduğunun farkına vardı. Dikiş makinesi ile başka ne yapabiliirdi ki?

“Gardırobun içinde ayna var,” dedi Linnéa ve Vanessa'ya makyaj çıkarıcı havlu bezlerle dolu bir paket uzattı.

Vanessa ağzına kadar dolu olan gardırobu açtı. Her şey *Alice Harikalar Diyarında*'nın Japon korku filmi versiyonundaki kostümleri andırıyordu. Üzerine ne giyerse giysin Linnéa'ya benzeyecekti.

“İstedğini al,” dedi Linnéa ve dışarı çıktı. Dışarıda oturma odasında telefon çalmaya başladı. Telefon dört kere çaldı. Linnéa cevap vermedi.

Vanessa giysileri karıştırırken askılar çingirdiyordu. Sonunda bulabildiği en sade parçaları buldu: Siyah bir etek, beyaz bir atlet, kabarık iplikten siyah örgü bir kazak. Giyindi, aynanın önünde makyajını çıkarttı, ormanda koşarken saçlarına takılan şeylerden kurtuldu. Şimdi neredeyse hazırды. “Yarın, okulda kıyafetlerini geri almalısın. Yani bugün demek istedim,” dedi Vanessa kollarında örtüyle oturma odasına geri geldiğinde.

Linnéa yorgun bir şekilde koltukta yayılıyordu. Ayakları koltuğun başından sarkıyordu. “Ben bugün evde kalıyorum. Aceleye gerek yok. Başka zaman hallederiz,” dedi uykulu bir şekilde.

Başka bir sefere, diye düşündü Vanessa. Öyle ya şimdi artık birbirimizle takılmaya mecburuz. O, Linnéa, Minu, Anna-Karin, Rebecka ve Ida. Dünyanın kurtuluşu maalesef birlikte hareket edebilmelerine bağlıydı ve şu anda milyarca insanın hayatı ve yok oluşları arasında Ida Holmström duruyordu.

“Kahretsin, ondan inanılmaz nefret ediyorum,” diye mırıldandı Linnéa. Vanessa, Linnéa'ya baktı. “Kimden?”

“İda'dan. Eğer Şeytan bizi ele geçirirse umarım önce İda'yı alıt,” dedi

Linnéa. Ağzının kenarına küçük bir gülümseme yayıldı.

Vanessa biraz kendine gelip sırtarak karşılık verdi. Kısa bir süre birbirlerine baktılar. “Seni sürekli arayan Wille öyle değil mi?” dedi Vanessa sonunda.

“Evet.”

“Siz... Siz yine mi görüşmeye başladınız?”

Aradan üç saniye geçtikten sonra Linnéa yerinde yavaşça doğruldu. “Hayır.”

“Peki ya öyleyse ne istiyor?”

Linnéa bakışlarını kaçırıyordu.

“Söylesene,” dedi Vanessa korkusunu saklamak için sesini keskinleştirmek dışında elinden bir şey gelmeyecek. Wille, Vanessa’ya aniden ortadan kaybolduğu için mi kızgındı? Bu yüzden mi arıyordu şimdi Linnéa’yı? Ayrılıklarının başında da böyle arayıp durmuş muydu? *Eğer Wille, Linnéa’yı hâlâ seviyorsa ölürüm ben,* diye düşündü Vanessa.

“Bana kızgın,” dedi Linnéa.

Vanessa gözlerini dikerek Linnéa’ya bakıyordu. “Ne?”

“Açıklaması zor. Biz birlikteyken pek çok kez ayrıldık. Bazen açıklığa kavuşturmamız gereken şeyler olduğunu düşünüyordu. Klasik şeyler. O zaman neden öyle dedin diye sorup durmalar ve bunun gibi aptalca şeyler işte.”

Geçmişe saplanıp kalmak hiç de Wille ile uyuşmuyordu. Wille yaşanan an üzerine bile özellikle oturup düşünmezdi.

“Her zaman kavga ediyorduk. Alışkanlık hâlini almıştı. İnsan her zaman haklı olup kazanmak istiyor.”

Vanessa ne demesi gerektiğini bilemedi. Eğer ona yalan söylemeye çalışan Evelina veya Michelle olsa anında anlardı. Linnéa hakkında ise emin olamıyordu. Gerçeği Wille üzerinden de ortaya çıkaramazdı. Bu bilgiyle onu karşısına alamazdı. Vanessa’nın Linnéa ile konuştuğunu kimse bilmemeliydi. Keşke yalnızca berrak bir zihinle düşünebilseydi. O kadar uzun zamandır ayaktaydı ki sarhoşluğu akşamdan kalmalığa

dönüşmüş ve bu ikisi arasında bir an bile uyumamıştı.

Evin kapısına doğru yürüdüler. Vanessa, Linnéa'dan bir çift eski ayakkabı ödünç aldı. Linnéa'nın bakışlarını ensesinde hissettiğinde Vanessa ayakkabıları bağlamanın yüzyıl süreceğini düşündü. Kapının kilidi zorla açılıyordu. Vanessa bir yandan eliyle kapının kolunu aşağı indirirken diğer eliyle hangi bağcığı hangi deliğe geçireceğini anlamaya çalışıyordu. Linnéa öne doğru uzanarak kapıyı açtı ve Vanessa merdivenlerden resmen uçarak indi.

Rebecka kapıdaki anahtar şingirdamasını duyduğunda hâlâ uyanıktı. Annesinin ceketini astığını ve ayakkabılarını çıkardığını duydu. Önce erkek kardeşlerinin, ardından kız kardeşlerinin yatak odalarının kapısı açıldı.

Rebecka onlara çoktan bakmıştı. Ancak çocukların tüm gece boyunca yalnız kaldıklarının farkına ilk defa Minu ile ayrılırken varmıştı. Ya bir şey olsaydı? Ya bir şey yansaydı? Veya çocuklardan biri uyansa ve Rebecka'yı veya annelerini bulamasalardı? Balkona çıksalar, düşüp yere çakılsalar...

Eve yorgun bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı koşmuştu ama her şey sessiz, sakin ve her zaman olduğu gibiydi. Koridorda, annesinin yaklaşan adımlarını duydu. Rebecka kendini normal bir şekilde nefes almaya zorladı ama odasının kapısı açılmadı. Bunun yerine annesinin mutfağa doğru devam ettiğini duydu.

Rebecka yatakta hüznün ve rahatlamanın tuhaf bir karışımını hissetti. Annesinin onu çocuk gibi görmediği ortadaydı. Rebecka henüz beş ya altı yaşındayken Anton ve Oskar'a uslu dursunlar diye göz kulak olmaya başlamıştı. Alma ve Moa'ya da aynı şekilde. Rebecka kendisinin her zaman dünyanın en iyi küçük çocuk bakıcısı olduğunu duymuştu. Yatağında doğruldu ve bu gece tanıştığı yeni ailesini düşündü. Şimdi orada da kendisinden aynı rolü oynaması bekleniyordu. Liderlik yapan, ara bulan ve grubu bir arada tutan. Bunu başarabilecek miydi? Bunu taşıyabilir miydi? Odasından dışarı çıktı ve annesinin kahvaltı hazırladığı mutfağa doğru yürüdü.

“Beka, şimdiden ayakta mısın sen?” dedi annesi ve Rebecka’ya sıkıca sarıldı.

Rebecka kendini çok daha iyi hissetti. Annesi ile yalnız kaldığı zamanlar çok azdı. Kahvaltı sofrasını kurarlarken annesi ona hastanedeki dramatik geceden bahsediyordu. Şehrin tek oteli Yötevoren’de bir adama yedi dikiş atılmasına yol açan büyük bir kavga yaşanmıştı. Başka bir adam dana bonfilesini yakan karısını sıcak bir tava ile dövmüştü. Kereste fabrikasında, gece vardiyasında çalışan bir kadın sol elini makineye kaptırmıştı. Küçük bir çocuk karanlık korkusundan o kadar fazla etkilenmişti ki neredeyse deliriyordu. Penceresinin altında, sokakta gezinen bir canavar olduğuna inanmıştı.

“Dolunay olduğu fazlasıyla anlaşılıyor,” dedi annesi tabakları masaya koyarken.

Annesinin insanların dolunayda farklı davrandığı ile ilgili bir teorisi vardı. Annesine göre eğer dolunay gelgit oluşumunda etkiliyse aynı etkiyi, büyük oranda sudan oluşan insanlar üzerinde de gösteriyor olmalıydı. Annesinin dünyasında çoklu doğumlardan tutun da suça ve uyku bozukluklarına kadar sıradan olmayan her şeyin tek bir açıklaması vardı: “Bu dolunayın işi olmalı.”

“Ay kızarırsa herhâlde her şey daha da kontrolden çıkar,” diye önerdi Rebecka.

Annesi soru soran gözlerle Rebecka’ya baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Rebecka ne diyeceğini bilemedi. “Tamamen kırmızı hani, kan kırmızısı.”

“Bunu söylemen ne tuhaf,” dedi annesi. “Hastalarımızın bazıları da Ay’ın kırmızı olduğundan bahsetti ama biz tüm personel Ay’da hiçbir değişiklik görmedik.”

Annesi kahve fincanını kendine doğru çekti. Rebecka pencereden dışarı baktı. Sabahın aydınlık gökyüzünde ay, incecik kalmıştı. Hâlâ kırmızıydı. Annesi hiç tepki vermeden Rebecka’nın bakışlarını izliyordu. Açıkça ayda hiçbir tuhafılık görmüyordu.

“Rüya görmüş olmalıyım,” dedi Rebecka alçak sesle. Bir saniye düştü. “Anne... Karrgruvan hakkında tuhaf bir şey duydun mu?”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Hani orada acayip bir Şey olduğunu söyleyen biri olabilir diye sordum.”

Annesi Rebecka’ya meraklı gözlerle baktı. “Neden bahsediyorsun?”

“Şenlik yeri!”

“Hangi şenlik yeri?”

“Karrgruvan.”

Annesi alnını kırıştırdı. “Sanki bir yerlerden hatırlıyorum. Neredeydi orası?”

“Burada. Engelsfors’ta.”

Annesi gençken sıklıkla Karrgruvan’a gider, orada konserler izler ve dans ederdi. Bundan büyük bir özlemle bahsederdi. Şimdi ise boş gözlerle bakıyor ve yalnızca gülüyordu. “Sen bu akşam r yanda gerçekten tuhaf bir Şey görmüş olmalısın.”

“Evet,  yle yapmış olmalıyım,” diye mırıldandı Rebecka.

• • •

Vanessa hiçbir Şey olmamış gibi mutfak masasında oturup kahvaltı etmenin tuhaf hissettirdiğini düşündü.  iğne, yut,  iğne, yut,  iğne, portakal suyu i  ve tekrar başa d n. Sanki her Şey sıradanmıŐ gibi.

Annesi yatak odasından çıktı ve kollarını Vanessa’nın omuzlarına koydu. Vanessa gözlerini kırıttı. Bu, iyi hissettiriyordu ancak annesinin sarılması oldukça gevŐekti. Bu mesafeli kucaklaŐmalar çoğunlukla Vanessa’nın hatasıydı. Annesi onu kucaklamaya çalıştığı her sefer Vanessa i  geçirmeye başlıyordu. Annesi, onun eski günlerdeki gibi bir kucaklaŐmaya tam da Şimdi ihtiya ı olduğunu nereden bilebilirdi?

“Alışveriş merkezinin içine yeni bir dükkân açılmış. Adı Kristal Mağarası,” dedi annesi. “Ve orada sattıkları...”

“Kristaller?”

Annesi, Vanessa’nın alay ettiğini anlamadı. “Evet ama uçucu yağlardan ve diğer Şeylerden de bulabilmek mümkün. İnsan elbette orada el falı da baktırabilir. Dükkânın sahibi Mona Ayışığı adında bir kadın.”

“Mona Ayışığı? Evet, hiç uydurulmuŐ bir isme benzemiyor.”

Annesi bir kahkaha attı ve tezgâhın üzerinde duran kahve makinesinin içine su koydu. Su kaynadığında makineyi kendine doğru çekti ve esnedi. “Sen duştayken Nicke aradı. Bu gece oldukça olaylıydı,” dedi ve somon ekmeğini dilimlemeye başladı.

“Engelsfors’taki *olaylı* kelimesini tanımlayalım istersen,” dedi Vanessa.

“Yervoren’de büyük bir çatışma ve her yerde sarhoş kavgaları yaşandı. Nicke daha önce hiç buna benzer bir şeyle karşılaşmadığını söyledi. Yine ilkokul öğrencilerinin okula doğru yürürken geçtiği Riddarhyttan Yolu’ndaki bir binada, yaşlı bir kadın kendini çatı katının yatay direğine asmış. Nicke şimdi yoldadır ama gelmesi epey zaman alır.”

“Aman tanrım, Nicke’yi göremeyeceğim. Tüm günüm eksik olacak şimdi,” dedi Vanessa. Annesinin üzgün ifadesini görünce söylediklerinden hemen pişman oldu.

“Tanrı aşkına, Vanessa. Bunu daha ne kadar devam ettirmeyi planlıyorsun? Nicke, Melvin’in babası. Onu kabul etmek zorundasın,” dedi annesi.

“O beni kabul ettiğinde ben de onu kabul ederim,” dedi Vanessa.

“Artık büyüyemez misin?”

Vanessa’nın henüz içine yayılan suçluluk duygusu anında uzaklaştı. Bağırılmamak için dişlerini sıkıyordu. Annesi, Nicke ile yalnızca birkaç ay çıktıktan sonra ondan hamile kalmış ve Vanessa’nın bir kardeşi olacağı haberini ona büyük bir coşku ile vermişti. Vanessa ise içinden Nicke’nin bebekle ilgili sorumluluğundan vazgeçmesini dilemişti. Ama bu olmamıştı. Nicke baba olmak istemişti ve doğum öncesi hazırlıkları için Vanessa’nın annesinin yanına taşınmıştı.

En başta geceleri sürekli ağlayan bir bebeğin varlığı pek hoş olmasa da Vanessa, Melvin’i çok ama çok seviyordu. Nicke’den ise en başından beri nefret ediyordu. Nicke, Vanessa’ya karşı kibar olmak için kendini bir saniye bile zorlamıyordu. Her zaman kendini ayarlamak zorunda olan Vanessa’ydı ama annesi bunu anlamıyordu. Annesinin gözleri Nicke’nin kötü taraflarını katiben görmüyordu ve böyle yaparak annesi Nicke’nin güçlenip Vanessa’yı yönetmesine izin veriyordu

“Sen kendin büyü esas,” diye sinirle bağırarak koridora çıktı Vanessa. “Benimle böyle konuşamazsın!” dedi annesi Vanessa’nın peşinden giderek.

Vanessa kapıyı onun yüzüne kapattı.

• • •

“Gece inekleri duydun mu?” diye sordu büyükbabası. Büyükbabası ve annesi sabah erkenden ineklerin sütünü sağmışlardı.

“Ne sesi?” diye sordu Anna-Karin peynirli sandviç dolu ağzıyla.

“Ahırda sanki delirmiş gibi böğürüyorlardı,” dedi annesi. Sesi karga gaklamasını andırıyordu ve henüz tam olarak geri gelmemiştir. “Sayelerinde gözüme bir saniye uyku girmede. Gerçi şu hayatta bir kere olsun bacaklarımı uzatıp şöyle güzelce uyuyamadım ya.”

“Ben çok derin uyumuş olmalıyım,” diye mırıldandı Anna-Karin.

“Öyle mi?” dedi büyükbabası. “Yorgun görünüyorsun ama.”

“Umarım sen de benim yakalandığım soğuk algınlığına yakalanmazsın,” dedi annesi ve bir sigara yaktı.

Büyükbabası masaya yaklaşarak elini Anna-Karin’in alınına koydu. “En azından ateşin yok.”

Eski Anna-Karin olsa seve seve hastayı oynayabilir, odasında güven içinde kalabilirdi. Şimdi her şey bambaşkaydı. Hayatında ilk defa okula gideceği için içi içine sığmıyordu. “Ben iyi hissediyorum,” dedi Anna-Karin.

Büyükbabası Anna-Karin’in omzuna oldukça sert bir şekilde bastırıyordu. Büyükbabası için bu hareket Anna-Karin’e sarılmaya karşılık geliyordu. “İnekleri uyandıran kan kırmızısı Ay’dı. Seni de rüyalarında rahatsız eden belki de yine o Ay’dır.”

“Kan kırmızısı Ay mı?” diye sordu annesi homurdanarak. “Sen ve senin şu büyümlü fikirlerin. Ben kan kırmızısı Ay falan görmedim.”

Anna-Karin büyükbabasına gözünün ucuyla bakıyordu. Büyükbabasına başından geçen tüm olağanüstü olayları ve hayatının nasıl da değişmek üzere olduğunu anlatma arzusu içini kapladı. Ama sonra uyarıyı hatırladı. *Kimseye güvenme.*

Anna-Karin odasına girdiğinde aynaya doğru yürüdü. Kendisinin özel bir güzelliğe sahip olmadığını biliyordu ama çok hoş gözlere sahipti. Büyük gözlerinin yeşili bir başkaydı. Düzgün yapılı ağzının güzelliği o gülümsedikçe kendini daha da fazla belli ediyordu. Aynanın önünde gülümsemeyi denedi. Beyaz dişleri çarpık falan değildi. Bu da en azından bir şeydi. Göğüslerini küçük gösteren sütyeni yerine her zamanki sütyenini aldı eline. Birçok kızın büyük göğüslere sahip olmak istediğini hatırladı. Ama pantolonunun düğmelerini iliklerken kendine olan güveni yine boynunu bük müştü. Okuldaki en iğrenç yağ katmanlarına sahipti. Bedeninden birkaç beden büyük bir tişört seçti ve üzerine eşofman üstünü geçirdi.

Anna-Karin aynaya gülümsüyordu. Bugün itibarıyla daha sık gülümseye karar vermişti.

• • •

Minu okula doğru yaklaşırken okul otobüslerinden biri okul kapısının önünde hırıltıyla durdu. Otobüsün içinden çıkan öğrenciler arasından Anna-Karin'i gördü. Bakışları kısa bir süre için buluştu. Anna-Karin öyle hızlı gülümsedi ki Minu bunun bir gülümseme olduğunu hayal meyal seçebilmiş olmalıydı. Anna-Karin bakışlarını yine yerde kilitledi. Saçları, yüzünü saklayan bir peçe vazifesi görüyordu.

“Minu!” diye bağırdı Rebecka yürüyerek ona doğru gelirken.

Birbirlerinden yalnızca birkaç saat önce o şartlar altında ayrılmış olmaları inanılmazdı. “Birbirimizi tanımazdan gelecektik,” dedi Minu yavaşça, bir araya geldiklerinde.

“Bildığın gibi aynı sınıfa gidiyoruz.”

“Bunun için birlikte takılmamız mı gerek?”

Rebecka, Minu'ya tuhaf bir şekilde baktı ve Minu aptalca davrandığını anladı. “Affedersin. Biraz abarttım,” dedi Minu birlikte yürümeye başladıklarında. “Her şey çok tuhaf” diye devam etti Minu.

“Biliyorum. Annem gece acilin insanlarla dolu olduğunu söyledi. Pek çok kötü şey yaşanmış. Sen babandan bir şey duydun mu? Gazeteden demek istedim.”

“Ben kalktığım da daha doğrusu kalkmış numarası yaptığım da henüz yeni işe gidiyordu.”

“Sen de mi uyumadın?”

Minu başını salladı. Neredeyse eve girer girmez başını kimya kitabına g md ğ nden bahsedecekken kendini durdurdu.

“En tuhafı da hastalardan bazıları Ay’ın kırmızı olduğunu söylemiş,” dedi Rebecka ve tam okul bahçesine girecekken bir anda durdu. “Ama ne annem ne de onun iş arkadaşları Ay’a baktıklarında onun kırmızı olduğunu görmüş. Bu sabaha karşı annemle birlikte Ay’a baktığımızda Ay hâlâ kırmızıydı ama o bunu görmedi.”

“Yani herkes bunu göremiyor?” dedi Minu.

“ yle görünüyor. Karrgruvan dediğimde annem neden bahsettiğimi bilmiyordu bile. Böyle bir yerin var olduğunu unutmuştu sanki.”

Minu’nun vücuduna bir ürperti yayıldı. “Belki de işte tam da bu yüzden orası bizim için güvenli bir yer. İnsanların varlığından haberdar olmadıkları için göremedikleri bir ağaç hakkında bir kitap okumuştum. Buradaki de belki aynı şey...” Minu aniden sessizleşti ve sa maladığının farkına vararak kızardı. “Gerçi o bir  ocuk kitabıydı tabii.”

“Burada ciddi bir şeyden bahsettiğimizi mı sanıyorsun?” dedi Rebecka.

Minu bir kahkaha attı. Hayır sanmıyordu. Tekrar yürümeye başladılar. O sırada Vanessa yanlarından tek kelime bile etmeden geçti.

“Bir şey oldu herhâlde,” dedi Rebecka.

Okul bahçesinde toplanan kalabalığı ilk fark eden Minu oldu.

Gustaf onlara doğru yürüdü ve Rebecka’ya o kadar ateşli bir öpücük verdi ki Minu kafasını başka yöne çevirmek zorunda kaldı. Neyse ki çabuk tamamlanmıştı  p şmeleri. Gustaf ve Rebecka insanın televizyonda gördüğü o m kemm l çiftlerden biriydi. Minu böyle bir çiftin gerçekte bulunmayacağını düşünerek kendini teselli etti.

Onu  pecek olan ilk erkek nasıl görünecekti? Bu düşünce neredeyse her gün farklı farklı senaryolarla aklının bir köşesinde yanıp sönüyordu. Akşamları geç olduğunda, uyumadan önce o erkeğin Max olduğuna

inanıyordu. Sabah ışığında ise bu düşünce ona hem çocukça hem de saçma geliyordu.

“Olanı gördünüz mü?” dedi Gustaf.

Minu ve Rebecka hızla birbirlerine baktılar.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Rebecka.

“Görmüş olsaydın bunu sormazdın zaten. Gelin!” Gustaf, Rebecka’nın elinden tuttu ve Minu’ya onları izlemesini işaret etti.

Minu birbirlerinden oldukça uzakta toplaşmış iki öğrenci grubu görüyordu. Okul bahçesinin ortası ise boştu.

“Orada,” dedi Gustaf eliyle ileriye işaret ederek.

Okul bahçesinin ortası çatlamış ve bir yarık açılmıştı. Yarık çok derin değildi belki ama futbol sahasından ölü ağaçlara kadar uzanıyordu.

“Konuştuklarına göre aşağıda göçen eski maden ocakları bulunuyor-muş,” dedi Gustaf.

“Bir okulu eski maden ocakları üzerine inşa edeceklerine hayatta inanmam,” dedi Minu. “Ayrıca maden ocakları bundan çok daha derinlerde yer alıyor...”

“Belki de bir zamanlar burayı yalnızca denemek için deldiler,” diye araya girdi Rebecka.

Gustaf bakmazken Rebecka manalı bir bakış attı. Rebecka da yaptığı açıklamaya inanmış değildi. Ancak yeterince iyiydi. Çatlak dün gece olanlarla ilgili olmalıydı ve işte tam da bu yüzden insanların bu hadiseyi sorgulamalarının önüne geçmeleri gerekiyordu.

Giriş kapıları açıldı ve müdire dışarı çıktı. Sakin bir şekilde okul bahçesindeki gürültünün azalmasını bekliyordu. O konuştuğu zaman her kelimesi sanki mikrofon kullanıyormuşçasına açık bir şekilde duyuldu. “Sizlerden okuldan ayrılmanızı istemek durumundayım. Bugün çatlak araştırılacağından okul kapalı olacak.”

Kutlama çığlıkları ve alkışlar duyuldu. Minu etrafına bakındı. Önünde Rebecka ve Gustaf duruyordu. Vanessa, Evelina ve Michelle ile futbol sahasının orada takılıyordu. Ida, Felicia ile merdivenlerde oturu-

yordu. Tuhaf bir şekilde Anna-Karin onların yanında duruyor ve Julia ile konuşuyordu.

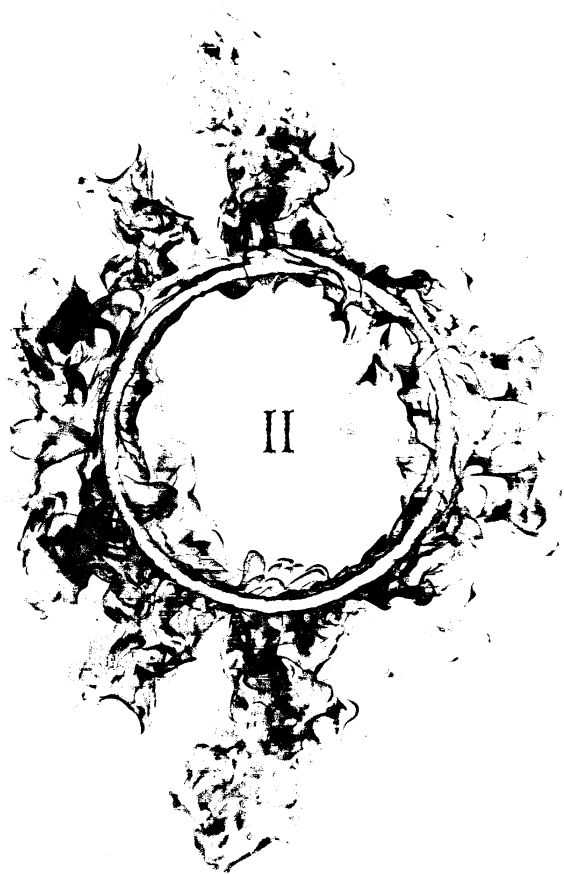
Max diğer öğretmenlerle birlikteydi.  zerinde bir ceket vardı, evrak çantası elindeydi ve bu hâliyle gerçek olamayacak kadar yak ısk lı görünüyordu. Max'ın hemen arkasında Nicolaus gözüne ili ti. Minu herkesin son oyundan önce sıralanm   satranç ta larına benzediğini düşündü.

‐ tfaiyeciler gaz ve su hatlarını kontrol etmek için okula geldiler ancak şimdi ileri tetkikler yapmak istiyorlar,‑ dedi müdire. ‐Yarın, bugünün eksikliini telafi edeceğiz.‑ Sözlerini bitirdikten sonra müdire okula girdi. Öğrenciler okul bahçesini bo altıyorlard .

‐ yleyse yarın g r   r z,‑ dedi Rebecka, Minu'ya gülümseyerek.

‐Evet, g r   r z,‑ dedi Gustaf.

Gustaf ve Rebecka birbirlerine sar lm   hâlde okuldan ayr ld lar. Minu dönüp okula bakmadan önce onlara bir süre daha baktı. Şimdi e  pencere dizelerinden ve anlamsız tu lalardan oluşan bu kederli binaya bakıyor ve buranın nasıl  eytan'ın yuvası olduğunu kavramaya çalışıyordu. Burası onun sevdiği bir yer değildi ama kim olduğunu ve nede iyi olduğunu bildiği bir yerdi. Dünyanın geri kalan  hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yemek salonuna giden merdivenlerden inerken rahatça hareket ediyordu. Ayaklarını nereye koyacağını düşünmeye ihtiyacı yoktu. Tökezleme korkusu gitmişti. Bu korkuyu sanki hayatı boyunca hiç hissetmemiş gibiydi. Yemek sırası merdivenlere taşmıştı. En sondaki kızlar arkalarını döndüklerinde onu gördüler ve ona cömertçe gülümsediler. Sıra boyunca ilerledikçe onu fark eden yüzlerden yayılan gülümsemeler bir gülümseme dalgası oluşturdu. Oğlanların bazıları, onun bakışıyla karşılaştığında utanarak başlarını çeviriyorlardı. Âşık olduklarını biliyordu.

Tabak, çatal, bıçak ve tepsileri ile duran Kevin Mansson ve Robin Zetterqvist'in yanına doğru yürümeye devam etti. Erik Forslund'un onlarla olmadığını gördü. Okul bahçesinde üzerine işediğinden beri ortalıkta fazla görünmüyordu.

"Burada!" dedi Kevin ve kendi tepsisini ona uzatarak önüne geçmesine izin verdi.

Anna-Karin cevap vermeyip yalnızca tepsiyi aldı, yürüdü ve yemek almaya başladı. Vücudu çok farklıydı şimdi. Kendini yeniden evinde hissediyordu. Vücudunun kontrolünü tekrar ele geçirmişti. Adımlarını sağlam ve güvenle atıyordu. Sırtı dikti. Attığı her adımda atkuyruğu boynuna çarpıyordu. Tamamen özgür, rahatlamış ve emin hissediyordu. Mutluydu.

"Tanrım bugün ne kadar da güzelsin," dedi Felicia. Büyük yemek salonunun yanındaki altı masalı ve penceresiz bir odada oturuyor-

lardı. Burada okulun popülerlerinin oturduğu herkes tarafından biliniyordu.

Anna-Karin, “Teşekkürler,” dedi ve oturdu.

Felicia ve Julia beklenti içinde ona bakıyorlardı. Bu hâlleriyle, sahibinin bacaklarına zıplayan küçük köpek yavrularını andırıyorlardı. Eğer kuyrukları olsaydı hem Felicia hem de Julia şimdi onları kesin havada oynatırlardı.

“Biz de tam şimdi Felicia ile seninle en azından yüzyıldır arkadaşmış gibi hissettiğimizden bahsediyorduk,” dedi Julia.

“Evet, yalnızca birkaç hafta olduğuna kesinlikle inanamıyor insan,” dedi Felicia.

Anna-Karin gülümseyerek cevap verdi. “Ben de.”

Sınıfın, belki de tüm okulun en havalı ve sert oğlanları oldukları düşünülen Kevin ve Robin yürüyerek onlara doğru yaklaşıyorlardı. Anna-Karin bunu kimin düşündüğünü, buna nasıl ve ne zaman karar verdiğini her zaman merak etmişti. Herkes etraflarında toplanıp onlara taç giydirdikleri zaman mı? Şimdi bunun hiçbir önemi yoktu. Hepsi geçmişte kalmıştı.

Robin ve Kevin şimdi Anna-Karin, Julia ve Felicia’nın oturduğu masanın önünde duruyordu. Anna-Karin, Julia ve Felicia’ya dönerek alayla gözlerini devirdi. Bunu gören Julia ve Felicia da aynısını yaptılar.

“Eğer sizler de onaylarsanız oturabileceğimizi düşünmüştük,” dedi Robin. Kevin Anna-Karin’in yanındaki sandalyeyi çekerek oturma girişiminde bulundu. Anna-Karin gözlerini Kevin’a diktiğinde Julia ve Felicia’nın nefeslerini tuttuğunu hissetti.

“Sanmıyorum,” dedi yalnızca Anna-Karin ve Kevin sanki elini yakmışçasına sandalyeyi hızlıca bıraktı.

“Belki başka bir gün,” dedi Robin.

“Belki de hayır,” dedi Anna-Karin.

“Hoşça kalın,” dedi Anna-Karin, Robin ve Kevin’a onlarla alay etmek istediğini göstermek için açıkça göz kırparak.

“Tamam görüşürüz, Anna-Karin,” diye iç geçirdi Robin ve Kevin ile birlikte oradan canı sıkılmış bir şekilde ayrıldı.

Felicia ve Julia arkalarından kıkırdadılar. Felicia, Kevin ve Robin onu duyamayacakları kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, “İnanılmaz derecede ezikler,” dedi.

“Çok çocukça,” dedi Julia.

Anna-Karin kaşığını eline alarak kahverengi-yeşil arası tuhaf renkteki bezelye çorbasından içmeye başladı. Çorba inanılmaz iğrenç görünüyordu ama şu an her şeyi yiyebilirdi. Vücudu, beslenmek için çıldırıyordu. Şu anda yapmaya çalıştığı şeyin ondan ne kadar enerji aldığını merak ediyordu. Kâseyi kaldırıp içindeki çorbayı büyük yudumlarla şapırdatarak içmemek için kendini zor tutuyordu.

“Tarih dersinden sonra nereye gittiniz siz ikiniz?” Bu, Anna-Karin’i görmezden gelerek tepsisini tam da onun karşısına koyan Ida’ydı. Ida, Julia ve Felicia’ya sitemkâr bakışlar atarak oturdu.

“Erken çıktık sadece,” dedi Julia.

“İyi bir masa kapmak için,” diye ekledi Felicia.

Ida homurdandı. “Size katılıp katılmak istemediğimi sorabilirdiniz koşmak yerine,” dedi hızlıca Ida.

“Biz koşmadık.”

“Özür dilerim o zaman,” dedi Ida ve sonunda Anna-Karin’e baktı. Bakışları nefret doluydu ama ne yapabiliirdi ki? Ida eğer ona karşı gelirse Anna-Karin’in onun maskesini düşürerek, onu yerle bir edeceğini biliyordu. Ona Anna-Karin en karanlık sırlarını söyletebilir, onu masanın üzerinde cırılçıplak bırakabiliirdi. İsteddiği her şeyi yapabiliirdi Anna-Karin ona. Ida’nın tek yapabildiği suyundan koca bir yudum alıp başını Anna-Karin’den öteye çevirmek oldu. Ida hiçbir zaman kazanamayacağını biliyordu.

Felicia ve Julia’nın yaptıklarından dolayı kötü hissedip pişmanlık duydukları her hâllerinden belli oluyordu. İkisi de sırf bu gergin sessizliği kırmak için söyleyecek herhangi bir şey aradılar. Anna Karin hiç oralı olmuyor, onları sessizliğin içinde acı çekmekle cezalandırıyordu.

Sessizlik devam ettikçe Ida'nın davetsiz bir misafir olduğu iyice onaylanıyordu. Kimse onu burada istemiyordu.

Felicia gözlerini etrafta dolaştırarak yorum yapacak bir şey arıyordu. En sonunda salata büfesinin orada duran Vanessa'yı gözüne kestirdi. "Ne biçim görünüyor, değil mi?" diye sordu Felicia tıslayan bir kedi gibi.

Julia ve Ida tuhaf kakhahalarla güldüler. Vanessa'nın üzerinde beyaz bir atlet ile prensipte kemer olduğu düşünülecek kadar kısa bir etek vardı. "Onun burada ne yaptığını anlamıyorum," dedi Ida ve Vanessa'ya neredeyse az sonra saldıracak gibi baktı. "Onun için liseye gelmek büyük bir fikir. Sanki hayatında bir deste  ocuk doğurmak dışında bir şey yapacakmış gibi."

Vanessa arkasını döndü ve tam da onlara doğru baktı. Julia ve Felicia neredeyse kakhaha atacaktı. Vanessa hiçbir tepki vermedi. Yalnızca onu görmezden gelmesi gereken Anna-Karin'e bakıyordu.

Anna-Karin blöf yapıyordu ve Vanessa bunu biliyordu. İçinde o eski, kendine güvensiz Anna-Karin olsa yüzünü hemen saçlarının arkasına saklardı. Ama şimdi o bambaşka biriydi. Kontrol sahibiydi.

"Vanessa'nın çok havalı ve özel olduğunu düşünüyorum," dedi Anna-Karin. "Kendine özgü şeyleri çok iyi yapıyor."

"Tabii, kesinlikle. Bunu ben daha önce hiç fark etmedim ama kendine özgü bir havası var," dedi Felicia hızlıca.

Anna-Karin, Ida'ya baktı. Ağzı zımbalanmış gibi ince bir şerit hâlini alan Ida masadan kalktı. "Bu yemek o kadar iğrenç ki ağzıma daha fazla s remeyeceğim. Gelmek isteyen var mı?" dedi Ida.

Julia ve Felicia sanki annelerine küsmüş bir  ocuk gibi bakışlarını çorba k selerinin içinde kilitlediler. Ida birkaç saniye boyunca cevap vermelerini bekledi. Normalde boynunda taşıdığını zincir kolyeyi şimdi parmakları arasında döndürüyordu. Zinciri doladığı parmağından öyle hızlı bir şekilde saldı ki kolyenin ucundaki gümüş kalp kendi ekseni etrafında iki kere döndü. Ida'nın gözlerinde, Anna-Karin'in bu zamana dek onda hiç görmediği büyük bir kendine güvensizlik vardı. Y r y p gittiğinde ardından gelen olmadı.

• • •

Karrgruvan etrafındaki ormanda bulunan sarı ve kırmızı yapraklar öğleden sonra güneşi altında yanan alevleri andırıyordu. Minu sahnenin kenarında oturuyor ve eski dans pistinin ortasında duran Rebecka'yı izliyordu. Minu'nun yanında Rebecka'nın küçük kardeşlerinden geçici olarak alınmış renkli, ağaçtan, küp legolar duruyordu. O anda yeşil, dikdörtgen bir küp lego havaya doğru yükseliyor, lego kulesinin tepesinde yamuk bir şekilde duruyor ve diğer legoların üzerinde zayıf tıklama sesleri çıkartıyordu.

Rebecka alnını ovaladı. Sonra plastik kutuya bakarak gözlerini kırptı ve bakışlarını kutu üzerinde sabitledi. Kutunun içinden açık sarı bir küp yükselmeye başladı. Küp birkaç saniye havada asılı kaldıktan sonra yavaşça kulenin tepesine olan yolculuğuna başladı.

Sarı küp lego kulenin ortalarındaki mavi bir küpe çarptıktan sonra tüm yapı çöktü. Küp legolar sahne zemini üzerinde her yere yayıldıklarında Rebecka içinden küfretti.

"Çok daha iyiye gidiyor," dedi Minu.

"Bunun ne kadar zor olduğunu anlayamazsın," dedi Rebecka.

Bu söz Minu'yu delip geçmişti. Hayır, anlayamazdı. Bir insanın süper güçlere sahip olduğunda nasıl hissedeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Öte yandan beyninde faydalanacağı çok da bir şey yoktu. Evet belki internet başında ve kütüphanede saatlerini harcamıştı ama bilgileri elemek ve ayırtırmak imkânsız olmasa da çok zordu. Her şeyden önce doğüstü olaylar bağımsız, çelişik ve tamamen deli saçması olabiliyordu.

Rebecka'nın yeteneği tam da telekinezi kategorisine giriyordu. Telekinezi yeteneğine sahip olan kişi nesneleri havaya kaldırabiliyor, başkalaştırabiliyor ve uzun mesafelere fırlatabiliyordu. Minu; o, Rebecka ve diğerleri arasındaki ilişki hakkında bir ipucu verebilecek işareti nerede ve nasıl aramaya başlaması gerektiğini bile bilmiyordu. Gerçekten, insan gizli bir kehaneti nasıl bulurdu? İnsanın en çok ihtiyacı olabileceği o parşömen kâğıtlar ve çok eski zamanlardan kalma kitaplar nerede bulunurdu?

Şenlik yerindeki o geceden beri hiçbir şey yaşanmamıştı. Ne gizemli gece yürüyüşleri ne rüyalar ne de sabahları kokusuna uyanılan duman.

Tüm bu durgunluk; Minu'yu sakinleştirmek yerine sinirlerini bozuyor ve onu iyiden iyiye geriordu, insanın en değerli eşyalarının bulunduğu kasayı başının üzerinde sallayarak taşıması gibiydi.

Rehberleri de işlerin gidişatı hakkında henüz herhangi bir fikir ileri sürmemişti. Ayın kan kırmızısı olduğu geceden birkaç gün sonra Minu, Nicolaus ile konuşmak için okula erkenden gitmişti. Kâğıt parçaları ve belgeler ile dolu ofisinde oturan Nicolaus'un sıkıca bağlanmış açık kırımızı kravatı ve koyu mavi yeleğinin içinde terlediği her hâlden belli oluyordu. Minu ofisinin kapısını kapattığında Nicolaus odasına sanki havai fişek atılmış gibi zıpladı. "Git buradan!" diye bağırdı en dramatik sesiyle. "Burada güvende değiliz."

"Öyleyse bu akşam Karrgruvan'da buluşabilir miyiz? Konuşacak bazı şeylerimiz var."

Nicolaus alnını kırıştırdı, mutsuz görünüyordu. "Olmaz... Demek istediğim... Ben hiçbir şey bilmiyorum... Kim olduğumu bile bilmiyorum."

Minu aniden yere yayılan siyah bir gölgenin farkına vardı. Kömür karası, tek gözlü bir kedinin ona dik dik baktığını gördü. Kediye fazla bakmamaya çalışıyordu ama kedi ona gözlerini dikerek bakmaya devam ediyordu. Ardına kadar açık tek gözünün kenarları biçimsizdi. Yüzü yara bere içindeydi.

Minu kediyle hiçbir şekilde göz teması kurmak istemiyordu. Kedinin dağınık tüylerini ve derisi üzerindeki kel noktaları gördükçe sanki biri Minu'nun gözlerine bıçak saplayıp çıkartıyordu. Kedi, çalışma masasının üzerine zıplayıp, kâğıtların üzerinde dolaşmaya başlayınca Nicolaus arkasına yaslandı. "Bu canavarın derdi ne anlamıyorum," diye yakındı. "Nereye gidersem peşimden geliyor." Telefonun yanına uzanan kedi tek gözüyle Minu'ya dik dik bakmaya devam ediyordu.

"Kim olduğumu bilmiyorum derken ne demek istiyorsun?" dedi Minu tüyleri dökülmüş ve yara bere içinde kalmış derisini yalayan kediye tiksintiyle bakarken.

Nicolaus derin bir şekilde iç çekti. "Benim adım Nicolaus Elingius. İstihdam kanıtında ve bir yıl önce gösterişsiz bir konut aldığımı gös-

teren belgelerde öyle yazıyor.” Sözlerine devam ederken Nicolaus’un sesi titredi. “Ama ben bir yıl önce bir konut aldığımı hatırlamıyorum. Buranın hademesi olmamı dışında varlığım hakkında başka en ufak bir şey hatırlamıyorum. Ne annemi ne babamı hatırlıyorum. Kimi sevip kimden nefret ettiğimi, kaç tane kızım veya kaç tane oğlum olduğunu hatırlamıyorum... Nerede yaşadığımı hatırlamıyorum... Neden burada olduğumu hatırlamıyorum...” Nicolaus başını ellerinin arasına alarak Minu’nun tam olarak anlayamadığı eski moda birkaç söz söyledi.

“Ama kesin olarak bildiğin bir şey var. O da bize rehberlik etmen gerektiği,” dedi Minu sessizce.

Nicolaus başını kaldırdığında yüzünde sonsuz bir hüznü vardı. “Ben o ayrıcalığı kaybettim. O gün okulda olmama rağmen Elias’a, o korkunç şeye engel olmadım.”

“Bilmiyordun...”

Nicolaus, “Sevgili yavrum,” diyerek sözünü kesti Minu’nun. “Bir kör diğer bir köre nasıl rehberlik edebilir?”

Minu, bu görüşmelerinden sonra Nicolaus’u her seferinde daha da aklı karışmış olarak gördü. Bir seferinde koridorda durmuş, hiptonize olmuş gibi bir lambaya bakıyordu. Nicolaus’un bu hâlini gören öğrenciler onun arkasından kahkahalarla gülmüştü. Şimdilerde ortada görünmüyordu.

Rebecka sahnenin yanına geldi ve sanki seyircisini selamlar gibi öne eğildi. Minu ile birlikte küp legoları yerden toplayıp plastik kutunun içine koydular. “Hep beraber olmamamız bana çok yanlış geliyor,” dedi Rebecka. Bu düşüncesini son haftalarda sıklıkla tekrarlıyordu. Minu son küp legoyu da plastik kutunun içine bıraktı. Rebecka herkesin şenlik yerinde toplanmasına çalışmıştı ancak Minu’dan başka kimse bununla ilgilenmemişti.

“Sonunda anlayacaklar,” dedi Minu.

“Neyi anlayacaklar?” diye sordu Rebecka. Sesi neredeyse sinirli geliyordu.

“Biri daha mı ölmeli? Elias yetmedi mi?”

Minu, Rebecka'nın Elias'ın adını söylemesini istemiyordu. Bu isim, Minu'nun aklına unutmak için elinden gelen her şeyi yaptığı o sahneyi getiriyordu: Soluk yüz, kesilmiş kollar, kanın bulaştığı karolar.

‐Ama gerçekten ne yapabiliriz ki?‐ dedi Minu aklına yeniden d   en sahneden kurtulmaya çalışarak. ‐Demek istiyorum ki... Şeytan'a ve dünyanın yok olu una karşı sava mamız gerektiğini duyduk. Ve sonra hiçbir şey. En azından bize bir görev falan verilebilirdi yani değil mi?‐

‐Ama konu da bu zaten,‐ dedi Rebecka. ‐Bu bizim görevimiz. Şu anda yaptığımız. Birbirimizi tanımak zorundayız. Güçlerimizi denemeliyiz ve onların üzerinde  alı malız. Ida da bunu söyledi. Yani Ida, Ida değilken demek istiyorum.‐

‐Anna-Karin'nin denediğini biliyoruz gerçi.‐

‐Ona bunun tehlikeli olduğunu anlatmak zorundayım. Onunla konuşmayı deneyeceğim,‐ dedi Rebecka ve yine alnını ovu turmaya başladı.

‐şimdi nasıl?‐ diye sordu Minu.

‐önemli değil. Şimdi daha fazla enerjim var. Daha önce bir ba  a rsına tutulmadan önce en çok birkaç dakika devam edebiliyordum. Hem  imdi daha da hızlı olmaya başladı.‐

Ağır ve nemli bir hava olsa da Minu derisinin üzerinde hafif bir soğukluk hissetti ve ceketine sıkıca sarıldı.

‐Başka şeyler de oldu,‐ dedi Rebecka.

Plastik kutunun içindeki k p legolardan bir tanesini alarak yere, Minu ve kendisinin ortasına koydu.

‐Ben kendim yapabildiğimi biliyorum,‐ dedi Rebecka. Rebecka gözlerini kısıyor ve çabalıyordu. Minu k p legoya bakıyor ve ne olacağını merak ediyordu. Olağanüstü hiçbir şey görünmüyordu. Rebecka'nın belki de fazla yoruldu unu düşündü. Sonrasında ise olanları gördü. İlk önce hiçbir şey anlamadı. Duman havada o kadar ince bir çizgi hâlinde yayılıyordu ki çok hafif bir rüzgârla bile s nebilirdi. Ama sonradan daha fazla duman çıkmakla kalmadı, k p legonun kenarları da alev aldı.

Rebecka başını kaldırıp Minu'ya baktığında Minu bir saniye için Rebecka'nın yanlışlıkla ateşi kendisine sıcratacağını düşündü. Yüzünü elleri ile koruma dürtüsüne engel olmalıydı.

"Delice, değil mi?" dedi Rebecka sessizce.

Minu şaşkınlıktan yalnızca başını sallayabildi. Küçük alev ilk başta yavaşça mavi mavi parlarken bir anda hızlıca açık sarı bir renge büründü. Alev, küp legonun iki yanına birden yayılıyordu. Rebecka öne eğilerek ateşi söndürdü.

"Bu ne zaman başladı?" diye sordu Minu.

"Dün. Masanın üzerinde bir mum duruyordu. Ben de onu söndürmeyi denedim. Çok zor olmadı. Bir ara parlayarak alevlendi. Söndürdükten sonra tekrar yakmayı denedim. Daha sonrasında dünyanın belki de en kötü baş ağrısına yakalandım. Gustaf çok endişelendi."

"Görmedi herhâlde..."

"Tabii ki de hayır," diye cevap verdi Rebecka bakışlarını kaçırarak. Ceketinin kolları üzerinde tuttuğu ellerini serbest bıraktı. "Bunu Gustaf'tan gizlemek gittikçe imkânsızlaşmaya başladı. Bu taşınılacak gibi değil. Çok fazla."

"Ona hiçbir şey söylememelisin!" dedi Minu tiz bir sesle. Bağırarak istememişti ama Rebecka'nın sarf ettiği kelimeler Minu'nun paniklemesine sebep olmuştu. Hatırlamıyor muydu? *Kimseye güvenme... En büyük aşkına bile.*

"Biliyorum," dedi Rebecka.

Uzun bir süre sessiz kaldılar. "Konuşmadığımız daha pek çok şey var," dedi Rebecka sonradan.

Minu, Rebecka'nın sesinden yaşadıkları anın iki insanın belki de gerçek anlamda arkadaş olup olmayacağını sınındığı o kritik saniyelerden biri olduğunu anladı.

"Benim hakkımda birtakım dedikodular var," dedi Rebecka.

Minu tüm ortaokul boyunca Rebecka hakkındaki dedikoduların kulağına geldiğini söyleyip söylememek konusunda emin olamadı. Her-

kes Rebecka'nın yeme bozukluğu olan kızlardan biri olduğunu söylüyordu. "Doğru mu?" diye sordu Minu.

"Evet. Büyük ihtimalle hâlâ. Geri gelebileceğini biliyorum. Geçen bahardan bu yana iyiye gidiyordu. Ama hâlâ düşünüyorum. Sıklıkla."

"Gustaf ne diyor?"

"Bundan hiçbir zaman bahsetmedik ama elbette biliyor." Rebecka başını kaldırdığında Minu'nun bakışları ile karşılaştı. "Ben yalnızca eğer bunu öğrenirse benimle birlikte olmaz diye çok endişeleniyorum. Bundan ilk sana bahsediyorum."

Minu akıllıca bir laf etmek istedi. Rebecka'ya onun güvenine layık olduğunu göstermek, ona pek çok iyi tavsiye ile yardımcı olmak ve her şeyin iyi olacağına dair söz vermek istedi. Ancak sonrasında sessiz kalmanın en iyisi olduğunu fark etti. *Bırak da Rebecka anlatsın.*

"Gustaf ile beraber olmamın öncesini düşünmek sanki eski, siyah-beyaz bir film seyretmek gibi. Sanki o hayatıma bir renk getirdi. Ancak ben hâlâ o siyah-beyaz dünyaya aitmişim gibi hissediyorum ve o da bunu bir zaman gelecek anlayacak. Anlayacak ki... ben renkli değilim. Eğer o bunu görürse her şey mahvolur."

"Ama o seni seviyor. Bu her hâlimden belli oluyor. Belki de tamamen basit bir şekilde yalnızca ona inanmak ve güvenmek zorundasın."

"Keşke bu 'tamamen basit bir şekilde' olabilseydi," dedi Rebecka.

"Ne güzel ben de burada oturmuş sana erkekler ve ilişkiler hakkındaki engin tecrübelerimle tavsiye veriyorum," dedi Minu ve Rebecka buna kahkahalarla güldü. "Peki, şimdi de senin sıran. Senin benimle paylaşmak istediğin herhangi bir karanlık sırrın var mı?"

Minu tereddüt ediyordu. "Öylece etrafta dolaşıyorum ve düştüğüm aşkra kendimi çok şanssız hissediyorum," dedi Minu. "İnanılmaz derecede utanç verici."

"Söyle. Kime?"

"Kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin. Kimseye söylemeyeceğini biliyorum ama bununla birlikte 'bunu kimseye söyleme' demek zorundayım ki hani bu da önceden söylenmiş olsun. Böylesi çok daha iyi hissettiriyor."

Rebecka yine güldü. “Söz veriyorum,” dedi.

Minu onun ismini bile dudakları arasında zorla taşıyordu. Söyleyeceklerinden sonra Rebecka’nın onu gülünç bir bakire olarak göreceğini düşündü ama gerçek buydu.

“Max...” Bu ismi söylemeye çalışırken neredeyse soluğu kesilecekti. Şu anda yere çökmeyi ve birinin onun üstüne tahtalar çakıp, sonsuza dek orada unutulmasını sağlamasını istedi.

“Onun da ilgisi olduğuna inanıyor musun?” diye sordu Rebecka san-ki bu hiç de tuhaf bir şey değilmiş gibi.

“İlgilenmediği açık,” diye cevap verdi Minu. “Gerçi bazen bana *bakıyor* ama benim o bakışları gerçekte olmayan şeylere yordüğüm da kesin.”

“Onunla bir kere de okulun dışında buluşmayı deneyemez misin? Eğer aranızda bir şey olduğunu hissediyorsan bunu yapmaya hakkın var.”

Rebecka konuştuğu her şey çok kolaymış gibi geliyordu. “Teşekkürler ama bunun yerine bu aşkı bitirmenin en iyi yol olduğuna inanıyorum.”

“İyi şanslar o zaman,” dedi Rebecka. Sesinden aslında söylediğinin tam da tersini ima ettiği belli oluyordu. Minu gülüyordu.

Şehirdeki büyük alışveriş merkezi, Vanessa'nın Engelsfors hakkında tüm nefret ettiği şeyleri içinde bulunduruyordu. Boş ve çirkin alışveriş merkezi utanç verici bir başarısızlık örneğiydi. Altı yıl önce gösterişli törenler ve insan kalabalığı ile açıldığında tüm çocuklara bedava balon dağıtılmıştı. Şimdiyse burada yalnızca boşaltılmış dükkânlar ve ayyaşların favori mekânı Sture&Co bulunuyordu. Tüm bina -kimse çatıdaki lambaları yakmayı umursamadığından- sonsuz bir karanlık içindeydi. Kristal Mağarası açılana kadar geçen iki sene boyunca hiç yeni bir dükkân açılmamıştı.

Vanessa dükkânın kapısını açtığında bir saatin çınlama sesi duyuldu. İçeriden güçlü duman kokusu geliyordu. Duvarlar açık sarıydı. Masanın üzeri kitaplar ve Kızılderili inanışına göre gizemli bir takı olan, sahibini kötü ruhlar ve kâbuslardan koruyan, rüya avcısı adlı takılarla doluydu. Masada yine yunusların resmedildiği tablolar, kokulu mumlar ve küçük gizemli teneke kutular bulunuyordu. Doğal olarak dükkânın pek çok yerinde her renk ve boyutta kristaller vardı.

Masanın arkasında bir dedikodu dergisini karıştıran yaşlı bir kadın oturuyordu. Güneşten tahrip olmuş bir cilde ve permaları bozulmuş sarı saçlara sahipti. Dudaklarına buzlu pembe bir ruj, göz kapaklarına turkuaz far sürmüştü. Kot tulumunun üzerine küçük, altın kelebekler işliydi.

Mona Ayışığı bundan mı ibaretti? Vanessa tam olarak ne ummuş olduğunu bilmiyordu ama seksenli yılların müzik videosundan fırlamış gibi görünen biri ile karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Vanessa masaya doğru yaklaştığında duman ve şekerli bir parfüm kokusu hissetti.

“Merhaba...” dedi Vanessa.

“Ne istiyorsun?” dedi Mona hırıltıyla soluyarak. Gözlerini okuduğu dergiden bir an olsun ayırmıyordu.

Vanessa sinirlendi. Böyle giderse tüm müşterileri kaçıracaklarını düşündü.

Mona Ayışığı ilk olarak güler yüzlü olmaya başlamalı ve ardından ayakları önünde duran gül yapraklarını kaldırmalıydı.

“Rahatsız mı ediyorum yoksa?” dedi Vanessa.

Mona Ayışığı okuduğu dergiyi yavaşça aşağı indirerek bakışlarını Vanessa’ya kilitledi. “Ne istiyorsun?” diye tekrar etti.

“Annem buradaydı. El falına baktırmış. Jannike Dahl. Sizin bir çeşit iki al bir öde kampanyanız olduğundan bahsetti.”

Vanessa fişi masanın üzerine koydu ve Mona sanki Vanessa’yı ürkütmemeye özen gösterdiğini belli etmek istermişçesine fişi yavaşça aldı. Boğazında asılı duran gözlüklerini gözüne geçirdikten sonra kâğıt parçasını büyük bir özen ve dikkatle incelemeye koyuldu. Ardından Vanessa’ya baktı, derin ve uzun bir nefes verdi.

Vanessa can sıkıntısından parmakları ucunda yükselip geri dönmek üzereydi ki hatırladı. Bunu haftalardır erteleyip durmuştu ve bugün kampanyanın geçerli olduğu son gündü. Annesi hayal kırıklığına uğrayabilirdi. Annesi Vanessa’nın da onun gibi rüya dergileri, fallar ve insanın yaşam enerjisinin fotoğraf kâğıtları üzerindeki yansıması ile ilgilenmesini çok istiyordu.

“Bir problem mi var?” diye sordu Vanessa.

Mona homurdandı ve oturduğu yerden kalkarak masanın önüne geldi. Esrarengiz güçler ile ilgili kitaplarla dolu olan kitap rafı ve Vanessa’nın kalçasına kadar uzanan bakırdan bir ejderhanın arasında kadifeden, koyu kırmızı bir perde asılıydı. Mona perdeyi kenara çektikten sonra içeriye doğru yürürken Vanessa’ya onu takip etmesi için göz kırparak işaret etti.

Oda küçük ve havasızdı. Kadife perdelerden bazıları baştan savma bir şekilde beyaz duvarların üzerindeki çivilerde asılıydı. Döşeme üzerine

serili şeftali turuncusu plastik halı gizemli bir ortam yaratmak için sarf edilmiş tüm çabaların boşuna gitmesine sebep oluyordu. Odanın tam ortasında kırmızı pelüştan iki sandalye ve altın püsküllü koyu mor örtü ile kaplı bir masa duruyordu. Mona elini dalgalandırdı ve Vanessa bu hareketi otur işareti olarak yorumladı. Sandalyeye oturduğunda minder içindeki çelik bir yay kalçasına battı. “Kahretsin,” dedi Vanessa ve oturacak daha rahat bir yer bulmak için etrafında dönmeye başladı.

“Her yerin kemik,” diye mırıldandı Mona ve karşısına oturdu.

Vanessa, Mona’nın yumuşak poposu ile ilgili bir cevap verecekti ki dudaklarını birbirine kenetledi.

Mona masanın altında bir şeyler ararken bilezikleri şingirdiyordu. Mona ellerine bir şey sürüyordu. Vanessa önce bunun gizemli bir yağ olduğunu düşündü fakat sıradan bir alkollü el temizleme jeliydi. Mona ellerini temizledikten sonra ileri uzattı.

“Ellerini uzat ve avuçlarını aç,” dedi Mona Ayışığı.

Vanessa şüpheli bir şekilde ellerini Mona’nın ellerinin içine uzattı. Mona Ayışığı ile ten teması yaşar yaşamaz Vanessa’nın içini tuhaf bir his kapladı. Bu his ona görünmez olduğundaki zamanı hatırlattı. İçine doğru esen hafif bir rüzgâr hissediyordu.

Son haftalarda görünmezliğine hükmetme konusunda gittikçe iyiye gidiyordu. Zamanla görünmezliğinin geldiği ve kesildiği anları hissetmeye başlamıştı. Ne zaman ve nasıl görünmez olacağını bile öğrenmeye başlamıştı. İlk başlarda çok zordu. Görünmez olmayı denediği o ilk an kendini zorlamaktan burnundan kan gelmişti.

Mona, Vanessa’nın ellerini dikkatlice inceliyordu. Vanessa aniden sinirlendi. Mona hakkında aslında hiçbir şey bilmiyordu. Geçmiş haftaları tekrar hatırlayıp Mona’nın şehre Elias’ın ölmesinden kısa bir süre önce gelmiş olduğunu fark edince kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

Bu kötü bir fikirdi Vanessa, dedi kendi kendine. Çok saçma ve kötü bir fikirdi.

“Sen kendi ayakları üzerinde durabilen, kendi yolundan giden genç bir kadınsın,” dedi Mona.

Halka

“Öyle demek. Bu ne kadar da ileri düzeyde bir tahmin,” dedi Vanessa ve ardından kalp atışları biraz yavaşladı.

“Biz burada vaktimizi boş tahminlere adamıyoruz,” dedi Mona ve sözlerine devam etmeden önce Vanessa’ya siniri bozuk bir şekilde baktı. “Büyük bir dünyaya çıkıp etrafına bakınacaksınız.”

“Tanrım ne kadar da özel olmalıyım.” Bu söylenenlerin hiç bir tehlikesi yoktu çünkü Mona’nın söyleyeceği her şey Vanessa’nın yaşındaki her kızın hayatı için geçerli olabilecek şeylerdi.

Mona da annesinin hayran olduğu tüm ruhani liderler gibi yalnızca bir aldatmacadan ibaretti. Şarlatan ağzını buruşturdukça üst dudağının üzerindeki sigara kırışıklıkları iyice belirginleşiyordu. Sonra sanki Mona bir şeye karar vermiş gibi göründü.

“Pekâlâ, öyleyse artık bunu düzgünce yapmamız gerekiyor.”

Vanessa’nın elini daha da sıkı bir şekilde kavradı. O an Vanessa’nın içini bambaşka bir his kapladı. Tam da Ida’nın şenlik yerinde havada dalgalanmaya başladığı zamanki gibi hissediyordu. Hava sanki elektrik ile doldu. Kollarının üzerindeki tüyler diken diken oldu. Nefesini tutuyordu.

“Bir erkek görüyorum,” dedi Mona. “Karmaşık bir ilişkiniz var.”

“Öyle mi?” dedi Vanessa Mona’nın söylediklerine kayıtsız olduğunu göstermeye çalışarak.

“Devam etmeyecek, olmayacak.”

“Ama yalnızca böyle söyleyip bırakamazsınız öyle değil mi?”

Mona cömertçe gülümsedi. “Şimdi durmak ister misin? Gerçekle başa çıkamıyorsun değil mi?”

Vanessa dudaklarını kenetledi. Mona, Vanessa’nın sol avucunu inceleyiyordu. İşaret parmağı ile bir çizgi üzerinde ilerliyordu. Bu Vanessa’yı hayli gıcıklandırıyordu. “Burayı görüyor musun? Buradaki çizgiler sonunda birbirlerinin içine geçmişler. Senin hayatının aşkı düşündüğün kişi değil ama daha önceden karşılaştığın biri. Of, of, of... Öyle güller içinde dansa falan benzemeyecek bu. Ama birbirinize bağlısınız.”

Mona söylediklerinden sonra güldü. Hayır bu yanlış kelime: Mona *kıkırdadı*.

“Tam olarak neye bu kadar çok güldüğünüzü söyleyebilir misiniz?” dedi Vanessa.

“Anlayacaksın.”

Mona Vanessa’nın sol elini bırakıp bu kez de sağ avucuna bakmaya başladı. “Sen biri tarafından korkunç bir şekilde hayal kırıklığına uğratılmışsın. Bir ebeveyn görüyorum...” diye başladı Mona ama aniden ileriye öyle uzun bir şekilde eğildi ki burnunun ucu neredeyse Vanessa’nın avucunun içine dokunuyordu. “Aha!” diye bağırdı.

Vanessa’nın ağzı kuruyor, dili damağına yapışıyor, tek kelime edemiyordu. Mona ona sanki zafer kazanmış gibi bakıyordu. “Tabii ya, bunu biliyordum,” dedi Mona. “Biraz bekle.”

Mona yerinden kalktı ve siyaha boyanmış çekmeceli dolaba doğru yürümeye başladı. Mona en üst çekmeceyi çekerken çekmece öyle tiz bir ses çıkararak gıcırdıyordu ki Vanessa oturduğu yerde iki büklüm oldu. Mona aradığı şeyi bulana dek çekmeceyi toprağı pençeleriyle eşeleyerek bir kedi gibi gürültülü bir şekilde karıştırmaya devam etti.

Vanessa, Mona odadan ayrılıp gözden kaybolmadan önce kısa bir an için gözüne ilişenin bir plastik torba içinde duran sarı beyaz taşlar olduğunu sandı. Mona ağzının köşesinde yanan bir sigara ve tek elinde tuttuğı kırmızı mermerden bir kül tablası ile hemen geri döndü. Diğer elinde ise plastik torbayı sallıyordu.

“Daha ağır şeylere ihtiyacım var,” dedi Mona.

Torbanın ağzını açıp içindekileri masanın üzerine boşalttı. Vanessa, gördüklerinin taşla uzaktan yakından hiçbir ilgisi olmadığını görünce donakaldı. Bunlar dişti. İnsan dişleriydi.

“Şu oyukları görüyor musun?” dedi Mona iki ön dişi elinde tutup havaya kaldırarak.

Vanessa geri çekildi.

“Bu kadar ödlekle olma,” dedi Mona. “Dua et ki hayvan dışkısı veya bağırsak kullanmıyorum.”

Vanessa bakışlarını yere doğru yöneltti. Parlayan dişlerin birbirlerini farklı şekillerde kesen tuhaf bir dizilişleri vardı. Her dişin üzerinde oymalı bir desen bulunuyordu.

Halka

“Bu ogham işareti,” dedi Mona. Bundan binlerce yıl önce Druidler tarafından kullanılıyordu. Bazıları ise bu işaretin oldukça eski olduğuna ve Orta Doğu’daki ayı sembolize eden mitolojik Ay tanrısına ait olduğuna inanıyorlar.”

Tüm dişleri çukurlaştırdığı avuçlarının arasında topladı. Dişler birbirlerine değerek tıkırdıyorlardı. Mona ellerini açarak dişlerin masanın üzerine düşmesine izin verdi. Vanessa az önceki elektrikli havanın şimdi yine odaya yavaşça dağılmaya başladığını hissediyordu. Sanki biri derisinin üzerinde yavaşça bir rende dolaştırıyormuş gibiydi.

Mona bazı dişleri ters çevirince dişler ortaya bir işaret çıkardılar. Mona bir yandan hâlâ ağzının köşesinde duran sigarasından nefes alırken bir yandan da çıkan sonucu analiz etmeye çalışıyordu.

“Bu işaret, *úathí* ya yılgı ya da korku demek diye açıkladı ve bir azı dişini gösterdi. “Ve bu... Hayır. Bunu herhâlde bilmek istemezsin.”

Mona Vanessa’ya meydan okur gibi bakıyordu. “Elbette bilmek istiyorum.”

“*nGéadal* ölüm anlamına gelir. Senin üzerinde asılı ölüm.”

Mona sigarasından öyle bir nefes aldı ki sigarada uzun bir kül şeridi oluştu. Etraftaki her şey gibi şimdi de düşmesi an meselesi olan kül şeridi onu tehdit ediyordu. Mona gözlüklerini çıkardı.

Vanessa güçlükle nefes alıyordu. Sanki duvarlar onu yutup çiğneyecekmiş gibi geliyordu.

“İnsanın ölüm kelimesini illa da bilinen anlamıyla yorumlamasına gerek yok,” dedi Mona sanki az önce bahsettikleri basit şeyler gibi.

Vanessa aniden ayağa kalktı. Kapı girişindeki kadife perdelerin arasından elleri görünüyordu. Sonunda nefes alabileceği tarafa, normal dünyaya geçmeyi başarmıştı.

“Merhaba,” dedi biri. Vanessa etrafına bakındı ve rafların arasında duran Linnéa’yı gördü. Meleği temsil eden incilerle süslenmiş porselen bir bibloyu tutuyordu. “Sonunda güzel görünebilecek kadar çirkin değil aslında, değil mi?” dedi Linnéa.

Vanessa arp çalan tombul melek biblosuna baktı. Linnéa’dan başka kimse böylesine tuhaf bir şeyi evine alıp onu eşsiz bir parça mükemmelliğinde gösteremezdi.

Mona dükkânın perdenin diğer tarafından çıkıp bakışlarını Linnéa'nın leopar desenli sahte kürkü, kürkünün altından çıkan çengelli iğneler takılmış yuvarlak yaka kazağı, pembe tüllü mini eteği ve uzun çizmeleri üzerinde gezdirdi. "Boşalt ceplerini," dedi Mona burnundan soluyarak.

"Nedenmiş o?" dedi Linnéa.

"Ben bir hırsızı gördüğüm an tanırım."

"Benim üzerimde cep bile yok," dedi Linnéa. Arkasını döndü ve üstünlük taslayarak gülümsedi.

Mona sahte kürkü önce şöyle bir yokladı, ardından daha dikkatli bir arama yaptı ve en sonunda Linnéa'nın doğruyu söylediğine inandı. Mona homurdandı ve Vanessa zincirleme içtiği sigaralarından kafayı bulmuş yaşlı bayandan ve gördüğü ölüm işaretinden sonra Linnéa'nın şu an tam da ihtiyaç duyduğu şey olduğunu düşündü.

Mona Ayışığı'ndan ve onun küçük, boğucu dükkânından ayrıldılar. "Bu kocakarının yanında ne yapıyordun sen?" diye sordu Linnéa ve alışveriş merkezinden dışarı çıkar çıkmaz çizmesinin içinden bir paket sigara çıkardı. Bir tane yakıp Vanessa'ya uzattı. Vanessa yalnızca sarhoşken iyi gittiğini düşünmesine rağmen Linnéa'nın kendisine uzattığı sigarayı aldı. Ardından Linnéa kendine de bir sigara yaktı ve yürümeye başladılar.

"Annem muhakkak oraya gitmemi istedi benden," diye cevap verdi Vanessa. Artık kehanetler ve tahminlerden konuşmak istemiyor, tüm bunları sonsuza dek unutmak istiyordu. "Sen orada ne yapıyordun?" diye devam etti Vanessa, Linnéa'nın daha fazla soru sormasına fırsat bırakmadan.

"Bazı küçük şeyler aşırıdım yalnızca," dedi Linnéa sırtarak ve çizmesinin içine sakladığı başka bir sigara paketini gösterdi.

Vanessa etkilenmişti. Storvalls Parkı'na geldiklerinde biraz durakladılar.

"O günden sonra Karrgruvan'a gittin mi?" diye sordu Linnéa sonunda dayanamayarak.

Vanessa Rebecka'yı düşündü. Birkaç kere Vanessa'yı panayır yerine gelmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama o her zaman ya Wille ya da Michelle ve Evelina'yla buluşacağını söylemişti. O akşam olanları hatırlamak istemiyordu. O akşam yaşananları hayatından çıkarmak istiyordu. "Hayır. Sen?"

“Hayır,” diye cevap verdi Linnéa sesi zar zor duyularak. Elias’ın neden öldüğünü bilmek istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Belki de onlarla yeniden buluşmalıyız,” dedi Vanessa bir süre sonra. “Ne olduğunu ortaya çıkarmak için bunu denemeliyiz.”

“Eğer bir şey yapacaksam bunu kendim yaparım” diye kestirip attı Linnéa.

Vanessa aslında ne kadar iğrenç olduğunu düşündüğünü saklamaya çalışarak sigarasından derin bir nefes aldı. Linnéa’nın arkasında Storvalls Parkı’nda sıklıkla takılan sarhoş adamlardan birini gördü.

Yeşil-kahverengi çimlerin üzerinde kendine özgü dansını yapıyordu. Tamamen kaçık ama kibar biriydi. Vanessa bunu biliyordu çünkü Wille ile çıkmaya başlamadan önce adam kendisine alkol alması için Vanessa’nın eline bozukluklar tutuşturuyordu.

Linnéa sigarasını yere fırlattı, çizmesinin ucuyla defalarca sigara izmaritinin üzerine bastırdı. Aniden oldukça endişeli görünmeye başlamıştı. Vanessa’nın onu evine davet edeceğinden mi korkuyordu? “Ben artık eve gitmeliyim,” dedi Vanessa. Linnéa’nın en iyi arkadaşı olmaya çalışmadığını göstermek istiyordu.

Linnéa cevap vermiyordu. Arkasından gelen sarhoş adam başını sallıyor, kesik kesik adımlarla dans ederek sarsıla sarsıla onlara doğru ilerliyordu. “Merhaba,” diye bağırdı.

“Merhaba, merhaba,” diye geri bağırdı Vanessa bu cevabın onu mutlu etmesini umarak.

Ama adam hâlâ onlara doğru ilerlemeye devam ediyordu.

Adam alkoliklerle özdeşleştirilen o çatlamış, kaygan sesiyle, “Linnéa, kalbimin tesellisi ve neşesi,” diye bağırdı.

“Senin arkadaşlarından biri mi yoksa?” dedi Vanessa bir kahkaha atarak ve ardından Linnéa’ya baktı.

“Linnéa!” diye bağırdı adam tekrardan. Adam dans etmeyi bırakarak boş gözler ve açık bir ağızla Linnéa’nın arkasından baktı. Linnéa bunu ona o kadar sessiz söyledi ki Vanessa güçlkle duyabildi:

“Hoşça kal, baba.”

Anna-Karin dış kapıyı açtığında yeni pişmiş ekmek kokusunu duydu ve yüzüne koca bir gülümseme yayıldı.

Mutfaktan annesinin, “Merhaba, hayatım, sen mi geldin?” diyen sesi duyuldu.

“Evet!” diye seslendi Anna-Karin ceketini koridorda duran kancaya astığında.

Annesi ona büyük ve sıcacık bir kucak vermeye geldiğinde Anna-Karin ayakkabılarını henüz çıkarıyordu. Tüm ev taze ekmek ve sabun kokuyordu. “Okul bugün nasıldı?” diye sordu annesi Anna-Karin’e sarılmayı yavaşça bırakırken.

“Çok iyiydi. Tarih testindeki tüm soruları doğru yaptım.”

“Benim çalışkan kızım!” dedi annesi gururla.

Anna-Karin sınavlarda gelişigüzel şeyler yazıp daha sonrasında öğretmenleri üzerinde gücünü kullandığı için en ufak bir suçluluk duymuyordu. Gerçi onun da bazı kuralları vardı. Öğretmenlerini belli bir yere kadar kontrol edip yönlendiriyordu. Doğa bilimleri öğretmenlerine hiç dokunmuyor; tarih, Almanca ve beden eğitimi gibi ona göre son derece gereksiz konuların öğretmenlerine ise acıımıyordu. Tarih, Almanca ve beden eğitimi gibi dersler veteriner olarak işine yaramazdı ve onları hayatının belli bir yerinde kullanacağını sanmıyordu. Kim anında unutacağı bir sürü saçmalığı öğrenmekten mutlu olurdu ki?

Annesi ellerini çiçekli mutfak önlüğüne kurularken gülümsüyordu. “Poğaça yapıyordum sonra bir de tarçınlı çörek yapayım dedim.” Annesinin gülüşü gözlerinde hissedilmiyordu ama Anna-Karin bunu umursamıyordu. Yakında annesi yaşamanın ne kadar hoş bir şey olduğunu keşfe-decekti. Yaşamın güzelliğini tekrar keşfettiğinde gülümsemesi gerçek bir gülümsemeye dönüşecekti. Anna-Karin bunun böyle olacağına emindi.

Peppar merdivenlerden aşağı inerek en alt basamakta durdu. “Merhaba küçük arkadaşım,” dedi Anna-Karin ve yere çöküp elini Peppar’a doğru uzattı. Peppar’ın gözleri yeşil ve sarı arası bir renkte parlıyordu. Kuyruğunu bir öne bir arkaya ihtiyatlı bir şekilde sallıyor, genç kıza yaklaşmıyordu. Anna-Karin normalde sahibini görür görmez onun cebine zıplayan Peppar’a bugünlerde ne olduğunu anlayamıyordu. “Haydi Peppar gel,” diye çağırırdı Anna-Karin. “Pisi, pisi, pisi.” Peppar yerinden kıınıldamıyordu bile. *Buraya gel*, diye düşündü Anna-Karin Peppar’ın gözlerinin içine bakarken. *Buraya gel de seni okşayayım. Yalnızca birazcık göğsüme alayım.* Peppar tısladı ve hızlı bir şekilde basamakları tırmanarak yukarı kata kaçtı. “Tamam o zaman,” diye seslendi ardından Anna-Karin.

Aynı anda cep telefonu çaldı. Bu Rebecka’nın numarasıydı. Vazgeçemez miydi artık? Ne o ne de diğerleri Anna-Karin’in yeni hayatını ne kadar hak ettiğini anlıyorlardı. Anna-Karin’in özür dilemeye hiç niyeti yoktu.

• • •

Lanet olsun, diye düşündü Rebecka. *Onları bir araya toplamayı asla başaramayacağım.* Cep telefonunu cebine koyduktan sonra bomboş alışveriş merkezinde etrafına bakınarak Gustaf’ı aradı. Gustaf şeker aldıkları sırada atkısını Leffe’nin büfesinde unutmuştu. “Sen burada biraz bekle, ben şimdi koşup atkıyı alırım,” demişti Gustaf. Gideli uzun zaman olmuştu. Epey uzun... Rebecka artık ağırlığını önce sağ ardından da sol ayağına vererek ayakta durmaktan sıkılmıştı. Bari okuyacak bir şey olsaydı. Biyoloji kitabı dışında elbette.

Rebecka’nın bakışları üzerinde yansımalarının bir gölge gibi görüldüğü karanlık vitrin camlarına kaydı. Boş dükkânların içinde bir hayalet gibi görünüyordu. Yalnızca yeni açılan Kristal Mağarası adlı dükkânın ışıkları yanıyordu.

Rebecka d kk na doğru biraz yaklaştı. Vitrinde pirinçten yapılmış piramitler, tarot kartları, tütsüler, melek heykelleri ve doğal olarak akla gelebilecek her türlü renk, ebat ve biçimde kristaller sıkış tıkış bir şekilde sergileniyordu. Ayrı bir cam dolabın içinde gümüş ve daha ucuz taşlarla süslenmiş parlayan bir takı sergileniyordu. Neredeyse her şey çöpten toplanmış gibi duruyordu ama küçük kırmızı taşlarla süslenmiş gümüş bir kolye dikkatini çekti. Parmakları vitrine değiyordu. Kolye hiç tarzı olmasa da onu istiyordu. Onu hemen şimdi satın almak ve   t nden hiç çıkartmamak istedi. EĞer parası olsaydı veya ömrü boyunca parasının olacağı bir an gelirse bunu yapabilirdi.

Boynunda bir ürperti hissettiği anda orada ne kadar zamandır ayakta durup öylece o kolyeye baktığını bilemedi. Biri onu izliyordu. Bundan emindi. Bakışlarını vitrin camından yayılan yansımalarda gezdirdi. Arkasında, alışveriş merkezinin giriş kapılarından içeri giren zayıf güneş ışığında bulanık bir şey gördüğünü düşündü. Ama gördüğü şeyi tanıyordu büyük bir ihtimalle. Arkasını dönmeye cesaret edemiyordu. Sonsuzluk gibi gelen birkaç saniye geçti. Gördüğü şey hâlâ oradaydı.

Kristal Mağarası'nın içinde birinin hareket ettiğini görüyordu. G r, sarı saçları ile kot tulum giymiş bir kadındı bu. Etrafta yürüyor ve kendi kendine söyleniyordu. şimdi başını kaldırırsa Rebecka'yı görebilirdi ama bunun yerine kadın, perdenin arkasına geçerek gözden kayboldu ve Rebecka eğer gördüğü şey tepesinde yeniden belirecek olursa bunu yakalayabilecek yegâne şahidini kaybetmiş oldu. Alışveriş merkezi o kadar loştu ki burada bir insana saldırmak isteyen biri için vaktin gündüz olup olmasının ve alışveriş merkezinin şehrin tam ortasında bulunup bulunmasının hiçbir önemi yoktu. Bunu düşündüğünde tüm vücudunu bir panik dalgası kapladı.

Rebecka kendini, cesaretini toplamaya zorladı. Hiçbir şey orada öylece durup çaresizce başına gelecekleri beklemekten daha kötü olamazdı. Kendini güçlü biri olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Bu şey geçen sefer onu takip ettiğinde farkında olmadığı bir gücünü keşfetmişti Rebecka.

Giriş kapılarının belli belirsiz bir hırıltı ile açıldığını duyduğu anda derin bir nefes alarak arkasını döndü. Gördüğü şey kaybolmuştu. Gus-

raf koşarak ona doğru geliyordu. Adımları taş zemin üzerinde yankılanıyordu. “Kusura bakma, biraz zaman aldı,” dedi Gustaf “Leffe işini biraz fazla ciddiye alıyor. Atkıyı geri alabilmem için benden atkının detaylı bir tarifini vermemi istedi. Atkının üzerindeki karelerin ne renk olduğunu hiç düşünmemiştim ve takdir edersin ki...” Gustaf sözlerini yarıda kesip soru soran gözlerle Rebecka’ya baktı. “Ne oldu?”

“Bir şey yok. Yolda biriyle karşılaştın mı?”

Gustaf, Rebecka’ya tuhaf bir şekilde bakıyordu. “Hayır... Neden sordun?”

Rebecka kendini zorlayarak gülümsedi. Hoşnut ama aynı zamanda derinlerde bir yerlerde rahatsızlık duyan birinin gülümsemesiydi bu. “Hiç yalnızca tanıdığım birini gördüğümü sanmıştım,” dedi Rebecka ve Kristal Mağarası’nın vitrinlerine doğru döndü. “Yeni açılan dükkânı gördün mü? Bir sürü çirkin şey. Gerçi bazı güzel parçalar da var.”

“Beğendiğin özel bir şey var mı?”

Rebecka kolyeyi işaret etti.

“Bunu biliyordum,” dedi Gustaf hoşnut bir gülümsemeyle.

“Ne?”

“Bir şey yok canım, ben yalnızca düşündüm de... Hani yakında yeni yaşına giriyorsun... Gerçi sana söylemeyecektim tabii.” Gustaf gülmeye başlayınca Rebecka onun kolyeyi çoktan hediye olarak aldığını veya en azından almayı planladığını düşündü. Her şey yüzünden okunabiliyordu. Çocuk gibiydi. Bir şey saklamayı öğrenmeye hiçbir zaman ihtiyaç duymamış gibiydi.

“Bu kadar güzel bir şeyi satın almamalısın,” dedi Rebecka alçak sesle ve içinden Gustaf’ı incitmemiş olmayı diledi.

Daha önce para hakkında konuşmuşlardı ama bu hiç kolay olmamıştı. Gustaf’ın ailesinin parası vardı ve paralarını Gustaf ve Rebecka ile paylaşmaya her zaman hazırlardı. Rebecka’nın ailesinin ise çok da fazla bir birikimi yoktu. Gustaf her zaman Rebecka’nın ailesinin de onlara karşı olabildiklerince cömert davrandıklarını söylüyordu. Söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu. Çok parası olsa Rebecka da Gustaf’a çok daha fazlasını verebilirdi. Yakışık alan da bu olurdu ama yine de insanın

elinde geri verecek çok da bir şey olmayınca karşı taraftan gelen hediyeleri kabul etmek çok zor oluyordu.

“Ne kadar da sessizle tin öyle,” dedi Gustaf ve Rebecka dakikalardır konu madığını o anda fark etti.

“Bir şey düşünüyordum, hepsi bu.”

“Bazen kafanın içindekileri görebilmek isterdim,” dedi Gustaf ve g   msedi.

“Emin ol, öyle olsaydı hemen sıkılırdın,” diye cevap verdi Rebecka kollarını Gustaf’ın beline dolayarak.

Rebecka, Gustaf’ın yatağının yanındaki duvarın üzerinde duran ikisinin olduğu fotoğrafa bakıyordu. Resm  olarak bir çift oldukları ilk haftada, kanallara doğru yaptıkları y r y  te çekilen bu fotoğrafta Gustaf kamerayı kendilerine doğru tutmuştu. Şimdiyse Rebecka başını Gustaf’ın kolunun üzerinde dinlendiriyor, Gustaf’a gittikçe sokularak onun vücudundan yükselen sıcaklığı hissediyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Gustaf.

Rebecka onun sıcak nefesini kulağında hissetti. “Ben de seni seviyorum.”

Gustaf’ın ailesi, annesinin patronunun evinde ak am yemeğindeydiler ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Onlar bu defa da her zamanki gibi sessizce birlikte oldular. Birlikte olurkenki bu sessizlikleri iyice oturmuş, bir alışkanlık hâlini almıştı. Her zaman sanki biri onları duyabilirmiş veya bir anda odaya girebilirmiş gibi çok dikkatli ve sessiz olmaları gerektiğini hissediyorlardı.

“Sen orada iyi misin?” diye mırıldandı Gustaf.

“Hı hı,” diye cevap verdi Rebecka. Rebecka kendini gittikçe Gustaf’a doğru yakla tırıyordu. Bir türlü Gustaf’a doyamıyor, tenini teninde daha fazla hissetmek ve vücudunun her santimetresini onun vücuduna yaslamak istiyordu. Gustaf diğer kolunu da Rebecka’nın omzuna attı ve alnını öptü.

Dışarıda r zğ r esmeye ba lamı tı. Gustaf  ehrin diğer tarafına giden ormana gelmeden hemen önce son sokaktaki teraslı villalardan birinde oturuyordu. Ormanın biraz dışında kolera salgınında ölenlerin toplu

Halka

mezarı vardı. Geçen yaz oraya bir gezinti yapmışlardı. Mezarlık bazı büyük kayalarla çevrilmişti. Siyah ve ağır zincirlerle birbirine bağlanmış kayalar güneş ışığında bile soğuktu. Toplu mezar Rebecka'nın aklına hiç de hoş karşılanmayacak bazı davetsiz düşünceler düşürmüştü.

Rebecka pencerenin yansımada yine ne veya kim olduğunu anlayamadığı şeyi gördü. Kendini korumak istemişçesine tüm kaslarının gerildiğini hissetti. Tekrardan rahatlamayı, Gustaf'ta henüz bulduğu mutluluk hissine tutunmayı denedi.

“Ne oldu?” diye sordu Gustaf.

“Ne demek istiyorsun?”

Gustaf, Rebecka'nın yüzüne bakabilmek için kendini ondan biraz uzaklaştırıp doğruldu. Bakışları ciddiydi. “Sanki sen şeymişsin gibi... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... Sanki sen bu aralar başka bir yerlerdeymişsin gibi.”

Rebecka karşı çıkmak için ağzını açtı ama Gustaf devam ediyordu. “Bir şey mi oldu?”

Rebecka, Gustaf'a biraz daha yaklaştı ve alnını onun göğsüne koydu. Böylelikle o yalan söylerken Gustaf'ın ona bakmasından kurtulabilirdi. “Hayır.”

“Emin misin?” diye sordu Gustaf.

“Dersler çok yoğun,” dedi Rebecka. Rebecka, Gustaf'ın göğüs kafesinin içinde çarpan kalbini duyabiliyordu. Bir an Gustaf gibi biri olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti. Olabilecek her durumda çok sakin ve emin olmak...

“Son zamanlarda sık sık Minu ile takılıyorsun, değil mi?” dedi Gustaf bir süre sonra.

Rebecka bu soru karşında biraz şaşırды ancak deminki konuşmanın konusunun değiştiğine de sevinliyordu. “Evet. Onu gerçekten seviyorum. Çok akıllı, nazik ve akli başında. Ayrıca çok da komik olabiliyor. Bazen kendisinin bunun farkında olmadığını düşünüyorum ya neyse.”

“Bir kere de üçümüzün birlikte yapabileceği bir şey bulmalıyız.”

“Hmm...”

“Sence benim arkadaşlarımdan hoşlanır mı? Richard belki?” dedi Gustaf.

Rebecka, Richard ve Minu’yu birlikte düşündü ve kıkırdamaya başladı. Richard çok nazik bir çocuktü ama futboldan başka bir şey hakkında konuşamıyordu. Minu için sadece futboldan bahsedenden birinden daha kötüsü olamazdı herhâlde.

“Neden olmasın?”

“Minu zaten birine âşık.” Öylece çıkıvermişti bu söz ağzından.

“Kime?”

Minu’ya bu sırrını asla başkasına söylemeyeceğine dair söz vermişti ama şimdi neredeyse ağzından kaçırıyordu. Aslında sürekli kendi içinde tutarak Gustaf’tan sakladığı kendi sırlarını dengelemek için Gustaf’la başkasına ait bir sır paylaşmak güzel olabilirdi. *Ama hayır*, diye düşündü sonra. *Yapmamalıyım. Bu benim sırrım değil. Minu öğrenirse beni asla affetmez.* “Söyleyemem.”

“Tabii ki de söyleyebilirsin.”

“Hayır, söz verdim.”

“Hadi ama...”

“Hem sen niye bu kadar merak ettin ki? Yoksa Minu’nun sana mı âşık olduğunu düşünüyorsun?”

Gustaf ona soğuk bakışlar atıyormuş gibi yaparken Rebecka gülmeye başladı. Sonra Gustaf bir bacağına Rebecka’nın üzerine atarak onu yataktta sıkıştırdı ve karnını gıdıklamaya başladı. Rebecka ufak bir çığlık attı, kahkahalarını durduramıyordu.

“Söyle öyleyse,” diye güldü Gustaf. Rebecka yalnızca başını sallıyor, zorlukla nefes alıyordu.

Sonunda sakinleştiler. Gustaf Rebecka’yı öpmeye başladı, Rebecka şimdi onun yaptığı en ufak şeyden gıdıklanıyordu. Yeni uzamış sakalı Rebecka’nın yine hafif acıyla çığlık atmasına sebep oldu. Bunun üzerine Rebecka omzunu yanağına götürerek hassas derisini korumaya çalıştı.

Yataktta uzanırlarken Rebecka, Gustaf’ın onu ne olursa olsun sevmeye devam edeceğinden nasıl şüphe duyabildiğini anlamaya çalışıyordu.

Rebecka eve geldiğinde gece yarısına yaklaşıyordu. Fransızca ödevi için iki saat daha ayakta kaldı. Sonrasında bir türlü uyuyamadı. Akli sürekli alışveriş merkezinde gördüğü, ne veya kim olduğunu anlayamadığı o şeye takılıyordu. Uykuya daldığında onu rüyalarında takip ediyordu. Sabah yatağından kalktığında Minu'ya bundan mutlaka bahsetmesi gerektiğini düşündü. Aslında yalnız olmadığını düşünmek, içini rahatlatı.

Mutfığa girdiğinde radyodan kısık seste gelen müziği duydu. Anton ve Oskar hâlâ uyuyorlardı. Alma, Moa'yı bebek sandalyesinden kaldırmaya çalışıyordu. Moa, Rebecka'nın kulaklarını sağır edecek şekilde bir çığlık attı. Annesi pencerenin yanında durmuş, sıklıkla arızalanan cep telefonunu kulağına dayamış, bir şeyler mırıldanıyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Rebecka buzdolabından ekşimiş sütü çıkarırken bir yandan da gözünün ucuyla annesine bakıyordu. "Hayır, bunu yapamam," dedi annesi. "Bunu ona kendin söylemelisin." Annesi telefonu Rebecka'ya uzattı. "Baban."

Rebecka kötü haberler alacağı hissiyle telefona uzandı.

"Selam, Beka..." Babasının sesi gergin geliyordu. "Sana canını sıkabilecek bir şey söyleyeceğim. Hafta sonu katılmak zorunda olduğum bir konferans var ve bu yüzden doğum gününü kaçıracağım."

Babasız geçirilecek bir doğum günü için hayıflanmanın çocukça olacağını düşünse de bunu umursadı. "Demek öyle," dedi ve bakışlarını buzdolabının üzerinde kilitledi. Tüm konsantrasyonunu buzdolabının

 zerinde duran gülen bir yaban arısı resmine veriyordu. Telefonla konuştuğu tüm süre boyunca annesinin bakışlarını üzerinde hissetti.

“Orada bulunmam çok önemli. Biliyorsun...”

“Anlıyorum,” diye babasının sözünü kesti Rebecka. “Sonra görüşürüz, hoşça kal.” Rebecka telefonu kapattığında babası yeni bir söze başlamak üzereydi.

“Beka,” dedi annesi Rebecka’nın tüm vücudunun ürpermesine yol açan yumuşak bir sesle. Annesi Rebecka’yı teselli etmek istiyordu ama yumuşacık sesinin ve merhametli yüz ifadesinin Rebecka için her şeyi aslında daha da kötüleştirdiğini anlamıyordu. Bunu en hızlı şekilde saklamak için Rebecka hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu. “Tamam,” dedi bakışlarını annesinden kaçırarak. Ekşimiş sütü buzdolabına geri koydu. Aslında karnı açtı ama şimdi bunu umursamıyordu. Bu ona sarsılmaz ve güçlü bir kontrol duygusu hissettirdi. Tehlikeli olduğunu bildiği o kontrol duygusu.

“Dışarı çıkar, bir şeyler yeriz diye düşündüm. Venezia’da belki?”

“Buna gerek yok,” dedi Rebecka. “Ben Gustaf ile kutlarım.”

“Onu da davet et.”

“Belki. Buna şimdi karar vermek zorunda mıyız? Çok stresliyim...”

Annesi elini Rebecka’nın yanağının üzerine koydu. Rebecka geri çekildi. Annesini incitmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Tamam. Bunun hakkında daha sonra konuşuruz,” dedi annesi.

“Duş almam lazım,” diye mırıldandı Rebecka ve banyoya doğru yürümeye başladı.

“Bekle biraz,” diye bağırdı annesi Rebecka’nın arkasından. “Müdire aradı bugün. Son dersten sonra seninle konuşmak istiyor.”

“Ne hakkında?”

“Sıradan, her zamanki konuşmalardan biri olduğunu söyledi yalnızca.”

“Tamam,” dedi Rebecka sesine verebileceği en umursamaz tonlamayı vermeye çalışarak. Banyoya girdi, pijamalarını çıkardı, duş musluğunu çevirerek suyun ısınmasını bekledi. Müdire ile olan konuşmalar hiçbir zaman “her zamanki konuşmalardan” olmamıştı. Müdire onunla yeme

bozukluğu ile ilgili konuşmak istemiş olabilirdi. Bundan emindi. Başka bir şey olamazdı.

Duşakabine girdi ve suyun üzerine akmasına izin verdi. Yanındayken problemlerinden bahsedip onu anlayabilecek tek bir kişi vardı. Ve o da Minu'ydu.

• • •

İlk dersin başlamasına beş dakika vardı. Minu biyoloji salonunun en arkasında oturmuş Rebecka'yı bekliyordu. Birlikte aldıkları derslerde her zaman olmasa da sıklıkla yan yana oturuyorlardı. Minu daha dikkatli olmaları gerektiğini biliyordu ama Rebecka ile arasındaki iletişim onun için artık bir alışkanlık hâline gelmişti. Rebecka'yı tanımadan önce Minu'nun birlikteliğin, arkadaşlığın ve yoldaşlığın özlemini çeken tarafı sanki dondurulmuştu. Rebecka geldiğinde ise bu tarafı âdeta eriyip çözülmeye başlamıştı. Minu, insanın arkadaşları olmadan ne denli yalnız olabileceğini şimdi anlıyordu. İnsanın arkadaşlarından ayrı kalması sandığından çok ama çok da zordu.

Minu sınıfın en arka sırasında oturmuş Julia ve Felicia ile konuşan Anna-Karin'e bakıyordu. Bu üçlü, derslere neredeyse hiç gelmiyordu. Minu, Anna-Karin'in er ya da geç Julia, Felicia ve okulun geri kalanının beynini yıkamayı bırakacağını sanmıştı. Bunun -Anna-Karin'in de sonunda anlayacağı gibi- çok yanlış ve tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Şimdiyse bunda belki de yanlış olan bir şeyin olmadığını düşünmeye başladı. Kendisi tekrar yalnız olmayı göze alabilir miydi ki? Hayır. Peki, bu neden Anna-Karin için de geçerli olamasındı?

Rebecka biyoloji öğretmeni sınıfa giriş yapmadan birkaç saniye önce geldi. Bu kadar geç kalmak hiç de onun tarzı değildi. Yüzünde makyaj yoktu. Gözlerinin altı simsiyahtı. Yine de inanılmayacak kadar güzeldi. Rebecka'nın öyle değişik bir havası vardı ki Minu ona bakmaya doyamıyordu. Rebecka'nın yüzünde saniyeden saniyeye değişen pek çok farklı Rebecka görülebilirdi, buna rağmen o yine de her zaman açıkça kendiydi.

Rebecka, Minu'nun tam yanına oturdu ama gülümsemesine zorlukla karşılık verdi. Bunun yerine tüm konsantrasyonunu uçlu kalemine uç yerleştirmeye vermişti.

Biyoloji öğretmeni Ove Post, kürsüye doğru yürüdü ve sınıfa doğru döndü. Üstünde yine her derste giydiği ve üzerindeki sarı lekelerin -Minu'nun tahminlerine göre yumurta- olduğu kırmızı kazağı vardı.

“Evet,” dedi biyoloji öğretmeni. “İnsanı büyüleyen bitkiler âleminde bahsedelim.” Çiğnediği boğaz tabletini ağzında şapırdatıyordu. Tahtanın üzerine bir bitki hücresi resmi çizerken sınıftan biri hafifçe kıkırdıyordu. Ove geçen derste de aynı konuyu işlemişti. Herkes onun neden ağzında sürekli boğaz tableti olduğunu ve kürsüde uyuyakaldığını biliyordu.

Minu defterinin içine bir not yazarak defteri Rebecka'ya uzattı. *Nasıl gidiyor?*

Rebecka, Minu'ya sanki ona bir armağan vermiş gibi bakıyordu. Rebecka elinde kalemını çeviriyor, tereddüt ediyordu. Sonrasında yazmaya başladı.

“Biri bana çiçeksiz bitki türlerini ifade etmek için başka bir kelime söyleyebilir mi?” dedi Ove ve Minu, söz almak için anında elini kaldırdı.

“Milu,” dedi Ove.

Biri kahkaha attı. Minu, Ove'ye isminin doğru hâlini hatırlatmayı artık bırakmıştı. “Çiçeksiz bitki türleri mantarlı bitkilerdir. Fanerogamlar ise tohumlu bitkiler olarak bilinir,” dedi Minu.

Kevin homurdanıyordu. Minu soruya gerekenden fazla cevap verdiği için hemen pişman oldu. Niçin her zaman böyle bilmiş olmak zorundaydı ki? Sınıfın geri kalanı ona gülerken Ove'nin memnuniyetinin simgesi o küçük gülümsemesini görmek neden bu kadar önemliydi ki?

Rebecka defteri Minu'ya geri verdi ve Minu okudu. Rebecka birçok şey yazmış ancak yazdıklarının hemen hepsini silmişti. Geriye tek bir cümle kalmıştı: *Karrgruvan'da söylediklerimi başka birine anlattın mı?*

Minu'nun içi buz gibi oldu. Rebecka'nın bakışları ile karşılaştığında yüzü kızardı. Masumdu ama o kadar gerilmişti ki dünyanın en büyük yalancısı gibi görünüyor olmalıydı. Hemen kalemını eline aldı. *Hayır!*

Bunu neden soruyorsun, diye yazdı.

Müdirenin odasında "her zamanki konuşmalardan birine" çağrıldım. Rebecca soru soran gözlerle Minu'ya bakıyordu. Senden şüphelendiğim için beni affet, diye yazdı Rebecca sonra.

Minu, Rebecca'nın bakışlarıyla karşılaştı ve "Tamam," diye fısıldadı.

Bir tamamdanda fazlasıydı aslında. Kamyonun altında ezilmekten kurtulduğu andaki gibi hissediyordu. Rebecca başını salladı ve yeniden yazmaya koyuldu. *Dün biri beni takip ediyordu. Kim olduğunu bilmiyorum ama Elias'ın öldüğü günden sonra gördüğüm şeyin veya kişinin aynısıydı.*

Minu o akşam evinin dışında gördüğü, kim veya ne olduğunu anlayamadığı şeyi düşündü. Minu hızla kendisinin de biri veya bir şey tarafından takip edildiğini yazdı. Minu, Rebecca ile benzer şeyler hissettiklerini düşündü. Yalnız olmamanın verdiği rahatlık yayılmıştı şimdi bedenine ama öte yandan korkularının gerçekliği, onların varlığını tanıyan başka birinin belirmesiyle iki katına çıkmıştı.

Rebecca yazıyordu. *Buluşmalıyız. Hepimiz. Gece yarısında. Ben diğerlerine mesaj atar, anlatırım. Artık anlamalarının zamanı geldi. Ne yapmalıyız emin değilim, tek bildiğim birbirimize yardım etmek zorunda olduğumuz.*

Minu başını salladı. Rebecca'nın, kendisinin onları bir arada tutabilecek yegâne kişi olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyordu. Vanessa, Ida, Linnéa ve Anna-Karin'in birlikteliği büyük bir mayın tarlasıydı ve herkesin birlikte patlamasının önüne ancak Rebecca geçebilirdi.

“K esin bir şey yoktur,” dedi Gustaf.

Merdivenlerde duruyorlardı. Rebecka bir basamak yukarı çıktığında aynı boyda oldular. Seslerinin merdiven boşluğunda yankılanması için sessizce konuşuyorlardı.

“Her zamanki gibi bir konuşma olacağını söylemiş ya işte annen,” diye devam etti Gustaf.

“Sen müdire ile kaç tane ‘her zamanki gibi bir konuşma’ yaptın?” diye sordu Rebecka.

Lise sona giden Jari Makinen, göğsünde tuhaf bir şekilde taşıdığı pembe bir sırt çantası ile merdivenlerden aşağı koşarak iniyordu. Gustaf ve Jari başlarını öne eğerek birbirlerini selamladılar.

“Yaptın mı?” diye tekrar etti Rebecka, Jari gözden kaybolduğunda.

“Hayır! Ama belki de bu yeni bir şey. Elias’a olanlarla ilgili. Şeyi olan öğrencilerle konuşmak istiyor...” Gustaf sessizleşti ve başka tarafa bakmaya başladı.

Rebecka yutkundu. İşte şimdi oluyordu. Şimdi yaşanacaktı. Şimdi artık bunun hakkında konuşacaklardı. “Neyi olan öğrenciler?” diye sordu Rebecka.

Gustaf onu kendine doğru bastırdı ve saçlarının kokusunu içine çekti. “Çok güzel kokuyorsun,” diye mırıldandı.

Rebecka onu neredeyse itecekti. Gustaf, genç kıza endişeli bir şekilde baktı. “Ne oldu?”

“Elias ve benim gibi öğrenciler hakkında ne söyleyecektin?”

Onun yerine sen söyle öyleyse, diye bir ses duydu içinden Rebecka. *Onu bekleme. Olduğu gibi söyle. Minu haklı, ona güvenmek zorundasın.*

“Müdire belki de hepimizi kontrol etmek istiyordur diyorum,” dedi Gustaf.

Gustaf ve kendisinin bu kadar korkak olmasının getirdiği hayal kırıklığı Rebecka’nın göğsünü sıkıştırıyordu.

“Seni okulun girişinde bekleyeceğim,” dedi Gustaf.

Rebecka, “Tamam,” diye mırıldandı.

“Seni seviyorum. Bunu unutmuyorsun değil mi?”

Birbirlerine baktılar. Rebecka ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Cevap vermemek için başını sallamakla yetindi.

Müdirenin odası loştu. Perdeler kapalıydı ve odanın içindeki tek ı ışık çalışma masasındaki lambadan geliyordu. Renklendirilmiş cam mozaiklerden yapıma, kanatları birbirine değen yusufçuklar lamba- nın abajuru etrafında bir halka görüntüsü oluşturunuyordu. Çalışma masasının üzerinde ne kâğıt ne de kalem bulunuyordu. Bilgisayar kapalıydı.

Müdire üzerinde büyük, gümüş bir broş olan koyu gri bir döpiyes giyiyordu. Broş oldukça eski görünüyordu. Kemik renkli bluzu boynuna dek düğmelenmiş, siyah saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. Makyajı her zaman olduğu gibi iyi yapılmıştı. Rebecka pek çok kişinin müdireyi bu hâliyle görse güzel olarak nitelendireceğini düşündü. “Otur,” dedi müdire yüzünde katı bir gülümsemeyle.

Rebecka çalışma masasının yanında duran tekli koltuğa oturdu. Müdire sürekli Rebecka’nın gözlerinin içine bakıyordu ama bir anda bakışlarını başka bir şey ele geçirdi. “Affedersin,” dedi müdire ve Rebecka’nın kazağı üzerindeki saç telini çekti. “Ben biraz titiz ve mükemmeliyetçiyimdir de.”

Rebecka ne söylemesi gerektiğini bilemedi.

“Seninle neden konuşmak istediğimi merak ediyorsundur mutlaka,” dedi müdire saç telini çöp kutusuna bırakırken.

“Hayır. Neden burada olduğumu bildiğimi düşünüyorum.” Rebecka karanlık ve zeki gözlerle bakıyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

Rebecka'nın göğsünde hissettiği sıkışma hissi hâlâ devam ediyordu. Ağzından çıkmaları için kelimeleri zorlamak istedi. “Kim söyledi?”

“Neyi söyledi?”

“Julia mı Felicia mı? Ida mı? Yoksa ortaokuldaki hemşireler mi? Minu mu?” Rebecka son sorusundan hemen pişman oldu. Minu'ya güvenmek, inanmak istiyordu. Eğer Minu ile arkadaş kalmak istiyorsa bunu yapmak zorundaydı. Peki, Minu neden suçlu görünüyordu?

“Senin hakkında ne söyleyeceklerdi ki?” diye sordu müdire.

Eğer gözlerini yummazsa az sonra gözyaşlarını tutamayacaktı. Göz kapaklarını sımsıkı kapattı ve içindekileri olduğu gibi söylemenin ne kadar güzel olabileceğini hissetti. Kendini bırakmasına izin verseydi, sırrının ifşa olma korkusunu atlatabilseydi ne güzel olurdu.

“Her şeyi baştan almamızın en iyisi olduğuna inanıyorum,” dedi müdire.

Rebecka gözlerini açtı. Müdirenin yüzündeki şaşkınlık ifadesi gerçeğe benziyordu ve Rebecka belki de bir şeyleri kaçırıyor veya yanlış anlıyordu. Belki de bu gerçekten öylesine bir konuşmaydı.

“Rebecka, sen bu toplantının ne hakkında olduğunu sanıyorsun?”

Bundan bahsetmek bile imkânsız geliyordu. Sır onu yine tutsağı hâline getirmişti. Koltuktan kalktı ve hızla çantasını aldı.

“Affedersiniz ama gitmek zorundayım,” dedi.

Kapı Rebecka'nın arkasından kapanırken müdirenin, “Bekle...” diyen sesi duyuldu.

Rebecka ana merdivenlere giden koridor boyunca koştu. Gustaf onu aşağıda, girişte bekliyordu. Her şeyi yoluna sokmak ve iyileştirmek için bekliyordu. Ama şimdi onunla karşılaşamazdı. Bu içinde yayılan panikle onu göremezdi. Bir süreliğine yalnız kalmak zorundaydı.

Rebecka ana merdivenlerden yukarı doğru çıkıp başka bir koridora ulaştı. Hâli kalmamıştı. Bir duvara dayandı, daha fazla ayakta durama-

Halka

dı ve dayanamayıp aşağı doğru kayarak çökmeye başladı.

İlk defa nabzının çok güçlü bir şekilde attığını hissediyordu. İlk defa kim olduğunun bilincine varıyordu.

Elias'ın öldüğü tuvalete giden kapının tam karşısında oturuyordu. Elias öldüğünden beri bu kapı kilitliydi, içeriye girilmesini engellemek için önlem alınmıştı. Kapının üzeri yapıştırılmış not kâğıtlarıyla, kalem ve anahtar yardımı ile kazınmış mesajlarla doluydu.

HUZUR İÇİNDE UYU

SENİ ÖZLEDİK.

ADI SANI DUYULMADAN ERİYİP GİTMECTENSE YANMAK DAHA İYİDİR.

AFFET...

HIZLI YAŞA, GENÇ ÖL; GERİYE GÜZEL BİR CESET BIRAK.

HERŞEY İÇİN ÖZÜR DİLERİM, ELIAS...

AFFET BENİ...

Ve birinin üzerine çizip saklamaya çalıştığı hâlde hâlâ tamamen okunabilen, sertçe kazınmış bir mesaj: ÖLÜ BİR İBNE İYİ BİR İBNEDİR!

Rebecka yazılan mesajları ardı ardına okudu. Birinin keçeli kalemle, güzel harflerle yazdığı, yere en yakın mesaj: YALNIZCA İYİLER GENÇ ÖLÜR. KÖTÜLÜK SONSUZA DEK YAŞAYACAĞA BENZİYOR.

Tavandaki floresan lambalar tıkırdayarak söndüler.

Öyle.

Bu, gerçekte olmayan bir sestir. Öyle olmamasına rağmen sanki sestem çok kendi düşüncelerinden biri gibiydi. Bu ses lider olma görevini aldığı ilk gece boyunca kafasının içini dolduran sese hiç benzemiyordu. O ses bir misafirdi. Rebecka'nın bilincine zor kullanarak girmişti.

Yazanlar doğru, diye devam etti ses. İyiler bu dünyada hayatta kalamıyorlar. Sen çok iyisin, Rebecka.

Rebecka, içinin bir korkuyla olduğunu hissetti. Elias öldükten sonraki sabah takip edildiğindeki korkunun aynısıydı bu. Dün gözetlendiğindeki korkunun aynısıydı.

Bu sensin, diye düşündü Rebecka. Nabzını kulaklarında hissediyor-

du. *Sen kimsin?*

Ayağa kalk.

Rebecka'nın bedeni sanki emir kendisinden gelmiş gibi bir anda ayağa kalktı.

Tavan arasının kapısını aç ve merdivenlerden yukarı yürü.

Rebecka'nın ayakları otomatik olarak ilerliyordu. İlk defa şimdi tavan arası kapısının aralık durduğunu görüyordu. Kapıyı kapatmak için tüm gücünü toplamayı denedi. Ama aniden Rebecka'nın güçlerinden çok daha etkili bir güç direnerek onu engelledi. Bu, Rebecka'nın gözlerini kararttı; burnundan akan kan damlalarının dudaklarından aşağı ve ağzının içine doğru aktığını hissetti. Kan; metal, toprak ve tatlı tadındaydı.

Karşı koyma, dedi ses yumuşakça. Bunun bir anlamı yok.

Tavan arası küçüktü. Rebecka yavaş adımlarla yukarı çıkıyordu.

Ne istiyorsun? diye sordu Rebecka aslında cevabın ne olduğunu bilmesine rağmen. Elias böyle öldü. Her şey böyle oldu. Merdivenin en son basamağındaydı. İki kapı vardı. Biri çatı katındaki depoların içine açılan çürük tahta kapı, diğeri ise dışarı açılan çelikten bir kapıydı. Elinin uzanıp çelik kapının kolunu aşağıya indirdiğini görüyordu. Kapı aralanırken rüzgâr tam da yüzüne doğru esiyordu. Mavi gökyüzündeki beyaz, tüy bulutlar.

Elias acı çekiyordu. Ben onu acıdan kurtardım. Size bir iyilik yaptım, Rebecka.

Lütfen, diye yalvardı Rebecka. *Lütfen, ben ölmek istemiyorum. Dört kardeşim var. Ailem... Gustaf... Minu... Yaşadığı panik Rebecka'nın düşüncelerini toparlamasını zorlaştırıyordu.*

Onlar bunun üstesinden gelecekler. Ortadan şimdi kaybolup onların hatıralarında sonsuza dek mükemmel biri olarak kalmak daha iyi.

Rebecka'nın ayakları eşğin üstünde duruyordu. Parlak, siyah katranla kaplanmış çatının kenarlarına bastıkça çatırdama sesleri geliyordu.

Daha fazla acı çekmeye ihtiyacın kalmayacak.

Kafasının içindeki ses şimdi öylesine etkileyiciydi ki tüm dünyada Rebecka'yı gerçekten umursayan tek şey gibi duyuluyordu. Rebecka ken-

dini sesi dinlememeye zorluyordu. *Ama ben acı çekmek istiyorum!* İçinden bağıyordu. *Yaşamak istiyorum! Yaşamak istiyorum!* Bacakları çatının kenarına bir adım kala durdu. Aşağıdaki okul bahçesini, ölü ağaçları ve uzun çatlağın üzerini yeniden kaplayan siyah asfaltı görebiliyordu. Yukarıdan bakıldığında bir yara izini andırıyordu. Okul otobüslerinin geçtiği yolu görüyordu. Bazı öğrenciler otobüs durağına doğru koşuyorlardı.

Onlardan yalnızca biri yukarı bakabilseydi...

Lütfen, diye yalvardı. *Lütfen, yaşamama izin ver.*

Aniden vücudundaki ikinci varlığın nasıl da tereddüt ettiğini hissetti. Bacakları uyuşmuyordu artık. Eğer kendini yalnızca biraz daha zorlayabilseydi o zaman çatının kenarından dönebilirdi, eğer yalnızca biraz daha konsantre olabilseydi... Rebecca ellerini birbirine bağlayıp önüne getirdi. Kontrolünü geri kazanmaya uğraşıyordu.

Hayır. Bunu yapmak zorundayım.

Ses yine oradaydı. Tereddüdü kırılmıştı. Vücudundaki ikinci varlığın onun üzerinde yeniden güç kazanmak istediğini açıkça hissedebiliyordu. Yabancı iradedden gelen bu baskıyı hissedebiliyordu. Düşmanında gördüğü zayıflık, içini biraz olsun umutla doldurdu. Ve hazırды. Karşı koyuyordu. Bu, başında korkunç bir acıya sebep oldu. Sanki beyni genişliyor ve patlamanın eşiğine doğru ilerliyordu. Kafatasının altında beyninin gerilip ezildiğini hissediyordu. Burnu yine kanamaya başladı. Yabancı varlık sonunda gevşeyip geri çekildi ve Rebecca çatının ucunda yalpaladı. Yukarıdan okul bahçesine baktığında midesi yandı. Çatı kenarından geri çekilerek yere yığıldı. Geldiği tüm yolu geri giderek aşağıya inmek bir yana dursun, yerinden kalkacak kadar bile gücü kalmamıştı.

Rebecca cep telefonunu bulana dek çantasını karıştırmaya devam etti. Önce Gustaf'ı aramayı düşündü ama yukarıda yaptığını ona asla açıklayamayacağını fark etti. Minu'yu aramalıydı. Tavan arasından gelen adımların sesini duyarak sesin geldiği yöne doğru döndü. Güneş kısa bir an için gözlerini kamaştırdı. Kapının girişinde kimin durduğunu görebilmek için ellerini gözlerine siper etmek zorunda kaldı.

Rebecca emin olmayan bir şekilde gülümsedi ve "Merhaba," dedi. "Burada olduğumu nereden bildin?"

Storvalls Meydanı üzerinde soğuk bir rüzgâr esiyordu. Minu, Rebecka'nın defterine yazdığı yarısı silinmiş, yarısı hâlâ görülebilen kelimeleri düşünüyordu. "Dün biri beni gözetliyordu." Minu ellerini ceplerine soktu ve içi ürpererek omuzlarını gerdi. Meydanın diğer yanındaki açık sarı binaya doğru yürürken adımlarını hızlandırdı. Bina'nın cephesi üzerinde mavi neon ışıklı harflerle "Engelsfors Gazetesi" yazan bir tabela bulunuyordu.

Minu okula başladığından beri haftanın birkaç günü, eve gitmeden önce babasına uğruyordu. Genellikle babasının bir merhaba diyebilecek kadar vakti oluyordu ama kahve odasındaki masada ödevlerini yapmanın, masanın üzerinde duran gazeteleri karıştırmamanın ve yayın odasındaki enerjiyi hissetmenin keyfini çıkardığı zamanlar da yok değildi. Kapıyı açmadan önce arkasını döndü. Meydanda tek bir insan bile görülüyordu.

Hayır, hiç *insan* yoktu.

Engelsfors Gazetesi'nin bitişiğinde şehrin üç bankasından biri yer alıyordu. Bu banka şehir manzarasındaki en etkileyici binalardan biriydi. 1800'li yıllarda inşa edilmiş, giriş kapısının her iki yanında mermer sütunlar olan heybetli bir binaydı. Bankanın giriş merdivenlerinde uyuz bir kedi duruyordu. Hayvan tek yeşil gözünü Minu'ya doğru öyle bir dikmişti ki farkedilmeyecek gibi değildi. Kedi, kedilerden genelde pek de beklenmeyecek şekilde, basamakları hantalca, bir bir tırmanmaya başladı. Sonra tırmandığı basamaklardan bir bir indi. Yukarı ve tekrar

aşığı. Sonra Minu'nun onu ilk gördüğü basamağa geri dönüp oraya yayıldı ve bir kere miyavladı.

Minu gazetenin içindeki giriş koridoruna geldiğinde yayın odasından gelen kahvenin kokusunu aldı. Babası her zaman, eğer Engelsfors Gazetesi kapatılırsa şehrin kahve tüketiminin yarıya düşeceğini söyler dururdu. Bu büyük ihtimalle doğruydur. Minu bazen anne ve babasının kahve ile yaşayabileceğini düşünüyordu. Hareket etmek için yalnızca benzine ihtiyacı olan iki arabadan hiçbir farkları yoktu.

Babasının ofisinde Cissi ve babasının el kol hareketlerinden hararetli bir tartışmanın tam ortasında oldukları çok açıktı. Cissi'nin iri mavi gözleri sonuna dek açıktı ve kısa, küllü sarı saçları bir kirpinin dikenleri gibi havaya kalkmıştı. Minu, babasının yüzünü göremiyordu ama boynunu kıpkırmızıydı. Öfkelenmiş olmalıydı.

Cissi, akşam yemeği masasında sürekli tekrarlanan bir konuydu. Bir yandan kendini ifade etme ve düşünce geliştirmede usta iken diğer yandan gerçekleri su yüzüne çıkarmakla zerre kadar ilgilenmeyen bir sansasyoncuydu. Elias'ın intiharı hakkında yazdığı makale babasının, Cissi'nin yayımlamasına engel olmaya çalıştığı ilk makalesi değildi.

Minu babasının ofisinin önünde duruyordu. Sesler camın arkasından duyulabiliyordu ama Cissi ve babasının kelimelerini zar zor seçebiliyordu. "Sen yalnızca beni sabote etmek için varsın!" dedi Cissi. "Zirveye oturmak için bulunmaz bir şans yakaladım. Ambulans personeli iki dakika önce aradı!"

"Ne yapmak istiyorsan onu yap ama ben bunun hakkında bir haber yayınlamayı düşünmüyorum." Alçak ve yoğun gelen babasının sesi sanki bir yabancıya aitti. Minu onu daha önce hiç bu kadar sinirli görüp görmediğini bilemedi.

"Bu tüm toplumu ilgilendiriyor," dedi Cissi.

"Kızın ailesinden başka kimseyi ilgilendirdiği yok!"

Minu, Cissi'nin konuların seyrine göre nasıl da farklı konuşma taktikleri benimsediğini tam anlamıyla görebiliyordu.

“Senin için bu duruma tarafsız yaklaşmanın ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum,” dedi Cissi sesini yumuşatarak. “Senin de aynı yaşlarda bir kızın var malum...” Cissi sessizleşti. Minu’yu g rmuşt .

Babası arkasını döndü. “Minu...” dedi.

Bir şey olmuştu. Korkunç bir şey. Minu bunu Cissi ve babasının yüzünden okuyabiliyordu. Babası kızına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. “İçeri gel,” dedi babası.

Cissi yüzünde acıma duygusunun çok da samimi olmayan bir hâliyle Minu’ya bakıyordu. Babası Cissi’ye imalı bir bakış atarken elini Minu’nun omzuna koydu. Cissi hızlı adımlarla babasının ofisinden ayrıldı. “Bir kaza olmuş...” diye başladı babası. Kızına bakmıyor, gözlerini odada gezdiriyordu.

Minu ofisin iyice sıcaklaştığını hissetti. Sıcak ve boğucu. Havada Cissi’nin parfümünün kokusu asılıydı.

“Arkadaşın Rebecka...  l  bulundu.”

“Ne?”

Kulağa çok aptalca geliyordu ama ağzından başka bir kelime çıkmadı.

“O  ld ...”

Minu hemen babasını sakinleştirmeye çalışmak istedi. Her şey bir yanlış anlamadan ibaret olmalıydı. Biri ölmüştü ve bu çok kötüydü. Ama  len kişi Rebecka değildi. Minu, Rebecka’yı okul müdiresi ile olan toplantısına gitmeden önce görmüş ve ona hoşça kal demişti.

“Bu o olamaz,” dedi Minu ve korkulacak hiçbir şey olmadığını, babasının yanıldığını ona ispatlamak istedi. Kocaman gülümsüyordu.

“Biliyorum, anlamak çok zor...”

“Hayır, gerçekten o olamaz diyorum. Bu imkânsız. Daha demin g r d k birbirimizi.”

“Zaten şimdi oldu,” dedi babası.

Minu’nun gülümsemesi yüzünü acıtmaya başladı.

“Senin bunu bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Düşündüm de...”

Minu hayır anlamında başını sallıyordu. “O olamaz...”

“Öyle görünüyor ki... O iyi hissetmiyormuş gibi... Sanki artık daha fazla yaşamak istemediğine karar vermiş gibi...”

Minu, Linnéa’nın o gün okul bahçesinde ne dediğini hatırladı: *Elias intihar etmedi*. Linnéa’ya inanmadığını, onun yalnızca gerçeği kabullenemediğini sandığını hatırladı.

“Ne oldu?”

Babası tereddüt ediyordu.

“Eninde sonunda öğreneceğim,” dedi Minu.

“Atladı... Okulun çatısından. İnanılmaz... Üzgünüm.”

Babası Minu’nun omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı.

Minu biliyordu. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

“Yavrucuğum,” dedi babası kalın bir sesle.

Minu’yu sıkıca kavrayarak ona uzunca bir süre sarıldı. Minu önce sabit bir şekilde öylece duruyordu ancak sonradan o da babasına sıkıca sarıldı. Ağlayıp babasına her şeyi anlatmaya başlamasına ramak kalmıştı. Her şeyi. Elias’ı. Rebecca’yı. Seçilmişler’i. Herkesin nasıl da bir bir öleceğini. Ama babası ne yapabiliirdi ki? Kim ne yapabiliirdi ki? Onlara yardım edecek kimse yoktu. Belki de bir kişi dışında hiç kimse.

O anda tüm duygularının kısa devre ile kesildiğini anladı. Bu durumla başa çıkmalı, problemi çözmeli ve diğerlerini uyarmalıydı. “Bilgisayarını ödünç alabilir miyim?”

Babası ona şüpheli gözlerle bakıyordu. “Ebeveyni bilgilendirilene kadar bunun aramızda bir sır olarak kalması gerektiğini anlıyorsun, değil mi?”

Minu evet anlamında başını salladı ve babası ona oturabileceği boş bir bilgisayar masası gösterdi. Minu, hızlı bir arama ile bir ev adresi buldu ve yaptığı aramayı internet tarayıcısından sildi. “Tualete gitmem gerek.” Tualete doğru yürürken babasının ona baktığını hissediyordu. Gözden kaybolur kaybolmaz tuvalet kapısını içeriye girmeden açıp kapattı, ardından acil çıkış kapısına doğru giden koridoru geçti. Acil çıkış kapısının yanındaki kapıdan geçerek sokağa çıktı.

Minu yayın odasının camına doğru hızlı bir bakış attı, babası görünmüyordu. Babası kızının ortadan kaybolduğunu fark edince panikleyecekti. Ama şu anda bir önemi yoktu. Koşmaya başladı. Storralls meydanını geçerek Gnejs sokağına döndü. Kalbi çok hızlı ve sert bir şekilde atıyordu. Daha hızlı koşmaya başladı. Gitmesi gereken yedi numaradaki yeşil cepheli ve üç katlı evi neredeyse geçecekti. Girdiği apartman kapısı arkasından hafif bir gürültü ile kapandı. Zemin katındaki tek dairenin kapısının üzerinde Elingius yazıyordu.

Minu zili çaldığında birbirine karışan adımların sesini duydu. Anahtar yerindeki güvenlik zinciri çözüldü. Kapı açıldı. Nicolaus siyah bir bornozlaydı. O kadar solgundu ki neredeyse şeffafmış gibi içi görünecekti. Büyük, buz mavisi gözleri canlılığını yitirmişti. Hiç güneş görmemiş bir hayvanı andırıyordu.

“Seninle konuşmalıyım,” dedi Minu ve Nicolaus’un cevap vermesini beklemeden doğrudan içeriye yürüdü.

Daire çok sade döşenmişti. Oturma odasının duvarları açık kahverengiydi ve ortada gereksiz olan hiçbir şey bulunmuyordu. Yere bir kilim bile serilmemişti. Pencerelede perde yoktu. Duvarlardan birinin üzerinde, Minu’ların banyosundakini andıran, çerçevelenmiş eski bir şehir haritasının yanında gümüşten yapılmış güzel bir haç asılıydı.

“Minu,” dedi Nicolaus.

Minu arkasını döndü ve Nicolaus’un meraklı bakışlarını gördü. “Rebecka öldü,” dedi Minu. Minu’nun olanları efkâra bürüyecek vakti yoktu şimdi.

Nicolaus kılını kıpırdatmadan Minu’ya bakıyordu. Sonunda gözünü kırpıttı.

Minu’nun sabrı tükenmek üzereydi. Bir an önce Nicolaus’un durumu anlamasını sağlamak ve ne yapmaları gerektiğine karar vermek zorundaydı. “Rebecka’nın intihar ettiğini söylüyorlar,” dedi Minu “Ama biz bunun böyle olmadığını biliyoruz.”

Nicolaus bir sandalyeye çöktü. “Yine...” dedi.

“Ne yapmalıyız?” dedi Minu.

“Suç benim,” dedi Nicolaus. “Onu korumalıyım.”

Minu’nun gücü tükenmek üzereydi. Onu ayakta tutacak tek şey şu an durmamak ve adımlarını ileriye doğru atmaktı. Rebecca’ya ne olduğunu kesinlikle düşünmemeliydi. Bunları düşünüp kendini aşağı çekmemeliydi. “Peşimizde olan şey hakkında sen de bizim kadar az şey biliyorsun,” dedi Minu sakın bir sesle konuşmaya çalışarak. “Bu şekilde kendine acıyıp duramazsın.”

“Ben başaramadım...”

“Yeter!” diye bağırdı Minu. “Buraya yardımına ihtiyacım olduğu için geldim.”

“Size nasıl yardım edebilirim ki ben daha...”

“Biliyorum,” diye sözünü kesti Minu Nicolaus’un. “Kim olduğunu bilmiyorsun. Ama tanrı aşkına kim gerçekten kim olduğunu biliyor ki?”

Nicolaus gözlerini dikerek Minu’ya baktı.

“Bundan öylece kaçıp kurtulamazsın,” dedi Minu. “Aramızdan hiç kimse öyle yapamaz.”

Nicolaus âdeta uzun bir uykudan yeni uyanmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Haklısın. Kendime acıma duygusunun bana hükmetmesine izin verdim. Derin bir buhranın beni ele geçirip kontrol etmesine izin verdim...”

“Kesinlikle,” dedi Minu hızlı bir şekilde onu susturmak için. “Bir araya gelmeli ve bir strateji belirlemeyiz. Bunu ben başaranıam. Sana ihtiyacım var. Bizim sana ihtiyacımız var.”

“**M**erhaba?” Anna-Karin salona girdi. Mutfaktan hafif bir mırıldanma geliyordu. Annesi şarkı söylüyordu. *Başımda notalar vızıldıyor, söyle ne olmuş olabilir? Bedenim daha önce hiç hissetmediğim ritimlerle gümbürdüyor...*

Anna-Karin utandı ancak Julia ve Felicia her zamanki gibi kendilerini sevdirmek için gülümsedi. “Ah, burası ne kadar da güzel!” dedi Julia.

“Ya evet, şehir dışında böyle tam da doğanın ortasında yaşamak ne kadar da güzel,” diye tamamladı Felicia. “İneklerinizi gerçekten çok sevdim. Ne kadar da bilge gözlere sahipler. Sanki pek çok şeyin farkındalarmış gibi.”

Anna-Karin defalarca aynı şeyi düşünmüştü ama şimdi bunu Felicia söylediğinde kulağa tamamen aptalca geliyordu. Okul hayatı boyunca Anna-Karin arkadaşlarını hiçbir zaman eve getirmemişti. Durum üzerinde tam kontrol sahibi olduğunu bilmesine rağmen gerginlikten kalbi çarpıyordu. Annesi mutfaktan çıktığında kalbi daha da kuvvetli çarpmaya başladı.

“Aa merhaba kızlar! Yoksa siz Julia ve Felicia mısınız?”

Julia ve Felicia Anna-Karin’in annesine yağ çekmek için selam verdi ve gülümsedi.

“Yeni tarçınlı çörek yaptım,” dedi annesi. “Mutfağa gelin!”

Üç kız mutfak masasının etrafına oturdular ve annesi bir tabak dolusu fırından yeni çıkmış taze tarçınlı çörek ile bir sürahi Frenk üzümü şurubu getirdi.

“Ben sizi yalnız bırakayım kızlar,” dedi neşeli bir sesle. “İneklerin de yemeye ihtiyacı var!”

Annesi mutfaktan ayrılırken şarkı yine başladı. *Önümde dönüyor sal-lanıyor, beni allak bullak ediyor. Etrafımdaki her şeyi alaşağı ediyor.*

“Buyurun,” dedi Anna-Karin tarçınlı çörek dolu tabağı Julia ve Felicia’ya doğru uzatarak.

İki kız itaatkâr biçimde hemen çörekleri ağızlarına atıp çiğnemeye başladılar. Dış kapı annesinin arkasından kapanırken, “Sonuç olarak Anna-Karin, Jari sana âşık,” dedi Julia.

Anna-Karin gülümsedi. “Ben de öyle olduğuna inanıyorum,” dedi ve hepsi birden ağızları yarisı çiğnenmiş tarçınlı çörekle dolu bir şekilde kıkırdamaya başladı.

Anna-Karin güçlerini Jari üzerinde kullanmaya cesaret edememişti. Uzun yıllar Jari’yi hep uzaktan izlemekle yetinmişti. Ama bugün son dersten sonra Jari, Anna-Karin’in dolabının önünden geçerken Anna-Karin cesaretini topladı. “Jari, çantamı resim atölyesinde unuttum. Onu bana getirebilir misin?” diye sordu.

Julia ve Felicia birkaç metre uzakta duruyor, oldukça yüksek bir şekilde kıkırdıyorlardı. Saniyenin onda biri kadar kısa bir süre için Anna-Karin, Jari’nin onu küçümseyip onunla alay edeceğini, gücünün Jari’ye yeterli olmayacağını sandı. Ama Jari, Anna-Karin’e, bugünlerde herkesin yaptığı gibi cevap verdi. Anna-Karin onunla konuştuğu için önce şaşırdı, ardından mutlulukla gülümsedi. “Tabii ki getirebilirim,” diye cevap verdi. Üç dakika sonra Jari, Anna-Karin’in çantasını getirmişti. Alnı terlemişti.

“Bilmem ki. Birbirimizi çok az tanıyoruz,” diyordu şimdi Anna-Karin.

“Seninle ilgilendiği apaçık ortada,” diye tekrarladı Julia.

Felicia, “Apaçık,” diye destekledi.

Anna-Karin şimdi nasıl olduğunu anlamaya başlıyordu. İnsanın arkadaşlarının bilmeleri imkânsız şeyler hakkında umut veren sözler etmeleri pek hoştu. Hayır, hiç de şişman görünmüyorsun. Elbette, kesinlikle istediği sensin. Her şeyin iyi olacağı çok açık.

Mutfak kapısından birinin özenli bir şekilde boğazını temizleme sesi duyuldu.

“Merhaba.”

Anna-Karin büyükbabasının eve geldiğinin farkına bile varmamıştı. Şimdi büyükbabası mutfak kapısının önünde duruyor ve gülümsüyordu.

“Merhaba,” dedi Felicia ve Julia aynı anda.

“Bunlar Julia ve Felicia,” dedi Anna-Karin.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi büyükbabası ve yanlarından ayrılmadan önce Anna-Karin’e hızlı bir bakış attı. Bu hızlı bakış, içinde bir soru işaretini bulunduruyordu. Büyükbabası son zamanlarda Anna-Karin’e ve annesine neler olduğunu merak ediyordu. Son haftalarda Anna-Karin’e attığı bu bakışların sayısı gittikçe artmıştı.

“Büyükbaban mı?” dedi Julia.

Anna-Karin dalgın dalgın evet anlamında başını salladı. Büyükbabasının Ay’ın kırmızı olduğunu gördüğünü düşünüyordu. Belki de *biliyordu*.

“Çok tatlı görünüyor. Tonton bir büyükbaba,” diye devam etti Julia.

“Gerçekten de öyle,” diye onayladı Felicia tarçınlı çöreğinin son parçasını çiğneyerek. Lokmalarını o kadar istekli bir şekilde yutuyordu ki boğazının derinliklerinden iğrenç bir ses geliyordu.

Ortalık bir anda sessizleşti. Julia ve Felicia gergin gergin etrafa bakıyorlardı. Anna-Karin’in cep telefonuna mesaj geldiğinde çıkan ses gerginliklerini dağıtıp dikkatlerini başka yöne çevirdiği için onları neredeyse mutlu etti. Anna-Karin cep telefonunu eline aldı. Mesaj, Minu’dan geliyordu. Önce bir şey anlamadı. Sanki başka bir dilde yazılmış gibiydi. Gözlerini dikmiş kelimelere bakıyordu.

“Siz şimdi gitmek zorundasınız,” dedi Julia ve Felicia’ya. “Şimdi.”

• • •

Hepsi yeniden bir araya geldi. Her şeyin başladığı o gecedен sonra ilk defa. İda bile gelmişti. Yuvarlak dans pistini çevreleyen parmaklıkların üzerine doğru eğiliyor, gümüş kolyesini parmakları etrafında döndürüyordu. Üzerinde koyu bej bir binicilik pantolonu, yeşil örgü kazak ve jokeylerin giydiği siyah çizmelerden vardı. Yerde, tam yanında du-

ran çantasının içerisinde kaskeri görünüyordu. Minu'nun, Ida'nın ata bindiğine dair hiçbir fikri yoktu. O an Ida hakkında aslında çok az şey bildiğini hatırladı.

Şimdi yalnızca beş Seçilmiş kalmıştı. Rebecka'nın yokluğu öylesine güçlüydü ki onun varlığını içlerinde belki de en çok şimdi hissediyorlardı. Rebecka'nın yitişi sahnede oyununu oynarken bir anda dumana karışıp yok olan bir aktörün hikâyesi gibiydi. Rol arkadaşları repliklerini söyleyemez ve ne yapacağını bilemez şekilde öylece ortada kalakalmışlardı.

Minu başını çevirdiğinde uyuz kedinin dans pistine doğru yaklaştığını gördü. Kedi dans pisti yakınlarındaki merdivenin bir basamağına kurularak patisini yalamaya başladı. Tek yeşil gözüyle sanki herkese bakıyor gibi görünüyordu.

"Pisst!" dedi Nicolaus ama kedi kıpırdamadı bile.

"Bırak kalsın," dedi Anna-Karin. "Bir şey yapmıyor." Kedi, Anna-Karin'in bu iyiliğine karşı tıslayarak cevap verdi.

Minu, Nicolaus'un bakışlarıyla karşılaştı. Nicolaus başını salladı ve Minu diğerlerine döndü. "Elias'ı öldüren, Rebecka'yı da öldürdü."

"Rebecka'nın intihar etmediğini nereden biliyorsun?" dedi Ida. "Belki de öyle yaptı. Hepinizin bildiği gibi yeme hastalığı vardı sonuçta."

Minu öfkелendiğini hissedebiliyordu. Bu hoştu. Öfke serbest bırakabileceği bir histi. "Kapat çenenil!" dedi yavaşça.

Ida'nın gözleri kocaman oldu. Yanaklarından yaşlar akmaya başladı. "Bu saçmalığa inanmayı reddediyorum!" diye bağırırdı. "Ölmek istemiyorum! Burada sizinle olmak istemiyorum!" Ida'nın sesi açık sonbahar havasını yarıp geçmişti.

"Ne yapacaksın peki?" dedi Linnéa soğuk bir ses tonuyla. "Ya ölmeyi ya da burada bizimle birlikte olmayı seçeceksin."

Minu en azından Linnéa'nın bunu anlamasına şükretti.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi sinirle Ida.

"Yalnızca tek bir şeyden emin olabiliriz," dedi Minu. Sonra sözlerine dramatik bir şekilde ara vererek tek tek diğerlerine baktı. Anlatmak

zorundaydılar, artık anlamak zorundaydılar. “Eğer bir araya gelmezsek öleceğiz.”

Ida kazağının koluyla gözyaşlarını öyle sert bir şekilde kuruladı ki yanakları kızardı.

“Aptallar gibi davrandık. Uyarılmamıza rağmen uyarıya kulak asmadık,” dedi Minu. “Uyarıyı gerçekten anlayan tek bir kişi vardı, o da Rebecka’ydı. Rebecka bir araya gelmeyişimizin yanlış olduğunu defalarca söyledi ve şu anda burada olmaması tüm bu zaman boyunca haklı olduğunun bir kanıtı.”

Diğerleri kabullenmiş görünüyordu. Rebecka’nın onları bir araya toplamak ve birlikte çalışmalarını sağlamak için gösterdiği tüm çabaları hiçe saymışlardı.

“Anlamıyorum...” dedi Ida cılız bir sesle. “Nasıl öylece... ölebilir?”

Minu, boğazındaki nefes almasını güçleştiren sert yumrunun acısını hafifletmek ve ağzından o önemli kelimeleri çıkartabilmek için yutkundu. “Birlikte çalışmak zorundayız. Rebecka’nın bizden istediği de buydu. Şimdi, bununla bir problemi olan var mı?”

Ida etrafını protesto etme amacıyla bakışlarını çizmelerine dikti.

“Var mısın, Ida?” diye sordu Minu.

“Evet,” diye cevap verdi Ida Minu’yu tersleyerek.

“Ben varım,” dedi Linnéa.

“Ben varım,” dedi Vanessa.

“Ben de varım,” dedi Anna-Karin.

“Ve ben de size yardım etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım,” dedi Nicolaus.

Minu onlara baktı ve Rebecka’nın sözlerini hatırladı. *Onların bunu anlaması için daha başka ne gerekiyor olabilir? Başka biri mi ölmeli? Elias yetmedi mi?* Hayır, yetmemişti. Şimdi diğerlerini suçlamamalıydı. Bu onu hiçbir yere götürmezdi. “Bugün Rebecka bana biri tarafından izlendiğinden bahsetti,” dedi Minu. “Benim evimin dışında duranın da onu takip eden kişi ile aynı kişi olduğuna inanıyorum. Aranızdan biri başka bir şey fark etti mi?”

“Elias ölmeden önce bir şey vardı,” dedi Linnéa. “Çok korkmuştu ama neden korktuğunu anlatamadı.”

Minu, Linnéa’nın söylediklerini dinlediğini göstermek için başını salladı. Linnéa’nın, gözyaşlarına hâkim olmak için çabaladığı çok açıktı. Minu onu teselli etmek istedi. Ama duyguları işin içine karıştırmak, Minu’nun şimdi yaratacağı illüzyonun kırılmasına sebep olabilirdi. Minu, en azından şimdilik, diğerleri umutlarını kaybetmesinler diye grubun lideriymiş gibi davranmalıydı. İnanılmaz küçük ve korkmuş hissetse de bunu onlara göstermek bencillik olurdu. Öyle bir durumda zar zor elde ettikleri kırılgan bağlılıkları bir saniyede kaybolabilirdi.

“Herhangi bir şey fark etmiş biri var mı?” diye sordu Minu.

Teker teker hayır anlamında başlarını salladılar. Minu yine yutkundu. Eğer yalnızca o, Elias ve Rebecca ise... Bunun anlamı sıranın onda olduğu muydu?

“Bizi takip edenin kim olduğunu ortaya çıkarmak zorundayız,” dedi Minu.

“Yoksa?” diye araya sıkıştırdı Nicolaus sesinde telaş ve heyecanla.

“Ve çok daha dikkatli olmalıyız. Anna-Karin...” Minu sözlerine kısa bir ara verdi. Bunu söylemek hiç beklemediği kadar zordu. Yün paltosu ve el örgüsü beresinin içinde her ne kadar zararsız görünse de aniden Anna-Karin’den biraz korktuğunu fark etti.

“Ne?” diye sordu Anna-Karin canı sıkılmış bir şekilde.

“Biliyorsun,” dedi Minu.

İda homurdanıyor ancak tek kelime etmiyordu.

“Ne yaptığımı kimsenin anladığı yok. Bunlar benimle ilgili şeyler,” dedi Anna-Karin ve dudaklarını büküp, çenesini öne çıkardığında şımarık bir çocuk gibi göründü.

“Bundan gerçekten emin olabilir misin?” diye sordu Nicolaus sessizce. “Oynadığın oyunların yalnızca seni kulisin arkasından izleyen bizler tarafından görülmesi elbette mümkün. Ancak okulda Seçilmişler’i izleyen başka biri daha olduğundan kendini büyük bir riske atıyorsun,” diye devam etti Nicolaus otoriter bir sesle.

“Okulun Şeytan’ın yuvası olduğunu biliyorduk ve Elias ile Rebecka hayatlarını orada kaybettiler.”

Anna-Karin’nin yüzü k pk rmızıydı Şimdi. “Benim g   lerimi kulland Ğımı nereden bilebilirsiniz ki? G   lerim olmadan popüler olmam o kadar mı imkânsız?”

Ida havalara girmiŐ , etrafına tuhaf tuhaf bakıyordu ama neyse ki tek kelime etmiyordu.

“Evet. Bu imkânsız,” dedi Vanessa tarafsızca yalnızca gerçeği iŐ aret ederek. “Kimse bir gece içinde popüler olmaz. Şöyle olmuyor.”

“Bunu yapmayı bırakmalısın,” dedi Minu.

Anna-Karin Minu’ya sinirli bir bakışı attı.

“Tanrım ne yapacağı? Bir ipucumuz var mı?” diye sordu Vanessa.

Minu gözünün ucuyla Nicolaus’a bakıyordu. Bir teori üzerine tartıŐ mıŐ lardı. Tam d Ő  nd  klerini a ıklayacağ  sırada teori ona çok inandırıcı gelmemeye baŐ lamıŐ tı ama bu Ő u ana dek akıllarına gelen tek açıklama olmuŐ tu.

“Rebecka’nın ölmeden önce müdire ile bir toplantısı olmuŐ tu...” dedi Minu. Kendisini anlayacağı umuduyla Linn a’ya baktı. Linn a anlamıŐ tı. “Elias’ın da bir toplantısı olmuŐ tu,” dedi Linn a.

“Adriana Lopez yaklaŐ ık iki yıl önce Engelsfors Lisesi’nin müdiresi oldu,” dedi Minu.

“Dur biraz,” dedi Ida. “*Müdirenin* mi suçlu olduğuna inanıyorsunuz?”

“Ben henüz öyle bir Ő ey söylemedim ve çok da fazla bir bilgim yok,” diye devam etti Minu, Ida’yı çok da umursamayarak. “Ama internette onunla ilgili biraz bilgi var. Buraya gelmeden önce Stockholm’deki bir okulda müdire yardımcısıymıŐ . Bundan önce ise  Ğretmen olarak  alıŐ mıŐ a benziyor. Ő u ana dek bulduğum hiçbir bilgi tuhaf görünmüyor. Onun gerçekte kim olduğu hakkında daha fazla bilgiye ulaŐ malıyız.”

“Bu mantıklı,” dedi Vanessa. “Demek istediğim Ő u ki okul Şeytan’ın yuvası, müdire ise bu pisliğin baŐçı.”

Minu en azından kimsenin ona g lmemiŐ  olmasının verdiği rahatlıkla evet anlamında baŐ ını salladı. “Bu bizim sahip olduğumuz tek ve

Halka

en iyi ipucu,” dedi Minu. “Ancak gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutmalıyız. Vanessa, annenin erkek arkadaşı bir polis. Şehirde tuhaf bir şey olduğunda mutlaka size anlatıyordur.”

“Bazen,” dedi Vanessa kısaca.

Minu tam da o anda yorgunluktan bitap düştüğünü hissetti. Gözlerini yumarak kendini dış dünyadan soyutlamaya ve şimdiye kadar içinde gömülü kalmış, açıklanması zor olan o gücü bulmaya çalıştı. Ama o güçten en ufak bir parça bile kalmamıştı.

Rebecka ölmüştü. Bu olay onu derinden etkiliyordu ve neredeyse düştü düşecekti.

“Minu?” diye seslendi Nicolaus.

“Ben şimdi eve gitmek zorundayım.”

• • •

Nicolaus ve Anna-Karin Minu’yu mahallesine bıraktıktan hemen sonra yağmur başladı. Şehrin dışına doğru yola çıktıklarında yağmur hızını iyice arttırmış Nicolaus’un arabası üzerinde gümbürdüyordu.

Nicolaus arabayı otobüs durağının yanına park etti. Çiftliğe doğru giden çakıl yol boyunca Anna-Karin’e eşlik etmek için ısrar etti. Çamurların içinde yürürlerken Nicolaus büyük, siyah şemsiyesiyle Anna-Karin ve kendisini yağmurdan koruyordu. Anna-Karin oldukça gergin bir şekilde, olur da Nicolaus onu tekrardan eleştirmeye başlarsa diye cevap vermek için hazırlanıyordu. Ama Nicolaus tek kelime etmiyordu.

Evin neredeyse önüne geldiklerinde Nicolaus durdu. Yağmur, şemsiye üzerinde patırdıyor ve etrafa tatlımsı bir toprak kokusu yayıyordu.

“Anna-Karin bu böyle devam edemez,” dedi Nicolaus. “Bundan biri zarar görebilir.” Nicolaus sinirli görünmüyordu. Daha çok huzursuz olmuş gibiydi. Kızı için endişelenen bir babayı andırıyordu. Anna-Karin diğerlerinin ne düşündüğünü umursamıyordu ama Nicolaus’u hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

“Söylediklerini düşüneneğim,” diye söz verdi Anna-Karin.

“Güzel.” Nicolaus yavaşça Anna-Karin’in omzuna dokundu ve atkısını döndü.

Anna-Karin yağmurun içinde koştu ve bahçedeki odunluğun çatısının altına sığındı. Eve girmek istemiyordu. şemsisi ile karanlığın içinde kaybolan Nicolaus'un arkasından bakıyordu. Onun ve Minu'nun haklı olduğunu biliyordu. Yaptığı şey tehlikeliydi. Bunun tüm bu zaman boyunca farkındaydı. Kendi içinde ne yaptığının çok iyi farkındaydı.

Ortaokul son sınıfta bir eroin bağımlısı sınıflarına gelerek bir konuşma yapmıştı. Adam uyuşturucuyu denediğı ilk sefer ait olduğı evini bulunduğunu hissettiğini söylemişti. Adamın ne dediğini Anna-Karin şimdi anlıyordu. Anna-Karin'in gücü onu ağır bir şekilde sarhoş etmişti. Bu g   Anna-Karin'in tüm hayatı boyunca taşıdığı o devasa kara deliklerin içini doldurmuştu. Belki de bu g  le birlikte bir kenara bırakması gereken tam da o kara deliklerdi...

Evet, kararını verdi. Bu riske girmeye değmezdi. Verdiğı karardan hoşnuttu. Yetişkin gibi hissediyordu. *Jari'yi elde eder etmez, diye düşündü. O zaman duracağım.*

Minu eve nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Tek hatırladığı annesinin kapıyı açtığı ve kendisinin neredeyse yere yığılmak üzere olduğuydu. Anne ve babası onu yatağına kadar götürürlerken Minu uzun bir süre ayağa kalkamayacağını biliyordu.

Yemeğin düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Anne ve babasının yemek yemesi konusunda yaptıkları ısrarlar üzerine kabul ettiği tek şey sıcak çay ve üzerine biraz tereyağı sürülmüş kızarmış ekmekti. Annesi Minu'nun yatağının kenarına oturup onu biraz olsun konuşturmaya çalışıyordu ama Minu, annesi ile konuşmak şöyle dursun ona bakamıyordu bile. Annesi sonunda denemeyi bıraktı. Odadan ayrılmadan önce içerisi biraz havalansın diye pencereyi açık bıraktı. Minu üşümeye başladığında kendinde kalkıp pencereyi kapatacak enerjiyi bile bulamadı. Pencereyi kapatan, odasına ona bakmak için gelen babası oldu. Babası yatağın kenarında duruyordu. Minu'ya onun için çok üzüldüğünü ve eğer bir şeye ihtiyacı olursa kendisine seslenmesini söyledi. Minu gözlerini kapattı. Tek istediği huzur içinde bırakılmaktı. Ağlayamıyordu bile. Tüm gece bir uyumuş bir uyanmış ve sabah kendini her zamankinden daha fazla bitkin hissetmişti.

Vanessa, Rebecca için okulda bir dakikalık saygı duruşunda bulunulacağını söylemek için aradı. Minu okula gitmeyi düşünmüyordu. Ölü için bir dakikalık saygı duruşu ona, insan ömrüyle alay etmek gibi geliyordu.

Günün geri kalanı hızla geçiyordu. Bazen uyuyordu. Bazen uyanıktı. Çok da fark etmiyordu. Babası hem onun nasıl olduğunu kontrol etmek hem de onu biraz daha fazla kızarmış ekmek yemeye zorlamak için eve öğle yemeği zamanı uğradı. Minu, kızarmış ekmeğin hepsini yiyemedi. Yediği kadarını da babası işe geri dönmek için ayrıldığında kustu. Karanlık çöktüğünde gölgelerin odasını ele geçirmesine izin verdi. Bu kez oldukça derin uyuyordu.

Dans pistinde duruyorlardı. Ağaçların yaprakları hiç olmadığı kadar kızarmıştı. Rebecka'nın üzerinde Ida'nın ilk gece giymiş olduğuna benzer uzun, beyaz bir gecelik vardı. Minu'nun üzerinde ise yalnızca külotu ve sütyeni vardı ve kendini çıplak hissettiği için utanıyordu.

"Geciktin," dedi Rebecka. Yüzünden bir şeylerin yanlış gittiği belli oluyordu. Derisinin altında bir şey kımıldıyor ve derisini dışarıya itiriyordu. Rebecka Minu'ya doğru bir adım attı. Minu, Rebecka'nın derisinin altındaki şeyin gittikçe ilerlediğini görebiliyordu. Rebecka'nın yanağının üzerinde küçük bir yara genişlemeye başladı. Yaradan dışarı doğru çıkan parlayan, sarı-beyaz bir şey vardı. Bu bir kurtçuktu. "Bana yardım et," dedi Rebecka ve ellerini uzattı. Parmaklarının ucu simsiyahı. "Yardım et bana," dedi Rebecka tekrar ve biraz daha yaklaştı.

Minu geri adım atmaya çalışıyordu ama havada sanki derin bir suyun içinde yüzmeye çalışıyormuş gibi güçlü bir basınç vardı. Kurtçuk yarının kenarında asılı duruyordu ve Minu'nun ayaklarına düşene dek kendi etrafında dönüp durdu. Rebecka'nın yüzündeki deri pek çok farklı yöne doğru dağılmaya başladı. Bir sürü parlayan sarı-beyaz kurtçuk, açılan yüz derisinden yavaşça dışarı doğru ilerlemeye başladı ve ölü ete doğru yöneldiler.

Rebecka ellerini Minu'nun omuzlarına koydu. "Ne yaptığını gördün mü?" dedi Rebecka. Soğuk parmaklarını Minu'nun boğazına doğru götürerek bastırıldığı anda Rebecka'nın yüzü tamamen çözülerek parçalandı.

Minu uyandığında boğazında sanki uzun bir süre bağırması gibi acı bir yanma hissetti. Akıl almayacak şekilde terlemişti. Çarşafı sırlıslıkla olmuştu. Örtüsü buruş buruştu ve yastığı nemli bir sünger gibiy-

di. Ama yeniden güç kazanmıştı. Yatağında yattığı her saat Rebecka'yı hayal kırıklığına uğratmak dışında hiçbir şey yapmıyordu. Rebecka'nın katilini; onu ve Elias'ı öldüren canavarı bulmak zorundaydı.

Minu yataktan kalktı, duşunu aldı ve dişlerini fırçaladı. Termometre sıfır dereceyi gösteriyordu. Üzerine siyah kot bir pantolon, bir tişört ve siyah örgü bir kazak giydi. Sonra yatağına dönerek dümdüz uzandı, kısa bir süre nefes almaya ihtiyacı vardı.

Anne ve babası işteydi. İkisine de mesaj atarak bugün okula gideceğini haber verdi. Buzdolabının önünde duruyordu ama yemek yeme düşüncesi ona kendini hâlâ kötü hissettiriyordu. Şimdi hâlâ gücü varken yola çıkmak en iyisi olurdu. Güneş gözleri kör edecek kadar parlaktı ancak insanı ısıtmıyordu. Kestirme yoldan gitmek için çayırların üzerinde yürüdüğünde buzdan donmuş eski çakıl kalıntıları çizmelerinin altında çatırdıyordu. Çayırların üzerinde okulu uzaktan görebiliyordu. Minu'nun bakışları otomatik olarak çatıya yöneldi. Rebecka havada ne kadar kalmıştı? Bir saniye mi? İki saniye mi? Düşerken bağırması mıydı?

Aniden bir benzin istasyonunda durdu. Sarı arka plan üstünde siyah harfler... Yalnızca büyük, bağırان harfler... **REBECKA'NIN ERKEK ARKADAŞI İNTİHAR ANLAŞMASINI ANLATTI...**

Minu benzin istasyonunun keskin floresan ışıkları altında bir akşam gazetesi aldı. Üç başlık. Dünyadaki benzer "anlaşmalar" hakkında olan haber dışındaki iki haber Cissi'ye aitti. Minu sayfalara hızlı hızlı bakıyordu. Müdirenin yarı sansürlenmiş pasaport fotoğrafı. Elias'ın bir fotoğrafı. Okulun kasvetli ve bulutlu bir gökyüzüne karşı bir fotoğrafı. Rebecka'nın düşüşünü kırık çizgili oklarla resmeden bir kısım. Rebecka'nın öldüğü yere öğrenciler tarafından bırakılan mumların, çiçeklerin ve kalpli kartların yer aldığı yakın plan bir fotoğraf! Mutfak masasında ellerini birleştirmiş bir şekilde oturan Rebecka'nın annesinin bir fotoğrafı. Rebecka'nın dokuzuncu sınıftan kalan bir okul fotoğrafının tam sayfa hâli. Minu kendi okul fotoğrafını çektiirmekten ne kadar nefret ettiğini hatırladı.

Minu yavaşça Rebecka'nın yüzüne dokundu. Bu, Rebecka'ya ait güzel bir fotoğraftı. Rebecka bu fotoğrafı seviyor olmalıydı. Minu okula

doğru yürürken gazetenin sayfalarını karıştırmaya devam etti. Gustaf ile yapılmış bir röportajı gördüğünde sayfaları çevirmeyi bıraktı. Gazetede Gustaf'ın bile ortaokul sonda çektiği fotoğrafı vardı. Gustaf kameraya kendinden o kadar emin bir şekilde gülümsüyordu ki bir insan, her seferinde başkalarından çok iyi görüldüğünü ancak bu kadar belli edebilirdi. Bu dünyada tek bir derdi bile olmamışa benziyordu. Gustaf'ın sözlerinden yaptıkları bir alıntı ana başlıkla zıtlık oluşturuyor ve yürek parçalıyordu: "Onu asla unutmayacağım." Ama Minu yazıyı aceleyle gözden geçirdiğinde öfkesi gittikçe büyüdü.

Haber, Rebecka'yı okulun en popüler öğrencilerinden biri olarak tanımlıyordu ama öte yandan Rebecka'yı özünde içe kapanık ve bunalımlı biriymiş gibi gösteriyordu. Gustaf, Rebecka'nın kendisine anlatmak istemediği şeylerin aslında farkında olduğunu söylüyordu. Rebecka'nın yeme bozukluğuyla ilgili çıkan dedikodulara yorum yapıyordu. "*Ben doğru olduğuna inanıyorum.*" Rebecka'ya olabileceği her şekilde yardım etmeyi denediğini söyleyerek mükemmel erkek arkadaş portresi çizmeye çalışıyordu. Sonra da sorumluluktan sıyrılmaya çalışıyordu: "*Sonuç olarak kendisine yardım edilmesini istemeyen bir insana yardım edemezsiniz.*" Minu'yu en çok sinirlendiren son cümle oldu. "*Belki de orada, şimdi burada olabileceğinden çok daha iyi hissediyordur.*" Sanki olan şey pozitif bir şeymiş gibi. Minu gazeteyi buruşturarak okul kapısı dışındaki çöp bidonlarından birine fırlattı.

"Affedersiniz, size birkaç soru sorabilir miyiz?"

Minu başını yukarı kaldırdığında televizyon kamerasının siyah ve parlak lensi ile karşılaştı. Bir mikrofon neredeyse burnuna bastırılıyordu. Muhabir kendini tanıtarak hangi kanaldan geldiğini söyledi. Muhabirin arkasında birçok gazeteci duruyordu. Hepsinin yüzünde beklenti dolu ve sabırsız bir ifade vardı. Radyo kanallarından, yerel gazeteden, akşam ya da sabah gazetelerinden ve televizyondaki haber kanallarından geliyorlardı.

"Sizin Rebecka'nın en yakın arkadaşlarından biri olduğunuzu biliyorum," dedi muhabir. Saçı o kadar mükemmel ve parlaktı ki gerçekmiş gibi görünmüyordu.

Minu daha önce böyle bir saç hiç görmemişti. Diğer gazeteciler de yaklaştılar. Pek çoğu, olur da Minu önemli bir şey söyler diye ellerinde not defteri ve kalem hazır bekliyordu.

Minu beyninin çıkmaz bir sokağa girdiğini hissediyordu. Kameralar gittikçe yaklaşıyordu.

“Sen Minu’sun değil mi?” dedi kadın.

Minu kadının elinde kırıksık bir okul yıllığı gördü. Kendi resmi belirgin kırmızı halkalar içinde işaretlenmişti. Rebecka’nınki de. “Olanlar korkunç. Rebecka’nın içinde olduğu intihar anlaşması ile ilgili ne biliyorsun?”

“İntihar anlaşması yok,” dedi Minu.

Kamera lensi burnunun ucunda duruyordu. Minu’yu yutmaya hazır büyük bir boşluk gibiydi. “Sen de anlaşmanın içinde misin?” diye sordu kadın.

Minu yalnızca kadına bakmakla yetindi. Kadının ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu? “Anlaşmanın içinde kaç kişi var?”

Minu’nun kalbi hızla atmaya başladığında baş dönmesi geri geldi. Minu bakışlarını yere indirerek okul girişi boyunca yürümeye devam etti. Arkasından adını bağırان kadını duymazdan geliyordu.

“Ne kadar da korkunç bir yaklaşım şekli...” dedi yabancı bir adam Minu’ya.

Minu şüpheyle adamı süzdü. Genç, uzun ve sakallı bir adamdı. Böyle bir tipten hoşlananlar için muhtemelen yakışıklı sayılırdı. “İşte bu kadın gibiler biz gazetecilerin kötü bir üne sahip olmasına yol açıyor.”

Minu gözlerini başka tarafa çevirdi ve bakışları Rebecka’nın öldüğü yeri çevreleyen çiçek ve mumlara takıldı. Okulun ana giriş kapısına doğru yürümeye devam etti. Sakallı da kendisinin akşam gazetelerinin birinde çalıştığını söyleyerek Minu’nun peşinden geliyordu. Cissi’nin haberlerini satmadığı akşam gazetelerinden biriydi bu. “Arkadaşından bahsetsen. Ben de böylece gazeteye doğru bir şekilde yazarım ha?” dedi adam.

İçinden buradaki muhabirlerin öğrencilere intihar anlaşmasının son kurbanı Minu'yı tanıyıp tanımadıklarını sormak için yakında okula tekrar gelip gelmeyeceklerini merak ediyordu.

“Anlaşma hakkında ne biliyorsan bundan her koşulda bahsedebilirsin değil mi? Bunun durdurulması gerektiğini anlıyorsundur! Yoksa başkalarının da mı ölmesini istiyorsun ha?”

Minu okul basamaklarında durdu ve arkasını döndü. Sakallı -bir Labrador gibi ve Minu da elinde tenis topu tutan sahibiymişesine- genç kızı istekli bir şekilde baktı. Neredeyse salyaları akacaktı. “Hadi Minu. Benimle konuşabilirsin. Ben liseden mezun olalı çok olmadı, neye benzediğini hatırlıyorum.”

Minu sırt çantasını sırtından alarak elinde tutmaya başladı. Çantayı onun üzerine atmak çok kolay olurdu. Kimya kitabı çok a ırdı. Acıtırdı. “Anlaşma falan yok,” dedi Minu. Arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı  ıktı.

Vanessa kapının tam önünde duruyor ve telefonla konuşuyordu. Bakışları bir saniye için karşılaştı. Vanessa telefonu kula ından indirdi ama Minu durmadı bile. Koridor boyunca yürüyerek dolabının önüne geldi. Yolda Anna-Karin'in yanından geçmişti. Anna-Karin etrafı hayranları ile kuşatılmış bir şekilde oturma grubunun yanındaki bir masa üzerinde sözüm sözüm süzülerek oturuyordu. Minu'yı gördüğünde cümlesini yarıda kesti. Bir saniye için yerinden kalkacak gibi göründü ama sonra diğerlerine dönerek konuşmaya devam etti. Julia ve Felicia yüksek kahkahalarla güldüler.

Minu dolaptan matematik defterini ve kitabını aldı, çantasına yerleştirdi ve dolabını kapattı. Arkasını döndüğünde Anna-Karin orada duruyordu. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Minu omuzlarını kaldırıp indirdi.

“Bugün müdirenin ofisini inceleyece im,” dedi Anna-Karin alçak bir sesle. “Nicolaus bugün müdirenin tüm öğleden sonra il e okulları toplan-tısında olacağını söyledi. Bir tek müdire yardımcısını atlatmam gerekecek.”

Minu tereddüt ediyordu. Anna-Karin daha fazla risk almamalıydı. Ama  te yandan alternatif olarak ellerinde başka hangi çözüm vardı ki?

“Ögle yemeğinden sonraki ilk teneffüste yapacağım,” dedi Anna-Karin ve yerine geri döndü.

Minu koridor boyunca koşuyordu. Merdivenlerden yukarı çıkmadan önce sırtı boyunca akan ve pantolonunun içine doğru ilerleyen teri hissetti. İkinci kata geldiğinde artık daha fazla hareket edemeyeceğini anladı. Biraz oturmalı ve nefes almalıydı. Yere baktığında taşların üzerinde sanki sonsuza dek orada kalacaklarmış gibi duran fosilleri gördü. Bu fosiller kafadan bacaklıların bir takımına ait olan türlerini temsil ediyordu. Bu küçük hayvanların adını şimdi hatırlıyordu... Gözünün ucuyla kot pantolon giymiş bacakların merdivenden yukarıya doğru koştuklarını gördü. Bağırış, kahkaha ve kopuk kopuk cümleler duyuyordu: “...benden hoşlandığına inanıyorum, sadece bunu nasıl belli edeceğini bilmiyor...” “Yeter ama artık! Yeter! Şaka mı yapıyorsunuz?” “... her zaman söylüyorum hiçbir zaman çalışmıyor ama testte otuzda yirmi sekiz yaptı...”

Minu ayağa kalktığı anda başına kan gitmiyormuş gibi hissediyordu. Dizleri tutmuyordu ve bu dizleri tutmama klişesinin aslında doğru olması onu hayrete düşürdü, gerçekten dizleri tutmuyordu.

Karanlık görüş alanını kapatıyordu. Bu, hayata sivri bir koninin içinden bakmak gibiydi. Sonunda dengesini yitirdi. Ama biri onu kollarından yakalamıştı. Gözlerini açtığı anda doğrudan Max'ın endişeli gözlerinin içerisine bakıyordu. Basamaklardan birine oturdu, duvara yaslandı. Max o kadar yakın duruyordu ki Minu onun nefes alış verişini duyabiliyordu. Max da onun nefesini hissediyor muydu peki? Ağzında tuhaf bir tat vardı ve muhtemelen nefesi de kokuyordu.

“Nasılсын? Okul hemşirelerini çağırayım mı?” dedi Max.

Minu nefes alabilmek için Max'tan öte tarafa döndü. “Endişelenecek bir şey yok. Pek bir şey yemedim hepsi bu,” diye mırıldandı Minu. Şimdi insanların etrafta durmuş onlara baktıklarını fark ediyordu.

Max evrak çantasının içinden bir muz çıkardı. Minu muzunu aldı ve yerinden kalkmayı denemesiyle siyah noktaların gözlerinin önünde dönerek dans etmeye başlaması bir oldu.

“Önce şunu ye,” dedi Max.

“Teşekkür ederim,” dedi Minu. “Ben artık başımın çaresine bakarım.”

Ama Max hiçbir yere kıvıldamayarak onun yanında kaldı. Minu panikledi. Max ona böyle yakından ve dikkatle bakarken önünde bir şey, özellikle muz gibi biraz sapkın bir biçime sahip bir meyveyi yemeyi hayal edemiyordu.

Minu muzun kabuğunu yavaşça soymaya başladı. O kadar yavaşça soyuyordu ki Minu Max’ın bundan yorulup orayı terk edeceğini umuyordu ama Max kılını bile kıpırdatmıyordu. Minu muzun ağzına doğru götürdü. Hayır, bunu kesinlikle yapamazdı. Onun yerine muzun eliyle küçük parçalara bölerek yemeye başladı. İçinden ellerinin çok da kirlenmemesini umuyordu. Muz parçalarını çiğnerken sanki ağzını şapırdatıyormuş gibi geliyordu. Max artık gidemez miydi?

“Rebecka’ya olanlar için inanılmaz derecede üzüldüm. Siz arkadaşınız değil mi?” dedi Max.

“Evet,” dedi Minu ağzı çiğnenmiş muz dolu bir şekilde.

Max bir şey söylemek istermiş gibi bakıyordu. Bunun yerine Minu’nun yanına oturarak kolunu Minu’nun omzuna koydu.

Max’ın bu son hareketinde Minu’yu Rebecka öldüğünden beri ilk kez ağlatacak özel bir şey vardı. Max’ın kolundan yayılan sıcaklık Minu’nun boğazındaki yumruyu çözdü ve gözlerinden yaşlar boşaldı. Merdiven boşluğunda bir yerde biri onlara ılık çaldı. Minu bunu umursamadı. Şu anda yamulmuş bir surat ve elinde yarısı yenmiş bir muz ile iki gözü iki çeşme ağlayan, depresyonlu bir maymun gibi görüldüğünden emindi ama bunu bile umursamıyordu.

Lütfen, hiçbir şey söyleme, diye düşündü Minu. *Söyleyecek hiçbir şey yok ve illa da bir şey söylemeyi deneyeceksen bil ki bu yalnızca anı mahvedecek. Şu anda burada olanın ta kendisi bize yardım edebilecek tek şey.*

Max sessizliğini korudu. Kısa süre sonra zil çaldı. Etraflarındaki öğrenciler teneffüs ziliyle sınıflarına dağılıp ortadan kayboldular. Max’ın kolu hâlâ Minu’nun omzunda duruyordu. Sakin ve sabit bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Halka

Minu gözyaşlarını örgü kazağının kolları ile kuruladı. Göz kalemi muhtemelen tüm yüzüne bulaşmıştı. “Yüzümü yıkamalıyım,” dedi.

“Sakın acele etme,” dedi Max yerinden kalkıp merdivenlerden yukarı çıkmaya başlayarak. Tam Minu’nun görüş mesafesinden çıkacağı sırada arkasını dönerek hafifçe gülümsedi.

Minu iyi olduğunu anlatmak ister gibi başını salladı. Minu, Max’ın arkasından bakarak burnunu çekti ve kuvveti kalmamış bacakları üzerinde yükseldi.

Müdire yardımcısı Tommy Ekberg öğle yemeği arasından geri döndüğünde Anna-Karin ofisinin dışında durmuş, onu bekliyordu. Müdire yardımcısı Anna-Karin'i selamladıktan sonra kibarca gülümseyip, "Merhaba," dedi.

Adriana Lopez'in kendisine en yakın astı, parlayan kel bir başa ve gür bir bıyığa sahip kısa bir adamdı. Üzerinde cıfcaflı bir gömlek vardı. Kendisine biraz dar gelen pantolonunun üzerinden göbeği fışkırıyordu.

"Düşündüm de siz beni içeriye, müdirenin odasına alabilirsiniz," dedi Anna-Karin.

Müdire yardımcısı hayret içinde Anna-Karin'e baktı. Bir şey söylemek için ağzını açtı.

Yalnızca dediğimi yap, diye komut verdi Anna-Karin.

Tommy Ekberg, Anna-Karin'e mahzun bir şekilde bakarak iç geçirdi ve sürekli pantolonunun arka cebinde taşıdığı o devasa anahtar yığını çıkardı. "Şimdi mi?" diye sordu. Müdire yardımcısı, anahtarları denerken şingirdama sesleri duyuldu.

Anna-Karin başını salladı ve müdire yardımcısı önde Anna-Karin arkada müdirenin odasına doğru ilerlediler. *Şimdi sen kendi ofisine git ve bana bu iyiliği yaptığını unutana kadar tamamen başka şeyler düşün,* diye emir verdi Anna-Karin ve gözlerini müdire yardımcısının kelinin üzerinde halkalar oluşturan pul pul dökülmüş deri parçalarının başladığı yere, boynuna dikti.

“Elbette öyle olacak!” diye cevap verdi müdire yardımcısı canlı bir şekilde, kapıyı açmak için anahtarı çevirirken. Müdirenin kapısını ardına kadar davetkâr bir tavırla açtı. “Öyleyse şimdi ben kendi odama gidiyor ve başka şeyler düşünüyorum!”

Anna-Karin kapıyı kapattı. Sonra pencereye doğru yürüdü ve stor perdeleri aşağı indirdi. Odanın içerisi kararınca Anna-Karin abajurunda yusufçuklar olan çalışma masası lambasını yaktı. Etrafına bakındı. Çalışma masası boş ve temizdi. Dinozorlar zamanından kalma bilgisayarı çalıştırdı. Çirkin, gri bir plastik kutu üzerindeki bilgisayar ekranı titriyordu. Bilgisayar bitkin durumda ağır ağır mırıldanıyordu ve ekranda yavaşça gün batımını sergileyen bir fotoğraf belirdi. Anna-Karin maalesef parolayı soran bir kutucukla karşılaştı. Adriana Lopez’i şifresinin ne olduğunu tahmin edecek kadar tanıımıyordu. Bilgisayarı kapattı. Kitap rafına doğru ilerledi, gelişigüzel bazı dosyalar seçerek içlerini karıştırmaya başladı. Dosyalar ders planları, ekonomik raporlar, başvuru mektupları ve maaş çıktıları ile ilgili bilgiler içeriyordu. Enteresan hiçbir şey yoktu. Aniden odanın dışından gelen ayak seslerini duydu. Panik bir yük treni gibi hızla içine doğru ilerliyordu. Ama genç kız çelik gibi sapasağlam, hiç kıpırdamadan duruyordu. Rebecka’yı düşünüyordu. Herkesin iyiliğini isteyen, Anna-Karin’e nazik olan nadir insanlardan biri olan Rebecka’yı. Grubu bir arada tutmayı deneyen Rebecka’yı. Anna-Karin, Rebecka’nın tüm arama ve mesajlarını görmezden geldiği için vicdan azabı duyuyordu. Hatasını, verdiği zararı telafi etmek istiyordu.

Tekli koltuğun üzerinde duran kapalı siyah bir el çantası gördü. Bu çanta her sabah okula geldiğinde müdirenin kolunda asılı olan çantaydı.

Anna-Karin’in sanki uzun zamandır yumruklarını sıkıyormuş gibi elleri terliyordu. *Terli sürtük.*

El çantasına doğru sanki çanta onu ısıracaktı gibi yavaşça yürüdü. Çantayı omuz askısından kaldırdığında ağırlığını hissetti. Anna-Karin çantanın içindekileri dikkatlice masanın üzerine boşalttı. Makyaj malzemeleri, tamponlar, mendiller, siyah bir ajanda ve *Hermes* yazılı bir anahtarlığa geçirilmiş bir anahtar bulunuyordu. Anna-Karin odanın

içinde etrafına bakındı. Her şey çok basit görünüyordu. Ya bugün Adriana Lopez il e okulları toplantısında falan değilse? Ya Anna-Karin şu anda bir tuzağa doğru adım adım yürüyorsa?

Anna-Karin içinden gelen ve ofisten koşarak çıkması gerektiğini söyleyen sese karşı direniyordu. Odadan korkak gibi kaçmak yerine ellerini pantolonuna sildi ve ajandanın lastiğini çıkardı. Müdirenin yazı stili kişiliğini yansıtıyordu: Sade ve m kemm l. Anna-Karin ajandanın içini hızlıca karıştırdı. Ajandada hem Elias hem de Rebecka ile olan toplantıları yazıyordu ama ne bir be  köşeli yıldız ne de onların hayatlarını almaktan bahseden bir not vardı.

Anna-Karin sayfaları bugünün tarihine doğru çevirirken nefesini tutuyordu. Evet, bu  gleden sonra saat bir ve dört arasında bir toplantısı olduğu yazıyordu. İleriye doğru birkaç sayfa daha çevirdi. Cuma gününün olduğu sayfada tek bir not bulunuyordu: *Stockholm'e giden tren 17.42. Rezervasyon numarası XPJ0982U*. Ve pazar gününe ait sayfa üzerinde: *Engelsfors'a giden tren 13.18*.

Demek ki müdire hafta sonu evinde olmayacaktı. Evde kimse olmayacaktı. Onlara Adriana Lopez'in gerçekte kim olduğunu anlatacak bir şey bulma şansını yakalamak istiyorlarsa bu fırsatın peşinden gitmek zorundaydılar. Anna-Karin anahtarlığı masanın üzerinden alıp cebine koyduğunda hafıf bir  ıngırdama sesi duyuldu.

• • •

Vanessa kıvrılmış hâlde koltukta oturuyordu. Uyluk kemiğinde Wille'nin dizüstü bilgisayarının neredeyse yakıcı sıcaklığını hissediyordu.

“Tanrım,  u klavyenin tuşlarına ne kadar da sert basıyorsun, bilgisayarımı mahvedeceksin,” dedi Wille.

“Senin bilgisayarın bozuk,” dedi Vanessa. “Fanı tamamen  lm   bunun.”

“Ne zaman teknik uzman oldun sen?” diye sırıttı Wille.

Vanessa ters bir şey söylememek için dudaklarını kenetledi. *Bırak da huzur içinde dünyayı kurtarayım*, diye düşündü.

Minu onlardan yalnızca internette kendi aralarında sohbet ederler-

ken kullanmak üzere bir elektronik posta adresi edinmelerini istemişti. Vanessa bunun gerçekte ne kadar lüzumlu bir şey olduğunu merak ediyordu. Eski zamanlardan bu yana var olan bir Şeytan, interneti nasıl kullanacağını öğrenir miydi? Gerçi hangi güvenlik önlemlerinin gerekli olduğunu kim bilebilirdi ki? Rebecka ölmüştü. Vanessa bunu her düşündüğünde tokat yemiş gibi hissediyordu.

“Bu kadar gizli ne yapıyorsun sen orada? Porno sitelerinde mi geziniyorsun yoksa?” dedi Wille. Koltuğun üzerinde kayarak Vanessa’ya biraz daha yaklaştı.

“Beni bir beş dakika rahat bırakabilir misin?” dedi sinirle Vanessa ve Wille’yi kendinden öteye itti.

Ekranın üzerindeki tartışmayı ele geçiren isim, lanetli yaygarasıyla ünlü Ida’ydı. Ida hafta sonu müdirenin evine izinsiz girmek hakkında bir oylama yapılmasını talep ediyordu. Eğer cevap alması bir saniyenin yarısını geçiyorsa yerinde duramayan bir ortaokul çocuğu gibi sorduğu soruyu tekrar tekrar yazıyordu.

Ben varım, diye oyladı Vanessa ve kendisine katılanların takdirini aldı.

Wille daha da yakına geliyor ve başını Vanessa’nın dizlerinin arasına sokmaya çalışıyordu.

“Yılışık herif! Bir rahat bırakmadın ki nefes alayım!” dedi Vanessa.

“Ama bu kadar önemli olan ne?” diye söylendi Wille.

“Özel!”

Wille koltuğun öbür ucuna doğru kaymaya başladı. “Orada oturup yeni erkek arkadaşınla mı sohbet ediyorsun?” Sesiyle şaka yaptığını belli etmeye çalışmıştı ama Vanessa, Wille’nin ne ima etmeye çalıştığını anladı. Cevap vermeye bile tenezzül etmedi. Wille ayak başparmağı ile Vanessa’nın uyluk kemiğini dürtmeye başladı. Ekranda Minu’nun, Nicolaus’un da onlarla gelip gelmeyeceğine dair sorusu yazıyordu. Bir haneye tecavüz sırasında Nicolaus ile olma fikri üzerine Vanessa sırtarak gülmeye başladı. Wille bu gülümsemeyi mutlaka yanlış anlayacak ve her şeye rağmen Vanessa’nın kendisini biraz eğlenceli bulduğunu

d    necekti.

“Kim o zaman?” dedi Wille. “S  yle, s  yle, s  yle!”

Wille ayak ba parma  nı Vanessa’nın uyluk kemi  ine şöyle sert bir   ekilde bastırıyordu ki Vanessa’nın dizlerindeki bilgisayar hopladı. Vanessa sohbetten ayrılarak bilgisayar ekranını   iddetle kapattı. Wille’ye   ld  r  c   bir bakı   atmayı denedi ama onun   u anda   ok yakı  ıklı oldu  u ger  e  i az   nce ona kar  ı hissetti  i   fkeyi alıp g  t  rd  . Sa  ları bir yana taralıydı ve y  z  nde ‘nasıl oluyormu  ’ g  l  msemesi vardı. Wille’nin y  zerindeki gri e  ofmanları esasında   irkin ve sarkık olmalarına ra  men seviyordu Vanessa.

“Vanessa?” diye ba  ırdı Wille’nin annesi Sirpa mutfaktan. “Ak  am yeme  ine kalacak mısın?”

“Evet, te  ekk  r ederim!” diye cevap verdi Vanessa y  ksek bir sesle. Sirpa her zaman nazik ve d     nceliydi ve Vanessa’nın bildi  i en lezzetli yemekleri yapıyordu. Hi   s  ylenmiyor, k  t   ele  tiri nedir bilmiyordu.

“Yemekte ne var anne?” diye ba  ırdı Wille.

“Kıyma soslu spagetti.” Wille, Vanessa’ya bakıyor ve ıslık   alıyordu.

Wille’yi sevdi  ini d     nd   Vanessa. Gerisi   nemli de  ildi. Gerisi d  zeltilebilirdi. Gerisi s  z  c    , Wille’nin   ocuksu   ekicili  i ile ilgili yanlarını i  eriyordu. H  l   annesi ile ya  ıyordu. Bir i  i yoktu. Ger  i g  r  n    e bakılırsa bu   ehirde pek i   de yoktu. Ama   nemli olan bu de  ildi.   nemli olan onun bu h  linin keyfini s  rmesiydi. Wille bazen bankadan biraz para   ekiyor ve bu paranın bir kısmını Engelsfors’un etrafındaki ormanda gizlenen k     k s    n  klarında ya  ayan Jonte’ye y  ksek faizle bor   olarak veriyordu. Sonra bu parayı kıyafetlere, bilgisayar oyunlarına ve Sirpa’nın hediyelerine harcıyordu. Annesi Sirpa’ya g  zel hediyeler almak Wille’nin ho  una gidiyordu. Sirpa, o  lundan pahalı bir parf  m veya mutfak i  in yeni bir radyo aldı  ında hem mutlu hem de a  lamaklı oluyordu. Wille’nin o parayla hediye almak yerine kiraya veya yeme  e katkıda bulunması gerekti  i d     n  cesi ne Wille’nin ne de annesinin d  nya g  r    ne aitmi   gibi g  r  n  yordu. Ama Vanessa’nın i  i, annesine hediye verdi  i anlarda Wille’ye baktı  ında umutla doluyordu. Vanessa’nın tek yapması gereken Wille’nin, ne kadar iyi biri ol-

duğunun farkına varmasını sağlamaktı. Wille, Jonte ve onun kaybedenler çetesi ile takılmak için fazla iyiydi. Wille sonsuza dek Engelsfors'ta kalmak için fazla iyiydi.

• • •

Minu sohbetten ayrılarak bilgisayarı dinlenme moduna aldı. Ida'nın her şeye karşı çıkacağını tahmin etmesine rağmen yine de hâlâ sinirinin bozuk olduğunu hissediyordu.

Minu'nun annesi ona her insanın bir açıklaması, bir formülü olduğunu öğretmişti: Kimya, genetik miras, çocukluktaki deneyimler ve öğrenilmiş davranışlardan oluşan bir bileşimdi bu. Annesi, Kevin Mansson kreşteki herkesin başında terör estirdiğinde oradaydı ve annesine göre Kevin'ın o günkü davranışı bugünkü tüm problemlerinin de açıklamasını içinde barındırıyordu.

Minu, Ida'yı düşünerek onun nasıl açıklanabileceğini merak etti. Ida'nın ailesi Ida üzerinde bugün onun herkese uyguladığı türden bir baskı mı uygulamıştı? Yoksa kaba olduğunda eğlenceli olduğunu mu sanıyordu yalnızca? Yaptığının farkında olmalıydı, değil mi?

Minu aniden Ida ile hiçbir zaman gerçek anlamda konuşmadığını fark etti. Onunla yalnızca tüm grup bir araya geldiğinde konuşmuştu ve gruptaki herkesin Ida'dan hoşlanmadığına şüphe yoktu. Belki de bu yüzden hemen kendini savunmaya geçmesinde garip bir şey yoktu? Belki de ona bir adi biri gibi davranmaktan başka bir seçim bırakmamışlardı?

Minu cep telefonunu alarak Ida'yı aradı. Telefondan Ida'nın numarasının meşgul olduğunu söyleyen sinyaller geliyordu. Minu rahatlamış hissetti. Ida cevap vermeyecekti ama Minu tam telefonunu kapatacakken sinyal kesildi ve Ida telefonunu açtı. "Alo?"

Minu telefonu kapatmayı düşünüyordu.

"Alo?" dedi Ida sabırsızca.

"Merhaba. Ben... Minu."

"Evet ve?"

"Rahatsız mı ediyorum?"

Ida sızlanıyordu. “Hayır, aradığın için çok mutluyum.”

Minu, Ida’yı aradığı için yoğun bir pişmanlık duyuyordu. Kendini önceden hazırlamalı ve belki de bir çeşit strateji belirlemeliydi.

“Öylece durup telefona mı üfleyeceksin yoksa?” diye iç geçirdi Ida.

“Bunu bir kenara bırakamaz mıyız?” dedi Minu.

“Ne?”

“Arkadaş olamadığımızı biliyorum... Yani beşimizin, demek istiyorum. Ama mesele çıkarmaya ve birbirimizden şikâyet etmeye devam etmek zorunda mıyız?”

“Eğer biri benim hakkımda mesele çıkarıp şikâyet ediyorsa ben de aynısını ona yaparım.”

Ida ile konuşmak insanın başını duvara vurması gibiydi. Sert bir duvara, oldukça sert bir duvara. “Ben de bunu söylemeye çalışıyorum...” dedi Minu. “Bu bizi hiçbir yere götürmüyor.”

“Bunu o sürtüğe, uyuşturucu bağımlısına ve tombula söyle.”

Minu’nun kafasına sanki yıldırım düştü. “Tanrı aşkına bebek gibi davranmayı bırak!” diye bağırdı Minu.

Ida kıkırdamaya başladı ve Minu bu mücadeleyi kaybettiğini anladı.

“Ben yalnızca gerçeği söylüyorum,” dedi Ida sakince. “Eğer insanlar gerçeği duymaya katlanamıyorsa bu benim problemim değil!”

“Ne olmasını dilediğimi biliyor musun?” dedi Minu. “Umarım gelecek sefer senin sıran olur. Eğer sen ölürsen dünya çok daha iyi bir yer olur.”

Minu konuşmayı sonlandırdığında telefonunu neredeyse duvara atıyordu. Bunun yerine yatağın üzerine fırlatınca telefon yatağın üzerinde zıpladı. Keşke sinirlendiğinde öfkesini hafifletmek için perdeleri söken, etrafa tabak bardak fırlatan, kitap rafları indiren ve tüm evi alaşağı eden tiplerden biri olabilseydi.

Rebecka’nın hatırı için grubu bir arada tutmayı deniyordu, öfkesini etrafa zarar vererek çıkarmak yerine bir insana söylenebilecek belki en ağır sözcükleri söylemişti. Ida’dan nefret etmek için daha büyük sebepleri olan Linnéa ve Anna-Karin bile Ida’yla bu şekilde konuşmamışlardı. Minu bir insanın diğer insana söyleyebileceği en korkunç şeyi söylemişti.

Adriana Lopez'in evi okula on dakikalık yürüme mesafesinde Küçük Sakinlik adlı bir alanda bulunuyordu. Minu civarlarda Büyük Sakinlik adlı bir yerin olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü eğer böyle bir yer varsa, adrenalinin vücuduna aktığı şu dakikalarda orayı büyük bir zevkle ziyaret etmek isterdi. Etrafına kıyasla içinde çok daha fazla boş arazi bulunan bu alandaki villalar birbirlerinden uzağa inşa edilmişti. Yangın geçirmiş bir evin, is ve dumanlardan kapkara olmuş kalıntıları yıkılmayı bekliyordu. Bu kalıntılar ay ışığı altında çok ürperici görünüyordular.

Dedikodulara göre yangın geçirmiş bu evin bodrum katında birbirine bağlı olan bekâr ve evli çiftlerin cinsel ilişkiye girme amaçlı geçici olarak partnerlerini değiştirdikleri gizli bir kulüp bulunuyormuş. Ev kıskanç bir kadın tarafından ateşe verilmiş. Yine dedikodulara göre içlerinden bazıları alevler arasında can vermiş, bazı geceler hâlâ ruhlarının seslerini, hem zevkten hem de acından ötürü cılız inlemelerini duymak mümkünmüş.

Minu'nun hem soğuk havadan hem de bu hikâyelerin saldıgı korkudan içi ürperdi. Ceketinin fermuarını çenesine kadar çekti. Yanmış evi tam arkasında bırakacakken eve hızlı bir bakış attı. Hiçbir hayalet sesi duyulmuyordu. Yanmış evle yanındaki ev arasındaki boş alanda, gölgelerin arasında aniden simsiyah bir şey belirdi. Siyah şey onu selamlamak için elini kaldırdığında Minu koşmaya başlayacaktı.

Bu Linnéa'ydı. Sokak boyunca yürümeye başladılar. Minu arkalarında bıraktıkları her pencereye bakıp onları izleyen meraklı gözler var mı diye kontrol ediyordu. Eve görünmez Vanessa ile gireceği için pişman olmaya başlıyordu. Gruptaki herkes Minu'nun grubun en "akıllı" üyesi olduğu için mutlaka bu operasyonda bulunması gerektiğini düşünmüştü. Minu bunu öğrendiğinde aldığı övgüler korkusunu unutturmuştu.

Minu içinden insanın bir şeye evet dedikten sonra bundan pişman olması daha fazla mümkün mü, diye soruyordu. Linnéa'nın gülümsediğini fark etti. "Bu kadar eğlenceli olan ne?" diye fısıldadı Minu.

"Düşündüm de bu senin için pek de tipik bir tatil aktivitesi değil."

Minu aşırı ahlaklı ve biraz da korkak olduğunu biliyordu ama diğer insanların bunu kendisine söylemesinden nefret ediyordu. "Hayır, peki senin?"

"Biraz gevşe. Müdirenin yarına kadar eve gelmeyeceğini biliyoruz," diye fısıldadı Linnéa. Sanki tehlikeli bir oyun oynuyormuş gibi görünüyordu.

Yolda yavaşça ilerlerken bir an için bir çalılığın içine çökmüş, etrafı gözetleyen Ida'yı gördüler. Ida'nın görevi eğer biri gelecek olursa müdirenin evinin daha da yakınında nöbet tutan Anna-Karin'i uyarmaktı. Anna-Karin çok önemliydi çünkü eğer biri müdirenin evinin oradan geçecek olursa Anna-Karin gücüyle o kişinin başka yöne gitmesini sağlayabilirdi. Ida'ya güvenmeye cesaret edemediklerinden ona neredeyse ihmal edilebilir bir görev vermişlerdi.

Minu gölgelerin içinde Ida'nın yüzünü göremediği için memnundu. Son telefon konuşmasından sonra Ida'nın gözünün içine bakamamıştı.

Linnéa, Ida'yı işaret ederek, "O evinde kalamaz mıydı?" diye mırıldandı.

"Bunu beraber yapmalıyız," dedi Minu ve kendisini dünyanın en ikiyüzlü insanı gibi hissetti.

İlerledikleri dar sokak üzerindeki evler gitgide seyrekleşip eskileşiyordu. İki yüksek çit arasındaki ortak alanda Anna-Karin duruyordu.

Minu ve Linnéa oradan geçerken Anna-Karin onlara gergin bir şekilde bakıyordu.

“Şuraya bak,” diye fısıldadı Linnéa ve başıyla büyük bir ağacın altında gölgelerin arasında saklanan Nicolaus’un arabasını gösterdi.

Müdirenin evinden hızlı bir şekilde kaçmak zorunda kalmaları durumunda Nicolaus onları orada bekliyor olacaktı. Nicolaus bu planı beğenmese de planın gerekli olduğunun farkındaydı.

On metre daha yürüdüklerinde müdirenin evinin olduğu sokağın sonuna geldiler. Beyaza yeni boyanmış, ağaçtan çitler evin etrafındaki karanlığı neredeyse aydınlatıyordu. Bahçe sanki önceden planlanmış-çasına hiçbir şekilde dokunulmamış uzun ve yabancı otlarla doluydu. Bahçe kapısının girişinden başlayan, taşla döşenmiş küçük yol, uzun çınar ağacının tam altında sona eriyordu. Ev iki kattan oluşuyordu. Evin dış cephesi türlü oyma ve kakma işleriyle özenle süslenmişti. Üst kattaki iki pencere, kilise pencerelerine benzer şekilde, vitray ve renkli camlarla kaplıydı. Bahçe kapısının kolu aniden aşağı indi ve kapı kendi kendine açıldı. Bunu yapanın görünmez Vanessa olduğunu anlamadan önce Minu’nun kalbi neredeyse duracaktı.

“Beni duyuyor musun?” diye fısıldadı bu akşamdan önce duyulmak ama görülmemek için yoğun olarak pratik yapmış olan Vanessa. Minu başını Vanessa’nın bulunduğu tarafa doğru salladı. Evin giriş kapısına doğru yürüyorlardı. Durdular ve Minu annesinin iş yerinden yürüttüğü bir çift ince koruma eldivenini ellerine geçirdi.

“Sence alarm var mıdır?” diye mırıldandı Minu el fenerini çıkarırken.

“Biz onu da düşündük,” dedi Vanessa sırtarak ve anahtarı gösterdi.

Minu, Anna-Karin’in cesaretine hayran kaldı. Anna-Karin müdirenin anahtarını çalmış, okuldan birkaç metre uzaklıktaki çilingirciye koşmuş, anahtarın bir kopyasını yaptırarak müdirenin anahtarını da kimselere belli etmeden aldığı yere bırakmıştı.

Linnéa anahtarı çevirdiğinde kapının kilidi hemen açıldı. Kapının kolunu indirdi ve dalga geçen bir jest ile onları içeri buyur etti. “Gelin, korkunun evine adım atın,” dedi Linnéa. “Ben burada kalır ve etrafa

göz kulak olurum,” diye ciddileşerek ekledi Minu’nun bakışlarıyla karşılaştığında.

Minu’nun diğer tarafında beliren Vanessa başı ile Minu’dan cesaretlenmesini isteyen bir jest yaptı. Sonra tam ışıkları sönük eve girecekken yine görünmez oldu. Minu, Rebecca’yı düşündü ve içeriye girip Vanessa’yı takip etti. El fenerini yaktı ve birinin ışığı pencereden görebileceğini düşünerek el fenerini hemen yere doğru tuttu.

Koridorda, askılar üzerinde özenle hizalanmış yürüyüş kıyafetleri bulunuyordu. Gıcırdayan döşeme tahtaları üzerinde yavaşça yürüyorlardı. Minu arkalarında bir iz bırakmamış olmalarını diliyordu.

“Burada mı yaşıyor?” dedi Vanessa oturma odasına girdiklerinde. Minu, Vanessa’nın ne demek istediğini kesinlikle anlıyordu. Her şey mükemmel görünüyordu. Koyu mobilyalar heybetliydi ve sanki bir saraya aitlermiş gibi görünüyorlardı. Duvarların üzerinde eski portreler ve insanı bunalıma sürükleyecek renklerde doğa manzarası tabloları asılıydı. Şömine, hemen yanında duran içi aynı boyutta kesilmiş odunlarla kaplı sepete rağmen hiç kullanılmamışa benziyordu. Etraf tamamen temiz kokuyordu. *Aşırı* temiz. İçerideki hava daha önce hiçbir zaman insan varlığı ile temasa geçip kirlenmemiş gibiydi.

Koridor boyunca ilerlediler; mutfak, bir yatak odasının ve oturma odasının içine baktılar. Her şey tamamen aynı stilde döşenmişti. Üst kata çıkan merdivenin tam karşısında ofis olarak kullanılan küçük bir oda bulunuyordu. Kitap raflarında hikâyeler, romanlar, şiirler gibi yalnızca sıradan kitaplar duruyordu. İnsanın gözünün takılacağı ne bir parşömen kâğıdı ne de üzerinde Latince yazılmış sayfalar bulunuyordu.

“Yukarı çıkalım,” diye fısıldadı Minu. Kimse cevap vermiyordu. “Vanessa?” diye fısıldadı Minu. Bu büyük ve karanlık evin içinde yalnız olduğu düşüncesi onu panikletmişti.

“Affedersin. Senin beni göremediğini unuttum. Başımı sallamıştım,” dedi Vanessa. Yavaşça üst kata doğru çıkmaya başladılar. Merdiven basamakları ayaklarının altında gıcırdayıyordu. Minu müdire şu anda eve gelse üst katta yakalanacaklarının farkına vardı ve Minu asla Vanessa gibi görünmez olamazdı.

Minu merdivenin tepesine geldiklerinde etrafına bakındı. İkinci kat-taki koridora tavandaki bir pencereden ay ışığı yayılıyordu ve Minu el fenerini söndürdü. Her köşede gölgeler dalgalanıyordu.

“Sol taraftaki odadan mı başlayalım?” diye fısıldadı Minu. Yine bir cevap gelmiyordu. “Vanessa?”

“Affedersin. Evet.”

Yerdeki uzun halı, ayak seslerini biraz olsun azaltıyordu. Koridor boyunca gölgeler gittikçe derinleşiyordu. Minu koridorun en sonundaki kapıyı açtı. Odanın içine girdiğinde yine el fenerini yaktı. Odanın uç tarafında üzeri özenle örtülmüş bir yatak ve sade bir ayaklı lamba vardı. Bir duvar boyunca gömmeli dolap uzanıyordu. Bu odada birinin uyuduğuna dair hiçbir belirti bulunmuyordu.

“Kadın tam bir psikopat olmalı,” diye fısıldadı Vanessa.

Gardirop kapılarından biri aniden açıldı. Siyah ve biçimsiz bir şey kafesinden dışarı salman umutsuz bir kuş gibi dışarı fırladı ve Minu ağlamaklı bir şekilde bir şeyler söyleyip sızlandı. Ne olduğu ayırt edilemeyen siyah şey yerde hareketsiz bir şekilde durduğunda Minu onun birkaç saniye havada dalgalanan şık bir gece elbisesi olduğunu anladı. “Zengin bir psikopat,” diye fısıldadı Vanessa ve elbiseyi geri astı. “Bu bir Prada.”

Minu odanın bitişiğindeki banyonun kapısını açtı. Duvara monte edilmiş çelik bir çubuk üzerinde özenle katlanmış kalın havlular bulunuyordu. Rafların üzerinde ve dolapların içinde etiketleri önde, birbirinden seçkin markaların ürünleri duruyordu.

“Kahretsin, ne kadar çok makyaj malzemesi var. Sence şu an bunlardan bir tanesi ortadan kaybolsa bunun farkına varır mı?” dedi Vanessa. Vanessa’nın ses tonundan heyecanlandığını anlamamak imkânsızdı. “Yalnızca şaka yapıyordum,” dedi Vanessa.

Yine de Minu, Vanessa’ya güvenmeyerek rafların önünde bir bar korusması gibi durdu ve Vanessa’nın banyoyu ondan önce terk etmesini bekledi.

Yatak odasının yanındaki kapı tamamen boş bir odaya çıkıyordu. Bu kapının yanındaki kapı da öyle ve üçüncü kapı kilitliydi. Minu kapının

kolunu zorladı. Eğer bu evin içinde enteresan bir şey varsa muhakkak bu kilitli odada olmalıydı. “ imdi ne yapacağız?” dedi Minu. Tuhaf bir ses duyuyordu. Kapıdan cılız bir tıngırtı geliyordu. Sanki kapının üzerini tırmalayan küçük pençelerin sesiydi bu. Minu bir adım geri attı. Eğer müdire bir tür  eytani krali eyse belki de sarayında sakladığı ve sırlarını korumak için g revlendirdiğı askerleri vardı. Kapının kolu aşağıya indi ve kapı aralandı.

Minu gözünün köşesinde bir şeyin oluştuğunu görüyordu ve hemen hızlıca arkasını döndü. Vanessa, Minu’ya doğru bakıp sırtıtıyordu. Ve sonunda kapının Vanessa tarafından açıldığını anladı. Kilidi gev eten Vanessa, mükemmel Vanessa’ydı. Vanessa bir görünüp bir kaybolmasa onu hemen kucaklayacaktı.

Odanın içine doğru yürüdüler. Minu nefes bile almaya cesaret edemiyordu. Pencerele in vitray camlarından içeri yayılan ay ışığı odanın içerisinde rüyaya benzer bir etki yaratıyordu. Renkli camlar döşeme üzerinde alı ılagelmedik ve dağınık şekiller yaratıyordu. Bu odada, evin geri kalanından farklı olarak ham ve tozlu k  ıtların keskin kokusu hissediliyordu. Minu’nun tam olarak ne olduğunu çıkaramadığı ancak yanmış a a  kokusuna benzettiğı kuvvetli bir koku burnunu yakıyordu.

  inde bulundukları oda üst kattaki en büyük odaydı. Bu odada da   mine vardı ve etrafındaki kararmış duvar harcından   minenin kullanılmış olduğu anlaşılıyordu.   minenin tam karşısındaki duvarda bir kitap rafı bulunuyordu. Kitap rafının üzerinde bozulmaması için ilaçlanmış    tane  l  ku , iki tane farklı türden bayku  ve tı  gibi keskin bir gagaya sahip k  m r karası bir karga duruyor ve onlara bakıyordu. Rafların içindekiler büyük asma kilitlerle kilitlenmi  cam bir kapı ile korunuyordu. Kitapların sırtlarının çoğu artık okunamayacak şekilde yıpranmışlardı ama Minu’nun bakışları, *Bilinmeyen Gizemli K ltler* kelimeleri üzerinde sabitlenmi ti  imdi. Bu kelimeleri gördüğü an tamamen  eytani bir şeyin vücuduna dokundu unu hissetti.

“Neredesin?” diye fısıldadı Minu.

“Bak. Çalışma masasındayım,” diye fısıldadı Vanessa yerini bir görünüp bir kaybolan işaret parmağı ile göstererek.

Bir yığın sararmış kitabın altında eski bir Engelsfors haritası vardı. Kitapların tam bitişiğinde ortasında büyük bir vidanın bulunduğu demirden yapılmış tuhaf bir nesne bulunuyordu. Yine ortaokul son yıllığından kesilip büyütülmüş iki fotoğraf vardı. Biri Elias'a diğer Rebecka'ya aitti.

“Bunu fotoğraflayacağım ki diğerleri de görsün,” dedi Vanessa gergin bir sesle.

Minu şöminenin yanındaki rafa doğru yürüdü. Raf kahverengi cam kavanozlarla doluydu. Kavanozlar üzerine yapıştırılmış etiketler romen rakamları ile numaralandırılmıştı. Minu içlerinden rastgele seçtiği XI numaralı kavanozu raftan aşağı indirerek kapağını açtı.

Minu kavanozun içindeki küçük ve kurutulmuş yuvarlak şeylerin ne olduğunu ilk başta anlayamadı. *Gözler.* Kapağını özenlice çevirip sıkıştırarak kapattığı kavanozu rafa geri koydu.

Vanessa çalışma masasının fotoğrafını çektiğinde cep telefonundan yayılan ışık odayı aydınlattı.

Minu aniden tavanda bir şeyin kıpırdadığını hissetti. Bakışları ölü kuşların üzerine takıldı. Onlara neredeyse nefes bile almadan bakıyordu. Bir gaganın açılmasını, bir kanatın çırpılmasını bekledi. Ama doğal olarak kuşlar hareket etmiyordu.

Minu kendini, orada bulunma sebebine konsantre olmaya zorladı. İpuçlarını bulmak... Kanıtları bulmak... Bunu Rebecka ve Elias için yapmak zorundaydı. Şu anda onların anısına bulunuyordu. Yıpranmış deri bir koltuğun tam yanında duran küçük ahşap masaya doğru yöneldi. Masanın üzerinde yine ahşaptan yapılmış, yuvarlak ve koyu kırmızı bir kutu duruyordu. Minu el fenerini kutunun üzerine yöneltti. Dikey bir çizgi kutunun kapağını ikiye bölüyordu. Kutunun kapağının bir tarafında Minu'nun bu zamana dek hiçbir yerde görmediği mimari bir stili olan tuhaf bir şehrin hünerlice oyulmuş gravürü bulunuyordu. Diğer tarafında ise kendi etraflarında dönüp birbirlerine hafifçe dokunan galaksiler tasvir edilmişti. Kutunun tam ortasında kollarını iki yana açarak duran bir adam kutunun iki tarafı arasında bir köprü oluştuyordu. Adamın gözleri kapalıydı.

“Minu...” Vanessa’nın sesi Minu’nun tam arkasından geliyordu. Minu arkasını döndü. Vanessa yine görünür olmuştu.

“Aşağıya bak,” dedi Vanessa.

Minu odanın içine girdiğinde bu çizgileri görmemiş miydi gerçekten? Yoksa çizgiler Minu ve Vanessa odanın içindeyken mi oluşmuştu? Zeminde büyük ve beyaz bir halka çiziliydi. Halkanın içerisinde çapı neredeyse yarım metre kadar olan daha küçük bir halka bulunuyordu. Bu küçük halkanın içinde bilinmeyen tuhaf bir sembol vardı. Hem Minu hem de Vanessa büyük halkanın önünde duruyorlardı. Minu öne eğilerek en dıştaki çizginin üzerine dokundu. Kalın, sert ve *sıcaktı*. Elini geri çekti.

“Buradan çıkmalıyız,” dedi Vanessa.

Küçük halkanın yakınında sıcak yaz günlerinde asfaltın üzerinde oluşana benzeyen titreşimli bir hava dalgası belirdi. Minu koşmayı denedi ancak hareket etmek kelimenin tam anlamıyla imkânsızdı. Minu duyduğu titreşimli darbe seslerinin tavandan geldiğini düşündü. Odanın içini sıcak bir hava dalgası kapladı. Sıcaklık nefes almayı güçleştiriyordu. Minu gittikçe yoğunlaşan titreşimli darbe seslerini göğsünde hissediyordu.

“Kımıldayamıyorum,” dedi Vanessa.

Minu hareket edebilmek için âdeta savaşıyordu ancak ayakları yere resmen yapışmıştı. Saç diplerinde başladığını hissettiği ter şimdi alnından aşağıya akıyordu. Vanessa elini uzattı. “Yapıştım!” diye bağırdı ne olduğunu anlayınca. Minu, Vanessa’nın elini tuttu. Aynı anda birbirlerine doğru yaklaştıklarında Minu ve Vanessa’nın ayaklarını zeminin üzerine yapıştıran güç etkisini biraz azaltır gibi oldu. Vanessa ve Minu hareket kabiliyetlerini yeniden kazandı.

“Koş!” diye bağırdı Vanessa.

El ele koşuyorlardı. Tam merdivenlere doğru kaçarlarken Minu odaya ve içindeki akıl almaz şeye son bir kez bakmayı başardı. Koridor boyunca koşarlarken titreşimli darbe sesleri gittikçe güçleniyordu. Merdivenlerden aşağı indiler ve alt kattaki odaların içinden geçtiler. Pencerelemin çerçeveleri zangırdıyordu, oturma odasındaki bir tablo yere düştü.

Halka

Vanessa evin dış kapısını açtı. Dışarı çıktıklarında kendilerini zifiri gece karanlığında buldular. Vanessa önde, Minu arkada karanlığın içinde açık bahçe kapısına doğru koştular. Minu gözünün ucuyla Linnéa'yı gördüğünü düşündü. Linnéa hiçbir soru sormadı ve Minu'nun yanına geldi. Kendilerini Nicolaus'un arabasına attıklarında ayakları neredeyse birbirlerine takılıyordu.

“Sen de gördün mü? Işığın içinde?” dedi Vanessa, Minu'ya arabanın arka koltuğuna oturduklarında.

Minu başını ever anlamında salladı. Vanessa'nın ne demek istediğini biliyordu. Bir ışık hüzmесinin içinde bir insan figürü belirmişti.

Minu ve Vanessa müdürenin evinde gördüklerinden bahsederken Anna-Karin oldukça ilgisiz görünüyordu. Tüm bu anlatılara inanması için gözüyle görmesi gerekiyordu. Eğer doğaüstü olayların yaşanmasının doğal olduğunu kabul etmesi gereken bir kişi varsa bu Anna-Karin'di ama Minu ve Vanessa'nın anlattıkları Anna-Karin'in kulağına sıradan hayalet hikâyeleri gibi geliyordu.

Anna-Karin sahnenin üzerinde kıvrılmış oturuyor ve dans pistinin üzerine bakıyordu. Anne ve babası burada tanışmışlardı. Bundan başka bildiği bir şey yoktu. Annesi babasının yakışıklı olduğunu ve çok iyi dans ettiğini söyler dururdu. "Eğer onun dans dışındaki her şeyde bu kadar beceriksiz olduğunu bilseydim bacaklarımın beni taşıyabileceği son ana kadar kaçardım," diye bitirirdi annesi hikâyesini acı bir kahkaha atarak. Anna-Karin'in annesi, babasından her zaman kaçıp kurtulmayı dilemişti ancak eğer bu olsaydı Anna-Karin bugün dünyada olmazdı.

Hafif bir yağmur başladı. Dans pistinin çatısının üzerinde yağmur pırtırtıları duyuluyordu. Çatıdan dökülen yağmur damlaları tahta döşeme üzerinde yavaş yavaş küçük su birikintileri oluşturuyordu. Tek gözlü siyah kedi Nicolaus'un ayaklarının arasında tüylerini kabartıyordu. Kediye gittikçe alıştığı görülen Nicolaus ona hayal gücünü zorlayarak bir isim bile vermişti: Kedi.

"Öyleyse şimdi, katilin müdire olduğuna eminiz," dedi Vanessa sonunda.

“Emin değiliz,” diye karşı çıktı Minu.

“Senin daha ne kadar kanıta ihtiyacın var?” diye sordu Linnéa.

“Affedersiniz,” dedi Ida. “Ama siz burada esas meseleyi kaçırıyorsunuz.”

“Neymiş o?” dedi Linnéa, Ida’yı küçümseyerek.

“Tabii eğer anlayabilirsen hayatım,” dedi Ida ağzından aynı anda zehir ve bal damlayarak. “Önemli olan bizim katilin o olduğunu bilmemiz değil, onun bizim orada bulunduğumuzu bilmesi.”

“Bizi görüp görmediğini veya bizi görenin o olduğunu bilmiyoruz,” dedi Vanessa.

Ida gözlerini devirdi.

“Tamamen çaresiz değiliz,” dedi Minu söylediğine kendisi de inanmış görünmeyerek.

“Ona karşı yapabileceğimiz çok da bir şey yok. Korkuyorum,” dedi Nicolaus. Nicolaus sessizce durup Vanessa’nın cep telefonu ile çektiği fotoğraflara bakmıştı. Şimdi de öylece boşluğa bakıyordu. “Müdirenin şeytanlarla işbirliği içinde olduğunu düşünüyorum.”

Minu küçük bir not defterine uzanarak çılginca bir şeyler yazmaya başladı.

“Şeytanlar mı? Bu da nereden çıktı? Bir şeye mi baktın sen?” dedi Vanessa.

“Tanrı ruhlarınızı korusun,” diye mırıldandı Nicolaus iki yana sallanarak.

Minu not defterini kapatarak soru soran gözlere Nicolaus’a baktı. “Nasıl yani?”

Minu’ya baktığında Nicolaus’un aklı yine karıştı. “Neyi tartışıyorduk biz?”

“Müdire,” diye cevap verdi Anna-Karin “Ve bazı şeytanlar.”

“Tabii ya doğru! Şeytanlar. Müdire.” Nicolaus’un bakışları yine fotoğraflara doğru kaydı. “Ben bu tuhaf şeyi daha önceden görmüştüm. Tanrı bize yardım etsin.”

“Ya...” dedi Vanessa.

Nicolaus fotoğraflardan birini göstermek için cep telefonunu tutup yukarı doğru kaldırdığında Anna-Karin yerinden kalkarak ona doğru yaklaştı. Fotoğraf ortasında büyük bir vidanın bulunduğu demirden bir nesneyi gösteriyordu. “Düşündüm de ben bunu biliyorum, bu sanki... Bu bir dil çekici.”

“Bir ne?” diye sordu Ida ciyaklayarak.

“İnsanlar kurbanlarının dillerini buradaki ilmiğe geçirip sıkıştırıyorlar, sonra da dili böyle çekiyorlar...” Nicolaus anlattıklarını kendi dilini çekerek gösteriyordu. “Sonra bir kolu döndürüyorsun ve dil olabildiğince dışarı çıkıyor. Kasların birleştiği yer parçalanana kadar devam ediliyor ve dil çözülüyor. İnsan dili aslında o kadar uzun ki şaşırsınız.”

Anna-Karin fotoğrafa bakıyor ve dilini korumak için çekebildiği kadar içeri çekiyordu. Bir anda bu hayalet hikâyesine inanmamak için hiçbir nedeni kalmamıştı.

“O bizi gördü,” dedi Minu yavaşça. “Bundan oldukça eminim. Sizce okulda bir şey yapar mı?”

“Okul, Elias ve Rebecka’nın öldüğü yer,” dedi Linnéa.

“Pazartesi günü kimin sırası olduğunu görmek için beklememiz gerekecek,” dedi Vanessa. Bu belki de yalnızca içinde bulundukları gergin anı şaka yaparak yumuşatmak için bir çabaydı. Ancak gülen olmadı.

Pazartesi sabahı Vanessa kısa bir an için okula gitmeyip evde kalmayı düşündü. Cumartesi yaşananlar onu korkutuyordu ama evde yalnız oturup korkunç bir şey olacağını beklemek belki de çok daha kötüydü.

Vanessa, Nicke'nin Küçük Sakinlik'te gerçekleşen bir haneye tecavüz olayından bahsettiğini duymamıştı. Eğer bu hadise ile ilgili bir operasyon yapmış olsalardı Nicke akşam yemeği sırasında bundan mutlaka bahsederdi. Elbette bu onların güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Vanessa şeytanlarla işbirliği içinde olan bir kişinin polisi arayıp birinin onun gizli işkence odasına izinsiz girdiğini söyleyeceğinden şüpheliydi.

Annesi oturuyor ve burçlarla ilgili kalın bir kitap okuyordu. Bugün işe gitmesi gerekmiyordu. Bir yandan kitabın sayfalarını karıştırıp bir yandan notlar alırken mırıldanıyordu. Yüzü sakın görünüyor, bu onu daha da genç gösteriyordu. Vanessa'yı dünyaya getirdiğinde annesi on yedi yaşındaydı. Şimdi ise otuz üç yaşındaydı ve oldukça genç sayılırdı. Kendini ne için yıpratmıştı? İki çocuklu bir anne ve huzur evinde yaşlıların bakımından sorumlu yardımcı olmak için mi? Hiç hırsı, tutkusu olmamış mıydı? Vanessa aynı hatayı yapmayı planlamıyordu. Acele etmeyecekti. Yetişkin olmadan önce olabildiği kadar genç olacaktı. Hayatı tatmak istiyordu. Gerçek hayatı, Engelsfors'un dışındaki hayatı. Eğer tabii bir dünya kalacaksa geriye. Eğer hayatta kalabilecekse.

"Ben gidiyorum," dedi Vanessa.

Annesi kitaptan kafasını kaldırıp gülümsedi. Hayatını çöpe fırlatmış biri için oldukça hoşnut görünüyordu. "Dur biraz. Şeyi düşündüm de."

dedi annesi. “Ne oldu Mona’da?” Annesi neden insanın bahsetmek istemediği bir şeyi ille de gündeme getiriyordu?

“İyi,” diye mırıldandı Vanessa.

“Ben gerçekten etkilenmiştim,” dedi annesi. “Sana ne söyledi peki?”

“Bu özel.”

“Tamam, Nessa. Annene her şeyi anlatmak istememeni anlıyorum ve belki ben de bilmek istemiyordum.”

Annesi sanki Vanessa’nın neler yaşadığını anladığını, ergen olmanın ne anlama geldiğini bildiğini belli etmek istercesine imalı bir şekilde gülümsedi. Ama annesinin, kızının şu sıralar neler yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Vanessa bundan ona hiçbir zaman bahsedemeyecekti.

“Hayır, istemeyeceğine eminim,” dedi Vanessa annesine sıkı sıkı sarıldı.

Vanessa okula geldiğinde ilk gördüğü kişi Jari oldu. Jari bir köşede durmuş, saçlarını savuran ve abartılı kahkahalarla gülen Anna-Karin ile konuşuyordu.

“Sen gerçekten aklını kaçırmışsın,” diyordu Anna-Karin kıkırdayarak Jari’nin söylediği bir şey üzerine. Onları daha fazla duymamak için adımlarını hızlandırdı.

Vanessa sabahki dersi tamamen gerilmiş bir şekilde terk etti. Sınıfın içindeki en ufak hareket tüylerini ürpertiyordu. Evelina ve Michelle ona sanki deli gömleği giydirilmiş ve şırıngalarla sakinleştirilmişçesine bakıyorlardı. Muhtemelen haklıydılar. Yemek salonuna indiğinde müdireyi salata büfesinin yanında gördü. Adriana Lopez tabağını rendelenmiş havuçla tepelemesine doldurmuştu. Bununla birlikte Vanessa’ya her şey daha da gerçek dışı ve saçma göründü. Belki müdire bir şeytandı. Bu sabah Vanessa’nın hayatı boyunca sürekli korku içinde kaldığı en uzun süre olmuştu. En azından havuç yiyen bir şeytandan korktuğu en uzun süre.

Salı, çarşamba, perşembe ve cuma geride kalmıştı. Hiçbir şey olmuyordu. Yeni bir strateji belirlemek için bir kere şenlik yerinde buluşmuş-

lardı. Linnéa, müdirenin kendi kendini ele vermesi için Anna-Karin'in güçlerini kullanmalarını teklif etmişti. Minu, Linnéa'nın bu teklifini reddetti. Rebecka'nın da çok etkili güçleri vardı ama sonunda ölmüştü.

Vanessa hayal kırıklığı ve öfkeden bağırarak istemişti. Yardımını isteyebilecekleri, tavsiyesine başvurabilecekleri kimse yoktu. Avcı tarafından öldürölme sıralarını bekleyen hayvanlar gibiydiler. Avcıya ateş etmeyi bile *deneyemiyorlardı*. Bir öğleden sonra müdire arabasının koltuğuna otururken Vanessa ona doğru koşup, kapıyı açıp bağırarak istemişti. "Haydi ama yapacaksan yap! Neyi bekliyorsun?"

Vanessa hafta sonunu Wille ile geçirip her şeyi unutmaya çalışmayı planlamıştı ama Wille, Jonte'ye bir *mevzuda* yardım etmek zorunda olduğunu söylemişti. Michelle ve Evelina tüm hafta sonu boyunca bir konseri izlemek için Köping'de olacaktı. Vanessa'nın bütçesi onlara katılmaya yetmemişti.

Cumartesi fırtına çıktı. Sonbaharın son yaprakları ağaçlardan birer birer düşüyor ve dünya, şehrin üzerine yağmur boşaltacak, kükreyen bir rüzgâr ile doluyordu.

Vanessa evde tıklıp kaldı. Öğleden sonra tüm ev üzerine gelmeye başladı. Sanki Nicke her yerdeymiş gibi geliyordu. Vanessa odasından dışarı çıkıp mutfığa doğru yürüdü. Nicke mutfakta durmuş, kahve yapıyordu. Bir süre sonra oturma odasına geldiğinde Nicke'yi koltuğun üzerine uzanıp polisiye bir roman okurken buldu. Kendi kendine kötü yürütölen bir soruşturma hakkında söyleniyordu. Vanessa sonunda sırf bir şey yapmak için odasını temizlemeye başladı.

"Evin geri kalanına da bir el atabilir miydin?" dedi annesi söylediğinin inanılmaz eğlenceli olduğunu sanarak. Ama Vanessa tam da öyle yaptı. Elektrik süpürgesinin uğultusu ile Nicke'nin canını sıkımdan daha eğlenceli bir şey düşünemiyordu. Nicke, Vanessa etrafı temizlerken en ufak bir şekilde bile söylenemiyordu. Sonrasında Vanessa bilgisayarın önüne oturdu. Kimse oturum açmamıştı. Wille'yi aramayı denedi. Hiç cevap yoktu. Pencereye doğru yürüdü.

Engelsfors güzelliğini, en çok karanlığa gömüldüğünde belli ediyordu. Tek aydınlık az ilerideki sokak lambaları ve civar evlerden yayılan

ışıklardı. Vanessa kilise kulesine baktı. Rebecka'nın pazartesi günkü cenaze töreni orada düzenlenecekti. Vanessa o törende olabilmeyi çok isterdi ama olmazdı. Kimse birbirlerini tanıdıklarını bilmemeliydi.

Frasse patileriyle kapıya vuruyordu, Vanessa onu içeri aldı. Frasse ya‐ağın üzerine yattıktan sonra hoşnut bir biçimde esnedi. Vanessa kısa aralıklarla çalışma masasının üzerinde duran cep telefonuna bakıyordu. Sonunda telefona uzandı ve aradı.

Linn a telefona cevap verdiğinde soluk solu aydı. "Bir şey mi oldu?"

Vanessa bir süre ne diyeceğini bilemedi. Linn a'nın, önemli bir şey olmaksızın sebepsiz yere arayıp sıradan bir konuşma yapacağına ihtimal bile vermediğini fark etti. "Hayır, ben yalnızca şey istemi tim..."

"Biraz me gul m."

"Unut gitsin," dedi Vanessa ve telefonu kapattı. Vanessa'nın g  s n  bir huzursuzluk kapladı. Wille'yi aradı. Telefonu çalıyordu ama cevap vermiyordu.

Frasse esnerken ağızını öyle bir açtı ki çenesi neredeyse yerinden çıkacaktı. Vanessa telefonunu kenara bıraktıktan sonra internetten bir korku film indirmeye koyuldu. Uydurma hik yelerdeki uydurma canavarları izlemek hoş olurdu. Şimdi yaptığı şey, kafasının içinde çoktandır var olan ve erkeğinin tam şu anda onu Linn a Wallin ile aldattığını söyleyen kötü düşünceleri dağıtmak içindi.

• • •

Rüzgâr camları titretiyordu. Minu oturmuş internette şeytanlar hakkında gerçekleri ara tırıyordu ve her zamanki gibi hiçbir sonuç elde edememi ti. Bulduğı hikâyeler ona masalları hatırlatıyordu. Yazılanları birbiri ile kar ıla tırıyordu. Bazı din ve kültürlerdeki  eytani yaratıkları temsil eden semboller dışında başka bir şey bulamadı.

Minu siniri bozulmuş bir şekilde i  geçirdi. Bu sayfalardaki bilgilerin hepsinin kendisi gibi amatörler tarafından yazıldığına emindi. Yazılanların çoğu bariz bir şekilde sahteydi. Geri kalanı ise satanist  zentilerinin ve kökten dincilerin h sn kuruntusuydu. Minu bu iki grubun onu en az şeytanlar kadar korkuttuklarını fark etti.

Minu yerinden kalkarak kaskatı kesilmiş omuzlarına masaj yapmaya başladı. Bakışları gardırop kapısının üzerinde asılı duran siyah elbisesine takıldı.

Rebecka'nın cenazesi için giyeceği bu elbiseyi dün okuldan sonra almışlardı. Annesinin onu alışveriş yapmak için zorla Borleng'e götürdüğü o son ana kadar tören için giyeceği kıyafeti düşünmeyi erteleyip durmuştu. Cenazenin düşüncesi bile Minu'ya kendini kötü hissettiriyordu. Cenaze yarından sonraki gün gerçekleşecekti. Minu'nun tek isteği oraya gitmekten bir şekilde kurtulmaktı ama annesi ısrar ediyordu. "Bunu yapmak zorundasın. Yas tutmak için. Ne dediğimi ileride anlayacaksınız."

Rebecka'nın anne babası, cenazeye çok fazla kişinin gelmesini engellemek istemişti, bu yüzden en yakınları dışındakilerin ziyaret taleplerini reddetmişlerdi.

Minu bunu kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu. Rebecka'nın annesine ne söylemeliydi? Rebecka'nın küçük kardeşlerinin yüzüne bakmaya nasıl dayanacaktı? Gustaf orada olacak mıydı? Minu, Rebecka öldüğünden ve akşam gazetelerinden birinde Cissi'nin Gustaf ile olan röportajını okuduğundan beri onu görmemişti.

Minu elbisesini alarak dolabın içine yerleştirdi. Böylece en azından elbiseyi görüş mesafesinden kaldırmış oldu. Sonra *Gizli Tarih*'in yırtık pırtık kopyalarını eline alarak yatağa uzandı. Hiçbir kelimeye konsantre olamıyordu. Bunun yerine müdireden şeytanlara, okuldan Max'a kadar her bir düşünce zihninde dolaşmaya başladı.

Max... O karanlık olan her şeyden kendini ayıran serbest bir bölge gibiydi. Max'ın yüzünün düşünmekten kendini alamıyordu. Düşünceleri orada bir yerlerde bulunan özlemle dolu rüyaların içindeydi. Bu özlem dolu rüyalar Minu'nun yalnız geçirdiği cumartesi akşamlarının içini dolduruyordu.

Ağaçlardan yayılan siyah karaltılar beyaz-gri gökyüzüne karşı direniyordu. Havanın ne olduğunun belli olmadığı günlerden biriydi. Ne güneş vardı ne yağmur. Yalnızca şehrin üzerini kapak gibi örten bir grilik.

Minu kilise kapısına doğru yürüyordu. Ayakkabılarının altındaki çakıllar çatırdıyordu. Yeni elbisesi göğsünü sıkıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Siyah paltoları içinde birkaç yaşlı kadın kilise merdivenlerinde dip dibe duruyor ve sessizce konuşuyorlardı. Minu onların grileşmiş saçlarına ve kırışmış yüzlerine bakıp düşündü. Rebecca asla böyle görünmeyecekti.

Anne ve babası Minu'ya işten izin alarak cenazede ona eşlik edebileceklerini söylemişlerdi ama Minu bunu istememişti. Şimdi bunu neden istemediğine dair hiçbir fikri yoktu. Anne babasına hayır dediği için yalnızca pişmanlık duyuyordu.

Aklına farklı farklı kâbus sahneleri getirmekle meşguldü. Ya yanlış yaparsa? Ya çok ağlarsa? Ya histerik kahkahalar atmaya başlarsa? Ya bayılırsa? Ya ayağı takılırsa? Ya Rebecca'nın cenazesini mahvedip ailesini ve arkadaşlarını daha çok üzerse? Peki ya Rebecca'yı çok kısa bir süre önce tanımış biri olarak bu cenazede olmaya bile hakkı yoksa?

Yavaşça kilisenin merdivenlerinden yukarı çıkıp yaşlı kadınların yanından geçerek açık kilise kapısından içeri girdi. İnsanlar kilisedeki oturma sıralarına yerleşmişti. Herkesin sırtı Minu'ya dönüktü. Şu an arkasını dönüp buradan çıksa kimsenin ruhu duymazdı. Ama tam bunu

düşünürken beyaz tabutu gördü. Mihrabın önünde, bir destek sehpasının üzerinde Rebecka'nın büyütülmüş fotoğrafı duruyordu. Güzel bir fotoğraftı. Rebecka Damm Gölü'nün kenarında oturuyor ve fotoğrafı çeken kişiye doğru gülümsüyordu. Güneş gözlerini kamaştırıyordu.

Minu kalmak zorunda olduğunu biliyordu. Kilisede Rebecka'nın neden öldüğünü bilen tek kişi oydu. Rebecka'nın ölümünün intihar olmadığını bilen tek kişiydi. Bu durum onu zorluyordu. Keşke Rebecka'nın cenazesinde bu gerçeği bilen kendisinden başka en azından bir kişi daha olsaydı.

Sağlı sollu sıralanmış kilise bankları arasındaki koridorda ilerlerken yeni evli çiftlerin ve çocuklarını vaftiz ettirecek ailelerin de burada yürüdüklerini düşündü. Minu'nun anne babası dindar değildi ve düzenli olarak kiliseye gitme gibi bir alışkanlıkları da yoktu. Ama Minu aniden kilise ile ilgili can alıcı noktayı biraz olsun anladı. Kilise doğum, yaşam ve ölümün birleştiği yeri.

Minu ortalarda bir sıraya oturdu. Dikkat çekmemek için elinden geleni yapıyordu. Çanlar çalmaya başladı. Bazı hıçkırık sesleri duyuldu. Minu, Rebecka'nın fotoğrafına yeniden baktı. Gülümseyen taptaze yüzünü gördü ve Rebecka'nın hiçbir zaman geri gelmeyeceğini ilk defa o anda anladı. Hiçbir zaman. *Hiçbir zaman* kelimesini düşünmek dipsiz bir kuyuya bakmak gibiydi. Bunu anlamak mümkün değildi. Sonsuzluk. Ölümsüzlük. Aniden gözlerinden yaşlar boşaldı. Kontrolünü tamamen kaybedeceğinden korktu. Yüzünü ellerinin içine gömdü ve Rebecka'nın kim olduğunu, yaşasaydı neler yapabileceğini, artık tanıyamayacağı insanları düşündü. Onun artık göremeyeceğini, duyamayacağını, nefret edemeyeceğini, özleyemeyeceğini ve kahkaha atamayacağını düşündü. Tüm bir hayat. Artık var olmayan bir hayat.

Kilise törenini yöneten Elias'ın annesi Helena Malmgren değildi. Doğal olarak... Elias'ı henüz kaybetmişken bu töreni nasıl yönetecekti? Onun yerine töreni genç bir rahip yönetiyordu. Genç rahip kendinden emin değildi. Tereddüt edip hatalar yapıyor, vaaz sırasında da mırılda- nıyordu. Minu bazı kelimeleri bazen kesik kesik de olsa yakalayabili- yordu: "...çok genç... Tanrı'nın bir planı var... Ölümünden sonra..." Ama

hiçbir kelime aklında kalmıyordu. Hiçbir kelime onu teselli etmiyordu. Rahip sanki Rebecka'dan değil de tamamen başka bir insandan bahsediyordu. Minu'nun tek istediği rahibin susması, onları s k net içinde bırakmasıydı. Minu rahipten doğru dürüst hazırlanmadığı için nefret ediyordu. Ruhların cennete gideceğinden bahseden ilahilerden nefret ediyordu. İnsan nasıl olur da Rebecka'nın ölümünde güzel ve anlamlı bir şey varmış gibi davranabilirdi ki?

Kilise orgunun sesi duyulmaya başladı. Kilisenin içinde vakur bir müzik dalgalanıyordu. Rebecka'nın anne babası yerlerinden kalkarak tabuta doğru yürüdüler. Minu'nun bu ana dek hiç görmediği, Rebecka'nın uzun ve geniş omuzlu babasının yüzü ağlamaktan kızarmı tı. Rebecka'nın babasının hıçkırıkları zaman zaman kilisenin içinde yankılanıyor ve kilise orgundan yayılan müziği delip geçiyordu. Annesinin yüzündeki ifadeden büyük ve derin bir çok geçirdiği belli oluyordu. Rebecka'nın anne ve babası birbirlerine tutunuyorlardı. Onları Rebecka'nın iki erkek kardeşi takip ediyordu. Rebecka'nın k  k erkek kardeşlerinin diğer kardeşlerine neredeyse tıpatıp benzediğini görmek Minu'nun içini acıttı. Erkek kardeşlerinin üzerinde siyah kıyafetler vardı ve beyaz tabuta doğru ilerleyen anne babalarını takip ederlerken birbirlerinin ellerini sıkıca tutuyorlardı. Minu, Rebecka'nın erkek kardeşlerinin bu olanların ne kadarını anladığını merak ediyordu. En arkada ya lıca bir adam elleriyle Rebecka'nın erkek kardeşlerinin omuzlarına dokunuyordu.

Genç papaz aileye doğru dönerek saygıyla başını salladı. Yüzünde gerçek bir merhamet vardı. Minu'nun genç rahibe duyduğu öfke yavaş yavaş kaybolmaya ba lıyordu. Genç rahip aileyi teselli etmeye çalışıyordu. Onları teselli etmek imkânsızdı ama en azından deniyordu.

Minu'nun  n sırasında oturanlar ayağa kalktığında Minu onları takip etti. Tabuta doğru yürürken bacakları titriyordu. Tabuta yakla ık a g zya larına hâkim olamadı. Şimdi tamamen doğru geliyordu. Rebecka'nın ailesi ve onu tanıyan herkesle birlikte ağlamak tamamen doğru geliyordu. Minu onların acılarını belki hafifletemezdi ancak payla abilirdi.

Halka

Minu, üzerinde beyaz bir bant olan büyük bir çelenk gördü. Beyaz zambaklarla dolu olan bu çelengin üzerinde: HUZUR İÇİNDE YAT-ARKADAŞLARIN, diye yazıyordu. Merak uyandırmaması adına çok genel bir şey yazmak istemişlerdi. Ama Minu bu çelengi kimin gönderdiğini biliyordu ve bu onu güçlendiriyordu.

Cenazedekiler bir bir tabuta doğru yürüyüp üzerine çiçek bıraktılar. Minu bir çiçeği olması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine avucunun içiyle tabutun üzerine dokundu. Neredeyse bir şey hissedeceğini umdu. Bir işaret bekledi. Elektrikli bir şok ama tek hissettiği avucunun içindeki serin tahta oldu. Rebecka'nın içeride yattığını aklı almıyordu.

Rebecka, diye düşündü Minu. Sana bunu yapmanı bulacağıma söz veriyorum. Ve bunu yapan bir daha hiçbir zaman yaptığını tekrarlama şansını bulamayacak. Sana söz veriyorum.

Törenden sonra toplantı odasında kahve servisi başlamıştı ama Minu burada bir saniye daha kalmaya dayanamazdı. Hele Rebecka'nın ailesinin durumunu hiç düşünemiyordu. Bütün o meraklı sorularla başa çıkabilmek ve suçluluk, öfke, yas duygularını taşımak çok zor olmalıydı. Onlara kızlarının intihar etmediğini söyleyememek berbat hissettiriyordu.

Kilise merdivenlerinden inerken kilisenin uzun şimşir ağaçlarına kadar uzanan yeni kısmına bakıyordu. Orada Elias yatıyordu. Yedinci Seçilmiş... Elias...

Çakıl yol boyunca yürümeye devam etti. Müdirenin evindeki odayı, orada gördükleri o korkunç şeyleri düşündü. Böyle bir düşmanı nasıl yeneceklerdi?

“Merhaba...”

Minu kafasını kaldırdığında bir ağaç gövdesine yaslanmış Gustaf'ı gördü. Siyah takımı içinde yolunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Minu bakışlarını ondan kaçırarak hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladı. Şu anda Gustaf konuşmak isteyeceği en son kişiydi.

“Minu...”

Minu cevap vermeden hızla uzaklaşmaya devam ediyordu. Gustaf ise onu takip ediyordu. “Lütfen, seninle konuşabilir miyim?” diye bağırdı Gustaf.

“Hayır!” diye bağırdı Minu sinirle.

“Sandığın gibi değil...”

Minu aniden durdu. Gustaf neredeyse Minu’nun üzerine düşüyordu. Onu bu kadar yakınında görmek Minu’yu öfkelen­dirmişti. Gustaf tanınacak durumda değildi. Artık o hayatı boyunca hiçbir problemle karşılaşmamış ve kızların rüyalarını süsleyen altın sarısı saçlı  ocuk değildi. Gözleri kan çanağı, derisi k l grisiydi. “Ne sandığım gibi değil?”

“O röportaj. O röportaj yüzünden benimle konuşmak istemiyorsun, değil mi?”

“Ne düşünmemi bekliyorsun peki?”

Gustaf, Minu’ya yalnızca baktı. Söyleyecek kelime arıyordu ama ağzından tek kelime çıkmıyordu.

“Onun ölmesinin daha iyi olduğunu söyledin!” dedi Minu.

Gustaf gözlerini sımsıkı yumdu. Gözlerini yeniden açtığında yaşlarla dolmuşlardı. “Okulun girişinde duruyor ve onu bekliyordum,” dedi Gustaf. “Giriş kapılarının oradan bakıyordum... Onu düşerken gördüm. Yere düştüğü zaman. Hiçbir şey yapamadım...” Gözyaşları yanaklarından süzülürken sesi boğuk çıkıyordu.

Minu da ağlıyordu. Başlarının üzerinden yalnız bir karga geçti ve bir ağaca kondu.

“Cissi akşam benim evime geldi,” diye devam etti Gustaf. “Elbette, gazeteci olduğunu söyledi... Ama biz konuşurken hiç de öyle değildi.  nce umursadığını d ş d m. S ylememem gereken pek çok şey söyledim. Ne söylediğimi doğru dürüst *hatırlamıyorum* bile. Annem gazeteyi arayıp bunu bildirmeye çalıştı ama basılan basılmıştı...”

Minu, Gustaf’a bakıyordu. Cissi’nin nasıl olabileceğini biliyordu. Tüm bu zaman boyunca Gustaf’a  fkelenmeden önce bunu düşünmesi gerekirdi. Gustaf’ın yüzünde yalan söylediğine dair hiçbir belirti yoktu. Doğruyu söylüyordu. Minu bundan emindi. Gustaf’a karşı hissettiği öfke hafiflemeye, hatta yok olmaya başlıyordu.

Geriye kalan tek şey ikisinin de tuttuğu yastı. Minu şimdi kendi yasını da pek umursamıyordu. Rebecka'nın ölümü ile Gustaf'ın evinde bomboş kalan odanın şimdi nasıl görüneceğini düşünemiyordu bile.

“Bilmem gereken bir şey var,” dedi Gustaf. “Sana neden üzgün olduğun hakkında bir şey söyledi mi? Sen onun artık... yaşamak istemediğini bir şekilde fark etmiş miydin?”

“Hayır,” diye cevap verdi Minu. “Ama bildiğim bir şey var. Sen onu mutlu ettin.”

Gustaf uzaklara baktı. “Yetemedim,” dedi Gustaf .

“Bu şekilde düşünmemelisin,” dedi Minu.

“Elbette bu şekilde düşünebilirim. Yanlış giden bir şeyler olduğunu biliyordum. Bazen onun bunun hakkında konuşmak istediğini hissediyordum. Eğer yalnızca sorabilseydim...”

“Bundan o da bahsedebilirdi,” dedi Minu yavaşça.

“Ama o bunun yerine okulun çatısından atladı.” Minu'nun söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Gustaf'a gerçeği söyleyemiyordu. “Ailesi benden nefret ediyor olmalı,” diye devam etti Gustaf. “Cenaze törenine katılmaktan korktum. Hayatlarını daha fazla mahvetmek istemiyorum.”

“Konuş onlarla. Belki de düşündüğünden çok da fazla anlayacaklardır.”

Gustaf hayır anlamında başını salladı. “Yapamam.” Minu'ya bakarak acı acı güldü. “O, hayatta benim başıma gelen en iyi şeydi. Onsuz inanılmaz yalnızım. Artık yaşamıyorum ben.” Gustaf ağlamaya başladı ve Minu yapabileceği tek şeyi yaptı. Kollarını onun etrafına doladı. Gözünün ucunda karganın kanat çırparak uçtuğunu ve gri beyaz gökyüzünde kaybolduğunu gördü.

Vanessa bir saatten fazla bir süredir Linnéa'nın kapısının dışında, karanlıkta ayakta bekliyordu. Linnéa'nın dairesinin içinden sert ve hızlı bir müzik sesi geliyordu. Şarkıcı bazen şarkı söylüyor bazen çığlık atıyordu. Normalde bu müzik Vanessa'nın başını ağrıtırırdı ama şimdi burada durup dinlemek zorunda kaldığından, bu müziğin ne hakkında olduğunu çok daha iyi kavramaya başladı. Önce inanılmaz bir stres hissetti ama sonra kendini müziğe bırakınca tuhaf bir şekilde rahatladı. Sanki tüm stres ve korkuları öfkeye dönüşmüştü. Bu müzik öfkeyi kucaklıyordu.

Buraya hiç gelmemeliydim, diye düşündü. Ama buradan ayrılamazdı. Emin olmadan önce olmazdı.

Dün akşam geç bir saatte cep telefonuna Wille'den mesaj gelmişti: "Çok yorgunum. İyi uykular. J" Aradığında telefon çalıyordu ancak cevap veren olmamıştı. Vanessa tüm gece gözünü bile kırpmamıştı.

Onu sabahın yedisinde uyandırıp bir de kendisini okula bırakmasını isterse deli gibi sinirleneceğini biliyordu. Karşı taraf pes edinceye kadar elindeki tüm kartları oynamamak zorunda kalmıştı: Hakaret etmek, zevzekçe şakalar yapmak, seksi olmak, sinirlenmek, çaresiz görünmek. Karşı taraf pes ettiğinde ise hiç de zafer kazanmış gibi hissetmemişti. Tam aksine oldukça aşağılanmış hissetmişti.

Linnéa ile olmadığını anlamak için mutlaka onu görmesi gerektiğini düşünmüştü. Bu yüzden sabahın köründe buluşmaları çok ama çok önemliydi. Wille'nin ağır sessizliğini ilkin ona sadakatsizlik etmediği-

nin bir işareti olarak yorumlamıştı. Çünkü öyle bir şey yapsaydı bir sürü iltifat etmeye başlardı, değil mi? Sonrasında Wille'nin ağır sessizliğinin ilişkilerinden sıkılmasının kanıtı olup olmadığını merak etmişti.

Okula geldiklerinde önce arabanın kapısını açmış, ardından kapıyı arkasından hızlıca çarparak kapatmıştı. Okul bahçesinin içinden geçerken insanların ona baktıklarının farkındaydı ancak bunu umursamamıştı. Evelina ve Michelle arkasından bağırmasına rağmen bir kere bile dönüp bakmamıştı. Okulun içine girer girmez yemek salonunun yanındaki kızlar tuvaletine doğru koşmuştu. Tüm kabinler boştu. Vanessa kendini görünmez yaparak ağlamaya başlamıştı. Öfkeli ama aynı zamanda sakindi de. O anda içeri Linnéa girmişti.

Vanessa nefesini tutuyor, bir şey *düşünmeye* bile cesaret edemiyordu. Cep telefonu ile konuşan Linnéa oldukça ilgisiz görünüyordu. Konuştuğu kişiye iç geçiriyor, aynanın önünde durarak siyah saçları ile oynuyordu. Dişlerinin arasına bir şey sıkışıp sıkışmadığını kontrol ediyordu.

“Yeter artık. Okuldayken bunun hakkında konuşamam,” dedi Linnéa. “Hayır, ama şimdi buradayım yani... Bunun hakkında bir şey bilmek istemiyorum. Bu senin problemin. Tamam... Anlıyorum... Hmm... Bilmiyorum... Tamam... Akşam uğra o zaman. Dokuzda. Bugün bir daha arama.”

Vanessa'nın saati 21.34'ü gösteriyordu. Çişi gelmişti. Ekranda bir telefon numarası belirdi. Arayan Minu'ydu. En az yedi kere aramıştı ama Vanessa ona daha sonra cevap verebileceğini düşündü. *Linnéa da Karrgruvan'a doğru yola çıkmadığına göre çok da önemli bir şey olmamalı,* diye düşündü.

Saat 22.00 olduğunda kalkıp gitmeye karar verdi ama altına yapmak üzere olmasına rağmen bir on beş dakika kadar daha beklemeyi planladı. Saat 22.09'da apartmanın giriş kapısı açıldı ve yanan ışıklar merdiven boşluğunu aydınlattı. Asansör boşluğundaki kablolar gıcırdayordu. Vanessa bakışlarını asansör penceresinin üzerinde kilitledi. Asansör durdu. Vanessa içeride birinin olduğunu gördü. Asansör kapısı açıldı. Bu Wille değildi; Jonte'ydi.

Jonte, Linnéa'nın kapısına doğru yürüdü ve zili çaldı. Daireden gelen müzik kesildi. Zili yeniden çaldı. Linnéa kapıyı açtı. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Siyah, kısa sportif bir şort ve üzerinde yarasa resmi olan siyah, dar bir tişört giyiyordu. Linnéa, Jonte'ye sert bir bakış attı. "Geciktin."

"Üzgünüm," dedi Jonte ama hiç de öyle görünmüyordu.

Linnéa kenara çekilerek Jonte'nin içeriye girmesine izin verdi.

Vanessa da Jonte'nin peşinden içeri girdi. Öylece oluvermişti. Jonte kapıyı arkasından kapatıp kilitlemeyen önce içeri girip kendini en yakın duvara yaslamıştı. Şimdi Vanessa, Linnéa'nın koridorunda duruyordu. Neden içeriye girdiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Oturma odasına geçen Linnéa ve Jonte'yi neden hâlâ takip ettiğine dair de bir fikri yoktu.

Bittim, diye düşündü. Bittim, bittim, bittim ki ne bittim.

Linnéa aniden durarak arkasını döndü. Jonte'ye tuhaf bir şekilde baktı.

"Ne oldu?" dedi Jonte.

"Hindistan cevizi gibi kokan sen misin?"

Jonte kahkahalarla gülmeye başladı, kendini koltuğa attığında koltuk gıcırdadı. Üzerinde defalarca yıkanmaktan yıpranmış kapüşonlu, siyah bir eşofman üstü ve bol pantolon vardı. Cebinden içi ot dolu küçük bir poşet ve kâğıt çıkararak hızlı ve kendinden emin hareketlerle bir marihuana sigarası sarmaya başladı. Linnéa, Jonte'nin yanına oturarak başını omzuna yasladı.

Vanessa yüzünü buruşturdu. Jonte'nin kendine göre bir yakışıklılığı olduğu elbette söylenebilirdi ama çok... kirliydi. Ve neredeyse Vanessa'nın annesi yaşındaydı. Linnéa irkilerek keskin bakışlarla odada etrafına baktı. Şimdi sanki doğrudan Vanessa'ya bakıyordu. Ama bu mümkün olamazdı. Yoksa mümkün müydü?

Jonte marihuana sigarasını yaktı ve dumanını derin bir şekilde ciğerlerine çekti. "Sen niye bu kadar streslisin?" dedi sigarayı Linnéa'ya uzatırken.

Halka

Linnéa sigarayı aldı. Yerinden kalkıp açık dizüstü bilgisayarına doğru yürüdüğü sırada sigarasından derin nefesler çekiyordu. Bir şarkı başlattı. Müzik oldukça imalıydı. Şarkıyı söyleyen kadının aynı anda hem öfkeli hem de üzgün olduğu anlaşılıyordu.

Oynamaktan çok yoruldum. Bu yay ve ok ile oynamaktan. Kalbimi uzaklara vereceğim. Oynamaları için başka kızlara bırakacağım onu.

“Buraya gel,” dedi Jonte. Linnéa ona doğru yürüdü, yanan marihuana sigarasını bir küllüğe bırakıp Jonte’nin tam dibine oturdu. Linnéa, Jonte’yi öpmeye başladığında Vanessa yüzünü buruşturdu ama Linnéa siyah tişörtünü çıkardığında ve Jonte Linnéa’nın siyah sütyeninin düğmelerini çözüp ellerini onun sırtında dolaştırıp göğüslerine doğru ilerlediğinde hâlâ onlara bakmaya devam ediyordu.

Senin sevmem için bana bir sebep ver. Bir kadın olmak için bana bir sebep ver. Ben yalnızca bir kadın olmak istiyorum.

Linnéa bir eliyle Jonte’nin boynunu tutarak koltuğa sırtüstü uzandı. Jonte bir yandan marihuana sigarasına uzanırken bir yandan da Linnéa’nın üzerinde gidip geliyordu. Marihuanadan sırayla derin nefesler çekerek birbirlerini öpmeye devam ettiler. Linnéa seri ve kusursuz bir hareketle şortunu üzerinden çıkardı. Şeker pambesi külotunun üzerinde küçük siyah kalpler vardı. Jonte elini Linnéa’nın külotunun içine kaydırды. Linnéa gülmeye başladı ve aniden başını kaldırıp Vanessa’ya baktı. “Şimdi yetti mi?” dedi Linnéa hızlıca.

“Daha başlamadım bile,” diye mırıldandı Jonte, Linnéa’yı boynundan öperek.

Vanessa o kadar şok olmuştu ki ayağı takılarak yerdeki küçük lambalardan birini devirdi ve koridorda dengesini yine kaybetti.

“Kahretsin. O da neydi?” dediğini duydu Jonte’nin.

“Ben gider, bakarım şimdi. Tuvalete gitmek zorundaydım zaten,” dedi Linnéa.

Vanessa kilidi açmaya çalışırken boynuna yumuşak bir şeyin dokunduğunu hissetti. Arkasını döndü. Linnéa’nın tişörtü yerde duruyordu. Linnéa tişörtünü Vanessa’nın üzerine fırlatmıştı. Linnéa şimdi çıplak

g   slerini kolları ile saklamaya çalışarak Vanessa'ya bakıyordu. Yüzü karanlıktı. "Burada olduğunu biliyordum," dedi Linn a neredeyse duyulamayacak bir şekilde.

Vanessa bir Şey söylemek için ağzını açtı ama tek kelime söyleyemiyordu. Linn a kapıya doğru birkaç adım attı. Linn a kapıyı açarken kapının hemen yanındaki duvara yaslanmış olan Vanessa, Linn a'nın g   slerine bakmamaya çalışıyordu. "Kaybol," dedi sinirle Linn a tıslayan bir kedi gibi ve Vanessa oradan mümkün olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtı.

Linn a, Vanessa'nın arkasından kapıyı öyle hızlı çarptı ki merdiven boşluğunda büyük bir gürültü yankılandı. Vanessa merdivenlerden aşağıya indi ve hızla apartmanın giriş kapısını açtı. Yaptığı ilk Şey bir ağacın arkasına işemek oldu. Ancak bunu yaptıktan sonra aklını toparlayabilirdi. Aklını kaçırmış biri gibi davranmıştı. Bunu ona yaptıran, herkesten izole geçirdiği hafta sonuydu.

Hızlı adımlarla eve doğru yürürken aklına bir sürü soru takılıyordu. Tekrar g r şt klerinde ne diyecekti? " zg n m, ben arkadaşlarım seks yaparken onları gizlice izlemekten hoşlanıyorum. Evet, sen ve ben arkadaş bile değiliz ama ben bunun yine de oldukça heyecanlı ve hoş olduğunu düşünüyorum, peki ya sen ne düşündün?"

Bunların hiçbiri aslında ona sormak istediği sorular değildi. Linn a'ya sormak istediği Şey onun neden Jonte gibi kaybetmiş ve serseri bir adamla takıldı ıydı. Bu soruya cevap aldıktan sonra kendisinin bunu neden umursadı ı sorusunu memnuniyetle yanıtlayabilirdi. Vanessa Linn a ile Wille birlikte olmadıkça mutluydu.

Linn a'da öyle bir Şey vardı ki Vanessa nasıl davranacağını kontrol edemiyordu. Bu akşam olanların hiçbirini tahmin etmemişti. Niçin Jonte'nin peşinden dairenin içine girmişti ki? Buna hiçbir cevap veremiyordu. Bunun tek açıklaması Vanessa'nın belki de bir sapık oldu uydu. Eve geldiğinde saat neredeyse on bir bu uktu. Annesinin yatıp uyumuş olmasını diledi. Nicke, Borlenge'de bir eğitim seminerinde olacağından en azından onun için endişelenmesine gerek yoktu. Ama koridorda yürürken mutfaktan bazı gürültülerin geldiğini duydu. Ayakkabılarını ve paltosunu olabildiğince sessiz çıkarmaya  zen gösterdi. Frasse kuy-

ruğunu sallayarak koridora geldi ve Vanessa'nın elini yalamaya başladı. Neyse ki havlamadı. Vanessa kendini Frasse'yi sevmeye biraz fazla kattırınca Melvin'in oyuncak arabasını görmedi. Oyuncak arabanın tam üzerine bastı ve araba koridor zemini boyunca gürültü çıkararak kaydı.

"Nessa?" Mutfağın kapısında Wille belirdi. "Bütün akşam seni bekledim. Neredeydin?" Bunu onu suçlamak için sormuyordu. Yalnızca endişelenmişti.

"Evelina'nın evinde," dedi Vanessa ve Evelina'yı, kendisi suç mahalindeyken aslında onda olacağının sanılacağı konusunda uyarmadığını hatırladı. "Neden aramadın?"

"Odanda konuşsak olmaz mı?" dedi Wille.

Vanessa göz ucuyla mutfığa baktı. Annesi mutfakta oturmuş, sanki onların konuştuklarına kulak misafiri olmak gibi bir niyeti yokmuşcasına burç kitabını okumaya dalmıştı. Vanessa evet anlamında başını sallayınca odasına doğru yürüdüler. Vanessa kapıyı kapattı. Arkasını döndüğünde Wille, Vanessa'yı kollarının arasına aldı. Vanessa yavaşça Wille'nin yanına doğru sokulmaya başladı. Wille'nin vücudundan gelen sıcaklığı ve kendine has kokusunu hissetti. *O benim*, diye düşündü Vanessa. *Benim. Başka kimsenin değil.*

"Bu sabah lanet bir kocakarı gibi davrandığım için beni affet," diye mırıldandı Vanessa.

"Bütün hafta sonu öylece ortadan kaybolduğum için sinirlenmeni anlıyorum." Wille kollarını Vanessa'dan çekti. "Ben Jonte'de değildim... Jonte'nin babasının küçük çiftlik evine gittim."

"Tek başına?"

"Evet. Düşünmeye ihtiyacım vardı. Çok iyi hissetmiyordum."

Vanessa aniden çok korkmaya başladı. "Bizim hakkımızda mı?"

"Her şey hakkında," diye cevap verdi Wille. "Bir işim yok. Annemle yaşıyorum. Lise sınavlarından beri hiçbir halt yaptığım yok."

Vanessa dudaklarını ısıırıyordu. Wille'nin tam olarak bunu fark etmesini dilemişti hep. Bir hayata ihtiyacı olduğunu... Esas mesele, Vanessa'nın bu hayatta bir yeri olup olmayacağıydı.

“Hayatımda nelerin iyi olup nelerin iyi olmadığını düşündüm. Hayatımda özel olarak iyi olan bir şey olmadığına karar verdim.”

Vanessa gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissediyordu. İşte şimdi geliyordu. Şimdi bu ilişkiyi artık bitirecekti. Şimdi her şey sona erecekti.

“Senin dışında,” dedi Wille. “Senin hayatımda iyi olan tek şey olduğuna karar verdim. Sen ve annem. Tanrım, kulağa çok tuhaf geliyor değil mi?”

Vanessa hem gülüyor hem ağlıyordu.

“Nessa?”

“Bitireceğini düşündüm,” diye hıçkırdı Vanessa.

“Hayır, hayır! Tam aksine! Ben senin hak ettiğin erkek olmak istiyorum. Sen mükemmelsin. Seni seviyorum ve merak ediyorum da... Nişanlanamaz mıyız?” Wille cebini karıştırdı ve ince bir gümüş yüzük çıkardı.

“Elbette evlenene dek bekleyebiliriz. İstersen on yıl. Ben yalnızca herkesin bizim birbirimize ait olduğumuzu bilmesini istiyorum.”

Bu sözler Vanessa’nın mutluluktan başını döndürüyordu. Artık ne hissettiğini, nasıl hissettiğini bilmiyordu.

“Sen de istiyor musun?”

Elbette istiyordu. Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı. Wille’yi seviyordu ve herkesin onların yalnızca birbirlerine ait olduklarını, birbirlerini seçtiklerini, diğerlerini elediklerini bilmesini istiyordu. Wille yüzüğü Vanessa’nın parmağına geçirdi. Sonra diğer cebinden daha genişçe bir yüzük çıkararak Vanessa’dan onu parmağına takmasını istedi. “Şimdi sen ve ben,” dedi Wille.

“Sen ve ben” diye fısıldadı Vanessa. “Seni seviyorum.” Vanessa, Wille’yi öpüyor; bedenini Wille’nin bedenine yaslıyordu. Wille’nin elleri Vanessa’nın önce sırtına ardından beline dokundu.

Kapı çalındı.

“Vanessa!” diye duyuldu annesinin sesi sertçe.

Wille kendisine sımsıkı dolanmış Vanessa’dan uzaklaştı.

“Tam sırası,” diye mırıldandı Vanessa.

Ertesi saniye kapı aralandı. “Wille, Vanessa’nın yarın okulu var.” Annesi ne demek istediğini gayet açık bir şekilde anlatmak için ciddi ses tonunu kullanıyordu.

“Kahretsin!” diye çıkıştı Vanessa.

“Tamam, önemli değil,” dedi Wille. “Benim de eve gitmem gerekiyordu zaten.”

Vanessa, Wille’ye kapıya kadar eşlik etti. Vanessa onu öpmeyi denedi ancak Wille bunun annesini önünde onu utandıracağını düşünüyordu. Bunun yerine Vanessa’ya sarıldı. “Yarın okuldan sonra seni alacağım,” diye söz verdi Wille.

Vanessa, Wille’nin arkasından kapıyı kapattı. Arkasını döndüğünde annesinin huzursuz edici bakışları ile karşılaştı.

“Bak,” dedi Vanessa sol elini yukarı kaldırarak.

“Yüzük için biraz küçük değil misin?”

Şakası, Vanessa’nın mutluluğunun üzerine çöken bir karanlık gibiydi. Annesi bir yarım dakika bile en azından onun için mutluymuş gibi yapamıyordu. “Herhâlde yarın evlenecek değiliz,” dedi Vanessa sinirle. “Bu, birbirimize ait olduğumuzun sembolü.”

“Bu kadar gençken neden birine bağlanmak istediğini anlamıyorum.”

“Tanrı aşkına. Sen bana hamile kaldığında on altı yaşındaydın. Yöte-voren’deki bir konferans ziyaretçisinden! Adamın adını bile hatırlamayacak kadar sarhoştun!”

“Benimle bu şekilde konuşma!” dedi annesi sertçe.

“Benimle bu şekilde konuşma!” diye annesinin taklidini yaptı Vanessa. Aniden nişanlanacak kadar olgunlaştığını anlatmak için tamamen yanlış bir metot seçtiğinin farkına vardı. Annesi haklı olduğundan, son derece emin olarak ona bakıyordu.

“Olur. Yetişkinlik oynayın öyleyse. Belki sen ve Wille başka bir yere taşınırsınız da bizim de bu evde daha çok yerimiz olur.”

Bu son söz üzerine Vanessa, kalbinden bıçaklandığını hissetti. “Sen de bunu istiyorsun zaten, değil mi? Sen ve Nicke artık huzur içinde sevişebilesiniz diye? Yoksa seni hesapta olmayan başka bir çocuğa daha

hamile bırakacak yeni birini mi buldun? Ha bir de küçük tavsiye bu kez adamın adını kapının üzerine yaz!”

Kısa bir an için Vanessa, annesinin onu döveceğini düşündü. Annesi hiçbir zaman ona vurmamıştı ama Vanessa yaşadıkları anın buna en çok yaklaştıkları an olduğunu düşündü. Annesi hızla arkasını dönerek mutfığa doğru yürüdü.

“Senin de istediğin bu zaten!” diye bağırdı Vanessa. “Wille’ye taşınmam!”

“Taşın!” diye bağırdı annesi. “Bu evin dışında ne kadar dayanabileceğini görelim!”

“Senden nefret ediyorum! Sirpa senin bana bugüne kadar yaptığın annelikten çok daha iyi annelik yaptı!” Vanessa odasına doğru yürüdü ve kapıyı arkasından çarptı. Annesinin adım seslerini duyacağını, arkasından geleceğini, odasının kapısını açıp ona komşuları düşünmesi gerektiğini söyleyeceğini umdu. Ama bunların hiçbirisi olmadı.

Vanessa odasının ortasında öylece ayakta duruyordu. İçinde büyük bir boşluk hissediyordu. Tüm gün ve akşam boyunca bir bilye gibi birbirinden hassas duygu halleri arasında sekip durmuştu. Şimdi yapmak istediği tek şey uyumaktı. Kendini dışarıdaki her şeyden korumak için yatağına girdi ve örtüyü üzerine çekti. Kapı çalındı. Vanessa kapıya doğru bakıyor, annesi ile barışıp barışmama hakkında bir karar vermeye çalışıyordu. Ama annesi içeri girmiyordu. Bunun yerine ona yalnızca kapının arkasından bağıırıyordu.

“Ben isteyken aradılar. İlk derse girmene gerek yok. Müdire seninle konuşmak istiyor. Normalde olan konuşmalardan biriymiş.”

• • •

Gece geç bir saatte Vanessa sonunda Minu’nun aramasına cevap verdi. Minu beşinin birden yarın ilk derste müdirenin odasına çağırıldığını bildiriyordu. Yarım saat sonra Minu odasının kapısını açtı. Evin içi tamamen sessizdi. Koridor boyunca çıt çıkarmadan yavaşça yürüdü, anne babasının odasının kapalı kapısını geride bıraktı. İçeriden bir gürültü geliyordu. Minu kaskatı kesildi, oysa bu yalnızca horlayan babasının gürültüsüydü.

Evin dış kapısını arkasından kapattığı ana dek nefes almaya cesaret edemedi. Bahçeyi kalın bir sis tabakası kaplamıştı ve etrafta neyin ne olduğu seçilemiyordu. Hiç rüzgâr yoktu. Minu adımları sanki tüm mahallede yankılanıyormuş gibi hissediyordu.

Nicolaus sokağın yüz metre ötesinde, sisin içinde saklı arabasında Minu'yu bekliyordu. Minu arabanın ön koltuğuna oturdu. Nicolaus ince ceketinin içinde ürperiyor ve konuştuğu zaman ağzından duman çıkıyordu.

“İyi akşamlar,” dedi Nicolaus. “Böyle bir kader gecesi için belki de kötü bir sözcük seçimi oldu.”

Bir süre sessiz kaldılar. Minu, Nicolaus'un arabanın direksiyonu üzerine koyduğu ellerine bakıyordu. Soğuktan kızarmış ve çatlamışlardı.

“Yeni kıyafetler satın almalısın,” dedi Minu. “Kaz tüyünden bir palto, eldivenler ve bere. Çok yakında kış gelecek. Hasta olabilirsin.”

Nicolaus, Minu'ya minnettar bir şekilde baktı. “Sen çok nazıksın. Çok düşüncelisin. Ben bunu hak etmiyorum. Keşke size yardım edebilseydim. Bir yerlerde bir çözüm var ama ben... Hatırlamıyorum...” dedi alnını kırıstırarak. “Görüş alanımın dışındaki bir gece kelebeği gibi sanki. Kısa bir süre için tek görebildiğim çırpınan gri kanatlar.” Nicolaus iç geçirerek Minu'ya döndü. “Aslanın pençesine takılmanıza izin veremem,” dedi.

“Başka seçim şansımız yok. Aslan ailelerimizle konuştu.

“Okulu kırın... Böyle mi deniyordu?”

“Artık okulu kıramayız. Ayrıca bizi öldürmek isteseydi gün ortasında, okul öğrencilerle doluyken ofisinde buluşmak istemezdi.”

“Belki de tam da buna inanmanızı istiyordur,” diye homurdandı Nicolaus.

“İçeri buyurun,” dedi müdire. Adriana Lopez’in üzerinde altmışlı yılların tarzında, dizlerine kadar gelen koyu yeşil bir elbise ile bir çeşit sürüngen derisinden siyah topuklu ayakkabılar vardı.

Küçük sehpanın yanındaki tekli koltukta oturuyordu. İki katlanabilir sandalye çıkarılmıştı. Büyük koltukta Minu, Vanessa ve Anna-Karin’in ortasına oturdu. Ida ve Linnéa sandalyelere geçtiler. Herkes yerleştikten sonra derin bir sessizlik çöktü.

Müdür yardımcısının kapısının üzerinde bir saat asılıydı. Her saniyede gürültüyle tik taklıyordu. Bu Minu’ya saatli bombayı hatırlatıyordu. Sanki dünya her an patlayabilirdi.

“Evime girdiğinizi biliyorum,” dedi müdire. Minu müdirenin yüzünün nasıl da yavaşça solduğunu görebiliyordu. “Aradığınızı buldunuz mu bari?” dedi Adriana Lopez.

Ida oturduğu sandalyeden ayağa öyle hızlı bir şekilde kalktı ki sandalye yere devrildi. “Benim bununla hiçbir ilgim yok,” dedi.

Oda tamamen sessizleşti. Yalnızca *tik, tak, tik, tak*.

“Benim onlarla alakam yok,” diye devam etti Ida çaresizlikten çatlayan bir sesle.

“Otur yerine,” dedi müdire. Müdirenin sesi Ida’nın sesinin tam zıttıydı. Kontrollü, kendinden emin, karşı gelinmesi imkânsız. Ida plastik sandalyeyi yerden kaldırarak usulca yerine oturdu. Adriana bir bacağına diğer bacağının üzerine atarak ellerini üst dizinin üzerinde birleştirdi. “Sizin kim olduğunuzu biliyorum.”

“Biz de senin kim olduğunu biliyoruz,” dedi Linnéa saldırgan bir şekilde.

Minu nefesini tutuyordu. Müdirenin bakışları Linnéa’nın içini deliyordu. Derken müdirenin ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Pardon?”

“Biz de biliyoruz, dedim. Senin... kim... olduğunu!” Linnéa bir saniye bile olsun gözlerini kırpmadan müdireye bakıyordu.

Adriana güldü. Bu hoşgörülü yetişkinlerin kendinden küçükleri ciddiye almadıklarında sıklıkla başvurdukları bir gülüştü. “Demek biliyorsunuz öyle mi? Bunu duymak heyecanlı olacak. Anlat bana, Linnéa. Kimim ben?”

Minu her şeyi durdurmak istiyordu. Sahneyi kesmek, geri sarmak ve her şeye yeniden başlamak istiyordu. Müdireye bu şekilde saldırmak korkunç bir hataydı.

“Elias ve Rebecka’yı öldüren sendin,” dedi Linnéa.

Artık bunun hiçbir geri dönüşü yoktu. Her şeyi geri sarmak için oldukça geçti. Tam üç saniye geçti. *Tık, tak, tık.*

“Bu doğru değil,” dedi müdire.

“Yalan söylüyorsun!”

“Benim onlarla *hiçbir* ilgim olmadığına dikkatinizi çekmek isterim,” dedi Ida. Müdire, Ida’yı umursamadı bile.

“Ama Elias ve Rebecka’nın intihar etmediği konusunda haklısın,” dedi müdire. Müdirenin son sözlerinden sonra kısa bir sessizlik yaşandı.

“Diyelim ki sana inandık ve katil sen değilsin... Bunu kimin yaptığını biliyor musun peki?” dedi Anna-Karin.

“Affedersin,” diye araya girdi Linnéa. “Ama senin bu işin peşini kolayca bıraktığını görüyorum. Bu kadar basit mi yani? Onun evinde işkence aleti bulduğumuzu ne çabuk unuttun?”

“Orta Çağ’dan bazı parçalar topluyorum,” dedi müdire sakince. “Belki üzücü ama işkence aleti de o kategoriye ait. Evet, belki biraz iç karartıcı ve tuhaf bir ilgi alanı ama bu beni bir katil yapmaz.”

“Elias ve Rebecka ölmeden önce onlarla en son sen görüştün,” dedi Linnéa.

“Ve biraz sonra size onlarla neden görüştüğümü anlatacağım,” dedi müdire ve Anna-Karin’e döndü. “Eğer senin sorunu cevaplayacak olursam Anna-Karin... Hayır, katilin kim olduğunu bilmiyorum. Benim görevim her şeyden önce sizleri bulmaktı.”

“Ne görevi?” dedi Vanessa.

Müdire elbisesindeki yalnızca kendisinin gördüğü bir kırıksıklığı düzeltti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Minu bu ifadesiz yüzün müdirenin ne zaman olursa olsun takabileceği bir maske olduğu hissine kapıldı. “Ben Konsey için çalışıyorum. Benim görevim buraya gelerek bu yer hakkındaki kehanetin doğruluk payını araştırmak.”

“Bir kehanet? Engelsfors hakkında?” dedi Minu.

“Engelsfors özel bir yer,” dedi müdire. “Burası diğerlerine yakın... Sanırım onları boyutlar olarak adlandırabiliriz. Nedenini bilmiyorum ancak farklı gerçeklikler arasındaki zar burada daha ince. Kehanet bilinmeyen bir şeytanın zarın içinden geçip gerçekliğimize ulaştığı zaman dünyayı korumak için uyanacak olan bir Seçilmiş’ten bahsediyor. Ben buraya o Seçilmiş’i bulmak için gönderildim. Yaptığım araştırma sizlerin birden fazla olması bulgusu ile daha da zor bir hâl aldı. Bir kişiyi arıyordum. Elias öldüğünde onun işaretin ve ipucunun ta kendisi olduğunu henüz bulmuştum.”

“Elias ölmedi. O *öldürüldü*,” dedi Linnéa.

“Evet,” dedi müdire.

“Elias’ın Seçilmiş olduğunu biliyordusanız neden onu kurtarmadınız?” dedi Linnéa.

“İlk olarak Konsey tüm dünyada bir yıl boyunca ortalama 764,2 kehanet inceliyor. Bunların yaklaşık %1,7’si gerçekleşiyor. Bu kehanetin gerçekliği destekleyip desteklemediğinden emin değildim, istatistikler de bunu desteklemiyordu. Elias’ın aradığım cadı olduğuna dair bir onay almadım.”

Vanessa başım öyle bir çevirdi ki atkuyruğu Minu’nun yüzüne çarptı. Hafif bir Hindistan cevizi kokusu almıştı. “Dur, dur, dur,” dedi Vanessa. “*Cadı* mı dedin?”

Müdire sabırsızlıkla başını evet anlamında salladı.

“Biz... Şey miyiz yani?” dedi Anna-Karin.

“Evet. Cadı maalesef bir sürü olumsuz anlamla yüklü bir kelime. Sıklıkla yanlış bir şekilde deli fantezileri ve saçmalıklarıyla bağdaştırılır. Ama evet sizler cadısiniz. Tam da benim gibi. Bazı cadılar özel yeteneklerle doğar, bu yetenekleri ergenliklerinde açığa çıkar. Ama pek çoğu yoğun bir eğitimden sonra en azından basit büyüler yapmayı öğrenebilir.”

Büyü. Bu kelime Minu’nun tüylerini ürpertiyordu. Elbette tüm bu olanları açıklamak için bir kelimeye ihtiyaç vardı. Elbette bu kelimeyi masallarda ve fantezi kitaplarında binlerce kez okumuştı. Ama yine de müdire bu kelimeyi söylediğinde sanki daha önce hiç duymamış gibi hissediyordu. Kulağa korkunç ama cazip geliyordu. Gerçeküstü denilen şey mümkündü.

“Linnéa’nın da pek çok defa önemle belirttiği gibi Elias hayatını yitirmeden önce onunla bir toplantı yapmıştım,” diye devam etti müdire. Toplantı Elias’ın Seçilmiş olup olmadığını ortaya çıkarmak için tasarlanmıştı. Aslında kan kırmızısı Ay’ın görüldüğü ana kadar bekleyebilirdim ama çoktan bazı işaretlere sahiptim. Nasıl olduğunun şimdi bir önemi yok, Elias’tan aldığım bir saç telini laboratuvara gönderdim. Ertesi sabah test sonuçlarını almıştım. Benim fikirlerimi doğruladılar ama artık bunun için çok geçti. Her şeyin bittiğine inanıyordum. Dediğim gibi yalnızca bir kişiyi aradığıma tamamen emindim. Ama Elias’ı anma töreninde olağanüstü bir şey gerçekleştiğini fark ettim. O zaman birden fazla olabileceğinizi anladım.”

“Peki, ama biz olduğumuzu nereden anladın?” dedi Minu. Minu’nun sorusu aslında yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği başka bir soru daha içeriyordu. Eğer müdire onları bulabildiyse Şeytan’ın da onları bulabileceği anlamına mı geliyordu?

“Bazılarınız gizli kalmayı diğerlerine göre çok daha iyi beceriyor,” dedi müdire ve Minu’nun yanında kıvranan Anna-Karin’e baktı. “Ben size söz konusu olan büyü ile uyulması gereken bazı kanunların varlığını hatırlatmak zorundayım.”

“Kanunlar mı?” dedi Anna-Karin cılız bir sesle.

“Üç basit kanun: Konsey’in onayı olmadan büyü yapmamalısınız. Büyü dünyası dışındaki dünyanın yasalarının etrafından dolaşmak için büyü yapmamalısınız. Ve büyü dünyasının dışındaki insanlara cadı olduğunuzu söylememelisiniz,” dedi müdire ve yine Anna-Karin’e döndü. “Konsey belki bu zamana dek yapmış olduklarının üzerinde durmayıp seni affedebilir. Sonuçta kuralları bilmiyordun. Ama sana tavsiyem, okul içerisinde büyü yapmayı bırakman.”

“Konsey dediğiniz tam olarak nedir ve neden onlara itaat etmemiz gerekiyor?” dedi Linnéa.

“Nasıl ki içinde yaşadığımız toplumun kurallarına itaat ediyorsak Konsey’in kurallarına da itaat edeceğiz. Güçlerimiz uyanıp gelişmeden önce bunu yapmak zorundayız,” dedi müdire. “Bugün artık büyü toplumuna dâhil oldunuz ve bu toplumun içinde kanunları belirleyen ve yönetme gücünü elinde tutan Konsey’dir. Bunun için hepimiz onlara minnet duymalıyız.”

Linnéa homurdanıyordu. Müdire ona aldırmayarak devam etti: “Sizi nasıl keşfettiğim konusuna geri dönelim. Kehanetlerin bir kısmı takvimsel olaylar hakkında. Bunların arasında Seçilmiş’in kan kırmızı Ay’ın belireceği gece yükseleceği yazıyordu. Çoğu insan kan kırmızısı Ay’ı göremedi. Ben kendim de kan kırmızı Ay’ı çıplak gözle göremedim. Buna karşılık o gece kan kırmızısı Ay’ın kendine has bir halkası vardı. Familiarisimi yolladım...”

“Neyini?” diye sözünü kesti Vanessa müdirenin.

“Karmaşık bir süreç sonrasında bir cadı, bir hayvanla arkadaşlık hatta akrabalık bağı geliştirebilir. Genelde bu hayvan bir kedi, köpek, kurbağa ve kuş olur. Ben familiaris olarak bir karga seçtim. İşin doğrusu o beni seçti. Basitçe söylemek gerekirse birbirimizin bilincini kısmi olarak paylaşıyoruz. Familiarisim, gözlerim ve kulaklarım bana yetmediğinde benim güçlendirilmiş gözlerim veya kulaklarım olarak işlev görüyor. Kargayı gönderdim ve o sizin Karrgruvan’da toplandığınızı gördü. Bunu benim sizinle teker teker görüşmemi emreden Konsey’e bildirdim. Görüşmelerime Rebecka ile başladım. Onun gerçekten Seçilmiş

Halka

olduğundan yüzde yüz emin olmak için saç tellerinden birini analize yolladım. Ama maalesef herhangi bir cevap alamadan o da öldü...”

“O öldürüldü!” diye bağırdı Linnéa.

Minu, Linnéa’ya doğru döndü. Linnéa ayağa kalkmış, titriyordu. “Onlar öldürüldü! Onlar öldürüldü ve sen bunu durduramadın! Bunu durdurabilirdin! En azından onları uyatabilirdin!”

“Rebecka’nın ölümünden sonra Konsey ile irtibata geçip müdahale etmek için izin istedim. Yalnızca gözlem yapmak istemiyordum. Başvurum yoğun bir tartışmaya yol açtı...”

“Biz de ölebilirdik,” dedi Linnéa müdirenin sözlerini yarıda kesmeye çalışarak.

“...ama sizin evime izinsiz girmenizin ardından süreç hızlandı. Ve şimdi ortak bir plan yapabiliriz,” dedi müdire.

“*Ortak plan?* Bu tam da evsiz çocukları koruma kurumunun yöneticilerinin söylediği şey,” dedi Linnéa. “Ama onların ‘ortak’ kelimesinden anladıkları kendilerinin karar verdikleri, bizim ise yalnızca onların söylediklerini yaptığımız bir düzen. Şimdi bu plan da aynı şekilde işleyecek değil mi?”

“Bu tutum bizi hiçbir yere götürmez,” diye cevap verdi müdire.

“Cehenneme git!” diye bağırdı Linnéa. Müdire dışındaki herkes yerinden zıpladı. “Sana ihtiyacımız yok! Senin sözde yardımını istemedik!”

Müdire, Linnéa’ya soğuk bir şekilde bakıyordu. Yerinden kalktı, döşeme üzerinde takırdayan topuklu ayakkabıları ile kapıya doğru yürüdü ve kapıyı ardına kadar açtı. Nicolaus neredeyse odanın içine yuvarlanacaktı. “Sen de içeriye gelebilirsin. Bu bir şeyi değiştirmez,” dedi soğuk bir sesle.

“Ben...” diye başladı Nicolaus.

Nicolaus’un bakışları Minu’yu arıyordu. “Katil o değil,” dedi Minu alçak sesle. “En azından öyle görünüyor.”

Nicolaus odanın içine doğru birkaç adım attı. Müdire, Nicolaus’un arkasından kapıyı kapatarak yerine geri döndü. Nicolaus olduğu yerde

duruyordu ve sanki bambaşka bir âlemdeydi. Gözlerini kırpıştırarak Anna-Karin'e bakıyordu.

"Bu doğru mu?" diye sordu Nicolaus " O?.."

"O bir cadı," dedi Anna-Karin. "Yani aslında hepimiz cadıyız."

"Cadılar," diye mırıldandı Nicolaus. "Doğal olarak. Cadılar."

"Kızların rehberi, yoldaşı olduğunu iddia ediyormuşsun?" dedi müdire ve yine bacak bacak üstüne attı.

"Bu benim kutsal amacım, evet."

"Kehanette ne bir rehberden ne de yoldaştan bahsediliyor. Sen, daha yakından incelememiz gereken ilginç birisin. Ama senden kızlardan uzak durmanı rica etmek zorundayım. Şu andan itibaren onların rehberi ve eğitmeni benim."

"Hayır," diye karşı çıktı Nicolaus sessizce. "Hayır, buna izin veremem..."

"Konsey adına seni görevinden alıyorum. Buna karşın bize sağlayacağın bir bilgin veya önerin olursa kapımız her zaman sana açık. Ama şu andan itibaren her şey benden sorulacak."

Minu, Nicolaus'un olanları nasıl da çaresizce anlamaya çalıştığını görebiliyordu. "Ama bu bir görev değil, bu..." diye isyan etti Nicolaus. "Bu bana gelen bir *çağrı*!"

"Kızların iyiliğini istiyor, onları umursuyorsun, değil mi?" dedi müdire. Sabrını zorladığı belli oluyordu. "Onların iyiliğini istersin, değil mi?"

"Her zaman."

"Nicolaus, bizim bilgimiz ve kaynaklarımız var. Senin sunacak neyin var?"

Nicolaus bakışlarını yere indirdi.

Minu'nun neredeyse kalbi parçalanacaktı.

"Özür diliyorum," dedi Nicolaus başı öne eğik bir şekilde ve koridor-da gözden kayboldu.

"Nicolaus!" diye bağırdı Anna-Karin. "Bekle!"

Kapı yine çarpılarak kapandı. Minu tamamen sakın görünen müdireye baktı. Bu sanki onun için tamamen sıradan bir iş günüymüş gibi

görünüyordu. “Hemen pratik yapmaya başlamalısınız. Hangi güçlere sahip olduğunuzu ve o güçlerden en iyi şekilde nasıl faydalanabileceğimizi ortaya çıkarmak zorundayız.”

“Faydalanmak?” dedi Linnéa.

“Önümüzdeki savaştan önce,” dedi müdire yavaşça. “Siz güçleriniz üzerinde çalışırken Konsey de kehanet etrafındaki araştırmalarını hızlandıracak. Rebecca ve Elias’ın ölümünden sorumlu kimseyi ortaya çıkaracak.” Müdire gözlerini açarak hepsine teker teker baktı. “Belli şartları ihlal etmeden güçleriniz üzerinde bazı deneyler yapmanız mümkün.”

Ida tekrar ayağa kalktı. Bu sefer sandalyesi devrilmedi. “Bununla daha fazla uğraşamam! Beni aralarına katılmaya zorlayamazsınız. İtiraz ediyorum!”

Müdire yüzünde en ufak bir mimik olmadan Ida’ya baktı. “Bundan emin misin?”

“Evet!”

“Her konuda kaybedersin. Her konuda.”

“Bunu yapamazsınız!” diye haykırdı.

“Ben bu okulun müdiresiyim. Ayrıca bir cadıyım. Ne olacağını düşünüyordun?” Adriana Lopez sözlerine ara verdi ve yerine oturan Ida’ya gözlerini ayırmadan baktı. Sonra tüm gruba doğru döndü. “Bugünlük bu kadar yeter. Sizin için bu kadar bilgiyi sindirmesi zor olacak, anlıyorum. Dağılmadan önce sizden son olarak bir şey istiyorum. Hepinizden saç tellerinizi şurada duran kapalı zarfların içine koymanızı rica ediyorum. Yine lütfen geliştirmiş olduğunuz büyü yeteneklerinizi bu formların üzerine yazın. Cumartesi sabahı dokuzda şenlik yerinde buluşuyoruz.”

Vanessa, Kafe Monik'te oturduğu aşınmış masada tırnaklarını tı-kırdatıyordu. *Tık-Tık-Tık-Tık. Tık-Tık-Tık-Tık. Tık-Tık-Tık-Tık.* Emekli bir çift ona rahatsız olmuş bir şekilde baktılar. Vanessa onlara ters ters bakarak karşılık verdi. *Tık-Tık-Tık-Tık. Tık-Tık-Tık-Tık. Tık-Tık-Tık-Tık.*

Kendilerini kremalı milföy pastalarının gösterişine kaptıran yaşlı çift yeniden yemeye koyuldu. Tanrım, yaşlı olmak ne kadar da korkunç bir şeydi. Vanessa asla yaşlanmak istemiyordu. Gerçi diğer seçenekler belki de bundan çok daha kötüydü. Hiç yaşlanma fırsatı bulamamak. Vanessa'nın parmakları durdu.

Kahvesinin içine bir paket şeker daha boşalttı. Vanessa, Monika garsonlarına para ödeyemediği geçen yaza kadar bu kafede çalışmıştı ve kafe, Vanessa'nın burada hâlâ bedava yiyip içmesine izin veriyordu.

Çam ağacından yapılmış vitrinli bir dolap dedikodu dergilerinin eski sayıları ile doluydu. Vanessa dolabın üzerinde bir köşede toz içinde duran kurutulmuş çiçekleri gördü. Sonra da elbette dudaklarının köşeleri her zaman sarkık biçimde aşağıyı gösteren, kabarık elbisesi içindeki Monika'yı. Vanessa, Monika'nın hoş biri olduğunu düşünmüyordu ama ona saygı duyuyordu. İnsanların kahve içmek ve pasta yemek için genelde evlerini tercih ettikleri bir şehirde inatla kendi kafesini ayakta tutmaya çalışıyordu.

Vanessa kahvesinden bir yudum aldı. Kapı zili çaldı ve aniden içeride soğuk bir rüzgâr esti. Linnéa içeriye girdikten sonra dümdüz yürüyerek Vanessa'nın karşısına oturdu.

“Merhaba,” dedi Vanessa.

Linnéa cevap vermiyordu. Vanessa, Linnéa'nın etrafındaki taptaze havanın kokusunu aldı ve içeriinin muhtemelen çok havasız olduğunu düşündü. “Bir şey alacak mısın?” diye sordu Vanessa.

“Hayır.” Linnéa'nın siyah gözleri parıldıyordu. Bazı davetsiz görüntüler kendilerini zorla hatırlatarak Vanessa'nın aklına hücum ediyorlardı. Linnéa'nın çıplaklığı. Jonte'nin Linnéa'nın göğüslerine doğru kayan eli. “Evet?” dedi Linnéa. “Ne istiyorsun?”

Vanessa bu konuşma için çoktan kendini hazırlamış, kusursuz bir savunma konuşması oluşturmak için farklı şeyler denemişti. Böyle bir şey yapmak aslında onun tarzı değildi ve bu şimdi tekrar doğrulanacaktı. Her şeyi planlamıştı ama iş konuşmaya gelince sanki rüzgâr söyleyeceklerini alıp götürmüştü.

“Özür dilerim,” dedi Vanessa.

“Ne için?”

“Biliyorsun.”

“Ben bunu senin söylemeni istiyorum,” dedi Linnéa.

Vanessa o kadar mahcup olmuştu ki buradan hemen şimdi kaçıp gidebilirdi. “Ben yalnızca emin olmak istedim senin ve Wille'nin birlikte...” diye başladı Vanessa.

“Ve bu yüzden Jonte ile birlikte eve kadar girdin? Yoksa bundan daha da öncesinde mi oradaydın?”

“Hayır, dışarıda bekliyordum. Neden onunla birlikte içeriye girdiğimi bilmiyorum.”

Linnéa sandalyesinde geriye yaslanarak kollarını birbirine kenetledi. “Tamam,” dedi sonunda. “Bunun son derece çekici olabileceğini anlıyorum ama eğer bir daha evime gizlice girmeye çalışırsan seni öldürürüm.”

Vanessa anladığını belirtmek için başını salladı. Hayatında bir daha hiçbir zaman buna benzer bir şey denemeyecekti.

Bir süre birbirlerine baktılar. Linnéa'nın arkasındaki pencereler buhar olmuştu. Vanessa parmağındaki yüzüğü birkaç kere döndürdü. Linnéa hiçbir şey söylemiyor, yalnızca yüzüğe bakıyordu. Vanessa, Linnéa'nın anlayıp anlamadığını merak ediyordu.

"Wille ve ben nişanlandık."

"Tebrik ederim. Gerçekten," dedi Linnéa bakışlarını kaçırarak.

Vanessa sinirlendi. "Neden Jonte ile yatıyorsun?"

"Pardon?"

"Evet, anlamıyorum. Cidden. O sana göre çok yaşlı. Sense inanılmaz güzelsin."

"Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünüyorum," dedi Linnéa. Linnéa, Vanessa'nın kendisi hakkında söylediklerine sırtıttı.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Vanessa.

"Jonte ile aramda ne olduğunu açıklamak biraz zor. Öte yandan aslında her şey çok açık." Linnéa sandalyesinden doğrulup masaya doğru yaklaştı. Vanessa da aynı şeyi yaptı. "İlk sarhoş olduğumda on bir yaşındaydım," dedi Linnéa. "Jonte kaçak içki satıyordu. Ot içmeye başladığımda on üç yaşındaydım. Ot satıyordu. Sonra başka şeyler denemeye başladım. Onun sattığı başka şeyler."

Vanessa, Linnéa hakkında çok daha kötü dedikodular duymuştu ama Linnéa'nın bunlardan böyle açık bir şekilde bahsetmesine şaşırıyordu.

"Sonra bıraktım. Ama Elias... O bırakmadı. Wille ve Jonte'yi artık Elias'a bir şey satmamaları konusunda söz vermeleri için ikna etmiştim. Sonra bana verdikleri sözü tutmadıklarını Elias tam ölmeden önce öğrendim."

"Biliyorum," dedi Vanessa alçak sesle.

Vanessa o öğleden sonrasını ömrü boyunca unutamayacaktı. *Papazın oğlunu duyduunuz mu? Kesin uçup tribe girinceye kadar tüttürmüştür.*

"Şenlik yerindeki ilk akşam..." dedi Linnéa. "Şenlik yerine gelmeden önce Jonte'nin evindeydim. Ona avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum. Ama öyle olmadı." Linnéa başını sallıyordu. Sesi çatlıyordu. Gözleri bomboş bakmaya başladı. Gözlerini sertçe yumdu. İçindeki-leri saklamaya, gerekenden fazlasını göstermemeye çalışıyordu. Vanes-

sa duygularını göstermek istemeyen bir insanın nasıl görüneceğini iyi bilirdi. Ağlayan bir kızı kimse ciddiye almazdı. “Elias öldükten sonra çok yalnız kaldım,” dedi Linnéa fısıltıyla. Gözlerini kırptığında yaşlar döküldü. “Çok iğrencim.”

“Hiç de iğrenç falan değilsin.”

“Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Linnéa sertçe. “Wille hakkında da bildiğin hiçbir şey yok. Bazen beni arıyor. Beni geri istiyor. Sana daha öncesinde yalan söylediğim için üzgünüm. Seni incitmek istemiyorum ama şimdi o lanet yüzüğü gördüğümde... Ona güvenemezsin.”

Vanessa söyleyecek söz bulamıyordu. Şimdi geçmişte aklına takılanların doğrulandığı bu anlarda içinde yalnızca büyük bir boşluk hissediyordu.

“Onu istemiyorum,” dedi Linnéa. Sesi eskisinden çok daha yumuşak geliyordu. “Yalnızca bil diye söylüyorum. Onun da beni gerçekten istediğini sanmıyorum. Yalnızca bir şansı olup olmadığını bilmek istiyor. Sırf egosunun hatırı için.”

“Evet, yani o belki de daha önce öyleydi ama şimdi değişti. Beni seviyor,” dedi Vanessa.

“Sen çok daha iyi birini hak ediyorsun,” dedi Linnéa.

“Sen de öyle.”

Birbirlerine baktılar. Vanessa çok kısa bir an için kötü hissedeceğini, Linnéa’nın anlattıklarının her şeyi mahvedeceğini düşündü. İşin içinde Linnéa olduğunda nedense hep kötü hissedeceğini düşünüyordu Vanessa. Ama sonrasında kötü hissetmek yerine, içi anlam veremediği bir şekilde rahatladı.

• • •

Anna-Karin ev ödevi olarak verilen Pisagor teoremi ile ilgili problemlerin cevaplarını yazdığı defterine bakıyordu. Oturma odasının diğer ucunda oturan büyükbabası gazeteye göz atıyordu. İkisi de gözlerinin ucuyla zaman zaman mutfığa doğru bakıyorlardı. İçeriden patırtılar, çingirtılar ve gümbürtüler geliyordu.

“Ne yapıyor?” dedi büyükbabası başını gazeteden kaldırarak.

“ atak bıçak takımını kaynatacaktı,” dedi Anna-Karin. “Mikroplardan arındırmak için.”

Büyükbabası gazeteyi özenle katlayarak tekli koltuğun yanındaki küçük masaya bıraktı. “Enerjisini bu denli geri kazandığı için mutlu olmam gerektiğini biliyorum,” dedi büyükbabası.

Anna-Karin tamamen kenarlar ve hipotenüs arasındaki ilişkiye dalmış gibi yapıyordu.

“Ama arada müthiş bir fark var,” diye devam etti büyükbabası. “Eskiden serçe parmağını kıpırdatacak hâli yoktu şimdi de onu durduramıyoruz.” Büyükbabası içini geçirerek okuma gözlüklerini çıkardı. “İnsan elbette böyle bir durumdan şikâyet etmemeli. Zaten hep şikâyet eder insan. Kış geldiğinde havanın soğuk, yağışlı ve karanlık olmasından; yaz geldiğinde de sıcak olmasından yakınır.”

şimdi onu durduramıyoruz bile. Anna-Karin istese annesini durdurabilirdi. Jari’yi elde eder etmez her şeyi durdurmaya karar vermişti. Anna-Karin’in bu kararı almasında müdirenin Konsey hakkında söyledikleri büyük rol oynamıştı. Keşke annesi her zaman böyle taptaze olsaydı. Keşke annesinin attığı adımlarda g   bulunsaydı. Keşke hep kahkahalarla gülse, enerjisi olsaydı. Kendisi de bunu tüm gün koltuğ a yapışık oturup sigara içen bir kadın olmaya yeğlemez miydi? Annesinin birkaç ay önceki hâli Anna-Karin’in olmak isteyeceğı en son insan tipiydi. “Babam ortadan kaybolmadan önce de annem böyle miydi?” dedi Anna-Karin.

“Ne demek istiyorsun?”

“Belki de tekrar mutlu olduğunu hissediyor demek istiyorum, olamaz mı? Bu kişi, babam her şeyi berbat etmeden önceki annem belki de?”

Büyükbabası yüzünde ne söylemesi gerektiğini bilemeyen bir ifade ile yavaşça yerinden kalktı. Anna-Karin’in üzerinde yarı uzanır vaziyette olduğı koltuğ a doğru yaklaştı. Anna-Karin koltukta büyükbabasına yer a abilmek için ayaklarını bacaklarının altına topladı.

“Bazen senin geçmişte neler olduğunu doğ l olarak hatırlamadığını unutuyorum,” dedi büyükbabası Anna-Karin’in dizine yavaşça doku-

narak. Büyükbabası, Anna-Karin'e soru soran gözlerle bakıyordu. "Hayır, ben Mia'yı daha önce hiç bu şekilde görmemiştim. Staffan onun hayatındayken de böyle değildi."

Anna-Karin kısa bir an için büyükbabasını daha fazla şey anlatması için zorlayabileceğini düşündü. Bu, tıpkı Ida'ya, Elias için yaptığı konuşmanın gerçek nedenini itiraf ettirdiğindeki gibi kolay olabilirdi. Ama daha bunu düşünürken midesi bulanmaya başlamıştı. Böyle bir şeyi büyükbabasına yapamazdı.

"Babamın nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyorum," dedi Anna-Karin. Elbette babasının bazı fotoğraflarını görmüştü. Hatta bazılarında o kadar sık bakmıştı ki bu ona sanki fotoğrafların nerede ve neden çekildiğini hatırlıyormuş gibi hissettiriyordu ama bunun yalnızca bir hayal olduğunun farkındaydı. Fotoğrafların kenarlarında hiçbir şey bulunmuyordu ve Anna-Karin buraları daha fazla bilgi ile dolduramıyordu. Babasının yüzünün nasıl hareket ettiğini göremiyor, sesini duyamıyordu. "İnsanın ailesini nasıl böyle arkada bırakabileceğini anlayamıyorum," dedi Anna-Karin.

Büyükbabası tam cevap vermek için ağzını açtığı an annesi bir şarkı mırıldanmaya başladı.

Benim kedim dans ediyor ça-ça, kesin çıldırmış olmalı ha?

Anna-Karin ve büyükbabası birbirlerine bakıyorlardı.

Benim kedim dans ediyor ça-ça, güzel, göz kamaştırıcı ve hoş!

Annesi sanki konuştuklarını duymuştu da onları her şeyin iyi olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyordu. Eski şarkıcıların yaptığı gibi her kelimeyi açık bir vurgu ile telaffuz ediyor, yüksek ve mutlu bir sesle şarkı söylüyordu. Sesi oldukça genç geliyordu.

Karnının üzerinde yuvarlanıp sallanıyor, ne güzel bir sahne

Dişi kedimin de dört bacağı var, neden bir erkeğe ihtiyacı olsun ki?

Sonra mutfaktan hiçbir ses gelmemeye başladı. Ne bir şarkı. Ne bir takırdama. Bir çığlık delip geçti havayı. Tiz ve ağlamaklı bir çığlıktı bu ve Anna-Karin'e daha önce duyduğu bir şeyi hatırlatıyordu.

Büyükbaba koltuktan neredeyse uçarak kalktığında Anna-Karin birkaç saniye kaskatı kaldı. O çığlık.

Anna-Karin'in küçükken çiftlikte domuzları vardı. Kesilecekleri zaman...

Büyükbabası mutfak kapısının kapısını açtı ve Anna-Karin'in bedeni geçirdiği kısa süreli felçten kurtulup uyandı. O da büyükbabasının peşinden aceleyle koşmaya başladı.

Annesi ocağın önünde duruyor, dudaklarında güzel bir gülümseme ile onlara bakıyordu. Ellerini çılgınca önlüğüne kuruluyordu.

"Tanrı aşkına, ne oldu?" dedi büyükbabası.

"Uf, benim aptallığım sadece," dedi annesi neşeyle. Ellerini öne uzatarak onlara gösterdi. Derisi koyu kırmızı, neredeyse mordu. Parmakları öylesine şişmişti ki annesinin parmağındaki yüzükler acı veriyor olmalıydı. "Çatal bıçakları kaynar suyun içinden çıkaracaktım yalnızca," dedi annesi bir kahkaha atarak.

Büyükbabası hiçbir zayıflık ve kontrolsüzlük belirtisi göstermiyordu. Kızının ellerini tuttu ve musluğun altında soğuk suya soktu. Anna-Karin ocak üzerindeki büyük tencereye baktı ve kaynama sesinin o tenceden geldiğini o an anladı. Buhar.

Bitireceğim, diye düşündü. *Bitireceğim. Yakında. Söz veriyorum. Ama bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu.*

Minu, Karrgruvan'a doğru giden çakıl taşlı yolda yürüyordu. Yolun üzeri kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı. Üzerinde kar tulumu, kaz tüyü paltosu, beresi ve eldivenleri vardı. Kendini yürüyen bir sumo güreşçisi gibi hissediyordu.

Hafta sonları normalde ona, bazen on bire kadar uyurdu. Bu sabah ise saat sekiz civarında kahvaltı etmek için mutfağa indi. Annesi her zamanki gibi kahvesini yudumluyor, neden bahsettiğini anlayabilmek için on binlerce Latince terim bilmeyi gerektiren bir gazete okuyordu. Minu'yu gördüğünde kaşlarını kaldırdı. "Saati mi şaşırdın?" diye sordu ve gazetenin sayfasını çevirdi.

"Daha iyi alışkanlıklara sahip olmaya çalışıyorum yalnızca," diye cevapladı Minu. Açıklamasının samimiyetsizliği midesini bulandırdı.

"Minu. Her zaman böyle akıllı uslu olmana gerek yok..."

"Bugün bir piyesin provasını yapacağız zaten," diye sözünü kesti Minu annesinin. Şimdi onun vaazına hiç katlanamazdı.

"Tanrım, şu yaşadığımız yerde biraz kültürel aktivite görebilmek için neler vermezdim. Ne hakkında?"

Minu başlattığı yalanın ne kadar aptalca olduğunu hemen anladı. "Romeo ve Juliet. İngilizce."

"Romeo ve Juliet'in hepsini sahneleyecek misiniz?"

"Yalnızca bazı sahnelerini."

"Olsun canım o da büyük bir başarı. Lise bir öğrencilerine Shakespeare'i İngilizce oynatmak kolay olmamalı. Öğretmeniniz hıslıymış. Senin rolün ne peki?"

Minu, Karrgruvan'a doğru giden çakıl taşlı yolda yürüyordu. Yolun üzeri kalın bir buz tabakasıyla kaplıydı. Üzerinde kar tulumu, kaz tüyü paltosu, beresi ve eldivenleri vardı. Kendini yürüyen bir sumo güreşçisi gibi hissediyordu.

Hafta sonları normalde ona, bazen on bire kadar uyurdu. Bu sabah ise saat sekiz civarında kahvaltı etmek için mutfığa indi. Annesi her zamanki gibi kahvesini yudumluyor, neden bahsettiğini anlayabilmek için on binlerce Latince terim bilmeyi gerektiren bir gazete okuyordu. Minu'yu gördüğünde kaşlarını kaldırdı. "Saati mi şaşırdın?" diye sordu ve gazetenin sayfasını çevirdi.

"Daha iyi alışkanlıklara sahip olmaya çalışıyorum yalnızca," diye cevapladı Minu. Açıklamasının samimiyetsizliği midelerini bulandırdı.

"Minu. Her zaman böyle akıllı uslu olmana gerek yok..."

"Bugün bir piyesin provasını yapacağız zaten," diye sözünü kesti Minu annesinin. Şimdi onun vaazına hiç katlanamazdı.

"Tanrım, şu yaşadığımız yerde biraz kültürel aktivite görebilmek için neler vermezdim. Ne hakkında?"

Minu başlattığı yalanın ne kadar aptalca olduğunu hemen anladı. "Romeo ve Juliet. İngilizce."

"Romeo ve Juliet'in hepsini sahneleyecek misiniz?"

"Yalnızca bazı sahnelerini."

"Olsun canım o da büyük bir başarı. Lise bir öğrencilerine Shakespeare'i İngilizce oynatmak kolay olmamalı. Öğretmeniniz hurslıymış. Senin rolün ne peki?"

“Henüz karar verilmedi. Muhtemelen bir a a .”

“Sen m kemm l bir a a  olurdun,” dedi annesi ve gülümsedi. Masadan kalktı ve Minu’ya sıkıca sarıldı. “ ansın açık olsun.”

Minu zoraki bir şekilde gülümsedi. Annesi mutfaktan ayrılır ayrılmaz kahve makinesine doğru yürüdü, bir termos kupaya kahve ve bolca süt doldurdu.

Sonunda Karrgruvan’a vardığında o kadar yorulmu tu ki Linn a orada olmasaydı dans pistinin üzerine uzanıp uyuyabilirdi.

Sahnenin kenarında oturup g nl   ne bir şeyler yazan Linn a, Minu’dan çok daha yorgun görünüyordu.  zerinde kendisine büyük gelen, kaz tüyü bir palto vardı ve Linn a’nın stilinden oldukça uzaktı.

Minu dans pistine doğru giden merdivenlerden yukarı  ıktı. Linn a başını defterden kaldırmıyordu. “Merhaba,” dedi Minu.

“Merhaba,” diye cevap verdi Linn a ve yazmaya devam etti.

Tırabzanlara yaslanarak duran Minu kahvesini yudumluyor, kendisini bo bo azlık etmemeye ve sessiz kalmaya zorluyordu, sanki zihni bir saniye sessiz kalabilirmiş gibi. Zihni her zaman listeler, zorunluluklar, mümkün olan ve mümkün olmayan sahnelerin resimleri ile doluydu. Her daim d   ncesizlik edip etmediği veya kendini küçük d   r p d   rmedi i soruları üzerinde fazlasıyla durdu undan bahsetmeye gerek bile yoktu. Bazen yıllar önce yaptığı utanç verici şeyleri hatırlıyor ve yerin dibine giriyordu. Örneğin kuzeni  irin ile Barbie ve Ken bebeklerini sevi tirirken teyzesi Bahar’ın içeriye girdiği o an. Şirin hemen bağırarak yaptıklarının Minu’nun fikri olduğunu söylemişti. Minu’nun fikriydi gerçekten de. Teyzesi Bahar, gördüklerine yalnızca kahkahalarla gülse de Minu bunu hatırladığında hâlâ bir deli e kaçıp gizlenmek istiyordu.

Linn a aniden kıkırdadı.

“Ne oldu?” diye sordu Minu.

“Hiç. Yalnızca komik görünüyorsun.”

Minu tereddüt ederek gülümsedi.

“Kahve mi o?” dedi Linn a.

“Tadına bakmak ister misin?” Minu termos kupası elinde Linnéa’nın yanına gitti.

Linnéa termos kupaya uzanarak içindeki kahveyi sanki su içiyormuş gibi içti. “Ay, sanırım tüm kahveni bitirdim,” dedi yamuk bir gülüşle.

“Önemli değil,” dedi Minu ve kupayı kenara koydu.

Linnéa, defterini paltosunun geniş ceplerinden birine koydu. “Bu grubun içinde nefret ettiğim insan sayısı arttı. O sürtüğü boğazlama-dan burada nasıl oturabileceğimi bilmiyorum.”

Minu ne cevap vereceğini bilemedi. Müdirenin ofisindeki toplantıdan sonraki günler bir bakıma Minu’nun uzun bir süredir yaşadığı en güzel günlerdi. Sonunda onlara yol gösterecek biri vardı. Şeytanlar üzerine kafa yormaktan kurtulmuştu. Bundan böyle artık ev ödevlerine ve yoğun bir şekilde Max’ı özlemeye odaklanabilirdi. Linnéa’nın, müdirenin Elias ve Rebecka’nın ölmesine izin verdiğini düşündüğünü biliyordu ama o bundan Linnéa kadar emin değildi. Mutlaka bilmedikleri bazı nedenler olmalıydı. Minu, birinin sırf bazı kurallar takip edilmeli diye iki genç insanın ölümüne bilerek ve isteyerek müdahale etmeyeceğine inanmıyordu. Müdireye bir şans vermek istiyordu. Şu anda onun yerini alabilecek başka biri yoktu ve Minu onun bilgisine umutsuzca muhtaçtı. Bunun dışında müdirenin onun da bir çeşit güce sahip olduğunu keşfetmesini umuyordu.

“Sen de bir çeşit güce sahip olduğuna inanıyor musun?” diye sordu Linnéa. “Henüz keşfetmediğin bir güç demek istiyorum.” Linnéa’nın bakışları Minu’un bakışlarıyla karşılaştı.

“Peki sen özel bir gücün olduğuna inanıyor musun?”

“Hayır. Ama düşündüm de diğer herkesin olduğu için... Bir şey fark ettin mi peki?” Linnéa’nın bakışları şenlik yerinin girişine doğru kaydı. Vanessa içeri giriyordu. Üzerinde ince bir kumaştan ceket vardı. Sanki kışın geldiğini kabul etmek istemiyordu.

Vanessa, giysilerinin mevsimlere değil; mevsimlerin giysilerine uyum sağlaması gerektiğini sanan biri, diye düşündü Minu. Vanessa’nın üzerindeki incecik cekete baktıkça kendini sumo güreşçisine daha da fazla benzetiyordu.

“Of, tamamen akşamdan kalmayım,” diye inledi Vanessa ve ağır ağır sahnenin üzerine tırmandı. Termos kupayı gördüğünde gözleri ışıldadı. “Kahve mi o?”

“Bitti,” dedi Linnéa.

Vanessa gözlerini devirdi. “Ne kadar da süper bir sabah yani,” derken Linnéa’nın yanına çöktü.

Minu, Vanessa ve Linnéa’nın çok yakın oturduklarını fark etti. Minu onları daha önce hiç bu kadar yakın görmemişti. Arkadaş olmaya çok yaklaşmış görünüyorlardı.

“Büyük cadı nerede?” diye sordu Vanessa ve ağzına bir sakız attı.

Linnéa kıkırdadı. Linnéa ile Vanessa ortak arkadaşlarından bahsetmeye başladılar. Yakında birbirlerinin içine düşeceklerdi. Minu’yu kasten dışladıkları falan yoktu ama öte yandan onu sohbetlerine dâhil etmek için en ufak bir çaba da göstermiyorlardı. Minu onların konuşmalarına büyümüş de küçülmüş bir çokbilmiş veya meraklı bir ergen gibi görünmeden nasıl katılabileceğini bilmiyordu. Dans pistine çökerek çantasından biyoloji kitabını çıkardı. Okuyormuş gibi yapıyordu ama aslında şu anda düşünebildiği tek şey Rebecca’yı nasıl da özlediğiydi.

• • •

Otobüs durağı kırmızıya boyanmış sac levhadan inşa edilmişti. Birinin aklına otobüs durağının üzerine bir bahçeye bakan küçük pencere-ler çizmek gelmişti. Sonra biri çiçeklerin üzerine siyah keçeli kalemle SÜRTÜK yazmıştı. Anna-Karin bunu her gördüğünde birinin kendisini hedef aldığı hissine kapılıyordu.

Hafta sonları çiftliğin önünden otobüs yalnızca iki defa geçiyordu ve müdire, Anna-Karin’e onu götürebileceğini söylemiş, o da müdireye hayır demeye cesaret edememişti. Müdire, Anna-Karin’i çok korkutuyordu. Müdirenin, annesine ne yaptığını bir bakışta anlayabileceğini hissediyordu.

Tüm gece gözünü bile kırpmamıştı. Gözlerini kapatır kapatmaz kay-nayan sıcak suyu ve annesinin ellerini görüyordu. Gücünü annesinin kendini incitmesi için kullanmamasına rağmen yine de böyle bir olay

yaşanmıştı. Bu olanların en korkuncu da annesini etkilemeye çalışırken artık gücünün nasıl işlediğini anlamamasıydı. Başlangıçta gücünü o kadar yoğun kullanıyordu ki sonunda otomatik hareket etmeye başlamıştı. Gittikçe büyüyen bir kar topu gibiydi gücü. Üzerinde artık kontrol sahibi olmadığını hissediyordu. Julia, Felicia ve okuldaki diğerleriyle de benzer bir durum yaşamıştı. Gücünü aktif bir şekilde kullanmak zorunda olduğunu bildiği tek bir kişi kalmıştı, o da Jari'ydi.

Pahalı görünen koyu mavi bir araba yaklaşıyordu. Direksiyonun arkasında oturanın müdire olduğunu görebiliyordu. Sanki büyük bir kerpeten bağırsaklarını yakalamış, onları sıkııkça sıkıyordu. *Kontrolü eline al, Anna-Karin*, diye düşündü Anna-Karin. *Kontrolü eline al*. Araba tam otobüs durağının hizasında durdu. Anna-Karin ayağa kalktı, ileri yürüdü ve yolcu koltuklarından birinin kapısını açtı.

“Merhaba,” dedi müdire soğuk bir gülümsemeyle. “Geciktiğim için kusura bakma.”

“Önemli değil,” diye mırıldandı Anna-Karin yerine otururken.

“Seninle konuşmalıyım,” dedi müdire ve gaza bastı.

Kerpeten bağırsaklarını biraz daha fazla sıkıyordu şimdi. Anna-Karin müdireye bakamıyor, onun yerine dikkatini arabanın ön camından görebildiği her şeye veriyordu. Gri gökyüzü; siyah ağaçlar ve süratle yanlarından geçtikleri, yol kenarları boyunca sıralanmış, beyaza boyanmış direkler.

“Güçlerini adi ve hoyrat bir biçimde kötüye kullandın,” dedi müdire. “Ne yaptığının bilincinde olduğunu sanıyorum.”

“Ben... değilim...” diye söze başladı Anna-Karin ama sözü yarıda kesildi.

“Bu bir soru değil. Bu bir gerçek. Bazı hafifletici koşullar bulunuyor elbette. Sonuçta bir yol gösterenin yoktu. Ancak kural kuraldır. Seni Konsey’in bir komisyon atadığı konusunda bilgilendirmek vazifem.”

“Komisyon?”

“Bir suç işledin, Anna-Karin. Bu suçu işlemeye hâlâ devam ediyorsun.”

Anna-Karin müdireye dönüp baktı. Müdire mükemmel profiliyle, mükemmel paltosunun içinde, mükemmel arabasını kullanıyor, Anna-Karin'i yargılıyordu.

“Bir şey anladığınız yok. Sen ve senin şu Konsey'in!”

Müdire derin bir şekilde iç geçirdi. Engelsfors'un en güzel villa alanına yaklaşırlarken arabanın içinde sessizlik hâkimdi. Müdire arabasını büyük, yeşil bir villanın yanına park etti ve Anna-Karin'e döndü. “Henüz yargılanmadın ama bunu hemen durdurmak zorundasın.”

“Ne istersem onu yaparım ben,” dedi Anna-Karin hızlı ve sinirli bir biçimde. Onu korkutan birine karşı bu kadar kötü davranabiliyor olabilmesine şaşıırıyordu.

Müdire Anna-Karin'e sorgulayan gözlerle bakıyordu. “Anna-Karin, dürüstçe cevap ver şimdi: Bunu *durdurabileceğine* inanıyor musun?”

“Elbette yapabilirim. Yaptığım yanlış bir şey değil ki,” dedi Anna-Karin inatla.

Müdire homurdanıyordu. “Başka bir zaman bunun hakkında daha fazla konuşmalıyız. Şimdi Ida geliyor.”

Anna-Karin'in uzaktan tek görebildiği, hızlı adımlarla kendilerine doğru yaklaşan sarışın bir figürdü. Anna-Karin arabada Ida'nın da oturabilmesi için yer açtıktan sonra kendi ellerine baktı. Ida'nın onun korktuğunu görmesine izin verecek değildi.

Saat dokuz buçukta şenlik yerine doğru yaklaşan bir arabanın sesi duyuldu. Çakıllar arabanın tekerlekleri altında çatırdıyordu. Koyu mavi araba şenlik yerine girdiği anda, Minu biyoloji kitabını okumayı bırakıp ayağa kalktı.

Anna-Karin araba durur durmaz dışarı çıktı ve öfkeli adımlarla dans pistine doğru yürüdü. Kollarını göğsü üzerinde bağlaması ve diğerlerinden oldukça uzakta durması bir şeyi protesto ettiğini gösteriyordu.

“Merhaba,” dedi Minu ama Anna-Karin yalnızca yere bakıyordu.

“Günaydın,” dedi müdire peşindeki Ida ile arabadan çıkıp yürümeye başladıklarında. Ida o kadar sessiz duruyordu ki Minu onun istese bile ağzını açabileceğinden emin değildi.

“Oldukça konforlu ve sıcak bir araba yolculuğu olmuş olmalı,” dedi Linnéa.

Vanessa, Linnéa’nın bu söylediğine kıkırdadığında Minu rahatsız oldu. Kendilerine çeki düzen verip düzgünce davranamazlar mıydı?

Adriana Lopez ayak bileklerine kadar gelen paltosu ile dans pistine doğru yürüdü. Elllerinde deri eldivenler, başında şık bir kürk şapka vardı. Minu hayranlıkla baktığı müdirenin 1800’lü yıllarda yazılmış Rus romanlarındaki karakterlerden biri gibi görüldüğünü düşündü. Bir elinde büyük ve deriden yapılmış siyah bir çanta tutuyordu. Çantayı hemen yanına bıraktı. “Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi müdire ve dans pistine doğru giden küçük merdive-

nin basamaklarından birinin üzerinde duran Ida'ya doğru döndü. "Halkanın içine gel."

Minu etrafına bakınıp müdirenin halka kelimesi ile ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Müdirenin ne demek istediğinin farkına vardığında kendi alıklığına sinirlendi. Yuvarlak dans pisti elbette bir halkaydı.

Ida dans pistine doğru giden merdivenin son iki basamağını çıkarken bunu yapmak istemediği yüzünden kolayca okunuyordu.

"Hadi ama biraz ısınalım," dedi müdire, Vanessa ve Linn a'ya hızlı bir bakış atarak. "Siz ikinizin sahneden inmesini öneriyorum."

Linn a ve Vanessa yavaş hareketlerle yerlerinden kalktılar. Minu, Linn a ve Vanessa'nın saklamaya çalışsalar bile kendisi kadar heyecanlı olduklarına inanıyordu.

Müdire cebinden silindir şeklinde siyah bir cisim çıkardı. Silindirin  st kısmım yukarı kaldırdığında cisim bir ruj kapağı gibi kolayca açıldı. Müdire dans pistinin ortasına bir halka çizmeye başladığında Minu onun evinde, yerde gördüğü sembollerini hatırladı. Bakışlarını Vanessa'ya çevirdi, onunla göz göze geleceğini sanıyordu ancak Vanessa büyük bir dikkatle müdireyi izliyordu.

Adriana Lopez halkanın ortasına bir işaret çiziyordu. Muazzam bir şekilde konsantre olduğu g r l yordu. Yerden doğrulduğunda silindir cismin kapağını kapatmadan önce cismin üzerindeki beyaz renkli, yosun gibi sümüksü görünen, yapışkan ve ipliğimsi şeyleri ayırırdı.

"Bu nedir?" diye sordu Vanessa.

"Ektoplazma," diye cevap verdi müdire kısaca.

Minu müdirenin söylediği cevapla tatmin olmadı. Bunun hakkında başkalarının ne söylediklerini merak ediyordu.

Adriana bir kitap çıkardı. Yıpranmış kitap siyah, deri bir ciltle kaplıydı. Kitabı açtıktan sonra paltosunun içine sakladığı parlak bir cisim çıkardı. Cisim, gümüşten yapılmış bir çeşit b y tece benziyordu ve ucu müdirenin boynunda taşıdığı uzun bir zincire bağlıydı. Müdire cismin üzerindeki vidaları sanki bir dürbünü gözüne göre ayarlamak ister gibi bir ileri bir geri oynatıyordu.

Halka

Minu, müdirenin büyü sözlerini yüksek bir sesle hızlıca söyleyeceğini umuyordu ancak müdire okumayı tam olarak beceremeyen kötü bir okuyucu gibi dudaklarını kıpırdatarak sessizce mırıldanıyordu. Derken yere çizilmiş halkanın içinde parlayarak tutuşan alevler belirdi.

Alevler Minu'nun bu zamana dek gördüklerinden çok farklıydı. Kobalttan açık maviye, mavinin her tonunu bu alevlerde görmek mümkündü. Minu alevlerin neden bu denli tüyler ürpertici olduğunu ancak bir süre sonra fark etti. Sebep alevlerin mavi olmaları gerçeği veya döşemenin birkaç santim üzerinde parıldayarak yanmaları değildi. Alevler tamamen sessizdiler. En ufak bir çatırdama bile duyulmuyordu.

Yalnızca birkaç saniye sonra Minu yüzünün ısınmaya başladığını hissetti. Müdire paltosunu, şapkasını ve eldivenlerini çıkararak onları özenle tahta döşemenin üzerine bıraktı. Üzerinde iyi dikilmiş bir takım vardı.

Minu da kar soğuğu için olan kalın kıyafetlerini çıkardı ve yere koydu. Dans pisti etrafındaki havanın parıldadığını ilk olarak şimdi fark ediyordu. Elini dikkatle havaya doğru uzattı. Havada ince ve görünmeyen bir engele benzeyen hafif bir çekim vardı.

“Dene,” diye duyuldu müdirenin sesi.

Minu, müdireye döndü. Müdire başıyla ona cesaretlenmesi gerektiğini gösteren bir jest yaptı. Minu bu sefer elini havaya biraz daha fazla uzattı ve engelin içine girerek öteki tarafa dokundu. Öteki tarafta hava soğuktu.

“Bir dış halka,” dedi müdire ve içinde alevlerin parıldadığı daha küçük halkayı göstermeden önce eliyle tüm dans pistini işaret etti. “Ve bir iç halka. Dış halka oluşuyor. Güç kaynağı iç halkanın içerisinde bulunuyor.”

“Ve? Güç kaynağı ne?” diye sordu Vanessa.

“İç halkadaki işaret.”

“Ama işaret ne peki?” diye devam etti Vanessa.

“Eğer size bir şeyler  ğreteceksem adım adım gitmeliyiz. Ayrıca bana inanıp güvenmek zorundasınız.”

“Tabii,” dedi Linn a i neleyici bir şekilde. “Bu arada alt tarafı  ld r lece iz.”

“Durumu daha önce a ıklamı tım. Ayrıca Konsey’in benden size net bir şekilde ifade etmemi istediği başka bir konu daha var.”

Minu her zaman yanında taşıdığı not defterini ve kalemini çıkardı. Evet, tam bir inek  ğrenci tipiydi.

“Kehanete göre  eytan’ın, Seçilmiş’in izini sürmesi ve kim olduğunu meydana çıkarması imkânsız. En azından büyük mücadele yakla ana kadar. Bu birkaç yıl alacak. Sizlerin bir çeşit büyücü korunmasına sahip oldu unuza ve  eytan tarafından g r lemeyece inize inanıyoruz.”

“Büyük mücadelenin birkaç yıl sonra olacağını söylüyorsun,” dedi Minu ve not aldı. “Ne kadar yıl tam olarak?”

“Belli değil. En azından iki yıl ama muhtemelen on yıla yakındır. Hesaplamalarımız böyle.”

“O zaman bu kadarı yeter. Ders çalışmak için motivasyondan  l yormu um gibi bir de başka efsaneler öğrenmeye niyetim yok,” dedi Linn a.

“Bunun  eytan’ın şiddetli bir mücadelenin ardından yok edileceğini söyleyen Apokalips Kitabı ile herhangi bir ilgisi yok,” dedi müdire kuru bir şekilde.

“Peki ama bu mücadelede neye karşı sava aca ımızdan bahsedebilir misin?  u kehanetin ne hakkında olduğunu duymamızın vakti gelmedi mi artık?” dedi Vanessa.

“Bu o kadar basit değil...”

“Bizimle bazı cevapları paylaşmak istemiyorsan bizi buraya ne diye  a ırdın?” dedi Linn a.

“Yeter,” dedi müdire elini yukarıya kaldırarak. “Belki Nicolaus onu kontrol etmek istemenize bir şey demedi ama benimle böyle pazarlığa girip münakaşa edemezsiniz. Ben sizin güçlerinizi geli tirmeniz ve onlar üzerinde ustalık kazanmanız için buradayım ama siz  ocuk gibi davran-

nıyorsunuz. Büyünün temel yasalarını çocuklara öğretmem imkânsız.” Kimse ses çıkarmıyordu. “Güçleriniz size bahşedilmiş büyük birer yetenek. Onlar size verilmiş birer armağan,” diye devam etti müdire. “Ama siz ve diğerleri için tehlikeli olabilirler. Yetenekleriniz şu an kundaktaki bir çocuk gibi. Güçleriniz geliştikçe onları kontrol etmeniz zorlaşacaktır.” Müdire, Vanessa’ya döndü. “Belki kendini görünmez yaptığın günlerden birinde tekrar görünmek istediğinde bunu başaramayacaksın. Hayatının geri kalanını bir gölge gibi yaşamak zorunda kalabilirsin.”

Vanessa ağzındaki sakızı çiğnemeyi derhâl bıraktı.

Bu aynadaki görüntüsünü açıkça seven biri için akla gelebilecek en kötü kâbus olmalı, diye düşündü Minu.

“Aynısı diğerleriniz için de geçerli,” dedi müdire ve bakışlarını önce Anna-Karin üzerinde yoğunlaştırdıktan sonra tek tek Ida, Linnéa ve Minu’ya baktı. “Dünyada büyü belli bir dereceye kadar hep var oldu. Bizim dünyamızla öteki dünyalar arasındaki sınırlar farklı dönemlerde kâh incelirdi kâh kalınlaştı.”

“Öteki dünyalar da ne demek?” diye sözünü kesti Vanessa müdirenin.

“Öncelikle bir daha sözümü kesme! Bizim dünyamız tek dünya değil. Sayılamayacak kadar çok başka dünyalar da var,” dedi müdire keskin bir sesle. “Son milenyum büyük bir büyü kıtlığına şahit oldu. Yerel ölçekte birbirinden bağımsız alevlenmeler yaşandı ve yangınlar çıktı. Bunun bir örneği üç yüz yıl önce burada yaşandı. Rüyalarınızın bu olayın bir yansıması olduğunu düşünüyorum.”

“Sen bizim rüyalarımızı nereden biliyorsun?” dedi Vanessa.

“Kargam sizin uyandığınız gece konuşulan her şeyi duydu. Yaşanılan her şeyi gördü. Yaptığımız değerlendirme sonucundaki tahminlerimize göre Ida’nın içinden konuşan, 1600’lü yıllarda yaşamış olan bir Seçilmiş’ti.”

“Kim o?” diye sordu Minu. “Ve ne oldu ona?”

“Bunu bilmiyoruz. Kilise ve papazının evi 1675 yılında yanınca pek çok önemli belge de kül olmuş tabii.” Müdire onlara ciddi bir şekilde bakıyordu. “Eğer son iki bin yılı, büyü alanında yaşanan bir kuraklığa

benzetecek olursak önümüzdeki zamanı bir sel olarak nitelendirebiliriz. Sizinkiler gibi güçlere sahip olan bireyler çok ama çok nadir bulunuyor ve şimdi onlar dünyanın farklı farklı köşelerinde kendilerini göstermeye başladılar. Burada gerçekleşecek mücadele tüm gerçekliğini etkileyecek.”

“Demek bu yüzden Nicolaus bunun bizim kaderimiz olduğundan bahsetmişti,” dedi Anna-Karin.

Adriana yüzünü buruşturdu. “Ben bunu vazife diye adlandırmayı tercih ediyorum.”

“Öyleyse dünyanın kaderi *Engelsfors*’ta mı belirlenecek?” diye sordu Vanessa.

“Bunu aklınızın almamasını anlıyorum,” dedi müdire gülümseyerek. “Söylediğim şeyleri bir anda anlamamanızı beklemiyorum sizden. Algılanması oldukça zor bir mesele. Bu yerdeki büyü hareketliliği çok yüksek ve daha da artacak.”

Minu dikkatle ve şaşkınlıkla dinliyordu. Konuşulanlardan çok etkilendiği açıkça görülüyordu. “Şimdi büyü her yerde yok mu yani?”

“Hayır,” diye cevap verdi müdire ve sanki bu iyi bir soruymuş gibi gülümsedi. “Biz normalde büyüün daha büyük alanlara yayıldığına inanıyoruz ama şu anda hareket hâlinde olan oldukça yerel bir fenomen.”

Vanessa sanki aklında bir şeyleri çözmeye uğraşıyormuş gibi görünüyordu. “Bu, bizim güçlerimizin her yerde işlemeyeceği anlamına mı geliyor? Diyelim ki ben Ibiza’ya tatile gidiyorum. Orada da görünmez olacak mıyım?”

“Ibiza’nın büyü hareketliliği çok yüksek,” diye cevap verdi müdire. “Ama doğru. Güç yalnızca sizlerden gelmiyor. Biz bir güç kaynağına bağlı kalmak zorundayız. Bağlanacağımız güç kaynağı ise burada, Engelsfors’ta. Tam sizin birbirinize ve Engelsfors’un da size ihtiyacı olduğu gibi bizim de size ihtiyacımız var. Hâlâ sizin neden... Yedi kişi *olduğunuzu* bilmiyoruz. Ama hep birlikte bir halka oluşturunuz. Cadılar tüm zamanlar boyunca halkalar oluşturarak çalışmışlardır. Eğer birlikte çalışmayı öğrenemezseniz önemli bir şeyi başaramayacaksınız.

Halka

Müdire bunu “vazife” diye adlandırarak önemini azaltıyor, diye düşündü Minu. “Kader” çok daha iyi bir kelime. Rebecca da olanlar hakkında bu anlayışa sahipti. Bu onlardan çok daha güçlü bir şeydi. Bu şeyi başarmalarına karar verilmişti. Olayın özü aynıydı. Onlar birbirlerine ve Engelsfors’a bağlıydılar.

“Başka sorusu olan?” dedi müdire. Herkes sessiz kaldı. Adriana memnun bir şekilde gülümsedi. “Pekâlâ, öyleyse gelin büyüden konuşalım. Teori ve pratik...”

“Büyü ve doğaüstü hakkında bildiğiniz her şeyi unutun,” dedi Adriana Lopez. “Sahip olduğunuz bilgiler kesinlikle yanlış. Bunu biliyoruz.”

“Nasıl yani?” dedi Linnéa.

“Konsey pek çok farklı departmana sahip. Özel olarak internetteki bilgilerin incelenmesinden sorumlu bir departmanımız var. İnternette bulduğunuz bilgilerde ancak bir bulgur tanesi kadar gerçeklik payı olabilir. Örneğin büyücülükle ilgili birtakım gerçekler, geleneklerin içinde saklı olabiliyor. Bazen de bu gerçeklerle bir yığın deli saçması birbirine o kadar yakın duruyor ki bunları birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızlaşıyor. Aslında deliler ve amatörler bize büyük bir iyilik yapmış oluyor.”

“Siz şimdi aynı zamanda bir çeşit sansür kurumu musunuz?” dedi Linnéa yüzünde küçümseyici bir ifadeyle.

“Şimdi yeni bir Büyü Çağı’na doğru ilerliyoruz, bu yüzden de var olan bilgi üzerindeki kontrolümüzü arttırmak zorundayız. Yanlış ellerdeki bilginin ne gibi felaketlere yol açacağını hayal bile edemezsiniz.”

Oysa Linnéa’nın bu konunun peşini bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. “Peki bir bilginin yanlış olduğuna kim karar veriyor? Sen ve Konsey mi? Peki sizi kim kontrol ediyor?”

Müdirenin dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. “*Quis custodiet ipsos custodes?* Bizi koruyucumuza karşı kim koruyor? Bu soru Antik

Halka

Çağ filozoflarından bu yana hep sorulagelmıştır. Ve şu anda bu tartışmaya girmeyi hiç düşünmüyorum.”

Minu, Linnéa’ya yalvaran gözlerle bakıyordu. Linnéa, Minu’ya bakıp hızlı bir şekilde yüzünü buruşturdu. Minu’nun istediği kargaşa değil, huzur ve düzendi.

Müdire çantasını açtı ve onlara birbiriyle aynı olan beş siyah defter ve gümüşten yapılmış büyüteç dağıttı. Minu eliyle kitabı tartıyordu. Kitap küçük olmasına rağmen şaşırtıcı bir şekilde ağırdı. Büyüteci incelemeye başladı. Büyüteç altısı oldukça ağır sekiz kısımdan oluşuyordu. Her bir kısım tırtıklıydı ve döndürebiliyordu.

“Bu *Örüntüler Kitabı*” dedi müdire. “Bu kitabı yorumlayabilmeniz için ilk aracınız bu.” Müdire elindeki büyüteci havaya kaldırdı. “Bu ise ikincisi,” dedi müdire ve şakaklarına yavaşça dokundu.

Vanessa’dan bir inilti duyuldu.

“Kitapları açalım lütfen,” diye rica etti müdire.

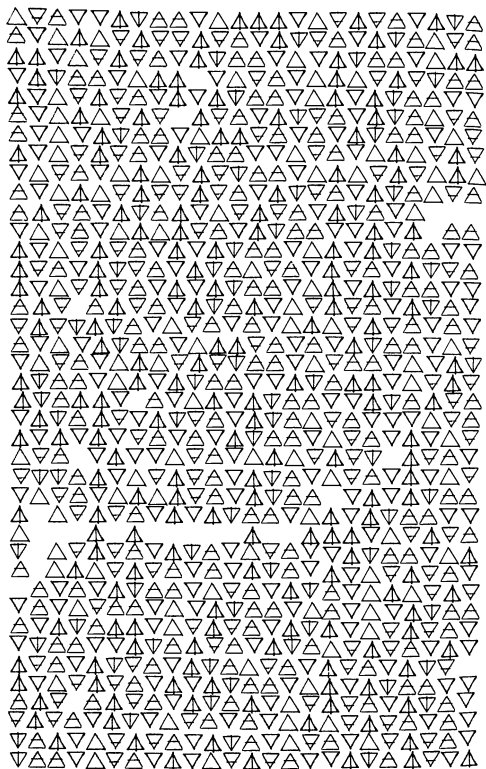
Minu kitabını açtı. İlk sayfada yan yana dizilmiş altı işaret bulunuyordu.

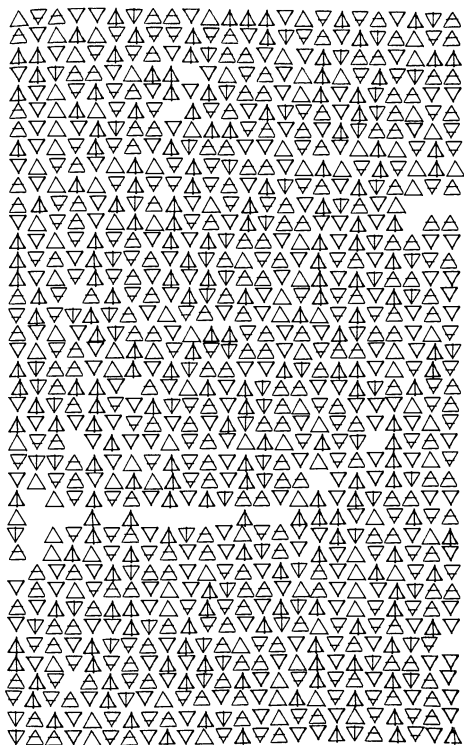
Sayfayı çevirdi. Sonra başka bir sayfa daha çevirdi ve bir tane daha.

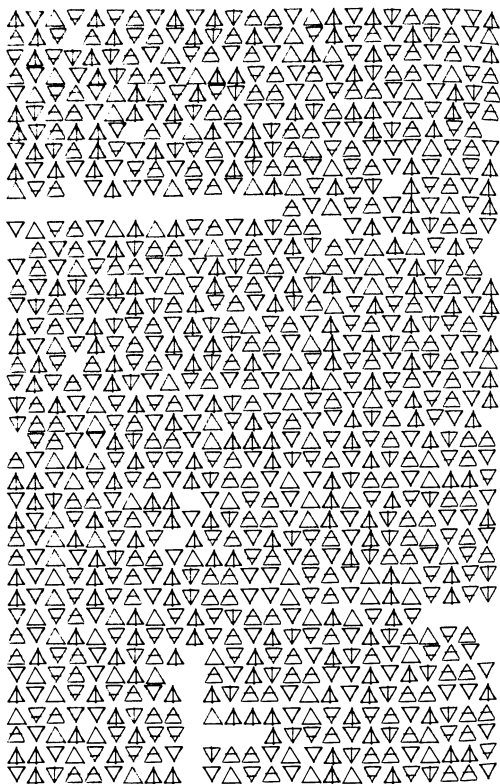
“Ben burada herhangi bir yazı falan görmüyorum,” dedi Ida. Toplantı boyunca ilk kez konuşuyordu.

Bunu yüksek söylemese de Minu da Ida’ya katılıyordu. Sayfaların üzerine farklı boyutlarda, birtakım anlaşılmaz semboller karalanmıştı. Buna rağmen sanki belirli bir düzen içerisinde sıralanmışa benziyorlardı. Öteki semboller ise gelişigüzel sıralıydı. Bazı sayfalar ise tamamen boştu. Bu dünyanın en zor IQ testi gibiydi. Minu aptallığının kesin olarak ispatlandığını hissediyordu.

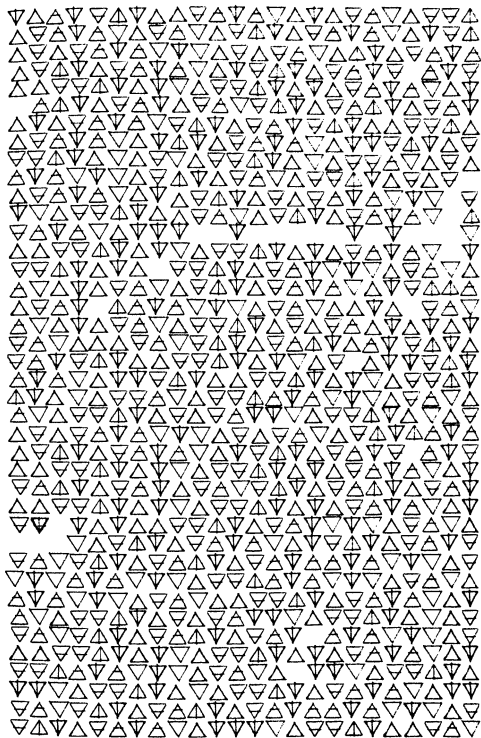

Halka

Halka

“Altı sembol,” dedi müdire. “Farklı büyü gruplarına göre düzenlendi. Sembollerin ne demek istediğini uzun bir süre düşündükten sonra yalnızca siz ortaya çıkarabilirsiniz. Bu gördüğünüz size yardımcı olacak.” B y t ci yine havada tutuyordu. “ r nt  Bulucu.”

“Bu kitabın içinde ne bulunuyor gerçekten?” diye sordu Anna-Karin.

“Bu kimin baktığına bağlı,” diye cevap verdi müdire. “Tamamen aynı şeyi gören iki cadı bulamazsınız. * r nt ler Kitabı* hem alıcı hem de vericidir. Bu kitabı okuyan cadılar ne aradıklarını bilmek zorundadırlar. Ne aradığını bilen bir cadıya kitap yol gösterecektir. Bu doğru frekansı bulabilmek için eski bir radyonun yuvarlak düğmesini defalarca çevirmek gibidir.”

“Ve bu şeyi...  eviriyoruz değil mi?” dedi Ida.

“Evet. Ama ş yet zihninizi ve duygularınızı aradığınız şeye göre ayarlayamazsanız bunun hiçbir değeri yok.” Müdirenin bakışları sanki bir r yadaymış asına değişmişti. “Kitap sıklıkla ihtiyacınız olan şeyi sizden çok daha iyi bilir. Sanki sizin ruhlarınızın içine dosdoğru bakar.”

“Kar-ma-şık” dedi Vanessa neredeyse şarkı söylüyormuş gibi.

Müdire hızla arkasını döndü ve Vanessa’ya keskin bir bakış attı. “Hiç de değil! Bir cadının ihtiyacı olan her bilgi bu kitapta mevcut. Kitabı anlayabilmeniz, biraz sizin yeteneklerinizi ne kadar geliştirebildiğiniz biraz da ait olduğunuz işaret ile ilgili. Kitabın içinde büyü formülleri, ayınlar, kehanetler ve ge mişt n gelen hikâyeler yer alıyor.”

“Bu bizim kehanetimizin de kitapta böyle görülebileceği anlamına mı geliyor?” dedi Linn a kitabın içinde sanki bir kasırğa yaşanmış gibi dağınık duran işaretlerin olduğu sayfayı göstererek.

Adriana Lopez evet anlamında başını salladı. “Sonuç olarak benim sizin adınıza olan bir kehaneti okumam öyle çok da basit değil. Zamanı geldiğinde kehaneti sizler göreceksiniz. Göreceksiniz ama aynı şekilde değil.”

“Ama  yleyse kitabın içinde ne yazdığını nasıl biliyorsunuz?” diye sordu Minu. “Eğer herkes farklı şeyler görüyorsa bu nasıl mümkün olur demek istiyorum.”

“Birçok cadı nesiller boyu kehaneti okudu ve gördüklerini kaydetti. Cadıların yazdıkları şeyler pek çok noktada birbirleri ile örtüşüyor. Bu da tamamen istatistiksel bir mevzu.”

“Yani size göre çoğunluk her zaman haklı?” diye sordu Linnéa.

“Senin iyi bir filozof olduğunu görüyorum,” diye cevap verdi müdire alaycı bir şekilde.

Minu, Linnéa’nın bakışlarının gittikçe karardığını görünce araya girmek zorunda olduğunu hissetti. “İşaret hakkında ne demiştin?”

Adriana kitabı havaya doğru kaldırdı. “Bu kitabın içinde farklı gruplara göre düzenlenmiş altı farklı sembol bulunuyor. Bu sembollerin bir şekilde Asya tipi yazı karakterlerine benzediğini düşünüyoruz çünkü sembollerin yalnızca *bir tane* anlamı yok. Semboller pek çok farklı şey anlamına gelebiliyor ve her işaret bir kavramı belirtiyor. Basitçe söylemek gerekirse semboller altı elementi temsil ediyor.”

“Dört,” diye araya girdi gümüş kolyesini parmağında döndüren Ida. “Dört element var.”

Müdire canı sıkılmış bir şekilde içini çekti ve Minu bunu ilk söyleyen o olmadığı için büyük bir rahatlama hissetti. “Daha önce söylediğim gibi bildiğiniz, inandığınız her şeyi unutmak zorundasınız. Dört elementin bulunduğu fikrini öne süren Sokrates öncesi filozoflarından Empedokles’tir. Çin ve Japonya’da ise beş elementin olduğundan bahsedilir. Ama doğru rakam altıdır. Ve her cadı bir elemente diğerlerinden daha yakındır.”

Altı element ama yedi Seçilmiş. Bu ne demek oluyordu peki? İki Seçilmiş aynı elemente mi sahip? Veya biri fazla mı? Minu endişenin emekleyerek kendisine doğru yaklaştığını hissediyordu.

“Bizim hangi elementlere sahip olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu Minu.

Müdire ona yorumlaması zor bir bakış attı. “Evet. Analiz sonuçları bu sabah elime ulaştı. Bu yüzden geç kaldım. Başlamadan önce şunu söylemek isterim ki eşleştirildiğiniz elementler güçlerinize uyum içerisinde. Ama bu bir gücün birden fazla element içinde bulunamayacağı anlamına gelmiyor. Örneğin hem hava hem de su cadıları fırtınaları

nasıl kontrol edeceklerini öğrenebilirler. Metal ve ateş cadıları gök gürültülü havaya sebep olabilirler ama yağmur yaratamazlar. Görüldüğü gibi bu da kendi içinde bir bilim.”

“Bir tahminde bulunabilir miyim?” dedi Vanessa. “Ben havayım değil mi?”

“Doğru,” diye cevap verdi müdire.

“Bu benim uçmayı öğrenebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Bunun senin güçlerini nasıl geliştirdiğinle ilgisi var,” diye cevap verdi müdire tahammülsüz bir şekilde.

Beş element kaldı, diye düşündü Minu.

“ z r dilerim ama şimdi de *ben* tahminde bulunabilir miyim?” dedi Ida. “Anna-Karin toprak mı?”

“Doğru.”

Ida, müdire ona kınayan bir bakış attığı anda sessizleşen k  mseyici bir kahkaha attı.

Dört tane kaldı, diye düşündü Minu dikkatle not alarak.

“Toprak, doğaya ve canlılara güçlü bir şekilde bağlı olmakla ilişkilenirilir,” diye devam etti müdire ve Anna-Karin’e baktı. “Ve g  . Hem zihinsel hem de fiziksel g  . Ve sen Ida, sen metalsin.”

   tane kalmıştı.

“Ida’nın metal elementine olan bağı -uyandırıldığınız o gece sizlerin de görmüş olduğunuz gibi- onu m kemm l bir medyum yapıyor. Gelecekten haber getirme ve geleceği görme gibi işlevler Ida’nın elinin hep altında olacak.”

Müdirenin Linn a’ya dönmeden önce bakışlarını Minu  zerine kaydırdığı o an m kemm l bir andı.

“Ve sen Linn a, sen susun. Eğer istersen elementini farklı şekillerde kontrol etmeyi öğrenebilirsin...”

“Elias neydi?” diye sözünü kesti Linn a müdirenin.

“Ahşap,” diye cevap verdi müdire. “Ahşap yaşayan canlılara istediği şekli verebilmesi özelliği ile bilinir. Ve Rebecka tam da benim olduğum gibi ateşti,” diye bitirdi sözlerini müdire.

Minu rüyalarında sıklıkla okulda çıplak kaldığını görürdü. Şimdi herkesin bakışları onun üzerindeyken tam da o rüyalandaki gibi hissediyordu. Geriye bir tek o kalmıştı. “Ben de mi aynıyım?” diye sordu Minu. “Yoksa ben de başkasıyla aynı elementi mi paylaşıyorum demek istedim.”

Adriana’nın sorusuna cevap vermeden önceki sessizliği Minu’ya sonsuzluk gibi geldi. “Hayır. Maalesef senin herhangi bir elemente yakın olduğunu göremiyorum. Teknik olarak sen burada olmamalısın.”

Bu Minu’nun tüm hayatı boyunca gördüğü çıplak rüyalarından çok daha kötüydü. Kendisini kimsenin kurtaramayacağına inanıyormuş gibi yalnızca gökyüzüne doğru bakmaya başladı. Gördüğü tek şey dans pistinin tavanının altında bir kubbeyi andıran zayıf parlaklıktı. Daha fazla büyü. Hiçbir zaman hükmedemeyeceği, gittikçe ustalaşamayacağı büyü.

“Bu saçmalık,” diye duyuldu Linnéa’nın sesi. “Minu bizimle aynı rüyayı gördü. Bizim gibi o gece buraya o da geldi.”

“Minu,” dedi müdire.

Minu istemeyerek de olsa orada tüm bilgisi ve gücüyle kendinden çok emin bir şekilde duran güzel, koyu saçlı kadına baktı. “Buna herhangi bir açıklama getiremiyorum. Tıpkı neden bir tane değil de yedi tane olduğunuz hakkında bir fikrim olmadığı gibi veya Nicolaus’un tüm bu olaylarda nasıl bir role sahip olduğunu bilmediğim gibi. Ama eminim ki daha fazlasını ortaya çıkaracağız.”

Nicolaus, diye düşündü Minu. *Ben ve Nicolaus. Başaramayanlar. Gidecek evi olmayanlar. Hiçbir yere ait olmayanlar.*

Minu bu zamana dek hayatında hiçbir zaman yapmadığı bir şey yaptı. Eşyalarını toplayıp işlenen bir dersten çıktı. Arkasından bağırmasını umursamadı. Eve varana dek yürüdü. Ortaokul boyunca hep birilerinin onun yetersizliğini açığa vuracağından endişe etmişti. İşte şimdi oluyordu. Minu Falk Karimi bir aldatmacaydı. Sönmüş bir balondu. O hiçbir şeydi. Bir anda herkesin önünde doğrulanmıştı bu.

• • •

Lazanya -   len Gibi Bir Akşam Yemeği, diye yazıyordu Vanessa'nın elinde tuttuğu karton k ğıdın en üstünde. "Kahretsin! Kıymalı sosun içine 125 gram tavuk ciğeri katılacağı yazıyor burada," dedi Vanessa.

Evelina elini ağzına götürerek kusma taklidi yapıyordu. Normalde Vanessa buna gülerdi ama şimdi oldukça stresliydi.  zlemesi gereken bir sürü adımı vardı. Vanessa'nın normal yemek menüsü ket aplı makarna veya kızarmış yumurtadan oluşuyordu.

"Bunu es geçebiliriz herhâlde, tavuk ciğerimiz yok diye tüm yemekten vazge emem değil mi?" dedi Vanessa umutsuz bir sesle birinin ona fikir vererek yardım etmesini umarak. "Yoksa daha fazla kıyma sosu mu gerekiyor?"

"Bilmiyorum," dedi yerde oturarak Frasse'nin karnını ka ıyan Michelle.

Ne de çok yardım etti, diye düşündü içinden Vanessa sinirli bir şekilde. Sonra da be amel sos yanmasın diye ocağın ısısını d   rd .

"  z r dilerim," dedi Evelina. "Ama tavuk ciğeri almadık diye mi sinirlisin? Hayır, çünkü listeye yazmamı tın da ondan diyorum."

"Hayır, biliyorum," dedi Vanessa. Evelina'nın söylenmeye ba lamaması için üstün bir çaba harcıyordu. "Ama kerevizi yazmı tım aslında."

"Ben kerevizin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Vanessa da bilmiyordu ama itiraf etmek istememi ti. Soğanları içine koyduğunda tavadan kızdığını belli eden sesler geldi. "Bir şey fark etmez," dedi Vanessa "Onsuz da olur."

"Bu tarifi nereden buldun gerçekten?" diye sordu Evelina. "Orta  ağ'dan falan mı?"

"Boş boş konu acağına gelip bana yardım edebilir misin?"

Evelina gözlerini kocaman açtı. "Pardon ama sen temizlik yaparken gidip senin alı veri ini yaptık. Unuttun mu?"

"Bırak  imdi söylenmeyi!" diye bağırdı Vanessa. Evelina'nın sinirli mimiklerini görünce de ekledi. "  z r dilerim! Bana yardım ettiğiniz için size minnettarım ama şu anda çok gerginim."

Evelina'nın bakışları hemen yumu adı. Michelle de yerden kalkıp

yanlarına geldi. “Ne yapmam gerekiyorsa söyle.”

“Her şey iyi olacak,” dedi Evelina.

Vanessa stres onu yeniden esir almadan önce arkadaşlarına -son günlerde neredeyse hiç göremediği bu gerçek arkadaşlarına- karşı büyük bir sevgi hissetti.

“Michelle, havuçları soyabilir misin? Evelina sen de Michelle’in soyduklarını mümkün olduğunca küçük parçalar hâlinde doğrayabilir misin?”

Michelle ve Evelina mutfak tezgâhında Vanessa’nın emirlerine itaat eden küçük askerler gibiydiler. Elleri mutfak aletleriyle havuçları aldılar. “Sence nasıl gidecek?” diye sordu Michelle. Michelle havuçları da en az konuştuğu kadar yavaş soyuyordu. O kadar yavaş hareket ediyordu ki Vanessa eğer şu anda sosu yavaş ve dikkatlice karıştırmak zorunda olmasaydı Michelle’in elinden bıçağı çekip alacaktı. Vanessa, Michelle ile aynı çatı altında nefes almaya çalışıyordu.

“Nicke, Wille’den nefret ediyor. Wille’nin belalı bir çeteye üye olduğundan bahsedip duruyor,” dedi Vanessa. “Annem de Nicke ne derse inanıyor. Bu nişan işinden nefret ediyor.”

Annesi sırf bu zamana kadar zaten biter diye Wille olan ilişkisine hoşgörü ile yaklaşmıştı. Ama nişandan sonra annesini büyük bir panik sarmıştı. İyice Wille karşıtı olmuştu. Sanki kendisi on altı yaşında ilk gördüğü adamdan çocuk yaparken *çok daha* hayati bir karar almamış gibi, Vanessa’nın karar almak için henüz çok genç olduğunu söyleyip duruyordu.

Vanessa bu akşamın herkes için yeni bir başlangıç olmasını diliyordu. Bu lanet lazanyayı pişirecekti, tadı çok güzel olacaktı ve herkes Vanessa’nın, düşündüklerinden çok daha yetişkin olduğunu görüp bundan etkilenecekti. Ve Wille, Vanessa’nın annesini bir şekilde tavlacaktı. Buna söz vermişti.

“Ama sonuçta Wille bir uyuşturucu satıcısı,” dedi Michelle vurgulu bir sesle. “Nicke onu tutuklamıştı bile.”

“Uyuşturucu sattığı için tutuklanmadı. Storralls Parkı’nda oturup

esrar içtiği için tutuklandı,” diye karşı çıktı Evelina.

“Annem uyuşturucuya başlayan bir insanın sokağa çıkıp kendini bile satabileceğini söyleyip duruyor,” dedi Michelle. “Aklında her zaman uyuşturucu kullandığım düşüncesi var. Diyelim yorgunum: Uyuşturucu mu kullanıyorsun? Veya sinirliyim ya da çok mutluyum: Uyuşturucu mu kullanıyorsun? Normal bir insanın davranmayacağını düşündükleri şekilde davrandığım an aynı soruyu soruyorlar: Uyuşturucu mu kullanıyorsun?”

“Benim ailem de aynısını yapıyor,” dedi Evelina.

“Benim annemle aynı fabrikada üretilmiş olmalılar öyleyse,” dedi Vanessa.

Michelle kıkırdadı. Michelle son zamanlarda edinmeyi düşündüğü yeni bir saç kesiminden bahsediyordu. Michelle ve Evelina kâkülün avantajları ve dezavantajları üzerine derin bir tartışma başlattılar. Vanessa bu konuyla şu anda zerre kadar ilgilenmediğini yüzlerine haykırmak istiyordu. Normal bir zamanda Michelle’ini saçı sıradan tartışma konularından biri olurdu. Belki o kadar heyecanlı değildi ama idare ederdi. Ancak şu anda Vanessa’nın yapılacaklar listesinde üç tane çok daha önemli şey dururken Michelle’in saç kesimi konusunda ciddi argümanlar üretmesi çok zordu: (1) Tavada hemen kızaran soğanları yakmamalıydı. (2) Mükemmel bir lazanya pişirerek Wille ile olan geleceğini kurtarmalıydı ve (3) dünyayı kurtarmalıydı.

Listedeki sonuncu madde belki de Vanessa’nın, üzerine en çok düşünmesi gereken maddeydi ama diğerleri ile karşılaştırıldığında şimdi onlar kadar mühim görünmüyordu.

Kapı çaldığında Frasse koridorda havlayarak koştu. Vanessa kapıyı açarken Frasse'nin kuyruğu Vanessa'nın bacaklarına çarpıyordu. Wille elinde bir buket çiçek ile kapıda duruyordu. Saçları geriye taranmıştı. Üzerinde siyah kot pantolonu ve ceketinin içinde siyah bir kazak vardı. Yetişkin gibi görünüyordu. İki dirhem bir çekirdekti. Vanessa'nın kalbi yerinden çıkacaktı. Sırf Vanessa'nın hatırına ne kadar büyük bir çaba göstermişti değişmeye. "Çiçek de mi aldın?"

"Bunlar annen için," dedi Wille ve Frasse'nin elini yalamasına izin verdi.

Vanessa, Wille'yi büyük bir mutlulukla dudaklarından öptü. "Sen en iyisisin," diye fısıldadı. Mutfığa doğru yürürken koridorda neredeyse Frasse'nin üzerine düşecekti.

Annesi ve Nicke çoktan masaya oturmuş, onları bekliyorlardı. Olanları onaylamadıkları yüzlerinden anlaşılıyordu ve Wille'nin odaya girmesi hiçbir şeyi değiştirmede. Gülümseyen tek kişi yerde oturup tahta legolarını üst üste koyan Melvin'di.

"Sana da merhaba, ufaklık," diye cevap verdi Wille, Melvin'in saçlarını karıştırarak. Sonra da çiçekleri Vanessa'nın annesine doğru uzattı. "Merhaba, akşam yemeğinde sizlerle olmak ne kadar hoş," dedi.

"Vanessa davet etti. Teşekkür ederim," dedi annesi mekanik bir sesle. Çiçekleri kâğıt poşetinden çıkartırken rahatsız edici bir hışırdama sesi duyuldu.

Wille sandalyesinde arkasına yaslanmış oturan ve ona yüzünde şu herkese patronluk tasladığı meşhur gülümsemesiyle bakan Nicke'nin elini sıkıttı. Vanessa, Nicke'den de, gülümsemesinden de nefret ediyordu ama hiçbir şey söylemedi. Bu akşam yemeğinde Vanessa, Nicke ve annesine sandıklarından çok daha olgun olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Annesi çiçeklere uygun bir vazö bulabilmek için bir dolabın içini karıştırmaya başladı. Sonra vazoya su doldurdu ve çiçekleri vazonun içine koydu. Wille, Gerbera çiçeklerinden almıştı. Gerbera çiçekleri Vanessa'nın favorisiydi. Tablo gibi görünüyordlardı.

"Çok güzeller," dedi Vanessa'nın annesi ve vazoyu Vanesa'nın çoktan kurmuş olduğu masanın üzerine bıraktı.

"Beğenmenize çok sevindim," diye cevap verdi Wille.

Mutfak o kadar sessizleşmişti ki Vanessa yapması gereken bir şey olduğu için mutlu oldu. Elllerine fırın eldivenlerini geçirip fırının kapağını açtığında içeriden gelen sıcak hava Vanessa'nın yüzüne çarptı. Lazanya kalıbı o kadar sıcaktı ki fırın eldivenleri fayda etmiyor, elleri yanıyordu. Bir çuval inciri berbat etmemek için dudaklarını kenetleyip dişlerini sıkıyordu. Sonunda lazanya kalıbını fırının üzerine hafifçe çarparak da olsa koymayı başardı.

"Ne kadar da güzel koktu," dedi Wille.

"Vanessa tüm gün fırının başındaydı," dedi annesi. "Kızlar da buradaydılar, yardım etmek için."

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," dedi Wille, Vanessa'ya.

"Ben de," dedi Vanessa kalın bir bıçak yardımı ile lazanyayı dilimlerken. Lazanya kalıbının kenarlarından kızarma sesleri geliyordu. Üzerindeki peynir tam olması gerektiği gibi koyu kahverengiydi ancak bıçak Vanessa'nın hiç ummadığı kadar sert bir direnişle karşılaştı. Vanessa kendisinin beceriksizliğinin ortaya çıkmasındansa bıçağın kör olmasını umuyordu. Lazanya fırının içinde çok fazla kalmıştı.

Salata servisinde kullanacağı çatal ve bıçağı kutusundan çıkartıp salatanın içine koydu.

"Gerçekten güzel bir daireniz var," dedi Wille.

Tam da yetişkinlerin söyleyeceği bir şeydi bu. Vanessa, Wille'nin bir konuşma başlatmak çaba göstermesine çok duygulandı ama annesi ve Nicke hiç oralı olmuyorlardı. "Başımızın üzerinde bir çatı var sonuçta," dedi annesi yalnızca.

"Yok yani gerçekten baya güzel. Çok güzel duvar kâğıtları..." Wille'nin cümlesini tamamlayamadan sesi gitti.

Neyse ki Melvin aç olduğunu anlatmak için yakınmaya başlamıştı. Vanessa'nın annesi Melvin'i oturduğu çocuk sandalyesinden kaldırdı ve ona yemeğin hazır olduğunu söyledi. Melvin ellerini çırpmaya başlayınca herkesin yüzüne zoraki bir gülümseme yayıldı. Konuşmalarına gerek kalmayacak bir eğlence buldukları için rahatlamışlardı.

Sonunda dumanı üstünde tüten lazanya masadaydı. Salata, ekmek ve tereyağı herkesin uzanabileceği kadar eşit uzaklıktaydı. Vanessa yerine oturdu. İlk olarak Wille'nin tabağı ile başladı çünkü her şeye rağmen o misafirdi.

"Gerçekten de çok güzel görünüyor," dedi annesi Vanessa tabağına lazanya dilimlerinden birini koyarken.

"Diyette değil misin sen Jannike?" dedi Nicke ve Vanessa ona bağırma dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

Wille çatalına sapladığı ilk lazanya parçasını ağzına götürürken Vanessa ona büyük bir gerginlikle bakıyordu. Gelmesini beklediği kırıdamada sesini duyamayınca dehşete kapıldı. Wille'nin yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve Vanessa bu ifadenin neyin işareti olduğunu anlayamadı. Yemek sıcak mıydı, yoksa iğrenç miydi?

"Ben ve Wille'nin nişanlanmasına kadeh kaldırırız diye düşünmüştüm," dedi Vanessa. "Buradaki herkesin bizim kadar mutlu olmadığını biliyorum ama değişeceğinizi umuyorum."

Annesi şarap kadehini eline alarak yukarı kaldırdı. Sanki bir an önce yapıp kurtulmak istercesine çok hızlı bir şekilde gülümsedi. "Şerefte."

Nicke bardağını havada salladıktan sonra birasından büyük bir yudum aldı.

Wille, Vanessa gibi soda içiyordu. Her şey Wille'nin oturaklı bir genç adam olduğunu ispatlamak içindi. Vanessa sodasından küçük bir yudum

alırken bakışları Wille ile karşılaştı. Wille lokmalarını yavaş yavaş çiğniyor ve Vanessa'ya gülümsüyordu. Ortam her zamankinden daha gergindi. Annesinin minik minik doğradığı yemeğini yiyen Melvin bile bunun farkındaydı.

Vanessa'nın annesi ve Nicke sanki orada ta Çin'e kadar giden bir gözetleme deliği varmış ve enteresan şeyler oluyormuş gibi yalnızca tabaklarına bakıyorlardı. Çatal bıçakları tabaklarında hiç de doğal olmayan bir yükseklikte tuhaf sesler çıkarıyordu. Sanki birilerinden emir alıyorlardı. *Kes. Kazı. Gıcırdat. Kes. Kazı. Gıcırdat. Kes. Kazı. Gıcırdat.*

Vanessa'nın hiç iştahı kalmamıştı ama kare şeklinde dilimlediği lazanyayı yine de ağzına götürdü. Lazanya dilimleri erimiş plastiğin yeniden katılaştırılmış hâli gibiydiler. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Pişirdiği lazanya bir renk olsa ya gri ya da deri tonundaki bej olurdu. "Bu yenecek gibi değil," dedi Vanessa ve tabağını ittirdi

"Neden bahsediyorsun anlamadım. Çok güzel," dedi Wille.

"Hmm," dedi annesi ağzında deri tonundaki bej lazanya parçalarıyla.

Nicke hiçbir şey söylemiyordu. Buzdolabına doğru yürüdü. Ketçap şişesinin neredeyse hepsini lazanyasının üzerine boşalttı. "Eveet," dedi Nicke sonradan. "Sen şimdi ne işle uğraşıyorsun?"

Wille gözünün ucuyla Vanessa'ya bakıyordu. İkisi de Nicke'nin Wille'nin bir işi olmadığını bildiğini biliyorlardı. "Bildığınız gibi bu şehirde iş bulmak oldukça zor."

"Evet, bunu anlayabilirim elbette. Sen liseye gitmedin, değil mi?" dedi Nicke.

"Gittim aslında," dedi Wille. Bunu söylerken utandığı belli oluyordu. Vanessa, Wille'nin yanına oturmadığı için pişmanlık duyuyordu. Yan yana otursalardı masanın altından onun elini tutabilirdi.

Annesi boğazını temizledi. "Sirpa nasıl?"

"O iyi. Biraz boynu ile ilgili sıkıntısı var."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Vanessa annesinin hâlâ aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Son kavgalarında Vanessa, Sirpa'nın kendisine ondan çok daha iyi annelik yaptığını söylemişti.

“Ağır bir işte çalışıyor,” diyordu annesi şimdi. “Bazen onun ICA süpermarketinde yaşadığını falan düşünüyorum. Ne zaman uğrasam onu hep kasada otururken görüyorum.”

“Evet, pek çok insanın sandığından daha ağır bir iş,” dedi Wille.

Tüm bu zaman boyunca Nicke, Wille’yi hor gördüğünü bakışları ile belli ediyordu. Nicke, Vanessa’nın annesine doğru döndü. “Her zaman çalışmasında şaşılacak bir şey yok ki. Kadının kendinden başka geçindirmesi gereken başka bir yetişkin daha var. Kadının belini büken, taptaze ve aslan gibi bir delikanlı.” Nicke sakın bir ses tonuyla sanki söylediği tamamen normal bir şeymiş gibi konuşuyordu.

Masaya öyle bir sessizlik hâkim oldu ki Melvin yemeği ile oynamayı bırakarak onlara baktı. Ardına kadar açılmış kocaman gözleri her şeyi içine alabilirdi.

“Bu söylediğine gerek yoktu,” dedi annesi Nicke’ye.

Vanessa annesinin bunu gerçekten inanarak söylediğini düşünmüyordu. “Söylediğine katılmıyorum, Wille’ye haksızlık ediyorsun,” diyememişti de daha çok, “Bu böyle yüksek sesle söylenmez,” demeye getiriyordu.

“Dediğim gibi,” dedi Wille. “Bu şehirde iş bulmak zor.”

“Taşın buradan o zaman. Seni burada ne tutuyor ki?” dedi Nicke. “Yoksa?” Nicke, Vanessa’ya bir bakış attı. Yaptıklarından çok tatmin olduğu belli oluyordu. Vanessa, Nicke’ye bakmamaya çalışıyordu. Wille’ye bakıyordu. Onlar birbirlerine aittiler. Bunu daha önce hiç hissetmemişti Vanessa ve neden diye soruyordu kendine. Masadaki sözüm ona yetişkinler ailelerine diklenerek terbiyesizlik yapan şımarık çocuklar gibi davranırken o burada neden sessiz, nazik ve olgun bir şekilde oturacaktı ki?

Masanın üzerinde duran Wille’nin getirdiği çiçek buketi sanki hüznellenmiş gibi görünüyordu.

Vanessa, Nicke’ye doğru döndü. “Bir kerecik olsun normal bir insan gibi davranamaz mısın?”

“Ama lütfen nazik ol. Bulaşma şimdi,” dedi annesi sanki bütün problemlerin sorumlusu Vanessa’yıymış gibi.

Vanessa'nın içindeki   ke gittikçe alevleniyordu. Artık içindekileri daha fazla bastıramıyordu. Bu çok adaletsizce, çok saçmaydı. "Pardon ama Nicke'nin bütün ak am yemeği boyunca nasıl davrandı ının farkında değilsin galiba. A zımı a tı ım an bulaşan *ben* oluyorum değil mi?"

"Vanessa..."

"Sen hep onun rafındasın! Siz ikiniz iyi bir  iftsiniz zaten. Sen ve Nicke. M kemmelsiniz. Ben berbatım, belalıyım, u ra maya gelmem zaten."

"Bir konu umuz var," dedi annesi.

" yle mi? Şimdi mi geldi aklına bir konu umuz olduğu? Ama Nicke burada oturup *ni anlıma* sata ırken o zaman her şey güzeldi değil mi? Buraya ni anlanmamı sizinle kutlamaya geldik. Unuttun galiba?"

"Ben onu söylemedim." Annesi her zaman aynı şeyi söylüyordu: "Ben onu söylemedim." Ve bu cümlesinin ardından gelen mahzun bakışları. Annesi bir şey zaten eninde sonunda anlaşılabilir diye onu açıkça söylememeyi zekice buluyordu. Böylece biri onu köşeye sıkı tırmayı denedi inde suçlamalardan arınıp masumu oynayabiliyordu.

"Lanet olsun sana!" diye bağırdı Vanessa. "Neden bu lanet yemeği pi irip Wille'yi davet ettiğimi anlamıyorum. Bir şeylerin de i ece ini ummu tum. Ama sen ne d   nece ine çoktan karar vermi sin."

Annesi büyük, yaralı gözlerle Vanessa'ya bakıyordu.

"Sen yalnızca oturup kendin için   z l yorsun," diye devam etti Vanessa. "Senin eve topladı ın bir sürü ezik tiple yaşamak zorunda olan benim. Wille senin bu zamana dek kar ıla tı ın adamlardan çok daha iyi. Hele ki *bundan* bin kat daha iyi..." Vanessa parmağı ile Nicke'yi işaret ediyor ancak onun yüzüne bakmıyordu.

"Nessa sinirli," dedi Melvin.

"Evet,  yleyim," dedi Vanessa ve erkek kardeşine baktı. "Büyüyüp gerçekte nasıl bir aileye sahip olduğunu anladı ında sen de öyle olacaksın."

"Gitsem iyi olur sanırım," dedi Wille.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Vanessa. "Ben de bu evde yaşıyorum."

“Wille’ye katılıyorum,” dedi Nicke. “En iyisi gitmesi.”

“Hayır, en iyisi *senin* yok olman!”

“Yetti ama artık!” diye kükredi Nicke yumruğunu masaya vurarak.

Melvin ağlamaya başladı. Vanessa, Melvin’i kucağına almak için tam öne eğilirken annesi önce davranıp oğlunu çocuk sandalyesinden aldı, yüzünü göğsüne çevirdi ve küçük başını yavaş yavaş okşamaya başladı. Melvin uluyor, ağlarken attığı çığlıklar kulakları yırtıyor, yürekleri parçalıyordu. “Haydi tamam geçti, haydi,” diye teselli etmeye çalışıyordu annesi Melvin’i bir yandan da Vanessa’ya suçlayıcı bakışlar atıyordu.

“Lanet olsun! Onu korkutan ben değilim!”

“Yeter artık Vanessa,” dedi annesi. “Wille şimdi artık gitsen iyi olur.”

“Görüştürüz,” dedi Nicke tatmin olmuş bir şekilde sırtarak. “Bir sonraki fırsatta yine görüşürüz diye tahmin ediyorum.”

“Yemek için teşekkürler,” dedi Wille. Wille sandalyesinden kalktı ve tabağım mutfak tezgâhının üzerine bıraktı.

“Ben de geliyorum,” dedi Vanessa.

“Bunun hakkında konuşmadan hiçbir yere ayrılamazsın sen,” dedi annesi, Melvin’in ulumasını bastırarak. Vanessa annesinin bakışları ile karşılaştığında vücuduna katıksız bir nefret yayıldı. “Cehenneme git!” dedi Vanessa.

Çoktandır koridorda bekleyen Wille ayakkabılarını giyiyordu. Vanessa da bir yandan ceketini üzerine geçirip çantasına uzanıyor bir yandan ayakkabılarını giyiyordu.

“Eğer şimdi gidersen hiç geri dönme! Buna gerek yok!” diye bağırdı annesi.

“Nessa gitme!” diye yırtınıyordu Melvin.

Vanessa kulaklarını kapatmak istedi. Şimdi Melvin’i duymak istemiyordu. Onu çok seviyordu. Şimdi güçlü olması gerekiyordu. Evini belki de ilk kez terk ediyor olduğunu düşündü. Belki de buraya bir daha asla geri dönmeyecekti. Kendini buna degeceğine, Wille’nin buna değdiği-ne inandırmaya çalışıyordu.

Minu bu yoldan gitmenin pek çok defa hayalini kurmuştu. Her defasında bunun çok hastalıklı olacağını söyleyen içgüdülerini dinlemişti. Ama bu akşam bu yoldan gitmek tamamen doğru hissettiriyordu, zaten oldukça üzgündü ve daha fazla küçülecek olursa bunu umursayacak hâli yoktu. Geriye kaybedecek daha fazla onuru kalmamıştı.

İçinden geçtiği alan birbirinin tamamen aynısı, tek katlı evlerden oluşuyordu. Bazı ev sahipleri benzerliği kırmak için pencerelere dekor yelpazeler yapıştırmak ve renkli ışıklar asmak gibi yöntemler denemişti. Şu anda çift numaralı evlerin olduğu tarafta yürüyor ve karşıya, tek numaralı evlerin olduğu tarafa doğru bakıyordu. Bir sokak lambasının altında, Uggelbo Sokağı'ndaki 37 numaralı evin tam karşısında durdu.

Minu sarı eve bakıyordu. Evin çatısı kiremitle kaplıydı ve oldukça büyük bir bacası vardı. Kapısının iki tarafında birer pencere vardı: Sol tarafta buzlu cam kaplı, dikdörtgen bir banyo penceresi; sağ tarafta kapalı perdeleriyle daha büyük bir pencere bulunuyordu. İçerisi karanlıktı.

Max'ın akşamları eve geldiğinde nasıl görüldüğünü, kapısına doğru nasıl yürüdüğünü ve evinden içeri nasıl girdiğini gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Ama sanki hayal gücü işlemeyi durdurmuştu. Max'ın bu evde yaşadığına inanamıyordu. Çok sıradandı. Herhangi biri yaşayabilirdi bu evde.

Minu, Rebecka'nın kendisine o sonbahar günü söylediği sözü düşündü. *Eğer aranızda bir şeyler olduğunu hissediyorsan bunda kesin haklısın-*

dır. Şimdi Rebecka'ya çok ihtiyacı vardı. Minu kendini daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Derin bir nefes aldıktan saniyeler sonra gözünden yaşlar boşaldı. Yanaklarından süzülen yaşlar atkısını ıslatıyor, burnundan zorlukla nefes alıyordu. Kaz tüyü paltosunun içinden buruşturulmuş eski bir mendil çıkardı ve burnunu sildi.

“Minu?” Arkasını döndüğünde ona doğru yürüyerek yaklaşan Max'ı gördü. Kalbinden geçen şey olmuştu. Bu akşam Max ile ilgili bir şeyin olmasını dilemişti. Olacak şeyin iyi veya kötü olmasının bir önemi yoktu. Minu'yu güldürebilirdi, utandırabilirdi, ona dilediğini yapabiliirdi; yalnızca öylece baksa yeterdi.

“Merhaba,” dedi Minu.

Max, Minu'nun önünde duruyordu. Soluğu, Minu'nun yüzünü bir buhar bulutu gibi kaplıyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

İfadesini yorumlamak imkânsızdı. Max, Minu'ya soru soran gözlerle bakıyordu. “Dolaşıyordum,” diye cevap verdi Minu. “Bunaldığımı hissettim.” En azından bu söyledikleri yalan değildi.

“Bir şey mi oldu?”

Minu omuzlarını silkti.

“Rebecka mı?” dedi Max.

“Mm...” Minu daha fazlasını söylemeye cesaret edemiyordu.

Max düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra karşılarındaki eve doğru hızlı bir bakış attı. “Ben burada yaşıyorum.”

“Demek öyle.” Minu bakışlarını yerde toplayarak içinden Max'm onun burada durup kendisini dikizlediğini anlamamasını diledi.

“İçeriye gelmek ister miydin?” dedi Max.

Minu cevap olarak ancak başını sallayabildi. Sokağın karşısına doğru yürümeye başladılar. Minu, Max'ın evine Max ile birlikte yürüdüğü gerçeğini kavramaya çalışıyordu. Max kapıyı açıp koridordaki ışığı yaktı. “Paltonu alayım mı?” diye sordu.

Minu fermuarı çözdü ve Max, Minu'nun kabarık paltosunu çıkarmasına yardım etti. Max'ın bu hareketi belki de Minu'ya kendini bir hanımefendi gibi hissettirmek içindi ama Minu kendini daha çok kreşteki

bir bebek gibi hissetmişti. Max, Minu'nun paltosunu asarken Minu da ayakkabılarını çıkartıyor ve içinden kırk bir numara olan koca ayakla-rını Max'ın görmemiş olmasını diliyordu.

“ ay ister misin?”

“Evet, teşekkür ederim.”

Max evin içinde dolaşıyordu. Minu banyo kapısını gördü ve hemen içeri girdi. Işığı yaktığında ilk gördüğü, gri banyo karoları ve plastik yer döşemesi oldu. Tamamen sıradan bir banyoydu ama Minu yine de san-ki büyülü bir yerdeymiş gibi hissediyordu çünkü burası Max'ın banyo-suydu. Bu banyo, Max'ın kim olduğuna dair pek çok ipucu barındırı-yordu. Dişlerini elektrikli diş fırçası ile fır alıyordu, tıraş bıçağı ile tıraş oluyordu. Ellerini pompalı bir şişede muhafaza ettiği par  ms z sıvı bir sabun ile yıkıyordu. Diş macununun en büyük boyunu satın alıyo-rdu. Minu eğer banyodaki eşyalara yeterince uzun bakarsa Max'a ait bir bilmeceyi   zebilecekmiş gibi hissediyordu. Ama eğer bunu biraz daha sürdürürse Max onun içeride ne yaptığımı merak etmeye başlayacaktı.

Minu aynaya doğru dönerek makyajsız yüzüne bakmaya başladı. Sivilcelerinin mi yoksa kızarmış gözlerinin mi daha kırmızı olduğuna karar veremedi. Bu kadar tuhaf bir insan olmuş olmasaydı belki Max'ın onu isteyeceğine inanmaya cesaret edebilirdi. Max'ın ona bu kadar has-ta biri olduğu için acımadığına inanmaya cesaret edebilirdi. “Sen böyle lanet bir kurbansın işte!” diye fısıldadı Minu kendi kendine. “ ık şu-radan artık!” Minu kapıyı açtı ve koridora doğru yürümeye başladı. Evin içinde müzik çalmaya başlamıştı. Bir saniye sonra Max elinde çay fincanı ile belirdi. Orada, durduğu yerde inanılmaz hoş görünüyordu. Ne kadar yakışıklı olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. O kadar yakışıklıydı ki Minu'nun kulakları ısınıp yanmaya başlamıştı. Onu  p-menin nasıl olacağını merak ediyordu. şu ana dek kimseyi  pmemişti. El bilekleri karıncalanıyor ve kollarındaki kuvveti yitiriyordu.

Buradan ayrılmak zorundayım, diye düşündü. Kendimi tamamen utandırmadan önce buradan ayrılmak zorundayım.

“Geliyor musun?” diye sordu Max.

Minu oturma odasına geçen Max'ı izledi.

Evde çok eşya yoktu ama oldukça rahat ve hoş görünüyordu. Oturma odasından içeri girildiğinde tam karşıdaki duvarda bir koltuk bulunuyordu. Koltuğun hemen solunda içi eski plaklar, filmler ve kitaplarla tıka basa dolu bir raf vardı. Karşı duvarda ise çerçevelenmiş bir afiş asılıydı. Dörtte üç profil kalıbının içinde koyu, kıvrıkcık saçlı bir kadın duruyordu. Kadının üzerinde mavi, dökümlü ipek bir elbise vardı. Baş hafifçe öne eğikti, bakışları içe dönük ve ızdırap doluydu. Bir elinde bir nar, diğer eliyle de kendi el bileğini tutuyordu. Kadının verdiği pozda insanı tedirgin eden bir şey vardı. Minu afişi ilk görüşte beğendi. O kadını anladığını hissediyordu.

Kitapların durduğu rafa doğru bir bakış attı. İsveççe ve İngilizce kitaplar ayrı ayrı dizilmişti. Herkesin kitap raflarında bulabileceği ve on yıl içinde bit pazarlarında tekrar tekrar karşılaşabileceği sıradan kitaplar görmediği için mutlu oldu.

“Beğendiğin bir şey gördün mü?”

Minu’nun bakışları *Âşıklar* adlı kitaba takılmıştı. Max’ın sorusunu duyunca yanakları kızardı. “Evet, bu gerçekten çok iyi,” diye cevap verdi Minu ve *Bozkurt* adlı kitabın sırtına dokundu. *Çok iyi!* Kendini dövmek istiyordu. *Enteresan, etkileyici, olağanüstü.* Hangi sıfatı kullanırsa kullansın kulağa çok iyiden çok daha iyi geliyordu. Ama Max kullandığı sıfatla ilgilenmemişe benziyor yalnızca şaşkınlıkla gülümsüyordu.

“Bozkurt da benim favorilerimden,” dedi Max.

“Bunlar da hoşuma gitmişti,” diye devam etti Minu rafta duran bazı kitapları göstererek ve onu etkilemek için çok fazla çaba sarf ettiğinin anlaşılmamasını umarak. Elbette bu kitapları okumuştı ve onlardan hoşlanıyordu. Ama esasında başka kitaplar da okuyordu Minu. Fantezi ve bilim kurgu. Max belki de bunu çocukça bulacaktı. Öyle mi olurdu?

“*Yabancı ve Yer Altından Notlar,*” dedi Max, Minu’nun işaret ettiği kitapları gösterince. Güldü. “Mutlu kitapların insanı değilsin herhâlde, ha?”

“Mutlu kitaplar bende depresyon yapıyor,” diye cevap verdi Minu doğruyu söyleyerek. Söylediği doğrudu ancak kulağa nasıl geldiğini tahmin edebiliyordu. Utanarak güldü. “Gösteriş için söylemiyorum.”

“Anlıyorum, ilginç,” dedi Max ve Minu’nun gülümsemesine karşılık verdi. “ zellikle on altı ya ında biri için.”

Max’ın ya ıyla ilgili yaptığı yorum Minu’nun biraz canını acıttı ama Max’in kendisi ile ilgilenmesinden dolayı yaşadığı tatlı sarhoşluk acısını bir anda dindirdi. Minu siyah koltu a oturdu. Max ile arasında bir metre vardı. Elini uzatıp ona dokunabilirdi. En azından bambaşka biri olsaydı bunu yapabilirdi. Vanessa gibi çok daha güzel ve cesur biri olsaydı mesela. “Evin ne kadar da sevimliymi ,” dedi Minu.

“Teşekkür ederim.” Sonra Max hiçbir şey söylemedi. Yalnızca kahve-rengi-yeşil gözleri ile Minu’ya bakıyordu. Minu’nun bakışları masanın üzerinde duran dumanı tüten çay bardaklarında geziniyordu. “Burası hoşuna gidiyor mu?” diye sordu Minu. “Engelsfors demek istiyorum.”

“Hayır.”

Minu ona baktığında Max gülümsedi. Bunun  zerine Minu da kendisini tutamayarak gülümsedi. “Sizi u ra tırıyor muyuz?”

“  rencilerle bir problemim yok. Zor olan diğer   retmenler. Her şeyin kendi zamanlarındaki gibi devam etmesini istiyorlar. İlk başta onların belki ileride de i ip bazı yenilikler için daha açık olabileceklerine inandım. Ama  imdi artık neredeyse bir yarı yıl olacak...”

Minu   retmenlerin hep aynı cephede olduklarını d   nm   t . Onların her konuda hemfikir olduklarına inanm   tı. Max’ın onunla bir yetişkin gibi konu tu unun farkına vardı Minu. “Ne yapacaksın  yleyse?” diye sordu Minu.

“Bilmiyorum. Her h l k rda yazın burada kalacağım. Sonrasına bakacağız artık.”

Minu  ay barda ını almak için uzandığında kendini uyarmak için atmak istediği “Sakın dökme!”  ı lı ını zorlukla bastırıyordu.  ay barda ını kaldırdığında bardağın kenarlarından akan sıcak su Minu’nun derisini yakarak yerinden zıplamasına sebep oldu.

“Yavaş,” dedi Max ve çay barda ını Minu’nun elinden aldı. Max’ın eli Minu’nun ellerine dokundu. Minu  ay bardağı  imdi Max’ın elinde durduğu için çok mutluydu yoksa  ayı ikisinin üzerine de d kerdi.

“Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Max çay bardağını Minu’ya tekrardan uzatmadan önce etrafını peçete ile kuruladı. Minu nemli parmaklarını bardağın kulak şeklindeki, pürüzsüz, porselen tutma yeri üzerinde dolaştırıyordu. Bardağı dudaklarına dikkatli bir şekilde götürüyor, içindeki sıvıyı yavaş yavaş yudumluyordu.

“Peki ya sen?” diye sordu Max.

“Ya ben ne?”

Max, Minu’ya dönük oturabilmek için bir bacağına biraz yukarı kaldırdı. Bir kolu koltuğun arkasına dayalı bir şekilde duruyordu. Minu Max’a doğru yalnızca birazcık yaklaşıp belki de Max merdiven boşluğunda oturdukları gün yaptığı gibi kolunu onun omzuna atabilirdi. Minu ona sokulabilir, başını onun göğsünde dinlendirebilirdi.

“Bence sen de Engelsfors’a pek uymuyorsun,” dedi Max.

Minu biraz gergin ve saçma bir şekilde güldü. Elleri titriyordu. “Bu şehirden nefret ediyorum,” dedi.

“Bunu anlıyorum. Sen buraya ait değilsin.” Elini uzatıp Minu’nun ellerinin üzerine koydu. Ona bakıyor olmalıydı. “İltifat ediyordum,” dedi Max nazikçe.

Max’ın eli sıcak ve yumuşaktı, elini de geri çekmiyordu. “Ben tıpkı Engelsfors’a benzeyen küçük bir delikte yetiştim. Buraya çok da uzak sayılmaz,” dedi Max. “Kaçamamanın insana neler hissettirdiğini bilirim. Bunun kendini ne kadar yalnız ve kapana kısılmış hissettirdiğini bilirim. Ama insan sonradan anlıyor bir yere uymamanın yanlış olan bir şey olmadığını. Hatta belki de tam da tersi.”

“Rebecka buraya uyuyordu,” dedi Minu. “O buranın tuhaf bir yanı olmadığını düşünüyordu demek istiyorum. Gerçi o çok özel biriydi.”

“Senin için çok şey ifade ediyordu o,” dedi Max yumuşakça. Max bu sözlerle eğer Minu, Rebecka’dan bahsetmek isterse onu dinleyebileceğini belirtiyor; onu içini açması için davet ediyordu.

“Yalnızca benim için değil,” dedi Minu gergince. “Herkes onu severdi demeye çalışıyorum. Özellikle Gustaf elbette, onun erkek arkadaşı.

Onlar inanılmaz güzel bir  iftti." Minu sonunda susmayı ba arabildi ve koltukta arkasına yaslandı. Max'ın eli hâlâ ellerinin üzerinde duruyordu. Minu o sırada insanın elinin üzerinin terleyip terleyemeyece ini merak ediyordu. Bakı larını duvardaki kadına doğru döndürdü.

"Kim yapmış bunu? Orijinalini yani." *Resmin orijinal hâli değil, poster olduğunu anladığımı belirtmem ne kadar da iyi oldu*, diye düşündü Minu kendi kendisiyle dalga geçerek.

Max elini çekti. "Dante Gabriel Rossetti," dedi ve sözlerine Minu'nun onun   retmen olduğunu yeniden hatırlayaca ı şekilde devam etti. "O bir İngiliz sanat akımına aitti.  n-Raffaeoloculuk akımı. Modelin adı Jane Morris. Jane, Rosetti'nin ilham kaynağıydı. Burada Dante onu yeraltı tanrısı Hades'in iradesine karşı gelen cehennem tanrıçası Persephone olarak resmediyor. Persephone sonra ölüm tanrısının  zg n kraliçesi oldu."

Minu kadının süt beyaz cildine baktıkça kendisinin bir canavar gibi göründüğünü düşündü. "Güzel bir resim," dedi Minu ve yeniden Max'a doğru döndü. "Kadın güzel."

"Sana bahsettiğim arkada ımı hatırlıyor musun? Hani intihar eden?" diye sordu Max sessizce.

Minu evet anlamında başını salladı.

"Adı Alice'di. Bana bu resmi gösteren de oydu. O... o sana çok benziyordu. Birbirinize o kadar benziyorsunuz ki bu beni korkutuyor. Jane Morris'in reenkarnasyonu olduğu  akasını yapardı."

"Onu sevdin."

Minu bu kelimelerin nereden geldiklerini bilmiyordu ve Max sanki Minu onu uykusundan uyandırmış gibi  a kınca bakıyordu. "Evet," diye cevap verdi. "Sevdim."

Minu Max'ın bakı larına karşılık verdi. Bir süre birbirlerine bakmaya devam ettiler. "Sen oldukça farklı birisin, Minu," dedi Max kısık sesle. " sterdim ki..." Sustu.

"Ne?" diye sordu Minu fısıltıdan öteye geçemeyen bir sesle. Minu, Max'a yaklaşırken kendini bir uçurumdan atıyormu  gibi hissediyordu.

Ya şimdi olacaktı ya da hiçbir zaman. *Olmasına izin ver*, diye düşündü Minu. *Lütfen, bırak olsun.*

Max'ın koltuğun arkasına attığı eli Minu'nun omzuna yöneldi ve orada kaldı. Sanki birbirlerinin aynadan yansıyan görüntüleri gibiydiler. Max, Minu'ya doğru eğildi. Minu, Max'a yaklaşırken dudakları artık neredeyse birbirine değecekti. Minu birini ilk kez öperken yanlış bir şey yapacağı konusunda her zaman endişe duymuştu. Ama şimdi Max onu öpüyordu ve hiç de sandığı kadar zor değildi. Basitti. Mükemmeldi. Max'ın sıcak ve yumuşak dudaklarında çay tadı vardı. Max'ın ellerini önce sırtında ardından belinde hissetti ve ona doğru yaklaştı. Max durdu. Dudakları Minu'nunkilerden uzaklaştı. Toparlanarak ellerini Minu'nun ellerinden çekti. Parmaklarının ucuyla alına bastırıyor, korkunç bir baş ağrısına yakalamış gibi gözlerini sertçe yumuyordu. "Özür dilerim," dedi sonunda. "Yanlış bir şeydi bu. Sen benim öğrencimsin... Ve ben senin için, çok ama çok yaşıyım..."

"Hayır," diye sözünü kesti. "Anlamıyorsun. Belki on altı yaşındayım ama hiç on altı yaşındaymış gibi hissetmiyorum. Kendi yaşımdaki insanlarla konuşamıyorum bile."

"Şimdi böyle hissetmeni anlıyorum," dedi Max. "Bunu söylerken aslında ne kadar da genç olduğunu ancak yaşlanınca anlıyorsun."

Canı yanıyordu. Canı o kadar yanıyordu ki hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu. Koltuktan kalktı ve "Gitmek zorundayım," dedi. Bir an önce oradan ayrılmak istiyordu. Paltosunu üzerine geçirdi, ayakkabılarının arkasına basıyordu ve kapıya doğru giderken sendeledi.

Max'ın arkasından, "Minu," diye seslendiğini duydu. Kapı kolunu indirip dışarı çıktığında neredeyse yuvarlanıyordu. Sokağın karşısına geçerek geldiği yolun aynısını arkasına bir kere bile dönmeden koştu. Storralls Parkı'na geldiğinde biraz yavaşladı. Sokak lambaları yoğun karanlığın içinde bir ışık denizi oluşturuyorlardı. Minu bir banka oturdu. Birbiri ardına hızla düşen kar tanelerine bakıyordu. Yılın ilk gerçek karıydı bu. *Eğer burada biraz daha otursam karın altında kalacağım*, diye düşündü umutla. *Bahara doğru eridiğimde ölümü bulurlar.*

Parkın içinde bir şeyin inleyerek ağladığını duydu. Karanlığı dinledi. Sesin nereden geldiğini anlamak imkânsızdı. Rüzgâr çalılarının ve ağaçların çıplak dalları arasında uğulduyordu. Sokak lambasının yanında bir gölge belirdi. Kedi. Zavallının perişan hâlini görünce ona karşı inanılmaz bir yakınlık hissetti. *İkimiz de çaresiziz*, diye düşündü Minu. “Pisi pisi,” diye seslenerek kediyi yanına çağırdı. Kedi biraz durduktan sonra Minu’ya baktı. Sonrasında miskin ve sessiz adımlarıyla Minu’ya doğru yaklaştı. *Kuk* diye ses çıkardı kedi. Boynunu büküyordu. Sanki biri veya bir şey boğazını sıkıyordu. *Kuk*.

Minu kediye dokunmadığı için seviniyordu. Kim bilir kedinin ne hastalığı vardı?

Kuk, diye diye tekrar ses çıkardı kedi ve aniden Minu hayvanın ne yaptığının farkına vardı. Bir tüy yumağını öksürerek boğazından çıkarmakla meşguldü. “İyi geceler kedi,” diye mırıldandı Minu ve yerinden kalktı. “Bol şans.”

Kuk, diye cevap verdi kedi ve ertesi saniye kusarak önüne üzerinde delik olan bir nesne çıkardı. Bu küçük nesne sokak lambasının ışığında parlıyordu.

Kedi, Minu’ya yanına çağıran gözlerle bakıyordu. Minu kediye doğru yürüdü. Orada, kedinin kusuğunun ve tüy yumağının arasında bir anahtar duruyordu. Kedi, Minu’yu anahtarı alması için cesaretlendirir gibi ona doğru bir kere sürtündü ve bunun ardından karanlıkta kayboldu.

Pazartesi sabahı Minu her zamankinden yarım saat erken uyandı. Yaşadıklarına baktığında hafta sonu ona uzun ve garip bir rüya gibi geliyordu. Mavi alev. Altı element. *Örüntüler Kitabı*. Kedi ve anahtar. Ve Max. Her şeyden önemlisi Max...

Max, Minu'yu öpmüştü. Bu gerçek artık ortadan kaybolamazdı. Max onu öpmüştü. Minu'yu öpmesi ona bir anlam ifade etmişti. Max'ın bu zamana kadar onu öpmek için ettiği tüm tereddüdü gözleminde görmüştü. Max onu istiyordu. Bunu düşündüğünde sanki kalbi dans ediyordu. Birbirlerine duydukları hislere karşı koymak için hiç-bir neden yoktu.

Minu geçen sene satın aldığı ancak giymeye cesaret edemediği siyah bir bluz giydi. Her zaman giydiklerinden daha dar ve derin bir dekoltesi olan o bluzu. Normalde sivilcelerini kapatmak dışında yüzüne çok fazla makyaj yaptığı bir zaman yoktu ancak şimdi elinden göz kalemi ve farını düşürmüyordu. Kendini aynada dikkatle incelediğinde anında bir durum değerlendirmesi yaptı. Gözleri daha küçük görünüyordu. Tüm makyajını yüzünden silerek yeniden yapmaya başladı. Sivilcelerinin üzerini kapattı, yüzünün çok karanlık görünmesini engellemek için göz altlarını pudraladı ve son olarak kirpiklerinin üzerine maskara sürdü. Köprücük kemiklerinin üzerinde su toplamış sivilceleri kapatmak için biraz daha fazla kapatıcı kullandı. Yüzündekiler yetmezmiş gibi neden bir de vücudundaki sivilcelerle uğraşmak zorundaydı ki?

Minu makyaj çantasını komodinin üzerinden alırken gözü küçük anahtara takıldı. Anahtarı pek çok kez yıkamı  ve alkollü su ile ovmu tu. Yine de onu gönül rahatlığı ile eline alamıyordu.

Anahtarın onu nereye götüreceği konusunda bir teorisi vardı. Eğer geçirdiği bu hafta sonundan önce anahtarı bulsaydı hemen müdireye gösterirdi. Ancak  imdi bunu yapmayı planlamıyordu. Şenlik yerinde ya adıklarından sonra olmazdı. Minu  enlik yerini terk ettiğinden beri m direnden kendisi hakkında hiçbir şey duymamı tı. Müdire açıkça artık onu bir Seçilmiş olarak görmüyordu. Bu durumda Minu ona ne diye sadık olacaktı ki?

Anahtarı cebine koyarak aynadaki görüntüsüne bir baktı. Tamamen m kemm l görünüyordu. Gözlerini birazcık kıstığında neredeyse güzel görünecekti. Kar yağıyordu. Okulun bahçesini bir kar tabakası kaplamı tı. Giri e doğru yalnızca birkaç ayak izi görünüyordu. Okula girdiğinde her zaman kullanılan temizlik malzemesinin insanın burnunu yakan o kuvvetli kokusunu aldı. Duvarlardan birinin üzerine kazınmış bir mesaj, birinin onu silme çabalarına karşın hâlâ okunabiliyordu:

Eğer gezegeni kurtarmak istiyorsan

Lanet olasıca kendini  ld r!

Minu kendisini kötü hissetmesine en fazla sebep olan şeyin ne olduğunu bilemedi. Duvardaki mesaj mıydı yoksa etraftaki koku mu?

Minu bakışlarını mesajdan başka tarafa çevirerek koridorun en ucunda yer alan Nicolaus'un ofisine doğru yürümeye başladı. Adımları ıssız koridorda yankılanıyordu. Tavandaki floresan lambaları somurtkan bir  ocuk gibi bir yanıp bir s n yorlardı. Floresan lambalarından gelen tıktırtılar dışında başka hiçbir ses duyulmuyordu. Arkasında bir sürtünme sesi i itti. Sanki bir şey zemin üzerinde sürtünüyordu. Minu hızla arkasını döndü. Koridor bir   l kadar ıssızdı.

"Minu?" diye fısıldadı biri. Minu tekrar arkasını döndü. Hizmetli odasının önünde Nicolaus belirdi.

Minu odaya girmeden önce Nicolaus etrafa omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı. Nicolaus yıpranmış, gri bir takım elbise giymişti. Yıpranmış olan yalnızca takım elbisesi değildi. Kendisi de oldukça gri ve yorgun görünüyordu. Müdire onu emekliye ayırdığından beri sanki on yaş birden yaşlanmıştı.

“Merhaba,” dedi Minu. “Sana göstermek zorunda olduğum bir şey var.”

“Öyle mi?” dedi Nicolaus tek kaşını kaldırarak. “*O kadının* bundan haberi var mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Minu ciddi bir şekilde. “Ben ona hiçbir şey söylemedim ve eğer istemezsen bunu ona söylemeyeceğim.”

Kendini toplayıp ağırbaşlı bir ifade takınmadan önce Nicolaus’un yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. “Bu iyi haber, göster öyleyse.”

O sırada kedi süzülerek gelip çalışma masasının üzerine zıpladı. Minu gözünün ucuyla kediye bakıyordu. Kedi ise odada etrafına bakınıyordu. Minu kedinin olanları umursamıyormuş gibi yaptığı hissine kapıldı. Anahtarı cebinden çıkartarak Nicolaus’a verdi. Minu anahtarın nereden geldiğini anlatırken Nicolaus kendi etrafında dönüp duruyordu. “Sen şimdi o uğursuz hayvanın bu şeyi kustuğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Nicolaus. Neredeyse kedi onun muhteşem bir şey başaran çocuğuymuş gibi gururlu görünüyordu. Kedi miyavlayarak kendini Nicolaus’un eline sürttü. Nicolaus dalgın dalgın kedinin başını okşuyordu. Nicolaus’un elinin belki de biraz ağır olduğunu düşündü Minu. Ama kedi hâinden memnun görünüyordu. Tek gözünü kısarak kendi etrafında dönmeye başladı.

“Bunun bizi nereye götüreceğini bildiğime inanıyorum,” dedi Minu. “Anne babamın değerli şeylerle dolu bir banka kasası var. Karşılaştırmak için baktım da. Bu aynı anahtar. Gerçi bir şeyler hissetmiştim. Düşündüm de Rebecca’nın öldüğü gün ben bu kediye Storralls Meydanı’ndaki bankanın dışında görmüştüm. Orada senin adına olan bir banka kasası olduğunu düşünüyorum ve bu anahtar bizi oraya götürecek olan anahtar.”

“Neden benim adıma?”

“Bu ulaşabildiğim tek mantıklı açıklama. Kedi önce senin evine geldi, değil mi?”

“ yle oldu sahiden,” dedi Nicolaus düşünceli bir şekilde. “İtiraf etmek gerekirse bu bitli hayvan için içimde bir çeşit sadakat duygusu barındırmaya başlamıştım.” Kedi hoşnut bir şekilde miyavladı. “Haklısın,” dedi Nicolaus. “Bankaya gidip bir araştırma yapmalıyım.”

“İyi,” dedi Minu.

“Yalnızca bir sorum var,” dedi Nicolaus. “Banka kasası ne?”

Minu dudağını ısırdı. “Ben de seninle geliyorum,” dedi Minu.

“Buna izin vermem. Birlikte g r nmemeliyiz. şeytan’ın güçleri...”

“Tamam, tamam!” diye Nicolaus’un sözünü kesti Minu. “Ama kasanın içinde ne olduğunu bilmiyoruz aslında. Yalnız gitmemelisin.”

“Tam da bu yüzden yalnız gitmek *zorundayım*. Başka birini tehlikeye atmamalıyım,” dedi Nicolaus.

Minu i geçirdi. Nicolaus’un yalnız gitmesine izin veremezdi. Ne kedi ne de kedinin peşinde olduğu şey hakkında bir şey biliyorlardı.

Minu şenlik yerinden utanç dolu bir şekilde ayrıldıktan sonra diğer Seçilmişler’den biriyle görüşmeyi hiç istememesine rağmen Vanessa’dan yardım istemek zorunda olduğunun farkına vardı.

Minu, Nicolaus’un odasından ayrılıp dışarı çıktığında koridor öğren-cilerle dolmaya başlamıştı. Minu, Linn a’nın mavi saçlı bir kızla konuştuğunu gördü. Neyse ki kitaplarını dolabından alıp koridorda hızla uzaklaşırken Minu’yu görmedi. Gustaf’ın onu çağırdığını duyduğunda Minu tam merdivenlerden yukarı çıkacaktı. Minu arkasını döndü. Kalın kapitone ceket içinde Gustaf soğuktan kızarmış yanaklarıyla orada duruyordu.

“Merhaba,” dedi Gustaf.

“Merhaba,” diye cevap verdi Minu. Minu merdivenlerde yanlarından geçen insanların onlara baktıklarını fark etti.

Gustaf Ahlander’in Minu gibi biriyle konuşmak için ne gibi bir sebebi olabilir ki? Rebecka’nın ölümünden sonra gazeteye verdiği röportajlarla daha da popüler olmuştu. Onu teselli etmek isteyen bir sürü kız vardı.

Halka

Gustaf başından beresini çıkartarak cebine koydu. “Yalnızca teşekkür etmek istedim,” dedi Gustaf.

“Ne için?”

“Kilisede beni dinlediğin için. Rebecka’nın ailesi ile konuşabileceğimi söylediğin için. Yoksa ben buna asla cesaret edemezdim. Eğer sen beni anlayabiliyorsan onlar da bunu yapabilir diye düşündüm.”

Minu, Gustaf’ın gözlerinin parladığını görüyordu. “Ne dediler?” diye sordu Minu.

“Geldiğim için mutlu oldular. Bana kızgın değillerdi. Anladılar. Gazeteler onları da rahat bırakmamış. Rebecka’nın annesi de Cissi ile konuştuğuna pişman. Bu... güzeldi. Oturup hep beraber ağladık.”

Minu, Rebecka’nın Gustaf’ta ne bulduğunu şimdi anlıyordu. Görünüşünden hiç belli olmuyordu ama kalbi çok ama çok açıktı. Minu, Gustaf’ın bir erkekteki en ufak duygulanmanın onun eş cinsel olarak damgalanıp sosyal hayattan dışlanmasına yettiği bu şehirde nasıl böyle biri olarak kalabildiğini merak ediyordu.

“Sevindim,” dedi Minu. “Böyle iyi gitmesine diyorum.”

Gustaf evet anlamında başını salladı ve Minu ona hızlı bir şekilde sarıldı. Aniden içinden Gustaf’ı biraz daha yakından tanımayı diledi. Ayrıldıklarında Gustaf koridorda uzaklaşarak gözden kayboldu.

Minu tam merdivenlerden yukarı çıkacakken bu sefer elinde kahve kupası ile duran Max’ı gördü. Max ona gülümsedi ve sınıfa doğru yürümeye devam etti.

Minu olduğu yerde duruyordu. Max’ın gülüşünde ne bir sıcaklık ne de paylaştıkları bir sırrın işareti vardı. Bir öğretmenin öğrencisine gülümsemesinden ibaretti. Herhangi bir öğrencisine.

• • •

Anna-Karin otobüsten indi ve eve doğru yürümeye başladı. Kar durmuştu. Manzara beyaz örtü ile kaplıydı. Okulu hemen öğle yemeğinden sonra terk etmişti, bu yüzden etraf hâlâ aydınlıktı. Anna-Karin için kışın en kötü özelliği okula giderken ve eve dönerken etrafın karanlık olmasıydı.

B y kbbabası ahırın dışında durmuş, ağaç evin arısını tamir etmek için çiftliğe gelen Jari'nin babasıyla konuşuyordu. Jari ve babasının ak-raba olduklarını düşünmek oldukça zordu. Babası kısa, geniş omuzlu neredeyse küp şeklinde bir adamdı.

Anna-Karin, Jari'nin babası arabasına binip yola çıkana kadar biraz uzakta durdu ve b y kbbabası ile yalnız kalana kadar bekledi.

“Merhaba,” dedi b y kbbabası Anna-Karin'i gördüğünde.

“Merhaba,” dedi Anna-Karin ve b y kbbabasına doğru yürüdü.

B y kbbabası bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi. “Yaz olsaydı gök g rlemesinin eli kulağında derdim.”

Anna-Karin b y kbbabasının bakışlarını takip etti. Gökyüzü sonsuzluğa uzanan bir hiçlik gibiydi. Sonu olmayan beyaz-gri bir gökyüzü. “Ne demek istiyorsun?”

“Havanın tamamen elektrik yüklü olduğunu hissetmiyor musun?” dedi b y kbbabası. “Gökten sanki elektrik boşalacak.”

B y kbbabası arkasını dönüp Anna-Karin'e baktı. “Sen hissetmiyor musun?”

Anna-Karin başını sessizce hayır anlamında salladı. B y kbbabasının ayaklı bir barometre olduğu gerçeği üzerine hiçbir zaman düşünmemişti. Hava, b y kbbabasının okuyabildiği tek şey değildi. O iftlikteki hayvanların tam olarak nasıl hissettiklerini de her zaman biliyordu. Hayvanlar sanki ona dertlerinden, içinde kelimelerin olmadığı gizemli bir yolla bahsediyorlardı.

Birkaç kere atal çubuğunu kullanarak civardaki insanların su kaynakları bulmalarına yardım etmişti. B y kbbabası bunu kendini akıllı gösterip böbürlenmek için yapmıyordu. Bu onun yaptığı diğer şeylerden yalnızca biriydi. Ama bu kez doğa onu şaşırtmışa benziyordu.

“ mr mde bunu benzer bir şey görmedim,” diye mırıldandı b y kbbabası ve arkasını dönerek karın üzerine tükürdü. Sonra yüzüne bir gülümseme kondurmaya çalıştı. “Belki de yalnızca bunuyorumdur.”

“Büyükbaba yeter ama artık,” dedi Anna-Karin. Bu b y kbbabasının söylediklerinin arasında en kötüsüydü.

Büyükbabasının bakışlarından uzaklara gittiği anlaşılıyordu. “Bu da umduğuma yakın. Bunayan yaşlı bir adamın hayal gücünün hep buna benzeyeceğini düşünmüştüm. Geceleri ağaçların fısıltılarına uyanıyorum. Ve her sabah pencereden baktığımda orman etrafımızda daha da sıklaşıyormuş gibi geliyor. Orman sanki gittikçe bize doğru geliyor.”

“Ne için?” dedi Anna-Karin.

Büyükbabası, Anna-Karin’e baktı. Sanki aralarında muazzam bir uzaklık vardı. Sanki her biri kendi kıyısında duruyordu ve büyükbabası Anna-Karin’in tarafına nasıl geçebileceği konusunda çözümler üretmeye çabalıyordu.

“Tatlım...” diye söze başladı büyükbabası ve devam etmeden önce tereddütle bir süre duraksadı.

Bu zamana dek söylenmemiş her şey aralarında duruyordu. Bu çok fazlaydı. Anna-Karin’in hayatı büyük bir sessizlik denizinin içinde saklıydı.

“Bazı şeyleri... konuşmak konusunda her zaman iyi olmadığını biliyorum,” diye devam etti büyükbabası. “Benim zamanımda erkeklerin bunu öğrenmeye asla ihtiyacı olmadı. Ama umuyorum ki sen... biliyorum ki sen... benim seni sevdiğimi biliyorsundur.”

Anna-Karin utandı. O da büyükbabasını sevdiğini söylemek istiyordu ancak tek kelime edemedi.

“Bu zamana dek her ne hata yapmış olursan ol seni yine de seveceğim. Yanlış bir şey yaptıysan bu sana duyduğum sevgiyi azaltmayacak ve eğer biri sana kötülük yapmak isterse seni kanımın son damlasına kadar savaşır koruyacağım.”

Anna-Karin evet anlamında başını salladı ve yanaklarının kızardığını hissetti.

“Söylemek istediğim şu ki bahsi geçen şey anlamadığım bir şey olsa bile ben hep senin tarafında olacağım. Tanrı biliyor ki tam da bu zamanda anlamadığım pek çok şey var. İçinde bulunduğumuz zamanlar tuhaf zamanlar.”

Anna-Karin büyükbabasına o anda her şeyi anlatabileceğini hissetti. *Yıllar boyunca kaç kişinin bana kötülük yaptığını bir bilsen*, demek istedi Anna-Karin. *Şu anda hayatımda neler olup bittiğini bir bilsen*.

Müdirenin kelimeleri zihninde yankılanıyordu. *Benim vazifem Konsey'in bir soruşturma başlattığını sana bildirmek*. Bir Cadı Konseyi'nin onu hangi cezaya mahkûm edeceğini düşünmek istemiyordu.

Meranın diğer tarafında bulunan ormandan bir karga sürüsü havalandı. Havada halkalar oluşturuyorlar ve sanki bir şey onları korkutmuş gibi öfkeyle şikâyet ediyorlardı. Anna-Karin bulunduğu yerden onların kuvvetli kanat çırpışlarını duyabiliyordu. Ağaçların tepelerine konmadan önce beyaz gökyüzünün altında bir küme hâlinde toplandılar.

Bakışlarını kuşların gittiği yöne doğru sabitleyen büyükbabası bir şeyler mırıldandı. Birbirlerine baktılar. İkisi de bu anın geride kaldığını biliyorlardı. Aralarındaki deniz hâlâ duruyordu. Onu geçmek imkânsızdı.

Vanessa bankanın lobisinde bulunan yüksek masalardan birine doğru eğilmiş duruyordu. Masanın üzerinde Vanessa'ya yeni bir kartı almayı düşünüp düşünmediğini, bir çim makinesinin taksitlerini veya rüya evinin kirasını ödeyebilmek için neden krediye başvurmadığını neşeyle soran broşürlerle dolu karton bir stant vardı.

Vanessa, Minu'ya bankaya giderken Nicolaus'u takip edeceğine söz vermişti. Nicolaus'un Vanessa'nın onu takip ettiğinden haberi yoktu. İnatçı adam açıkça yardıma ihtiyacı olduğunu bilmesine rağmen bunu reddediyordu. Bu yüzden de şimdi Vanessa'nın görevi, görünmez olup Nicolaus'a göz kulak olmaktı. *Bir de bizim rehberimiz olmayı düşünüyör*, dedi Vanessa içinden ve gözlerini sıra fişine kilitlemiş Nicolaus'a baktı. Nicolaus'un üzerinde bit pazarından satın alınmış gibi görünen kalın, eski bir kışlık ceket vardı.

Vanessa görevinin tamamen heyecan verici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Gizemli banka kasasının içinde ne olduğunu gören ilk kişi olacaktı. Ayrıca müdirenin arkasından iş çevirmek hoşuna gidiyordu. Pazar günü müdire ile olan dersleri okuldaki derslerden hiç de eğlenceli değildi. Büyü derslerinin biraz daha heyecan verici olacağını düşünmüştü. Ama öylece oturup minnacık büyüteçleriyle *Örüntüler Kitabı*'nın içine bakmışlardı. Bunu yapmak ona baş ağrısı dışında hiçbir şey vermemişti. Bu Vanessa'ya insanın içinde üç boyutlu şekiller görebildiği nokta görüntülerini hatırlatmıştı. Onlardan da pek bir şey anlamıyordu zaten.

Vanessa klavyelerinin tuşlarına gürültülü bir şekilde dokunup m ş-terileriyle güven verici bir ses tonunda konuşan banka personelini gözetliyordu. Burada  alışan herkes çok güzel ve düzgün giyinmişti. Yumuşak halının üzerinde yürüyen personelin adımları sanki fısıldıyordu.

Vanessa onların işine sahip olmanın nasıl hissettireceğini düşündü ve hemen içi sıkıldı. Aslında annesi burada çalışan bir adamla birlikte olmuştu: Tobias. Kendini beğenmiş olduğu kadar  zg n bir adamdı. Göteborg'dan zengin bir kız ile tanışınca annesini hemen bırakmıştı. Bunun  zerine Vanessa'nın, annesini teselli edip şarabını saklaması gerekmişti. Bir keresinde annesi yemek masasında oturup tüm yemek saati boyunca salya s m k ağlamıştı. Vanessa daha fazla dayanamayarak artık onun için üzülmeyi bırakmış ve bağırarak belki de bu sefer onu mutlu edecek bir erkekle birlikte olması gerektiğini söylemişti. Annesi ağlamaktan kızarmış gözleri ve d zg n ce nefes almasını engelleyen dolu burnuyla Vanessa'ya onu anlamadığını söylemişti. "Aşk acıtır," demişti annesi. "Acıtmıyorsa aşk değildir."

Vanessa annesinin bu söylediğine inanmıyordu. O zaman biriyle birlikte olmanın hiçbir anlamı kalmıyordu. Eğer aşk acıtıyorsa o hâlde insan ne diye başka birinin ağız kokusuna katlanırdı ki? Birinin seni anlamadığından ve çok bulaşık çıkardığından yakınmak yerine etraftaki herkesle sevişmek çok daha iyi olmaz mıydı? *Belki de bu yüzden benim Wille ile olmamı istemiyor*, diye düşündü Vanessa. Mutlu olduğumuz için kıskanıyor bizi. Vanessa annesini düşündüğünde içinden yine öfke fişkırdığını hissediyordu. Hâlâ konuşmamışlardı. Annesi, Vanessa'nın cep telefonuna sinirli bir mesaj bile bırakmamıştı. Vanessa, Nicke'nin annesine onu aramamasının daha iyi olduğunu söylediğinden emin-di. Vanessa Nicke'yi, "Bırak da davranışının sonuçlarına katlansın," derken hayal edebiliyordu. Vanessa annesini aramayı düşünmüyordu. Onların kazanmasına izin verecek değildi. Yalnızca Melvin'i özlemişti. Evden ayrılırken arkasından ağlayan Melvin'i.

Yeni sıra numarası tabloda belirlediğinde ikisi de bir şeyler mırıldandılar. Nicolaus etrafına kaybolmuş gibi bakıyordu. şimdi onun sırasıydı

Halka

ama nereye gideceğini bilmediği çok belliydi. Sanki tek açık bankonun üzerinde öfke ile yanıp sönen kırmızı ışık bir ipucu değilmiş gibi, cevabı orada bulacağına inanıyormuş gibi elindeki numara fişine dikkatle bakıyordu. Vanessa içini çekti. Onu sırtından biraz sertçe ittirerek doğru yere götürmemek için kendini zor tutuyordu.

Boş bankoda uzun, siyah saçlı bir kadın personel duruyordu. Güzeldi ve bunun farkındaydı. Diğer banka zombilerinden farklı olarak sinirlenme yeteneğine sahip görünüyordu. Vanessa'ya göre bu yetenek onu onurlandırıyor. Kadın personel kendisine doğru yaklaşması için Nicolaus'a sabırsız bir biçimde göz kırptı.

“Numarası bir,” dedi Nicolaus ona doğru yaklaşırken.

“Anlayamadım?”

“Anahtarın uyduğu banka kasası hani. Numarası bir. Bu sabah telefon ettiğinizde beni öyle bilgilendirdiniz.”

“Bir banka kasan var sanırım. Doğru mu anladım?” dedi kadın.

“Bana söylenen bu.”

Kadın, Nicolaus bazı kâğıtların üzerini imzalarken gerekenden bir milimetre bile fazla olmayan bir şekilde profesyonelce gülümsedi. “Şöyle buyurun.”

Nicolaus masanın etrafından dolaşırken Vanessa onu takip etti. Ayakkabılarının döşeme üzerinde kar izi bırakmamasını umuyordu.

Oldukça büyük bir çift çelik kapıya gelene dek koridor boyunca yürüdüler. Siyah saçlı kadın personel kapıların kilitlerini açtı. “Yalnızca bir kat aşağıda. Sizi dışarıdan kilitleyeceğim,” dedi.

Nicolaus korkmuş görünüyordu.

“Hazır olduğunuzda oradaki telefondan arayın,” diye devam etti kadın.

Nicolaus evet anlamında başını sallayarak ağır adımlarla merdivenlerden indi ve aşağı kata ulaştı. Vanessa kadının kapıları sert bir şekilde kapatmasından tam önce Nicolaus'un hemen arkasında durup içeriye girmeyi başardı. Sıkışmasına ramak kalmıştı.

Burası oldukça sessizdi. Odanın ortasında bir masa ve sandalye bulunuyordu. Odanın duvarları koyu gri mat metalden yapılmış, üzerle-

rinde numaralar olan, dikdörtgen kurularla doluydu. Vanessa bu küçük metal kutuların içinde ne kadar para, makyaj malzemesi ve küçük sır saklı olduğunu merak ediyordu. Bilinmeyen kardeşlerin ve gayrimeşru çocukların varlığını ortaya çıkaran miras evrakları. Seks fotoğrafları ve aşk mektupları.

Nicolaus dolapların üzerine bakıyordu. En üstte, köşede bir numaralı banka kasası bulunuyordu. Nicolaus kararlı bir ifade ile banka kasasına doğru yaklaşıp kilidini açtı. Kutuyu masanın üzerine taşıyıp açarken Vanessa geri çekildi ve parlayan metal kutuyu görünce gerildi. Nicolaus bir adım geri atarak gözlerini kutuya doğru dikti. Onun da kutunun ne içerdiğini bilmediğinden korku içerisinde olduğu açıktı.

Vanessa'nın şu anda yaşadığı dünyaya göre bu kutu tüm evreni içine çekip yok edecek büyük bir kara delik bile olabilirdi. Bir şeytan veya ağzından asit püskürten tek boynuzlu bir at.

Nicolaus kutuyu açmak için elini uzatıyordu ancak hareketini yarıda kesti. Yavaşça arkasını dönerek odanın içinde etrafına bakındı. "Vanessa?"

Vanessa nefesini tutuyordu.

"Burada olduğunu biliyorum."

Vanessa içeride mutlaka güvenlik kameraları olacağını düşündüğünden görünmeye cesaret edemiyordu. Ama bir adım ileri atarak Nicolaus'un ceketine dokundu.

"Bunu nasıl anladın?" dedi Vanessa.

"Anlamadım," diye cevap verdi Nicolaus. "Tahmin ettim. Minu'nun davranışlarında bana bu ihtimali düşündürten bir tuhaflık vardı."

"Kutunun içinde tehlikeli bir şey olmasından endişe ediyordu," diye fısıldadı Vanessa.

"Diyelim ki var. Peki o durumda sen bana nasıl yardım edeceksin?"

"En azından iki kişiyiz. Ve ben görünmezim."

"Şeytan, sandığımızdan çok daha fazlasını görüyor," diye mırıldandı Nicolaus. "Buradan gitmelisin."

"İstesem de dışarıya çıkamam. Burada kilitliyiz. Şu kutuyu açıp kurtulman daha iyi bir fikir bence."

“Tanrı aşkına en azından bir adım geri çekil!”

“Zaten bir adım geride duruyorum.”

Nicolaus, Vanessa’nın söylediğini onaylamak için hızlı bir şekilde başını salladı. Suyun altına dalacakmış gibi derin bir nefes aldı. İleriye doğru uzattığı eli tam kutuya değecekken vazgeçti.

“Ne oldu?” diye sordu Vanessa.

“Kutunu içindeki her neyse beni çok korkutuyor,” dedi Nicolaus.

“Yalnız değilsin.”

“Anlamıyorsun. Uyandırıldığım gecedan beri bir sis dalgasının içinde dolaşıyorum. Bu an sis dalgasının dağılacağı an olabilir. Alacağım cevaplardan korkuyorum. Gerçi belki yalnızca bir cevap vardır.”

Bir anda Vanessa’nın içi Nicolaus’a karşı büyük bir merhamet hissi ile doldu. Nicolaus’un yaptığı gibi daimi bir belirsizliğin içinde yolunu bulmak çok zor olmalıydı. Nicolaus, doğru cevabı bulabilmeleri için onlara hep yardım etmişti. Cevabı çoktan bilmesine rağmen onlarla paylaşmayan müdirenden farklıydı o.

“Kutuyu ben açabilirim,” dedi Vanessa.

“Hayır,” dedi Nicolaus ve öncekinden çok daha derin bir nefes aldı.

“Bunu yapmak bana düşer.”

“İstedğin gibi olsun,” dedi Vanessa ve Nicolaus’a yavaşça biraz daha yaklaştı.

Nicolaus kutuyu açtı. Kutunun içinde ön kapağında kabartma yapılarak çizilmiş iki çember olan siyah bir kitap bulunuyordu. Ve kitabın yanında Nicolaus’un gözünün bir yerlerden ısırıldığı gümüşten küçük bir büyüteç duruyordu.

“*Örüntüler Kitabı*,” dedi Vanessa. “Ve bir Örüntü Bulucu. Cadıların kullandıklarından.”

Nicolaus kitabı kaldırdı. Kitabın altında beyaz bir zarf duruyordu. Zarfın üzerinde eski günlerden kalma süslü bir el yazısı vardı:

Nicolaus’a...

Nicolaus, Vanessa’nın bulunduğu noktaya doğru gözünün ucuyla baktı. Yaklaşık bir metre kadar kaçırmıştı. Sonra başını

yine zarfa doğru döndürdü. Kırmızı bal mumundan eritilmiş bir mühür. Nicolaus mühürü dikkatlice kırdıktan sonra zarfı açtı. Zarfın içersinden ince bir kâğıt çıkardı. Vanessa, Nicolaus'un omzunun üzerinden kâğıtta yazanları okumaya çalışıyordu.

Bugün Engelsfors'ta geçirdiğim beşinci haftanın sonu. Beş haftalık bir berraklık. Buraya döner dönmez gözlerimin önündeki perde kalktı. Gayelerimi, hedeflerimi ve değerlerimi hatırladım. Ama bu durumun kalıcı olmayacağı yönündeki önsezilerim beni esir alıp bana işkence ediyor.

Esas niyetim başıma gelenleri tamamıyla yazmak, bu lanetli yerde bekleyen şeyi anlatmaktı. Sonra, Tanrı korusun, mektubun yanlış ellere düşme riski geldi aklıma. Bu risk kelimelerimi büyük bir özenle seçmeme neden oldu. Kendimi dilediğimce ifade etmeye cesaret edemiyorum.

Şu anda bu mektubu okurken yazdıklarımı anlayabiliyorum ancak bu aklımın ileride bir sis tabakasında kaybolmayacağı anlamına gelmiyor. Eğer bu mektubu bilinmeyen bir gelecekte tekrar okuyacak olursam bunun sebebi beni buraya getiren sadık familiasım olacaktır.

Bir sis içerisinde kaybolmuş gidiyorum. İnan diyorum kendi kendime. Berraklık geri gelecek. Gümüş haç seni ve Seçilmiş'i koruyacak. Ona yakın olursak kutsal yerdeki kadar güvende olacağız.

Yol gösterecek son öğüt olarak tüm anlamını aklıma kazımaya çalıştığım şu özdeyişi benimsiyorum:

ÖLÜMÜ HATIRLA!

• • •

Minu mektubu Nicolaus'un sehpasının üzerine bırakmadan önce son satırları tekrar okudu. Mektupta bahsedilen Minu'nun tam karşısındaki duvarda asılı duran gümüş haç olmalıydı. Birkaç dakika önce bu haç yalnızca garip bir nesneydi. Şimdiyse aniden mistik bir havaya sahip olmuştu.

Halka

Nicolaus önünde *Örüntüler Kitabı* açık oturuyor ve Örüntü Bulucu'yu döndürüyordu. Kedi ayaklarında yatıyor ve mırıldıyordu. Belli ki Kedi, Nicolaus'un familiarisiydi. Minu, müdirenin cadıların hayvanlarla farklı bağlar geliştirme yetilerinden bahsettiği kısmı kaçırdığına inanamıyordu. Cadılar... Nicolaus gibi...

Minu mektubu tekrar eline alarak okuyup anlamaya çalıştı. Nicolaus bile bir cadıydı. Kendisi dışında herkes şimdi cadıydı.

Vanessa mutfaktan çıktı ve kedi onun baldırına sürtmeye çalışınca uzağa doğru sıçradı. "Daha temiz bir familiaris seçemez miydin?"

"*Ölümü Hatırla*," diye mırıldandı Nicolaus. "Öleceğini hatırla... Bu cümlelerin ne demek istediğimi bir hatırlayabilsem."

"Ama mektubu ne zaman yazdığını hatırlıyorsun," dedi Minu Nicolaus'u cesaretlendirmeye çalışan bir sesle. "Bu durumda o cümleyle ne demek istediğini de mutlaka hatırlarsın değil mi? Güçlerin de geri gelir."

"Tanrım. Umarım haklısındır," dedi Nicolaus Örüntü Bulucu'yu döndürerek. "Bu nasıl çalışıyor şimdi?"

"Bir radyo gibi," dedi Vanessa. "Aşağı yukarı."

"Her durumda ortaya çıkarmamız gereken bir şey var," dedi Minu ve haçı işaret etti. "Karrgruvan, buluşup birbirimizi görebileceğimiz güvenli bir yer değil."

"Güzel," dedi Vanessa yere fırlattığı ceketini üzerine geçirirken. "Tuvaleti olmayan bir yerde buluşmaya değmez zaten. Burada buluşursak büyük cadının haberi de olmaz." Vanessa fermuarını yukarı doğru çekiyor, gitmeye hazırlanıyordu.

Minu olanların çok hızlı gerçekleştiğini düşündü. Şimdi her şey çok farklıydı. Oturup bunun ne anlama geldiğini konuşmaları gerekiyordu. "Bunu müdireye anlatmamız gerektiğini düşünmüyorsunuz, değil mi? Bu olanlar senin de bir cadı olduğun anlamına geliyor, Nicolaus. Şimdi seni kabul etmek zorunda. Öyle değil mi? Büyük olasılıkla kabul eder, değil mi?"

"Artık onun Şeytanlar'la işbirliği yaptığını düşünmüyorum," dedi Nicolaus. "Ama içimden bir ses ona ve Konsey'e güvenmememiz ge-

rektiğini söylüyor.”

“Bana uyar,” dedi Vanessa omuzlarım silkerek.

“Peki ya diğerleri?” diye sordu Minu.

“Ben Linnéa’ya söylerim,” dedi Vanessa. “Sen de Anna-Karin’e söyle.”

“Peki, Ida?” diye sordu Nicolaus.

Vanessa ve Minu birbirlerine baktılar. Ida’yı dışlamak yanlış geliyordu. Bu Rebecka’nın önemle bahsettiği, Minu’nun sıkıca tutunmaya çalıştığı şeyi hiçe saymak olurdu: Birlikte çalışmalarının zorunluluğu. Peki, gerçekten Ida’ya güvenebilirler miydi?

“Hayır,” dedi Minu. “Ona hiçbir şey söylemeyelim.”

“Katılıyorum,” dedi Vanessa.

“O da Seçilmişler’den biri,” diye karşı çıktı Nicolaus.

“Daha çok şey ortaya çıkartır çıkartmaz bahsederiz,” dedi Minu. “Söz veriyoruz.”

Nicolaus Minu’ya şüpheli gözlerle baktı.

“Bizi müdireye ispiyonlayıp ispiyonlamayacağından emin olamayız,” dedi Minu.

Karar alınmıştı. Nicolaus, Minu’nun sözlerinden rahatsız olup sinirlense de evet anlamında başını salladı.

Anna-Karin yemek salonuna açılan kapıların önünde duruyordu. İçerisi o kadar karanlıktı ki kimin kim olduğu belli olmuyordu. Tek gördüğü yemek salonunu dolduran bir insan topluluğuydu. Burada olmak istemiyordu. Kimseden onu Seçilmiş yapmasını istememişti. Ama artık diğerlerinin beğenisine daha fazla hükmedemezdi. Bir kere etkilemeyi denemediği insanlar bile onu beğeniyorlardı. Anna-Karin'i beğenmek, ona hayran olmak yayılan bir salgın gibiydi. Etkilemediği insanlar sırf diğerleri Anna-Karin'den hoşlanıyor diye ona ilgi göstermeye başlamışlardı. Sonuçta salgın gittikçe yayılıyordu. Başının üzerinde taşıdığı Lucia* tacı ağır geliyordu. Saçlarını korumak için başına sarılmış başörtünün üzerinde katılmış birkaç bal mumu damlası duruyordu.

“Ve bir... iki... bir, iki, üç, dört!” diye sayıyordu müzik ve drama öğretmeni Kerstin Stolnacke. Kollarını öyle kendinden geçercesine sallıyordu ki Noel Baba kırmızısı tuniği sanki kurutma makinesindeki bir çarşaf gibi hızla uçuşuyordu. Öğretmen, “Dört,” dediğinde Anna-Karin'in arkasındaki Lucia Korosu şarkı söylemeye başladı.

Gece, bahçeler etrafında ağır adımlarla geziniyor.

Anna-Karin karanlığın içinde yavaşça ilerlerken şarkıların bildiği ama anlayamadığı dizelerini söyler gibi yapıyordu.

* İyi yürekliği ve sevgisiyle bilinen bir aziz olan Lucia'nın anıldığı bir İsveç festivali olan Lucia Günü, 13 Aralık'ta kutlanır. Bu gecede İsveç'teki kızlar Santa Lucia gibi beyaz bir elbise giyerler ve mumdan bir taç takarlar. Erkekler ise mum taşırlar.

Başındaki mumlar Anna-Karin yürüdükçe etrafına sıcak bir ışık yayıyordu. Karanlığın içindeki yüzler seçilebiliyordu şimdi. İşte şuradaki Vanessa'ydı. Vanessa kalp şeklinde zencefilli bir kurabiyeyi üç parçaya ayrılacak şekilde eliyle koparıyordu. Orada Anna-Karin'e ciddi bir şekilde bakan da Minu'ydu. Kevin üzerinde oturduğu sandalyede sallanıyor ve parmaklarıyla davul çalar gibi masanın kenarına vuruyordu. Felicia ve Julia, Anna-Karin tarikatının sadık üyeleri gibi gülümsüyorlardı. Anna-Karin'i Lucia rolü için kaydettirenler de onlardı.

Şarkı sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. *Gece engin ve dingindi. Şimdi duy çırpınışlarını. Tüm sessiz odalardaki kanatlardan gelen mırıltılar gibi.*

Anna-Karin ışıkları sönmük yemek salonunun içinden geçerken eriyen birkaç tane bal mumu damlası başörtüsüne akıp katılaştı. İçerisi alkolsüz sıcak şarap ve ısınmış vücutların kokusu ile kaplıydı. Lucia Korosu'na boş alan yaratabilmek için masa ve sandalyelerin kaldırıldığı yemek salonunun sonuna doğru yaklaştığında öğretmen masalarının birinden gelen kahve kokusunu aldı.

Lucia Korosu, Anna-Karin'in arkasında yarım daire oluştururken o salonun en önünde duruyor, müdirenin onun içini delip geçen bakışlarıyla karşılaşyordu. Anna-Karin mumların yaydığı sıcaklıktan terlemeye başladı. Yüzü terliyordu. Birbirine dokunan avuçları sıırsıklamdı. Müdirenin yanında duran Max, Anna-Karin'e ona cesaret veren bir şekilde gülümsüyordu. Max'ın diğer yanında fırsatını bulduğu anda kollarını kız öğrencilerine dolamasıyla ünlü resim öğretmeni Peter Backman şehvetli bakışlarını bu kez Anna-Karin üzerinde dolaştırıyordu.

Sonunda şarkı bitiyordu. Anna-Karin'in sol tarafında bulanan ve şarkıya eşlik eden Ida şarkının son sözünü o kadar fazla uzatarak söylüyordu ki sesi diğerlerininkini bastırıyordu. "Luciaaa." Ida'nın şarkıyı solo olarak söylemeyi istediği resmen ortadaydı. Tüm ortaokul boyunca Ida okulun Lucia'sıydı. Anna-Karin, Ida'nın kendisine doğru yaklaşıp mumlarıyla onun saçlarını yakmak istediğini biliyordu. Anna-Karin'in içini rahatlatan tek şey, Ida'nın içindeki bu şeytani duyguya hâkim olabilmeyi başarmasıydı. Müdire yardımcısı Tommy Ekberg'in yangın

Halka

söndürücü ile hazır beklemesi de Anna-Karin'e güven veriyordu.

Birbiri ardına Noel şarkıları söyleniyordu ve Anna-Karin şarkıları söyler gibi yapmaya devam ediyordu. Kerstin Stolnacke sanki yanlışlıkla arı kovanına girmiş gibi kollarını çılginca sağa sola savuruyordu.

Anna-Karin'in gözüne duvarlardan birine sürtüne sürtüne kendisinden uzaklaşan Jari takıldı. Aralarında birkaç metre vardı. Jari yalnızdı. Gözü Anna-Karin'den başkasını görmüyordu. Anna-Karin'in yüzüne tamamen içten bir gülümseme yayıldı. Anna-Karin'in gülümsemesine karşılık verdiğinde Jari'nin sanki gözlerinin içi parlıyordu. Anna-Karin içerideki hiçbir mumun Jari'nin gözlerindeki ışıktan daha aydınlık olamayacağını düşünüyordu. Biraz sakinleşmişti. *Yakında her şey sona erecekti.*

Selam küçük Noel Babalar. Doldurun bardaklarımızı ve mutlu olmamıza izin verin.

Anna-Karin bakışlarını Jari'nin bakışlarında kilitliyordu.

Zaten tüm ömür çaba sarf edip zorlanıyoruz. Bırakın bari şu küçük zaman bize kalsın.

Anna-Karin Ida'nın şarkının son nakaratını söylerken kendini öne çıkarmak için nasıl da yırtındığını duyuyordu.

"Heeeeeeeeeeeeeeeeeee!.." Ida şarkı söylemiyor, çığlık atıyordu. "...eeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee..."

Salon neredeyse tamamen sessizleşti. Müdire ayağa kalkmak için sandalyesinde öne doğruldu. Bu sırada Anna-Karin'in yanında bir gülmeye duyuldu ve sesin geldiği tarafa doğru öyle hızlı döndü ki başındaki mum tacı kaydı. Taç yere düştü ve üzerindeki bazı mumlar da etrafa saçıldı. Korodaki ikinci ve üçüncü sıradaki şarkıcılar ile en arkada Noel Baba kılığında duran dansçılar yerdeki alevlerden uzak durmak için bir oraya bir buraya kaçıyorlardı. Anna-Karin gözünün ucuyla Tommy Ekberg'in elinde yangın söndürücü ile koştüğünü gördü.

Ida dizlerinin üzerine çökmüştü. Göz kapakları hızla titriyordu. Öylesine yukarı bakıyordu ki gözlerinin yalnızca beyazı görünüyordu. Ida'nın dudakları kımıldıyordu. Anna-Karin, Ida'nın onun ismini söylediğini sandı. Daha iyi duyabilmek için Ida'ya doğru eğildi. Ida

bir kobra yılanı gibi hızlıydı. Ellerini öne doğru uzatıp Anna-Karin'i bileğinden yakaladı. Beyaz bir ışık yanıp sönmeye başladı. Işık Anna-Karin'in gözlerini kamaştırıyordu.

Anna-Karin mavi bir gökyüzü görüyordu ve bir çatı kenarı. Okulun çatısı. Okulun çatısı üzerinde uzanıyordu ve kendini inanılmaz yorgun hissediyordu. Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki sanki Anna-Karin'in saçlarını kırbaçlıyordu. Başı dönüyor ve patlayacak gibi zonkluyordu. Gustaf'ı arzuluyordu. Gustaf... İçinde yalnızca Gustaf'a duyduğu büyük bir aşk vardı. Bu aşk Anna-Karin'in kafatasının önünde korkunç bir acı hissetmesine sebep oluyordu.

Anna-Karin artık kendi vücudunun içinde olmadığını farkına vardı. O, Rebecka'nın içindeydi. Dünyayı Rebecka'nın gözlerinden gören küçük bir parazit gibiydi. Rebecka'nın ne düşündüğünü bilmiyordu ancak onun gördüğü her şeyi görüyor, hissettiği her şey hissediyordu. Şimdi içinde başka biri için özlem duyuyordu. Minu. Ona yardım edebilecek tek kişiydi Minu. Cep telefonunu bulmak için ceplerini karıştırdı ve telefonu eline aldı. Arkasındaki açık kapıdan kendisine doğru yaklaşan adımların sesini duyuyordu.

Rebecka ve Anna-Karin tek bir hareketle tek bir vücutta birbirlerine döndüler. Ve orada duruyordu. Anna-Karin Rebecka'nın kafasının karıştığını hissediyordu. "Merhaba," dedi Rebecka. "Burada olduğumu nasıl bildin?"

Gustaf cevap vermiyordu. Rebecka'ya doğru yaklaşıyordu ama onun gözlerinin içine bakmıyordu. Rebecka onu tanıyamıyordu bile. Anlamıyordu. "Ne oluyor?" diye sordu Rebecka.

Ertesi saniye Gustaf ileri doğru eğilerek Rebecka'yı olduğu yerden ayakları üzerine kaldırdı ama Rebecka'yı bırakmıyordu. Bunun yerine çatıda sürüklüyordu.

"Dur, Gustaf... Ne yapıyorsun? Bırak beni..." Sesi çok zayıftı. Bağırarak için hiç gücü kalmamıştı ve başındaki ağrı bunu daha da imkânsızlaştırıyordu. Rebecka'yı çatıya doğru sürüklerken Gustaf'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sanki yaptığı şeyi bir an önce bitirmeye çalışıyordu. Rebecka ayaklarını sürüyerek direnmeye çalışıyordu ama destek alıp tutunabileceği hiçbir şey yoktu. "Gustaf, dur... Lütfen, dur!"

Gustaf onu sırtı aşağıdaki okul bahçesine dönecek şekilde döndürdü. Üzerindeki kıyafetler uçuşuyordu. Rebecka ve Anna-Karin'i saran korku insanı felç eden bir korkuydu. Anna-Karin gözlerini yummaya çalışıyordu ama olmuyordu. Rebecka erkek arkadaşına bakmayı bırakmadıkça bunu yapamazdı. Olanlara hâlâ inanamıyordu.

“Bana bak,” diye yalvardı Rebecka.

Gustaf, Rebecka'nın bakışlarına karşılık verdi. Birkaç korkunç ve çöl sessizliğindeki saniye boyunca Anna-Karin bakışlarını o soğuk, mavi gözlerin tam içine dikti.

Göğsünden ittirilen Rebecka aşağı yuvarlandı ve düştü. Tutunacak hiçbir şey bulamayan parmakları boş havayı tırmıklamaya çalışan pençeler gibi görünüyordu. Sonra... Rebecka'nın vücudu yere çarptığında Anna-Karin insanın aklının almayacağı büyük bir acı duydu ama hiçbir şey hissetmiyordu. Başı tuhaf ve düz bir şekilde yerde duruyordu. Anna-Karin hâlâ nasıl hayatta olduğunu anlayamıyordu. Nefes almayı denediğinde Rebecka'nın kabaran ciğerlerinde nemli bir şey hissetti ve ağzı kanla doldu. Aniden Rebecka'nın zihninde bilinmeyen bir şeyin varlığını hissetti. Rebecka bunun ne olduğunu biliyordu.

Yakında hepsi geçecek, dedi yabancı bir ses.

Anna-Karin şimdi işkence dolu hayatında duyduğu acılarla bile karşıtıramayacağı kadar güçlü bir acı hissediyordu. Bu acı Rebecka hakkında her hatırayı, her düşüncüyü, her duyguyu yakıp kül eden kör edici radyoaktif bir ışın gibiydi. Ve sonra: Küller. Boşluk. Mavi gökyüzünden bir parça. Siyah bir mürekkep yavaşça akıyor ve geride kalan ses dışında her şeyi kaplıyordu: *Affet beni.*

Anna-Karin gözlerini açtı ve direkt Ida'ya baktı. Ida'da, kendi yaşadığı paniğin yansımasını görüyordu. Anna-Karin, Ida'nın da aynı şeyleri yaşadığını anladı. Ida, Anna-Karin'in elini bırakarak geri çekildi. Anna-Karin etrafına bakındı. Binlerce göz ona bakıyordu. Tacından düşüp bir süre yandıktan sonra sönen mumlardan biri hâlâ yerde yuvarlanıyordu. Tommy Ekberg yangın söndürücü ile hâlâ onlara doğru gelmeye devam ediyordu.

Burada, gerçeklikte, zaman bir saniye bile ilerlememişti.

Siyah gökyüzünde yıldızlar parılıyordu. Çam ağaçlarının üzeri karla kaplıydı. *Her şey bir Noel şiiirindeymiş gibi huzur dolu*, diye düşündü Minu. Mavi alevden yayılarak yüzlerine yansıyan şu ürkütücü titrek ışık dışında. Anna-Karin'in ve Ida'nın henüz bahsettiklerinin dışında.

Gustaf, Rebecka'yı öldürmüştü. Öyleyse Elias'ın katili de Gustaf olmalıydı. Durdurmaları gereken Şeytan, Gustaf'tı.

"Ama anlayamadığım bir şey var," dedi Vanessa. "Siz bunu nasıl gördünüz?"

Yerde önüne eğilmiş oturan ve saçlarından bal mumu damlalarını çıkartmaya çalışan Anna-Karin, Ida ile aynı anda başını kaldırarak müdireye baktı. Bir cevap bulmaya çalışıyorlardı. Buraya geldiklerinden beri yan yana oturuyorlardı.

"İnsan geçmiş zaman, şimdiki zaman ve gelecek zamandan bahseder," dedi müdire. "Ama başlangıç ve bitişi olan doğrusal bir zaman anlayışı yanlıştır. Gerçek şudur ki zaman daireseldir ve dairenin ne bir başlangıcı ne de sonu vardır."

Minu gözünün ucuyla diğerlerine bakıyordu. Vanessa yarı açık ağızla müdirenin konuşmasını dinliyordu. "Metal elementine ait olan hassas cadılar insanın, bugünün zaman anlayışına göre 'yaşanmış' veya 'gelecek' olarak kategorize ettiği olayları ve yine zaman dairesinin öteki kısımlarındaki olayları anlayabilir."

“Umurumda değil,” dedi sinirle Ida ve kararlı bir şekilde müdireye baktı. “Ben böyle bir şeyin tekrar yaşanıp yaşanmayacağını nasıl bileceğim? Tüm okulun önünde defalarca epilepsi kurbanı olmaya hiç niyetim yok.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yok,” dedi müdire. “Ama bununla birlikte belirtileri öğrenmen mümkün. Hayali, gerçekten ancak böyle ayırt edebilirsin. Ağzının kuruduğunu hissediyorsan, gerçeklik hissini yitiriyorsan, başın dönüyor ya da bunlara benzer başka şeyler oluyorsa kimsenin seni göremeyeceği sessiz bir yer bulmayı dene.”

“Bir daha olmayacak,” dedi Ida kendi kendini buna inandırmak için. “Tekrar böyle bir şeyin olmasına izin vereceğimi düşünmüyorum.”

“Gördüğün şeyler empatinin bir ürünü,” dedi müdire.

Linnéa’nın homurdanması üzerine Minu gülmesini bastırmak zorunda kaldı. Linnéa, “Ida” ve “empati” kelimelerinin aynı cümle içinde asla bir araya gelemeyeceğini düşünüyordu.

“Başka bir insanın gözleriyle görüyor, onun hissettiklerini hissediyorsun,” dedi müdire Linnéa’ya onu kınadığını belli eden bir bakış atarak.

“Peki, her şeyi gören Ida ise onun gördüğü her şeyi benim deneyimlemem nasıl mümkün oluyor?” dedi Anna-Karin yumuşamış beyaz bir bal mumu damlasını eliyle saçından çekerek. Eline bal mumu ile birlikte kopan birkaç saç teli de gelen Anna-Karin yüzünü buruşturdu.

“Aynı bağ içinde yer alıyorsunuz,” dedi müdire.

Minu, müdirenin soyut laflar eden ruhani liderler gibi konuştuğunu düşündü.

“Gustaf olduğuna inanmıyorum,” dedi Ida aniden.

Herkes gözlerini Ida’ya dikti.

“Şimdi anlamıyorum işte,” dedi müdire.

“O kimseyi öldürmez. Bunu neden yapsın ki?”

“Bunun için pek çok gerekçe bulunuyor...” dedi müdire.

“Siz G’yi benim kadar iyi tanımıyorsunuz,” diye müdirenin sözünü kesti Ida.

“Sırf ona saçma sapan bir takma isim verdin diye onun en iyi arkadaşı değilsin,” dedi Vanessa.

“Siz G’nin Rebecka’yı öldürebileceğine ciddi ciddi inanıyor musunuz şimdi? Kendi kız arkadaşını?” diye bağırdı Ida.

“Dünyanın her yerinde kız arkadaşlarını öldüren erkekler her zaman var olmuştur,” dedi Linnéa soğuk bir sesle.

“Gustaf olduğundan ben de o kadar emin değilim,” dedi Anna-Karin. “Açıklaması zor. Oydu. Ama o değildi de.”

Anna-Karin ve Ida’nın bir konu üzerinde aynı fikirde olması o kadar şok ediciydi ki herkes uzun bir süre sessiz kaldı.

“Bence bu Gustaf mevzusunu tek seferde halletmeliyiz,” dedi Linnéa.

Mavi ateşin alevleri Linnéa’nın solgun yüzünü aydınlatıyor, gözlerini parlatıyordu.

“Mevzuyu halletmek de ne oluyor?” diye sordu Minu. Linnéa’nın ne demek istediğini elbette biliyordu. Ama onun bunu ciddi anlamda düşündüğüne de inanamıyordu.

“Sence ne demeye çalışıyor olabilirim? Başka ne yapacağız peki? Aramızdan iki kişi çoktan öldü.”

“G’yi öldüreceğiz diyorsun öyle mi?” diye bağırdı Ida. “Sen aklını kaçırmışsın! Hastasın sen!”

Minu olanlara müdahale etmesini umarak müdireye baktı. Müdire kollarını birleştirmiş öylece duruyor ve onları izliyordu. Böyle bir durumla nasıl başa çıkacaklarını görmek istiyor gibi izliyordu onları. Sanki onlar için hazırladığı bir testti bu.

“Gustaf’ı öldüremeyiz,” dedi Minu. “Böyle bir şeyi aklınızın ucuna getirmenizi bile anlayamıyorum.” Linnéa, Minu’ya sert bir şekilde bakıyordu.

“Yaşanılanlar sırasında sen ve Rebecka sıkı dost değildiniz herhâlde!”

Linnéa bir yabancı gibi görünüyordu. Bakışları nefret doluydu. Minu onu anlayamıyordu. Kendisi de aklına intikam düşüncesini getirmişti ancak şimdi aynı düşünceyi ve bu düşüncenin getirdiği nefret dolu hisleri Linnéa’nın yüzünde gördüğünde bunun ne kadar yanlış olduğunun gerçekten farkına vardı. Böyle bir şey ne kadar da tehlikeli olurdu.

“Suçluyu cezalandırmak gerekiyor ama sen bunu umursar gibi görünmüyorsun demeye çalışıyorum,” diye devam etti Linnéa.

Halka

Minu içinde büyüyen öfkesini hissediyordu. Tasmaından kurtulmaya çalışan kuduz bir köpek gibiydi ama Minu onun kontrolünü elinde bulunduruyordu.

“Onu öldüremeyiz diyorum hepsi bu,” dedi Minu.

“O Elias’ı öldürdü ama.”

“Elias, senin bu yüzden gidip insanları öldürmeni istemezdi.” Minu bir an için Linnéa’nın üzerine atlayacağını sandı ama olduğu yerde kalarak kontrollü bir sesle konuşmaya devam etti.

“İlk olarak senin Elias hakkında bildiğin hiçbir şey yok. İkincisi Gustaf ‘insanlar’ değil. O insan bile değil. O tam bir şeytan!” dedi.

“Hiç de öyle değil.”

Herkes müdireye doğru döndü. Kollarını birleştirmiş mavi ateşe bakıyordu. “En azından ben buna ihtimal vermiyorum. Dünyamızda Şeytanlar kendilerini çok ama çok nadir gösterirler.”

“Senin istatistiklerin benim umurumda değil. Katilin kim olduğunu biliyoruz artık. Onu durdurabiliriz,” dedi Linnéa.

“Böyle bir şey yapmamalısınız,” dedi müdire sertçe. “Gustaf’tan uzak durun. Konsey bununla ilgilenecek.”

“Bu zamana kadar çok başarılıydılar çünkü!” diye bağırdı Linnéa.

Herkes Linnéa’ya bakıyordu. Linnéa da bir hışımla onlara baktı. “Tanrı aşkına böyle bir şeyi nasıl kabullenebiliyorsunuz? Bize kendimizi nasıl korumamız gerektiğini anlatmayı reddediyor!”

“Sizin bu işe müdahale etmenize izin veremem,” dedi müdire kararlı bir şekilde. “Konsey’in bana özellikle yasakladığı...”

“Size yasakladıkları tam olarak nedir?” diye sordu Minu. “Kendimizi savunmamız mı? Neye karşı savaştığımızı ortaya çıkarmamız mı?” Minu, müdireye bakıyordu. Müdire bakışlarına karşılık verirken Minu’nun kalbi hızla atıyordu. Minu otoritelere meydan okumaya alışkın değildi. Özellikle eğer bahsi geçen otorite okul müdiresi ise.

“Haklısın,” dedi Adriana Lopez sonunda. “Düşmanlarınız hakkında ne biliyorsak size anlatmalıyım.”

“Özür dilerim ama düşmanlar mı dedin?” diye sordu Vanessa.

“Eğer sözüm kesilmeden konuşabilirsem açıklayacağım,” dedi müdire. Vanessa gözlerini devirdi.

“Daha önceden de söylediğim gibi savaşlar, boyutları birbirlerinden ayıran sınırlarda yaşanıyor,” diye başladı müdire. “Burada yaşanacak olan savaşın da eli kulağında. Şeytanlar dünyamızı ele geçirmeye çalışıyorlar ve biz de açıkça onların yolunda duruyoruz.”

“Peki, Şeytan ne? Bir tür düşman mı? Tam olarak ne?” dedi Vanessa. “İnsanları ele geçiren bir şey mi? Gustaf belki de ele geçirilenlerden biriydi ha?”

“Şeytanlar insanlar üzerinde etkili olabilir,” dedi müdire. “Ama iradelerine sahip olamazlar. Bununla birlikte Şeytanlar güçlerini kendileriyle ittifak hâlinde olanlara ödünç verebilir veya bağışlayabilirler. Şeytanlar bu yaptıklarını bir insanı ‘kutsamak’ olarak adlandırır. Kutsanmış olan büyük zararlara yol açabilir. Eğer Gustaf kutsandıysa Şeytanlar’la direkt irtibat hâlinde olup insanların hayatlarını tehlikeye atabilir. Şeytanlar onun gücünün kaynağı. Siz Gustaf meselesi ile ancak size söylenilecek şartlar çerçevesinde ilgilenebilirsiniz.”

“Öyleyse Elias ve Rebecka’yı öldürenin sıradan bir insan olabileceğine inanıyor musun?” dedi Minu. “Şeytanlar’la işbirliği hâlinde olup onlar için çalışan bir insan?”

“Bu, Konsey’in teorisi,” dedi müdire. “Gece gündüz sizin durumunuzla ilgileniyorlar. Ama siz de bize yardımcı olmak zorundasınız. Şimdi her şeyden önemlisi *Örüntüler Kitabı*’nı çalışmanız.”

“Hâlâ benim soruma cevap vermedin,” dedi Vanessa. “Şeytan nedir?”

“Şeytanlar daha doğru bir adlandırma. Şeytanlar kendilerini birey gibi görmez. Onlar daha büyük bir bütünün parçalarıdır. Bizimki ve öteki dünyalar arasında yaşayan bir tür sınır varlıklarıdır. Nereden geldiklerini bilmiyoruz. Onlar hakkında bilmediğimiz pek çok şey var.”

“Ne istiyorlar?” diye sordu Linnéa ve yavaşça müdireye doğru yürüdü.

“Her şey *Örüntüler Kitabı*’nda,” dedi müdire ve farkında olmayarak bir adım geri çekildi. “Zamanı geldiğinde ortaya çıkaracaksınız.”

Linnéa müdireye o kadar yakın duruyordu ki neredeyse ayakları birbirlerine takılacaktı. Müdire de bunun gerçekleşmesinden korkuyor

olacaktı ki kontrolsüzce gözlerini kırıştırdı. Linnéa derin bir şekilde nefes aldı.

“Bilmiyorsun. Sen ve Konsey, siz hiçbir şey bilmiyorsunuz!”

Bir an için müdirenin maskesi düşecekmiş gibi oldu. Ama yüz ifadesinin kontrolünü hızla ele aldı. “Bu doğru değil,” dedi.

“*Örüntüler Kitabı, Örüntüler Kitabı* diye ısrar etmenin sebebi de bu,” diye devam etti Linnéa. “Bu kitabın nasıl kullanılacağı hakkında hiçbir fikriniz yok. Bunu bizim ortaya çıkarmamızı umuyorsunuz.”

“Sizin durumunuz bambaşka. Siz bu yeteneklere doğuştan sahipsiniz. Bizse...” diye başladı müdire.

“Elbette,” diye müdirenin sözünü kesti Linnéa. “Biz sizden daha kuvvetliyiz. Bizden korkuyorsunuz.”

“Her şeyi yanlış anlamışsın,” dedi müdire, sesine kendisinin Linnéa’ya üstün olduğunu ifade eden bir vurgu vererek.

“Hayır,” dedi Linnéa sessizce. “Esas sonunda anladım.” Zafer kazanmış gibi gülümsüyordu.

“Bizim düşmanımız müdire değil,” dedi Minu.

“Çeneni kapat,” dedi Linnéa. “Bizi kimin öldürdüğünü ortaya çıkartmamız için bizden oturup bir kitaba öylece bakmamızı istiyor. Ama ben onun söylediğini yapmak yerine buna bir son vermeyi düşünüyorum.”

“Yargısız infaz yapacaksın yani?” dedi Minu.

“Aynen,” dedi Linnéa. “Ayrıca burada olmaması gereken birinin yoluna çıkmasına izin vereceğimi sanmıyorum.”

Linnéa’nın son sözü ile Minu sanki karnına sert bir darbe almıştı. Diğerlerinin gözlerinin içine bakamıyordu. Korktuğu tek şey diğerlerinin Linnéa’ya hak vermesi değildi. Birinin ona destek amacı ile merhamet göstermesi de bunun kadar korkutuyordu onu.

“Bırak şimdi. Yeter artık!” dedi Vanessa.

“Tanrı aşkına senin problemin ne?” dedi Linnéa sinirle.

“Evet, problemim ne olabilir?” dedi Vanessa. “Belki de yalnızca Gustaf Ahlander’i öldürmek hakkında söylediklerini unutmakta zorluk çekiyordumdur. Bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsun? Onu futbol ant-

renmanına giderken bıçaklamak mı? Ailesinin evini ateşe vermek mi? Jonte'den bir silah satın alıp onu vurmak mı?"

"Onun olduğunu gördüler!" dedi Linn a, Anna-Karin ve Ida'yı işaret ederek.

"Ve buna onlar bile ikna olmuş değiller!" dedi Vanessa. "Bu durumda bunu sen nasıl bileceksin? Su lanacak birinin olmasını çok istediğini biliyorum. Bunu anlayabiliyorum."

Vanessa'nın sesinde Minu'nun daha önce hiç duymadığı bir sıcaklık vardı.

Linn a, Vanessa'ya bakıyordu ve bir saniye için a layacak gibi oldu. Bunun yerine ceketini üzerine geçirip yürümeye başladı. Linn a dans pistini çevreleyen ve titrek hâlde parlayan zarın tam dışına çıktığı anda Vanessa onun arkasından bağırdı. "Bir arada olacağız dedik. Birbirimizi söz verdik" dedi Vanessa.

"O zaman bunun bir önemi olacağına inanmı tık," dedi Linn a. "Ama artık yok. Sonuçta hepimiz  lece iz." Linn a parmağı ile müdireyi işaret etti. "Eğer onun sizi koruyaca ına inanıyorsanız bunda yanılıyorsunuz. O kendi yalanlarına inanan kötü bir yalancı. Ama artık o bile kendine yalan söyleyemiyor."

"Ama * r nt ler Kitabı*..." diye başladı Anna-Karin.

"Aranızda o kitabı okuyabileniniz var mı?" diye sordu Linn a.

Cevap veren olmadı.

"Ben de öyle d   nm  t m," dedi Linn a.

Minu gizemli işaretleri yorumlayamayan tek kişi olmadığını anlayınca utanç verici bir tatmin duygusu yaşadı.

"Pratik gerektiriyor," dedi müdire ısrarla.

"Sen," dedi Linn a. "Benimle bir daha asla konuşma!"

Minu  a kınlıktan gözlerini kocaman açmış, müdireye bakıyordu ama müdire hiçbir cevap vermedi.

Linn a karanlıkta kaybolmadan önce kimse bir şey demedi.

"Tamam  yleyse," dedi Vanessa. "Başka bir şey eklemek isteyen?"

Minu hayatında hiç bu kadar çok şey anlatan bir sessizlikle kar ıla mamı tı.

“Sizin şimdi ne yapacağınızı bilmiyorum ama ben şimdi gidip sarhoş olacağım,” diye devam etti Vanessa ve dans pistinden aşağı inip uzaklaştı.

Diğerleri de eşyalarını toplayarak sessizlik içinde dans pistini terk etti. Geriye müdire ve Minu kaldı. Mavi alev solmaya başlamıştı. Zayıflayan ışıktaki Minu, Adriana Lopez’in yüzünü yalnız kabaca görebiliyordu. Doğrudan ve ciddi bir ifade ile Minu’ya bakıyordu.

“Umarım Linnéa’nın söylediklerine inanmamışsındır,” dedi müdire.

“Elbette hayır,” diye cevap verdi Minu, müdireye tam anlamıyla inanmamasına rağmen. Müdirenin onlar kadar az şey bildiği fikri o kadar korkunçtu ki Minu bunu düşünmek bile istemiyordu.

“Güzel,” dedi müdire. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Minu, Linnéa’nın söylediklerini dinlememelisin. Kendimi ifade ediş tarzım için gerçekten üzgünüm. Söylediklerim belki de sana buraya diğerleri kadar ait olmadığını düşündürdü. Ben ve Konsey senin önemli bir rolün olduğuna inanıyoruz. Güçlerini tanımlamak biraz zor yalnızca.”

“Tamam,” dedi Minu. “Teşekkür ederim. Demek istiyorum ki...” Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“Biliyor musun Minu?” dedi müdire. “Belki de bunu söylememeliyim ama sende kendimi görüyorum. Bu meseleyi ciddiye alıyorsun. Sırf konuşmak için konuşmuyorsun. Senden fazlasını bilen insanları dinliyorsun. Bu özellikler çok değerli. Dürüst olmam gerekirse bazen senin tek Seçilmiş olmanı diliyorum.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Minu, müdirenin ona duyduğu tüm bu hayranlığın getirdiği bir baş dönmesiyle.

“Seni eve bırakayım mı?” diye sordu müdire.

“Teşekkürler,” diye yineledi. Minu, insanın emirlere sıkı sıkıya itaat ettiğini duymasının bir iltifat olup olmadığını ilk kez araba ormandan çıktıktan sonra, Engelsfors şehir merkezinden gelen ışıkları gördüğünde merak etmeye başladı.

Minu küçükken Noel akşamından önceki günlerin her zaman çok yavaş geçtiğini düşünürdü. Ancak şimdi aralık ayının sonuna çok çabuk geldiğini hissediyordu. Bu dönem, derslerinden geri kaldığı hissi gittikçe artarak baş edilmesi çok güç bir korkuya dönüşmüştü. Başarısında bir gerileme yoktu ancak o, notlarının kötüye gideceğini sanıyordu. Şimdi kendini olabildiğince toparlayarak zorlamaya çalışıyordu. Başım kitaplardan kaldırmıyor; kahve, şeker ve kola yardımı ile ayakta kalıp her türlü bilgiyi aklına yazmaya çalışıyordu. İlk derslerde sıranın serin yüzeyinde uyuyakalmayıp her şeyi eksiksiz bildiğini göstermek için okula kahve termosu bile götürmeye başlamıştı.

Öğrenciler Noel tatili öncesinde tören salonunda toplanıyordu. Ida, *Kar ve Kumsal Üzerindeki Parıltılar* adlı şarkıyı solo olarak söylüyordu. Soul şarkıcılarını o kadar kötü taklit ediyordu ki aslında seyircilerden onu utançtan yerin dibine sokacak tepkiler gelmesi gerekiyordu ama Ida fırtınalı alkışlar aldı. Biyoloji öğretmeni Ove Post göz kenarlarından gelen yaşları gizlice silerken Ida bir güneş gibi parlıyordu.

Müdire yeni yılın hep ileriye bakmak anlamına geldiğini söyleyen kısa bir konuşma yaptı. Herkes müdirenin bu konuşmayı yaparken Elias ve Rebecka'ya gönderme yaptığının farkındaydı. Müdireye göre her ne yaşandı ise arkada bırakılmalıydı. Minu'nun bakışları Linnéa'yı arıyordu. O ise etrafta görünmüyordu. Minu birden Linnéa'yı Lucia gecesinden beri görmediğini hatırladı. Belki de okula bile gelmemişti.

Törenden sonra sınıflarda toplanıldı. Max yarıyılın bir değerlendirmesini yaptı ve karneleri dağıttı. Karne zarfını Minu'ya uzattığında yine aralarında sanki hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi. Bakışlarındaki anlayıştan eser kalmamıştı şimdi. Kaçırdığı bir şey mi vardı? Tüm bu zamana kadar olanlar yalnızca hayal gücünün bir ürünü müydü yoksa?

Ama beni öptü.

Yine belki de milyon kere düşündüğü şeyi düşünmeye başladı. İnsanın meditasyon yaparken kafasını yalnızca tek bir sözcük ile doldurması gibi bir şeydi bu. Sözcüğü içinden defalarca tekrarladıkça sözcük anlamını yitirmeye başlıyordu. Tamamen çaresiz hissettiği o karanlık anlarda kendini Max'ın evinde tüm yaşayanların bir hayal olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Belki de temelinde pek çok neden barındıran bir psikoz geçiriyordu. Yüksek not alma savaşı, doğaüstü ölüm tehditleri ve bekâretini öğretmeniyile kaybettiği fanteziler...

Minu arka çaprazında duran ve karne zarfını henüz açmış olan Anna-Karin'e gözünün ucuyla bakıyordu.

"Seninki nasıl?" diye sordu Minu dayanamayarak.

Anna-Karin cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti.

Tüm derslerden en yüksek notları almış. Hepsinden. Beden eğitiminden bile. Peki, ne kadarını hak ettin, diye sormamak için dudaklarını ısıırıyordu Minu. Kaskatı gülümsedi. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Anna-Karin.

Minu karne zarfını açarken kalbi küt küt atıyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Yalnızca beden eğitimi notu Anna-Karin'inkinden düşüktü. Ama bu ortalamasını etkilemiyordu.

Minu sınıftan ilk ayrılanlar arasındaydı. Max'a iyi Noeller bile dememişti. Ona boş bir şekilde gülümsemek dışında başka hiçbir şey yapmamıştı. Okul bahçesine geldiğinde annesinin arabasını gördü. Evini özlemişti. Evine varır varmaz odasında oturacak, Noel hediyelerini paketeleyecek ve karnını tıka basa zencefilli kurabiye ile dolduracaktı.

Gustaf okulun girişi kapısında duruyor, sessizce Minu'ya bakıyordu. Minu etrafı inceleyip kaçacak bir yer aradı. Annesi mutlu bir şekilde

arabasının kornasına basıyor, gülümsüyordu. Minu annesine göz kırptı. Arabaya doğru gitmek için Gustaf'ın yanından geçmesi gerekiyordu.

Senin ne düşündüğünü bilemez, hiçbir şey olmamış gibi davran, diyerek kendi kendini korkacak bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. O yalnızca Gustaf'tı. Her zamanki Gustaf Ahlander. Kibar, futbolcu oğlan. Şeytanlar'la işbirliği hâlinde olan kibar futbolcu oğlan.

Minu kendini normal davranmaya zorluyordu. *Hızlı yürü ama çok da hızlı değil.* Kalbi sanki bir maraton koşuyormuş gibi hızla atıyordu. Gustaf üzerindeki siyah kapitone ceket ve beyaz beresi ile her zamanki gibi görünüyordu. Bu olağanlık tuhaf bir şekilde Minu'nun daha da korkmasına sebep oluyordu. Rebecka'nın tüm dünyada en çok inandığı erkekti bu. Rebecka'yı okulun çatısından atan erkekti bu. Hangisi gerçektir peki? Minu Gustaf'a baktığında bunların içi içe geçtiğini görüyordu.

"Merhaba," dedi Gustaf yüzünde sıcak bir gülümsemeyle Minu yanından geçerken. "İyi Noeller."

"İyi Noeller," dedi Minu. Sesi karga gibi çıkmıştı. Arabaya doğru kalan son adımları koşturmak için kontrolünü olabildiğince toplamaya çalıştı.

Minu, Noel'i anne ve babası ile kutluyordu. Bu sene de Noel'e renk veren her zamanki, alışılmış, güven veren rutinlerdi. Noel gününde herkes güzelce uyudu. Zamanının en popüler genel kültür oyunu olan Trivial Pursuit'i oynadıklarında babası her zamanki gibi yanlış hazırlanan sorulara sinirlendi. Oyun bittikten sonra Minu odasına çıkarak hediyelerine baktı. Onu en çok mutlu eden hediye içinde Rafael öncesi resimlerin olduğu büyük ve oldukça lüks bir kitap oldu. Tam da böyle bir kitabı olmasını dilemişti.

Sırtını yatağının içindeki renkli yastıklara yasladı, yarı yatar bir pozisyon alarak kitabını dizlerinin arasına yerleştirdi. Sonra eski zamanların soluk tenli, ciddi bakışlı kadın ve erkeklerinin resimleri ile dolu olan kitabının sayfalarını karıştırmaya koyuldu. *Hamlet*'in Ofelya'sının resmine geldiğinde durdu. Bir ırmakta sırtüstü duran ve boğulmak üzere olan bir kız. Resim Minu'yu sinirlendirdi. Ofelya'nın nefes kesici, ku-

sursuz, enfes bir güzelliği vardı. Resimde ise neredeyse erotik bir şey bulunuyordu. İnandığı herkes ölürken veya ona ihanet ederken Hamlet'in kız arkadaşı Ofelya'nın boğulmasında kusursuz bir güzellik veya nefes kesici bir seksilik varmış gibi.

Minu sayfaları karıştırmaya devam etti. Rossetti'nin Persephone resmine geldiğinde resme hipnotize olmuş gibi bakıyordu. O da tam böyle görüyordu. Max'ın sevdiği kız. Şu intihar eden. Minu insan ruhunun, içinde kısa cevaplar ve basit çözümlerden çok daha fazlasını bulunduran karmaşık bir yer olduğunu biliyordu. Ama Max'ın sevdiği birinin mutsuz olabilmesi ihtimalini anlayamıyordu.

Kitabı kenara koyarak gözlerini kapattı. Max'ın evinde o akşam yaşananları tekrar tekrar hatırladı ama bu sefer onların farklı bir yön almalarına izin verdi. Max onu öpmeyi yarıda kesmiyor devam ediyordu. Ellerini Minu'nun kazağının altında dolaştırıyordu. Elleri Minu'nun göğüslerine dokunuyordu ve...

Rahatlamakta zorluk çeken Minu fantezisi üzerindeki kontrolünü kaybediyordu. Sanki biri çocukların izlemesi uygun olmayan bir filmin oynadığı beyninden içeriye bakıp, onu gizlice izliyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Minu etrafını dinlemeye başladı. Annesi mutfakta birtakım gürültüler çıkarıyordu. Minu annesinin ruh hâlinin kötüleştiğini bulaşık makinesini boşaltma şeklinden tahmin edebiliyordu. Annesi de babası da birbirini aşırı çalışmakla suçluyordu. Babası Noel tatili sonrasında başkaya girecek haberleri kontrol etmek için gazeteye doğru yola çıkmıştı.

Minu yerinden kalkarak banyoya doğru yürüdü. Eski Engelsfors haritasına baktı. Karrgruvan, kan kırmızısı Ay'ın yükseldiği gecedен sonra gizemli bir şekilde haritadan kaybolmuştu. Lavaboya doğru eğilmeden önce saçını atkuyruğu yaptı. Yüzünü sabunladı, yıkadı ve musluğu kapatmadan önce yüzüne birkaç avuç soğuk su çarptı. Aynada yüzünü inceledi. O anda arkasında siyah bir gölge belirdi ve banyo kapısından dışarı kaçtı. Gölgenin hiçbir şekli yoktu. Siyah bir duman bulutu veya insanın gözlerini sert bir şekilde yummasından sonra gördüğü lekeler olabilirdi. Banyonun dışındaki karanlık

koridora baktı. Orada hiçbir şey görünmüyordu. *Hayal gücü, yalnızca hayal gücü*, diye kötü bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştı kendini. *Yalnızca hayal gücü*.

. . .

“Mutlu Noeller kızlar!” diye bağırdı Vanessa. Bilgisayara bağlı olan ses d  mesini sonuna kadar döndürerek masanın üzerine  ıktı. Evelina ve Michelle de kendisine eşlik etsin diye masaya çıkmalarına yardım etti. Dans ederken neredeyse birbirlerinin üstlerine d  eceklerdi. Vanessa d  memek için bir avucunun içini sıkıca tavana yapı tırdı. M zi in temposuna göre dans ederken kaza ı g be inin biraz üzerine çıkıyordu. Topuklu ayakkabıları Jont ’nin yumuşak ve ucuz  amdan yapılma mutfak masasını a ındırıyordu.

Vanessa ve Evelina birbirlerine yakın dans ediyorlardı. Evelina yere bacaklarını ayırarak çöktü, poposunu salladı ve yukarı kaldırdı. Etraftaki erkekler onlara azgın gözlerle bakıyorlardı ama bu Vanessa’nın umurunda değildi. O arkadaşlarına, bu dünyadaki en iyi iki arkadaşına bakıyordu.

Beyonce ve Jay-Z’nin eski bir  arkısı çalmaya başladığında    de mutluluktan  ı lık atılar. K   kl klerinde Vanessa’ların oturma odasında bu  arkıyla dans ederlerdi. Yalnızca onun evinde yüksek sesle müzik dinleyebilirlerdi. Vanessa’nın annesi de bundan çok hoşlanır, sık sık içeri girer ve onlarla dans ederdi. Evelina ve Michelle, Vanessa’nın annesinin dünyadaki en eğlenceli anne olduğunu d   n rlerdi. O zamanlar Vanessa da böyle düşünüyordu. Bunların hepsi N Z’de kalmıştı. Nicke’den  nceki Zaman.

Annesini d   nd   nde içinde taşıdığı mutlu hisler biraz olsun söndü. Bu annesi ile birlikte geçirmediği ilk Noel’di.

“Nessa!” diye bağırdı Evelina yüksek sesli müzik çalarken. “Nasılısın?”

Vanessa başını yukarıya kaldırıp Evelina’ya baktığında sarhoş ba ı larla kar ıla tı. Şu anda hissettiklerini anlayacak biri varsa bu da Evelina’ydı. Annesi babasından ayrıldıktan sonra Engelsfors’ta bulunan her bir aptalla çıkmıştı. Orta ikinci sınıftayken Evelina neredeyse her gün Vanessa’da kalmıştı.

Annesinin rüyalarındaki son erkek, Evelina'ya bir gün duştayken erişemeyeceği yerlerini sabunlamasına yardım etmeyi teklif etmişti. Bu Nicke'nin kıyısında bile olmadığı bir müstehcenlik noktasıydı. Evet, Evelina anlardı. Michelle de anlardı ama üzerinde durmazdı.

"Süper bu!" diye bağırdı Vanessa göz kamaştırıcı gülümsemesiyle. Güzelliği etrafı kasıp kavuruyordu. Her şeyi unutup sanki yaşadığı günden başka gün olmayacakmış gibi partinin tadını çıkarmak istedi. Eğer bir yarın olmasaydı harika olabilirdi. Yarınsız bir dünya ona uyardı. Michelle ona bir kutu bira uzattı. Vanessa birayı bir dikişte içti ve kutuyu fırlattı. Fırlattığı kutu odanın diğer ucunda duran Lucky'nin sırtına isabet etti. Vanessa'nın sol elindeki yüzük parlıyordu.

Her şey düzelecek, diye düşündü. Her şey düzelecek.

Wille kalabalıktan uzaklaşarak Vanessa'nın yanına geldi. Vanessa yere çökerken iki yana sallandı, Wille'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sertçe öptü. Wille'nin dudakları alkol ve sigara tadındaydı. Vanessa'nın ağzının içindeki dili ıslak ve sıcaktı. Vanessa masanın kenarına oturdu ve bacaklarını Wille'nin belinin etrafına dolayarak onu kendine doğru çekti. Sonra kollarını Wille'nin boynuna sardı. Hoparlörlerden Vanessa'nın bu zamana dek duymadığı yavaş bir şarkı duyulmaya başladı.

"Çok seksisin," diye fısıldadı Wille.

Vanessa'nın kulaklarında hissettiği Wille'nin sıcak nefesi tüm vücuduna yayılıyordu. Vanessa, Wille'nin alt dudağını emdi ve ısırdı. Wille gülerek Vanessa'nın dudaklarını ısırma başladı.

"Dikkat et," diye fısıldadı Wille ve ellerini Vanessa'nın kalçalarından aşağı kaydırды.

"Başka bir yere gidelim mi?" dedi Vanessa.

Wille cevap vermiyordu. Vanessa'yı masadan kaldırdı. Birbirlerini kucakladılar. Şarkı gittikçe büyüyor ve tüm odayı kaplıyordu. Birbirlerini tutuyorlardı.

I'll protect you from the hooded claw, keep the vampires from your door...

Müzik Vanessa ve Wille'nin etrafını saran bir kabarık gibiydi. Onlar dışındaki herkes sönük bir şekilde arka planda duruyordu. Şu anda ve

bu dünyada onlara anlamlı gelen tek bir Şey vardı: V cutlarından birbirleri için yaydıkları sıcaklık.

... my undying, death-defying love for you, envy will hurt itself let yourself be beautiful...

“Burayı terk etmeliyiz,” diye fısıldadı Wille, Vanessa’nın kulağına. “Okulu bırak.  ekip gidelim buralardan. Tayland’a. İnsanın orada çok paraya ihtiya ı olmaz. Her gün kumsalda yatarız. Her gece seviŐir ve t tt r r z. Sen ve ben. Tek ihtiya ımız olan bu.”

Vanessa Tayland’a hiç gitmemişti ama her Şey açıkça gözlerinin    ndeydi. Beyaz kumsallar, mavi ve köpüklü denizler, Wille’nin güneşten bronzlaŐmıŐ vücudu. Hiçbir zaman kuaf re gitmesine gerek kalmayıŐı. Her Şeyden kaçıp uzaklaŐmak. Annesinden, korkularından, büyü kitaplarından ve ağır bir sorumluluktan. Neden olmasın?

Biri aniden hareketli bir müzik baŐlatınca Şarkı yarıda kesildi.

“Gel,” diye fısıldadı Vanessa. Wille’nin elinden tutarak onu üst kata çıkardı. Partiye omzunun üzerinden bir bakış attığında Evelina ve Michelle’in hâlâ masanın üzerinde olduklarını gördü. Sarhoş dansı taklidi yapıyorlardı ama yine de seksi görünüyorlardı. Lucky durmuş, Linn a’nın arkadaşlarından mavi saçlı bir kızla takılıyordu. Linn a’nın kendisi ise ortalarda yoktu.

“Seni seviyorum,” dedi Wille kendilerini Jonte’nin yatağıının üzerine attıklarında.

Vanessa üzerinden terli atletini çıkarırken Wille de Vanessa’nın pantolonunun d  melerini    yordu. Pantolonu Vanessa’nın önce uyluk sonra baldırlarından aşağıya çekerken zorlanmasa da ayaklarından çıkartmak için bir süre savaŐması gerekti. Sonra kendi tişörtünü üzerinden çıkartarak Vanessa’nın yanına koydu.

“Gerçekten mi yoksa öylesine mi söylüyorsun?” diye fısıldadı Vanessa.

“Seni sevmemden mi bahsediyorsun?”

“Benimle buradan uzaklaŐmak istemeni diyorum.  ylece bırakıp gitmek.”

“Yarın buradan gidiyoruz,” diye fısıldadı Wille. “EŐyalarımızı toplamamıza gerek yok. Giysiye ihtiya ımız yok.”

Ayaklarına dolanan pantolonundan kurtulmaya çalışıyordu. Derken yataktan aşağı yuvarlandı. Vanessa güldü ve kalkabilmesi için yardım etti. Wille'yi öptü ve iç çamaşırına dokundu. Wille inleyerek Vanessa'nın iç çamaşırım çıkardı; göğüslerini, karnını öptü ve aşağıya doğru devam etti.

Vanessa olanları umursamıyordu. Geleceği umursamıyordu. Anlam ifade eden tek şey Wille'ydi. Onun kendisine her şeyi unutturuyor olmasıydı.

Daha sonrasında Wille bira bulmaya gitti. Vanessa kıyafetlerini giyerken atletinın sigara koktuğunu hissetti. Tuvaletini yapmak için lavaboya gitti ve makyajını tazeledi. Elinin altında yarısına kadar dolu bir şarap şişesi buldu ve üstünü başını düzeltirken şaraptan büyük yudumlar aldı. Aynaya karşı birkaç müstehcen öpücük attı, abartılı pozlara girdi, göğüslerini gösterdi ve kıkırdadı. Gerçekten sarhoş olmaya başlamıştı.

Kapıyı açtığında bir omzunu duvara dayayarak sigara içen Linnéa'yı gördü. Üst tarafı korseye benzeyen kısa ve siyah bir elbise giyiyordu. Elbisesinin altında file çorap ve siyah çizmeler vardı. Uzun siyah kâkülünün altındaki gözlerine ağır bir makyaj yapmıştı. Bir süre birbirlerine baktılar.

"Biraz yıpranmış görünüyorsun," dedi Linnéa ve ağzını yamultarak gülümsedi.

Vanessa sırıttı. "Sağ ol."

Linnéa'yı gördüğüne bu kadar sevineceğini hiç düşünmemişti. Bu akşam aşktan uçacağı bir akşam olacağı benziyordu. İnanılmaz kısa bir an için demin içtiği şarabın içine birinin ekstazi koyup koymadığını merak etti.

"Yıpranmış ama güzel," diye ekledi Linnéa.

"Sen de güzelsin" dedi Vanessa. "Hem yıpranmamışsın da."

"Yalnızca içim güzel," diye güldü Linnéa.

Vanessa, Linnéa'nın sarhoş olup olmadığını merak etti. Sarhoş olsa bile bunu belli edecek bir insan değildi.

“Bu sonuncusu... baya ağır oldu,” dedi Linnéa ve Vanessa bunun Linnéa’ya özgü bir, “Affet beni, manyak bir katil gibi davrandım,” deme yolu olup olmadığını düşündü.

Linnéa mükemmel dişlerini göstererek güldü.

Kahretsin, gerçekten de çok güzel, diye düşündü Vanessa.

“Ama söylediklerimin bazılarının hâlâ arkasındayım,” diye devam etti Linnéa. “Müdireye güvenemeyiz. O bizi gerçekten koruyamaz.”

Vanessa elini Linnéa’nın kolunun üzerine koydu ve bakışlarını onun koyu gözlerinde kilitledi. Bu Vanessa’ya gözlerinin şaşı baktığını hissettirdi. Kahretsin, o şarabı içmeyecekti işte. Sarhoş olduğunu Linnéa’ya göstermemesi gerekiyordu. Eğer Linnéa onun sarhoş olduğunu anlarsa onu bir daha asla ciddiye almazdı. Şimdi söylemeyi planladığı şey önemliydi. “Bu doğru olsa bile hiçbir şeyi değiştirmemeli. Bunun bir önemi olmamalı. Biz yine de birbirimize ait olmaya devam etmek zorundayız. Birbirimize tutunmak zorundayız. Birbirimize söz verdik.”

Linnéa’nın kolları soğuktu ve Vanessa aniden kendi elinin terli olabileceğinden endişe etti. Vanessa elini Linnéa’nın kolundan çektiğinde zaten zor sağladığı dengesini neredeyse kaybediyordu.

“Tüm bunlardan bahsetmişken,” dedi Linnéa. “Bu akşam burada bizden başkaları da var.”

Vanessa Linnéa’nın ne demek istediğini anlamadı.

“Evin içinde başka bir cadı daha var,” dedi Linnéa aşırı dramatik bir şekilde. Sonra da ciddileşerek ekledi. “Belki de onun ne işler karıştırdığına bir bakmalıyız.”

Jari kutu birayı açtığında pıs diye bir ses duyuldu. Birayı Anna-Karin'e uzattı. Anna-Karin kutu biranın ağzının kenarlarına taşan köpükleri yavaşça yaladıktan sonra biradan büyük bir yudum aldı. Tadı güzel değildi ama iğrenç de sayılmazdı. Biradan içtikçe ağzına acımsı bir metal tadı geliyordu. Anna-Karin biradan birkaç yudum daha aldı ve geçirtilerini bastırdı.

Buradakilerin çoğu kendisinden büyüktü. Anna-Karin'in güçlerinden hiçbir zaman etkilenmemişlerdi. Evin her yerine yayılmış ve garip hareketler yapan bu kadar yeni insanı kontrol etmek zordu. Küçük gruplar hâlinde duruyor, sağa sola sallanıyorlardı. Birbirlerinin üzerine düşüyor, çok yüksek sesle bağırıyorlardı. Anna-Karin alkolden etkilenmiş zihinlerin nasıl düşündüğünü idrak edemiyordu.

Kulakları sağır eden bir müzik vardı.

Birasını bitirdikten sonra kutuyu eliyle buruşturdu. Jari, Anna-Karin'in elinden bitmiş birasını alıp ona hemen yenisini uzattı. Anna-Karin, Jari'ye minnettar bir şekilde gülümsedi.

"Şeref," dedi Jari.

"Şeref."

Bira tenekeleri havada tokuşturuldu. Anna-Karin başını arkaya doğru atarak biranın boğazından aşağı akmasına izin verdi. Biranın tadına alışması şaşırtıcı bir şekilde hızlı oldu, tadı şimdi tamamen doğal geliyordu.

Anna-Karin rahatlamaya başlıyordu. Kontrolü biraz bırakıyordu. Jari ona bu şekilde baktıkça buradaki diğer insanların onun hakkında ne düşündüğünün çok da bir önemi yoktu.

Anna-Karin bu akşam kendini inanılmaz güzel hissediyordu. Üzerinde gümüş simleri olan, derin dekolteli, uçuk pembe kısa elbisesinin üst kısmı dardı ve göğüslerini sıkıyordu. Alt kısmı ise göbeğini saklamasını sağlıyordu.

Julia ve Felicia, Anna-Karin'in tüm vücudunu ortaya çıkaracak dar bir elbise giymesi gerektiğini düşünmüşlerdi. Ancak Anna-Karin o kadar ileri gidecek bir özgüvene sahip değildi.

"Görünüşe bakılırsa bu Noel tüm besili hayvanları öldürmemişler," diye ciyakladı Anna-Karin'in daha önce hiç görmediği sarhoş bir oğlan. Arkadaşlarına Anna-Karin'i işaret etti ve hep birlikte güldüler.

Bu aşağılama karşısında Anna-Karin karnına bir bıçak darbesi almış gibi acı çekti. Bu acıyı çok iyi tanıyordu. Birinin kendisi hakkında buna benzer bir şey söylediğini duyalı çok uzun zaman olmuştu. Biri tarafından böyle aşağılanmanın canını ne kadar acıttığını neredeyse unutmuştu.

Sessizlik içinde hızlı bir şekilde birasını içerken uygun bir intikam düşünüyordu. Jari tutku dolu gözleriyle hâlâ Anna-Karin'e bakıyordu. *Gel. Göster onlara.*

Jari kelimenin tam anlamıyla Anna-Karin'in içine düşecekti. Sanki Anna-Karin'siz yüzyıl geçirmiş de artık onsuzluğa bir saniye daha bile tahammül edemiyordu. Dudaklarını Anna-Karin'inkilere bastırıyordu. Anna-Karin ağzının içinde Jari'nin dilinin ucunu hissediyordu. Anna-Karin ağzını açtı.

"Jari, ne yapıyorsun? Ciddi misin?" dedi Anna-Karin'i aşağılayan çocuk.

Jari cevap vermedi. Anna-Karin'i boynundan tutarak kendini ona doğru bastırdı. Jari dilini Anna-Karin'in ağız boşluğunda dolaştırdığında Anna-Karin çok heyecanlandı ve başı döndü. Jari'ye karşılık veremiyordu. Bu Anna-Karin'in ilk öpücüğüydü ve Jari sanki onu yiyormuş gibi hissediyordu. Ama en azından onu aşağılayan çocuk ve arkadaşlarının sesi çıkmıyordu. Şimdi nefes almak zorundaydı. Kendini Jari'den geri çekti.

“Bir bira daha getirebilir misin?” dedi Anna-Karin.

Jari gözlerini açarak minnettar bir şekilde gülümsedi. Anna-Karin’e hizmet etmek ona verilecek en muhteşem hediye olacaktı gibi dışarıda, karın içindeki soğutucuda duran biralardan almak için koşmaya başladı.

“Gel,” dedi biri kulağının içine fısıldayarak ve onu dirseğinden çekti. Vanessa’ydı.

Anna-Karin direnmedi. Yolda sürüklenirken Linnéa’yı gördü. Linnéa onlara katıldı ve bir grup oğlanın yere uzanıp bilgisayar oyunu oynadığı bir odaya geldiler. Burası diğer yerlere göre çok daha sessizdi. Oğlanlardan olabildiğince uzak bir köşede aceleyle bir araya geldiler.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Linnéa.

“Senin Jari’yle olan şu küçük şovunu biliyoruz. Bırak artık! Yeter!” dedi Vanessa.

Tacizci gibi davranıyorlardı. Onu bir köşeye sıkıştırmış suçluyorlardı. Sırf onların istedikleri şeyi yapmadığı için. Onun her zamanki Anna-Karin mi olmasını istiyorlardı? İnsanların gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeyen, her zaman yalnız kalan Anna-Karin mi olmasını istiyorlardı?

Bangır bangır çalan müziğin hoparlörlerden gelen bas titreşimleri, odanın duvarlarının içinde hissediliyordu. Yerde uzanmış oğlanlar ekranda patlamalar belirdikçe böğürüyorlardı.

Vanessa ve Linnéa birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Anna-Karin iki bira içmenin çok fazla bir etkisi olup olmadığını bilmiyordu ama şu an hemen bir tane daha içmek istiyordu.

“Bırakın beni,” dedi Anna-Karin. “Ben ne yaptığımı biliyorum.”

“Ne yaptığını gerçekten biliyor musun?” dedi Linnéa.

“Her şey kontrolüm altında.”

“Ben öyle olduğuna inanmıyorum,” dedi Linnéa. “Senin artık bu yaptığın şeye bağımlı hâle geldiğini düşünüyorum. Şu Jari ile yaptığın şeyi diyorum, şey...”

“Benim bir erkek arkadaşımın olup olmaması sizi ilgilendirmez!”

“Evet, ilgilendirir,” dedi Vanessa. “İstersen tüm oğlanları alabilirsin. Ama Jari senin erkek arkadaşın değil. Sen onu b y ledin, hepsi bu.”

“Seni anlamadığımızı düşünme, Anna-Karin,” dedi Linn a. “Dışlanmanın ne demek olduğunu biliyorum. İnsanın hiçbir zaman elde edemediği bir şeyi istemesinin ne demek olduğunu biliyorum.” Linn a, Anna-Karin’e gayret, kararlılık ve merhamet dolu bir şekilde bakıyordu.

Anna-Karin onun düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordu. *Zavallı Anna-Karin. O kadar sarhoş ve kendini kaybetmiş ki birinin onu arzulanabilmesi için büyü yapmak zorunda kalıyor. Onda, birinin hoşlanabileceği hiçbir şey yok ve belki diğer herkesi kandırabiliyor ama biz onun gerçekte kim olduğunu her zaman bileceğiz. Her zamanki şişman, içine kapanık, mide bulandırıcı, iri kemikli, aptal, ter kokan, hamura benzeyen, yamuk, titrek, sakar, anlamsız insan. Yeni bir elbise giydi diye bir saniyede ortama uyum sağladığını düşünen Anna-Karin. Çok zavallıca.*

“Cehenneme gidin,” dedi Anna-Karin yavaşca. İçinde  yle büyük bir hiddet duyuyordu ki kendinden korkuyordu. Linn a ve Vanessa’nın arasından geçmek için Vanessa’yı ittirdi ve kapıyı açtı.

İçerisi insan doluydu. Anna-Karin, Jari’yi bulabilmek için kendini sıcak vücutların oluşturduğu etten bir duvara bastırıyordu. İnsanın koşmayı denediği ancak hiçbir yere gidemediği kâbuslardan biri gibiydi. Yanan sigaralardan ve üzerine dökülebilecek biralardan kendini korumak için hızla sağa sola eğiliyor, insanların arasından geçebileceği boşlukları kolluyordu. Sonunda dayanamadı. *Kenara  ekilin*, diye emir verdi.

Musa’nın Kızıl Denizi yarması gibiydi. Herkes Anna-Karin geçebilsin diye birkaç adım kenara çekildi.

Anna-Karin rahat bir şekilde nefes verdi. şimdi evin içinde sakince y r yebilirdi.

Diğerleri etrafta dut gibi sarhoş bir şekilde duruyorlardı. Anna-Karin yürürken duvarların üzerinde sallanan resimler görüyordu.

Her yere bakıyor ancak Jari’yi göremiyordu. Sonunda koridoru geçerek bodrum kapısı olduğunu düşündüğü bir kapıyı açtı. Merdiven boyunca bir ampul duvarların üzerindeki boyanmamış tahtaları ay-

dınlatıyordu. İçeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Merdivenlerden aşağıya indi. Bu küçük bodrumda sıcaklığı ölçen bir alet ile devasa bir soğutucu bulunmaktaydı. İkisi de sanki birbirlerinin sesini bastırmak ister gibi gürültüyle çalışıyordu. Anna-Karin kapıyı arkasından kapattığında müziğin ve konuşmaların sesi zayıfladı. Bir duvarda uzun, antik bir duvar saati, İsveç Dala atlarını tasvir eden eski bir tablo, bozuk bir gitar, iki kar kızağı asılıydı. Gündelik ayak takımı. Taş, toprak ve nem kokuyordu. Odanın diğer tarafında yeşile boyanmış çelik bir kapı vardı. Kapı aralıktı. Anna-Karin o kapıdan içeri girmemesi gerektiğini yoğun bir şekilde hissediyordu. Belki de tam da bu yüzden buna direnemiyordu.

Işık neredeyse gözünü kör edecekti. Oda büyük, duvarlar beyazdı. Yeşil bitkilerin özenle dizildiği rafların üzerlerinde UV lambaları asılıydı. İçerisi sıcak ve nemliydi. Anna-Karin dönen bir pervanenin sesini andıran donuk bir vızıltı duyuyordu.

Önce bodrum katında bitki yetiştirmenin çok tuhaf olduğunu düşündü. Sonra ne kadar da saf olduğunu farkına vardı. Lambaların altında gördüğü yeşil şeyler haşhaş bitkileriydi. Veya marihuana. Haşhaşla marihuana aynı şey miydi gerçekten? Hiçbir fikri yoktu.

Bakışları çeşitli alet ve edevatın üzerinde darmadağın durduğu bir masaya doğru kaydı. Masanın üzerinde bir sürü yırtık pırtık kulllanma kılavuzu duruyordu. Kullanma kılavuzlarının yanındaysa bir silah vardı.

Anna-Karin masaya doğru biraz daha yaklaştı. Üzerinde kahverengi bir kısım bulunan silah bir siyahtı. Silah daha önce kullanılmışı benziyordu. Aynı anda açılan bir kapının ve merdivenlerden gelen adımların sesini duydu. Gergin bir şekilde etrafına bakındı. Adımlar yaklaşıyordu. Saklanacağı hiçbir yer yoktu.

Odanın içine uzun boylu ve sıska bir çocuk girdi. Kaşlarının altına kadar çektiği gri bir bere takıyordu. Bakışları sönük ama yine de yoğundu. Anna-Karin onun kim olduğunu hemen anladı. Jonte.

“Bu kapı kilitli olacaktı,” dedi Jonte.

“Açıktı,” dedi Anna-Karin. “Ben bilmiyordum...”

Jonte gözlerini kısarak Anna-Karin'e doğru yaklaşmaya başladı. Anna-Karin masaya çarpana dek üzerine yürümeye devam etti.

"Ne halt ediyorsun sen burada?"

Anna-Karin tüm gücüyle Jonte'yi hedef aldı. Jonte'yi tatlı ve yumuşak bir his ile sarmayı denedi. Jonte olduğu yerde durdu. Başını yana eğdi. Jonte'nin bu hâlini görünce Anna-Karin'in aklına etraflarındaki tehlikeyi dinlemeye çalışan hayvanlar geldi. Jonte'nin yüzü rahatlamıştı ancak hâlâ bir nebze uyanıktı. Anna-Karin, Jonte üzerinde tam kontrol sağlayamıyordu. Bunun birayla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

"Anna-Karin?" diyen Jari'nin sesi duyuldu.

"Buradayım!" diye bağırdı Anna-Karin belki de biraz fazla yüksek bir sesle.

Jari içeri girdiğinde Anna-Karin büyük bir rahatlama hissetti. "Merhaba tatlım," dedi Jari gülümseyerek.

"Kim bu?" diye sordu Jonte sesinde hâlâ taşıdığı şüpheyile.

"Sakin ol. O benimle birlikte," dedi Jari. "Anna-Karin, bu Jonte'nin partisi." Jari saydam ve içinde kahverengi sıvının bulunduğu bir şişeyi havada tutuyor, Anna-Karin'e bakıp sırtıyordu. "Biradan daha iyi," diyerek güldü sanki bir zafer kazanmış gibi.

"Şu çirkin kızı ve bir halta benzemeyen içkini başka bir yere götür," dedi Jonte tiksintiyle.

"Sen..." dedi Jari, Jonte'yi uyarak ona doğru bir adım attı.

"Tamam," dedi Anna-Karin hızla. "Gel Jari." Merdivenlerden yukarı doğru tırmandıkça partiden gelen sesler yükseliyordu. "Kafası dumanlı. Anlıyor musun? Dumanlı?"

Jari kıs kıs gülererek şişeyi Anna-Karin'e uzattı. Anna-Karin bir süre durduktan sonra Jari'ye minnettar bir şekilde gülümsedi ve şişeyi aldı. Vanessa ve Linnéa büyük ihtimalle hâlâ yukarıda olmalıydılar.

Anna-Karin içkiden bir yudum aldı ve tılandı. Sanki ağzının içi yanıyordu ama kendini yine de içkiyi yutmaya zorladı. İçki Anna-Karin'in boğazını yakıyordu. Birkaç kez ögürdü ve Jari'nin bunu fark etmemiş olmasını diledi.

“İyi ama değil mi?” dedi Jari gülümseyerek.

“Hmm...” Anna-Karin içkinden bir yudum daha aldı. Bu sefer çok daha kolay olmuş, sanki aldığı ilk yudum tüm ağzını ve boğazını uyuşturmuştu. Şişeyi kafasına dikerek sıvının boğazından aşağı akmasına izin verdi.

“Sakin ol,” diye güldü Jari.

Tam da sakın olamadığı için Anna-Karin şişeyi Jari’ye uzatmadan önce fazladan bir yudum daha aldı.

Anna-Karin bodrum kapısını açtığı anda bağırان gitarlarla karşılaştı.

• • •

Minu rüyasında Ofelya’nın başından geçenleri Rebecka’nın yaşadığını görüyordu. Rebecka boğulurken Minu onu kurtarmaya çalışıyordu. Minu bir ırmağa doğru yürüyordu. Irmak şaşırtıcı bir şekilde derindi ve akıntı karşısında ayakta durabilmek için büyük bir çaba göstermesi gerekiyordu. Suyun içindeki Rebecka’nın etrafında dalgalanıp kabaran beyaz geceliğine tutunabilmeyi deniyordu. Ancak gecelik her defasında parmaklarının arasından kayıyor ve onu yakalayamıyordu. Rebecka, Minu’ya sanki onun için üzgünmüş gibi kederli gözlerle bakıyordu.

Minu... Minu, şimdi uyanmak zorundasın.

Minu yarı uyanık bir hâlde itiraz ediyordu. Rüyası ona göre henüz bitmemişti. Rebecka’yı yakalamak zorundaydı.

Uyan.

Minu gözlerini açtı ve başı dönmüş bir şekilde odada etrafına bakındı. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Odadaki tanıdık eşyalar gri ve siyah tonlarındaki gölgeler içinde belirdiler. Minu onu uyandıranın ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu ama buna konsantre olmak çok zordu.

Minu...

Minu yatağın içinde doğrularak oturdu. El yordamıyla başucu lambasını aradı, lambanın kordonunu tuttu ve elektrik düğmesinin üzerine bastı.

Kalbi hızla çarpıyordu, duyduğu korku o kadar güçlüydü ki kendini çaresiz bir hayvan gibi hissetti. Elinde kalan tek şey içgüdüleri idi. Neredeyse nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Eğer en ufak bir ses çıkartırsa korktuğu şey onu bulacaktı. Gece lambasının ışığı titreyordu.

Ayağa kalk.

Minu'nun vücudu itaat ederek yataktan kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı ve korktuğu şeyin onun çoktan içine girdiğini anladı.

Koridora çıktığında banyonun kapısının aralık olduğunu gördü. Akan suyun sesi kulaklarına ulaşyordu. Dolan bir banyo küveti. Adım adım kendini açık kapıya doğru yaklaştırdı.

Hiç acımayacak, diye fısıldadı ses. Hiç acımayacak, söz veriyorum.

Minu banyoya doğru yürüdü ve kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Jari, Anna-Karin'i üst kattaki daha küçük odalardan birine götürdü. Yerde sağa sola serpiştirilmiş koltuk minderleri duruyordu. Odanın tam ortasında bir pinpon masası vardı. İki kız bardaklarının içinden aldıkları buz parçalarını ağızlarında gezdirip birbirlerini öpüyorlardı. Bunu yastıkların üzerinde oturup onlara azgın bakışlarla bakan oğlanlar için yaptıkları çok açıktı.

Anna-Karin dirseklerini pinpon masasına doğru eğdi. Tüm dünya sanki Anna-Karin denizin üzerindeymiş gibi bir ileri bir geri sallanıyordu. Yalnızca dosdoğru ileri baktığında çok kötü hissetmiyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Jari.

Yakışıklı, kibar, düşünceli Jari. Güzel gözlü Jari. Jari'nin ona bu şekilde bakmasının tek nedeni ona yaptığı büyü olamazdı. Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalıydı. Bundan emindi.

"Kendimi harika hissediyorum," dedi Anna-Karin. Pörsümüş, uyuşmuş dilini neredeyse kımıldatamıyordu. Dili kendisine eşlik etmeyen bir arkadaş gibiydi. Başı da o kadar ağırlaşmıştı ki yukarı kaldırmakta çok zorlanıyordu ama söylediği doğruydı. Kendini harika hissediyordu. Jari ile birlikteydi. Rüyalarının erkeği ile birlikte.

"Sırf tüm hayatım boyunca şişman ve çirkin olduğum için bu hâldeyim. Bu annemin hatası. Kahretsin ki böyle düşünüyorum. Beni tamamen erkek karşıtı yaptı. O hiçbir zaman..."

Bu noktada Anna-Karin'in sözlerine devam etmesi için boğazına kadar gelen kusmuğu yutması gerekti. Boğazını temizledi ve odada et-

rafina bakındıktan sonra koltukta oturan erkeklere döndü. “O sizin hakkınızda hiçbir zaman olumlu bir şey söylemedi. Sadece adamlar da değil. *Delikanlılar* da. Anlıyor musunuz?” Anna-Karin a lasın mı gülsün m  bilemiyordu. Her şey aynı anda hem oldukça güzel hem de acıydı. Ve sallandı. “Ama çok yakışıklısınız. Bunu biliyorsunuz değil mi? Var olduğunuz için çok mutluyum. Erkekler süper. Erkekler, erkekler, erkekler. Daha fazla erkek!”

Kendi söylediklerini duyarken herkesin onun aklını ka ırdı ını d   nece ini biliyordu. Her zaman sarhoş olan insanların söylediklerinin ne kadar saçma olduğunu kendilerinin anlamadıklarına inanmı tı. İnsanın sarhoş olunca söylediklerinin nasıl duyulduğunu umursamadı ını ancak şimdi anlamıştı. Bunu en ufak şekilde umursamıyordu. Hiçbir şeyi umursamıyordu. Bin kilo hafiflemek gibi bir şeydi bu.

“Belki de ona biraz su falan vermelisin,” dediğini duydu Anna-Karin birinin Jari’ye.

Neden sanki o burada de ilmi  gibi hakkında konuşuyorlardı ki?

Pinpon masası boyunca yalpalayarak Jari’ye doğru yakla ıyordu. Tüm gücünü Jari üzerinde kontrol sağlamak için kullanıyordu. Odadaki diğerleri muhtemelen ondan ho lanmıyordu. Ama bunun bir  onemi yoktu.  onemli olan Jari’ydi.

“Kimi seviyorsun?” dedi Anna-Karin ve Jari’ye baktı.

“Elbette seni,” dedi Jari gözünü bile kırpmadan.

Anna-Karin Jari’ye doğru birkaç adım attı, sendeledi ve tam Jari’nin yanına doğru d  t . Alnı, Jari’nin alnına çarptı ama Anna-Karin bunu hissetmemi ti bile. Anna-Karin kollarını Jari’nin boynuna doladı ve ağzını açtı. Jari  nce Anna-Karin’i yumuşak bir şekilde öptü.

Anna-Karin şu anda yaptıkları şeyin  a rı tırdı ı kelimeleri düşünürken bir yandan da Jari’nin üzerine d  memek için dengesini korumaya çalışıyordu. Isırık, pen eleme,  apırdatma, tırmıklama, kaçamak yapma... Sonra düşünmeyi tamamen bıraktı. Var olan tek şey a ızlarıydı. Anna-Karin’in dili Jari’nin ağzında, Jari’nin dili Anna-Karin’in a zındaydı. Anna-Karin, Jari’nin alt duda ını biraz

yaladı ve Jari inledi. Birkaç kere dişleri birbirlerine çarptı. Anna-Karin tamamen cesaretlendi. Bugüne kadar düşünmeye bile cesaret edemediği bir şekilde Jari'nin dilini emiyordu. Bir süre ellerini Jari'nin kazağının üzerinde dolaştırdı. Ardından ellerini kazağın altına götürdü. Jari zayıftı. Karnının üzerinde kemikleri hissediliyordu. Derisi sıcaktı. Göbek deliği altındaki kılları yumuşaktı. Anna-Karin'in parmakları Jari'nin pantolonun üzerinde dolaşıyordu. Jari inledi.

"Kahretsin!" diye bir kızın bağırıldığını duydular. "Sevişecek başka yer yok sanki!"

Anna-Karin ve Jari gözlerini aynı anda açarak uykudan yeni uyanmış gözlerle etraflarına bakındılar.

Jari kollarını ve bakışlarını Anna-Karin'den ayırarak, "Bu kızın bana ne yaptığını anlamıyorum," dedi.

Anna-Karin gizlice izlediği porno filmlerdeki kızların yaptıkları gibi ağzının etrafını yaladı. Muhtemelen Jari'nin salyalarını yalıyordu ama bu fikir ona hiçbir şekilde iğrenç gelmedi.

Anna-Karin, Jari'nin kulağına eğilerek fısıldadı. "Bunu yapacak başka bir yer bulalım. Şimdi yapmak istiyorum."

Jari başıyla Anna-Karin'i onayladı ve tüy kadar hafif bir öpücük verdi. Bu öpücük Anna-Karin'in tüm vücuduna elektrik şokları yaymak için yeterliydi. Çok daha fazlasını istiyordu Anna-Karin. Şimdi, bir kerede, daha fazlasını.

Parti alanına geri döndüler. Tüm bu insanları yeniden görmek bir şok gibiydi. Anna-Karin diğer insanların vücutlarına odaklanıp onları hareket ettirmeye çalışırken kendi bacakları üzerinde zor duruyordu.

Jari'nin önden gidip ikisi için yol açmasına izin verdi.

"Üst kata?" diye bağırды Jari omzunun üzerinden.

Anna-Karin evet anlamında başını salladı ama sonradan Vanessa ve Linnéa'yı gördü. Yüzlerinde sinirli bir ifade ile Anna-Karin'e doğru yürüyorlardı. Her şey böyle güzel giderken bu kötü bir şaka olmalıydı. Anna-Karin Jari'nin elini bıraktı.

“Sen önden gidip yukarıda boş oda var mı diye kontrol et. Ben seni burada bekliyorum,” dedi Anna-Karin. Kollarını çapraz bir şekilde bağladı ve kızları bekledi. Bu kez koşup kaçmayı düşünmüyordu.

• • •

Musluktan akan tazyikli su yükselirken Minu bunu öylece seyrediyordu. Ayna buğulanmış, pijamaları üzerine yapışmıştı.

Esas Minu dışarıya çıkmak istiyordu ama vücudunun içinde bir yerlerde yakalanmış ve orada hapsedilmişti. Aynadan arkasına bakıyor, banyo kapısının yavaşça kapandığını görüyordu. Kapı kilitlenirken şak diye bir ses duyuldu. Bağırmaı deniyordu ancak haykırışı ses tellerine ulaşamıyordu.

Banyodaki her detayı tüm berraklığıyla fark edebiliyor, üzerinde durduğu kabarık banyo paspasının içindeki her bir yün ipliği görebiliyordu... Küvetin musluğundan akan suyun kabarcıklarını görebiliyordu... Beyaz fayanslar arasındaki koyu gri şeritleri görebiliyordu...

Bırak beni! diye bağırdı içinden. *Bırak beni!*

Yapamam.

En korkuncu da sesin çok kibar, çok hoş olmasıydı.

Banyo küvetinin musluğu kapandı. Minu toz taneciklerinin üzerinde dalgalandığı su yüzeyine baktı. Musluktan son birkaç damla düştü.

Kapı çalındı.

“Minu?” dedi annesi. Sesi uykulu geliyordu. Minu kapının diğer tarafında duran annesinin nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordu. Aralarında bir metre bile yoktu. Defalarca yıkanmaktan solmuş, koyu kırmızı bornozuna sarılı olmalıydı.

Anne! diye düşündü Minu. *Anne, yardım et bana!*

Minu aniden kendi sesini duydu. “Uyku tutmadı da sıcak bir banyo yapmak istedim. Sizi uyandırdıysam özür dilerim.”

“Tamam. Dikkat et, uyuyakalma orada,” dedi annesi ve gitti.

Minu ileriye doğru birkaç adım attı, yüzü terliyordu.

Çok yakında bitiyor. Burada kalmak istemiyorsun. Seni bu dünyada neyin beklediğine dair hiçbir fikrin yok. Çok daha kötüye gidecek, hepsi

Halka

bu. Çok, çok daha kötüye. Her şey boşuna. Direnmek anlamsız. Senin gibi mantıklı biri bunu zaten çoktan hesaplamıştır değil mi? Kazanamazsınız.

Minu bir bacağı küvetin içine soktu. Su sıcaktı ama yakmıyordu. Diğer bacağı da attı içeri. Pijamasının altı baldırlarına yapışmıştı. Vücudundaki yabancı varlıktan onu bırakmasını istiyordu. Yalvarıyordu.

Senin şu ana dek çektiğin acı yalnızca bir başlangıç, Minu. İnan bana. Böylesi daha kolay.

Yavaşça küvetin içine doğru girdiğinde tüm vücudu suyla kaplandı. Pijamasının üstü hava ile dolarak bir balon gibi şişti. Başını su yüzünde tutmak için mücadele ediyordu. Bir an için onu sıkıca tutarak etrafını çevreleyen siyah bir duman gördü. Tüm iradesini onu dağıtmak kullanmaya başladı ve sanki duman bir parça hafifler gibi oldu.

Minu elleri üzerindeki kontrolü geri kazandı. Küvetin musluğunu yakaladı ve kendini kasarak oraya sıkıca tutundu. Germekten kolları titriyordu.

Bırak, Minu.

Gücü parmak uçlarından kayıp gidiyordu. Parmak uçları musluktan ayrıldı. Batıyordu. Sıcak su yüzünü örtüyordu.

Direnmek boşuna.

Eğer annesi yeniden uyursa o veya babası banyoya ilk defa yarın sabah girecekti. Kapı o zaman kilitli mi olacaktı? Kilidi kırmak zorunda mı kalacaklardı? Minu'nun suyun altındaki gözleri açık mı olacaktı? Anlamsızca mı bakacaklardı? Siyah duman, başının arkası banyo küvetinin dibinde tok diye bir ses çıkarana dek onu batırdı.

Affet beni.

• • •

"Gel şimdi. Seni eve bırakıyoruz," dedi Linnéa.

"Unutun bunu!" diye bağırırdı Anna-Karin.

Daha tatlımsı bir dumanla karışan sigara dumanı, bir sis gibi görünüyordu.

Anna-Karin bir bardak su içmenin kendisine iyi geleceğini düşündü. Sırtına birinin dirseği geldi ve yalpaladı. Bir saniye için kontrolünü

kaybedip yere kapaklanacağım d    nd  ama kollarını iki yanında çırparak ayakta kalmayı ba arabildi.

“Kahretsin, ayakta bile duramıyor,” dedi Vanessa.

“Biri beni ittirdi!” dedi Anna-Karin. Parlayan   kesi aklında her şeyi yerli yerine oturttu. Şimdi anlıyordu. Artık ilgi odağı olmamak Vanessa için zor olmalıydı. Jari’nin onu değil de Anna-Karin’i istiyor olmasını kabullenemiyordu.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Anna-Karin. “Siz istediğiniz yere gidebilirsiniz.”

“Bu ak am yeteri kadar macera ya adın,” dedi Linn a.

“Bütün gece burada kalıyorum ve Jari ile beraber olacağım.”

Vanessa’nın  a kınlıktan ağzı açık kaldı. Anna-Karin daha önce hiç kimsenin bu şekilde  a ırdığını görmemişti.

“Ona tecavüz edeceğini söylüyorsun yani,” dedi Linn a.

“Hiç de değil,” dedi Anna-Karin.

“Eğer rızasına başvurmadan onunla seks yapıyorsan bu bir tecavüz olur.”

“Sen de, biz de çok iyi biliyoruz ki bu onun kendi iradesiyle yapacağı bir şey değil,” diye ekledi Vanessa.

“Erkeklerin tek istediği elbette sevi mek!” diye bağırdı Anna-Karin sinirli bir şekilde. “Buna hangi erkek hayır der? Söyleyin hangi erkek?”

“Anna-Karin,” dedi Vanessa kararlı bir şekilde. “Deneyimsiz olduğunu biliyorum. Ama bu i ler öyle sandığın gibi değil. Jari bir insan. Senin kullanabileceğin biri değil. Eğer senin yaptığını bir erkek bir kızı yapsaydı bunu onaylar mıydın?”

“Aynı şey değil. Sizin sandığınız gibi de değil ki. Hem Jari beni gerçekten istiyor.”

“ u anda tüm mantık sınırlarını a ıyorsun,” dedi Linn a.

“Siz nasıl da böyle iki yüzlü olabiliyorsunuz sahidenden?” diye bağırdı Anna-Karin. “Herkes Vanessa’nın bir sürtük, seninse bir alkoliğin uyuşturucu bağımlısı kızı olduğunu biliyor.”

Cümlesini bitirmesi ile Anna-Karin'in yüzünde sert bir tokat patladı, yanağı alev alev yanıyordu. Linnéa, Anna-Karin'e öyle bir tokat atmıştı ki etraflarındaki herkes onlara doğru döndü. Müzik dışındaki belirgin sessizlik evin tam ortasına hızla indirilmiş bir çekiç gibiydi. Anna-Karin gözünden dökülmek isteyen yaşları bastırmak için her şeyi yapıyordu.

Merdivenlerden inerken gördüğü Jari'yi karşılamak için ona doğru yürüdü. "Bir şey mi oldu?" dedi Jari. Genç kıza endişeli gözlerle bakıyordu.

"Seninle eve gelmek istiyorum," dedi Anna-Karin.

• • •

Minu'nun ağzının kenarından çıkan son hava kabarcıkları su yüzeyine yükseldi. Kalbi sıkışıyor, buruluyordu. Ağzını açıp ciğerlerini suyla doldurmak isteyen siyah dumana karşı savaşıyordu. Kulaklarının içi uğulduyor, kalp atışları yükselip düşüyordu. Su, burnunun içine giriyor, boğazından aşağı akıyordu.

Hayır!

Siyahın vücudunu sıkı sıkıya kavradığı derin pençeleri bir anda çözüldü.

Yapamam...

Suyun altında Minu'nun etrafında dalgalanan duman aniden dağıldı.

Bunu yapmayı istemiyorum. Dinlemeyeceğim.

Minu'nun kolları havaya kalkan kılıçlar gibi suyun içinden çıktı. Vücudundan fışkıran adrenalin ona ihtiyacı olan gücü veriyordu. Kollarını küvetin kenarından sarkıttı. Vücudunun üst kısmını suyun üzerine çıkardı.

Su küvetten taşıyor, gürültülü bir şekilde yere akıyordu. İçi bulanana dek tükürdü ve öksürdü. Ardından, en sonunda ciğerlerini yeniden hava ile doldurabilirdi. Ciğerlerine biraz daha su doldu ve yine öksürdü. Bu kez kusmaya çok yakındı.

Minu titreyen bacaklarının üzerinde yükseldi ve küvetten sersemleyerek çıktı ve destek almak için lavabonun kenarına tutunuyordu. Klozete oturmalıydı. Saçlarından, pijamasından sular akıyordu. Ağır

ağır soluyordu yerde, ayaklarının altında oluşan büyük su birikintisine bakıyordu. Bunun tam olarak bittiğine inanmaya cesaret edemiyordu.

Kapı sert bir şekilde çalındığında korkudan zıpladı. Biri kapının kolunu zorluyordu.

“Minu!” diye bağırdı annesi.

  i o kadar rahatlamıştı ki ağlamaya başladı. Kapıyı açıp kendini annesinin kollarına atmak istedi. Peki ama ıslak pijamaların açıklaması ne olacaktı?

“Ne oluyor?” diye bağırdı annesi ve sert bir şekilde kapıya vurmaya başladı.

Minu birkaç derin nefes aldı. “Endişelenecek bir şey yok banyoda uyuyakaldım,” diye bağırdı Minu.

Sesi boğuk boğuk çıkıyor,  atlıyordu. Banyo karolarından yansıyan sesin kendi sesi olduğuna inanamıyordu.

“Aman tanrım, Minu! Ben sana söyledim ama!”

Minu ellerinin alnına götürdü. Tüm vücudu titriyordu.

“ z r dilerim,” dedi annesi daha yumuşak bir sesle. “Yalnızca çok korktum.   eri gelmemi ister misin?”

Minu annesinin, başına gelenleri anlamaması için yüzüne umut dolu bir gülümseme kondurmaya zorladı. “Tamam. Bir sorun yok. Yalnızca içeriye kurulayacağım,” dedi Minu.  zerinden pijamalarını çıkarıp yere bıraktığında pijamalar şapur şapur ses çıkardılar.

• • •

Anna-Karin  zeri örtülmemiş, darmadağınık yatağın üstünde sessizce oturuyordu.  zerinde hâlâ uçuk pembe elbisesi vardı. Saçları başını koyduğu yastığın üzerine yayılmıştı. Odanın döndüğünü görmemek için gözlerini kapamayı denedi ama bu kendini daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Ormanın içinde yaptıkları uzun yürüyüş boyunca biraz daha ayılmıştı ama kendini şimdi tekrar gergin hissediyordu.

“Anne ve babanın uyandığını düşünsene bir. O zaman ne olur?” diye fısıldadı Anna-Karin.

“Asla öyle bir şey olmaz. Onların odaları evin diğer tarafında.” Jari kazağını çıkardı. Kazağının altına tişört giymemişti. Kaslarının üzerindeki pürüzsüz ve gergin cildi soluktu. Anna-Karin, Jari’ye bakmaya cesaret edemiyordu ama vücudunu görmek için de can atıyordu. Jari pantolonunun düğmelerini çözdü ve pantolonunu çıkarabilmek için öne eğildi. Saçının uzun, siyah perçemi yüzünü kaplıyordu. Sonunda siyah çamaşırıyla kaldı. Çamaşırı o kadar dardı ki altından tüm vücut hatlarını görülebiliyordu. Yatağa doğru gelirken çorapları hâlâ ayağında idi. Anna-Karin bir nedenle tüm paniğini çoraplara doğru yöneltti.

Çıkar onları! Çıkar onları!

Jari aniden durdu ve sanki ayaklarını yakıyorlarmış gibi çoraplarını hızlıca çıkarıp kenara fırlattı. Sonra özür dileyip gülümseyerek yatağa doğru yavaş yavaş yaklaştı.

Bir süre yüzleri birbirlerine dönük uzandılar. Jari, Anna-Karin’in saçıyla oynuyor, bir dizini bacaklarına sürtüyordu. Jari kendini Anna-Karin’e biraz daha yaklaştırdı ve kalçalarına dokunmadan önce nabzını yoklamak için onu öpmeye başladı. Dizini Anna-Karin’in kalçalarına doğru götürdü.

Sen de, biz de çok iyi biliyoruz ki bu onun kendi iradesiyle yapacağı bir şey değil.

Anna-Karin, Jari’yi durdurdu. Bir elini Jari’nin yanağına koyarak gözlerine derin derin baktı, şehvet dolu ve biraz da puslu bakışlarını yorumlamaya çalıştı. Gerçekten burada olmak istiyor muydu? Bunu yapmak istiyor muydu? Anna-Karin bakışlarını Jari’den ayırmayarak derin bir nefes aldı. Artık gücü içinden akmıyordu.

İlk önce hiçbir şey olmadı. Jari sürekli ona bakıyordu ama gülümsemesi boş ve donuktu. Sonra gözlerinin içinde bir şey değişti. Sanki üstlerinden bir perde kalkmıştı, içinde kıvılcımlar çakmaya başladı.

Jari ona bakmıyor, ilgisiz bir edayla kolunu kaşıyordu. Sonra kafasını Anna-Karin’e çevirdi ve onu *gerçekten* gördü.

Anna-Karin bu bakışı biliyordu, daha önce görmüştü.

“Sen burada ne halt ediyorsun?”

Oda yine dönmeye başladı. Sanki sonsuza kadar devam edecekmiş gibi her şey ağır çekimde gerisin geri düşüyordu. Anna-Karin'in midesi bulanıyor, sanki bir nöbet geçiriyordu. Midesi o kadar bulanıyordu ki cevap veremedi.

Yataktan kalkarak kapıyı açtı. Midesi çamaşır makinesi gibi dönüyordu. Anna-Karin panikle loş koridorda etrafına bakındı. Bir sürü kapı vardı.

Kusmuğu ve acı ekşi bir sıvı ağzına ateşlenmiş bir top küllesi kadar hızlı bir şekilde geldi. Ağzını sıkıca tutup bastırarak koridorda koşturuyordu. Kusmuğu biraz burnuna bulaştı. Anna-Karin önündeki anların çok iğrenç olacağından emindi. Midesinden garip sesler geliyordu. Sesler böğüren ineklerden farklı sayılmazdı.

Kapılardan birinin üzerine çivilenmiş küçük bir kalp gördü. Kapının kolunu aşağı indirdi. Kilitliydi. İçeride biri vardı.

Anna-Karin dizlerinin üzerine çöktü. Kustu. Kusmukları ağzından yere akıyor ve burnunun ucuna bulaşıyordu. Tüm vücudu titriyor, karnına kramplar giriyordu. Ağzından fışkıran kusmuklar tüm yer ve duvarın üstüne yayılmıştı. Sırtını dönüp elinin tersiyle ağzını kuruladı. Arkasında bıraktıklarına bakamıyordu bile.

“Jari?” diye bir kadın sesi duyuldu tuvaletten.

Anna-Karin'in başı o kadar ağırdı ki yalnızca yere uzanıp gözlerini yummak istiyordu ancak Jari'nin odasına geri dönmeyi düşünmeden koşmaya başladı. Evin kapısının önünde neredeyse birbirlerine çarpıyorlardı.

“Kahretsin, ne oluyor burada?” diye bağırdı Jari.

Koridorun diğer ucundan sifonun sesini duydu. Bu, Jari'nin annesi olmalıydı. Anna-Karin, Jari'ye son bir defa baktı. Jari'nin bakışları tiksinti ve şaşkınlık doluydu.

Sonra koşmaya başladı. On beş dakika önce Jari ile birlikte heyecan içinde sessizce araladığı bahçe kapısına doğru koşuyordu. Terli parmakları kilidin üzerinde zar zor duruyordu, kapı sonunda açıldı. Soğuk hava yüzüne vurduğunda portmantoda unuttuğu ceketini hatırladı.

Halka

Arkasında yüksek ve tiksinti dolu bir şekilde küfreden bir kadın sesi duyuldu. Jari'nin annesi muhtemelen Anna-Karin'in kusmuklarına basmıştı.

Anna-Karin belki her şeyi düzeltip yeniden kontrol altına alabilir, Jari ve annesine yaşadıklarını unutturabilirdi ancak kendinden nefret ediyordu. *İğrenç, aptal Anna-Karin! Al işte, gör hak etmediğin bir şeye sahip olmak istediğinde işlerin nasıl gittiğini.*

Hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşuyordu. O kadar hızlı koşuyordu ki rüzgârla bir olmuştu. Çiftlikten uzaktaki ormanın içinde başı döne döne, midesine kramplar gire gire koşmaya devam ediyordu.

Müdirenin arabasının içi soğuktu. Minu odasına gelir gelmez müdirenin cep telefonuna mesaj göndermiş ve sonunda Minu'nun evinden birkaç kilometre uzaklıktaki ormanın çakıl yolu üzerinde buluşmaya karar vermişlerdi.

“Baştan anlat,” dedi Adriana.

Minu her şeyi olabildiğince detaylı anlatırken arabanın ön camını süt beyazı bir sis kapladı. Ama açıklayamadığı bir nedenden dolayı siyah dumandan bahsetmeyi atladi. Onda sanki neredeyse yüz kızartıcı ve yasaklı bir yan vardı.

Minu sessizleşince müdire arabanın torpido gözünden mavi bir termos ve iki plastik kupa çıkardı. Üzerinden dumanlar yükselen sıvıyı kupalara boşalttı.

“Biraz iç bundan,” dedi müdire, Minu'ya kupayı uzatarak.

“Bu... büyü mü?”

Adriana güldü. “Earl Grey çayı.”

Minu çayından ufak yudumlar aldı ve müdirenin yaptığı gibi çayına biraz bal ekledi. Sıcak, balla tatlandırılmış çay dilinin ucunu yakıyordu.

“Bu orman hoşuma gitmiyor,” dedi müdire düşünce dolu bir sesle. Direksiyona doğru eğildi ve ön camdan dışarıya doğru baktı. “Seni bırakmadan önce sesin sana ne dediğinden tekrar bahset. Tam olarak hatırlamaya çalış.”

Minu kendini hatırlamaya zorluyordu ancak gece boyu yaşananların hepsi birbirine karışmaya başlamıştı. Kuvvetle hatırladığı tek şey yaşadığı panik olunca hâliyle gerçekleri ortaya çıkarmak zor oluyordu.

“Ses aniden, ‘Hayır,’ dedi. Sonra da, ‘Yapamam, bunu yapmayacağım, dinlemeyeceğim,’ dedi.”

Adriana başını salladı. Dışarıda kar yağmaya başladı. İri kar taneleri arabanın ön camına konuyor, birbirlerine sokuluyorlardı. “Bunu sana sesin söylediğine mi inanıyorsun? Yoksa başka biri mi vardı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dinlemeyeceğim.’ Bunu sana sesin söylemeyeceği açık değil mi?”

Minu aklını toplamaya çalışıyordu. “Belki de iki kişiydiler mi demek istiyorsun? Aralarında mı konuşuyorlardı yani?”

“İki veya daha fazla,” dedi Adriana düşüncesinin arkasında ısrarla durarak.

Duydukları Minu’nun midesini bulandırdı. Gece boyu ona karşı yaşanan birden fazla güç olabilir miydi? Ya gelecek sefer diğer güç kazanacak olursa?

“Şu an anlattığın her şeyden emin misin?” dedi müdire. “Her detay önem arz edebilir.”

Minu kar tanelerine odaklandı. “Evet,” dedi.

“Nasıl hissediyorsun?”

“Bilmiyorum. Düşünebildiğim tek şey Rebecka... Ve Elias... Şimdi onların nasıl korktuklarını biliyorum. Şimdi onların ne kadar fazla mücadele ettiğini biliyorum. Ve bizim yaşayıp yaşamayacağımıza karar verme hakkı olduğunu düşünen, her şeyin anlamsız olduğunu söyleyen ses... O ses beni çok sinirlendiriyor.”

Müdire ciddi bir şekilde başını salladı. “Bu gece sana bir şey olsaydı kendimi asla affedemezdim,” dedi müdire. “Size büyük bir hayal kırıklığı yaşattığımı biliyorum. Ancak ben yalnızca Konsey’in tavsiyelerini dinlemekle yükümlüyüm.”

Minu, müdirenin neredeyse özür dilediğini fark etti. “Konsey yanıldı mı demek istiyorsun?”

“Hayır,” diye cevap verdi müdire sesinde bir vurguyla. “Kesinlikle hayır. Ben yalnızca sizler için daha fazlasını yapabilmeyi isterdim. Sizin benim bir çeşit buz kraliçesi olduğuma inandığınızı biliyorum...” Müdire sözlerine kısa bir ara verdi. “Sizi umursuyorum. Seni umursuyorum, Minu. Son istediğim şey size bir zarar gelmesi. Elias ve Rebecka’ya olanlar sizin düşündüğünüzden çok daha fazla acı çektiriyor bana.” Müdirenin soğuk görünümünün altında sıcacık bir insan yatıyordu. “Bana dikkatli olacağına ve kendi başına hareket etmeyeceğine dair söz vermelisin,” diye devam etti müdire. “Zor olduğunu anlıyorum ancak Konsey’in değerlendirmelerine güvenip *Örüntüler Kitabı*’nı çalışmak zorundayız.” Müdire ilk defa “ben ve Konsey” yerine “biz” diyordu.

“Söz veriyorum,” dedi Minu ve kupasının içindeki çayın geri kalanını bir içište bitirdi. Çay kupasını koltukların arasındaki bardaklıklara koydu. “Artık gitmeliyim.”

“Seni bırakayım mı?”

Minu başını hayır anlamında salladı. “Böyle iyi,” dedi Minu arabadan dışarı çıkarak.

“Söylediklerimi hatırla,” diye tembihledi müdire, Minu araba kapısını kapatmadan önce.

Minu arabanın direksiyon koltuğunda oturan müdireye bakarak itaatkâr bir şekilde başını öne eğdi ve el salladı.

Müdirenin arabası bir dönemecin arkasında kaybolur kaybolmaz Minu cep telefonunu çıkardı ve Nicolaus’u aradı. Birkaç dakika konuştuktan sonra ne yapacaklarına karar verdiler. Müdirenin söylediği her şey onların daha önceki tahminlerini doğruluyordu. Artık müdire ve Konsey’in bir şey yapmasını bekleyemezlerdi. Hâlâ bir hayatları varken hayatlarının kontrolünü kendi ellerine almak zorundaydılar.

Tuhaf sesler çıkartan lastik ayakkabı tabanları, sinirli ve sevinçli bağırışlar, bir spor ayakkabının topla karşılaşmasından sonra çıkan o tok ses... Okulun her zamanki beden salonu EIK antrenmanlarını burada yaparken çok daha farklı bir havaya bürünüyordu. Tamamen başka türden, yoğunlaşmış bir enerji ile doluyordu ama kokular aynıydı. Ter, lastik ve basık hava.

Vanessa tribünlerde görünmez bir şekilde oturuyor, zaman geçsin diye kendini antrenmanı seyretmeye zorluyordu. Bunu başaramıyordu. İnsanın bir topun peşinden koşmak gibi anlamsız bir şeyle neden ilgilendiğini hayatı boyunca bir türlü anlayamamıştı. Topun peşinden koşanları anlamaktan daha zor olduğunu düşündüğü bir şey varsa bu da topun peşinden koşanları izleyenleri anlamaktı. Gustaf'ı takip etmek yerine yapabileceği yaklaşık bir milyar kadar şey vardı. Eğer Gustaf Şeytanlar'la işbirliği hâlinde olan bir katilse bunu çok iyi saklıyor olmalıydı. Vanessa, Gustaf'ı takip etmekle Noel tatilinin yarısını harcamadığını merak etti.

EIK'in antrenörü Kevin Mansson'un babasıydı. Antrenör şimdi düğünü çalıyordu. Vanessa beden salonundaki tırmanma tahtalarının üzerindeki büyük saate baktı. Sonunda. Sahanın üzerindeki erkekler bir grup hâlinde toplandı, birbirlerinin sırtlarına vurup takımlarının tezahüratını söylediler. Plastik şişelerden su içtiler ve birbirleriyle dalga geçerek güreşip böğürdüler. Vanessa sabırsızca iç geçirdi. Böyle anlarda neden asla kendi yaşında bir erkekle birlikte olmayacağını hatırlıyordu.

Tribünlerden yavaşça inerek kalabalığın arasına karıştı. Gustaf'ın yakınlarındayken parfüm kullanmaması veya yeni yıkanmış saçlarla doluşmaması gerektiğini öğrenmişti artık. Bu hatayı ilk defa antrenmanların birinde yapmıştı. Kevin Mansson, "Biri gey gibi kokuyor," diye uluyarak bağırarak ve suçluyu bulabilmek için etrafını iz süren azgın bir köpek gibi koklamıştı.

Vanessa çocukları soyunma odasına kadar takip etti. Erkekler ayak-kabıllarının bağcıklarını çözüyor ve terli tişörtlerini üzerlerinden çıkıyorlardı. Çantalarını hoyrat bir şekilde karıştırarak havlularını ve duş jellerini arıyorlardı. Burası, erkeklerin kutsal paralel evrenine gelmek gibiydi.

Vanessa okulun en yakışıklı erkeklerinden bazılarını duşta kendilerini sabunlarken görmüştü. Ama Kevin'ı, soyunma odasında yalnız bir şekilde otururken de görmüştü. Kevin kolunun üzerindeki büyük bir sivilceyi keşfetmiş, sivilcenin içindekini emmiş ve çöp kutusunun içine tükürmüştü. Bu paralel evrende istemediği şeyleri görmüştü.

Gustaf diğerleri gibi değildi. Daha sakindi. Sanki ispatlayacak bir şeyi yoktu. Belki de bu yüzden kızların hepsi ona âşık oluyordu. Şimdi saunada oturuyordu. Derisinin üzeri parlıyordu. Etrafı diğer erkeklerle doluydu ama Gustaf sanki onlarla değildi. Vanessa sauna kapısının küçük penceresinden Gustaf'ın, etrafındaki erkeklerin şakalarına yalnızca güler gibi yaptığını görüyordu. Hiç kimse bunu fark etmiyordu. Vanessa onun Rebecca ölmeden önce de böyle olup olmadığını merak etti.

Onu öldürmeden önce.

Eğer bu Gustaf ise Rebecca'yı öldüren gerçekten Gustaf olabilir miydi?

• • •

Sabahın erken saatinde Ida dışında herkes Nicolaus'un evinde buluştu. Minu'nun geçirdiği saldırıdan sonra her sabah burada buluşmaya başlamışlardı. Kötü büyüye karşı direnç gösterebilmek için güçlerini geliştirmeyi deniyorlardı. Bu denemelerde genel olarak Anna-Karin onları tek tek bir şey yapmaya zorluyor, diğerleri de onu engellemeye çalışıyorlardı. Anna-Karin denemeler boyunca önce şaşırtıcı bir şekilde isteksizdi ancak sonunda ikna oldu.

“Yalnızca tehlikesiz şeyler yapacağım,” dedi. Ertesi saniye Anna-Karin gücünü, aptalca bir şarkı söylemenin karşı konulamaz arzusu tarafından ele geçirilmiş Minu’ya yönlendirdi. Minu, Anna-Karin’in gücüne karşı koymadan önce ağzından şarkının tam bir dizesi ve nakaratı çıktı.

“Bu tehlikesiz değil,” dedi Minu yüzü kıpkırmızı bir hâlde.

Bundan sonra olabildiğince basit denemeler yaptılar. Örneğin Anna-Karin diğerleri gücüne karşı koymaya çalışırken onlara yerden bir kalemi almaları emrini veriyordu.

Anna-Karin’in de bir güce karşı koyma şansını elde edebilmesi için Nicolaus bu sabah Vanessa’nın kendini görünmez yapmasını, Anna-Karin’in ise Vanessa’yı bulmayı denemesini önerdi. Anna-Karin kendini zorlamaktan, terden sırlıklam oldu ama sonunda başardı. Vanessa, Anna-Karin onu gördüğü için şoktan titriyordu. “Şeytanlar’ın kankasını takip etmeye giderken ne kadar da güven verici oldu bu şimdi,” dedi Vanessa.

Minu ve Anna-Karin, Nicolaus’un dairesinden çıkıp direkt müdire ile derslerinin olacağı Karrgruvan’a gittiler. Minu’nun başının içi zonk-luyordu. Dans pistinin ortasına uzanıp öylece uyuyabilirdi. Minu, Anna-Karin ve Ida, Örüntü Bulucu’nun düğmelerini çevirip anlaşılmaz kitabın sayfalarına göz atarken müdire de *Örüntüler Kitabı*’ndan bahsetmeye devam ediyordu.

“Minu?”

Minu bir an için uykuya dalıp dalmadığından emin olamadı. Başını yukarı kaldırdığında müdirenin bakışları ile karşılaştı.

“Nasıl gidiyor? Bir şey gördün mü?” Müdire umut etmekten yorulmuyordu. Minu, Örüntü Bulucu’nun düğmelerini döndürdü ve hayır anlamında başını salladı. “Kendinizi zorlamanız çok önemli,” dedi Adriana. “Vanessa ve Linnéa’nın bunu neden ciddiye almadıklarını gerçekten anlamayı isterdim. Sen onların neden gelmediklerini biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Minu başını sallayarak. Linnéa’nın neden burada olmadığı açıktı. Sebebi elbette müdireydi ama Minu son görüştüğünde Vanessa’nın nasıl da hasta görüldüğü ve Noel tatilinde genelde

güneyde yaşıayan akrabalarını ziyarete gittiği gibi boş laflar etmeye çok yakındı.

Bir keresinde insanın yalan söyleyip söylemediğinin nasıl anlaşıldığını anlatan bir televizyon programı izlemişti. Yalan söyleyen insanlardaki en bariz belirti her şeyi açıklamakla gereğinden fazla ilgilenmeleri ve detay vermeleriydi. Minu ağzından çıkmak isteyen kelimeleri yutmayı deniyordu. Neyse ki biri araya girdi. “Bir şey gördüm sanki,” diye duyuldu birinin sesi.

Minu yukarı baktı. Ida bağdaş kurmuş oturuyor, gözlerini dizlerinin arasında açık bir şekilde duran kitabın üzerindeki  r nt  Bulucu’nun içine dikiyordu.

“ nce bir sürü işaret vardı ve sonra... şimdi anlıyorum.”

“Ne görüyorsun?” diye sordu Minu. “Bir resim mi yoksa kelime mi demek istiyorum yani ne...” Ama kimse onu dinlemiyordu. Müdire hızla Ida’nın yanında bitti ve kitabı kapattı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Ida.

“A  onu tekrar,” dedi müdire. “A  onu ve içinde aradığın şeye konsantre ol. * r nt ler Kitabı*’nın içinde gördüğün bir şeyi tekrar hatırlıyor olabilmen gerekli.”

Ida dudaklarını büzdü ve müdirenin ona söylediğini yaptı. Konsantre olurken karikat ristik bir şekilde alnını karıştırdı, kaşlarını çattı ve tek gözü  r nt  Bulucu’ya dayalı bir şekilde kitabın sayfalarını karıştırdı.

“Orada!” diye bağırdı. “Görüyorum onu!”

Müdire, Ida’ya sanki kutsal bir şey bulmuş gibi baktı. Bu bakışla Minu ruhunun derinliklerine kadar işleyen bir kıskançlık hissetti.

“Ama bunlar hâlâ işaretler. Okuyabileceğim bir metin yok ama ben yine de ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Ida.

“Genellikle böyle olur,” dedi müdire sabırsızlıkla. “Ne diyor sana?”

Minu çantasından bir hışımla not defterini çıkardı ve konuşulanları gergin bir şekilde dinlemeye başladı.

“Tamam. şöyle yani. Bu, bunun için inşa edilmiş. Sonra iyi  alışıyor. Ama eğer birkaç tane girecekse biri her zaman dışarıda kalıyor. Eğer dış-

şarıdaki ortadan kaybolursa o zaman bir sonraki dışarı çıkıyor. Ve sonra bir sonraki. Ve sonra bir sonraki. Ve sonra bir sonraki. Herkes dışarıda kalıncaya kadar.”

Minu kalemini indirdi. Hiçbir şey anlamıyordu.

“*Bu* tam olarak ne?” diye sordu Anna-Karin.

“Bu... bir şey. Bizimle ilgisi olan bir şey.”

“Ama o şey de ne?” diye sordu sinirli bir şekilde.

“Bir şey gibi... Kahretsin açıklayamıyorum! Bir çeşit lanet atmosfer!”

Minu hayal kırıklığı ve asabiyetten sinir krizi geçirip bayılmak üzereydi. “Atmosfer? Hadi ama Ida, daha iyi açıklamak zorundasın.”

“Kendin oku o zaman!” dedi Ida ve patentini almış o zehirli gülümsemesi ile ekledi. “Hayır pardon. Ben senin okuyamadığını unuttum.”

Minu sinirden iki büküm olmuş bir şekilde Örüntü Bulucu’sunu kaldırdı.

Kitap hem gönderici hem de alıcı.

Belki de kitap bu kez de Minu’ya göndermeye hazırdı. Çarpan bir kalbiyle kitabı açtı ve gözünün ucuyla Anna-Karin’in de aynısını yaptığını gördü. Minu küçük işaretlere bakıyordu, bakıyordu ve sayfaları karıştırıp Örüntü Bulucu’yu çeviriyordu. Ama hiçbir şey olmuyordu.

“Ben hiçbir şey görmüyorum,” dedi Anna-Karin.

Müdire Ida’ya sanki mucize bir çocukmuşçasına kutsal bakışlarla bakıyordu. Bu yalnızca adaletsiz bir durum değildi. Minu iletişim kurmak için Ida’yı seçen bir kitabın güvenilir olup olmadığını da merak ediyordu.

. . .

Siyah gökyüzü kilise bahçesinin üzerini kaplayan bir kubbe gibiydi. O kadar soğuktu ki insan nefes aldığında burun delikleri birbirine yapışıyordu. Böyle günlerde Vanessa Güneş’i bir daha zor göreceğini düşünüyordu.

Güneş’in hâlâ evrende olduğu fikri gerçekçi gelmiyordu. Kilise bahçesinin yeni yapılmış kısmına doğru ilerlediler. Toprağa doğru saplanmış küçük, sağlam taşlardan yapılmış mezarlarla çevriliydi. Bu mezarlar

taş levhalardan yapılmış mezarlardan farklı olarak dikkat çekmek istemiyor gibiydiler.

Gustaf büyük spor çantasını omzunun üzerinde taşıyordu. Adım atıkça çantası sallanıyor, acelesi varmış gibi hızlı hızlı yürüyordu. Vanessa ona yetişebilmek için koşmak zorunda kalmıştı.

Gustaf karların temizlenmediği bir yan geçitin içerisinden geçti. Bazı mezarların bakımı yapıldığı belliydi. Bazı mezarlarsa tamamen kar altında kalmıştı. Vanessa, Gustaf'ın, karın içinde gıcırdayan adımlarını duyacağından endişe etmeye başladı. Ayaklarını Gustaf'ın ayak izlerinin içine koyarak yürümeye devam etmeyi ve olabildiğince sessiz olmayı deniyordu.

Gustaf omzundaki çantasını yere bıraktı. Çanta karın içine battı. Gustaf son adımlarını atarken yavaşladı ve üzerinde Rebecka'nın adının yazdığı mermerden yapılmış kare bir taş önünde diz çöktü. Bu taşın yanında üzerinde Elias Malmgren yazılı benzer bir taş duruyordu. Vanessa'nın içi dondu ancak bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

Gustaf eldivenlerinden tekini çıkardı ve taşın içine oyularak altın varak ile süslenmiş Rebecka isminin üzerine parmaklarıyla dokundu. "Merhaba," diye fısıldadı. Sonra sessizleşti. Vanessa gözlerini kırpmadan Gustaf'ı izliyordu. Ellerini ısıtmak için ceplerine soktu.

"Daha önce gelemediğim için beni affet," dedi Gustaf. "Burada yatanın sen olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum... Senin burada bulunmanı... demek istiyorum. Seni başka kimselerde bulamıyorum. O yüzden de buradayım. Biliyorum ki beni duyabiliyorsun ve umuyorum ki benim burada olduğumu bir şekilde hissediyorsundur. Umuyorum ki her gün seni düşündüğümü biliyorsundur. Seni öz-lüyorum. Uyumadan önce her akşam seninle konuşuyorum. Bunu biliyor musun?"

Gustaf'ın sesi gergindi. Kesik kesik soluyordu ve yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. "Sensiz ne yapacağımı bilmiyorum," diye devam etti Gustaf. "Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemiyorum. Seni o kadar çok öz-lüyorum ki hasretinden hasta olacağımı hissediyorum. Beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum. Lütfen, beni affetmelisin."

Gustaf o kadar fazla ileriye eğildi ki Vanessa onun yüzünü artık göremiyordu. Kelimeler hıçkırıkları ve gözyaşları arasında kayboluyordu. Kaldırılacak bir acı değildi bu. Tamamen özel bir andı ama gıcırdayan kar üzerinde yürümeye cesaret edip oradan hızla uzaklaşamıyordu.

“Beni affetmek zorundasın, beni affetmek zorundasın...” Gustaf uzun ve kesik kesik gelen feryatları arasında bu kelimeleri tekrarlıyordu.

Vanessa bakışlarını yere indirdi ve kendi yanaklarından da yaşların süzüldüğünü hissetti. Tekrar yukarı baktığında Gustaf ayağa kalkmıştı. Oradan uzaklaşmadan önce mezar taşının üzerine bir şey bıraktı. Vanessa, Gustaf yola doğru biraz daha uzaklaşana dek onun arkasından baktı ve sonra mezara doğru yürüdü. Siyah mermer üzerinde küçük, kan kırmızısı taşlarla süslenmiş bir kolye duruyordu.

• • •

Ida'nın kitabın içinde bir örüntü bulması elbette *herkes için çok iyi* diye düşünmeye ikna etmeye çalışıyordu Minu kendini. *Ve benim de bir güce sahip olduğum açık. Linnéa'nın bir elementi var ancak hiçbir gücü yok, bu ona kendini çok daha kötü hissettiriyor olmalı.*

Hava tamamen kararmıştı. Yürürken buz çukurlarından kaçınmaya çalışıyordu. Yerde yılbaşı gecesinden kalan roketler vardı. Yanlarından geçtiği evlerde Noel yıldızları ve şamdanları yanıyordu.

Karrgruvan'dan ayrıldığından beri kimseyle karşılaşmamıştı. Bu şehirde insanın dünya üzerindeki son varlık olduğuna inanması işten değildi. Durdu ve dinledi. Çıt çıkmıyordu. Etrafta karanlık, kar ve üzgün evler dışında hiçbir şey yoktu. Buna rağmen kendini hiç de yalnız hissetmiyordu. Arkasını döndü ve sokağın biraz ilerisinde siyah bir figür gördüğünü sandı. Hızını arttırdı. Bu hareketinin tamamen doğal görünmesine çalışıyordu. Korktuğunu belli etmemiyordu. Demir yolu duraklarının etrafındaki viyadüğün altından yürürken kendi adımlarından başka adımlar duydu. Adımlar tünelin içindeki taş duvarlarda yankılanıyordu.

Tek bir araba geçti. Araba gözden kaybolduğunda Minu dünyanın çok daha ıssız bir yer olduğunu hissetti. Viyadüğün diğer tarafındaki evlerde kimse yaşamıyordu. Burada yalnızca Minu'nun karanlıkta tam

olarak ayırt edemediği bir dizi benzin istasyonu bulunuyordu. Sokak lambaları arasındaki mesafe uzaktı ve Minu siyah dumanı, onun karanlığın bir parçası olarak dalgalanarak yaklaşılabileceğini düşündü. Daha da hızlı yürümeye başladı. Neredeyse koşuyordu. Adımlar daha da yaklaştı. Daha da yakına geldiler.

“Minu, bekle!” Bu Gustaf’tı. Minu durdu ve arkasını döndü. “Özür dilerim. Seni korkuttum mu?” dedi Gustaf.

Minu kaçmayı denemeyi artık düşünemezdi. Sanki Gustaf’ı burada görmek hoş bir sürprizmiş gibi kendini gülümsemeye zorladı. Bir şey söylemesi gerektiğini hissediyordu ama konuşmayı denediğinde tek yapabildiği tuhaf bir şekilde boğazını temizlemek oldu. “Hayır,” diye karga gibi bir ses çıkarmayı başardı sonunda, Gustaf yalnızca birkaç metre önünde duruyordu.

Bu Gustaf’tı. Ama gerçek Gustaf değildi. Minu’ya bakışında bir şeyler vardı. Ona sanki sonsuz bir büyüleyiciliğe sahipmiş gibi bakıyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Minu sorduğu sorunun kulağın masum bir soru gibi gelmesine çalışarak. Sanki hiçbir şeyden şüphelenmiyormuş gibi görünmeliydi ama bunu başaramadığını hissetti.

“Dışarıdaydım. Şöyle bir tur atayım dedim,” dedi Gustaf. Yoğun bakışlarla Minu’ya bakmaya devam ediyordu. Sanki Minu kabarık tüylü bir kuzu yavrusu, Gustaf ise bir kurttu. “Seni düşündüm,” dedi Gustaf. “Merdivenlerde durup konuştuğumuzda... İşte o zaman sanki parçalar bir araya geldi.”

“Ne demek istiyorsun?” Minu kendini garip bir rüyada gibi hissediyordu. Her şeyin tanıdık ama aynı zamanda tamamen yanlış olduğu bir rüya. Gustaf, Minu’ya doğru yaklaştı; bol paltoları neredeyse birbirlerine değiyordu.

“Hep seni düşünüyorum,” dedi Gustaf. “Önce bunun senin onu bana hatırlattığın için olduğunu sandım ancak şimdi anladım. Anladım.”

Minu bunun gerçek olmadığından her geçen saniye daha da emin oluyordu. Kendini sonunda müdirenin bahsettiği paralel evrenlerden gelen biriyle konuşurken bulmuştu.

“Senden hoşlanıyorum,” dedi Gustaf. “Çok fazla.” Gustaf öne eğilip onu öpmeye başladığında ilk önce ne olduğunu anlamadı. Gustaf’ın sıcak ve yumuşak dudaklarının onun dudakları içinde eridiğini sonradan fark etti. Gustaf’ın ağzı onun için oldukça yeni olmasına rağmen hiç yabancılık çekmiyordu. Gustaf’ı ittiğinde yaptığından çok ama çok küçük bir pişmanlık duydu. “Ne yapıyorsun?” dedi Minu.

Derin bir sessizlik içindeki Gustaf, Minu’yu paltosundan tutup kendine doğru çekti. Minu, Gustaf’tan kurtulduğunda Gustaf dengesini kaybetti ve buzlu kaldırım üzerinde kayarak dizlerinin üzerine düştü. Minu’ya umutsuz bir şekilde bakıyordu. “Rebecka’nın öldüğünü anlamıyor musun? Hayatımıza devam etmek zorundayız!”

Gustaf’ın söyledikleri Minu’nun midesini bulandırdı ve onu rüyaya benzeyen hislerinden uyandırdı. Minu ağzını kurulayarak öpücüğün arkada bırakabileceği tüm izleri silmeye çalıştı.

“Özür dilerim,” dedi Gustaf. “Neden böyle söylediğimi bilmiyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Minu geri geri giderek.

“Minu...”

“Bırak beni,” dedi Minu ve arkasını dönerek buzlu kaldırım boyunca tam da şimdi buz çukurlarının üzerinde kaymaktan ölesiye korkarak yürümeye başladı. Ağzını çelik bir tel ile temizlemek, klor ile arındırmak istedi. Minu, Gustaf’ı arkasından bağırırken duyuyordu.

Kahretsin iğrenç, kahretsin iğrenç, kahretsin iğrenç, diye düşündü Minu. İğrenç olanın Gustaf mı yoksa kendisi mi olduğundan emin değildi. Sonunda Vanessa’yı hatırladı. Gustaf’ı ona görünmeyerek takip eden Vanessa’yı. Vanessa her şeyi görmüş olmalıydı.

• • •

Kedi ortaya çıktığında Vanessa henüz kilise bahçesinin kapılarına gelmişti. Kedi Vanessa’ya yeşil gözünü dikmiş bakıyordu. Köpek ve kedilerin Vanessa’nın görünmez olduğunu anladığı açıktı. Bunu yapabilmek için iki göze sahip olmalarına gerek yoktu. “Ne istiyorsun?” dedi Vanessa sinirli bir şekilde.

Kedi miyavladı ve arkasını dönerek aniden bastır n yoğun kar yağı-
şında yürümeye başladı. Sonra durup tekrar Vanessa'ya doğru döndü.
Vanessa'ya, "Beni takip et," der gibi gibi baktı.

Vanessa yolun biraz ilerisinde durmuş otobüs bekleyen Gustaf'ı
seyrediyordu. Kendi kendine ne yapması gerektiğine karar vermeye
alışıyordu.

Rebecka'nın mezar taşının başında şahit oldukları ona kendini ta-
mamen kötü hissettiriyordu. Gustaf sulı değildi. Bundan emindi. Bu
saçmalık sona ermeliydi artık. Yalnızca eve gitmek ve burada yaşıadıkla-
rının hepsini unutmak istedi.  ş m ş bedenini ısıtmak, Sirpa'nın *Har-
lequin* kitaplarını okumak ve geriye yalnızca en mide bulandırıcıları
kalmış olsa bile Noel akşamından artan şekerlerden yemek istiyordu.

Kedi yüksek ve kesik kesik çıkan bir sesle miyavladığı anda
Vanessa'nın cep telefonu titredi. Cep telefonunun cebinden çıkardı ve
kalın eldivenin altındaki parmaklarıyla yuvarlak cevap düğmesine
basmayı başarabildi.

"Alo?" dedi Vanessa.

"Düşündüğün gibi olmadığını bilmen için aradım yalnızca." Arayan
Minu'ydu. Hararetili bir şekilde konuşuyordu. Nefes nefeseydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gustaf ile olan..."

"Hayır, bilmiyorum," dedi Vanessa. "Ne demek istiyorsun?"

Minu bir saniye sesiz kaldı. "*Sen* ne demek istiyorsun?" dedi Minu
sonunda.

"Onu kilise bahçesine kadar takip ettim."

"Ne zaman?"

"Birkaç dakika öncesine kadar."

Minu sessizleşt . "Bu doğru değil. Bu doğru olamaz."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun yoksa?"

"Ben Gustaf'ı gördüm. Henüz yeni gördüm. Viyadüğün orada."

Vanessa'nın, Minu'nun ne demek istediğini anlayabilmesi için ara-
dan biraz zaman geçmesi gerekti. Vanessa'nın vücudu ile birlikte sanki

Halka

beyni de soğukta derin bir şekilde dondurulmuştu. Vanessa yolun biraz ilerisine baktığında Gustaf'ın otobüse bindiğini gördü.

“Orası şehrin ta öbür tarafı,” dedi Vanessa donuk bir sesle. “Onun olduğundan emin misin?”

“İnan bana. Oydu.”

“Bu senin de bildiğin gibi imkânsız,” dedi Vanessa.

Büyük ahırın içi sıcaktı. Anna-Karin sabah sütünün sağımında büyükbabasına yardım etmeyi henüz bitirmişti. Büyükbabası eve gitmiş, Anna-Karin ise ahırdan ahıra dolaşarak ineklere bakmış, onların sakinliklerinden biraz da kendisine bulaşmasını sağlamaya çalışmıştı.

Cep telefonunun vızıldadığını duydu ancak aldırmadı. Arayanın Julia veya Felicia olduğunu biliyordu. Anna-Karin hasta olduğunu söylemesine rağmen hâlâ arayıp duruyorlardı.

Bugün Noel tatilinin son günüydü. Anaokulundan beri ilk kez onu okulda neyin beklediğini bilmiyordu. Önceden en azından kim olduğunu biliyordu. Ne olduğu açıktı. Kim olduğunu belirleyen şartları biliyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi olmaması ona bir tür güven hissi veriyordu. Kaybedecek bir şeyi olmasaydı daha iyi olabilirdi. Kaybedecek bir şeyi olmasaydı bu mide bulandırıcı şehirde atandığı rolden kurtulabilirdi. Şimdiyse her zamankinden daha çok korkuyordu. Daha önce olduğu kişi olmaktan, daha önce olduğu kişi olmaya devam etmekten korkuyordu.

Jonte'nin partisinden sonra gücünü annesi üzerinde kullanmayı bırakmıştı. Değişiklik kendini anında göstermişti. Annesi gecenin ortasında büyük bir çörek yapma projesine girişmişti ama sonradan çörek kalıplarını fırından çıkartmayıp mutfak masasında öylece oturup sigara içince çörekler yavaşça kavrulup kömür karası olana dek yanmışlardı. Annesi bir saniye Anna-Karin'e canını acıtana kadar sarılırken öteki saniye onun dünyaya hiçbir zaman gelmemiş olmasını diliyordu. Anna-

Karin'in annesi eski ve yeni hâli arasında gidip geliyordu. Gerçek şu ki iki hâli de birbirinden *beterdi*.

Anna-Karin okulda etkilediği yüzlerce insan ile ne yapacağını hayal bile edemiyordu. Julia ve Felicia sırayla ayakkabılarına mı işerdi? Yoksa başını tuvalete mi sokarlardı?

Çiftliğe doğru bir arabanın yaklaştığını duydu ve durdu. Çiftliğin kapıları açıldı ve büyükbabası her zamanki neşeli hâliyle birini selamladı. Anna-Karin küçük, kirli pencereye doğru yöneldi ve dışarıyı gözetlemeye başladı. Gelen Jari'nin babasıydı. Büyükbabası, Jari'nin babasına akülü bir matkap uzatıyordu. Jari de arabanın içindeydi. Anna-Karin aşağı eğilmek için geç kalınca Jari onu gördü. Gözleri sanki Anna-Karin onu her şeyden daha fazla korkutuyormuş gibi ardına kadar açıldı. Anna-Karin pencereden çekildi. Eğer daha önce bundan emin olamadıysa şimdi artık emindi. Doğru kararı vermişti. Hayatını değiştirmek için daha fazla büyü kullanmayacaktı. Gücünü kontrol edememekten değil, kendini kontrol edememekten korkuyordu.

• • •

Minu yokuştan aşağı kaydı. Ağır adımlarla büyük bir çaba harcayarak karın içinde yürüyordu. Tüm yüzünü göstermeye niyeti olmayan Güneş'ten yayılan ışıklar gözlerini kamaştırıyordu. Güneş kısa bir süre sonra köknarların arkasında gözden kayboldu. Karların temizlendiği çakıl taşlı yola ulaşır yürümeye başladığında ağzından bulutları andıran dumanlar çıkıyordu.

Noel tatilinin son günüydü. Her yeni dönem başlamadan önce Minu endişe ve beklentiden oluşan aynı karışık duygu buhranına giriyordu. Şimdi bahsi geçen şey çok daha büyüktü. Şimdiki durumu hayati tehlike içeren bir durumdu. Hayatta kalmayı umuyordu. Gerçi fiziksel olarak hayatta kalmayı başarabilse bile kalbi kesin binbir parçaya ayrılacaktı. Şu birkaç haftada, kimsenin öpmediği bir kız olduğu geçmişte geride kalmış; hem öğretmenini hem de ölü arkadaşının katili olan ve onun sevgilisine tıpatıp benzeyen bir çocuğu öpmüştü. Gustaf'ın bilinmeyen bir dünyadan gelen bir ikizi vardı ve muhtemelen Şeytanlar'la işbirliği içindeydi.

Gustaf onu öpeli tam yirmi dört saat olmuştu ve Minu henüz bundan kimseye bahsetmemişti. Utanıyordu. O kadar utanıyordu ki bunu düşünmeye cesaret bile edemiyordu. Bunun üstesinden nasıl gelecekti? Bundan bahsetmeyi düşündüğü an gözlerinin önüne Linnéa'nın onu hor gören yüz ifadesi geliyordu.

Etrafta tüm bu olanlar yaşanırken sen ve Rebecka çok iyi arkadaşlar değildiniz herhâlde!

Bir de bu eksikmiş gibi sabah Nicolaus tarafından azarlanmıştı. Nicolaus, Ida'yı denemelere davet etmedikleri müddetçe dairesini onlara açamayacağını söylemişti. "Sizinle aynı şansa sahip olmalı. Bir zincir, asla en zayıf halkasından daha güçlü değildir. Eğer yakında bundan ona bahsetmezseniz bunu ben yaparım."

Bahsedeceğim. Diğerleri ne derse desin bugün bundan Ida'ya bahsedeceğim, diye düşündü Minu. Donmuş dereye ulaştığında aniden yerde siyah bir şeyin hareket ettiğini hissetti. Minu daha bakmadan bunun Kedi olduğunu biliyordu. Kedi huysuzca miyavladı ve Minu onaöyle sıcak bir hisle baktı ki kendisi de buna şaşırdı. Nicolaus'un kendisi gelmek istemiyordu ama şimdi familiarisi buradaydı. Onun bir parçası.

"Öyleyse gidelim," dedi Minu.

Karrgruvan'ın kapılarına doğru yürürken ilginç bir topluluk olduklarını düşündü Minu. Kış için çok ince olan ceketleri içinde donan Vanessa... Alnına kadar çektiği rengârenk yün beresi ile aşırı gülbüz bir çocuğu andıran Anna-Karin... Leopar desenli sahte kürküne sarılmış Linnéa... Ve son olarak kapitone ceketleri içindeki Ida...

Minu çantasını sırtından indirip sahnenin üzerine bıraktı, içinden internette kopyala-yapıştır yaptığı bir sürü kâğıt çıkarttı. Gergindi ama bacaklarının yanına zıplayıp onlara sürtünen kediyi gördüğünde kendini biraz daha güçlü hissetti. Başını yukarı kaldırdığında Ida'nın bakışları ile karşılaştı.

"İda," dedi Minu. "Kitabın içinde bir şey buldun mu?"

Ağızındaki sakızı gürültülü bir şekilde şapırdatarak çiğneyen Ida başını hayır anlamında salladı. Nefesindeki sentetik karpuz tadı ta Minu'ya kadar ulaşıyordu.

“Gustaf ve onun gizemli ikizi hakkında bir şey yoktu,” dedi Ida, Minu’ya bahsetmeyi planlamadığı diğer şeyler bulduğunu belirten sır dolu bir gülümsemeyle.

Minu sinirini yutarak bakışlarını kâğıtların üzerinde topladı. “Ben belki bir şey bulmuş olabilirim,” dedi Minu.

Diğerleri bekliyorlardı. Ida’nın ağzından gelen ıslak şapırtılar dışında ortam sessizdi.

“Sonuç olarak sorulacak soru Gustaf’ın dün nasıl aynı anda iki ayrı yerde görüldüğü,” diye başladı Minu.

Şapırtılar durdu. “Hayır,” dedi Ida. “Soru bizim neden müdireye gitmediğimiz.”

“Neden müdireye gidemeyeceğimizi biliyorsun,” dedi Linnéa. “Bizim bir şey yapmamızı engellemek dışında bir halt yaptığı yok.”

“Belki de bize yardım eder eğer ondan yardım ister...”

“Biz kendi kendimize yardım etmek zorundayız,” diye Ida’nın sözünün kesti Linnéa.

Linnéa, Ida’ya öyle canavar ruhlu bir bakış attı ki Minu bu bakıştan etkilenmeden edemedi. Ama Ida yalnızca homurdandı ve tekrar sakızını şapırdatmaya başladı.

“Eğer müdire bunu ortaya çıkartırsa ne yapacağını bir düşünün,” dedi Ida.

“Ama müdire bunu bilmeyecek,” dedi Linnéa “Değil mi?”

Ida cevap vermedi. Tek yaptığı sakızını şapırdatmaktı.

“Değil mi?” diye yineledi Linnéa.

Ida omuzlarını silkti. “Göreceğiz.”

Minu kâğıtlarını karıştırdı. Olayların kontrolü ellerinin altından çoktan kaymıştı. Boğazını temizledi. “Ida,” dedi Minu. “Sana inanmak zorundayız.” Ida’ya yalan söylediklerini düşünerek kendini kötü hissetti. ,

“Benim sizlere sadık olmak için hiçbir nedenim yok.”

“Birbirimize söz verdik. Birlikte çalışmaya ve birlikte olmaya.”

“Buradayım zaten, görmüyor musunuz?” dedi Ida ve kollarını iki yana açarak onlara diklendi. “Ama eğer adam gibi konuşmaya başlamazsan az sonra gideceğim.”

“Tanrım, seni ne kadar da  zleriz,” diye mırıldandı Linn a.

“Söylediğim gibi...” diye araya girdi Minu, Ida ve Linn a yine didi meye başlamadan önce.

“Hem benim hem de Vanessa’nın Gustaf’ı aynı anda nasıl görebildiğimiz sorusuna cevaplar bulmayı denedim.  nternette çift-gezer kelimesine rastladım. G r n  e bakılırsa çift-gezer neredeyse tüm mitolojilerde mevcut.” Diğerlerinin onu dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için bakışlarını yukarı kaldırdı.

“Müdirenin Sovyet sansürünün doğru olan her şeyi internetten ayıkladığını d   nm   t m,” dedi Linn a.

“ nternetteki bilgilerin bazı kısımlarında doğruluk payına rastlanabileceğinden de bahsetmi ti ama,” diye itiraz etti Anna-Karin.

Minu biraz  a ırmı  bir şekilde Anna-Karin’e baktı. “Evet  yle demişti,” diye mırıldandı Anna-Karin.

“Kesinlikle,” dedi Minu ve kendini iyi öğrencilerine duyduğu hayranlığı belli eden bir  ğretmen gibi hissetti.

“Almanya’da çift-gezer, *doppelg nger* olarak adlandırılıyor. Eski  rlanda efsanelerinde, *fetch* isimli bir yaratık olarak biliniyor. Eski Norveç efsanelerinde ise var olmayan bir insanın hayaletsi bir şekilde etrafta dola tığına dair  nsezinin adı *vard gern* diye geçiyor. Finlandiya’nın kuzeyinde çift-gezeri *eti inen* olarak adlandırıyorlar. Tüm mitolojiler çift-gezerin kötü bir şeye alamet olduğu konusunda hemfikir. Eğer biri kendi çift-gezerini görürse bu sıklıkla o insanın öleceğinin bir işaretidir.” Minu sayfa yığınını karıştırdı. “Ama bizim peşinde olduğumuz şey buymu  gibi gelmiyor bana. Araştırma yaparken aklımızı daha da karı tıracak verilere rastladım. Bilokasyon adında bir çeşit kardeş fenomen hakkında bir sürü veriye rastladım denilebilir. Bu fenomenin dünyada pek çok tasviri yapılmış. Fenomenin adı Antik Yunan Felsefesi’nde, Hinduizm’de, Budizm’de,  amanizm’de, Yahudi mistisizmde farklı şekillerde geçiyor ve...”

“Nedir peki bu?” diye sordu Linn a sabırsızlıkla.

“Bu, iki yerde aynı anda bulunabilme yeteneği,” dedi Minu.

“İnsanın kendisi bir yerdeyken yarattığı kopyası ondan tamamen başka bir yerde bulunarak bilgi topluyor. Kopyanın kendine ait bir zekâ ve iradeye sahip olup olmadığını tam olarak bilmiyorum. Belki de kopya yalnızca uzaktan kontrol edilebiliyordur. Ama bulduğum en iyi açıklama buydu.”

“Öyleyse gördüğümüz Gustaf’lardan yalnızca bir tanesi gerçek Gustaf’tı,” dedi Vanessa. “Senin Gustaf’ın nasıldı?”

“Onda kesinlikle yanlış bir şeyler vardı,” dedi Minu hızlıca. “Sen orijinalini görmüş olmalısın.”

“Rebecka’yı öldüren kopyası olmalı,” dedi Anna-Karin. “Çünkü hiç Gustaf’a benzemiyordu.”

Minu’nun ağzını klor ile çalkalama hissi geri geldi. Artık geriye hiçbir şüphe kalmamıştı. Gördüğü Gustaf, onu öpen Gustaf ve Rebecka’yı öldüren Gustaf ile aynıydı.

“Bu doğru aslında,” dedi Linnéa düşüncelere dalmış bir şekilde durarak. “Eğer Gustaf söylediğiniz gibi tertemiz ve yakışıklı bir oğlansa kalkıp da ellerini cinayetle kirletmez. Bu durumda neden bu uygunsuz ve kirli işi yapacak bir kopya yaratmayacak olsun ki?”

Minu kulaklarının yandığını hissetti. Gustaf’ın öpücükle amacı neydi?

“Minu,” dedi Linnéa ve Minu yukarı baktı. “O seni öldürürken sen iki ses duymuştun değil mi? Gustaf ve kopyasının birbirleriyle konuşmalarını duymuş olmayasın?”

“Biri seni öldürmek isterken diğeri bunu yapmak istemiyordu,” dedi Anna-Karin düşünceli bir şekilde.

“Ve bu her durumda kopyanın bir iradeye sahip olduğu anlamına geliyor,” diye saptadı Vanessa.

Herkes sessizleşti.

“Yani tehlikeli olan Gustaf değil öyleyse. Tehlikeli olan kopyası,” dedi Anna-Karin.

“*Gustaf’ın yarattığı* kopya, evet,” dedi Linnéa “Dolayısıyla bu onu tamamen masum yapmaz.”

“Onun yarattığını nereden biliyoruz?” diye sordu Anna-Karin. “Kopya kendi kendine ortaya çıkmış veya başkası tarafından yaratılmış olamaz mı yani?”

“Bunun hakkında daha fazla şey ortaya çıkarabilecek tek bir kişi var. Bu da elbette Ida,” dedi Minu buruk bir şekilde çıkan sesini duyarak.

“Evet, evet, tekrar deneyeceğim,” dedi Ida. “Ama sizce müdire, Vanessa’nın tüm gün G’nin etrafında koşup onu gizlice takip etmesine ne derdi?”

“İsterseniz ona sorabilirsiniz,” dedi tanıdık bir ses.

Hepsi aynı anda, hızla arkalarını döndü ve yürüyerek dans pistine doğru yaklaşan müdireyi gördüler. Siyah paltosu karlara sürtünüyordu.

Kedi, müdirenin kargasına öfkeli bir şekilde tıslayınca karga havada dalgalanarak gakladı.

“Ben onlara söylemeye çalışıyordum!” diye bağırdı Ida. “Duydun mu?”

“Beni hayal kırıklığına uğrattınız,” dedi müdire, Ida’yı görmezden gelerek. Suçlayıcı bakışlarını Minu’ya doğrulttu. “Özellikle de sen. Sana kendi başına bir şey yapmaman gerektiğini tembihlemedim mi?”

Minu tek kelime edemiyordu.

“Ve Vanessa,” dedi müdire. “Gustaf’ı takip ederken kendini tehlikeye attığının farkında mısın? Konsey’in onu güçlü bir potansiyel tehdit olarak görüp başlattığı...” Uzun bir kakhaha müdirenin sözlerini yarıda kesmesine sebep oldu. Minu daha önce böyle bir kakhaha duymamıştı ve kakhahanın Linnéa’ya ait olduğunu anlaması için bir süre geçmesi gerekti. Linnéa öyle güçlü bir kakhaha atıyordu ki âdeta inliyordu. Herkes gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

“Özür dilerim...” diye inledi Linnéa gülmesini bastırmak zorunda kalarak. “Ama...bu yalnızca çok... kahretsin ki... trajik.”

Adriana kollarını göğsünde çapraz bir şekilde birleştirdi. “Neyin bu kadar komik olduğu konusunda belki de bizi aydınlatmak istersin ha?”

Linnéa kakhaha atmayı bıraktı ama şimdi yüzüne küçümseyici bir gülümseme yayılmıştı. “Bu oyunu daha ne kadar sürdüreceksin?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Adriana. “Esas şimdi siz Gustaf hakkında ortaya çıkardığınız şeyleri anlatın bana...”

“Hayır,” dedi Linnéa bakışlarını müdireden ayırmadan. “Bahsetme sırası sende. Şu sen ve senin Konsey’inin ne işler karıştırdığından. Tanrılar gibi güçlüymüşsünüz gibi davranıyorsunuz ama tek yapabildiğiniz küçük ateşler yakabilmek. Bizim size bağlı olduğumuzu düşünmemizi istiyorsunuz çünkü bizi kontrol edebilmenizin tek yolu bu. Ama aslında *hiçbir şey* bilmiyorsunuz. Siz bizi isteseniz de koruyamazsınız.”

“Bu doğru değil,” dedi müdire.

“Müdirenin evindeki çemberlerden bahsettiğimizi hatırlasana,” dedi Minu, Linnéa’ya sabırsızca. “Bir anda Stockholm’den Engelsfors’a ısınlanmıştı sanki. Bu yaptıkları mutlaka güçlü bir büyü olmalı.”

Linnéa, Minu’nun söylediklerini umursamadı. Lazer ışığı kadar keskin bir şekilde odaklanmış bakışları ve tüm dikkati müdirenin üzerindeydi.

“Sen bilincinde çoktan iki farklı hayat yaşıyorsun. Ama belki de bizim ölmemizi istiyorsun. Belki de sırf bunun peşindesin.”

“Hayır!” Müdirenin sesi Minu’ya bir kuş çığlığını hatırlattı. Müdire dudaklarını ısıırıyordu. Minu onun kendini toparlamak için nasıl da çaba sarf ettiğini görebiliyordu. Maskesi düşmüştü. Artık korkusunu daha fazla saklayamıyordu. Derin bir nefes aldı, ardından dünyanın en uzun içi çekişi duyuldu. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Evindeki çemberlerle başla istersen,” diye teklif etti Linnéa. “Minu’ya o çemberlerin her şeye rağmen aslında neden çok da etkileyici olmadıklarını açıkla.”

Linnéa müdireye sanki bir zafer kazanmış gibi bakıyordu ve Minu bir anda ölesiye korktu. Şimdi söyleyeceklerini duymak istemiyordu. Eğer her şey bir yalansa, eğer müdire ve Konsey iddia ettikleri gibi çok güçlü ve bilgili değillerse bu yalan ile yaşamayı tercih ediyordu.

Müdire sahip oldukları tek otoriteydi. Bazı cevapları bilen tek kişiydi. Kimsenin yol göstericiliği olmadan ilerleyecekleri, yalnız kalacakları düşüncesi tamamen korkunçtu.

“Çemberler...” diye başladı müdire ve kısa bir an için sustu. “Sırf bu büyüü geliştirmek yarım yılınızı aldı. Bunun için beş cadı çalıştı. Dünyanın en iyi alarm sistemi gibi bir şey. Bu sistemi diğerlerinden ayıransa çemberler bir kere kullanıldığında tüm prosedürün tekrardan yapılması gerekliliği. Linnéa haklı. Beni yaparken izlediğiniz Ateş Büyüsü, zorlanmadan yapabildiğim tek büyü. Diğer her şey bazen günlerce, sıklıkla haftalarca hazırlık yapmayı gerektiriyor. Neredeyse her zaman diğer cadıların yardımı gerekiyor.” Nefes almak ister gibi sözlerine kısa bir ara verdi. Söylediği her kelime canını acıtıyormuş gibi görünüyordu ama kelimeler ağzından bir bir döküldü. “Sizden farklı olarak ben bazı güçlere sahip olarak doğmadım. Eğitimli cadılardan oluşan bir ailede büyüdüm. Konsey’in her konuda haklı olduğu anlayışı ile yetiştirdim.” Sözlerine devam etmeden önce bir saniye sessiz kaldı.

“Elias ve Rebecka’nın başına gelenler için kendimi suçlu hissediyorum,” diye devam etti müdire. “Buna engel olmak için çok daha fazlasını yapmalıydık... Başından beri size çok daha açık olmalıydık.” Müdire sessizleşerek yere baktı. Karga havada kanatlarını çırpı, müdirenin omzuna kondu ve başını kanatlarından birinin altına gömdü.

“Peki, o her şeye kadir Konsey?” diye sordu Linnéa, neredeyse kendi dehasına taptığını belli etmek isteyen, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Minu, Linnéa’nın sadist bir sorgu hâkimi gibi davrandığını düşünüyordu.

“Sizden korkuyorlar,” dedi müdire. “Eğer sizinle şimdi böyle açık açık konuştuğumu duyarlarsa bunun benim için son derece vahim sonuçları olabilir. Sizi kontrol etmemi istiyorlar. *Örüntüler Kitabı*’nın içinde kendilerinin göremediği cevapları size buldurmaya çalışıyorlar. Bu bilgiyi, Konsey’i güçlendirmek için kullanacaklar.”

“Yani Konsey de senin gibi işe yaramaz aslında öyle mi?” diye sordu Linnéa.

“Zaten çoktan yere düştü, onu bu hâldeyken bir de tekmelemesen,” dedi Minu. “Tamam işte onun gerçek yüzünü ortaya çıkardın. Yeter.”

“Hayal kırıklığına uğramanı anlıyorum, Minu. Sonuçta ortada yağ çekecek bir öğretmen kalmadı,” dedi Linnéa.

“Konsey’in güçsüz olduğu doğru değil,” dedi müdire yüksek sesle. “Konsey’i tehlikesiz bir şeymiş gibi bir kenara itmemelisiniz. Konsey’in güçlü bir örgütlenmesi var. Tüm dünyada bir sürü çalışanı var. Beraber hareket ederek muazzam kuvvette bir büyü yaratabilirler. Sizin gücünüzü bastırmak için şiddetli yöntemlere başvurabilirler.” Müdire son cümlesini söylerken Anna-Karin’e bakmıştı.

“Şiddetli yöntemler mi?” dedi Linnéa küçümseyici bir şekilde. “Şiddetlisi şöyle dursun, şu ana kadar tek bir yöntem kullandıklarını bile görmedim ben.”

Müdire bir saniye tereddüt etti. Sonra paltosunun düğmelerini çözdü. Paltosunun altına her zaman olduğu gibi özenle dikilmiş sık döpiyeslerinden birini giymişti. Ceketinin altında beyaz bir bluz vardı. Bluzun üstten üç düğmesini çözdü.

Minu ortada sanki bakılması kesinlikle yasaklanmış bir şey varmış gibi utanarak bakışlarını müdireden kaçırdı. Müdirenin sol köprücük kemiğinin altında ateş yanığı izleri vardı. İzlerin etrafındaki deri deforme olmuştu.

“Bir zamanlar cadı birliğini bırakmayı planlamıştım,” dedi müdire neşesiz bir sesle. “Benden başka bir adam daha vardı. Siz belki bunların kötü göründüğünü düşünüyorsunuz ama...” Müdire bakışlarını Linnéa’da kilitledi. “*O adama* yaptıkları ile kıyaslandığında bu hiçbir şey.”

Linnéa’nın yüzü gerildi, ağzı yarı açıldı. Geriye doğru birkaç tutuk adım attı.

Müdire düğmelerini ilikleyerek ceketini kapattı. “Şimdi eve gitmenizi öneriyorum. Yarın okul başlıyor... Ida kitabın içini görebiliyor,” dedi müdire. “Ve bu sizin de yapmanız gereken en önemli şey.”

Müdire arkasını döndü ve Minu’ya baktı. Saniyenin yarısı kadar hızlı bakışı Minu’ya bir şeyler söylemek içindi. Minu’nun yorumlayabileceği bir şeyler. “Kesinlikle en önemlisi,” dedi Adriana.

“Ida!” diye bağırdı Minu. “Bekle!” Ida yolun ortasında durdu ama arkasını dönmedi.

“Seninle konuşmak zorundayım,” dedi Minu ona yaklaşırken.

Ida, Minu'ya isteksizce bakıyordu. Gözlerinin mavisi giydiği beyaz palto dâhil etraflarında kış beyazı olan her Şey karşısında neredeyse doğal olmayan bir renk gibi görünüyordu. Aslında Ida oyuncak bir bebek gibiydi ama muhtemelen kötü ruhlu bir oyuncak bebek...

Hayır böyle düşünmemeliydi. Şimdi temiz bir sayfa açma vaktiydi.

“Ne söyleyeceğini biliyorum,” dedi Ida. “Gizlice buluştunuz. Nicolaus'un evinde. Onun evinde güvendeyiz çünkü duvarının üstün-de sihirli, gümüş bir ha  var. Bu, Kedi'nin gösterdiği bir banka kasası-nın içindeki mektupta yazılıydı. Kedi Nicolaus'un familiarisi. Nicolaus da bir cadı. Őareti aşap. Ama bunu bilmiyordunuz.”

Minu bir yandan mantıklı bir açıklama ararken bir yandan da gözünü dikerek Ida'ya bakıyordu. Bunlardan ona kim bahsetmişti?

“Kitap gösterdi bana,” dedi Ida sanki bir zafer kazanmış gibi. “Kitap bensiz büyü denemeleri yaptığınızdan bahsetti.” Akan burnunu temizledi. “Bana duygusal taciz uyguluyorsunuz.”

“Hayır...”

“Elbette  yle,” dedi Ida. “Benim  lmemi istediğini söylemedin mi?”

“Bunu söylediğim için pişmanım,” dedi Minu. “Aşırıya kaçtım ve haklısın, buluşmalarımızı senden gizlememiz yanlıştı. Ama ben sana bundan bahsetmeyi düşünmüştüm.”

“Sırf kitabı okuyabiliyorum diye. Bana ihtiyacınız var da ondan.”

Kelimeler Minu'nun boğazından sanki gözyaşları gibi akıyordu. “Evet. Sana ihtiyacımız var. Ve ben gerçekten özür diliyorum. Bize yardım etmeyi düşünüyor musun? Müdireye hiçbir Şey söylemeden?”

Ida homurdandı sonra da Minu'dan başka tarafa baktı. “Kitap size yardım etmek zorunda olduğumu söylüyor. Aksi takdirde bana daha fazlasını g stermeyecekmiş.”

Dedikodu yapan kitap hakkındaki her Şey gittikçe daha da tuhaflaşıyordu.

“Bize doğruyu bulmada yardım edebilecek bir ipucunu izleyebilir misin?” diye sordu Minu.

“Elbette yapabilirim. Ama bunu sizin için yapmıyorum. Bu G için.”

Vanessa kendi horlmasına uyandı. Yatak ve duvar arasındaki boşluğun arasında sıkışmış yatıyordu. Aklı hiç de hoş olmayan bir rüyanın görüntüleriyle doluydu. Müdirenin yanıkları... Gustaf'ın, Rebecka'nın tabutunu kazmak için yola çıkması... Kedinin ona diktiği yeşil gözü...

Vanessa arkasını döndü ve uyuyan erkek arkadaşını gördü. Wille yine tüm örtüyü üzerine çekmişti. Örtüye öyle bir sarınmıştı ki büyük boy bir Wille-dürümüne benziyordu. Yalnızca saçları görünüyordu. Vanessa sinirlenerek Wille'ye bir iki tekme savurdu ancak Wille homurdanarak arkasını döndü.

Vanessa Batman şeklindeki çalar saate bir bakış attı. Bu saat Wille'nin çocukluğundan kalmaydı. Beş dakika içinde yataktan kalkmak zorundaydı. Wille'nin üzerinden tırmandı, yataktan inerken neredeyse dengesini kaybediyordu.

Wille'nin odası her zaman yerin farklı katmanlarından, farklı zaman periyotlarında çıkarılmış bulgularla dolu arkeolojik bir kazı alanı gibiydi. Vanessa buraya taşındığından beri iki katı kadar kötüleşmişti. İkisi de odayı derli toplu tutmayı başaramıyordu. Sirpa ise odada her ne oluyorsa görmezden geliyordu. Vanessa bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

Vanessa ayağının altında yumuşak ve yapışkan bir şey hissetti ve üstüne bastığı şeyin hindi etli bir sandviçin içi olduğunu keşfetti. İçinde ki öfke bir gayzer gibi fişkırıyordu. Yerden hızla Wille'nin terliklerin-

den birini alarak yatağa doğru fırlattı. Terlik yatağın kenarından sekip Wille'nin yüzüne çarpınca dev dürüm hayata döndü.

“Ne oluyor be?” dedi kalın bir sesle.

“Ne oluyor be?” diye Wille'nin taklidini yaptı Vanessa. “Belki de bok götüren döşemenin üzerine fırlattığın  u eski, koku m   hindi etli sandvi inin tam üstüne basmı ımdır!”

Wille hâlâ örtüye sarılı bir şekilde yatakta doğruldu. “O lanet şey benim sandvi im değil,” dedi Wille.

“Ben hindi eti yemiyorum,” dedi Vanessa, Wille ya lı ve sağırmı  gibi sözlerini vurgulayarak. “Buranın nasıl göründüğüne bir bak!”

“Sen de buradan ya ıyorsun!”

“Ben her gün okuldayım! Senin hiçbir şey yaptığın yok. En azından temizlik yapamaz mısın?”

“Lanet olsun dünyanın en uzun tatilini yaptın. Sen kendi pisliğini temizle, ben de kendiminkini,” dedi Wille ve yastığının altından Vanessa'nın s tyenlerinden birini çekti ve   keyle Vanessa'nın olduğu yöne doğru fırlattı, sütyen Vanessa'nın ayaklarının yanına d  t .

Vanessa bağırmak istedi ama bitişik odada Sirpa'nın olduğu düşüncesi ona engel oldu. Bunun yerine sütyeni yerden geri alıp Wille'ye geri fırlattı. S tyen, Wille'nin başına isabet etti ve bir kısmı yüzünün üzerinde sarkık bir şekilde durdu.

“Yeterrr ama!” diye söylendi Wille ama Vanessa s tyenin altından gülümsediğini görebiliyordu.

Vanessa döşemenin üzerinden bir araba dergisi alarak Wille'ye fırlattı.

“Dur,” dedi Wille ve hemen ardından uzun zaman önce çalışma masası sandalyesi üzerine fırlatılmı  oldukça iğrenç bir çorap yüzüne yapı tı. “Kahretsin ama şimdi geliyorum bak...” dedi Wille ve örtüyü üzerinden fırlattı, ko tu; Vanessa'yı havaya kaldırdı ve onu yatağa geri ta ıdı.

“Bırak beni ayağımda hindi eti var!”

“Umurumda değil.”

“Okula gitmek zorundayım!”

“Hiç de gitmek zorunda değilsin.”

“Elbette gitmeliyim! Noel tatili sona erdi!”

“Bahar döneminin ilk günü her zaman spor bayramıdır,” dedi Wille ve onu yatağın üzerine bıraktı.

Vanessa kocaman gülümsüyordu. Gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu tamamen unutmuştu. Örtüyü kendine doğru çekti ve üzerini örttü. Spor bayramı boş gündü. Bu herkesin bildiği bir şeydi. “Uyurum ben de o zaman,” dedi. “Ben uyurken sen de gidip iğrenç hindi etli sandviçini çöpe atabilirsin. Ve topuğumu kurula,” diye ekledi Vanessa ayağını oynatarak.

Wille odadan çıkarken Vanessa gözlerini kapattı. Şaşırtıcı bir hızla yeniden uykuya daldı. Wille topuğunu kurularken belki yalnızca bir saniye uyandı, sonrasında başını alaycı bir şekilde eğerek yeniden uyudu.

• • •

Duyduğu acı o kadar kesin ve anıydı ki Minu birkaç saniye boyunca nefes almanın ne demek olduğunu unuttu. Kuyruk sokumunun ve ayaklarının altındaki buzun kırıldığından emindi.

Islıklar ve gürültülü alkışlar duyan Minu gülmeye çabalıyordu. Gözyaşları göz kenarlarını yaksa da içinden, *Hayır canım, endişelenecek hiçbir şey yok, hiç acımıyor ve bakın kendime gülebilecek kadar mükemmelim*, diye geçiriyordu.

Sırf Engelsfors IP'deki görevli öğretmen Max olacak diye açık havadaki bir buz pistini tercih etmişti. Doğal olarak Max, Minu'nun olduğu yöne doğru neredeyse hiç bakmıyordu. Minu ayağa kalkmaya çalışıyordu ama buzun üzerinde hızla kayan patenleri bacıklarını birçok farklı yöne eğiyordu. Ellerini buzun üzerine koyarak tekrar denedi. Bu sefer dizlerinin üzerine kapaklandı. Bacaklarına yeni bir acının yayıldığını hissediyordu.

Yerde, buzun üzerindeyken birinin kayarak ona doğru yaklaştığını duydu. Biri öyle bir fren yaptı ki Minu'nun etrafında küçük buz kristali yağmuru oluştu. Max, elini uzatarak Minu'ya kalkması için yardım etti ama Minu yine yere kapaklandı ve Max da dengesini kaybederek iki yana sallandı. Bir saniyelğine birbirlerinden destek aldılar ama nere-

deyse kucaklaşıyor gibi görünüyorlardı. Minu bir an için sersemleyerek Max'ın yine onu öpeceği hissine kapıldı ama Max uzağa bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Max ve Minu’yu yavaşça bıraktı.

Minu’nun söylemek istediği bir sürü şey vardı ama “Hayır,” diye cevap verdi sadece. “Sol dizim çok acıyor. Daha fazla kayabilir miyim, bilmiyorum,” dedi Minu.

“Eve git ve dinlen öyleyse,” dedi Max. Yine tamamen başka biri gibi geliyordu sesi. Max'ın bu kadar yakınında bulunup ona dokunamamak Minu’nun canını yakıyordu. Max sanki onun kalbini aşındırıyor, buza koyup üstünde tepiniyor, ateşte yakıyor, üzerine basıyor, göğüs boşluğuna geri koyuyor, dikey ve tüm bu yaptıklarını yapmaya tekrar başlıyordu.

“İstifa ettim. Yalnızca bahar döneminin sonuna kadar buradayım.” Bunu söylerken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bakışlarını biraz ileride başarısız artistik hareketler yapan Julia ve Felicia üzerinde kilitlemişti. “Bu, senden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor,” dedi Max yavaşça. “Aksine...” Sonunda Minu’ya bakıyordu. “Senden çok hoşlanıyorum.”

Sonra kaymaya başlayarak Minu’dan uzaklaştı. Minu karnına sanki birkaç hızlı bıçak darbesi aldı. Max uzaklaşıyordu. Geride kalan Minu, Max'ın arkasından bakarak henüz duyduklarını anlamaya çalışıyordu. Acısı dinmişti. Bunun yerine içi, hayati tehlikesi olan yeni bir hisle doldu:

Umut.

• • •

Anna-Karin gözlerini kapattı ve karlı dağın eteğinden aşağı kaydı. Bu dağdan defalarca kaymıştı. Arazideki her kıvrımı biliyordu. Yüzüne doğru hızlı bir rüzgâr esiyordu. Kendini tamamen özgür ve rahatlamış hissediyordu. Bir sonraki dönemeçten kayarken Güneş ve engin gökyüzü karşısında gözlerini kırıştırdı.

Önceki kış aylarında Anna-Karin ve büyükbabası bu arazi üzerindeki uzun kayak pistlerinde kayarlardı. Okulun her spor bayramında Anna-Karin yine bu araziye tercih ediyordu. Uzun mesafe kayak, Anna-

Karin'in başarılı olduğu tek spordu. Kayak dışında ormanda alırların arasında dolaşmayı seviyordu. Bu arazide birinin onu sıkıştıracağından korkmasına gerek yoktu. Uzun mesafe kayak, okulun havalılarının seçeceği bir spor değildi.

Anna-Karin yalnızlığın tadını çıkarıyordu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yeni dönem öncesinde kendini toparlamak ve zor olanı başarmak zorundaydı.

Gözünün önüne müdirenin yanıkları geliyordu. *Bu o adama yaptıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey.*

Konsey, Anna-Karin'e ne yapacaktı peki?

Kayak pistinin biraz ötesinde bir dinlenme yeri bulunuyordu. Önce dinlenme yerinin koyu kahverengi ve ahşaptan yapılmış çatısına, ardından etrafında iki uzun bank bulunan kalın masasına odaklandı. Hızını arttırdı. Dinlenme yerinin önüne geldiğinde kayak çubuklarını bir kar yığınının doğru yasladı, ayağından kayaklarını çıkararak çubukların yanına koydu. İçerisine biraz soğuk hava girmesi için kayak montunu açtı, sırt çantasını masanın üzerine fırlattı. Vızıltı ile çalışan teleferiğin kendine doğru yaklaştığını duyduğunda yemek kutusunu henüz açıyordu.

Kayakçı, Anna-Karin'i gördü. Durdu, gözlerini kısarak ona şüpheyle baktı ve kayarak yanına doğru yaklaştı. Anna-Karin sarı saçları gördüğünde elindeki meyve suyu şişesini kenara koydu. Gelen Ida'ydı. "Ne istiyorsun?" diye sordu Anna-Karin, Ida ona doğru yaklaşırken.

"Bir merhaba diyeyim dedim."

Anna-Karin gözünün ucuyla otomatik olarak etrafı kolladı. Robin, Erik ve Kevin ormanda mı saklanıyorlardı yoksa? Ya yıl boyunca Ida'nın kendisine karşı kıskırttığı diğerleri? Yoksa çoktan onun peşine mi düşmüşlerdi? "Dedin işte," dedi Anna-Karin. "Haydi şimdi kaybol."

"Burası özgür bir ülke."

"Gerçekten mi?"

"Bir şeyi bilmeni istedim yalnızca," dedi Ida ayağından kayaklarını çıkartarak. Sanki tüm hayatı vitaminler, ekolojik sebzeler ve Alp

Dağları'mn temiz havasındaki açık hava aktiviteleri ile geçmiş gibi capcanlı görünüyordu. "Bu dönem farklı olacak. Benim olan her şeye el koydun ama şimdi onları geri alacağım ve bana engel olamazsın. Hayatımı mahvettiğine pişman olacaksın."

Bunları Ida söylüyordu. Bitmek bilmeyen dokuz yıl boyunca Anna-Karin'e her gün işkence etmiş olan Ida. Anna-Karin'in içinde sahip olduğunun tam olarak bilincinde olmadığı bir şey parçalanıyordu. Bu, bir yumurta kabuğu içindeki o ince zara benzeyen, birbirlerine yapışık korku, endişe ve öfkeyi bir arada tutan koruyucu bir katman gibiydi. Zar bozuluyordu. Fokur fokur kaynayan saf bir nefretten oluşan karanlık tüm bedenine yayılıyordu.

"Herkes senden nefret ediyor, Ida," dedi Anna-Karin. "Bunu bilmiyor musun?"

"Sayende, evet. Ama sanma ki..."

"Hayır," diye devam etti Anna-Karin amansızca. "Herkes senden her zaman nefret etti. Önceden herkes yalnızca senden hoşlanıyormuş gibi yapıyordu. Senden korkuyorlardı. Senin gelecek kurbanın olmaktan korkuyorlardı. Bana ne yaparsan yap bu onların *senin* hakkında ne düşündüklerini değiştirmeyecek."

Ida bir saniye için ağlayacakmış gibi göründü. "Ona bakarsan seninle kendi isteğiyle arkadaş olan kimse de yok," dedi Ida.

Anna-Karin, Ida'ya doğru bir adım atınca Ida geri adım attı. "Belki öyle ama başkalarına kötülük yapmıyorum. Sense her zaman kötülük yapıyorsun. Benim yaptığım, senin yaptıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey."

"Sen işte böyle lanet olasıca bir *ucubesin*."

"Çok mu garip? *Tüm hayatımı* mahvettin," dedi Anna-Karin. Ida'ya doğru birkaç adım daha attı.

Ida, topukları bir kar yığınınına değene dek geri adım atmaya devam etti. "Yalnızca ben mahvetmedim hayatını," dedi küstah bir şekilde.

"Hayır. Ama sen bunu başlatanlardan biriydin. Neden beni seçtiğini hiçbir zaman anlamadım. Geceleri yatarken bende neyin yanlış

olduğunu bulmaya çalışıyordum. Böylece kendimi değiştirebilirdim. Kendimde nefret edilecek bir sürü şey buldum. Her şeyi denedim ama hiçbir zaman yeterli değildi. Pes etmem bile yetmedi. Görülmemek, duyulmamak, fark edilmemek için her şeyi denedim ancak bunlar da hiçbir işe yaramadı.”

Ida, Anna-Karin’e bakıyordu. Gözlerinde sadece bir saniyeliğine tereddüdün işaretleri görüldü. “Evet, yaramadı,” dedi yavaşça. Sanki söylediği her kelimeyi Anna-Karin’in iyice duymasını istiyordu. “Yaraması için intihar etmelisin.”

Bu cümleyle beraber Anna-Karin’in içinde büyüyen karanlık dalga tüm ruhunu kapladı. Anna-Karin dalganın onu ıslatmasına izin verdi. Ida’nın üzerine doğru atıldı. Ondan ağırdı ve adrenalin onu güçlendiriyordu. Ida yere düşerek Anna-Karin’in altında kaldı. Anna-Karin, Ida’nın omuzlarını kar yığınının içine doğru bastırarak ata biner gibi üzerine çıktı. Ida çırpınarak Anna-Karin’den kurtulmaya çalıştı ama bu hiçbir işe yaramadı.

“Bırak beni! Nefes alamıyorum!”

Sanki güç Anna-Karin’in içinde yaşayan bir varlık gibiydi. Yalnızca bu anı bekleyen bir varlık. *Git buradan, şehri terket ve bir daha da buraya gelme.*

Ida’nın göz bebekleri genişledi. Anna-Karin, Ida’nın kendini nasıl da zorladığını görebiliyordu. Ida’nın yüzü gittikçe kızarıyordu. *Git buradan...*

Anna-Karin ve Ida arasında görünmez bir duvar vardı. Anna-Karin diğerleri ile yaptığı büyü denemelerindeki gibi hissetti. Ida direniyordu. Anna-Karin ise Ida’yı omuzlarından bastırdıkça bastırıyor, gücünün arkasındaki tüm irade ve konsantrasyonunu aralarındaki duvarı yıkmak için kullanıyordu. Anna-Karin duvarı ittiriyor, duvar sarsılıyor ancak yıkılmıyordu. Anna-Karin daha fazla dayanamayacağını anladı. Üzerine büyük bir yorgunluk çöktü. Anna-Karin yana düştü. Ida ayakları üzerinde doğrulmaya çalışırken yalpalıyordu ama gözlerinden zafer ışığı yayılıyordu. Anna-Karin, Ida’nın tuzağına düştüğünü anladı. Ida’nın onu tahrik etmesine izin vermişti.

“Artık senden korkmuyorum,” dedi Ida. “Kitap bana ne yapacağımı öğretti. Kitap benim tarafımda.”

Ida yalpalayarak kayaklarına yaklaştı ve onları ayağına geçirdi. Anna-Karin tek kelime etmiyordu. “Sen kendi tavsiyenin peşinden gitmelisin,” dedi Ida. “Artık pes etmen gerek. Okul esas yarın başlıyor. Yarın olduğuunda her şey *tam olması gerektiği gibi* olacak.”

Ida kayarak uzaklaştı. Anna-Karin gözlerini kapattı. Eğer burada kalıp yeteri kadar uzanırsa donarak ölebilirdi.  l m n n hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyordu.

“Daha fazla dayanamayacağım,” diye fısıldadı Anna-Karin. “Daha fazla dayanamayacağım.”

Numara 17. Numara 19. *Ne yapıyorum ben*, diye düşündü Minu, Uggelbo Sokağı boyunca yürürken. Numara 21. 23.

Sarı ışık yayan sokak lambaları, kar makinesinin üzerinden yeni geçtiği sokağı aydınlatıyorlardı. Donmuş kar üzerindeki köpek çişleri sarı sarı noktalar oluşturmuşlardı. 25, 27 ve 29 numarayı geride bıraktı.

Bu, belki Vanessa'nın veya Linnéa'nın yapacağı bir şeydi. 31 ve 33. Kesinlikle Minu Falk Karimi'nin değil.

35 numarada durdu ve 37 numaralı eve baktığında başı döndü. Max'ın penceresinden ışık geldiğini gördü. Hâlâ eve geri dönebilirdi. Hâlâ vazgeçebilirdi. Ama eğer şimdi giderse işte o zaman asla ortaya çıkaramayacaktı.

Max'm kapısına doğru son adımını attı ve kapı zilini çalmak için elini uzattı. Evin içinden sesler geldiğinin duyduğunda durdu. İçerideki sesler radyodan mı yoksa televizyondan mı geliyordu? Yoksa Max'ın arkadaşı onu ziyarete mi gelmişti? *Bir kadın?*

Max'ın özel bir hayatı olabileceğini düşünmemiştii bile. Minu'ya göre Max okulda olmadığı zamanlarda bir çeşit boşlukta duruyor, hiçbir şey yapmıyordu. Ya arkadaşları akşam yemeğine gelmişlerse. Ne düşünürlerdi? Max'ın, öğrencilerinden istifade eden bir pedofil olduğunu mu? Yoksa Minu'nun kendinden yaşça büyük erkeklere seks hizmeti sağlayan bir kız olduğunu mu?

Belki de Max'ın arkadaşları onun liseye henüz başlayan bir kızla birlikte olmasını tamamen normal karşılardı. Böylece Max, Minu'yla birlikteliği yüzünden arkadaşları önünde utanmazdı.

“Nasıl tanıştınız?” Bu, ikinci derece denklem fanatığı olan Minu için harika bir soruydu ve Minu hayal etmeye başladı. Aniden her şeyin aslında ne kadar da berbat olabileceği geldi gözlerinin önüne.

Max'ın kardeşleri var mıydı? Peki ya anne babası? Akrabalarla tanışılan o mükemmel anlar. Artık yetişkinler konuşurken o da çocuk masasında otururdu. Kendi anne babasının ne diyebileceğini aklına bile getirmek istemiyordu. Babası Minu'nun çocukluğunda çok fazla çalıştığı için onda istemeden bir tür baba eksikliği sendromuna sebep olup olmadığını merak edecekti. Annesinin Max hakkında acımasız teşhisleri olacaktı ve Minu'yu, Çocuk ve Gençlik Problemleri Danışma Merkezi'nden yardım almaya zorlayacaktı.

İlişkilerini gizlemeyi deneseler bile bir şekilde mutlaka ortaya çıkacaktı. Söz konusu gizli gönül ilişkileri olduğunda Engelsfors'ta kimse'nin ağzında bakla ıslanmazdı. İlişkileri ortaya çıktığında okul Max'ı polise bildirecekti. Bir daha asla öğretmen olarak çalışamayacaktı.

Minu elini indirdi. Aniden Max ile olan ilişkisinin içinde yeni bir değişken eklendi. Bu değişkenin adı gerçeklikti. Minu, Max'ın en başından beri gördüğü bu değişkeni görmeye daha önce cesaret edememişti.

Yaşlandığın zaman aslında ne kadar da genç olduğunı anlayacaksın.

Max'ın koltuğunda otururken ve onu olgun olduğuna ikna etmeyi denerken aslında ne kadar da toy olduğunu ispatlamıştı.

İçeriden kesik kesik tuhaf sesler geliyordu ve Minu seslerin televizyondan geldiğini anladı. Adımlarını duyuyordu. Max içeride yürüyordu. Oturma odasından mutfığa geçiyordu. Mutfak musluğundan su sesi geliyordu. Borular takırdıyordu.

Buraya Max'ı, birlikte olmaları ve diğerlerinin düşüncelerini umursamamaları gerektiğine ikna etmeye gelmişti. Ama şimdi her şey gözlerinin önünde o kadar açıktı ki daha fazla göz yumamıyordu. Yapması gereken tek bir şey vardı. Ortaya çıkarması gereken bir şey vardı.

Kapı zilinin melodisi şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı. İçeriden boruların takırtısı duyuluyordu. Adımlar yaklaşıyordu. Minu olduğu yerde sabit bir şekilde duruyordu. Nefes almaya çalışırken kalbi sanki çılgın bir tekno müzik eşliğinde dans edercesine gümbürdüyordu.

Kilit gevşedi. Kapı açıldı. Max'ın arkasından ışık geliyordu. Üzerinde beyaz bir tişörtle siyah bir pantolon vardı. Saçları dağınıktı. Yorgun görünüyordu. Cildi solgundu. Gözlerinin altında koyu çukurlar oluşmuştu. Gerçi bu onu bir şekilde daha da yakışıklı yapıyordu. Keats veya Lord Byron gibi hüznü dolu genç bir şaire benziyordu. Bir mutfak havlusuna ellerini kuruluyordu.

"Merhaba," dedi Minu. "Seni böyle rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Minu..." diye başladı Max ama Minu sözünü kesti.

"Lütfen, yalnızca beni dinle. Söylediğini düşündüm. Ve haklı olduğumu biliyorum. Birlikte olamayız." Bu kelimeleri söylemek acı veriyordu. Beyninin mantıklı kısmının her şeyi açıkça görüyor olması acısını azaltmıyor, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bu, onu sevdiği gerçeğini değiştirmiyordu. Belki onu şimdi her zamankinden daha çok seviyordu. "Bir daha buraya gelmeyeceğim. Kimseye bizden bahsetmeyeceğim. Bunun için endişe duymana gerek yok. Bilmek istediğim tek bir şey var. O da..."

Minu sessizleşti. Soru aklında çok basit bir şekilde duruyordu ama şimdi onu sormak çok zor geliyordu. Minu, Max'ın havluya sarılı ellerine bakıyordu.

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi Max yavaşça. "Söylediğim şeyde ciddi olup olmadığımı mı? Ciddiydim. Seni seviyorum, Minu. Seni ilk gördüğümünden beri seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Minu ve bunu söylemek oldukça doğal geldi. "Ama sonunda anladım. Olmuyor. Ortaya çıkarmak istediğim şey yalnızca... Beni bekler miydin?"

Minu, Max'ın gözlerine bakamıyordu. "On sekiz yaşına girmeme bir yıldan biraz daha fazla zaman var. O zaman benim öğretmenim de olmayacaksın."

Minu başını kaldırıp Max'a baktı ve onun tereddüt ettiğini gördü. Bunu ondan istemenin fazla olduğunu biliyordu. O kadar zaman bekleyemezdi. "Eğer söz veremezsen bunu anlarım," diye mırıldandı.

Max uzun bir süre sessiz kaldı. "Bir yıl hiçbir şey," dedi Max. "Ne kadar beklemem gerekiyorsa beklerim." Elini uzatarak Minu'nun yanağına dokundu. Minu'nun neredeyse tüm mantığını silen yumuşacık bir dokunuş.

"Yalnızca bir gece," demek istedi Minu. Birlikte yalnızca bir gece neyi değiştirdi ki? Minu, Max'ın gözlerine baktığında bunu onun da en az kendisi kadar istediğini fark etti.

Max elini Minu'nun yanağından çekti.

"şimdi gitmek zorundayım," dedi Minu.

"En iyisi belki de bu," diye cevap verdi Max.

Minu arkasını dönerek 35, 33, 32, 29 numaraları geçti. Max'ın kapiyı kapattığını duydu. Adımlarını hızlandırdı. 27. 25. 23. 21. 19. 17. Minu durdu ve arkasını döndü. Sokakta değişen hiçbir şey görünmüyordu ama içinde her şey değişmişti.

• • •

Anna-Karin uyuyamıyordu. Yan yatarak odasının içine bakıyordu. Stor perdeler kapalı değildi ve penceresinden yıldışları görebiliyordu. Bu akşam sanki her zamankinden daha uzaktılar.

Yarın sabah başlıyor, diye düşündü Anna-Karin. *Yarın sabah okula gitmek ve büyü yapmayan Anna-Karin Nieminen olmak zorundayım. Herkesin nefret ettiği, en iyi ihtimalle hiç g r mediği Anna-Karin.*

Bu benim  z m olmalı, diye düşündü Anna-Karin. *Bu benim hayat-taki rolüm olmalı. Yoksa rol m  değiştirmeye kalktığımda işler neden bu kadar kötü gitsin ki?*

Tüm bu zaman boyunca içten içe yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Ancak buna değeceğini sanarak ona yapılan tüm uyarıları duymazdan gelmişti. Peki, bu ona ne kazandırmıştı sahidene? Daha mutlu değildi.

Anna-Karin gözlerini kapattı ama beyni hâlâ uyku modunda çalışan bir bilgisayar gibi işliyordu. Yeniden gözlerini açtı ama bu hiç de iyi olmadı.

Anna-Karin.

Lucia Günü'nde yaşadıklarında duyduğu sesti bu. Rebecka ve Elias'ın katiline ait olan sesti.

Hayat yaşamaya değer değil. Acı çekeceksin. Her gün acı çekeceksin.

Anna-Karin, içinde büyük bir rahatlama hissetti. Bedeni yataktan kalkarken bir şeyin iradesi altına girdiğini anladı. Ayakları üst kattaki koridora doğru ilerliyordu. Merdivenlerden aşağı bir basamak indi sonra bir basamak daha.

Mutfaka doğru yönlendirilmesine izin verdi. Direnmiyordu. Sesin söyledikleri doğruydı. Hayatın acıttığını bilen bir kişi varsa o da Anna-Karin'di. Terli sürtük. Pis şişko. Mankafa. Kendi annesinin onu umursaması için büyüye başvurmak zorunda kalan Anna-Karin. Rahatladığını hissediyordu şimdi. Daha fazla korkmasına gerek yoktu artık. Yakında bitecekti. Yakında hepsi bitecekti. Ses daha fazla bir şey söylemedi. Anna-Karin'in ikna edilmesine gerek olmadığını biliyordu.

Mutfakta zayıf bir sigara dumanı kokusu vardı. Duvar saatinin tik tak sesleriyle saniyeler geçiyordu. Ayakları mutfak döşemesinin üzerinde yürüyor, ocağın yanındaki bıçak setinin durduğu kutuya doğru ilerliyordu. İleri doğru uzanarak hızla en büyük bıçağı yakaladı. Elinin hiçbir şey hissetmemesine rağmen bir şeyi hızlıca kavradığını görmek garip hissettiriyordu. Eli sanki başka birine aitti.

Endişelenme. Hiç acı hissetmeyeceksin.

Eli geriye doğru burkuldu ve bıçak boynunu hedef aldı. Pencereden büyükbabasının evini gördü. Büyükbabası vardı. Büyükbabası onu seviyordu. Eğer büyükbabası onu seviyorsa demek ki tamamen değersiz olamazdı. Bunu hak etmiyordu. Kimse bunu hak etmiyordu. Anna-Karin aniden korktu. Bu korkunun tek bir anlamı olabilirdi. Yaşamak istiyordu. Ölmek istemiyordu.

Bıçak, Anna-Karin'i boynunun üzerindeki yumuşak deriye dokunuyordu. Anna-Karin karşı koymaya başladı. Bıçağı direkt boynuna saplamak isteyen iradeyi hissedebiliyordu. Bıçağın sertçe bastırıldığı boynunda atan nabzını hissedebiliyordu. Boyun derisi gerçekten çok

inceydi. Tek gereken bir kesik ve mutfağın her köşesine fışkıracak kan damlalarıydı. Sanki demirden bir el bileğini yakaladı. İradeye karşı savaşırken tüm vücudu geriliyordu. Ölüm ve hayat arasında çok ama çok ince bir sınır vardı şimdi.

Sen yalnızsın, Anna-Karin. Yalnız. Yaşamaya neden devam etmek istiyorsun? Sen çok daha iyisine layıksın. Ölümünden sonra belki de ikinci bir şansın olacak.

Ama artık dinlemiyordu. Büyükbabasını bırakamazdı. Şeytanlar'a karşı verdikleri mücadelede diğer Seçilmişler'i yüzüstü bırakamazdı. Artık zayıf değildi. Bir kurban değildi. Tüm okula hükmetmişti. Öldürdüklerine yüzünü gösterecek cesareti bile olmayan bu ödlekten kat kat daha güçlüydü.

Bırak!

Anna-Karin'in gücü tüm bedeninde âdeta kükredi ve bıçak çingırdayan bir sesle yere düştü. Anna-Karin korkudan biraz büzülerek parıltıyan bıçağa baktı. Ağır bir şekilde nefes alıyordu.

Çiftliğin dışından bilindik bir gıcırdama sesi duyuldu. Anna-Karin pencereye doğru yürüdü. Ahır kapısı kırmızıya boyalı duvarının üzerinde esneyen bir ağız gibi ardına dek açıldı. Anna-Karin bedenini henüz ele geçiren şeyin onu kızdırmaya çalıştığını düşündü.

Koridora çıktı. Ayaklarına kürk astarlı ayakkabılarını ve üzerine kışlık ceketini geçirdikten sonra kapıyı açtı. Dışarıda yaprak kımıldamıyordu. Büyükbabasının evindeki tüm pencereler kapalıydı.

Diğerlerini araması gerektiğini biliyordu. Bunu kendi başına yapması gerektiğini biliyordu. Bunun bir tuzak olabileceğini de biliyordu ki hatta öyleydi. Ama artık kaçmaktan ve korkmaktan yorulmuştu. Şu anda her şeyi başarabileceğini hissediyordu. Suçluyu dizlerinin üzerine çökmeye ve gerçeği söylemeye zorlamalıydı. Diğerlerini ondan sonra, tehlike etkisiz hâle getirdikten sonra arayabilirdi. O zaman belki Konsey'in gözünde suçu da hafıfleyebilirdi.

Ahırın girişinde durdu ve bilindik, güven veren kokuyu aldı. İnekle rin hareket ettiklerini duyabiliyordu.

“Buraya gel,” dedi Anna-Karin.

Bir inek hâlsizce möledi. Bir diğeri huysuzlanarak homurdanmaya başladı. Anna-Karin bir adım daha atarak tavandaki lambayı yaktı. Tek görebildiği, etraflarına büyük kahverengi gözleriyle bakan, ip gibi sıralanmış ineklerdi. Anna-Karin içeriye doğru yürümeye devam etti. Gıcırta öyle ani bir şekilde duyuldu ki Anna-Karin korku ve şaşkınlıktan bağırdı. Arkasını döndü. Ahır kapısı kapalıydı. Yaprak kımıldamayan bir gecenin ortasında sanki ani bir rüzgâr çıkabilecekmiş gibi.

Kapıya doğru ilerledi ve açmaya çalıştı. Kapı kilitliydi. Dışarıdan kilitlenmişti. İşte tam bu anda duman kokusunu hissetti.

“Hayır!” diye bağırdı. “Hayır! Bırak beni!”

İnekler mölüyor, ahırdaki bölmeleri içinde huzursuzca sağı solu tek-meliyorlardı. Onlar da kokuyu almışlardı. İnekler dumanın ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Duman havada her saniye daha da sıklaşan bir sis tabakası oluşturun-ken Anna-Karin ahırda etrafına bakıyordu. Çatırdama sesleri kükre-meye dönuştü. Ateşten gelen sesler.

Anna-Karin etrafına bakınarak kapıyı kırabilmek için kullanabileceği bir şey bulmayı denedi. Ateşin etrafa olması gerektiğinden çok daha hızlı yayıldığını fark etti. Ateş her yönden geliyordu. Dayanılmaz şekilde sıcak olmaya başladı.

“Anna-Karin!” Büyükbabası ahırın kapısını açtı ve yaşlı bacaklarının onu taşıyabileceği en hızlı şekilde acele etti. Anna-Karin’in yanına ulaştı ve onu kapıya doğru itti.

“Koş!” diye bağırdı büyükbabası.

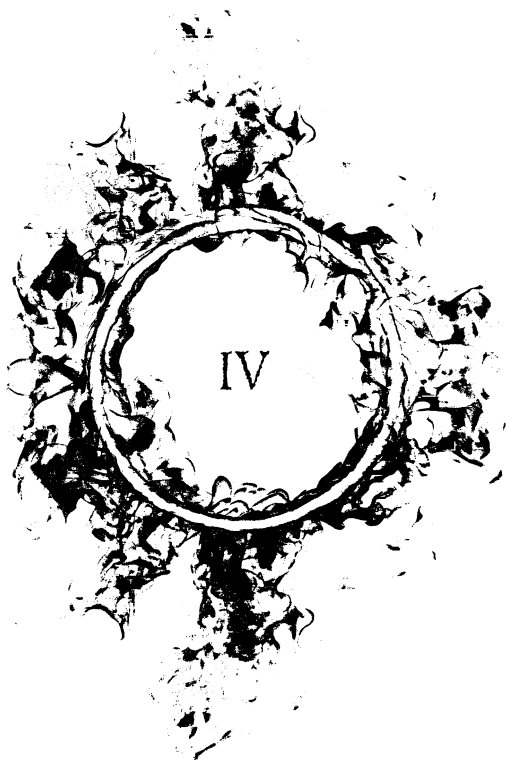
Ancak büyükbabasını bırakamıyordu. Büyükbabası aceleyle içinde ineklerin durduğu bölmeleri açtı. Bölmelerinden fırlayan inekler vahşi bir panik yarattılar. Bir kış gecesindeki umutsuz kaçışlarında birbirlerini ittiriyor, sıkıştırıyor ve yüksek sesle mölüyorlardı. İneklerden bazıları Anna-Karin’e çarptı ve Anna-Karin paldır küldür beton zeminin üzerine düştü. Etrafında panikle dönen ayaklar görüyordu. Her yerde sağa sola sallanan ağır vücutlar vardı. Anna-Karin başını kollarıyla korudu.

Ona yardım etmesi için büyükbabasını bile çağırıyordu. Büyükbabası iş görmekten yıpranmış güçlü elleriyle yanındaydı şimdi. Anna-Karin'i ayağa kaldırdı ve ona destek oldu.

Kapıdan yalnızca birkaç metre uzaktaydılar. Kurtuluşa sayılı adım vardı. Anna-Karin büyükbabasının başına isabet etmeden önce tavan-
dan düşmekte olan kirişi görmedi ve büyükbabası yere yığıldı.

“Büyükbaba!” Anna-Karin kendi acısını hissetmiyordu artık. Büyükbabasını dışarı çıkarmalıydı. Onu sürükleyerek dışarı taşıyordu. Aniden karın soğukluğunu hissetti ama Anna-Karin onu taşımaya hâlâ devam ediyordu. Onu ahırdan uzağa, gücünün son damlasına geldiği ana kadar taşıdı.

Ateş eski ahşap binayı kükreyerek yakıp yok ediyordu. Evin içinde bir yerlerden annesinin çığlıkları duyuluyordu. Ama Anna-Karin yalnızca büyükbabasına odaklanmıştı. Büyükbabası, sevgili büyükbabası Anna-Karin'e baktı. “Anna-Karin...” dedi tükenmiş bir sesle. “Yapmalıydım...” Ve sonra ağzından başka bir kelime çıkmadı.

Kristal Mağarası'nın gece mavisi tabelasının üzerinde gösterişli altın harflerle yazılmış yıldız ve yarım ay süsleri bulunuyordu.

Vanessa, Mona Ayışığı'nın dükkânının iş yapamayıp kapanacağını ummuştu. Kristal Mağarası'nın intihar eden dükkânların bulunduğu bir kilise bahçesini andıran alışveriş merkezi için yeni bir kurban olacağını düşünmüştü. Şimdi vitrin camından içeri baktığında sırada üç kişinin beklediğini görüyordu. Mona'nın üzerinde yine kot tulumu vardı. Mona ayakta durmuş, çok yaşlı bir büyükbabadan bir tomar kâğıt para alıyordu. Vanessa sakızını yere o kadar sert bir şekilde tükürdü ki sakız yerden sekti.

Neden Kristal Mağarası'na gelecek kadar aptaldı ki? Neden buraya gelmesi konusunda ikna olmuştu ki? Cevabı elbette biliyordu. Umutsuzdular.

Örüntüler Kitabı ektoplazmaya ihtiyaçları olduklarından bahsediyor ama buna nasıl ulaşacaklarını anlatmıyordu. Vanessa kitaptan nefret etmeye başlamıştı. Kitap onlara ihtiyaçları olan bilgiyi vermeyen, huy-suz ve cimri, yaşlı bir teyze gibi davranıyordu. Vanessa kendi kopyasını sağa sola fırlatmış ve ona eğer kendilerine Gustaf ve çift-gezeri hakkındaki gizemi çözmek için yardım etmezse her bir sayfasını koparacağı tehdidini savurmuştu. Örüntü Bulucusu'nda hiçbir şeyin ortaya çıktığı yoktu. Hâlâ yalnızca Ida *Örüntüler Kitabı*'nı okuyabiliyordu. Ama her cumartesi karşılaştıkları müdirenin önünde sanki kitap ona hiçbir şey göstermiyormuş gibi yapıyordu. Ida'nın kitabın içinde bulduklarını Nicolaus'un evinde tartışıyorlardı.

Kitap onlardan birbirlerinin enerjisini hissetme denemesi yapmalarını istediğinde Ida onlara bunun nasıl yapılacağını yaklaşık on beş dakikada anlatabilmişti. Kitap bu denemeyi ne için yaptıkları hakkında hiçbir açıklama vermemişti.

“Beni suçlamayın,” dedi Ida. “Burada ne yazıyorsa onu söylüyorum.”

Minu onları sakinleştirmeye çalışıyor, *Örüntüler Kitabı*’nın onların ihtiyaçlarını bildiğini söylüyordu. Bu denemeyi yapmalarının mutlaka çok önemli bir nedeni olmalıydı.

Yaşlı, huysuz teyzeye inanmaktan ve ne kadar anlamsız görünürse görünsün tavsiye ettiği denemeleri yapmaktan başka bir seçenekleri yoktu. Her seferinde içlerinden biri Nicolaus’un oturma odasındaki bir sandalyenin üzerinde gözleri bağlı bir şekilde oturuyor ve odanın içindeki diğerlerini bulmaya konsantre oluyordu.

Sandalyeye ilk oturan Minu kimseyi hissedemedi. Gözündeki bağı çıkardığında o kadar bitkin görünüyordu ki bir viraneyi andırıyordu.

“Yorgun savaştı,” derdi Vanessa’nın annesi eğer burada olup Minu’yu bu hâlde görseydi. Annesini düşününce Vanessa’nın içini bir hüznün kapladı.

Ida ilk oturuşta mükemmel bir performans gösterdi ve göğsünü kabartarak başarısının tadını çıkardı. Büyük ihtimalle kendini coşkulu bir şekilde alkışlayıp mutluluk dansı yapmak istemişti.

Deneme, Linnéa için de güzel gitmişti. Sandalyeye oturma sırası Vanessa’ya geldiğinde beklediğinden çok daha fazla gerildi. Muhtemelen Nicolaus’un eski kıyafet gibi kokan havlularından biri olan yumuşak göz bağı gözüne sıkıca bağlanmıştı. Hiçbir şey göremezken herkesin ona baktığını bilmek hiç hoş değildi. Duyuları onu her seferinde yanıltıyordu. Bir saniye birinin kıkırdadığını duyuyor diğer saniye etraf çok sessiz olduğu için herkesin odayı terk ettiğini düşünüyordu. Nicolaus onu rahatlaması için cesaretlendirdiğinde her şey yoluna girmeye başladı. İlk kez o zaman diğerlerini *hissetti*. Önceleri algısı çok zayıftı ancak sonra kendine güvendikçe daha da kuvvetli hissetmeye başladı. Sonunda artık hiç şüphesi kalmamıştı. Odada duranların kim olduğunu doğru bildi.

Vanessa bunu nasıl yaptığını asla açıklayamazdı. Diğer Seçilmişler'i sanki daha önce hiç bilmediği bir duyu ile algılıyordu. Koku, tat alma, işitme, dokunma ve görme duyusu değildi bu. Tamamen başka bir şeydi.

Kitap onlara bir çeşit Saklambaç Büyüsü de öğretmişti. Ida'nın de-yimiyle Gidip Gelme Büyüsü. Bir Seçilmiş, Nicolaus'un oturma oda-sında dururken diğerleri mutfağa gidiyor, kapıyı kapatarak masasının etrafında oturuyorlardı. Sonra Nicolaus'un dairesinin kurşun kalemle çizilmiş bir taslağını masanın üzerine koyuyorlardı.

Saklambaç Büyüsü denemesini yapacak kişi, Ida'nın gümüş kolyesini alarak onu taslağın üzerinde bir sarkaç gibi sallandırıyordu. Büyüyü ilk deneyen Vanessa'ydı. Linnéa oturma odasında otururken Vanessa Ida'nın kolyesini aldı. Önce dikkat çekici bir şey olmadan yalnızca kol-yenin içindeki küçük kalp sallandı. Ama sonra Vanessa sarkacı taslağın üzerinde bir ileri bir geri hareket ettirip Linnéa'ya konsantre oldukça takı belli bir nokta üzerinde saat yönünde çok hızlı bir şekilde sallan-maya başladı.

"Linnéa koltuk sehpasının solunda duruyor," dedi Vanessa.

Nicolaus kapıyı açtı, oturma odasından içeri baktı ve Vanessa'nın haklı olduğunu bildirdi. Vanessa tüm "gidip gelme" deneyimlerinde başarılı değildi ama Linnéa her seferinde bulmayı başarıyordu.

Elbette tüm bu denemeler onlar için ilk başlarda zor oldu ama son-radan daha kısa bir zamanda acemiliklerini üzerlerinden attılar. Kitap onlara tekrar tekrar deneme yapmalarından başka bir şey söylemiyordu. Minu'nun kitabın hem alıcı hem de gönderici olduğu ve gösterdik-lerine muhakkak çok önem vermeleri gerektiği hakkında yaptığı ko-nuşması her geçen hafta önemsizleşiyor, inandırıcılığını kaybediyordu. Ama şimdi, iki ay sonrasında bu gönderici sonunda frekans değiştiri-miştii. Sonunda Gustaf ve çift-gezeri hakkındaki gerçeği bulmalarına yardım edecek bir şey ortaya çıkarmışlardı.

Vanessa, Kristal Mağarası'nın kapısını açtığında bir çan çınladı. Tın-gırdayan arp tellerinin, su dalgasının ve kuş civıltılarının sesi. Sanki biri arpın tellerini değil de Vanessa'nın sinirlerini titretiyordu.

Kazayla. Kafe Monik'in sahibi Monika ile çarpıştı. Monika o kadar geniş gülümsüyordu ki neredeyse gözleri yanaklarıyla bir olacaktı. Bu, Vanessa'nın Monika'yı gülerken gördüğü muhtemelen ilk seferdi. Kucağında büyük, hışırdayan bir plastik torba vardı. Kristal Mağarası yazan torbanın üzerindeki yazı stili dükkânın tabelasının üzerindekiyle aynıydı.

"Vanessa! Seni burada görmek ne kadar güzel!" dedi Monika ve gizemli bir fısıltıyla ekledi. "Muhteşem değil mi?"

Vanessa'nın, Monika'nın Mona Ayışığı'ndan bahsettini anlaması için bir saniye geçmesi gerekti. "Hı hı, gerçekten," diye cevap verdi. " ok ama çok iyi."

"İyi şanslar," dedi Monika ve d kk ndan ayrılmadan önce hafifçe Vanessa'nın koluna dokundu.

Yeni şeylerle dolu olan raflar Vanessa'nın dikkatini çekti. En bariz görünen, içinde neşeli oyunlarının ortasında kaskatı kalmış yunusların olduğu kristal bir  eşme  iftiydi. Kırmızı perdenin yanında duran bakır ejderha artık orada değildi. İşler *baya* iyi gidiyor gibi görünüyordu.

Vanessa, Mona ile yalnız kalacağı bir anı bekliyordu. Porselen meleklerin olduğu rafın önünde duruyor, parmağı ile en büyük meleğin üzerine yapıştırılmış fiyat etiketine dokunuyordu. Linn a'nın hoşuna giden şu melek.

Son müşteri dükkânı terk ettiğinde  an yine  ıngırdadı. Vanessa yukarı baktı. Mona masanın arkasında duruyor ve sigara içiyordu. "Buraya bir rüya avcısı kolyesi almaya geldiğini sanmıyorum," dedi Mona.

"Demek  yle. Peki neden?"

"Böyle s s eşyaları bir cadının hayatta ilgisini çekmez," dedi Mona.

Vanessa'nın geçirdiği şok, yüzünden okunuyor olmalıydı ki Mona otuz iki dişi de görünecek şekilde büyük bir tatmin duygusuyla sırttı. Kapıya doğru yürüdü. Kilidi çevirip kapalı yazısını dükkânın dışına doğru çevirdi.

"Benim cadı olduğumu nereden bildin?" dedi Vanessa.

“Avuçlarında gördüm. Bunu görebilmek için aslında ogham işaretine ihtiyacım yoktu. O torbayı burnu büyük ve arsız küçük kızların önünde çıkarmak çok eğlenceli oluyor.”

“Peki bunu neden falıma bakarken söylemedin?”

“O zaman sen kendin bunu bilmiyordun da ondan. Sana bundan bahsetmek benim vazifem değildi. O rol çoktan alınmış.”

“Eğer sen benim bir cadı olduğumu görüyorsan, bu senin de bir...”

“Ne kadar aptalca bir soru,” diye araya girdi Mona. “Elbette öyleyim.”

Vanessa, Kristal Mağarası’nı diğerlerine tavsiye etmenin ne kadar da büyük bir kumar olduğunu fark ediyordu şimdi. Mona’nın kristalleri parlatan, tamamen sıradan bir kocakarı olduğunu düşünmüştü. Kafası karışık ama zararsız. Mona’nın ona baktığı son faldan yola çıkarak böyle ummuştu en azından. Eğer Mona sıradan bir kocakarı değil de çok daha fazlasıysa Wille’ye hoşça kal, ölüme merhaba diyeceği de doğru muydu?

Vanessa bakışlarıyla Mona’nın nabzını yokluyor, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Eğer Mona bir cadıysa ne türden bir cadıydı?

Müdire bunu biliyor muydu? Konsey’e bildirmiş miydi?

Vanessa dükkânda etrafını inceledi. Kristal çeşmelere baktı ve Monika’nın gülümsemesini düşündü. Hiçbir zaman gülümsemeyen Monika’nın. Kırmızı perdeye göz attı. Orada durmuş, kelekli kot tulumu içinde sigarasını tütüren Mona Ayışığı’na baktı. Aniden aklındaki yapbozun tüm parçaları bir araya geldi.

“Onları kandırıyorsun,” dedi Vanessa.

Mona tek kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi.

“Bana fal bakmayı denediğinde bir çeşit hokus pokusla beni klişelerine inandırdın. Bir şey olduğunu hissediyordum ama... karşı koydum. İşte o zaman sinirlendin değil mi? Ve ciddi anlamda falıma bakmaya başladın.”

“Seni görür görmez sinirlendim,” dedi Mona. “Kehanetlerimi duymanın seni çok da mutlu etmediğini hatırlıyorum.” Vanessa’ya yaklaştı

ve büyük bir sigara dumanı bulutunu tam yüzüne üfledi. “Sen insanların gerçekleri duymak isteyeceklerini mi sanıyorsun?” dedi Mona. “Buradan çıktıklarında kendilerini mutlu hissetmek istiyorlar. Geleceklerine inanmak istiyorlar. Lanet olası bir şekilde geleceklerini bu delikte bulacaklarına inanıyorlar.”

“Yani  imdi sen onlara bir çeşit iyilik yapıyorsun öyle mi?” dedi Vanessa alaycı bir şekilde.

“Tabii ki de hayır,” diye azarladı Mona. “Bu bir i . Mutlu müşteri her zaman geri gelir. Ben kimseye zarar vermiyorum.”

Vanessa, müdirenin Konsey hakkındaki dırdırlarını mumla arıyordu.
Konsey’in onayı olmadan büyü yapmamalısınız.

Büyü dünyası dışındaki dünyanın yasalarını  i nemek için büyü yapmamalısınız.

Büyü dünyası dışındaki topluma cadı olduğunuzu belli etmeyin.

“Konsey’in senin bu yaptığına ne diyeceğini, bunu onaylayıp onaylamayacaklarını çok merak ediyorum,” dedi Vanessa. “Sen insanları kandırıyorsun. Ve bu alışveriş merkezi inşa edildiğinden beri var olan ilk başarılı d kk na sahipsin. Bu da seni ele vermeye yeter.”

Mona tam sigarasından bir nefes alacaktı ki eli ağzına dokunacakken durdu. “Sen neyin pe indesin?”

“Seni anlayıp anlamadığımı ve bir anla ma yapıp yapamayacağımızı merak ediyorum,” diye cevap verdi Vanessa. “Eğer sen benim aktivitele-
rim hakkında sessizli ini korursan ben de senin aktivitelerin hakkında sessizli imi korurum.”

Mona gözlerini Vanessa’ya dikerek tehdidinin ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Vanessa da gözlerini dikmi  Mona’ya bakıyor, bir an olsun gözünü kırpmıyordu. Mona, eğer Vanessa bakışlarını kaçıracak olursa ona asla saygı göstermeyecek tiplerdendi. Sonunda Mona homurdandı ama Vanessa onun turkuaz göz kapaklarının altında bir ho nutluk ifadesi hissetti.

“Sen az arsız değilsin. Mona Ayı ı ı bir kalle  değildir. Sözünden d nmeyece ine söz verir. Ancak kimse ona komutanlık edip onu yöne-

temez. Unut bunu.”

“Söz veriyorum,” dedi Vanessa. Tereddüt ediyordu. “Yalnızca bir şeyden emin olmam lazım. Dükkânın içinde değil de depoda sakladığın şeyler var mı?”

Mona yeni bir sigara yaktı ve kocaman gülümsedi. “Neyin peşindeysen uğraştırma beni, açıkça hemen söyle.”

“Ektoplazma,” dedi Vanessa.

Mona sırtıttı ve perdenin arkasında kaybolmadan önce başını salladı.

Vanessa, Mona’yı beklerken Minu’ya mesaj attı. “Ektoplazma hazır,” diye yazıyordu.

Şimdi yalnızca Anna-Karin’in problemleri kalmıştı.

Perdenin öte tarafından Mona’nın bileziklerinin şingirtisi duyuluyordu. Yeniden dışarı çıktığında elinde kahverengi cam bir kavanoz buluyordu. Kavanozun içi açık renkte bir kremle doluydu. Mona kavanozu Vanessa’ya uzattı. Kavanoz sıcaktı. Vanessa kavanozun kapağını yana çevirdi. Yarı yumuşak, yarı katı bir beze gibi görünen ektoplazma neredeyse hiç hareket etmiyordu. Kokusu sanki sağır edici bir sessizliğe tekabül ediyordu.

“Bu nedir gerçekten?” diye sordu Vanessa.

“Andemateria,” diye cevap verdi Mona.

“Bana hiçbir şey ifade etmedi. İnsan bunu nereden buluyor?”

“Eğer bir ölü, bir cadının vücudu aracılığıyla konuşursa o cadıdan andemateria salgılanıyor.”

Vanessa Ida’nın şenlik yerinde havada dalgalandığı gün ağzının kenarından akan sümüğümsü beyaz sıvıyı hatırladı. Kavanozun kapağını gıcırdatarak kapattı ve iyice sıktı. Kavanozun içindeki sıcak şey titreşiyordu.

“İlk ritüel karşısında korkak bir tavuk gibi olduğunu düşünüyorum,” dedi Mona.

“İlk ritüelim olduğunu kim söyledi?”

Mona cevap bile vermiyordu ve sinir eden o küçük kıkırdamasına başlayacak gibi oldu. Yeni bir sigara yaktı. Art arda sigara içme yarış-

ması olsa birinci olurdu. Vanessa kavanoza bir kez daha baktı. Mona'ya soru sormamaya çalışıyordu ama sorularına aradığı cevapları verebilecek başka biri de yoktu.

“Bunu damla damla akıtarak mı kullanacağım?”

“Ne yapacağına bağlı.” Bir süre duraksadı. “Bak!” diye genel bir bilgi vermeye çalıştı sonra. “Zayıf bir büyü yapıyorsan halkaları çizmek için tebeşir veya kurşun kalem kullanabilirsin. Eğer daire şeklindeki bir odadaysan duvarları dış halka olarak kullanabilirsin. Ama dışarıdaki halka enerjiyi en iyi bağlayan halkadır. Eğer tebeşir ile çizilmiş bir halka ile güçlü bir büyü yapmayı deniyorsan öyleyse *puff* olabilir.”

“*Puff?*”

“Küçük tatlı başın tarihe karışabilir diyorum.”

Vanessa, Kristal Mağarası var olduğu için çok mutlu oldu. Aslında eğer ekto plazma bulamazlarsa başka bir şey deneyebileceklerini tartışmışlardı.

“Ne kadar istiyorsun?” dedi Vanessa.

“Beş bin.”

“Beş *bin* mi? Vanessa'nın çantasında tam tamına o kadar para vardı.

Hiç şansım yok, diye düşündü. Görülemeyen şeyleri görebilen biri ile alışveriş etmek hiç de kolay değildi.

“Öğrenci indirimi falan alabileceğini mi zannettin? Tüm bu ekto plazma öyle bir oturuşta olmuyor... Tüm kavanozu doldurmak büyük zaman alıyor.”

“Ama beş bin? Ciddi misin?” diye araya girdi Vanessa tükürükten iyi mahsül almak için gösterilmesi gereken gayretin tasvirini duymak için.

“İlla birini suçlayacaksan Konsey'i suçla,” dedi Mona. “Tüm resmî ekto plazma ticaretini onlar kontrol ediyor. Bazı ekstra riskler alıyoruz. Erkek arkadaşının yaptığı işten biliyorsundur ne tür risklerden bahsettiğimi. Sen onu sepetledin mi bu arada?”

Vanessa cevap vermiyordu. Parayı çantasının dibinden eşeleyerek çıkardı. Kırışmışlardı. Nicolaus onları yatağın içine saklamıştı.

Vanessa hayatı boyunca bu kadar çok parayı bir arada görmemişti. Mona, Vanessa'nın kendisine uzattığı parayı gözünü kırpmadan aldı. Bunun onun için sıradan bir meblağ olduğu çok açıktı. Mona ektoplazmayı hisırtılı torbalardan birinin içine koydu ve masanın üzerinden Vanessa'ya uzattı. "Teşekkür ederiz ve yine bekleriz," dedi Mona. "Buraya daha sık gelip alışveriş etmelisiniz çünkü depoda daha neler var neler. Tüm zamanların en büyük boyutlar arası savaşları olunca tabii sınırlar karışıyor. Bu da bizim işimize yarıyor."

"Şeytanlar'la ortak çalışma hâlinde olanlara da satıyor musun?" dedi Vanessa.

Mona kocaman gülümsedi ve burun deliklerinden dışarı büyük bir sigara dumanı bulutu yayıldı. Mona'nın bu hâli mağarasından çıkan yaşlı bir ejderhayı andırıyordu.

"Özür dilerim, unuttum," dedi Vanessa aşağılayıcı bir şekilde. "Senin için önemli olan tek şey yaptığın satışlar! Müşterinin iyisi kötüsü olmaz değil mi?"

"Bakıyorum da görüldüğün kadar sarışın değilsin," dedi Mona sırtarak.

Vanessa poşeti çantasının içine koydu ve tek kelime etmeden kapıya doğru yürüdü.

"*nGéadal hâlâ* üzerinde asılı. Bunu unutma," diye bağırdı Mona Vanessa'nın arkasından.

Vanessa Mona'nın ne demek istediğini ilk alışveriş merkezinden çıktığında anladı. Onların birden fazla olduklarını biliyordu. Vanessa, Mona'nın bunu bildiğine hiç şaşırmadı.

"Nessa!"

Bu üç aydır duymadığı bir sestti. Vanessa arkasını döndüğünde Kristal Mağarası'nın dışında duran annesini gördü.

"Merhaba," dedi annesi.

Saçlarının rengini bir ton açmıştı. Üzerinde Vanessa'nın daha önce görmediği bir ceket vardı. Bunlar annesinin Vanessa'sız devam eden hayatının küçük işaretleriydi.

“Merhaba,” diye cevap verdi Vanessa.

Aralarında sessizlik hâkimdi. Söyleyecek binlerce şey, susacak binlerce neden vardı.

“Gitmek zorundayım,” dedi Vanessa.

Annesi aralarında yüzeysel bir ilişki olan iki tanıdığın şehirde karşılaştığında yaptıkları gibi tamam anlamında başını sallayıp, “Görüşürüz,” dedi. Annesi Kristal Mağarası’nın kapısını açtı ve bir duman bulutu içinde gözden kayboldu.

Vanessa annesinin arkasından bakıyordu. Ne ummuştı ki sahiden?

Seni seviyorum.

Özür dilerim.

Eve dön.

Anna-Karin arkasında bir kahkahanın yankılandığını duydu ve okul kütüphanesine giden koridorda aniden durdu. Kız çetesi yanından geçip giderken bakışlarını yerde kilitledi. Geri gelen eski bir alışkanlıktı bu yalnızca. Gerçi ona gülmedikleri çok açıktı. Bugünlerde kimse ona gülmüyordu.

Yangından sonraki ilk hafta Anna-Karin okula gitmeyi reddetmişti. Çiftliği bile terk etmek istememişti. Günlerini televizyon karşısında geçiriyordu.

“Büyükbabana onu umursadığını göstermen için hastanede bir ke-recik ziyaret etmen yeter ama hiç oralı görünmüyorsun,” diye sinirle söylendi annesi.

Annesinin ruh hâlinde artık ani değişiklikler yaşanmıyordu. Eski huysuz hâline geri dönmüştü.

Pazar günü kapının zili çalındı. Alçılı ayağı yukarıda, cips kâsesi dizinin üzerinde olan Anna-Karin’in kapıyı açmaya hiç niyeti yoktu ama dışarıdaki her kimse ısrarla zile basmaya devam ediyordu. Davet-siz misafir, sonunda kendi kendini içeri davet etti ve kilitli olmayan kapıyı açıp içeri girdi. Adriana Lopez’in şık görünümü yanında, salon zevksiz ve sönük kalıyordu. Anna-Karin annesi evde olmadığı için mutluydu.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Adriana ve Anna-Karin’in büyükbabasının tekli koltuğuna oturdu.

Anna-Karin sessizliğini korudu. Müdürenin sorularına cevap vermeyi reddediyordu. O gece ne olduğundan bahsetmemeye karar vermişti. Ne kadar düşüncesiz ve korkakça davrandığını anlatamazdı. Kazanın bir kaza olmadığından bahsedemezdi. Neredeyse büyükbabasının ölümüne sebep olduğunu söyleyemezdi. Annesine göre büyükbabası asla eskisi gibi olmayacaktı.

Sonunda müdire, Anna-Karin'in sessizliğinden yoruldu; ayağa kalktı ertesi gün onu okulda görmeyi umduğunu söyledi.

Anna-Karin ilk kez müdire evden ayrılmak üzere kapıya doğru giderken konuştu. "Güçlerimi kullanmayı bırakmıştım. Ve onları tekrar asla kullanmayacağım. Hiçbir zaman, asla. Bunu diğerlerine ve Konsey'e söyleyebilirsin. Sizlerden de ayrılıyorum. Herkes için en iyisi bu."

"Sen bir Seçilmiş'sin."

Anna-Karin cevap vermiyordu.

Noel tatilinden sonra okula geldiği ilk sefer koltuk değnekleriyle uzun bir süre okulun giriş kapısında bekledi. Okula girip girmemekte tereddüt ediyordu. Ondan her zamankinden fazla mı nefret edeceklerdi? Bu terli sürtüğün, kokuşmuş mankafanın onları tüm bu zaman boyunca kandırdığını öğrenecekler miydi?

Julia ve Felicia, Ida ile birlikte yürüyerek ona doğru yaklaşıyorlardı. Felicia ve Julia, Anna-Karin'in olduğu yöne bakmıyorlardı bile. Onu görmezden geldikleri için değildi bu. Ona hava atıyormuş gibi davranmıyorlardı. Anna-Karin *hava* gibiydi. En ufak bir tanınma izi yoktu. Ama Ida, Anna-Karin'i görüyordu. Birkaç saniye boyunca bakışlarının onun üzerinde kalmasına izin verdi ve sonra Felicia'nın söylediği bir şeye gülüyor numarası yaptı. Sarı saçlar ve uçucu parfümlerden oluşan bir bulut içinde gözden kayboldular.

Bunun üzerinden iki ay geçti ve Anna-Karin Engelsfors Lisesi'nin hayaleti olma statüsünü hâlâ koruyordu. Onun hakkındaki bütün hatıralar silinmiş gibiydi. Hem iyi hem de kötü hatıralar. Öğretmenler bile bazen unutuyorlardı onu. Yukarı kalkmış elini görmüyorlardı. Yoklama

listesinde onun ismine geldiklerinde sanki bilmedikleri bir isimmiş gibi birkaç saniye tereddüt ediyor, sonra ismini okuyorlardı.

Anna-Karin şimdi hızlı adımlarla kütüphaneye yürüyor ve etrafına bakınıyordu. Hayalet kız, “Merhaba,” diye mırıldandığında kütüphaneci onu görmedi bile. Her zaman oturduğu köşe koltuğuna doğru yürüdü. Pek çokları bir rafın arkasında gizli olan bu koltuğun varlığından haberdar bile değildi. Fizik kitabını eline alarak bu iplikleri sökülmiş siyah koltuğun içine gömüldü.

Son aylarda her dakikasını düşünmekten kaçınmak için fizik çalışarak geçiriyordu.

“Merhaba,” dediğini duydu Linnéa’nın.

Anna-Karin kafasını kaldırmak yerine başını öne eğiyor, yüzünü saçlarının arkasına saklıyordu. Onlarla konuşmak istemediğini çoktan söylemişti. Belki de yüz kez.

“Benimle konuşana kadar burada bekleyeceğim,” dedi Linnéa.

Öyleyse daha çok beklersin, diye düşündü Anna-Karin. *Ben dokuz yıldır bunun antrenmanını yapıyorum.*

“Ne yapıyorsun? Böyle davranamazsın. Sana ihtiyacımız var. Senin de bize ihtiyacın olduğuna inanıyorum.”

Anna-Karin inatla sessizliğini koruyordu ama şaşırmıştı. Bu sözleri duymayı hiç beklemiyordu. Tüm dünya onun sınırlarını bozmak için yaratılmış gibi gergin olan Linnéa onu umursuyormuşa benziyordu.

“Tamam,” diye iç geçirdi Linnéa. “Ama bir şey oldu... İyi bir şey...”

Anna-Karin, “Ne?” diye mırıldandı gönülsüzce.

Linnéa öne eğildi ve sesini alçalttı. “Kitap, Gustaf’ın ne işler karıştırdığını anlayabilmemize yardımcı olabilecek bir hakikat serumunun nasıl hazırlanacağını gösteriyor. Şurubu hazırladıktan sonra ona gerçeği söylettirebiliriz. Ama serumu hazırlayabilmemiz için bir ritüel gerçekleştirmek zorundayız. Bu, bizim yaptığımız büyülerden çok daha ağır bir büyü. Bu büyü yapılırken senin de bizlerle olman çok önemli. Ritüeli gerçekleştirmede büyük bir rolün bulunuyor. Her şey sana ve bana bağlı. Toprak ve su.”

Anna-Karin, Linnéa'nın niyetini anladığını düşündü. Linnéa kesin bir şey isteyecekti. Bu sebeple de onu umursuyormuş gibi davranıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi Anna-Karin. "Bunu bensiz yapmalısınız."

"Anna-Karin..."

"Nefesini boşuna harcama. Git buradan."

Linnéa çantasını karıştırmaya başladı. "Bize yardım etmeden olmaz," dedi Linnéa ve çantasından çakmak, iğne ve deney tüpü çıkardı. Anna-Karin koltukta arkasına yaslandı. Linnéa çakmağı yakıp iğneyi ateşe tuttu. Çakmağı çantasına geri koydu ve sonra bir peçete çıkardı. "Eğer bizimle olmak istemiyorsan öyleyse kanına ihtiyacımız var. Kitap, eğer sen bizimle olmaz ve halkaları çizmezsen ritüelin daha riskli olacağını söylüyor ama güç işaretinin içinde bulunacak kanın benim enerjiyi kontrol etmemi *bi-riz* daha kolaylaştıracak. Biraz kelimesini vurguluyorum dikkat edersen."

Anna-Karin, Linnéa'nın dediklerinin yarısını anlamıyordu. Diğerleri tüm bu zaman boyunca çok şey öğrenmiş olmalıydılar.

"Yalnızca birkaç damlaya ihtiyacım var," dedi Linnéa.

"Tamam," dedi Anna-Karin. "Sadece bu. Sonra gidiyorsun." Sol elini öne doğru uzattı. Linnéa iğnenin ucunu Anna-Karin'in işaret parmağına batırdığında canı hiç acımadı. Ama Linnéa, Anna-Karin'in parmak ucunu sıkıp kan damlalarının deney tüpünün içine düşmelerine izin verirken Anna-Karin parmağından başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Linnéa, Anna-Karin'in parmak ucunu sıktıkça daha fazla kan damlası geliyordu.

Linnéa sonunda Anna-Karin'in parmağını kuruladı. İğneyi ve kanlı peçeteyi çöp kutusuna attı ve kapağını kapatarak deney tüpünü çantasına koydu.

"Kaza yüzünden kendini kötü hissettiğini anlıyorum" dedi Linnéa ve Anna-Karin'e bir yara bandı uzattı. "Ama yalnızca kendini düşünemezsin."

"Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Bunun nasıl olduğu hakkında bildiğim tek bir şey var zaten. O da zor olduğu," dedi Linnéa sesinde bir alayla. "Yardımanın için sağ ol."

Linnéa rafların arkasında kayboldu. Yara bandının altındaki parmağı hafif hafif zonkluyordu. Anna-Karin fizik kitabını yeniden açarak

okumayı denedi ama bir satır bile okuyamadı. Kitabı elinden bırakarak Linnéa'ya küfretti. Şimdi saklanmak için yeni bir yer bulmak zorundaydı.

• • •

“Anna-Karin için gerçekten üzölmeye başladım,” dedi Vanessa.

Minu, Nicolaus'un mutfak masasında oturuyordu. Nicolaus ve Kedi, onları dairede yalnız bırakmışlardı. Minu onlar hazır olana dek tüm akşam Sture&Co'da oturup beklemek zorunda kalacak olan Nicolaus için çok üzüölüyordu. *Örüntüler Kitabı* ritüelde 'Seçilmişler' dışında başka kimsenin olmaması konusunda oldukça açıktı.

Minu tahta bir kaşıkla plastik kabı karıştıırıyordu. Anna-Karin'in kanı iç halkanın içindeki güç işareti için kullanılacak karışımın içinde çözölüyordu. On beş dakikadır karıştıırıyordu ve artık kollarına kramplar giriyordu. “Kitapta eşit aralıklarla karıştır diyor,” dedi Vanessa sanki kek tarifi verir gibi.

Ektoplazma karışımın içinde Anna-Karin ve Linnéa'nın kanına ek olarak Elias ve Rebecka'nın mezarlarından alınmış toprak, ay ışığında ekşitilmiş süt ile Minu ve Vanessa'nın tükürükleri bulunuyordu. Karışım da yalnızca Ida'nın tükürükleri eksikti.

“Anna-Karin, başımızı önce okuldakilere yaptıklarıyla belaya soktu. Şimdi ritüele katılmayarak başımızı *yine* belaya sokuyor,” diye devam etti Vanessa. “Aramızdan kimse bu kulübe gönüllü yazılmadı sonuçta.”

“Biliyorum,” dedi Minu. “Ama bu olanların onun için de kolay olduğunu sanmıyorum. Çiftliği satmak zorunda olduklarını duydum.”

Yangın herkesin dikkatini çekmişti. Anna-Karin'in annesinin sırf sigortadan para alabilmek için ahırını kendi kendine yaktığı dedikodusu dolaşıyordu.

“Peki ama bizimle neden görüşmüyor?” dedi Vanessa. “Biz yalnızca ona destek olduk.”

Minu da aynı şeyi merak ediyordu. Anna-Karin, Minu'nun tüm iletişim çabalarını görmezden geliyordu. Minu önceleri bunda tuhaf bir şey olmadığını, Anna-Karin'in şokta olduğunu düşünmüştü ama artık Anna-Karin'in bir şeyler sakladığından emindi.

“Bence kazayla ilgili gizlediği bir şey var,” dedi mutfağa giren Linnéa.
“Neden peki?” diye sordu Minu.

“Yalnızca bir şeyler sakladığını hissediyorum.” Linnéa masaya doğru yürüyerek plastik karıştırma kutusunun içine bir bakış attı.

“Vay be.”

“Bunu oje olarak kullanmak süper havalı olmaz mı ama?” diye sordu Vanessa, Linnéa’ya.

“İkinizden biri karıştırmaya devam etmek istiyorsa görevimi memnu niyetle devredebilirim. Kolum kopmak üzere,” dedi Minu.

Linnéa çırpma kabını ve kaşığı Minu’nun elinden alarak karıştırmaya başladı. Minu sandalyesinde arkasına yaslandı ve Linnéa’ya baktı. İlk kez bir ritüel gerçekleştireceklerdi ve Anna-Karin onlara katılmayı reddettiği için başarılı olma şansları büyük oranda azalmıştı. Şimdi her şey Linnéa’ya bağlıydı.

Dış kapı açıldı ve çarpılarak kapandı.

“Ve Ida geldi,” dedi Linnéa kayıtsızca.

Ida’nın gözlerinin altı mordu. Burnunu çekiyordu. Grip olmuştu ve aslında evde dinleniyor olması gerekiyordu.

Linnéa tek bir kelime etmeden çırpma kabını Ida’ya uzattı. Ida burnunu çekti, öksürdü ve çırpma kâsesinin içine tükürdü. Linnéa iğrenerek yüzünü buruşturdu ve karışımı kaşıkla birkaç kez daha karıştırdı.

“Kahretsin!” dedi Linnéa.

Minu kâsenin içine bakıyordu. Daha biraz önce tane tane ve çamur gibi görünen karışım şimdi kızıl kahve bir bulamaca dönüşüyordu.

“Şimdi başlamamız belki de en iyisi,” dedi Linnéa.

• • •

Mobilyaları duvar boyunca sıraladılar. Perdeler tamamen kapalıydı. Tüm lambalar söndürüldü. Ida odanın her bir köşesine yerleştirdiği uzun, beyaz mumları yaktı. Ritüel bir sebeple gün ışığı ve elektrikli ışığın olduğu ortamlarda gerçekleştirilemiyordu.

Vanessa içinde bulundukları atmosferi başrol oyuncularının ya sata-nist ayini ya da grup seks yaptıkları amatör videolara benzetti.

Halka

“Şimdi hatırlatıyorum,” dedi Ida. “Ritüel başladıktan sonra odayı terk etmemeli ve dış çemberi geçmemelisiniz. Bunları yaptığınız takdirde ritüel mahvolur. Dolayısıyla tuvalete falan gidecekseniz şimdi gidin. Benim bir ilaç almam lazım yalnızca...”

Linnéa odanın ortasında duruyordu. Saçını atkuyruğu yapmış, uzun kâkülünü yana ayırmıştı. Vanessa, Linnéa’nın korktuğunu görebiliyordu.

Mumlardan yayılan ışıklar duvarların ve yüzlerinin üzerinde dans ediyordu. Ritüele başlamadan önce herkesin ciddileştiği açıkça görülmüyordu.

“Tamam,” dedi Ida öksürerek odaya girerken. “Hazır mısın, Linnéa?”
“Evet.”

Vanessa içinde ektoplazmanın geri kalanının bulunduğu kavanozun kapağını gevşetti ve kavanozu açarak Linnéa’ya doğru uzattı. Linnéa kavanozu alırken Vanessa’nın elini tuttu.

“Ya bir şeyler yanlış giderse...” diye mırıldandı Linnéa.

“Hiçbir şey yanlış gitmeyecek,” dedi Vanessa. “Bunu başaracaksın. Ve biz her zaman burada, yanındayız.”

Linnéa tamam anlamında başını salladı ve devam etti.

Minu ileri yürüdü, çırpma kabını ve boş, küçük bir cam kavanozu Linnéa’nın ayaklarının yanına koydu. Eğer başarabilirlerse ritüel bittiğinde bu küçük, boş cam kavanoz gerçeklik serumu ile dolacaktı. “İyi şanslar,” dedi Minu.

“Teşekkürler.”

“İyi şanslar,” diye mırıldandı Ida.

Linnéa, Ida’nın bulunduğu yöne doğru hızlı bir bakış attı.

“Teşekkürler,” dedi kısaca. “Şimdi başlıyoruz.”

Vanessa, Ida ve Minu ile birlikte duvara yaslanıyordu. Lanet olasıca Anna-Karin. Burada olmalıydı. Linnéa’nın bunu yalnız yapmasına izin vermemeliydi. Eğer Anna-Karin de katılsaydı ritüel daha kolay ve risksiz olurdu.

“Bağlayan halka,” dedi Ida.

Ritüel başlamıştı.

Linnéa uzun, derin bir nefes aldı. Sonra sol elinin ortasındaki üç parmağını kavanozdaki temiz ektoplazmanın içine daldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü. Yavaşça dış halkayı çizmeye başladı.

Parmaklarından yere düşen ektoplazma damlalarının açık parke üzerinde bıraktığı izler arasındaki uzaklık eşitti. Vanessa bu kusursuzluğun doğal olmadığını düşündü. Meze kıvamındaki bu karışımın sanki kendi iradesi vardı ve olması gerektiği yere gönüllü bir şekilde gidiyordu. Vanessa gerekli aletleri kullanmadan kusursuz bir halka çizmenin imkânsız olduğunu biliyordu. Buna rağmen Linnéa başarmıştı.

Linnéa'nın etrafındaki çemberin çizimi tamamlandığında Vanessa vücudunda bir ürperti hissetti. Odanın içindeki sessizlik yoğunlaşıyordu. Duyulan tek şey Linnéa'nın nefes alışydı. Dik duruyor ve alnındaki teri kuruluyordu. Artık onları görmüyordu. Tamamen kendi içindeydi.

“Güç veren halka,” dedi Ida.

Linnéa halkanın ortasına doğru yürüyordu. Elini temiz ektoplazmaya batırdı ve aynı şekilde iç halkayı çizmeye koyuldu. Beyaz atleti sırlıslıkladı. Boynundan ter akıyordu. Ter damlaları parkenin üzerine değer değmez buharlaşıyorlardı.

İç halka biterken Linnéa da Vanessa'nın hissettiği ürpertinin aynısı hissediyordu. Gerçi Linnéa ürpertiye daha güçlü bir şekilde hissediyordu. Ürperti ta dışlerine kadar tüm iskeletini titretiyordu. Linnéa üzerini düzeltti ve eğildi.

“Güç işareti,” diye fısıldadı Ida.

Linnéa çırpma kabını aldı, kahverengi kırmızı karışımın içine elini daldırdı ve aynı anda işareti oluştursunlar diye toprak ve su elementlerine ait sembolleri çizmeye başladı. Vanessa tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. İnsan kulağının duyamayacağı donuk fısıltılar odayı doldurdu. Vanessa'nın kulak zarı acıyordu. Odanın içindeki gölgeler de bir tuhaftı. Çoğalıyorlardı.

Vanessa'nın elleri, Minu ve Ida'nın ellerini arıyordu. Yoksa onların elleri mi Vanessa'ninkileri arıyordu? Emin değildi ama el ele tutuşmaları Linnéa'ya bir şekilde yardım ediyor olmalıydı.

Linnéa boş kavanozu güç işaretinin üzerine koydu ve eliyle kavanozun ağzının üzerine bastırdı. Linnéa'nın hızlı nefes alış donuk sesleri bastırıyordu. Kol kasları geriliyor, sırtı bir kedininki gibi kamburlaşıyordu. Donuk sesler Vanessa'nın kanının içinde titreşiyorlardı. Göl-geler, duvarlar üzerinde nabız gibi atarken donuk sesler bir yükselip bir alçalıyorlardı. Sesler artık kullanılmayan, unutulmuş bir dildeydi. Hava tuz kokuyordu. Linnéa'nın göğüs kafesi gittikçe daha hızlı yük-seliyordu. Derken aniden Linnéa'nın eli kavanozun üzerinden kaydı ve kavanoz devrildi.

Tuhaf bir şekilde titreşmeye başlayan mum ışıkları neredeyse sönü-yorlardı. Yeniden sabit bir şekilde yanmaya başladıklarında yabancı göl-geler ortadan kayboldular. Donuk sesler yoktu artık ve sıradan hayat kendini odanın içinde hissettirmeye başlamıştı. Vanessa dışarıdaki ev-lerden gelen televizyon seslerini duyabiliyordu. Üst katta oradan oraya koşan çocuğun ayak sesleri. Vanessa diğerlerinin ellerini bıraktı.

“Linnéa?”

Linnéa cevap vermiyor, kımıldamıyordu.

“Bitti mi?” diye sordu Minu.

“Biraz bekle,” dedi Ida.

Vanessa, Linnéa'nın nefes alıp almadığını anlamaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Panikledi.

“Halkayı bozmayın!” diye bağırdı Ida. Ama artık bunun için çok geçti. Vanessa çoktan Linnéa'nın yanındaydı. Linnéa dizlerinin üzerine çökerek öne doğru eğildi. Yüzünü Linnéa'nın yüzüne yasladı.

Linnéa'nın dudaklarının sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi hare-ket ettirdiğini görünce yüreğine serin bir su serpildi. “Ben buradayım.” dedi Vanessa, Linnéa'nın nemli elini tutarak.

“Kahretsin,” dedi Ida “İki saattir uğraşıyorduk.”

“Oldu mu?” dedi Linnéa yavaşça.

Vanessa, Minu'nun yukarı kaldırdığı kavanoza bakıyordu. Kavano-zun içinde bir santimetre derinliğinde açık renkli bulanık bir sıvı var-dı. Bu, Vanessa'nın hayallerindeki büyüü karışıma hiç benzemiyordu.

Öte yandan tam olarak ne hayal ettiğini bilmiyordu. Kendi kendine aydınlanan bir şey falan olmasını umuyordu herhâlde. Küçük dönen sis perdeleri. Mistik parıltılar. Karışma baktığında içini sanki Damm Gölü'nün çamurlu dibine dalmış gibi bir his kapladı.

“Bunu ortaya çıkarmanın yalnızca bir yolu var,” dedi Minu.

Linnéa, Nicolaus'un mutfak masasında oturuyor ve direkt tencerenin içinden makarna yiyordu. Lokmalarını çiğnerken bir yandan da portakal suyuna uzanıyordu. İnanılmaz yorgun görünüyordu ama kendini çabuk toparlamıştı. Vanessa rahatlamıştı. Ritüel tamamlanmıştı ve Linnéa iyiydi. Serumun işe yarayıp yaramadığının bir önemi yoktu.

“Bunu yapmayı planlamıyorum,” dedi Ida ve bir Alvedon daha aldı. “Ben hastayım ve parasetamol da almıştım. Yan etkileri olabilir.”

“Hadi ama,” dedi Linnéa ve bir kaşık makarna daha tıktı. “Gustaf üzerinde kullanmadan önce mutlaka denemek zorundayız.”

“Tabii senin için söylemesi kolay artık...” dedi Ida.

“Pardon ama sence de bu akşam yeteri kadar iş halletmedim mi?” diye sordu Linnéa makarna dolu bir ağızla.

Ida sessizleşti.

Masanın üzerinde, içinde meyve suyu olan üç kahve bardağı duruyordu. Linnéa, bardaklardan bir tanesinin içine kimseye göstermeden bir damla gerçeklik serumu döktü.

“Aynı anda içiyoruz,” dedi Minu ölesiye korkmuş görünerek. “Linnéa bir soru düşündün mü? Kişisel olmayan.”

“Hayır,” dedi Linnéa Vanessa'yı anında geren bir gülümsemeyle.

Aslında hiç sırrı yoktu. Yoksa var mıydı? Ya beyninin kapıları geniş açıda kalır ve Linnéa onu yönlendirmeye kalkarsa? Ya Linnéa onun bile bilmediği bir sırrını ortaya çıkartırsa? Vanessa ortadaki bardağa uzandı ama Ida önce davranmıştı. Bunun yerine Vanessa solda duran bardağı aldı ve Minu da sağdakini.

“Bunu neden yapmak zorundayım anlamıyorum,” diye homurdandı Ida.

“Tamam,” dedi Linnéa. “Bir. İki. İç!”

Vanessa bardağını hemen boşalttı ve masanın üzerine koydu. Ağzında yabancı bir tat olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ida boğuk bir şekilde geçirdi.

“Minu,” dedi Linnéa kocaman gülererek. “Şu anda sana en çok neyi sormanıdan korkuyorsun?”

Minu, Linnéa’ya gülümsedi. Rahatlamış görünüyordu.

“Sana bunu söylemeyi planlamıyorum.”

Linnéa, Vanessa’ya döndü. Karanlık gözleri Vanessa’nın gözlerini de lip geçiyorlardı.

“Ve sen Vanessa? En çok neyin açığa çıkmasından korkarsın?”

“Ben hiçbir şeyden korkmam.”

Ida’ya baktılar. Eğer gerçeklik serumu Ida’ya işlemezse o serum zaten hiçbir işe yaramazdı.

“Ve sen, Ida...”

“Yani,” dedi Ida. “Canımın ikinci kez sıkılma şansı ne kadar büyük? Gerçeklik serumundan almamım büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyorum. Anna-Karin şenlik yerinde bana doğruyu bir kere söyletmişti zaten. Ve ayrıca size ilkokul dörtten beri G’ye âşık olduğumdan bahsetmeye hiç niyetim yok.”

Ida’nın ağzı anında kapandı. Gözleri genişledi.

“Serum tam olması gerektiği gibi işliyor sanki,” dedi Minu.

“Ne dedim ben?” dedi Ida.

“Bu soru her şeyi açıklıyor zaten,” dedi Vanessa ve gülmeye başladı.

“Ne? Söyleyin!”

“Serum sana söylediğin şeyi unutturuyor. Böyle olması ne kadar güzel ama değil mi?” dedi Linnéa ve sırıttı.

Ida hırkasına daha da sıkı sarıldı ve sanki onlara hasta olduğunu ve dolayısıyla ona karşı nazik olmaları gerektiğini hatırlatmak için biraz abartılı bir şekilde burnunu çekti.

“Dediğim ne olursa olsun arkasındayım,” dedi Ida. “Ve şu anda eve gidip uzanmayı düşünüyorum.”

“Geçmiş olsun,” dedi Minu.

İda yine burnunu çekti ve parmağı ile kolyesine dokundu.

“Lanet olsun! Eğer size söylediğim şeyi tüm okula yayarsanız...”

“Endişelenme,” dedi Linnéa. “Duyguların olduğundan kimseye bahsetmeyiz.”

• • •

Anna-Karin koridordan geçerken televizyondan gelen gülme seslerini duydu. Annesi yine kesin oturma odasındaki koltuğun üzerinde, elinde yanan bir sigara ile uyuyakalmıştı. Anna-Karin artık ona göz kulak olmaktan yorulmuştu.

Mutfığa doğru yürüdü. Buzdolabından bir kâse dolusu çikolata topu, ekmek sepetinden de Fransız ekmeği çıkardı. Ayakta durarak ekmeğin içine doldurduğu çikolata toplarını yedi ve bir bardak süt içti. Bu ona normalde her zaman tatlı bir yorgunluk hissi veriyordu ama şimdi yalnızca kötü hissediyordu.

Mutfak penceresinden büyükbabasının kulübesine doğru baktı. Bir an için büyükbabasının her zamanki yerinde oturduğunu ve onu yanına çağırmak için ona el sallayacağını sandı.

Büyükbabasının, onu hastanede ziyaret etmediğinin farkında olup olmadığını merak etti. Aniden sıcak ve yumuşak bir şeyin baldırına süründüğünü hissetti. Öne eğildi ve Peppar’ın yeşil bakışlarıyla karşılaştı.

“Merhaba, küçük dostum,” diye fısıldadı Anna-Karin. Yere çöktü, kediye kucığına aldı ve kürküne dokundu.

“Sen ne olursa olsun beni seviyorsun,” diye hızlıca mırıldandı Anna-Karin. Ama Peppar’a rağmen kendini her zamankinden yalnız hissediyordu.

Linnéa’nın lafları Anna-Karin’in içinde yaralar açıyor, onu düşündürüyordu. Anna-Karin kendini onların iyiliği için ortadan kaybolduğuna inandırmıştı. Tehlikeliydi. Onlara zarar verebilirdi. Peki ya Linnéa haklıysa? Ya gerçekten bencil ve korkağın tekiyse?

Minu önündeki rakamlara bakıyordu. Normalde çok kolay olması gereken ikinci dereceden bir denklemdi ama şu anda denklemi hiçbir şekilde çözemiyordu.

Öğle yemeği zili çaldı. Çekilen sandalyeler, çarpılarak kapatılan kırımlar, açılıp kapanan fermuarlar. Minu kaçamak bir şekilde Max'a bakıyordu. Max ona kahve kupasının arkasından gizli gizli gülümsüyordu. Aralarındaki kutsal birlik yeniden inşa ediliyordu.

Minu yakında on yedisine giriyordu. Bir yıl sonra toplumun gözünde reşit olacaktı. "Bir yıl hiçbir şey değil," demişti Max. Minu'yu bekleme-ye hazırды. Şimdi Max'ın da onu sevdiğini bildiği bu zamanlarda onu her gün görmek dayanılmazdı. Günün birinde kendini daha fazla kontrol edemeyerek öğretmen kürsüsüne doğru koşup onu herkesin önünde boynundan öpecekti. Ne de olsa yaz sonunda okuldan ayrılacaktı Max.

Minu koridora çıkan öğrencileri izledi, Gustaf'ın programına baktı. Öğle yemeği araları kesişiyordu. Eğer onu yemek salonunda görürse onunla konuşmalı mıydı? Yoksa bunun için okuldan sonrayı mı beklemeliydi?

Viyadükteki akşamdan sonra Gustaf ona birkaç sefer yaklaşmış, Minu ise her seferinde bir yolunu bulup ondan uzaklaşmıştı. Minu yatıp kalkıp Gustaf'a ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu ama bunun için bir diyalog planlamak imkânsızdı. Tamamen doğaçlama yapması gerektiğini anladı.

Alt kata inip yemek salonunun merdivenlerine giden koridora girdiğinde Linn a'yı gördü. Linn a'nın sırtı dolap dizisine dönüktü. Linn a'nın önünde Erik Forslund ve Robin Zetterqvist duruyordu. Linn a oradan kaçmayı denediğinde Erik elini dolabın üzerine koydu. Büyük bir gürültü çıktı. Linn a dolap ve Erik arasında sıkı tı.

Yanlarından geçen öğrenciler hiçbir şey olmuyormu  gibi davranıyorlardı. G r n  e göre kimse ne Erik'in okul bahçesinde üzerine i ediğini ne de Robin'in, Anna-Karin'in masasında dut yemi  bülbüle döndüğü zamanı hatırlıyordu. Erik ve Robin yine eskisi gibi okulun krallarıydı.

Minu sırt çantasını düzelterek yürümeye devam etti.

“Ne kadar alıyorsun peki?” diye sordu Erik.

Linn a, Erik'i ittirmeye çalıştı ve “ ekil kenara,” dedi.

“Belki de bedava yapmaya ba lamı sındır ha?”

Minu içinde korkunun dola tığını hissetti. Şimdi herkes yemek salonundaydı. Minu kararlı adımlar atmaya çalışarak onlara doğru yakla ıyordu.

“Cevap versene!” dedi Robin.

“Kesin  unu!” diye bağırdı Minu.

Kelime ıssız koridorda yankılandı. Erik arkasını döndü ve Minu'ya tiksintiyle baktı. “Bir kız arkadaşın olduğunu bilmiyordum,” dedi Robin, Linn a'ya.

“Kıskandın mı?” dedi Linn a. “Senin hayatın boyunca bir an göremeyeceğini biliyoruz.”

Linn a, Robin'e gülümsüyordu. Minu bir an için Robin'in Linn a'ya vuracağını düşündü. Robin'in bu gülümsemeye yumruklarıyla cevap vermek istediğı çok açıktı. Bunun yerine Robin, Linn a'nın çantasını yakaladı ve çantayı kendine doğru çekti. Çantanın içindekileri bo alttı. Makyaj malzemeleri, sigaralar, cep telefonu, kalemler, okul kitapları ve Linn a'nın not defteri yere dağıldı.

Linn a eşyalarının üzerine atılmayı deniyordu ama ba aramıyordu. Erik, Linn a'yı sıkıca tutarken Robin onun eşyalarını tekmeliyordu. Linn a'nın cep telefonunun ekranı  atlayana kadar üzerinde tepindi.

“Bırak onu,” dedi Minu.

Robin yerden, Linnéa’nın her zaman içine bir şeyler yazıp durduğu siyah defterini aldı ve karıştırmaya başladı. Minu üzerine kırmızı, siyah, mavi ve yeşil mürekkepli kalemlerle bir şeyler yazılmış sayfalar gördü.

“Ne bu?” dedi Robin. “*Günlüğün* mü?”

Linnéa, Erik’ten kurtulmaya çabalıyordu. Kurtulamayınca başım geri savurdu ama kafa atma eylemi başarısızlıkla sonuçlandı. Bunun üzerine Robin daha da hırçınlaştı.

“Şimdi bir bakalım...” diye başladı Robin.

Minu, Robin’e doğru yaklaşarak kitabı elinden almaya çalıştı ama Robin buna yalnızca güldü ve bir kolunu uzatarak onun kendine yaklaşmasına kolayca engel oldu. Robin diğer eliyle kitabı karıştırdı ve okumaya başladı:

“Diğer herkes ışıldayan gözlerle orada oturuyor. Onlar ki sanki Noel akşamının mükemmel çocukları. Al Noel Baba. Yakında yığılıp kalacağım. Daha fazla dayanamıyorum. M. en kötüleri. Her zaman sınıfın en iyisi olmayı istiyor. Onun bu hâli başımı ağrıttıyor.”

Minu’nun M.’nin kendisi olduğundan en ufak bir şüphesi yoktu. Bu acı veriyordu ama şu an önemli olan şey, Robin ve Erik, Seçilmişler’in ne yaptıklarını ortaya çıkarmadan önce defteri ele geçirmekti. İleri uzanmış parmaklarının altındaki bir sayfa neredeyse kopuyordu ama Robin onu itti.

“Eroin için seviştiği anlardan bahseden bir şey var mı?” diye sordu Erik.

“Biraz bekle, biraz bekle...” dedi Robin ve sayfaları karıştırmaya devam etti.

Linnéa, Erik’ten kurtulmak için sağa sola dönüyor, tepiniyor, yırtınıyordu. Erik ise buna yalnızca gülüyor ve Linnéa’yı kendine doğru daha da fazla çekerek bastırıyordu.

“Hoşuna gidiyor değil mi?” dedi Erik Linnéa’nın kulağına üfleyerek.

“Bırak beni!” dedi Linnéa sinirle tıslayan bir kedi gibi.

Robin defteri karıştırmaya devam ediyordu.

“Diğerlerine anlatmak zorundayım,” diye okudu Robin. “Her şey çok karmaşık.”

Robin başını kaldırıp Linnéa’ya baktı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. “Şimdi neredeyse ağlayacağım,” dedi Robin ve okumaya devam etti:

“Bunu onlara baştan söylemeliydim. Bunu şimdi söylemem her şeyi berbat edecek. Eğer gerçeği öğrenirlerse benden nefret edecekler.”

Linnéa deli gibi bağıırıyordu. Bağırması tüm koridor boyunca yankılanıyordu. Her şey bir anda durdu. Artık yeterdi. Linnéa çelik topuklu çizmeleriyle Robin’in bacaklarının arasını tekmeledi. *Yumuşacağın, sert ile karşılaşması.*

Yere yığılan Robin acıdan inliyordu. Elinden düşen defter, zeminde hızla kaydı. Minu eğildi ve defteri yakaladı.

“Lanet-olsun-seni-öldüreceğim,” dedi Erik hızla sanki söyledikleri tek bir kelimeymiş gibi ve Linnéa’nın arkasında bağladığı kollarını bıraktı.

Minu hayatında hiç kavga etmemişti. Çocukken bile. Didişeceği bir kardeşi bile olmamıştı. Anaokulunda her zaman uslu bir kız olmuştu ama şimdi sırtından sırt çantasını çıkardı. Çantası ağırdı. Kitaplarla doluydu.

Erik, Linnéa’nın kolunu sert bir şekilde döndürdüğünde Linnéa çılgınlık attı. Minu beynini kapatarak onu içgüdülerinin yönetmesine izin verdi, çantasını ileri doğru savurdu ve çanta Erik’in başına isabet etti. Erik sendeledi ve dolaba çarpıp düştü.

Linnéa, Erik’ten kurtuldu. Yere doğru atılarak eşyalarını toplamaya başladı. Pudra kutusunu yukarı doğru kaldırırken kutu kırıldı ve etrafa yayılan beyaz tozlar havada dönerek dans etmeye başladılar.

“Defter!” diye bağırdı Linnéa, Minu’ya.

Minu, Erik’in Linnéa’nın arkasında ayağa kalktığını görünce vücuduna hızla adrenalin yayıldı. Linnéa’nın ne söylediğini anlamıyordu.

Linnéa elinde çantası ile ayağa kalktı. Defteri Minu’nun elinden alarak koşmaya başladı. Minu da onu takip etti. Linnéa, Minu’dan çok daha hızlı koşuyordu ve yakında giriş kapılarının orada gözden

kaybolacaktı. Minu yemek salonunun merdivenlerinden aşağı aceleyle indi.

“Lanet lezbiyenler!” diye bağırdı Erik, Minu’nun arkasından.

• • •

Vanessa, Wille’nin arabasının içinde oturuyor; Lingonets Yuvası’nın küçük bahçesindeki karla kaplı tırmanma merdivenine ve kum havuzuna bakıyordu. Çok yakından tanıdığı bu alçak binanın önünde yan yana dizili ve yamuk yumuk yapılmış beş kardan adam vardı.

Vanessa arabanın saatine baktı. Yetiştmişti. Tabii eğer Nicke veya anesi onu bugün erken almaya karar vermediyse...

“Müthiş gerginim...” dedi Vanessa.

Wille koltuğun üzerine doğru eğilerek Vanessa’nın elini öptü. “Seni bekleyeyim mi?”

“Gerekmez.”

“Emin misin?”

“Evet. Senin dışarıda oturup beklediğini bilmek beni yalnızca daha fazla stresli yapar.” Bu söylediği gerçeğin yarısıydı. Diğer yarısı ise oradan çıktıktan sonra yalnız kalmak istemesiydi.

“Tamam, ben Jonte’nin evine gidiyorum öyleyse,” dedi Wille. “Bu akşam görüşürüz o zaman.”

Vanessa ona tam Jonte’ye gitmek yerine yapması gereken binlerce şey olduğunu söyleyecekti ki sözlerini kendine saklayarak yuttu. Vanessa kendinden sıkılmıştı. Jonte’de sürekli kusur buluyor ve onunla hep azarlayan bir ses ile konuşuyordu. Wille ile birlikte olduğu şu günlerde en berbat yetişkinlerden biri olduğunu hissediyordu. Wille’nin yanına taşındığından beri hayatı boyunca hiç bu kadar iç çekmemişti. Annesine dönüşüyordu sanki.

Wille, Vanessa’nın ona önceki gün yolladığı işsizlik kurumunun Engelsfors’ta bulunan işler için verdiği ilanları içeren elektronik postadan hâlâ bahsetmemişti. Vanessa geceleri belediyenin içindeki büroları temizlemenin veya kereste fabrikasında çalışmanın özel olarak eğlenceli bir yanı olmamasını anlıyordu ama böyle bir iş elbette geçici bir zaman

lon, ayaklarında ise kırmızı pabuçlar vardı. Saçları uzamış ve şakaklarının etrafında lüle lüle olmuştu.

Vanessa karton poşeti kenara koydu ve yaşlı bir akraba gibi, “Ne kadar büyümüşsün!” diye bağırmamaya çalıştı. “Doğum günün kutlu olsun!” dedi Vanessa bunun yerine ve dizlerinin üzerine çökerek kollarını iki yana açtı.

Melvin ona bakıyordu. Sonra arkasını dönerek yüzünü Amira’nın bacağına gömdü.

Vanessa’nın kalbine sanki bin iğne birden batıyordu. Melvin tanımadığı insanlar evlerine ziyarete geldiğinde tam da böyle yapıyordu. Vanessa kollarını indirdi.

“Utandın mı?” dedi Amira kibar sesiyle.

“Uzun zamandır görüşmedik. Beni tanıdı mı bilmiyorum...” Tıkan-
dı, daha fazla bir şey söyleyemedi. Neredeyse ağlayacaktı. Bunun olma-
sına izin veremezdi. Küçük erkek kardeşinin doğum gününde ağlayıp
sızlayarak ona hayatı boyunca izlerini taşıyacağı bir travma veremezdi.

Bunu zaten çoktan yaptın, dedi içindeki bir ses. *O kapıdan dışarı çıkıp
ortadan kaybolarak. Seni tanımadığı açık.* Nefes aldı ve insanın ağla-
madan tam önce boğazına oturan yumruyu bastırmak için yutkundu.
“Sana hediye getirdim,” dedi ve karton poşetin içinden paketi alarak
yere, Melvin ile arasına koydu. “Al bakalım...”

Melvin, Vanessa’ya şüpheyle bakıyordu. Birkaç ağır adım attı. Dur-
du. “İci,” dedi Melvin ve iki parmağını öne uzattı.

“Evet, iki yaşında oldun artık,” dedi Vanessa ve gözyaşları dökülme-
sin diye gözlerini kırıştırdı. “Ne kadar akıllısın aferin sana...”

Melvin gülümsedi. Vanessa paketi Melvin’e doğru itti. Melvin tom-
bul parmaklarıyla pakete dokundu. Vanessa paketin üzerindeki bantları
çözerken Melvin paketi çekiştiriyordu. Melvin koca gözlü peluş pen-
gueni paketinden sonunda çıkardı. Vanessa pengueni görür görmez
Melvin’in böyle bir oyuncığa sahip olmak isteyeceğini düşünmüştü.
Şimdiye bundan hiç emin değildi.

“Aaa ne kadar da güzel bir penguen!” dedi Amira.

Melvin penguene bakıyordu. Vanessa nefesini tutuyordu. Vanessa eğer Melvin oyuncacı beğenmeyip reddederse kendini yere atıp Amira onu kaldırıp kucağına alana kadar ağlayacaktı.

“Pengueni beğendin mi?” diye sordu Vanessa.

“Pencu,” dedi Melvin ve oyuncaca mutlu bir şekilde gülümsedi.

Vanessa mutluluktan deliye döndü, şimdi de mutluluktan ağlayacaktı. “Şimdi bir kucak alabilir miyim?” Vanessa artık kendini tutamayacaktı. Onu kucağına almayı, vücudunda sıcaklığını hissetmeyi çok istiyordu.

Melvin gözlerini fal taşı gibi açmış Vanessa’ya bakıyordu. Çok korkmuş görünüyordu. “Hayır.”

Pengueni tek bir kanadından tutarak yalpalayarak yürüdü ve odadan çıktı. Amira, Vanessa’ya acıyarak bakıyordu. “Yalnızca biraz utandı. Sonuçta birbirinizi uzun zamandır görmemiştiniz,” dedi Amira. Annesinin yine çenesini tutamadığı çok açıktı. Nicke de Vanessa’nın durumunu insanlara kesin Jannike’nin belalı kızının şehrin uyuşturucu kralına kaçıp izini tamamen kaybettirmesi şeklinde aktarıyordu. Vanessa kalıp Amira’ya her şeyi anlatmak, onu kendi tarafına çekmek istiyordu ama ağlama krizi geçirmeden önce buradan ayrılmak zorundaydı. Amira’ya yalnızca hoşça kal diyebildi ve acele ile yuvadan ayrıldı.

Yuva tüm şehri gören bir tepe üzerindeydi. Bu küçük, iğrenç şehir dünyanın en önemli yerinde yaşadıklarını zanneden insanlarla doluydu. Tanrım, onlardan ne kadar da nefret ediyordu. Tanrım, burayı terk etmeyi ne kadar da istiyordu.

Artık şimdi ağlayabilirdi ama gözyaşları sanki buharlaşmıştı. Gitmek istediği hiçbir yer yoktu. Wille ve Sirpa’nın evlerine gitmek istemiyordu. Annesi ve Nicke’ye gitmek istemiyordu. Artık hiçbir yerde evindeymiş gibi hissetmiyordu.

• • •

Minu kütüphanenin dışında duruyor, son dersin bittiğini haber veren zil çaldığında rahat görünmeye çalışıyordu. Gustaf’ın sınıfının ka-

pısına doğru bakıyordu ama kapı hâlâ kapalıydı. Ove Post kesin aşırı bir şekilde analiz ettiği ispatlarından biri ile meşguldü.

Müdire yürüyerek kendisine doğru yaklaştı. “Ne yapıyorsun sen burada?” diye sordu sanki okul kütüphanesinin dışında durmakta şüphelenilecek bir şey varmış gibi.

Minu, müdirenin gizli gizli Gustaf’ın sınıfına doğru baktığı hissine kapıldı.

“Bir arkadaşımı bekliyorum.”

Müdire bakışlarını bir süre Minu’dan ayırmadı ve sonra yürüyerek oradan uzaklaştı. Sonunda Gustaf’ın sınıf arkadaşları koridora çıktı. Minu cep telefonunun düğmelerine basıyor ve önemli bir mesaj yazmakla meşgulmüş gibi görüldüğünü umuyordu.

Gustaf yanı başına gelene dek onu görmedi.

“Merhaba,” dedi Gustaf.

“Merhaba! Ben de tam seni bekliyordum!” dedi Minu olabilecek en normal ses tonuyla.

Gustaf gülümsüyordu. “Öyle mi?”

Minu, Gustaf onun saklayacak bir şeyi olmayan her normal insan gibi gözlerinin içine baktığını sansın diye Gustaf’ın kaşlarının tam ortasına, burnunun başladığı noktaya odaklanmayı deniyordu.

“Bu hafta sonu için yapacak bir şeyler bulabiliriz sanırım,” dedi Minu ve Gustaf’ın bunu kendisi ile çıkmak istemesi olarak yorumlamamasını umdu. Kulakları bir anda o kadar ısındı ki onların biraz sonra güneşte kurutulmuş iki domates gibi kırışacaklarını sandı.

“Memnuniyetle. Ne yapmak istersin?” dedi Gustaf.

“Yalnızca buluşalım. Bizim evde misafir olacak,” diye yalan söyledi Minu. “Bu yüzden belki de sizde buluşabiliriz ne dersin?” Minu ağzından çıkan her şeyin Gustaf’ın kulağına doğal gelmesine dikkat ediyordu.

“Tabii. Antrenmanım var ama dört gibi gelebilirsin.”

“Evde yalnız mısınız?” diye sordu Minu ve bu sorusunun kulağa nasıl gelebileceğini anlar anlamaz tüm yüzü kızardı. “Başka kimse olacak mı

diye merak ettim. Hani Rebecka'dan falan konuşursak. Yani tabii ondan da konuşmak zorunda değiliz illa. Ama işte biliyorsun..."

"Biliyorum," dedi Gustaf.

"Öyleyse yarın görüşürüz" dedi Minu.

Gustaf ani bir hareketle Minu'ya sarıldı ve Minu geri adım atmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Gustaf'ın onu viyadüğün orada, karanlığın içinde kendisine doğru çektiğı anı hatırladı. Şimdi ise Gustaf ona tamamen başka bir şekilde sarılıyordu.

"Görüşmek istediğın için çok memnun oldum," dedi Gustaf Minu'ya sarılmayı bırakırken. "Sanki benden kaçıyormuşsun gibi geliyordu."

Minu bakışlarını yine Gustaf'ın kaşlarının arasında sabitledi.

"Hiç de değil!" dedi Minu. "Niye öyle yapayım?"

Bekleme odasının sıvaları yer yer dökülmüş duvarlarının rengi nane yeşiliydi. Biri, duvarların tam ortasına, önlerindeki tohumları galayan bir dizi neşeli ördek çizmişti. Bir şekilde bu ördekler odayı daha da çirkinleştiriyordu.

Anna-Karin koltukta oturuyor ve önüne bakıyordu. Odanın dışında sağlık personeli bir ileri bir geri koşturuyordu. Bazıları sanki sıradan bir iş yapıyorlarmış ve etrafta hasta ve ölen insanlar yokmuş gibi çok yüksek sesle konuşuyorlardı. Alarm sinyalleri bip bip diye sesler çıkarıyordu.

Anna-Karin yeniden ördeklere baktı. Yayvan gagalarıyla birbirlerine doğru gülümsüyorlar, basit ve neşeli bir melodi eşliğinde hareket ediyorlarmış gibi görünüyorlardı. Anna-Karin ördeklerin gözüne neden bu kadar korkunç göründüklerini anladı. Kimse bu odada olmak istemiyordu. Burası insanların en kötü kâbuslarının gerçekleştiği bir odaydı. Ama biri ördeklerin neşesinin bu odadaki insanlara yayılacağına inanmıştı. Sanki ördeklerin neşesi durumun tüm vahametini değiştirebilecekmiş gibi.

Kolları kabile dövmeleleriyle kaplı erkek bir hemşire odanın içine baktı ve Anna-Karin'e onu izlemesini söyledi. Büyükbabasının günlük testleri tamamlanmıştı.

Anna-Karin hemşireyi koridor boyunca takip ederken sanki herkes ona bakıyormuş gibi hissediyordu. *Bu koridordan daha önce yürümemiş, büyükbabasını bir gün bile ziyaret etmemiş olan Anna-Karin. Vefasız torun Anna-Karin.*

Hem  ire, b y kbbabasının odasının önünde durdu ve Anna-Karin'e içeri girebileceğini gösteren bir el hareketi yaptı. Anna-Karin açık kapıya baktı. Tek istediğı arkasını dönüp buradan uzakla maktı. Uzun koridorlar boyunca ko up açık havaya çıkmak, hastaneden ve hasta v cutlardan uzakla maktı. B y kbbabasından uzakla maktı. B y kbbabası...

Hem  irenin yanında geçti. Kapının yanındaki küçük lavaboda ellerini özenle yıkadı. Ellerine duvarın üzerine monte edilmiş pompalı     den alk ll  su sıktı ve ovaladı.

Oda, ak amın zayıf ışığında hayaletsi bir görünüme sahipti. En yakın yatağın içinde pençe gibi duran kırı ık elleriyle ya lı bir adam yatıyordu. Gözleri sert bir şekilde yumulmu tu. Dı sız ağızyla zor nefes alıyordu. Anna-Karin bu ya lı adamın b y kbbabası olmadığını anladığında içi dondu. Yabancı adamın yatağının yanından geçerek odanın içinde ilerledi.

 kinci yatağın yanındaki açık sarı perde yarısına kadar indirilmi ti.  lk önce yalnızca açık mavi battaniyenin altındaki bacakları gördü. Birkaç adım attıktan sonra örtünün üzerinde dinlenen kollar gördü. Ellerin üzerinde k ğıtsı bantlar ile yapı tırılmı  i neler vardı.   nelerden uzun hortumlar çıkıyordu. Yatağın altında başka bir kablo daha vardı. Anna-Karin bu kabloya baktı ve kablonun yerde duran idrar torbasına bağılı olduğunu anladı. Birkaç adım daha ilerlediğinde b y kbbabasının yüzünü gördü. B y kbbabasının yüzü pencereden gelen soluk ı ıkta neredeyse transparanmı  gibi görünüyordu. Burnunda da bir kablo vardı. Yatağın yanında serum askısı bulunuyordu. Telleri b y kbbabasının geceliğinin dik yakasının altında saklı olan bir cihazdan biptime sesleri geliyordu. B y kbbabası sıvıların içeri ve dışarı pompalandığı bir makine gibiydi.

Anna-Karin yatağı doğıru son adımını attı. "Büyükbaba," diye seslendi.

B y kbbabası, Anna-Karin'e doğıru döndü. Yüz hatları   km  t  san-ki. Bir sebeple derisi yumu amı  ve p rs m  t . Orada yatanın b y kbbabası olduğına inanamıyordu. B y kbbabasının *olduğı* her şey, güçlü, uyanık, yaşam dolu ve zeki... Bu yatakta bunların hiçbirinden eser yoktu.

Anna-Karin büyükbabasına sarılmak istiyor ancak buna cesaret edemiyordu. Onu incitmekten korkuyordu. Büyükbabasının onun eline dokunmak istememesinden korkuyordu. “Büyükbaba... Benim, Anna-Karin.”

Büyükbabası sessizce ona bakıyordu. Büyükbabasının onu tanıyıp tanımadığını anlamak imkânsızdı.

Anna-Karin ağladığının farkına ilk kez şimdi varıyordu. Ortaokuldan beri ilk kez ağlıyordu. “Affet beni. Hepsi benim hatam,” diye fısıldadı Anna-Karin burnunu çekerek. “Affet.”

Büyükbabası gözlerini kırttı. Sanki bakışlarını sabitleştirmeye çalışıyordu. Annesi, büyükbabasının şuurunu yitirecek kadar çok ilaç aldığını söylüyordu.

“Onlar bana bunun tehlikeli olduğunu söylediler,” diye devam etti Anna-Karin. “Benden başka birine zararı dokunabileceğini hiçbir zaman düşünmemiştim. En azından sana bir zararı dokunabileceği aklımdan ucundan geçmemişti. Ama şimdi...” Üzerindeki iğnelere değmeye dikkat ederek yavaşça büyükbabasının elini tuttu. “Hiç başlamamalıydım. Diğerlerini dinlemeliydim. Şimdi anlıyorum bunu ama artık çok geç. Her şeyi berbat ettim. Büyükbaba, iyileşmek zorundasın. Lütfen, lütfen.”

Büyükbabası yine gözlerini kırttı. Ağzını açtı ve birkaç kelime söyledi. Anna-Karin kelimelerin ne olduğunu zorlukla ayırt ediyordu ama Fince olduklarını duyabiliyordu. Fince. Tüm çocukluğu boyunca zaman zaman duyduğu ancak hiçbir zaman öğrenmediği dil.

“İsveççe konuşabilir misin büyükbaba?”

“Radyoda savaşın yaklaştığını söylüyorlar,” dedi büyükbabası yavaşça. “Herkes bir taraf seçmek zorunda.”

“Her şey iyi olacak,” dedi Anna-Karin. “Senin kaygılanmaman gerek. Sen iyileşmeye bak şimdi.”

Büyükbabası gözlerini yumdu ve belli belirsiz başını salladı. “Benim babam derdi ki: ‘Eğer şimdi bir şey yapmazsak hayatımızın geri kalanında utançla yaşamak zorunda kalırız...’

Anna-Karin büyükbabası uykuya dalarken onun alnını okşuyordu. Saçları ince ve ipeksi idi. Alnı soğuktu.

“O senin büyükbaban değil mi?” dedi odaya giren bir kadın hemşire.

Anna-Karin evet anlamında başını salladı ve gözyaşlarını elinin arkasıyla sildi.

“Her şey çok korkunç görünüyor biliyorum,” dedi hemşire. İğnelerin, pompaların ve tellerin aslında ne işe yaradıklarını açıklamaya başladı. Anna-Karin tüm bunların büyükbabasına ne yaptıklarını anlayınca çok daha iyi hissetti. Buradaki insanlar ne yaptıklarını biliyorlardı. Büyükbabasını nasıl hayatta tutacaklarına, onu nasıl iyileştireceklerine dair bir planları vardı. “Büyükbaban iyileşme yolunda,” dedi hemşire. “Uzaktan öyle görünmediğinin farkındayım ama iyileşiyor.”

Anna-Karin’in gözleri hemşirenin bakışlarıyla ilk defa karşılaşılıyordu. Anna-Karin’in onu tanıması için fotoğrafını gazetede görmesine gerek yoktu. Rebecka’nın annesi, kızının yaşlı bir kopyasıydı. Anna-Karin’e gülümsüyordu. Gülümsemesi de Rebecka’nın gülümsemesi gibiydi. Kızını kaybetmesine rağmen hâlâ burada durmuş Anna-Karin’i teselli etmeye çalışılıyordu. Anna-Karin’in kızının katilini durdurabilecekken hiçbir şey yapmamayı, saklanmayı, kendi için üzülmeyi seçtiğini bilseydi... *Eğer şimdi bir şey yapmazsak hayatımızın geri kalanında utançla yaşamak zorunda kalırız.*

• • •

Minu odasında gizemli bir gürültü duyduğunda uykuya dalmak üzereydi. Nereden geldiğini anlayamadığı ritmik bir uğultuydu bu. Önceki yaşadıklarına dayanan korkusunun onu yine uyutmayacağı belli oldu. Yatağın içinde doğruldu. Siyah dumanın yatağının karşısındaki duvarın üzerinde kıvrılarak dans edeceğini göreceğinden emindi ama oda her zamanki gibi görünüyordu. Sesin nereden geldiğini şimdi anladı. Komodinın üzerinde duran cep telefonu titriyordu.

“Merhaba,” dedi Linnéa, Minu telefona cevap verdiğinde.

Minu yeşil ışıklı küçük başucu lambasını yaktı. “Merhaba.”

“Bugün yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.”

“Robin ve Erik o kadar kötüler işte. Anna-Karin’in okuldakilere yaptığı büyüde en azından iyi bir yan varmış onu anladım. Herkesin onlardan nefret ettiği kadar varlar. Bunu hak ediyorlar. Okudukları cümle için üzgünüm. Sadece kötü bir gün geçiriyordum hepsi bu.”

Linnéa özür dilemesi gerektiğini hissediyor ve bunu olabildiğince hızlı bir şekilde yapıp geçmek istiyordu. Minu defterde “M.” hakkında yazılanları hatırlayınca içi acıdı. *Onun bu hâli başımı ağrıtıyor.*

“Bunu unutalım,” dedi Minu. Aslında içinden keşke her şey bu kadar basit olsaydı diye geçiriyordu.

“Tamam, güzel. Ben bir haber vermek için aradım,” dedi Linnéa. “Ben de *Örüntüler Kitabı*’nı okuyabiliyorum.”

“Ne zamandan beri?”

“Daha yeni. Bir şey buldum ve şimdi oturup Örüntü Bulucu’nun içine bakıyorum. Onu bulduğumda tüm bu zaman boyunca aslında hiçbir şeyi görmediğimi anladım.”

Harika, diye düşündü Minu. Şimdi lanet kitap benim dışımdaki herkesle iletişim kuruyor.

“Ne diyor peki?”

“Açıklaması zor. Anlayıp anlamadığımdan emin değilim. Zaten tam da bu yüzden seninle konuşmak istiyorum. Sen belki de kitabın bana ne söylemeye çalıştığını anlayabilecek tek insansın.”

“Deneyebilirim.”

“Tamam... Şimdi... Aslında şöyle... Açıklayamıyorum... Aslında bu tek bir kişiye gönderilen bir mesaj sonuçta. Birden fazla kişiye yayılırsa bir şeyler ters gidebilir.”

Minu zor bir matematik problemini çözmeye çok yaklaştığında beyininde hissettiği karıncalanmanın aynısını hissediyordu.

“Devam et,” dedi Minu ve komodinin çekmecesini açarak bir defter çıkardı.

Linnéa sinirli bir şekilde iç geçirdi. “Problem şu ki biri her zaman sistemin dışında kalacak. Biri ölürse diğeri kendini sistemin dışında bulacak. Ve sonra bir sonraki. Ve bir sonraki...”

“Bekle,” dedi Minu.

Sayfaları bir ileri bir geri karıştırırken Minu’nun parmakları birbirine dolanıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Linnéa.

“İda *Örüntüler Kitabı*’nı okuyabildiğini keşfettiğinde bundan bahsetmişti,” dedi Minu ve defterinde bu konu ilgili kısmı sonunda bulmayı başardı. “Şöyle söylüyordu: Bu tek kişi için inşa edilmiş. Ancak o zaman düzgün bir şekilde işliyor. Eğer içeride birden fazla kişi olursa o zaman her zaman biri dışarıda kalıyor. Eğer dışarıdaki ortadan kaybolursa o zaman bir sonraki sistemin dışına çıkıyor. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Herkes ortadan kaybolana dek böyle devam ediyor. Bunun bir çeşit atmosfer olduğunu da söylüyor.”

Bir anda tüm parçalar yerine oturuyordu. Elbette ya, cevap oradaydı. Doğal olarak. Güzel. Bunun doğru olduğunu bilmesi için cevap anaharı gerekmiyordu.

“Ben kitabın ne anlatmaya çalıştığını biliyorum,” dedi Minu. “Kitabın bahsettiği şey sihirli bir koruma sistemi. Müdire bunu bize başında söylemişti. O ve Konsey bu sistemin bizi koruduğuna inanıyorlar. Şimdi tüm bunları bildiğine göre kitaba tekrar bakabilir misin? Örüntünün içinde gördüğün şey değişebilir.”

“Biraz bekle,” dedi Linnéa.

Linnéa uzun bir süre sessiz kaldı. Bu zaman boyunca Minu annesinin merdivenlerden yukarı çıkıp odasına doğru yürüdüğünü duydu. Hastaneden yeni gelmiş olmalıydı. Musluktan su akmaya başladı.

“Tamam,” dedi Linnéa. “Bahsi geçen kesinlikle Koruma Büyüsü. Ve söylediğin gibi tek bir Seçilmiş için yaratılmış. Kitap eğer Koruma Büyüsü yedi kişiye dağılırsa bunun yan etkilerinin ne olabileceğinden bahsetmeyi deniyor. Eğer yedi kişiye dağılırsa kişileri aynı anda koruyamıyor. Aramızdan biri her zaman dışarıda kalacak. Bir çeşit güvenlik

supabı. Bu Koruma Büyüsü birden fazla ruh hâli, irade, duygu ve düşünceyi kapsayamıyor. Eğer bizi sıkıca tutarsa kendi içine doğru patlayıp yok olabilir.”

“Sonuç olarak her zaman bir kişi Koruma Büyüsü’nün dışında kalacak,” dedi Minu. “Ve o kişi yaşadıkça bizler de gizli kalacağız. Ama eğer o kişi ölürse...”

“... o zaman da korunmama sırası başka birine geçecek,” diye araya girdi Linnéa.

Minu bu düşünce zincirinde mantık sırasına göre izlenilecek bir sonraki adımı bulmaya çalışıyordu.

“Öyleyse Elias korunmamış olan ilk kişiydi,” dedi Minu.

“Elias ölünce Rebecka’nın sırası geldi. Ve sonra ben. Şu anda korunmuyorum ben.”

İkisi de uzun bir süre sessiz kaldılar.

“Peki sana olan saldırı neden başarısız oldu?” dedi Linnéa. “Elias’ın nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyorduk. Rebecka desen düşünce gücüyle ağır eşyaları kaldırıp etrafa fırlatabiliyordu. Peki sen onların yapamadığı bir şey mi yapabiliyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Minu. Siyah dumanı ve onu kısa bir süre sonra nasıl dağıtabildiğini düşündü. Olanları Linnéa’ya anlatmak isterdi ama bunun hakkında konuşmak yasakmış gibi geliyordu.

“Tüm cevapları yarın alırsınız herhâlde,” dedi Linnéa. “Sen Gustaf ile konuştuğunda.”

“Öyle umuyoruz.”

“Korkuyor musun?”

Minu, Linnéa’nın bu soruyu kendisine de sorması gerektiğini düşündü. “Hayır, sıcacık bir akşam olacak,” diye cevap verdi.

Linnéa gülmeye başladı. Sonrasında ciddileşerek, “İyi şanslar,” dedi.

Konuşmayı sonlandırdılar ve Minu tekrar yatağına yattı. Gözlerini kapattı. Gittikçe büyüyen öfkeli bir çığa benzettiği düşüncelerinin altında kalacağını hissediyordu. O yaşarken neden Elias ve Rebecka ölmüştü? Elias okulda öldü. Rebecka da öyle.

Okul, Şeytan'ın yeri.

Onları yakalamak isteyen Şey okulun dışında yeterli derecede g   l  değil miydi? Okul bahçesinin asfaltında oluşan yarıkları, Engelsfors'ın fısıldayan ormanlarının üzerinde ağır bir Şekilde asılı duran kan kırmızısı ayı, kedi, Nicolaus'un kendine yazdığı mektubu, mektubun son kelimelerini düşündü. *Memento Mori.  l m  Hatırla. Öleceğini hatırla.*

Bu akşam yazdığı Gustaf'a sorulacak sorular listesini aklından geçirdi. Kütüphanenin dışındaki Gustaf ile viyadüğün orada, karanlığın içinde gördüğü Gustaf'ı karŐılaŐtırdı. Rebecka'yı seven, belki de sevdiği kızı öldürmüŐ olan Gustaf...

Yapamam. Bunu yapmayacağım. Dinlemeyeceğim.

Kelimeler Minu'yu uykusunda takip ediyorlardı.

Nicolaus'un oturma odasındaki yarı açık perdelerden içeriye Güneş ışığı sızıyordu. Anna-Karin sandalyelerden birinin üzerinde önüne eğilmiş oturuyor ve ayaklarına, giydiği kırmızı çoraplara bakıyordu. Ayak başparmağı yukarı doğru kıvrılmıştı.

Bir kere bile gözlerinin içine bakmadan her şeyi anlamıştı Nicolaus'a. Annesini, kaynar suyu, Jari'yi, yangını... Bunun kaza değil, onu hedef alan bir saldırı olduğunu, kahramanı oynamaya çalışırken bir felakete sebep olduğunu... Büyükbabasından bahsetmeyi henüz bitirmişti. Şimdi artık söyleyecek hiçbir şey yoktu. Her şeyi anlatmıştı ama Nicolaus hâlâ sessizdi.

Anna-Karin bir ayağını yerden yukarı kaldırarak altına baktı. Ayağının altına bir şey yapışmıştı. Öne eğilerek ayağının altından beyaz ve sakızımsı bir şey çıkardı.

"Ektoplazma," dedi Nicolaus. "Diğerleri burada bir ritüel gerçekleştirdiler. Sen de anladığıma göre dolaylı bir şekilde katıldın ritüele."

Anna-Karin kafasını kaldırdı ve Nicolaus'a baktı. Nicolaus'un bakışları sıcaktı. Tüm bu zaman boyunca onun kendisini azarlamasını beklemişti. Şimdi gözyaşlarını tutmak zorundaydı. Büyükbabasını ziyaret ettiği günden beri düzenli olarak ağlama krizlerine giriyordu. Bunca yılın bastırılmış kederi sanki şimdi açığa çıkıyordu.

"Benden nefret mi ediyorsun?" diye sordu Anna-Karin.

"Elbette hayır."

“Ama diğlerleri ediyor değil mi? Elbette ediyorlardır.”

“Kimse senden nefret etmiyor, Anna-Karin,” dedi Nicolaus sakince. “Ama bize bunları daha önce anlatmalıydın.”

Anna-Karin Nicolaus’a hak verdiğini göstermek için evet anlamında başını salladı.

“Hepimiz utanacağımız şeyler yapıyoruz,” dedi Nicolaus.

“Ama ben utanacağım pek çok şey yaptım.”

Nicolaus’un başını eğme şekli Anna-Karin’e büyükbabasını hatırlattı. “Bir de benim kaderimi düşün. Yalnızca bir tane görevim vardı. Sizlere rehberlik etmek ve şimdi çoktan iki kişiyi kaybetmiş durumdayız. Eğer utanması gereken biri varsa o da benim.”

“Utaniyor musun?”

“Utaniyordum,” dedi Nicolaus. “Ama farkına vardım ki kendime acıma duygum dünyadan saklanıp kaçtığım bir liman olmuş. Zehirli bir teselli olmuş âdetâ.”

Anna-Karin hiçbir şey söylemiyordu. Ayağının altındaki beyaz ektoplazmayı tırtıklayarak çıkarmaya çalışıyordu. Ektoplazma sıcaktı sanki.

“Pek çok hata yaptın. Başkalarını affetmeyi öğrenmek zorunda olduğun gibi kendini affetmeyi de öğrenmek zorundasın. Merhamet, hoşgörü ve af her zaman vardır, Anna-Karin. Yeter ki bunlara açık olmayı bil.”

Anna-Karin, Nicolaus’un bu sözleri üzerine bir süre düşündü ve yine büyükbabasını hatırladı. *Ne hata yaparsan yap seni yine de seveceğim. Yanlış bir şey yaparsan bile seni seveceğim. Eğer biri sana zarar verirse seni savunmak için kanımın son damlasına kadar savaşıacağım.*

“Diğlerlerinin söyleyeceklerinden korkuyorum,” dedi Anna-Karin neredeyse fısıldayarak. “Onlarla teker teker görüşsem daha kolay olurdu... Veya her şeyi bir anda anlatmazsam...”

“En çok kime güveniyorsan ona anlatmakla başla. Diğlerlerini sonra çağırabiliriz.”

Anna-Karin olur anlamında başını salladı. “O akşam bir şey düşünmüşüm. O akşam bana saldıran kişi... Gustaf veya kopyası veya her kimse işte. O da benim gibi olmalı.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Başımın içindeki sesi diyorum. Beni kontrol etmesinden bahsediyorum. Bu neredeyse benim diğerlerine yaptığım şey. Bizi öldürmeye çalışan da bir toprak cadısı olmalı.”

• • •

Gustaf’ın ailesinin yaşadığı ikiz evler alanı şehrin dışında kalıyordu. Akşam güneşi kar örtüsünü parlatıyordu. Huş ağaçlarının uzun, çıplak dalları ince bir buz tabakası ile kaplıydı. Kırılğan camdan yapılmışlar gibi duruyorlardı. Çayırın ötesindeki kanalın siyah suları yavaşça akıyordu. Minu, Rebecka’nın Gustaf ile bu yoldan kaç kez geçtiğini merak etti. Yürürken Minu’nun yanında Vanessa’nın ayak izleri belirliyordu.

Bugün şenlik yerinde yapacakları denemeden yırtmak amacıyla Vanessa ve Minu, müdireye hasta olduklarını söylemişlerdi. Müdire bu yalanı hemen yutmuştu. Minu, müdirenin zeki olduğunu biliyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu ancak ona yalan söylemek şaşırtıcı bir şekilde kolaydı.

Ormana gelmeden önceki son sokaktan saptılar. İki katlı ikiz evler aynı koyu kırmızı ahşap panellere ve aynı siyah pencere kenarlarına sahiptiler. Gustaf’ın kapısının önünde durdular.

Bu görevi keşke yalnız başıma gerçekleştirebilseydim, diye düşündü Minu. Yalnız olduklarına inanan Gustaf ne söyleyecekti? Ona en iyi arkadaşının katiliyle oynaşan biri olarak mı davranacaktı? Öyle bir durumda nasıl bir cevap vermeliydi ve Vanessa buna ne derdi?

Minu zili çaldı. Derin derin nefes alıyordu. Vanessa çok hızlı bir şekilde iki kere elinin üzerine vurdu. Minu bu hareketin ne anlama geldiğini bilemedi. “Şimdi artık harekete geçelim,” mi demek istiyordu yani? Belki de yalnızca “Her şey iyi olacak,” diyordu. Ya “Tanrı aşkına kendine gel çünkü altına yapacak gibi görünüyorsun,” demeye çalışıyorsa?

Birkaç saniye sonra Gustaf kapıyı açtı. Saçları ıslaktı. Duştan yeni çıkmıştı. Yüzündeki belli belirsiz karanlık gölgeler gözlerinin aydınlığını daha da ön plana çıkarıyordu. “Merhaba!” dedi Gustaf. “İçeri gel!”

Minu ayakkabılarını çıkararak yere serilmiş bir gazetenin üzerine koydu.

“Yemek yapıyordum,” dedi Gustaf ve mutfağın içinde kayboldu.

“Ton balığı seversin değil mi?”

Minu ton balığından nefret ederdi. Ton balığı kedi yemeği idi onun için. Ama çok da fazla bir şey yemeğe ihtiyacı olmayacağını umuyordu. “Evet, kesinlikle!” diye bağırdı Minu.

Minu gözünün ucuyla evin kapalı dış kapısına doğru bakıyordu. Vanessa orada bir yerde durmuş ayakkabılarını çıkarıyordu. Ayakkabılarını bir poşete koydu. Bir tanesi aniden gürültüyle yere yuvarlandı ve görüldü.

“Nasıl gidiyor?” Minu arkasını döndüğünde Gustaf kapının girişinde duruyordu.

“Ayakkabımı düşürdüm,” derken Gustaf’ın yüzüne bakıp şüphelenip şüphelenmediğini anlamaya çalıştı. Gayet normal görünüyordu.

Minu, “Az sonra geliyorum,” deyince Gustaf yine mutfığa girdi.

Minu arkasını döndüğünde ortada ayakkabı falan yoktu. Vanessa’nın bulunduğu varsaydığı yöne dönerek imalı bir şekilde kaşını kaldırdı ve sonra mutfığa doğru yürüdü.

Gustaf mutfak masasını kuruyordu. Gustaf’ın babası ise mutfak masasında oturmuş, gazete okuyordu. Minu’nun mutfaktan içeri girdiğini görünce gazetesini indirdi ve ayağa kalktı.

Minu içinden küfür ediyordu. Gustaf evde yalnız olsaydı her şey çok daha kolay olurdu ama Gustaf’ın babasına gülümsedi, elini öne doğru uzatarak kendini tanıttı.

“Benim adım Lage,” dedi Gustaf’ın babası.

Lage oldukça yaşlı bir adamdı ama gençliğinde kesin Gustaf gibi çok yakışıklıydı. Dimdik duruyordu. Çelik grisi, gür saçlara sahipti. Avucunun içi sert ve sıcaktı. Minu çok büyük ellere sahip olmasına rağmen Gustaf’ın babasının sol eli elini kaplamıştı.

“Senin hakkında çok şey duydum,” dedi Gustaf’ın babası.

Minu söyleyecek bir şey arıyor, korku onu gittikçe çıkmaza sokuyordu. Yalnızca gülümsedi ve Gustaf’ın babasının onun kaba değil, utanç verici olduğunu düşünmesini umdu. Lage daha önceden katlamış olduğu

Halka

gazetenin üzerindeki kırıksıklıkları düzeltti. Engelsfors Gazetesi'nin bugünkü sayısını okuyordu. Sanki selam verir gibi gazeteyi alnına doğru kaldırdı. "Ben sizi yalnız bırakayım. Eğer bir şey isterseniz aşağıda bodrumdayım. Şu yeni yol ile uğraşayım biraz."

"Yeni yol?" diye sordu Minu, Lage merdivenlerden aşağı inip gözden kaybolduğunda.

"Aşağıda bir demir yolu maketi var," dedi Gustaf ve masaya iki bardak koydu. "Ortaya çıkardığı iş oldukça zekice. Eski Engelsfors'un maketini de inşa etmişti, o zaman rayları tam da onun tasarımına uygun bir şekilde yerleştirmişlerdi. Maden ocağı ve fabrika kurulduğundan beri kullanılmayan bir sürü demir yolu var gerçi."

"Kulağa zekice geliyor," dedi Minu.

Gustaf güldü ve bardaklara kola doldurdu. "Otur bakalım!"

Minu sandalyesine oturdu ve Gustaf hemen yemeğini karıştırmaya başladı. Minu bir yandan çatalıyla ton balığına bakıyor bir yandan da Gustaf'ı gözlemliyordu. Vanessa'nın mutfağın neresinde olduğunu merak ediyordu. Serum Gustaf'ın tabağına çoktan boşaltmış mıydı? Gustaf serumun tadını hissedecek miydi? İçinde tabağına serum koyduklarını anlayıp buna tepki gösterecek insanüstü bir güç var mıydı? Ne yapmayı planladıklarını çoktan biliyor muydu?

Minu büyük bir marul yaprağını gözüne kestirdi. Marulu önce çatal bıçak yardımı ile ikiye katladı. Ardından küçültülmüş marula çatalını sapladı, ağzını genişçe açtı. Korktuğu başına geldi. Marulu tam ağzının içine yerleştirmeye çalışırken, marul yeniden büyüyerek kontrol edemeyeceği bir hâl aldı. Tüm çenesi sirkeden yapış yapış oldu.

Gustaf'ın gülümsemesini görünce Vanessa'nın kesin kıkırdadığını düşündü.

"Her zaman bunu nasıl başarabildiğimi anlayamıyorum," dedi Minu.

"Ben de aynıyım," dedi Gustaf. "Sen beni bir de taco yerken gör."

Gustaf'ın ona sırf kendini iyi hissettirmek için yalan söyleyip söylemediğini merak etti. Bunda haksız değildi çünkü Gustaf'ın hiçbir beceriksizliğini görmemişti.

“Ama tacolar onaylanmıyor zaten,” dedi Minu. “Kaçak yapı olunca.” Gustaf güldü.

“Rebecka hep komik olduğunu söylerdi.”

Minu, Gustaf’ın bardağının yüzeyinde çok ama çok hafif bir dalgalanma gördü. Vanessa, Gustaf’ın bardağının içine serumdan boşaltmıştı.

“Buluşmak istediğin zaman çok memnun oldum,” diye devam etti Gustaf. “Rebecka’yı en iyi tanıyanlar bizdik. Bir şekilde aramızdaki iletişimi kesmememiz önemli. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet,” diye cevap verdi Minu. Gustaf’ın bardağının içine bakmama ya zorluyordu kendini.

“Sıklıkla senden bahsederdi,” dedi Gustaf. Bardağını ağzına götürerek kolasından birkaç yudum aldı. Minu da kendi bardağından birkaç yudum almaya zorladı kendini.

Bakma, diye düşünüyordu. Sürekli bakarak kendini ele verme.

“Sence de bu kolanın tadı biraz tuhaf değil mi?” dedi Gustaf.

Şimdi oluyordu işte. Şimdi oluyordu.

“Hayır.” Minu kararlı bir şekilde başını salladı ve Gustaf’a sırf her şeyin yolunda olduğunu göstermek için kolasından birkaç yudum daha aldı.

“Yeni açtım aslında,” dedi Gustaf düşünceli bir şekilde. Sonra da omuzlarını silkti. “Umarım gribe falan yakalanmam. Ben hasta olmadan önce her şeyin tadını tuhaf bulurum da.” Bardağındaki kolayı birtirdi.

Kahretsin, diyecekti Minu az kalsın.

Minu bir iki saniye kötürüm gibi hareketsiz kaldı. Gustaf’ın elleriyle boynunu tutarak yere yığılacağım umuyordu.

“Biraz başım dönüyor,” dedi Gustaf.

Minu yutkundu. “Belki de senin odana gitmemiz iyi olur, ne dersin?” diye önerdi Minu.

Gustaf şaşırmış görünüyordu.

“Böylece yatıp dinlenebilirsin diye söyledim,” dedi Minu.

“Bu belki de en iyisi.” Sesinin tonundan bir şey anlaşılmıyordu. Sandalyesinden kalktı.

Tanrım, diye düşündü Minu. Ida böyle tepki vermemişti. Ya Gustaf'a serumdan çok fazla verdiysek?

Minu bodrum katından gelen güçlü ve hızlı adımların sesini duyuyordu. Minu'nun düşünceleri yine fıırdıydılar. Gustaf'ın çift-gezeri gündüzleri nerede saklanıyordu? Bir çift-gezeri saklamak için *bodrumdan* daha iyi bir yer olabilir miydi? Belki de babası Lage planın bir parçasıydı ve her şeyin arkasındaki esas adam oydu. Yoksa tüm bunları düşünmek hata mıydı? Belki de hem Gustaf hem de babası Lage tamamen masumdu ve şimdi Minu maalesef sihirli bir serumdan ölümcül dozda verdiği için Gustaf ölecekti.

Minu ayağa kalktı ve kolunu az sonra bayılacak gibi görünen Gustaf'ın omzuna attı.

Bodrum kapısı açıldı ve Lage dışarı çıktı. "Bana da yemek kaldı mı diye sormaya..." diye başladı ama sonra Gustaf'ın hâlini gördü.

"Gurra nasılsın? Resmen yüzün solmuş senin."

"Önce iyi hissediyordum, sonra başım döndü ve şimdi yine iyi hissetmeye başladım."

Lage bir adım öne attı ve elini Gustaf'ın alnına götürdü. "Sıcak değil," dedi düşünceli bir şekilde.

"Minu biraz uzanmam gerektiğini düşünüyor ve bu bence de iyi bir fikir," dedi Gustaf.

"Belki de antrenmanda kendini biraz fazla zorladı," dedi Minu ve Gustaf'a döndü. "Gel, yukarı odana çıkalım."

Lage huzursuz bir şekilde Gustaf'a baktı. "Eğer kötüye gidersen çağır beni. Aşağıdayım."

"Tamam, Minu sana haber verir," dedi Gustaf.

"Annem doktor," diye hızlı bir şekilde mırıldandı Minu. "Bugünlerde yayılan gribin çok sinsi olduğunu söylüyor. Bir yakalandınız mı ne kadar hasta olacağınız belli olmuyormuş." Minu, Gustaf'ın kolundan tuttu ve onun üst kattaki odasına giden yolu göstermesine izin verdi.

"Lambayı yakabilir misin?" dedi Minu karanlık odaya girdiklerinde.

"Evet," diye cevap verdi Gustaf ve ağır bir gürültüyle yatağına bıraktı kendini.

Minu'nun olana bir anlam verebilmesi için aradan kısa bir süre geçmesi gerekti. Gustaf komik olmaya çalıştıklarında yetişkinlerin sordukları sorulara içinde bulunulan bağlamı hesaba katmadan doğrudan cevap veren küçük çocuklar gibiydi.

“Nereden yakılıyor lamba?” diye sordu Minu.

“Kapının solundaki düğme.”

Minu düğmeyi çevirince da hemen aydınlandı. Gustaf'ın yatağının üstü örtülmemişti. Üzeri örtülmemiş yatak dışında her şey düzenli ve temiz görünüyordu.

Yatağın yanındaki duvarın üzerinde Rebecka ve Gustaf'ın bir fotoğrafı asılıydı. Yüzleri tüm fotoğrafı kaplıyordu. Fotoğrafın ne zaman ve nerede çekildiğini tahmin etmek güçtü. Yalnızca dışarıda oldukları anlaşıyordu. Mutlu görünüyorlardı. Kameranın anı dondurduğu o saniyenin yüzde biri kadar kısa olan zamanda onları neyin beklediği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Gustaf belki biliyordu, diye hatırlattı Minu kendi kendine. Fotoğraf belki de mutlu bir çiftten başka bir şeyi temsil ediyordu. Evet, aslında bir katil ve kurbanını gösteriyordu.

Minu birinin sırtını hafif bir şekilde ittirdiğini hissetti. Kim olduğunu ve kendisinden ne beklendiğini tahmin etmek o kadar da güç değildi. Vanessa, Minu'nun acele etmek zorunda olduğunu düşünüyordu ve haklıydı. Serumun ne kadar süre etkili olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

Ida'nın aşağı yukarı bir dakika konuşması için bir damla yetmişti. Minu'nun genel hesapları ve Gustaf'ın hacminin Ida'dan daha büyük olduğu düşünüldüğünde Gustaf için en azından on dakikaya ihtiyaçları vardı. Ancak çoktan oldukça zaman kaybetmişlerdi.

Minu yatağın kenarına oturdu. Hazırladığı soru listesi kot pantolonunun arka cebinde duruyordu. Listeyi cebinden çıkarmadı. “Rebecka'yı seviyor muydun?”

“Evet,” dedi Gustaf tereddüt etmeden. “Dünyadaki her şeyden daha fazla.”

“Onun mezarına gittiğinde ondan özür diledin mi?”

Gustaf evet anlamında başını salladı. Gözünün köşesinden bir damla gözyaşı akmaya başladı. Gözyaşı şakağında durdu ve sarı saçlarının arasında kayboldu. Hiç kımıldamadan yatıyor ve korku dolu gözlerle Minu'ya bakıyordu.

“Onun ölümüyle senin bir ilgin var mı?”

“Evet,” diye cevap verdi Gustaf.

Minu'nun içi buz gibi oldu. “Anlat,” diye konuşmaya zorladı Gustaf'ı.

“Benim hatamdı. Herkes Rebecka'nın yeme bozukluğu olduğunu söylüyordu ama ben ona bunu açıkça sormadım. Bir korkak gibi davrandım. Üzülün istemedim. Beni zor bir erkek arkadaş olarak görmesini istemedim. Hiçbir zaman bunun bu kadar ciddi olduğunu düşünmedim. Onunla konuşmayı denemeliydim.” Gustaf kocaman ve korku dolu gözlerle Minu'ya bakmaya devam ediyordu.

“Rebecka'nın intihar ettiğini düşünüyorsun, değil mi?”

Minu'nun sorduğu bu soru Gustaf'ın aklını karıştırmışa benziyordu. “Evet,” dedi Gustaf. “Okulun çatısından atladı. Benim hatamdı. Eğer ben daha iyi bir erkek arkadaş olabilseydim bu hiçbir zaman yaşanmazdı.”

Minu gözünün ucuyla fotoğrafa bakıyor ve Rebecka'nın bir şekilde onları görüp görmediğini merak ediyordu. Minu şimdi yaptığı şeyden korkunç bir utanç duyduğu için Rebecka'nın onları görmemesini diledi.

“Sen okulun çatısında onunla birlikte miydin?” dedi Minu.

“Hayır. Ben onu aşağıda bekliyordum. Müdireyle bir toplantısı vardı.” Gustaf elini, Minu'nun kolunun üzerine koydu. Parmakları soğuktu. “Müdirenin onunla yeme bozukluğu hakkında bir konuşma yapmasını umuyordum. Müdirenin Rebecka'yı kendini ona açması için zorlamasını diliyordum. Böylece Rebecka ile bu konu hakkında konuşmaktan kurtulacaktım. Tanrım ne kadar ödle davrandım!”

“Bu sonbahar özel bir şey yaptın mı? Biriyle irtibata geçmek gibi?”

“Sorunu anlamıyorum.”

Vanessa, Minu'nun omzunu sabırsız bir şekilde ittirdiğini hissetti. Bu Minu'ya zamanın aktığını hatırlatmak içindi.

“Bazı Şeytanlar’la irtibata geçtin mi?”

Gustaf’ın kafası yine karıştı. Cevabını yalnızca yetişkinlerin bileceği sorulardan biriyle karşılaşan bir çocuk gibi görünüyordu.

“Birtakım doğaüstü faaliyetlerle uğraştın mı?” diye devam etti Minu.

“Hayır.” Gustaf’ın, Minu’nun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığı çok açıktı.

“Sen belki bunun farkında bile değilsindir ama iyi düşün. Tuhaf bir şey oldu mu?”

Gustaf başını hayır anlamında salladı.

“Bazen sana bir şeyler yapmanı söyleyen bir ses duyuyor musun? Başının içinde bir ses?”

Gustaf yine hayır anlamında başını salladı.

“Kan kırmızısı Ay desem peki? Ne diyorsun?”

“Kan portakalı?”

“Çift-gezerin var mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Gustaf. “Sanmıyorum.”

“Bu böyle olmayacak. Beceremiyoruz,” dedi Vanessa fısıltıyla.

Minu, Vanessa’nın ne hissettiğini tam olarak anlayabiliyordu. Vanessa, Gustaf’ı böyle korkmuş ve savunmasız görmeye katlanamıyordu. Kendini İspanyol engizisyonundaymış gibi hissediyor olmalıydı ama Minu’nun bir sorusu daha olacaktı. Gustaf’ın bu soruya cevap verirken öpücükle ilgili herhangi bir şey söylememesini umdu çünkü Gustaf’tan farklı olarak Vanessa bunu unutmayacaktı.

“Bir gün şehirde beni takip ettin mi? Seninle viyadüğün orada karşılaştık?”

“Hayır.”

“Hani ben seninle orada karşılaştım ve sonra da... konuştuk. Bunu hatırlıyor musun?”

“Hayır.”

“Hatta sen aynı anda kilise bahçesindeydin. Rebecka’nın mezarına gittiğin ilk sefer. Aynı zamanda iki ayrı yerdeydin. Nasıl oldu bu?”

Gustaf başını sallıyordu. "Anlamıyorum! Soruların çok tuhaf."

Minu daha fazla devam edemeyecekti. Gustaf'ın parmaklarını koldan yavaşça kaldırmaya çalıştı ama başaramadı. Minu'nun kolu Gustaf'ın parmaklarının boğucu hâkimiyeti altındaydı. Bunun onu bir şekilde sakinleştireceğini umarak yavaşça Gustaf'ın parmaklarının üzerine dokundu.

Öyle de oldu. Gustaf'ın parmaklarının Minu'nun kolu üzerindeki hâkimiyeti gevşedi. Minu kendini Gustaf'tan biraz uzaklaştırarak ayağa kalktı.

"Özür dilerim," dedi Minu.

"Neden özür dilediğini anlamıyorum."

"Tüm bu olanlar için."

"Seni seviyorum, Minu," dedi Gustaf şaşırılmış bir şekilde.

"Ve ben de seni seviyorum," dedi Minu ve bunu gerçekten hissederek söylediğinin farkına vardı. "Keşke sana Rebecca öldüğünde neler olduğunu anlatabilseydim. Ama emin ol, bu senin hatan değildi."

"Minu, ne yaptığını sanıyorsun?" diye fısıldadı Vanessa. Minu, Vanessa orada değilmiş gibi davranıyordu. Görünmez bir insanı yok saymak oldukça kolaydı.

"Yalnızca bir şeyi hatırlayabilir misin?" dedi Minu. "Bunu içinde bir yerlerde tutacağına söz ver. Deneyeceğine söz veriyor musun?"

"Deneyeceğime söz veriyorum," dedi Gustaf.

"*Bu senin hatan değildi.* Rebecca seni sevdi."

Gustaf'ın gözünden yeniden yaşlar döküldü. Minu son söylediklerinin Gustaf'ın bilinçaltında yer etmesini sağlamak için defalarca başını salladı.

"O seni kendi isteğiyle asla bırakmazdı," dedi Minu.

Gustaf yavaşça gülümsedi. "Çok yorgunum."

"Öyleyse biraz dinlen."

Gustaf gözlerini kapattı. Vanessa ve Minu, Gustaf uykuya dalana kadar odada kaldılar. Sonrasında onu uyandırmamaya dikkat ederek odadan sessizce ayrıldılar.

Vanessa uzun uzun duş almasına rağmen yine de kendini tam anlamıyla temiz hissetmiyordu. Minu ve Vanessa birbirlerinden ayrılırken Gustaf'ın anlattıklarını kimseye söylemeyecekleri konusunda bir anlaşma yaptılar. Diğerlerine mesaj atarak Gustaf'ın suçlu olmadığından ve çift-gezerini tanımadığından emin olduklarını söylediler. Onlara bundan daha fazlasını anlatmadılar. Gerisi diğerlerini ilgilendirmiyordu. Gerçi Vanessa ve Minu'yu da ilgilendirmiyordu. Tam da bu yüzden kendini kirli hissediyordu ya. Bundan böyle artık birinin mahrem düşüncelerini daha fazla kurcalamayacaktı.

Şimdi oturmuş Sirpa'nın akşam yemeği için güveçte pişirdiği sosisin kokusunu burnuna çekiyordu. Vanessa ikinci tabağı çoktan midesine indirmişti ancak içindeki açlığın durulmaya hiç niyeti yoktu. Görünmez olduktan sonra her defasında kurt gibi acıkiyordu.

“Yavaş ye Nessa,” dedi Wille gülmesini güçlkle bastırarak.

“Sen kendi işine bak,” dedi Vanessa yarı çiğnenmiş, domates soslu pilav dolu bir ağızla.

“Böyle giderse yüz kilo olacaksın.”

“O hâlimle bile senden güzel olurum.” Vanessa bardağına biraz daha süt doldurdu ve tüm sütü üç büyük yudumda bitirdi.

Sirpa gergin bir şekilde onlara bakıyordu.

“Yemekleri silip süpürdüğüm için özür dilerim,” dedi Vanessa. “Her zamanki gibi inanılmaz lezzetli bir yemekti.”

“Beğendiğin için ben de çok mutlu oluyorum,” dedi Sirpa. Sirpa bunu içinden gelerek söylüyordu ama bir boğazı daha doyurmak onun için zor oluyordu. Hem de alışıl gelmedik şekilde aç bir boğazı. Vanessa her ay aldığı öğrenci bursunun yarısını Sirpa’ya veriyordu ama artık bu da yeterli olmuyordu.

“Yemek için teşekkür ederim. Elinize sağlık,” dedi Vanessa ve son kalan sosis parçasını da yuttu. Ağzını sildi. Çok huzursuzdu ve yerinde oturamıyordu.

Sirpa masadan kalkarken Vanessa ona masayı toplamak yerine televizyon seyredebileceğini söyledi. Sirpa, Vanessa’ya minnettar bir şekilde gülümsedi ve oturma odasına gitti. Wille küçük tütün torbasını üst dudağına yerleştirirken sandalyesinde kıpır kıpırdı.

Vanessa kirli tabağını mutfak tezgâhının üzerine götürdü. Sonra tabağını kirinden arınana dek fırça ile ovalamaya başladı. Vanessa o kadar sıcaklamıştı ki alnından birkaç ter damlası düştü. Tamamen gündelik bir işe konsantre olmak hoştu. Tabağını yemek artıklarından iyice arınsın diye bir kez de köpüklü suyun içinde ovaladı.

Aniden belinin etrafında bir çift el hissetti. “Biliyor musun?” dedi Wille ve Vanessa’yı boynundan öptü. “Birkaç hafta içinde Tayland’a doğru gerçekleştirilecek çok ucuz bir seyahatin anonsunu gördüm.”

“Ben okula gidiyorum.” Tayland, Tayland, Tayland. Son aylarda bir Tayland mevsusudur gidiyordu.

“Umursama şu okulu,” diye mırıldandı Wille. “Buradan ayrılalım. Para işini Jonte’den hallederim.”

Vanessa, Wille ellerini belinden çeksin diye yana doğru bir adım attı ama Wille ellerini yine Vanessa’nın üzerine koydu. Vanessa bu kez daha kararlı bir şekilde kurtulmayı denedi Wille’nin ellerinden. “Neler oluyor?” dedi Wille.

“Bir saniyecik olsun yalnız kalmama izin verir misin?”

“Neden bu kadar hırçınsın?”

“Peki sen neden her zaman bu kadar yapışkısın?”

Wille hâlâ onun arkasında duruyor ve Vanessa ondan yayılan hoşnut-

suzluğu hissedebiliyordu.

“Ben yalnızca biraz yanma sokulmak istemiştim,” dedi Wille.

“Rahat bırakılmak istiyorum tamam mı? Bunu anlamak bu kadar zor mu?”

“Tamam da niye her zaman bu kadar sinirlisin anlayamıyorum,” dedi Wille ve mutfak masasına doğru yürüdü.

Vanessa onun bir şey s ylermesini beklerken tabağını kuruluyordu. Wille’nin uzun süre sessiz kalamayacağını biliyordu. “Yolladığın linklere baktım biraz,” dedi sonunda.

Vanessa bir elinde bardak diğer elinde havluyla arkasını döndü.

“Benim için bir şey yok,” diye devam etti Wille.

Vanessa elindeki bardağı öyle sert bir şekilde sıkıyordu ki bardak neredeyse parçalanacaktı. “Hiçbir şey hoşuna gitmedi mi yani?”

“Lanet olasıca bir telefon satıcısı olmak istemiyorum, Nessa!”

“Ne istiyorsun  yleyse Wille?”

Wille ucuz bir şekilde sırtıyor, Vanessa’nın ne kadar sinirli olduğunu anlamamışa benziyordu. “Bilmiyorum... Böyle olduğum gibi iyi işte. İdare ediyoruz.”

“Peki ya sonra?”

“Peki ya sonra ne?” diye sordu Wille.

Vanessa dünyanın sonunun yaklaştığını bilirken Wille geleceği düşünmekte mi zorlanıyordu yani? “Eğer iyi bir iş sahibi olmak istiyorsan ders çalışmaya başlamalısn,” dedi Vanessa.

“Tanrı aşkına, okulda çok kötü olduğumu biliyorsun.”

“Pratik meslek eğitimleri de bulunuyor.”

“Evet, ama... bilmiyorum ki.”

“Sonuç olarak *h linden* memnun musun yani? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Kendime ait bir dairem olsa hoş olurdu gerçi. Lise terk h linle bir işe sahip olduğunda bir daire sahibi olabilirsin belki de ha?” dedi Wille zevzek e. Vanessa, Wille’nin bu hâliyle çok şirin olduğuna inandığını açıkça görebiliyordu.

Vanessa elindeki bardağı duvara fırlatmak dışında hiçbir şey istemiyordu. Bardak Sirpa'nın olmasaydı bunu yapmak için bir saniye bile tereddüt etmezdi. Etraflarındaki her şey Sirpa'ya aitti. Sirpa'nın dairesinde kalıyorlardı ve Vanessa etrafı yıkıp dökmek istemiyordu. Böyle bir şey yapacak olsa bunun sonuçlarına katlanamazdı. Vanessa elindeki bardağı mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra havluyu masanın üzerine, Wille'nin tam önüne serdi. "Şimdi sen devam edebilirsin," dedi Vanessa.

"Nessa, yalnızca şaka yapıyordum! Böyle devam edemez ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Yalnızca şaka yaptığını biliyorum. Ama bir süre dışarı çıkmak zorundayım. Eğer birlikte olmaya devam etmemizi istiyorsan sana verecek en iyi tavsiyem şimdi çeneni kapatman."

Vanessa nereye gittiğini bilmeden şehrin içinde yürüyordu. Düşünceler başının içinde dönüyordu. Dön, dön, dön. Sonunda insanı kıştırabilecek bir atıklarınca gibi. İçinde birden çok Vanessa vardı şimdi ve hangisinin gerçek Vanessa olduğunu bilmiyordu artık. Örneğin Michelle ve Evelina ile takılan Vanessa, dünyayı kurtarmaya çalışan Vanessa'dan çok farklıydı. Wille ile ilişkisini yürütmeye çalışan Vanessa. Sirpa'ya yük olmamaya çalışan Vanessa. Okulda en azından geçer not almaya çalışan Vanessa... Tüm bu kişilikler arasında kaybolmuştu.

Vanessa etrafındaki kiralık evlere bakıyordu. Linnéa'nın yaşadığı mahalleye yaklaşmıştı. Etrafındaki dairelerin bazılarında müzik sesi geliyordu. Cumartesi akşamıydı ve bu akşam hiçbir planı olmadığını şimdi farkına varıyordu. Hayatı ne ara böyle sıkıcı olmaya başlamıştı? Sarhoş olmak yardım ederdi belki. Evelina ve Michelle'in daha önceden bahsettiği bir partiyi hatırladı.

Vanessa durdu. Yalnız olmak istemiyordu ama onlarla da buluşmak istemiyordu. Michelle'in sürekli yeni çıkmaya başladığı Mehmet'ten bahsedeceğini düşündü. Evelina'nınsa 'hiç erkek arkadaşı olmamasından' yakınacağını şimdiden tahmin edebiliyordu. Hâlbuki üçü de aralarındaki en güzel kızın Evelina olduğunu biliyordu.

Gerçekten en son canı ne zaman Evelina ve Michelle ile buluşmak istemişti? Geçen yazdan beri Vanessa'nın hayatında pek çok değişiklik

olmuştı. Onlarla konuşamayacağı çok şeyi vardı şimdi. Eski Vanessa olmak çok daha kolay olurdu. Tanrım, eski Vanessa'yı getirebilmeyi ne kadar da çok isterdi. Vanessa kafasını kaldırıp yüksek evlere yeniden baktı. Belki de hiç de sıradan olmayan birinin yanından geçip gitmişti.

Linnéa'nın yaşadığı apartmanın kapısına doğru yürüdü, asansörle yukarı çıktı ve zili çaldı. Kimse gelip kapıyı açmayınca hayal kırıklığına uğradı. Bu, Linnéa ile buluşmayı istediğinin farkına varmasını sağladı. Vanessa bir kez daha çaldı zili. Aniden tuvaletten sifon sesi duyuldu. Linnéa kapıyı açtığı anda üzerinde Jonte'yle birlikte olduğu akşam giydiği tişörtü vardı.

“Merhaba,” dedi Vanessa.

“Merhaba.”

“Ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey.”

“Bugün cumartesi. Eğlenceli bir şey yapman gerekmiyor mu?”

“Eğlenmediğimi kim söylemiş?” Linnéa, Vanessa'nın söylediğini o kadar ciddiye almıştı ki Vanessa gülmeye başladı.

Linnéa yaklaşık yarım saniye boyunca Vanessa'nın yüzüne baktı. Sonra o da gülmeye başladı. İkisi de öyle bir gülmeye başlamışlardı ki gülmelerini durduramıyorlardı. Nefesleri tıkanana kadar histerik bir şekilde gülmeye devam ettiler. Vanessa en son ne zaman bu kadar güldüğünü hatırlamıyordu. Gözlerinden yaş gelene kadar güldüler. Gülmeleri tam bitti derken bir ara durup birbirlerine bakmak gibi ölümcül bir hata yaptılar ve yine deliler gibi gülmeye başladılar.

Koltukta birbirlerine dönük oturdular ve saatlerce konuştular. Linnéa'nın bilgisayarından üzgün erkek ve kadınların gitar çalarak söyledikleri şarkının sesi duyuluyordu. Tuhaf bir şekilde bu şarkılar Vanessa'yı kederlendirmiyordu. Bunun yerine müzik içindeki öfkeyi yumuşak bir hisse dönüştürüyordu.

Konuşmaları akıyordu. Linnéa, *Örüntüler Kitabı*'nin Koruma Büyüsü hakkında ne gösterdiğinden; Vanessa, gerçeklik serumunu Gustaf'ın kolasına nasıl döktüğünden bahsetti. Vanessa, Minu'yla konuştukları

gibi Gustaf'ın söylediklerinin detaylarından bahsetmedi.

“Biliyor musun ben bir kere Gustaf’la birlikte olmuştum,” dedi Vanessa bunun yerine. Linnéa’nın şok olduğunu gösteren ifadesi üzerine kıkırdamaya başladı.

“Birinci sınıfta bütün bir öğleden sonra.”

“Yani o zaman da bu kadar ucuzdun öyle mi?” dedi Linnéa ve güldü.

“Keşke birlikte olacağın insanı bulmak bugün de bu kadar kolay olsa,” dedi Vanessa ve kıkırdadı.

Ida’nın, Gustaf’a hissettiği gizli aşkı itiraf etmek zorunda kaldığı o anı hatırlayıp güldüler. Kızların Gustaf camdan bakar da onları görür ümidiyle evinin etrafında bisikletleriyle nasıl da tur üstüne tur attığından konuştular. Büyüyle veya değil. Gustaf bir şekilde kızları etkisi altına almayı başarıyordu. Sonra laf Minu’ya ve lezbiyen olup olmadığına geldi. Vanessa, Minu’nun lezbiyen olduğuna inanıyordu. Linnéa ise kararlılıkla hayır diyordu.

“Ben onu seviyorum ama anlamıyorum. Gerçekten ne zaman sinirli, ne zaman değil hiç anlamıyorum. Yalnızca herkesin bildiği Minu ne zaman değil anlamıyorum,” dedi Vanessa.

Linnéa Vanessa’nın söylediklerine güldü ve başıyla Vanessa’ya katıldığını gösterdi. “Mesela ben Minu’nun bana şu an kızgın olduğunu düşünüyorum,” dedi Vanessa.

“Neden peki?”

“Bir yanlış anlama işte.”

Linnéa konuyu daha fazla deşmedi.

Vanessa, “Biz Seçilmişler oldukça tuhaf bir grubuz,” dedi.

“Öyle değil mi? İkimize baksan yeter,” dedi Linnéa ve sırıttı.

“Karşılıklı böyle oturup konuşacağımıza kim inanırdı? Senden neredeyse nefret ediyordum. Daha doğrusu Wille mevzusu yüzünden seni kısıkanıyordum.” *Tanrım, neler söylüyorsun,* diye düşündü Vanessa. Aslında iyi oluyordu. Bu şekilde rahatlamamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Wille hakkında konuşmaya ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Eğer tam olarak ne demek istediğini anlayabilecek biri varsa bu da Linnéa’ydı.

“Ondan ayrılmak istemiyorum,” dedi Vanessa. “Ama ona katlanamıyorum da.”

“İlla onunla mı *oturmak* zorundasın peki?”

“Karmaşık,” dedi Vanessa. Neden kendi evinde yaşayamadığını anlatamazdı. Anlatacağı hikâyeler Linnéa’nın kulağına çok önemsiz gelecekti. Linnéa’nın bir annesi yoktu. Babasıysa Storralls Parkı’nda içkiyle kendinden geçerek dans eden bir ayyaştı. “Beni bu denli huzursuz eden birine nasıl bu kadar çok âşık olabilirim anlamıyorum. Âşık olduğum birini nasıl rahatsız edebildiğimi de anlamıyorum.”

“Bana sorma,” dedi Linnéa ve koltukta arkasına yaslandı.

“Nedenmiş o?”

“İnsan diğerlerinin ilişkileri hakkında asla tavsiye vermemeli.”

“Ama kafede... Demiştin ya hani...”

“O bir hataydı.” Linnéa bağdaş kurup Vanessa’ya baktı. “Anlamıyor musun?” diye sordu. “Senin Wille’den çok daha iyi birisine layık olduğunı düşünüyorum. Ama eğer bunu söylersem, sen Wille’den ayrılır ve ileride bundan pişman olursan sonunda bana kızacaksın. Gerçi Wille ile ilişkine devam edersen de benden nefret edeceksin ya.”

“Ama yapmam...” diye karşı geldi Vanessa.

“Ben yalnızca sonradan her şey için suçlanan kız olmak istemiyorum hepsi bu,” diye Vanessa’nın sözünü kesti.

Vanessa ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

“Wille beni artık aramıyor, ben onu söyleyeyim de,” dedi Linnéa.

Vanessa koltuğa daha da fazla gömüldü. Jonte ve Linnéa’nın bu koltuk üzerinde seviştikleri akşamı hatırladı. O akşamın üzerinden sanki bir ömür geçmişti. “Hâlâ Jonte ile takılıyor musun?”

“Hayır,” dedi Linnéa. “Geçici heyecanlarımdan biriydi işte...”

Vanessa kıkırdadı ve koltuğa biraz daha yerleşerek ayaklarını Linnéa’nın bacaklarının üzerine koydu. Her şey bir şekilde yoluna girecekmiş gibi hissediyordu.

Minu, Karrgruvan yakınındaki ormanın içindeydi. Bahar gelmişti. Ağaçların yaprakları o kadar yeşildi ki insanın gözünü alıyordu. Minu, suyun sesini duyuyordu. Aşağı baktı; ırmak ayaklarına doğru akıyor, yüzeyinde binlerce ışık parıldıyordu. Yanından birkaç siyah kelebek uçuştu. Daha uyanmadan bunun bir rüya olduğunu bilmesi ilginçti.

“Minu?”

Onu çağıran Rebecka’ydı.

“Minu?”

Minu’nun kalbini bir telaş sardı. Irmak boyunca koşmaya başladı. Rebecka’yı bulmak zorundaydı ama her defasında ayakları nemli toprağın içine gömülüyordu, her adımda daha da derine.

“Minu!”

Minu olduğu yere saplanıyor, ilerlemeyi başaramıyordu. O sırada Rebecka’yı gördü. Üzerinde beyaz geceliğiyle suda sırtüstü yatıyordu. Uzun, kızıl-sarı saçları solgun yüzünün etrafında uçuşuyor, gözleri hareketsiz gökyüzüne bakıyordu. Ağzı sanki dinî bir ayinde coşkulanıp kendinden geçmişçesine açıktı. Elinde bir buket tutuyordu. Karanlık suyla kıyaslandığında çiçeklerin renkleri gerçek dışı bir şekilde belirgin görünüyordu.

Bu boğulan Ofelya’ydı.

“Sen Rebecka değilsin,” dedi Minu sinirli ve hayal kırıklığına uğramış bir hâlde.

Rebecka, Minu'ya bakıyordu. Bu, Rebecka'nın yüzüydü. Rebecka'nın vücudu, Rebecka'nın sesi, Ama... Değildi de.

Su, Rebecka'nın etrafında dalgalanıyordu ama Rebecka akışın ortasında kimildamadan duruyordu. Konuşuyordu ama ağzı hareket etmiyordu.

Bu tablo için poz veren kadının adı Elizabeth Siddal'dı. Sonradan ağır bir hastalığa tutuldu. İçinde uzandığı küvet, su soğumasın diye genellikle lambalarla ısıtılırdı. Bir gün lambalar söndü. Ressam hiçbir şey farkında değildi, kendini resme kaptırmıştı ve küçük Lizzie de hiçbir şey söylemiyordu. Yalnızca suskunluk içinde acı çekiyordu. Yaptığı her şey onun hayal gücünün beklentilerini karşılamak içindi. Bunun bedeliyse başka biri tarafından yalnızca bir resme aksettirilmek olmuştur.

Gerçeklikte bir yerlerde kapı zili çalınıyordu ama Minu gergin bir şekilde rüyasının içindeydi.

“Neden bahsediyorsun?”

“Beyninin senin süper gücün olduğuna inanmıştım, Minu. Şimdi uyanmak zorundasın. Kendini insanların seni gördüğü gibi görmeye cesaret etmek zorundasın. Tutsaklığından kurtulmalısın.”

Rüya dağıldı. Minu uyandı. Kapı zili tekrar çalındı.

• • •

Minu'nun babası tıraş olmamıştı ve gözlerinin altında morluklar vardı. Anna-Karin'e, Minu'nun henüz uyanıp uyanmadığından emin olmadığını söylediğinde Anna-Karin, Minu'nun babasının nefesinden gelen kahve kokusunu aldı. Belki de buraya gelmeden önce birkaç saat beklemeliydi ama kendini cesaretini yitirmeden harekete geçmek zorunda hissetmişti.

Minu'nun babası eliyle Anna-Karin'e koridoru gösterdi. Her şey çok düzenli görünüyordu. Minu'nun babası üst kata doğru döndü ve bağırdı.

“Minu bir ziyaretçin var!”

“Geliyorum,” diye duyuldu Minu'nun sesi.

Anna-Karin paltosunu çıkardı ve salona doğru giden Minu'nun babasını takip etti.

Halka

“Bir şey ister miydin?” diye sordu Minu’nun babası. “Kahve? Çay? Süt? Su?”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye mırıldandı Anna-Karin ve büyük, aydınlık odada etrafına bakındı. Mobilyalar pahalı görünüyordu. Duvar boyunca içleri tıka basa kitap dolu dört tane raf ve gömme televizyon vardı. Duvarlarda gerçek sanat eserleri asılıydı. Ikea baskısı sıradan tablolar veya şu annesinin çok hoşuna giden, üzerinde basit sözlerin yazdığı duvar kilimleri falan değil. “Kendi evin altına bedeldir,” “Uzakta olmak iyidir ama evde olmak en iyisidir,” “İçeride güneş, dışarıda güneş, kalbinde güneş, ruhunda güneş.” Bu basit sözlerin üzerinde yazılı olduğu duvar kilimleri Anna-Karin’lerin evinin her yerinde asılıydı. Annesi sanki kendini inandırmaya çalışıyordu. Anna-Karin, Minu’nun babasının o kilimler hakkındaki ne düşüneceğini tahmin etmeye çalışırken içini bir utanç kapladı.

Salonun içinden beyaz dolap kapakları ve koyu renk ahşap parkeleleriyle büyük mutfak görülebiliyordu. Çalışma odasının kapısı aralıktı. Odanın içerisindeki çalışma masasının üzerinde dumanı hâlâ üzerinde tüten bir kahve kupasının yanında son marka bir dizüstü bilgisayar vardı ve elbette daha da fazla kitap rafı.

Gerçekten bir insanın evinde kaç tane kitap olabilir ki, diye düşündü Anna-Karin. İnsan bu kadar kitabı okuyabilir mi? Diyelim okuyabilir, peki tüm bu kitapları okuyacak zamanı nasıl bulabilir?

Bakışlarını ona bir şey ifade etmeyen bir tablonun üzerinde gezdirdi. Yalnızca bir sürü renk ve şekilden oluşan bir tablo. Annesinin böyle bir tabloya yalnızca homurdanacağını ve her beş yaşında çocuğun buna benzer bir şey yapabileceğini söyleyeceğini biliyordu ama tablo Anna-Karin’in hoşuna gitti.

“Benim adım Erik Falk,” dedi Minu’nun babası ve elini öne uzattı.

Anna-Karin olduğu yerde kımıldamadan durarak Minu’nun babasına bir aptal gibi baktığını fark etti ve Minu’nun babasının elini sıktı ve saniyenin onda biri kadar bir süre için gözlerine baktı. “Anna-Karin Nieminen,” diye mırıldandı. Anna-Karin kendilerini soyadlarıyla tanıtmamanın çok resmî ve tuhaf olduğunu düşündü. “Ben ve Minu aynı sınıfa gidiyoruz. Birlikte çalışacaktık.”

“  u piyes için galiba?”

Anna-Karin’in, Minu’nun babasının neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Karaya vurmu  bir balık gibi ağzını açtı ve kapattı. Bu evin içinde de hemen hemen böyle hissediyordu zaten.

“Minu cumartesileri bir oyunun provasını aldığınızdan bahsediyordu da.”

“Tabii,” diye cevap verdi Anna-Karin ve Minu’nun  enlik yerinde yaptıkları büyü denemelerine katılabilmek için uydurdu u mazereti neredeyse mahvedece inin farkına vardı. “Gerçi bugün kimya  alı a-caktık ama...” dedi Anna-Karin ve Minu’nun babasının daha fazla soru sormamasını diledi.

Sonunda merdivenlerden gelen adım sesleri duyuldu. Minu kapının önünde belirdi. Siyah saçlarını atkuyru u yapmıştı. Gözleri uyku sonrasında hâlâ biraz  i ti. “Merhaba,” dedi Minu  a kınlığını saklamayarak.

“Kimya çalışmaya ba layalım mı?” dedi Anna-Karin.

Minu kendini çabuk toparladı. “Evet. Odama  ıkalım.”

Anna-Karin, Minu’yu evin içinde oldukça doğal hareketlerle dolaşırken görünce kafasında tamamen başka bir Minu resmi oluştu. Bu kadar büyük bir evin içinde, oldukça güzel eşyalarla çevrili bir şekilde yaşamanın sanki hiç de özel bir yanı yokmuş gibi bir hâli vardı.

Üst katta uzun bir koridordan geçtiler. Bir kapı aralıktı. Aralık kapıdan içeri kaçamak bir bakış attığında duvarının üzerinde Engelsfors’u tepeden gören bir haritanın asılı olduğu banyoyu gördü. Minu’nun saldırya uğradığı, k  k ayakları olan derin küvet.

Minu, Anna-Karin’i odasına buyur etti ve arkalarından kapıyı kapattı. Duvar kâğıtları sarı-beyaz  izgiliydi. Duvar k ğıtlarının sıcak tonları cilalı ahşap zemin ile iyice ön plana çıkıyorlardı. Kırmızı bir yatak  r s , yatağın üstüne biraz özensizce serilmi ti. Minu’nun komodininin üzerinde büyük bir sanat kitabı duruyordu. Kütüphane rafında muntazamca hizalanmış kitaplar kesin alfabetik sıradaydı. Sadece  alı ma masasında bir karmaşa vardı. Masadan âdeta taşan okul kitapları ve defterleri Minu’nun dizüstü bilgisayarını bo makla tehdit ediyorlardı.

“Aradığımız kişi Gustaf değilmiş demek,” dedi Anna-Karin.

“Gerçek olanı değil en azından,” dedi Minu. “Demek istediğim şu ki... Gustaf şeytani bir çift-gezeri olduğunu bilmiyor.”

Anna-Karin, Minu’nun yatağına doğru yürüdü ve oturdu.

“Gustaf olmadığına sevindim,” dedi Anna-Karin. “Bu, katilin kim olduğunu hâlâ bilmediğimiz anlamına gelse de.”

Minu da Anna-Karin’in yanına oturdu. Bekliyordu.

Anna-Karin sözlerine nasıl başlayacağını bilmiyordu. Sonunda derin bir nefes alarak ona göre en önemli olan kısım la başladı. “Özür dilerim,” dedi Anna-Karin. “Öylece ortadan kaybolduğum için özür dilerim.” Gözünün ucuyla Minu’ya bakıyordu. Minu koyu gözleriyle Anna-Karin’i ciddi bir şekilde inceliyordu.

Anna-Karin, Minu’dan her zaman biraz korkmuştu. Minu sıklıkla aksi, neredeyse sinirli görünüyordu. Huysuzlanıp sinirlendiğinde, birinin yanlış bir şey yapıp ahmakça veya çocukça davrandığını düşündüğünde insan bunu tüm vücudunda hissediyordu. Sonra o keskin lazer bakışları vardı.

“Ahır yandığında olan kazayı biliyorsun,” diye başladı Anna-Karin. “Kaza falan değildi o.” Nicolaus’a yaptığı gibi Minu’ya her şeyi anlatmadı. Yangın la başladı, Jari ve annesini atladı. En başında ölümle hiç mücadele etmediğini, hatta onu neredeyse kucakladığını itiraf etmek çok zor geliyordu.

Büyükbabası ile ilgili olan kısma geldiğinde gözyaşlarını yine tutamadı. Gözyaşlarını elinin tersiyle hızla kuruladı. Minu’nun, onun sempatisini kazanmak için ağladığını düşünmesini istemiyordu.

“Neden hiçbir şey söylemedin?” dedi Minu sonunda. Minu sinirliydi. Tam da Anna-Karin’in tahmin ettiği gibi.

Cesaretini kaybediyordu. “Utaniyordum. Ahıra kendi başıma gitmemeliydim.”

“Direndiğinde peki... bir şey dedin mi?”

Anna-Karin, Minu’nun neden bahsettiğinden emin değildi. “Hayır. Neden soruyorsun?”

Minu başını hayır anlamında salladı. “Unut gitsin,” dedi Minu.

Minu artık eskisi gibi sinirli görünmüyordu. Anna-Karin rahatladı ve kesik kesik ağlamaya başladı. Onu affedebileceklerine dair içinde bir umut vardı. “Keşke g  lerimi okulda kullanmasaydım. Hepiniz söylemiştiniz bana.”

Minu alnını kırıştırdı. “Bunun sana olan saldırı ile ne ilgisi var?”

“Beni takip eden şey, kullanmamam için uyardığınız gücümü fark etmiş olmalı. Bu Koruma Büyüsü hakkında bildiklerimizi de doğrultuyor. Nicolaus’un bahsettiği Koruma Büyüsü. Eğer şimdi görünen sensen ben hâlâ koruma altında oluyorum. Ama belki de beni takip eden şey Seçilmiş olduğumu anlamıştı çünkü sonuçta...” Anna-Karin sessizleşti. Nefes aldı. “ ok düşündüm,” dedi Anna-Karin sonradan. “Bizi   ld rmek isteyenin benimle aynı elemente sahip olduğunu tahmin ediyorum. Bir toprak cadısı olmalı. Belki de bu yüzden çok güçlü bir şekilde karşı koyabildim. Belki de bu yüzden bir daha denemedi. Çünkü çok g  l y m.”

“O ses,” dedi Minu. “Diğerlerine istediklerini yaptırdığında o ses gibi mi yapıyorsun?”

Anna-Karin’in yanakları kızardı. “Aşağı yukarı evet. Ama ben hiçbir şekilde başka birinin vücuduna girmiyorum.”

Minu anladığını göstermek için yavaşca başını salladı. “Bir insanı, orada olmayan birini gördüğüne inandırabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Minu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Anna-Karin. “Belki. Daha önce hiç denemedim.”

“Eğer bir toprak cadısı bunu yapabiliyorsa Rebecka’n m, Gustaf’ı çatıda görmesi de anlam kazanıyor. Eğer Gustaf bir illüzyondan ibaretse ve eğer oradaki esasında başka biriye... Hayır bu doğru olamaz...”

Minu, Anna-Karin’e baktı. “Yangın... Yangının büyüyle ortaya çıktığına emin misin?”

“Bir anda başlamıştı. Etrafa pek çok yönden yayılıyordu. Sanki şeymiş gibi bir hisse kapıldım...”

“Ama toprak cadıları Ateş Büyüsü yapamıyorlar, değil mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Anna-Karin.

Minu öyle bir bakıyordu ki hem orada değildi hem de inanılmaz bir konsantrasyon içindeydi. “Ama Rebecka bunu yapabiliirdi,” dedi Minu kendi kendine konuşarak. “Ve ahırın kapısını kırarak açabilirdi.”

“Ne demek istiyorsun? Rebecka?”

Minu komodinin içindeki bir kutuyu açtı. İçinden her zaman beraberinde taşıdığı not defterini çıkardı ve not defterinin sayfalarını karıştırmaya başladı. “Sen ve Ida, Rebecka’nın ölümünü yaşadığınızda sen bir şey oldu demiştin. Tam Rebecka ölmeden önce bir şey oldu demiştin. Rebecka içten yanmıştı sanki.”

Anna-Karin evet anlamında başını salladı. Hatırlamaktan hoşlandığı bir anı değildi bu.

“Katilin onun büyü yeteneğini aldığım bir düşünsene,” diye devam etti Minu.

“Evet,” dedi Anna-Karin nefes nefese. “Zaten Rebecka’nın her şeyini almış gibiydi.”

“Ruhunu?”

Anna-Karin evet anlamında başını salladı. Ruhlara inanıp inanmadığını bilmiyordu ama bunu tasvir edecek en iyi kelimeydi ruh.

Minu kendini tamamen notlarına verdi. Anna-Karin, onu rahatsız etmek istemiyordu. Odada etrafına bakındı ve parmaklarını kırmızı yatak örtüsü üzerinde dolaştırdı. Komodinin üzerinde duran kalın kitabı gördü. Ağır bir kitaptı. Kitabı açtığı anda sanki Minu sıklıkla bu sayfaya bakıyormuş gibi kitabın ortasındaki bir sayfayla karşılaştı. Anna-Karin’in evinde de buna benzer birkaç kitap vardı. Kalın ama büyük bir cepte rahatlıkla taşınabilecek boyutta olan bu kitaplarda mağaraların içinde, hayvan derileri üzerinde seks yapan taş devri insanları gösteriliyordu.

Anna-Karin kalın ve parlak kuşe kâğıt üzerine basılmış resme bakıyordu. Resim mavi bir elbise içindeki koyu saçlı bir kadını gösteriyordu. Kadın elinde bir nar tutuyor ve kederli görünüyordu. Anna-Karin bir şekilde resmi sanki daha önceden gördüğünü düşündü.

“Sanırım anladım,” dedi Minu.

Anna-Karin başını kaldırdı. Minu elindeki not defterini kenara koyarak Anna-Karin’in gözlerinin içine baktı. “Eğer katil bir toprak cadısı ise gücünü Elias’ın kendini öldürmesinde kullanmış olabilir. Elias ölünce katil onun gücünü de ele geçirdi. Müdire, ahşap cadılarının farklı türlerden materyalleri yönetip onlara istedikleri şekli verebileceklerini söyledi. Bu belki de bir ahşap cadısının kendi görünümünü de değiştirebileceği anlamına geliyor öyle değil mi? Değiştirebileceği büyü bir kılığı, bir maskesi olamaz mı?”

“Sonuç olarak Elias’ı öldürdükten sonra... Herhangi birinin kılığına girip onun gibi görünemez mi?”

“Bunu bilmiyoruz,” dedi Minu. “Ama en azından Gustaf gibi görünebilirdi.”

“Ve sonra da Rebecka’nın güçlerini aldı.”

“Telekinezi ve ateş. Ahırda bunları kullandı.”

Minu yataktan kalktı. Bir yandan konuşuyor bir yandan da ileri geri yürüyordu. Minu’nun bu hâli, Anna-Karin’e müdireyi hatırlattı.

“Bildığımız her şeyi kısaca özetlemeliyiz,” dedi Minu. Saçlarını açtı ve lastik saç tokasını bileğine geçirdi. “Katil bir toprak cadısı. Bizi öldürdüğü zaman ruhlarımızı ve büyü yeteneklerimiz ele geçirebiliyor. Şu anda elinde ahşap ve ateş büyüleri var. Seni ve beni öldürmeyi başaramadı. Ama neden?”

“Çünkü ben de bir toprak cadısıyım,” diye önerdi Anna-Karin yine. “Ve belki de okulun dışında daha güçsüz olduğu için.”

Minu durdu ve ona hoşnutluğunu bildiren bir bakış attı. “Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Okul, Şeytan’ın yeri. Her şey orada.”

“Peki senin yaşamana neden izin verdi?” diye sordu Anna-Karin.

“Belki de benim herhangi bir gücüm olmadığını anladı,” diye cevap verdi Minu.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Anna-Karin. “Sonuçta sen bir Seçilmiş’sin.”

Minu’nun orada olmayan ama konsantrasyon dolu bakışları geri geldi. Anna-Karin’den biraz öte tarafa döndü. Anna-Karin şimdi

Minu'nun yüzünün yarısını görebiliyordu. Pencereden gelen ışık onun koyu saçlarını aydınlatıyordu.

Anna-Karin mavi elbiseli kadının resmine ve sonra tekrar Minu'ya baktı. "Neredeyse çift-gezerin," dedi Anna-Karin. "Resimdeki kadın resmen senin bir kopyan."

Anna-Karin kitabı döndürdü ve yukarı kaldırarak resmi Minu'ya gösterdi.

"Hiç de değil," dedi Minu.

"Aa, evet," dedi Anna-Karin "Yüz hatları seninkilerle milimi milimine aynı demiyorum. Ama şöyle genel olarak bakıldığında resmen benziyor."

Minu, Anna-Karin sanki ondan Çince bir şiir okumasını istemiş gibi bakıyordu resme. "Ama güzel kadın," dedi Minu sonunda.

Anna-Karin kitabı indirdi. Minu bunu hiç de Felicia ve Julia gibi sırf bir yorum yapmış olmak için söylememişti. Gerçekten inandığı için söylemişti.

"Sen de öylesin," dedi Anna-Karin.

Minu homurdandı ve Anna-Karin'den öteye döndü, sinirli bir şekilde Anna-Karin'e baktı. "Eğer hâlâ fark etmediysen söyleyeyim, ben berbat bir akne canavarıyım. Yalan söylemene gerek yok."

"O lanet olasıca sivilcelerden bende de var," dedi Anna-Karin.

"Bendeki kadar yok sende!"

Sinirlenme sırası Anna-Karin'deydi. "Hayır, belki ikimiz de *tamı olarak aynı sayıda* sivilceye sahip değiliz. Ama çok daha kötü durumda olanlar var. Ayrıca sen güzelsin. Gayet rahat onun reenkarnasyonu olabilirmişsin." Anna-Karin reenkarnasyon kelimesini söylerken işaret parmağı ile resmin üzerine dokundu.

Bu kelimeyi duyunca yüzünün rengi giden Minu bayılacak gibi görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Anna-Karin endişeli bir şekilde. Kendini koca bir aptal gibi hissediyordu. Minu'nun güzel olup olmadığı konusunda tartışmanın hiç de iyi bir fikir olmadığını anladı.

“İyi hissetmiyorum,” diye mırıldandı Minu. “Özür dilerim. Sanırım uzanmak zorundayım. Anlattığın her şey için teşekkür ederim.”

Anna-Karin kitabı kapattı ve yataktan kalktı. Minu ona kibar bir şekilde gülümsemeye çalışıyordu.

“Tamam, öyleyse ben de eve gidiyorum,” dedi Anna-Karin ve Minu olur anlamında başını salladı.

Anna-Karin yine de birkaç saniye daha Minu’nun odasında kaldı. Bir tuhafılık olduğunu hissediyor, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Minu daha fazla bir şey söylemeyince Anna-Karin, Minu’nun omzuna beceriksizce dokundu.

Anna-Karin merdivenlerden aşağı indiğinde Minu’nun babası mutfakta oturmuş gazete okuyordu. Gazetesine hiçbir şeyi fark etmeyecek kadar daldığından Anna-Karin de hiçbir şey söylemedi. Üzerine palto-sunu geçirdi ve evi, kimsenin ruhu duymadan kapıdan sızıyan Peppar gibi sessizce terk etti.

Minu'nun son dersten sonra boş zamanı vardı. Okul binasının en üst katına çıktı ve tavan arasına açılan koridordan geçti. Üzeri karalanmış kapı Noel tatilinde değiştirilmişti ama yeni kapı da çoktan yeni mesajlarla dolmaya başlamıştı.

Dert beni ben gençken buldu...

Dert, derdin kazanmasını bekledi...

Mesajların bazıları Elias'a, bazıları Rebecka'ya yazılmıştı ama çoğu tamamen başka insanlara ve hayatlara yazılmışa benziyordu.

Minu kapı kolunu indirdi ve içeriye girdi. İçerisi bir okul tuvaleti için inanılmaz temizdi. İnsanlar tuvaletin kapısının üzerine mesajlar karalayıp dursa da nadiren içeri giriyorlardı. Bir şey onları geride tutuyordu.

Beyaz karolar Minu'nun etrafında parlıyordu. Her şeyin başladığı yerdeydi yine. Elias'ın öldüğü tuvalet kabinine doğru yürüdü. Doğal olarak geride hiçbir iz yoktu. Ne ummuştu ki? Minu bakışlarını lava-boya çevirdi. Aynalar kaldırılmıştı. Belki de birinin Elias'ı taklit edeceğinden korkuyorlardı?

Minu kendini aynada görmediği için mutlu oldu. Onu yeteri kadar görmüş, üzerine yeteri kadar çalışmıştı. Yüzünü gördüğü her seferinde ondan nefret ediyordu.

Anna-Karin onun tablodaki güzel kadına benzediğini söyleyince buna ilk önce inanamamıştı. Ama Anna-Karin reenkarnasyon kelimesini kullanınca aklındaki yapbozun parçaları yerlerine oturmuştu.

Şimdi uyanmak zorundasın. Kendini insanların seni gördüğü gibi görmeye cesaret etmek zorundasın.

“Reenkarnasyon.” Max da bu kelimeyi kullanmıştı.

Seni seviyorum, Minu. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.

Max'ın, Minu'yu gördüğü an bu değildi. Minu resimdeki kadına benziyordu. Resimdeki kadınsa Alice'e. Bu yüzden Minu'yu öldürememişti. Bu, Alice'i ölürken bir kere daha görmek gibi olurdu.

Bunu yapmayacağım. Dinlemeyeceğim.

Suçlu Max'tı. Elias'ın katili oydu. Rebecca'nın katili oydu. Hem Minu'yu hem de Anna-Karin'i öldürmeye çalışmıştı. Her şey tüm hatlarıyla korkunç bir şekilde doğru geliyordu ama yine de buna inanmıyordu.

Ceketinin cebinden kahverengi, küçük şişeyi çıkardı. Gerçeği bilmek zorundaydı.

• • •

“Eğer tekrar eve taşınacaksan bazı belirli kurallarımız olacak.”

Vanessa ve annesi Kafe Monik'in tek müşterileriydi. Burada, tarafsız bir sahada buluşmalarını Vanessa teklif etmişti ama şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Annesine bağırabileceği rahat bir yerde olmayı diledi. O vakit istediği şekilde ve büyük bir zevkle kapıyı da çarpabilirdi.

“Kurallar mı?” diye tekrarladı Vanessa ve kaşını kaldırdı.

Annesi çay kaşığını elinin içinde döndürüyordu. Annesi önündeki kahve ve badem ezmeli kurabiyelere neredeyse dokunmamıştı bile. “Evet, eskisi gibi yapamayız tabii.”

“Evet, sana katılıyorum,” dedi Vanessa ve annesiyle tamamen farklı şeylerden bahsettiklerinden emin bir şekilde kahvesinden bir yudum aldı.

“Yeterince sert olamadım ben. Hep dışarı çıktın, partilere gittin. Erkeklerle çok erken yaşta buluşmaya başladın.”

“Böyle anneye böyle kız ama değil mi?” dedi sinirle Vanessa.

Annesi elindeki çay kaşığını döndürmeyi bıraktı, gözleri Vanessa'nın bakışlarıyla karşılaştı. “Evet,” dedi annesi. “Sanırım öyle.”

“Ama artık bu sona erdi, değil mi? Yani artık gerçekten anne olmanın zamanı geldi, değil mi?” *Neden böyle yapıyorum*, diye düşündü Vanessa. *Neden her şeyi daha en başından mahvediyorum?*

“Eğer bu tavrı takınacaksan...” dedi annesi ve yerinden kalkmaya yeltendi.

“Affedersin,” dedi Vanessa. Sarf ettiği kelime daha sonrasında Vanessa’nın ağzında kötü bir tat bıraktı. Ama annesi hâlâ oturuyordu ve önemli olan da buydu.

“Ama bunu benim gözümünden de görmek zorundasın,” diye devam etti Vanessa.

“Denemediğimi mi sanıyorsun?”

Annesinin sorusuna hayır diye bağırmmamak için kahvesinden bir yudum aldı. “Tam olarak emin değilim. Bilmiyorum aslına bakarsan,” dedi Vanessa. “Umursuyormuş gibi görünmüyorsun. Beni hiç aramadın. Noel’de bile aramadın!” Sesi titremeye başlamasın diye kelimeleri çok hızlı söylüyordu.

“Elbette umursadım!”

Vanessa sesine hâlâ güvenemediğinden omuzlarını silkmekle yetindi. “Sirpa’dan sana bir şey söylememesini rica ettim ama onunla haftada en az bir kez konuşuyordum. Kendini hazır hissettiğinde bana gelmen en doğrusu diye düşündüm.”

Masanın üzerinden eğilerek Vanessa’ya yaklaştı ama Vanessa sandalyesine geri yaslandı.

“Gerçekten, neden tekrar eve taşınmak istiyorsun? Sen ve Wille. İlişkiniz yürümüyor mu?”

“Wille ile aramızda her şey yolunda,” dedi Vanessa isyankâr bir şekilde ama yalan söylediğinin açıkça anlaşıldığını düşündü. Camdan dışarıyı seyretmeye başladı. “Bunun Sirpa’ya karşı adil olmadığını düşünüyorum,” dedi Vanessa.

“Sadece bu mu?” diye sordu annesi.

Vanessa kendi ellerine bakıyordu ve annesi gibi çay kaşığını elinde döndürdüğünün ilk kez şimdi farkına varıyordu. Ne söylemek istediği-

ni çok iyi biliyordu elbette. Öyleyse bunu kabul etmek neden bu kadar zordu ki? “Sizi özledim. Melvin’i ve seni.”

“Biz de seni özledik. Hem de çok.” Annesinin sesi kalınlaştı. Vanessa ona bakmaya cesaret edemedi. Vanessa onun gülümseyeceğinden korkuyordu.

“Ben yalnızca işlerin yolunda gitmesini istiyorum,” dedi annesi ve derin bir şekilde içini çekti. “Ben yalnızca bir ailemiz olsun istiyorum.”

“Ben de istiyorum,” dedi Vanessa. “Ama bilmek zorunda olduğum bir şey var: Nicke’nin davranışlarının her zaman kusursuz olduğuna mı inanıyorsun? Nicke’nin birazcık bile hatası yok mu senin gözünde? İşlerin yolunda gitmemesinin tek sebebi *belki* de yalnızca benim hatalarım değildir ha?”

“Ben hiçbir zaman yalnızca senin hatan demedim,” dedi annesi. Vanessa annesinin kurbanı oynadığı bu hâllerinden, hayattaki her şeyden çok nefret ediyordu. Vanessa ellerini bağladı ve tırnaklarının avucunun içinde küçük, kırmızı tırmık izleri bırakmasına izin verdi. “Kurallar demıştin,” dedi Vanessa yılmadan.

“Yalnızca hafta sonlarında gece dışarı çıkabilirsin,” dedi annesi.

Vanessa karşı gelmedi. Evden dışarıya gizlice sıvışıp annesinin ruhu bile duymandan tekrar eve girmek konusunda ne de olsa uzmandı.

“Wille ile buluşmana engel olmaya çalışmayacağım. Yalnızca tek bir şey istiyorum. Dikkatli ol ve bir belaya karışayım deme kızım. Bunu yapmayacağına dair söz verebilir misin bana?”

“Neden bahsediyorsun bilmiyorum ama tamam, elbette.”

“Gelecekte Wille’nin evimize gelmesi de çok iyi bir fikir değil belki de.” Annesi son sözünü söylerken bakışlarını kaçırdı ve Vanessa hemen bunun Nicke’nin kendi küçük şartlarından biri olduğunu anladı.

“Wille’nin de gelmek istediğini sanmıyorum zaten,” dedi Vanessa sert bir şekilde. “Son seferinde gördüğü muameleyi hatırlarsan.”

“Bunu anlayabiliyorum.”

Belki de bu bir özür sayılamazdı ama annesi Nicke’nin hatalı olduğunu kabul etmeye hiçbir zaman bu kadar yaklaşmamıştı.

“Düşün boruları tamir oldu bu arada,” dedi annesi gülümsemesini bastırarak. “Bundan böyle sabahları haşlanmayacağız.”

“Nicke mi yaptı?”

“Hayır,” dedi annesi. “Sonunda eve bir usta getirttik. Nicke’nin yaptığı her şeyi söküp yeniden yaptı. Böylece bize iki katına mal oldu.”

Annesi artık saklamıyordu gülümsemesini. Ve belki de her şeye rağmen biraz umut vardı.

• • •

Son ders fizikti ve öğrenciler ikili ikili çalışıyorlardı. Minu laboratuvar eşi Levan’ın küçük bir vagonun üzerinden kayması için bir rampa yapmasına izin verdi. Vagon, rampanın üzerinden kayıp Minu’nun adını bilmediği fiziksel bir olay gerçekleştirecekti. Minu probleme yoğunlaşamıyordu. Düşünemiyordu. Max’a bakmaktan kaçınıyordu. Anna-Karin’e bakmaktan kaçınıyordu. Hızlı nefes alıp vermeye başlanamaya odaklanmak zorundaydı. Levan ölçümleri yapıp inşa ediyor, eli otomatik bir şekilde not alıyordu. Diğer eli cebindeydi ve parmakları cam şişeye dokunuyordu. Gözünün ucuyla öğretmen kürsünün üzerinde duran kahve bardağına bakıyordu. Max’ın kahve bardağı. Dersin bitmesine beş dakika vardı. Max sırtı Minu’ya dönük bir şekilde sınıfın en arkasında durmuş Kevin Mansson’a yardım ediyordu.

“Burnumu temizlemem gerekiyor,” dedi Minu, Levan’a.

Minu sınıfın ön kısmına doğru yavaşça yürüyordu. Mendillerin bulunduğu kutu kürsünün arkasındaki duvara yamuk bir şekilde asılıydı. Minu göz ucuyla Max’ın olduğu yöne bakıyordu. Max hâlâ Kevin’a doğru eğilerek duruyor ve bir şeyler açıklıyordu. Keşke ne konuştuklarını duyabilseydi. Böylece konuşmalarının ortasında olup olmadıklarını bilebilirdi.

Kulağa belki komik geliyordu ama Seçilmişler’in hayatta kalmaları ve dünyanın geleceği Kevin’a ve onun kalın kafalılığına bağlıydı. Kevin ne kadar kalın kafalı olursa o kadar iyiydi. Böylece Max, Kevin’a yardım ederken Minu da yapması gerekeni yapacaktı.

Minu ceketinin cebinden küçük bir damlalıklı şişe çıkardı. Elleri terlenmişti, şişe parmaklarının arasından kaydı ama Minu şişeyi yere düşmeden yakaladı. Şişenin kapağını açtı. Kürsünün üzerindeki kahve bardağı Minu'dan yarım metre uzaklıktaydı. Bardak neredeyse yarısına kadar doluydu. Max her zaman kahvesini ders sona ererken bitirirdi.

Minu omzunun üzerinden gergin bir bakış attı. Herkes oturmuş dikkatle önündekine bakıyordu. Max ise hâlâ Kevin ile ilgileniyordu. Ya şimdi ya hiç. *Yap gitsin*, diye düşündü Minu. Elini uzattı. Damlalığın küçük lastik başını sıktı ve bıraktı. Gerçekten dışarı bir damla çıkmış mıydı? Bundan emin değildi. Şişenin içinde yalnızca birkaç damla vardı. Müthiş bir hızla atan kalbiyle kafasını kaldırdı.

Max, Kevin'ın sırasını terk etmiş; elleri arkasında bağlı bir şekilde sınıfın içinde yürüyordu.

Gördü mü yoksa? Minu bunun cevabını bilmiyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Her zamanki gibi.

Minu burnunu siler gibi yaparak sırasına doğru yürümeye başladı. İlk kısım tamamı. Birkaç saniye sonra dersin bittiğini haber veren o sınırları bozan, yırtınan zilin sesi duyuldu. Araç gereçlerini çoktan toplamış olan Levan, Minu'ya sinirli bir bakış attı. Tüm işi o yapmıştı.

"Affedersin. Bugün çok yorgunum," dedi Minu özür dileyerek.

"Tabii," dedi kısaca Levan ve çantasını topladı.

Son öğrenciler sınıfı oyalana oyalana terk ederken kendisi de kitaplarını sırt çantasına olabildiğince ağır bir şekilde yerleştirdi. Oyalanacak bugünü mü bulmuşlardı yani? Minu onlara dönüp, "Her zamanki gibi koşa koşa çıksanız," diye bağırarak istiyordu.

Sonunda sınıfta yalnızca o ve Max kaldı. Max elinde kahve bardağını tutuyordu. Kahvesinden içmiş miydi? Minu, Max'ın yüzünü yorumlamayı deniyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Max.

"Evet, kesinlikle. Ne olacaktı ki?"

"Bugün bir garipsin," dedi Max.

Minu kürsüye doğru yürüdü ve Max'ın bakışlarıyla karşılaştı. Onun güzel gözleri... Bir katilin gözleri...

Max bardağında kalan kahveyi içerken Minu'ya bakıyor, yutkunurken Âdem elması hareket ediyordu. Max boğazını temizledi ve bir kere daha yutkundu. "İçerisi çok... havasız değil mi?"

Minu gerçeklik serumunun işe yarayıp yaramadığını merak etti. "Sen miydin?" diye fısıldadı. "Elias ve Rebecka'nın katili sen miydin?"

Cevabı beklemek, saniyenin binde biri kadar kısa zaman aralıklarında her defasında daha da hızlanarak uzay boşluğuna düşmek gibiydi.

"Evet," dedi Max.

İşte cevap oradaydı. Her şeyi değiştirecek cevap. Ona karşı hissettiği aşk, çok büyük ve sonsuz olduğunu hissettiği o aşk yoktu artık. İnsanın birini sevmeyi böyle aniden bırakabileceğine hiç inanmamıştı. Ama sevdiği Max artık yoktu. Hiç olmamıştı.

"Viyadüğün orada Gustaf olarak görünen sen miydin?" diye sordu Minu.

"Evet. Sana yakın olmak istedim."

"Neden peki özellikle Gustaf?"

"Ondan hoşlanıyor gibi görünüyordun. Herkes Gustaf'tan hoşlanıyor. Rebecka da ona inanıyordu."

"Diğer Seçilmişler'in kim olduklarını biliyor musun?"

"Yalnızca sen ve Anna-Karin. Üçü eksik."

Minu'nun içi Vanessa, Linnéa ve Ida doğrudan tehlike altında olmadıkları için büyük bir şükran duygusu ile doldu. Ertesi saniye berbat bir düşünce tarafından ele geçirildi Minu. Anna-Karin'in bu önermesinin hiç üzerinde durup düşünmemişti Minu.

Öyleyse katil istediği herkes gibi gözükebilir.

"Başka biri gibi göründün mü? Ben veya Anna-Karin gibi?"

"Denemiştım," dedi Max. "Ama bir nedenden yalnızca diğer erkekler gibi görünebiliyorum. Bana bazılarının bu şekilde sınırlandırıldığını söylediler. Onlar yalnızca kendi cinsiyetlerinden kişiler gibi görünebiliyorlarmış."

“Onlar kim?”

“Beni kutsayanlar,” diye cevap verdi Max gözlerini kırpmadan. “Onlar bana sizden ve ne yapmak zorunda olduğumdan bahsettiler.”

“Sen onları gördün mü? Onlarla karşılaştın mı?”

“Hayır. Önceleri onlar yalnızca rüyalarındaki seslerdi. Ama şimdi onlar ben uyanırken de benimle beraberler. Her zaman benimleler. Şimdi susmamı söylüyorlar bana ama bunu başaramıyorum.”

“Neden?” diye sordu Minu. “Neden bizi öldürüyorsun?”

“Onlarla bir anlaşma yaptım ama bu şimdi değişti.”

Max sanki Minu’ya gözünü oyacak gibi bakıyordu. Ardından gülmüsedti. “Endişelenmene gerek yok, Minu. Senin için yeni bir plan yapıldı.”

Minu’nun ensesindeki tüyler diken diken oldu. “Bir plan?” diye sordu Minu.

“Henüz detaylardan bahsetmediler. Önemli olan şu ki senin yaşama-na izin verecekler. Benim için bir anlam ifade eden tek şey de bu.”

“Peki insanları öldürmekte bir problem görmüyor musun?”

“Bundan hoşlanmıyorum ama bu gerekli.”

“Gerekli?”

Max gözlerini kırptırıyor. Serum etki etmiyordu artık. Minu’nun orada durduğunun farkına ilk kez şimdi varıyormuş gibi bakışlarını onun üzerinde yoğunlaştırdı. “Neden bahsediyorduk biz?” dedi Max.

Minu ağzını açtı ama tek bir kelime edemedi. Sanki artık yalanları bitmişti ve Max da bunu görüyordu. Yoksa ona neler olduğunu Şeytanlar mı söylüyordu? *Onlar* serumdan etkilenmiyorlardı. Max’ın bakışları sertleşti.

Minu kapıya doğru yürümeyi denedi ama Max onu bileğinden sıkıca tutup yakaladı ve kendisine doğru çekti.

“Bırak beni.”

Minu’nun sesi bağıramadığı, yalnızca fısıldayabildiği rüyalarındaki gibi zayıftı.

Halka

“Ne yaptın?”

“Hiçbir şey.”

“Ne yaptın?” diye yineledi Max.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye fısıldadı Minu. “Gitmek zorundayım.”

Sonunda Minu’yu bıraktı. “Sana bir kötülük etmeyeceğim, Minu,” dedi Max yalvararak.

Minu onu ilk öptüğü anı düşündüğünde kusmak istedi. Onu nasıl *iki kere* öpmüştü ve katil olduğunu anlayamamıştı! Bunu şimdi diğerlerine nasıl anlatacaktı?

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Minu ve koşarak sınıftan çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Nicolaus'un mutfak masasının etrafında toplanmışlardı. Nicolaus mutfak tezgâhına doğru eğilmiş, dalgın bir şekilde Kedi'yi okşuyordu.

Minu gerginlikten omuzlarını o kadar yukarı çekmişti ki onları kulağına neredeyse küpe olarak takacaktı. Elleri masanın üzerinde öne doğru açılmıştı. Şimdi güçlü olmalıydı. Anlatmalıydı. Masanın diğer ucunda oturan Anna-Karin'in bakışlarıyla karşılaştı. Anna-Karin de sırlarının üzerindeki örtüyü kaldırmak zorunda kalmıştı.

Minu ne söylemesi gerektiğini defalarca başının içerisinde tekrarlamıştı. Cesaretini toplamaya çalıştı. İçinden bir ses ona utanmaması gerektiğini söylüyordu. Utanmaması gerektiğini biliyordu. Utancını yenmeye çalışıyordu ama bundan açıkça *utanırken* ona ne yardım edebilirdi ki? Herkes ona bakıyordu.

"Max," dedi Minu. "Katil Max." Sözlerine bu şekilde başlamayı hiç düşünmemişti bile.

"Max?" dedi Anna-Karin.

"Hangi Max?" dedi Vanessa.

"Bizim danışman öğretmen işte," dedi Anna-Karin. "Hani matematik ve fizik derslerine giren."

"Şu yakışıklı olan," dedi Ida.

"Niçin o olsun ki?" dedi Anna-Karin.

Minu onlara bakmadan anlatmaya başladı. Max, Alice ve tabloyu;

Max'ın evine gittiği geceyi; viyadükteki öpücüğü; tüm bu zaman boyunca Gustaf'ın kopyasının o olmasını; Max'ın sınıfta itiraf ettiği her şeyi... Tek bahsetmediği şey Max'ın bahsettiği şu plandı. Şeytanlar'ın Minu için hazırladıkları plan. Bu çok korkutucuydu.

“Nasıl bu kadar aptal olabildin?” dedi Vanessa.

“Bilmiyordum,” dedi Minu kekeleyerek. “Düne kadar... bilmiyordum işte.”

“Ben ondan bahsetmiyorum!” dedi Vanessa. “Gerçeklik serumundan bahsediyorum! Her şey olabilirdi! Serumunu onun üzerinde nasıl *yalnız* kullanırsın?”

“Emin değildim ki,” dedi Minu.

Linnéa yalnızca iç geçiriyor ve sessizlik içinde Minu'yu izliyordu. Öne doğru eğildi ve soğukça güldü. “Tamam. Öyleyse söyle şimdi. Eğer Max seni öldürseydi ne olurdu? O zaman katilin kim olduğunu asla ortaya çıkartamazdık.”

“Ben yalnızca katilin o olduğundan emin olmak istedim,” dedi Minu.

“Tabii. Böylece küçük sırrınızı bize açıklamana gerek kalmayacaktı.”

Minu ne cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu.

“Sonra da gittin bizim katil olduğundan şüphelendiğimiz adamı öptün. Gustaf'ı. Kusura bakma nasıl hissetmemizi bekliyorsun anlamıyorum.”

“O beni öptü ve *ben onu ittim*.”

“Ama bir saniyelğine hoşuna gitmiş işte,” dedi Linnéa. “Gustaf'ın katil olduğunu bildiğin hâlde hoşuna gitti bu.”

“Ben hiçbir zaman böyle söylemedim.”

“Bir şey söylemen gerekmiyor.”

Minu yaşamasına rağmen Linnéa onun cesedini parçalara ayırarak analiz ediyormuş gibi hissediyordu. Linnéa sanki Minu'nun cesedinin tüm parçalarını diğerlerine de gösterip onun ne kadar iğrenç ve tuhaf bir yaratık olduğunu ispatlıyordu.

“Sen de artık bırak Tanrı aşkına!” dedi Vanessa, Linnéa'ya. “Jonte, Elias'a uyuşturucu sattı. Sen Jonte'ye bir şey yaptın mı?”

Minu kimin hakkında konuştuklarını bilmiyordu ama Linnéa'nın,

Vanessa'nın ne demek istediğini anladığı belli oluyordu. Linn a sessizleşti ve yeniden sandalyesine oturdu.

"Yeter artık," dedi Nicolaus. "Aranızdan hi birinizin sütten  ıkmaş ak kaşık olduğunu sanmıyorum. İleriye bakmak zorundayız."

"İyi ama ne yapacağız?" dedi Ida.

"Ne yapacaksak çabuk yapmamız lazım," dedi Anna-Karin. "Max artık Minu'nun bildiğini biliyor." Anna-Karin'in son sözü ortamı sessizleştirdi. Tüm sonbahar ve kış bu anı beklemişlerdi. Güçlerini deneyerek hazırlanmışlardı. Artık bekleyiş sona ermişti. Daha fazla hazırlık için vakit yoktu artık. Minu diğerlerine baktı ve içlerinden Max ile karşılaşmaya hazır olan biri olup olmadığını merak etti.  oktan iki kişiyi öldürmüş Max ile karşılaşmak.

"Ne düşündüğümü biliyorsunuz," dedi Linn a. "Bunun gibilere yaşama hakkı verilmemeli. O tarafını seçmiş."

"Katılıyorum," dedi Ida.

"O bir insan," dedi Nicolaus.

"Kesinlikle," dedi Linn a. "O yalnızca bir insan.  ld r lmek zorunda. şeytanlar tarafından kutsanmış olsa bile."

" ld rmeyeceksin," dedi Nicolaus.

"Göze göz, dişe diş," diye karşılık verdi Linn a.

"İncil'den alıntı yapmayı bırakır mısınız? Onu  ld remeyiz," dedi Minu.

"Senin zaten konuşmaya hakkın yok," dedi Linn a. "Ona karşı beslediğin hisleri biliyoruz."

Minu tam karşı gelecekti ki Anna-Karin ayağa kalktı, gözlerini  arak Linn a'ya baktı. "Ben hiçbir zaman bir insanı öldürmem," dedi Anna-Karin. "Sınırı aşmamalıyız."

"İki-iki," dedi Linn a. "Sana bağlı Vanessa."

Minu bunun çok anlamsız olduğunu düşünüyordu. Oturmuş birini öldürüp  ld rmeyeceklerini oyluyorlardı.

"Ben Anna-Karin'e katılıyorum," dedi Vanessa.

Linnéa gözlerini masaya dikmiş bakıyordu. “Öyle olsun. Söyleyecek bir şey kalmadı o zaman,” dedi Linnéa.

“Oh, hepimizin yeniden arkadaş olması ne güzel,” dedi Ida bir saniye sonra alaycı bir şekilde. “Minu’nun bir *öğretmen* ile takılması haberini hâlâ sindiremeyen yalnızca ben miyim?”

Aniden Kedi’den bir miyavlama duyuldu ve Kedi siyah bir şimşek gibi oturma odasına doğru yürüdü. Ertesi saniye Ida sanki karnının üzerinde çok enteresan bir şey görmüş gibi öne eğildi.

Minu içinde bir şeylerin elektriklendiğini hissetti. Şenlik yerindeki gecede hissettiği şeyi yine hissediyordu. Her şeyin başladığı gece.

Ida’nın sandalyesi oldukça rahatsız edici gıcırdayan bir ses çıkararak yavaşça masadan uzağa doğru çekiliyor, sandalyenin bacakları ahşap parke zeminin üzerinde uzun izler bırakıyordu. Masanın etrafında büyük bir sessizlik hâkimdi ve herkes Ida’ya bakıyordu. Sandalye bir anda durdu. Ida’nın nefesi güçlkle fark edilebilen bir duman bulutu oluşturunuyordu.

Olamaz, diye tepki verdi Minu ne olduğunu anlayınca. Sandalye havada duruyordu.

“Geri döndü,” diye mırıldandı Nicolaus.

Ida’nın başı yukarı kalktı. Onlara büyümüş göz bebekleriyle bakıyordu. Ağzının kenarından ince bir çizgi hâlinde ektoplazma akıyordu.

“Kızlarım benim. Sizleri gördüğüme çok sevindim,” dedi Ida ona ait olmayan sıcak ve yumuşak bir sesle. “Hâlâ birbirinize inanmanız, güvenmeniz ciddi önem taşıyor. Zafer kazanabilmek için birbirinize sonuna kadar güvenmek zorundasınız.” Ida onlara teker teker baktı ve Minu onun bakışlarının Linnéa üzerinde biraz daha fazla kaldığını düşündü. “Düşmanınıza karşı hep birlikte mücadele etmelisiniz ve birlik içinde durmalısınız. Ancak böyle yenebilirsiniz onu. Cevap halkada. Cevabınız halka. Halka silah. Silahınız halka.”

“Onlara daha fazlasını vermek zorundasın.” Konuşan Nicolaus’tu. Nicolaus, Ida’ya doğru yürüdü. Ona dokunmak istercesine elini ile-

ri uzattı ancak buna cesaret edemedi. Ida, Nicolaus'un bakışlarıyla karşılaştı.

"Verebileceğim hepsi bu," diye cevap verdi Ida. "Bu sizin ihtiyacınız olan şey."

"Sen kimsin?" diye sordu Minu. "Sen o musun? 1600'lerde yaşayan şu cadı?"

Ida Minu'ya baktı. "Evet. Ama daha fazla soru için zaman yok şimdi," diye cevap verdi Ida ve o anda sesi Minu'nun zihninde duyuldu. "*Tutsaklığından kurtul.*" Ida büyük göz bebekleriyle doğrudan Minu'ya bakıyordu. "*Her şey buna bağlı, Minu. Tutsaklığından kurtul.*"

Odanın içine hafif bir duman kokusu yayıldı.

Büyükbabasının hastane odasındaki diğer yatak boştu şimdi. Üzeri güzelce örtülmüştü. Odada yalnızdılar. Anna-Karin, büyükbabası ve annesi. *Ailem*, diye düşündü Anna-Karin.

Annesi elleriyle büyükbabanın yatağının etrafındaki çelik çerçeveyi şakırdatıyordu. Yine yakında dışarıya çıkıp sigara içeceği çok belliydi. Annesi etrafta sigara odası olmadığı için çok üzgündü. Bir balkon bile yoktu. Sigara içebilmek için ana girişe kadar olan tüm yolu geri yürümek zorunda kalıyordu.

Anna-Karin annesinin kısa ve kalın parmaklarına baktı. Üzerlerinde hâlâ kaynar suyun izini taşıyorlardı. Parmaklar aniden durdu. Kısa bir an için Anna-Karin kazara annesini durmaya zorladığını sandı. Gözünün ucuyla gergin gergin annesinin yüzüne baktı ama annesi her zamanki gibi görünüyordu. Anna-Karin bakışlarını annesinden almıyordu. Bu belki de birbirlerini gördükleri son sefer olacaktı. Risk büyüktü. Anna-Karin bu gece belki de ölmüş olacaktı. Annesi kıvranıyordu. “Neyin var senin?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Hadi canım sen de. Ben dışarı çıkıp bir sigara içeceğim,” dedi annesi ve oturduğu yerden kalktı. Annesi gözden kaybolur kaybolmaz büyükbabası sanki tilki uykusuna yatmış gibi gözlerini açtı ve Anna-Karin’e gülümsedi. “Gerda? Sen misin?”

“Hayır, büyükbaba. Benim. Anna-Karin. Torunun.”

Büyükbabası onu duyuyormuş gibi görünmüyordu. Anna-Karin'in daha da yakınına gelmesi için hafifçe göz kırptı. Anna-Karin ileriye doğru eğildi. Büyükbabası ona soru soran gözlerle bakıyordu. "Şimdi zamanı geldi, değil mi?" dedi büyükbabası. "Savaş zamanı geldi, değil mi?"

Anna-Karin evet anlamında başını salladı. Savaş zamanı gelmişti. Minu 1600'lü yıllarda yaşayan cadı, Ida'nın bedenini terk ettikten sonra bir plan tasarlamıştı. Plana göre Anna-Karin en önemli rolü oynuyordu. Anna-Karin hiçbirinin bu plana gerçekten inanmadığını biliyordu ancak Max *bir an önce* durdurulmak zorundaydı.

Büyükbabası gözlerini kırptı. Anna-Karin'den su istedi ve Anna-Karin mavi plastikten yapılmış matarayı öne uzatarak büyükbabasının ağzına doğru dikkatlice eğdi. Küçük bir çocuğun su içmesine yardım etmek gibiydi.

"Üniforma için keşke genç ve güçlü olabilseydim," dedi büyükbabası hayal görerek. Suyunu içmeyi bitirmişti. "Savaş başladığında ben çok küçüktüm ama babam savaşa katıldı."

"Şimdi bunları düşünme," dedi Anna-Karin. "Kendine iyi bakmalı ve toparlanmalısın ki eve gidebilesin."

"Ben aslında savaş meraklısı değilimdir. Bunu sen de bilirsin, Gerda," dedi büyükbabası. "Ama barışçı da değilim. Bazı savaşlar gereklidir. İnsan bazı şeyler için savaşmak zorundadır, bazı şeyleri düzeltmek için hayatını ortaya koyma cesaretini göstermek zorundadır."

"Biliyorum," dedi Anna-Karin.

"Ayının en tehlikeli olduğu zaman köşeye sıkıştığı zamandır. Bunu unutma," dedi büyükbabası.

"Unutmam."

Büyükbabası söylemek istediği şeyleri söylemiş benziyordu. Rahatladı ve yine gözlerini yumdu. Anna-Karin büyükbabasının ellerini tuttu ve uyuduğundan emin olana dek bırakmadı.

"Hoşça kal öyleyse büyükbaba," diye fısıldadı Anna-Karin. "Seni seviyorum."

• • •

Vanessa ön camdan baktığında dışarıda uzanan donmuş Damm Gölü'nü gördü. Wille arabayı gölün tam kıyısında durdurdu. Ilık bir hava vardı. Ortalıkta kimseler yoktu. Buzun üstünde kaymaya kimse cesaret edememişti anlaşılan.

Vanessa arabanın yan aynasında yüzünü gördü. Yaşlanmıştı. Yüzünde kırışıklık falan yoktu ama yaşlanıyordu. Her geçen gün biraz daha yetişkin biri oluyordu. Bakışlarında daha önce görmediği bir şey vardı. Vanessa arabanın penceresini indirdi ve her şeye rağmen baharın çok da uzakta olmadığını haber veren o yumuşak ve nemli kokuyu içine çekti. Dışarıda neredeyse her şey sakindi. Yalnızca ağaçların arasında cılızca esen bir rüzgârın sesi duyuluyordu.

"Seni şimdiden özledim," dedi Wille.

"Buradayım işte."

"Ne demek istediğimi biliyorsun sen."

Vanessa dün akşam Sirpa'nın evine gelir gelmez ona annesinin evine taşınmak istediğinden bahsetmişti. Bunu duyan Sirpa rahatlamış ancak bunu saklamaya çalışmıştı. Wille, Vanessa'nın çantalarını Törnros So-kağı'ndaki evine taşımasına yardım etmeyi henüz bitirmişti.

Vanessa, Wille'nin terk edilmekten korktuğunu biliyordu. Bugün belki de Vanessa'nın hayatının son günüydü. Ancak Wille'nin bundan haberi bile yoktu.

nGéadal hâlâ üzerinde asılı.

Vanessa pencereden dışarı bakıyordu. Yazları burada kamp ateşi yakılıyordu. Wille ve onun gizli yeri olan küçük korulukta yılın bu zamanında yalnızca çıplak dallarıyla kısa ağaçlar bulunuyordu. Kırmızı Ay'ın yükseldiği gece buradaydılar. O geceden beri ne çok şey yaşanmıştı ve yarın sabah her şey sona erecekti. Bu akşam Max'ı arayacaklardı.

Wille Vanessa'nın elini tutup sertçe sıkınca Vanessa düşüncelerine ara vermek zorunda kaldı. "Ne düşünüyorsun?" dedi Wille.

"Özel olarak düşündüğüm bir şey yok." Bu yeri gelecek, yaz görüp göremeyeceğini merak ettiğini nasıl söyleyebilirdi ki?

“Umutsuz olduğumu biliyorum,” dedi Wille. “Ama deniyorum. Yapmak istediğim bir şey bulmalıyım. Geçmişte benim gibi ne yapmak istediğini bilmeyen insanlar bu kadar zorlanmamışlardır herhâlde. Çünkü o zaman insanların fazla seçim şansı yoktu. İnsan bir fabrikaya veya maden ocağına girip ömrü boyunca orada çalışmak zorunda kalıyordu.”

Vanessa, Wille’ye doğru döndü ve onun elini sıktı. “O zamanlarda yaşamak kesin çok güzel olurdu,” dedi. “Ocak başında durup şalgam kaynatmaktan, yedinci çocuğumuza hamile kalmaktan erkenden ölürdüm kesin.”

Vanessa gülmeyi deniyordu ama Wille yalnızca ona bakıyordu. “Sensiz asla yaşayamazdım,” dedi Wille.

Vanessa, Wille’ye doğru eğildi ve birbirlerine sıkıca sarıldılar. Vanessa, Wille’yi yumuşakça öpüyor ve diğer tüm düşünceleri dışarıda tutuyordu. Ne geçmiş ne gelecek vardı şimdi. Vanessa, Wille’yi daha da kendine doğru çekti. Ona umutsuzca sarıldı. Vanessa normal koşullarda Wille’ye hiç bu şekilde sarılmazdı ama şimdi onu olabildiğince yakınında hissetmek istiyordu. Vites boştayken hayat ve aşk oldukça karmaşıktı.

“Gel,” dedi Vanessa ve koltukların arasına doğru bir adım attı. Arabanın geniş arka koltuğuna oturdu ve ceketini üzerinden çıkardı.

• • •

Minu zarfı yeniden yapıştırdı ve komodinin üstündeki kutunun içine koydu.

“Sevgili annem, sevgili babam,” diye başlıyordu mektup. Doğal olarak bu akşam yapacakları şey hakkındaki hakikati yazmıyordu ama çok daha önemli bir hakikatten bahsediyordu: Nasıl hissettiğinden. Eğer bu mektubu bulduklarında ona bir şey olmuşsa bunun kendilerinin hatası olduğuna asla inanmamaları gerektiğinden. Eğer bu akşam Max’ı yenmeyi başaramazlarsa cansız bedenleri muhtemelen yarın sabah bulunurdu. *Beş genç kız, hakkında büyük tartışmalar yaşanan intihar anlaşması için görkemli bir kapanış partisi düzenleyerek canlarına kıydı.*

Minu yatağından kalktı, koridora çıktı ve merdivenlerden indi. Annesi ve babası bir kerecik olsun aynı yerde oturuyordu şimdi. Oturma odasının içinde kitaplarını okuyorlardı. Alçak seste klasik müzik çalıyordu. Ravel.

Ölesiye korkuyor olmasına rağmen kendini tuhaf bir şekilde sakin hissediyordu. Her şey başladığından bu yana ilk kez net bir hedefi vardı. Katilin kim olduğunu biliyorlardı. Onu durduracaklardı.

Tutsaklığından kurtul Her şey sana bağlı, Minu. Tutsaklığından kurtul.

Bu kelimeler artık Minu'nun bir parçası olmuşlardı. Minu onların ne anlatmaya çalıştıklarını anlamıyordu ama içinde bir yerlerde bu kelimeleri *bilen* bir Minu vardı. Planı belirlediği an gibi. Sanki plan çoktan aklının bir köşesindeydi de onu zamanı geldiğinde hatırlamıştı. Ida, Nicolaus'un mutfağındaki sandalyenin üzerine oturup eski hâline döndüğünde plan öylece aklıdaydı.

Anna-Karin, Max'ın Şeytanlar tarafından kutsanmışlığını kırmaya zorlayacaktı. Sonra onu polise gidip Rebecca ve Elias'ı öldürdüğünü itiraf etmeye zorlayacaktı. Saldırıyı Anna-Karin yönetecekti ama hep birlikte olacaklardı.

Halka cevap.

Minu müdirenin evine zorla girmelerini hatırladı. Kendisi ve Vanessa el ele tutuşmadan önce kımıldayamamışlardı. Lucia Günü'nde Anna-Karin ve Ida ancak el ele tutuştuklarında Ida'nın gördüklerini paylaşabilmişlerdi. Vanessa, Ida ve Minu gerçeklik serumunu yarattıkları ritüel boyunca el ele tutuşmuşlardı. Birbirlerine bağlı ve ait olmaları hakkındaki tüm konuşmalar boşuna değildi. Bu gözle görülebilen bir olguydu. Birlikte güçlüydüler. Enerjilerini birleştirdiklerinde ortaya çıkan bütün, kendini oluşturan parçalardan kat kat daha güçlüydü. Bu akşam Max'ın evine gideceklerdi. Kapısını çalmaya.

Anna-Karin ilk saldırıyı Vanessa'nın görünmezlik gücünün yardımıyla gerçekleştirecekti. Max'ı evin içine girmeye zorlayıp kaçmasına engel olacaklardı. Linnéa, Ida ve Minu; Vanessa ve Anna-Karin'in peşinden içeriye gireceklerdi. Anna-Karin, Max'a karşı savaşırken ona enerji aktarımında bulunacaklardı.

Halka silahtı.

Minu kısa bir süre oturma odasının kapısının önünde durdu. Anne ve babasına baktı. Mektubuna yazdıklarını düşündü. Yazdıklarının onun onları ne kadar çok sevdiğini anlayabilmeleri için yeterli olmasını umuyordu. Annesi başını kitabından kaldırarak ona baktı. Minu oturma odasına girdi ve koltukta oturan anne babasının ortasına oturdu.

“ imdi daha iyi hissediyor musun?” dedi annesi.

“Evet,” dedi Minu.

“En son ne zaman bir arada oturdu umuzu hatırlamıyorum,” dedi annesi ve kolunu Minu’nun omzuna attı, hafifçe saçlarına dokundu.

“Hmm,” dedi Minu ve annesine doğru yaslandı.

“Doğum günün için özel bir şey isteyip istemediğini s ylememi tin. Fazla zaman kalmadı doğum gününe bildiğin gibi. Bir şey sipariş etme vakti gelmişti.”

“Ben aldığım şeyden memnunum,” diye cevap verdi Minu dürüstçe.

Babası başını kitabından kaldırmıyordu. İyice içine g m lm  t  kitabına. Her şey olması gerektiği gibi hissettiriyordu. Tamamen sıradan bir salı ak amıydı. Minu yalnızca burada oturup müziği ve anne babası kitaplarının yapraklarını çevirirken çıkan hafif hı ırtıyı dinlemek istiyordu.

Vanessa geç kalıyordu. Evden çıkması oldukça zor oldu. Annesi ve Melvin ile birlikte akşam yemeği yedi. Annesi dövme randevusu için heyecanlanıyordu. Annesinin dövmesi kendi kuyruğunu ısırان bir yılan olacaktı. Bir çeşit karma sembolüydü kendi kuyruğunu ısırان yılan. Mutfak masasının altında yatıp gaz çıkartan Frasse, Vanessa'nın annesinin dövme seçiminden memnun kalmamış gibi homurdandı. Sonra esnedi ve uykuya daldı. Melvin yerde oturmuş pengueni ve çeşitli mutfak aletleriyle oynuyor ve Vanessa'nın dikkatini çekebilmek için ara sıra bacağına bir fırçayla vuruyordu.

Vanessa, Nicolaus'a doğru giderken içindeki o sıcak ve huzurlu hissi korumaya çalışıyordu. Güneş şehrin üzerinde batmak üzereydi. Gök-yüzü uçuk pembeydi. Vanessa eriyen karların oluşturduğu su birikintilerinden ve insanın, içine düşüp yaşamını yitirebileceği buz çukurlarından kaçınmaya çalışıyordu.

Cep telefonu çaldı. Vanessa telefonunu ceketinin cebinden çıkardı. Minu arıyordu.

"Neredesin?" Minu'nun sesi gergin geliyordu.

"Yakında oradayım."

"Linnéa seninle mi birlikte?"

"Hayır."

"Onu aramaya çalıştım ama telefonu kapalıydı."

Vanessa durdu. Alışveriş merkezinin boş otoparkında etrafına bakındı. Bir bankın üzerinde oturan bir sarhoş, kendisine yaklaşılmaya çalışan güvercine tekmeler savuruyordu. Vanessa adamın önce Linnéa'nın babası olduğunu sandı ama tekrar baktığında o olmadığını anladı.

"Ben onun evine gidip bir bakayım orada mı diye," dedi Vanessa. "Eğer gelirse arayın beni."

Alacakaranlık kirli, gri beton apartmanın pencerelerine yansıyor, onları sarı kırmızı karelere dönüştürüyordu. Vanessa hızlı adımlarla apartmanın giriş kapısına doğru yürüdü. Bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. Bir şeyler korkunç şekilde yanılttı. Ne olmuş olabileceğine dair olası açıklamalar üretmeye çalışıyordu. Linnéa telefonunu düşürmüş veya evde unutmuş olabilirdi. Kesin Nicolaus'un evine doğru çoktan yola çıkmıştı ve Minu az sonra arayıp onun geldiğini haber verecekti. Çünkü Linnéa onları hayal kırıklığına uğratmazdı. Tam da Elias'm katili ile karşı karşıya gelecekleri anda bunu onlara yapmazdı, değil mi?

Asansör yukarı doğru yükselirken Vanessa, Linnéa'nın ortadan kaybolabileceği ihtimalini düşünüyordu. Belki de Max, Linnéa'yı çoktan bulmuştu. Linnéa'nın intihar ettiğine inanmak herkes için çok kolay olacaktı. Ölü bir anne, ölü bir en iyi arkadaş ve alkolik bir baba... Sırf tuhaf kıyafetler giyiyor olduğu gerçeği, onu Engelsforsluların gözünde intihara meyilli bir kız yapıyordu.

Asansör sonunda durdu ve Vanessa merdiven boşluğuna doğru çıktı. Kımıldamadan durdu ve dinledi. Çıt çıkmıyordu. Bu katta Linnéa dışında başka birilerinin yaşayıp yaşamadığını merak etti. Linnéa'nın dairesine en yakın dairelerin kapılarının üzerinde herhangi bir isim yazmıyordu.

Nicolaus'un evinde denedikleri gibi Linnéa'nın dairesinde olup olmadığını hissetmeye çalıştı ama bunu anlamak imkânsızdı. İçeride Linnéa'ya ait bir sürü işaret, bir sürü iz vardı. İçerideki hava yoğun bir şekilde Linnéa'nın enerjisi ile kaplıydı. Vanessa'nın bakışları yere kaydı. Üzerine siyah beyaz boyaların sıçradığı yeşil beton zemin. Islak ayak izleri Linnéa'nın kapısına doğru gidiyordu. İzler büyüktü. Bir erkeğe aitti.

Vanessa korku filmlerindeki aptal kadın karakterden her zaman nefret ederdi. Şimdi tam da onun gibi davranıyordu. Arkadaşlarını aramak veya yardım gelmesini beklemek yerine içinde muhtemelen gelecek kurbanını bekleyen seri katilin bulunduğu evin içine dalıyordu. Ama bahsi geçen Linnéa'ydı. Bekleyecek zaman yoktu.

Vanessa odaklandı ve görünmezlik rüzgârının tüm bedeninde esmesine izin verdi. Kapının kolunu yavaşça indirdi. Kapı kilitli değildi. Hiç ses çıkarmadan evin koridoruna girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Oturma odasında biri pencereye dayalı bir şekilde duruyordu. Üzerine ışık vuruyordu. Vanessa'nın bunun kim olduğunu anlayabilmesi için aradan kısa bir süre geçti. Jonte. Üzerinde bazen Linnéa'nın da giydiği o koyu mavi kaz tüyü ceket vardı. Jonte gözlerini dikerek koridora, tam Vanessa'ya doğru baktı.

Vanessa korkudan taş kesildi. Jonte onu görebiliyor muydu? Ama Jonte yalnızca alnını kırıştırdı ve Linnéa'nın yatak odasına doğru yürüdü. Vanessa, Jonte'nin gardırobu açtığını, Linnéa'nın giysilerini karıştırdığını ve çekmeceleri sertçe ittirip çarptığını duydu. Jonte'nin aceleyle bir şeyler aradığı belliydi.

Vanessa tereddüt ediyordu. Jonte burada olmamalıydı. Linnéa, Jonte ile artık görüşmediğini söylediğinde yalan mı söylemişti? Linnéa, Jonte'nin burada olduğunu biliyor muydu? Minu hâlâ aramamıştı. Demek ki Linnéa henüz Nicolaus'a gelmemişti.

Vanessa görünmez olmayı bıraktı ve oturma odasının içine doğru yürüdü. Jonte, Vanessa'nın adımlarını duydu ve yatak odasından dışarı çıktı.

"Ne halt ediyorsun sen burada?" dedi Jonte. Gözleri hiç olmadığı kadar gergin bakıyordu.

"Asıl *sen* ne halt ediyorsun burada?" diye cevap verdi Vanessa. "Linnéa nerede?"

"Bilmiyorum. Ben geldiğimde kapı açıldı."

Vanessa şimdi gerçekten korkmaya başlıyordu. Linnéa kapıyı kilitlemeden bir yere ayrılmazdı. "Sizin artık birbirinizi görmediğinizi sanıyordum," dedi Vanessa.

“Ben de. Ama d n bir anda bana geldi...” Jonte kısa bir süre duraksadı ve soru soran gözlerle Vanessa’ya baktı. “Siz bir anda sıkı dost mu oldunuz?”

“Onun gibi bir Şey,” diye cevap verdi Vanessa kısaca.

Jonte ciddi bir Şekilde Vanessa’ya bakıyordu. “ ok aptalca bir Şey yaptı. Onu bulmak zorundayım. Eğer nerede olduğunu biliyorsan...”

“Ne yaptı?” diye Jonte’nin sözünü kesti.

Jonte, Vanessa’nın sorusunu umursamadı. “Eğer onu görürsen beni ara,” dedi Jonte. “Ben Şehre gidip onu arayacağım.” Jonte kapıya doğru yürüdü. Vanessa onu yana doğru ittirdi ve önüne geçti. Jonte, Vanessa’ya tehdit savuran gözlerle bakıyor ama onu korkutamıyordu. Zaten çoktan korktuğu bir sürü Şey vardı. “ ekil,” dedi Jonte.

“Linn a’nın ne yaptığını söyle!”

Vanessa, Jonte’nin tereddüt ettiğini görünce onu omzundan itekledi. “Eğer söylemezsen ona yardım edemem.”

Jonte içini çekti. “Bunun hakkında Wille’ye hiçbir Şey söylemeyeceğine söz vermelisin.”

“Hiçbir Şey söylemem.”

Jonte tamam anlamında başını salladı ve sözlerine devam etti. “Evime geldiğinde aşırı gergin ve endiŐeliydi. Biraz kaldı bende. Ne yaptığını saatler sonra anladım.”

“Ne yaptığını s yley misin artık?” Vanessa neredeyse çığlık atacaktı.

“Bodrumda sakladığım bir silah vardı,” dedi Jonte yavaŐa. “Onu almış.”

• • •

Minu yerinde duramıyordu. Nicolaus’un oturma odasında, elinde cep telefonuyla bir ileri bir geri yürüyordu. Anna-Karin ve Ida sandalyelerinde oturuyorlardı. Yüzleri gergin ve ciddiye. En az on dakikadır kimse tek kelime etmiyordu. Minu’nun telefonu çaldığında herkes umutlandı. Telefonu cevaplamadan önce, “Vanessa,” dedi Minu diğerlerine.

Minu, Vanessa’nın söylediklerini dinleyip anlamaya çalışıyordu. Linn a’nın intikam hakkında söylediği her Şeyde ciddi olduğu Şimdi

anlaşılıyordu. Görünüşe göre Linnéa'nın bu akşam onlara katılmak gibi bir planı hiç olmamıştı. Bunu kendi yöntemiyle çözmeyi düşünmüştü. Max'ı vuracaktı.

“Ben şimdi Max'a gidiyorum,” dedi Vanessa.

“Hayır!” dedi Minu. “Bu çok tehlikeli.” Minu diğerlerinin ona nasıl baktığını hissediyordu. Nicolaus, kedi peşinde mutfaktan çıkıp oturma odasına geldi.

“Onu durdurmalıyım,” dedi Vanessa.

Vanessa ilk etapta ikna olacağına benzemiyordu. Minu'nun baskı altında çalışan beyni Vanessa'nın, Max'ın tuzağına düşmesini engellemek için argümanlar bulmaya çalışıyordu. Minu, Linnéa'ya kızamıyordu bile. Durum zaten oldukça kritikti. Her şey mahvolmuştu. “Lütfen, Vanessa, bekle. Eğer oraya gidersen hiçbir şeyi çözemezsin. Linnéa'nın orada olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“Eğer ona bir şey olursa...”

Minu'nun bakışları gümüş haçın yanında asılı duran çerçevelenmiş şehir haritasına takıldı. “Bize on dakika ver,” dedi Minu. “Önce biz onu bulmaya çalışalım.”

“Bekleyemeyiz!” diye bağırdı Vanessa.

“Beş dakika öyleyse. Bize yalnızca beş dakika ver. Bir fikrim var. Lütfen.”

Vanessa bir saniye sessiz kaldı. Ardından bıkkın bir sesle, “Tamam,” dedi.

Minu cep telefonunu kapattı.

“Ne oluyor?” diye sordu Nicolaus.

Minu olanları olabildiğince hızlı anlatıyordu. Nicolaus ve Ida, sorularıyla sözünü kestiklerinde bile konuşmaya devam etti. “Linnéa'yı bulmak zorundayız,” dedi sonunda.

“Sevgili çocuğum, Linnéa,” dedi Nicolaus. “Onun böyle bir şey yapacağı... aklımın ucundan geçmezdi. Sarf ettiği sözlerinin o an için öfkesine yenik düşerek... yaptığı boş bir konuşma olduğunu sandım.”

“Ben de öyle sandım,” dedi Minu ve şehir haritasını üzerine asılı olduğu çividen çıkardı. “Ida, sarkacı kullanarak onu bulmak zorundasın.”

Ida boynundaki kolyeyi çıkartıp yakına gelirken Minu haritayı masanın üzerine yerleştirdi.

“Bu çok büyük bir alan,” dedi Ida haritanın üzerine bakarak. “İşe yarar mı bilmiyorum.”

Anna-Karin oturduğu yerden kalkarak Ida'ya doğru yürüdü. “Elimi tut,” dedi.

Ida bir saniye tereddüt etti. Ardından Anna-Karin'in sol elini tuttu. Ida sarkacı Max'ın evinin üzerinde sallamaya başladı. Saniyeler akıyordu. Herkesin bakışları kolyenin ucundaki küçük kalbin üzerindeydi.

“O burada değil,” dedi Ida ve Minu bariz bir rahatlama hissetti.

Ida sarkacı Engelsfors üzerinde sallamaya devam ediyordu. Sarkacı Max'ın yaşadığı alandan uzaklaştırdı ve Engelsfors'un merkezine doğru yönlendirdi.

“Okulu dene,” dedi Anna-Karin aniden.

Ida sarkacı okulun olduğu alana doğru hareket ettirdi. Takı aniden geniş bir daire içinde saat yönünde dönmeye başladı. “Linnéa orada.”

“Max da onunla beraber mi?” diye sordu Nicolaus.

“Onun enerjisini hissedebilir miyim bilmiyorum.”

“Dene,” dedi Minu.

“Onu düşünmen yardım edebilir. Onu en iyi sen hissedersin sonuçta,” dedi Ida ekşi bir ses tonuyla.

“Ben de onu düşüneceğim,” dedi Anna-Karin.

Minu sıkıca gözlerini yumdu ve Max'ı düşündü. Max'ın önünde durduğunu hayal etti. Birkaç gün önce Minu'ya tamamen farklı şeyler ifade eden yüzüne baktı. Bir zamanlar Minu'nun hayatının ışığı olan yüzüne. Şimdiyse karanlığın ta kendisiydi Max.

Onu en iyi sen hissedersin sonuçta.

Hayır, diye düşündü Minu. Tam aksine. En kötü kandırılan ben oldum.

“Buldum onu,” dedi Ida ve Minu gözlerini açtı. Ida'nın terden sırlıklam olmuş yüzü parlıyordu. Kolyesini kenara koydu.

“Max da okulda.”

Nicolaus'un arabası okulun arkasındaki otoparkta durdu. Nicolaus arabanın motorunu kapattı. Minu'nun ayaklarının altında hissettiği arabanın iç sıcaklığını sağlayan ısıtıcı yavaşça sessizleşerek durdu. Yine kar yağmaya başlamıştı. Kabarık kar taneleri dışarıdaki dünyanın üzerinde yavaşça dans ediyordu.

Minu, Engelsfors Lisesi'ne doğru baktı. Lise karanlığın içine gömülüydü. Birkaç sokak lambasından, okul bahçesinin üzerine sarı bir ışık yayılıyordu. Pencereler siyah kareler şeklindeydiler. İçeriye görmek imkânsızdı ama içeride bulunan biri kesin dışarıyı görebilirdi. İyi aydınlatılmış otoparkın içinden geçmek zorundaydılar. Ya otoparktan ya da en az otopark kadar iyi aydınlatılmış ön taraftaki okul bahçesinden geçeceklerdi. Okula giderken saklanabilecekleri hiçbir yer yoktu. Birisi Minu'nun arabada oturduğu yere yakın olan yan pencereye tıkladı.

Gelen Vanessa'ydı. Minu arabanın kapısını açınca soğuk hava arabanın içine girdi.

"Linnéa yemek salonunda," dedi Vanessa. "Enerjisini hissettim. Yaşıyor." Vanessa okul binasına doğru hararetili bakışlar atıyordu.

Nicolaus büyük anahtar yığınının bir anahtar çıkararak onu Vanessa'ya uzattı. "Bu anahtar deponun yanındaki mutfak girişine götürecektir seni. Orada mutfağın içine girmeni sağlayacak bir koridor göreceksin."

"Max da Linnéa ile birlikte mi?" diye sordu Minu.

"Bilmiyorum. Onu hissedemedim."

“Pardon ama aranızda bunun bir tuzak olabileceğini düşünen biri yok mu?” dedi Ida.

Minu dikiz aynasında gördüğü Ida’ya bir bakış attı. Minu kendini bir aptal gibi hissediyordu. Bunun bir tuzak olabileceği aklının ucuna bile gelmemişti. Linnéa’yı kurtarmak dışında başka hiçbir şey düşünmemişlerdi.

“Anna-Karin’in büyükbabasının başına gelenleri hatırlayın. Ahırda olanları,” diye devam etti Ida.

“Belki de öyle,” dedi Anna-Karin. “Ama başka şansımız yok. Bu riski almak zorundayız.”

Ida hoşnut görünmüyordu ama itiraz da etmedi.

“Aynı plan mı geçerli?” diye sordu Vanessa.

“Evet,” diye cevap verdi Minu. Minu, Anna-Karin’e bakmak için arkasını döndü ve Anna-Karin hazır olduğunu belli etmek için başını salladı.

• • •

Anna-Karin’in, Nicolaus’a söylemek istediği bir sürü şey vardı. Ona teşekkür etmek istiyordu ama zaman yoktu. Minu yolcu koltuğunu yukarı kaldırdı. Ida resmen kendini arabadan dışarı attı, Anna-Karin ise duraksadı ve Nicolaus’un bakışlarıyla karşılaştı.

“Keşke ben de sizlerle gelebilseydim,” dedi Nicolaus.

“Birinin bizi beklemesi de gerekiyor ama,” dedi Anna-Karin.

“Sizin için dua edeceğim.”

Otoparkta koşuyorlardı. Gecenin karanlığında okul, olduğundan çok daha büyük ve korkunç görünüyordu. Okul, Anna-Karin’in gözleri önünde âdeta büyüyordu. Genç kız bu açık alan üzerinde başlarına gelebilecekleri düşünmemeye çalışıyordu. Okulun içine geçiş sağlayan geniş, çelik bir kapının olduğu depoya tırmandılar. Vanessa anahtarlığı çıkardı.

“Bekle biraz,” dedi Ida. Ida elleri ceplerinde durmuş çizmelerine bakıyordu. “Eğer ben ölürsem ve sizler sağ kalırsanız... Ahırda bir at var. Troya. İçinizden biri ona göz kulak olabilir mi?”

“Ben yapabilirim,” dedi Anna-Karin.

Halka

Ida, Anna-Karin'e bakmadan olur anlamında başını salladı.

"Tamam," dedi Vanessa ve gözlerinin önünde ortadan kayboldu. "Şimdi içeri giriyoruz."

• • •

Vanessa kapıyı sessizce açtı. Önlerinde karanlığın içinde aşağı doğru uzanan bir rampa vardı.

Anna-Karin cep telefonunun ışığını yaktı.

"Söndür," dedi Minu. "İçeride ne olduğunu bilmiyoruz."

Vanessa, Anna-Karin'in elini tutuyordu. Bir zincir oluşturdular. Vanessa en önde, Ida en arkadaydı. Ida arkasından kapıyı kapattı. Onlara bu maceralarında eşlik eden karanlık öylesine yoğundu ki Vanessa ömründe böylesini görmemişti.

Dördü de kımıldamadan duruyor ve dinliyordu. Duyulan tek şey kendi nefesleri ve havalandırma sisteminin zayıf uğultusuydu. Vanessa'nın eli, Anna-Karin'in elinin içinde yavaşça ileriye doğru hareket etmeye başladı. Vanessa sol eliyle yanlarından geçtikleri pürüzlü duvarın üzerine dokunuyordu. Linnéa'nın hâlâ yaşayıp yaşamadığını hissetmeye cesaret edemiyordu. Tüm gücünü görünmezliğini muhafaza edebilmek ve paniğe kapılmamak için harcıyordu. Yaptıkları şey kör olmak gibiydi. Gözlerini ardına kadar açmak ama yine de bir şey görememek. Ne kadar mesafe kat ettiklerini, tam önlerinde ne olduğunu anlamak imkânsızdı. Tüm bedeni hiperaktif bir moda alınmıştı sanki. Bedeni en ufak bir gürültüye anında tepki gösterecek gibiydi. Vanessa artık kulaklarında uğuldayanın ne olduğunu ayırt edemiyordu. Havalandırma sistemi mi? Yoksa sessizliğin ta kendisi mi? Uğultu sesinin içinden gelen fısıltılar duymaya başladı.

Vanessa...

Ses aniden belirginleşmeye başladı. Vanessa bunu nasıl bildiğini açıklayamazdı. Yalnızca biliyordu. Bu Linnéa'ydı.

Vanessa...

Ses korkmuştu ve yakınıyordu. Ama Linnéa yaşıyordu ya. Linnéa yaşıyordu.

Vanessa tempoyu arttırdı ancak Anna-Karin ve diğerlerinin ona pek de katılamadıklarını hissetti. Bunu dikkate almayacaktı çünkü okulun içine girmeleri uzadıkça görünmezlik gücünü sürdürmesi zorlaşacaktı. Vanessa şu ana dek hiçbir engelle karşılaşmadıkları yolun üzerinde bilinmeyen bir şey hissetti. Sanki bir şeyin sonuna gelmişlerdi. Eli bir köşeye ulaşan Vanessa durdu ve etraflarında ne olduğunu anlamak ümidiyle elleriyle havayı yokladı. Parmakları düz bir yüzeye temas ediyordu. Bir kapı? Vanessa kapının kolunu buldu ve yavaşça aşağıya indirdi. Doğal olarak kapı kilitliydi. Fısıldayarak Anna-Karin'den cep telefonunun el fenerini yakmasını rica etti. Bu riski almak zorundaydılar. Vanessa anahtar yığınını çıkardı ve Anna-Karin'in telefonundan gelen ışıktaki anahtarları denemeye başladı. Bu klostrofobik dar yerde anahtarlar şangır şungur sesler çıkarıyorlardı.

Lütfen... Lütfen... Yardım et bana...

Ses çok umutsuz ve acı doluydu. Sonunda anahtar deliğine girecek doğru anahtarı bulduğunda Vanessa'nın eli titredi. Kapı bir tıkla açıldı. Vanessa kapıyı aralamadan önce Anna-Karin cep telefonunun ışığını söndürdü.

• • •

Anna-Karin eğildi ve görünmez Vanessa'nın arkasından sokularak mutfağa girdi. Sol tarafta yemek salonuna bakan dikdörtgen şeklinde boş bir alan bulunuyordu. Öğrenciler yemeklerini bu alana dizilen derin tencerelerden alıyordu. Bu boş alanın üzerine yemek salonundan zayıf bir ışık yayılıyordu. Işık, paslanmaz çelikten yapılan oturma grupları ve fayans duvarlar üzerinde parlıyordu. Sessiz bulaşık makinesinin yanında farklı renklerdeki plastik kasalar yerlerinde duruyordu. Bu alan deterjan, pişmiş yemek, su buharı ve metal kokuyordu.

Anna-Karin yerde emeklemeye başladı. Boş alanın sol tarafında yemek salonuna giden Amerikan kovboy filmlerindeki gibi hem içeri hem dışarı açılan bir kapı vardı. Dışarıda bir yerlerdeydi Linnéa. Anna-Karin kapının hemen yanında durdu. Vanessa içeriye kolaçan etmek için yemek salonuna girdiğinde kapılar sonsuz bir yavaşlıkta açıldı.

Anna-Karin arkasını döndüğünde Minu ve Ida'nın yere çömelmiş

bir hâlde oturduklarını gördü. Anna-Karin'e başlarını salladılar. Artık Anna-Karin'in başlama zamanı gelmişti. Anna-Karin gözlerini yumdu. Odaklandı. İçindeki gücü yavaşça dışarı bıraktığında gücünün sel dalgası gibi taşarak kendisini boğmasından korktu. Ama bunun yerine gücü kontrollü bir şekilde bedenine sızmaya başladı. Sonra da durdu. Daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştı. Gücü yine bedenindeydi ama bu sefer farklıydı. Eskiden bir çağlayanmışçasına taşan gücü şimdi yalnızca hemen kuruyan zayıf bir akıntı hâlindeydi. Korku, Anna-Karin'i ele geçirdi. Max'ı çiftlikteki evinin mutfağında yeniyormuş gibi hissetmeye çalışıyordu. Ama şimdi onun çöplüğündeydiler.

Okul, Şeytan'ın yeri.

• • •

Vanessa yemek salonunun içine girdiğinde durdu ve errafına bakındı. Sandalyeler ters çevrilerek masaların üzerine kapatılmıştı. Salondaki tek ışık, popüler öğrencilerin masalarının bulunduğu yan odadan geliyordu. Yan odaya attığı her adımda kalbi güm güm atıyordu. Yan odaya doğru biraz daha yaklaştığında alçak ve hızlı konuşan bir ses duydu. Bunun önce Linnéa olduğunu düşündü ama sonradan bunun bir erkek sesi olduğunu farkına vardı. Ses genç birine aitti. Max'tan genç birine. Tutarlı olmayan bir şeyler vardı. Vanessa duvara iyice yakınlaştı, sırtını duvara sertçe yasladı ve duvar boyunca ileri doğru sürünmeye başladı. Gereksiz bir risk almak istemiyordu. Gücünün yeterliliği konusunda kendini hiçbir zaman bu kadar güvensiz hissetmemişti. Gücünün onu taşıyıp taşıyamayacağından emin olamıyordu.

“Lütfen,” dedi nereden geldiği belli olmayan yabancı ses. “Anlat. İnan bana bunu yapmak istemiyorum.”

Vanessa'nın kalbi daha da hızlı atıyordu. Şimdi neredeyse yan odaya açılan boş alanın önündeydi. Dizlerinin üzerine çöktü ve yolun son kısmını emekledi. Hava büyüyle doluydu ve Vanessa güç alanına ve onun merkezine gittikçe daha fazla yaklaşıyordu. Görünmezliğini sürdürebilmesi için daha fazla enerjiye ihtiyacı vardı.

Odanın köşesinde durup etrafına bakındı. Masalar kenara çekilerek tam ortada boş bir alan yaratılmıştı. Linnéa bir sandalyenin üzerinde

oturuyordu. Ayak bilekleri sandalyenin bacaklarına koli bandıyla sıkıca bağlanmıştı. Elleri arkasından bağlanmışa benziyordu. Makyajı akmıştı, bakışları bitkin ve hararetiliydi.

“Böyle yapma kendine,” dedi Linn a’nın önünde çömelerek oturan ve üzerinde kap   onlu    ofman üstü olan bir erkek. “Yalnızca diğerlerinin kim olduklarını söyle.”

Vanessa,  ocu un yüzünü göremiyordu ve şimdi artık bunun Max olmadığından emindi. Linn a gözlerini kapatıp zayıf u ultular çıkarıyordu.

Vanessa.

Ses yine Vanessa’nın ba ındaydı. Vanessa nefes kesen bir anda Linn a’nın içinde neler olduğunu anladı. Linn a hayatı için savaşıyordu. Yabancı bir varlık Linn a’nın bilincini ele geçirmek istiyordu ama Linn a buna elinden geldiğince direniyordu. Linn a muazzam güçlüydü. Bilinmeyen g  , Linn a’nın üzerinde baskı uygulasa da Linn a g  c  dışarıda tutmayı ba arabiliyordu. Ama Linn a artık yorulmaya ba lamı tı. Artık daha fazla dayanamayacaktı ve Vanessa bunu açıkça hissediyordu.

Adam ayağa kalkıyordu  imdi. Sonunda Vanessa onun kim olduğunu gördü. Elias... Vanessa’nın yaşadığı çok o kadar kuvvetliydi ki neredeyse g r nmezli i üzerindeki kontrolünü kaybedecekti. Çünkü gerçekten orada duran Elias’mı  gibi görünüyordu. Elias yaşıyordu.

“ ehrin a a ısındaki kanallarda takıldı ımız zamanı hatırlıyor musun?” diye sordu Elias nostalji dolu bir sesle. “Orada oturmuş t tt r yorduk. Konu tu umuzda sen bana eğer ben suya yuvarlanırsam pe imde atlayaca ını s ylemi tin. Hatırlıyor musun?”

“Sen... sen bunu bilemezsin,” dedi Linn a hıçkırarak.

“Kanala gerçekten atlamayı denedi im ilk sefer bunu anne ve babama yetiştiren sendin. Aklımı ka ırdı ım zamanlarda benimle ilgilenen sendin.  nce senden nefret ettim ama sonradan bunları a k ile yaptığını anladım. Beni sevdiğini biliyorum, Linn a. Ben senin erkek karde inim. Sense benim kanım dışında her  eyimi payla tı ım kız karde imsin.”

“Sus...” diye inledi Linnéa.

“Bana bak,” dedi Elias yumuşak bir sesle. Linnéa’ya odaklanmış bir şekilde bakıyordu. Elias’ın bakışı, Linnéa’nın göz kapaklarının seğirmesine yol açtı. Linnéa’nın gözleri yine açıldı. “Senin Elias olmadığını biliyorum.”

Vanessa masanın üzerinde duran silahı gördü. Daha önce Max’ı öldürmeye karşı gelmişti, şimdiyse Linnéa’yı kurtarmak için onu vura-bilirdi. Bunu gözünü bile kırpmadan yapabileceğinden hiçbir şüphesi yoktu.

“Benim kim olduğumun hiçbir önemi yok,” dedi Elias yumuşak bir sesle. “Elias seni bekliyor, Linnéa. Yine bir arada olmalısınız. Direnme-yi bırak.”

Linnéa hayır anlamında başını salladı. Vanessa masaya doğru emek-liyordu.

“Hadi ama,” dedi Elias talepkâr bir sesle. “Yalnızca iki isme daha ihtiyacım var. Diğerlerinin kim olduklarını söyledikten sonra her şey bitecek.”

Elias, Linnéa’nın yüzüne doğru eğildi. Yüzleri arasındaki uzaklık yalnızca birkaç santimetreydi. Elias sabit bir şekilde Linnéa’ya bakıyordu. “Söyle şimdi,” diye fısıldadı.

Vanessa, Elias’tan yayılan büyü’nün güçlendiğini hissediyordu. Vanessa bakışları silahın üzerinde masaya doğru emekliyordu. Neredeyse nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Şimdi yalnızca birkaç metre vardı silaha. Vanessa bir keresinde Nicke’yi ona silahın nasıl kullanılacağını göstermeye ikna etmişti. Şimdi Nicke’nin nasıl yaptığını hatırlamaya çalışıyordu. Silahın namlusu neredeydi?

Linnéa sandalyesinde kıvranıyordu. “Minu...” dedi.

“Onu çoktan biliyorum,” dedi Elias sabırla.

“Anna-Karin...”

“Bir tane daha. Bir tane daha söyle ve mutlu olayım.”

“Hayır!”

• • •

Linnéa'nın acı dolu sesi yemek salonunda yankılandı. Minu sesi duyarken fiziksel bir acı hissetti. Vanessa'nın şimdiye kadar çoktan geri gelmesi gerekiyordu.

“Daha fazla bekleyemeyiz,” dedi Minu Anna-Karin’e. “Sen onu buradan etkileyemez misin?”

Anna-Karin, Minu’ya paniklemiş bir hâlde baktı ve hayır anlamında başını salladı. “Onu görebilseydim belki... ama bilmiyorum,” diye fısıldadı Anna-Karin.

“Öyleyse oraya gitmek zorundayız,” diye Anna-Karin’in sözünü kesti Minu. Minu bakışlarını Ida’ya doğru çevirdi ve ekledi: “Üçümüz de.”

• • •

Vanessa nerdeyse masanın önündeydi. Birer birer, yerden önce ellerini ardından dizlerini kaldırdı.

Elias, Linnéa'nın önünde duruyor; elleri bedeninin yanında serbest hâlde salınıyordu. Yüzü tuhaf bir şekilde hareket etmiyordu. Plastikten yapılmış gibiydi. Plastik sanki aniden eridi ve bambaşka bir yüze dönüştü. Beden kaslara büründü. Boyu birkaç santim arttı. Max... Max bir elini alnına götürdü ve parmak uçlarıyla alnının üzerine bastırdı.

“Daha kolay olacağını söylemiştiniz!” diye bağırdı Max havaya doğru. “Bunu yapmak istemiyorum!”

Vanessa dizleri üzerinde yükseldi ve silaha uzandı. Silahı kullanmayı başardığı an her şey sona erecekti. Bir mermi karşısında Max bile hayatta kalamazdı.

Vanessa silahı tam eline alacakken Max silahı tuttu. Vanessa ve Max’ın ellerinin birbirine değmesine bir milimetre kalmıştı.

“Sana kötülük yapmak istemiyorum,” dedi Max ve silahı Linnéa’ya doğrulttu. “Ama eğer diğerlerinin kim olduklarını söylemezsen seni öldüreceğim.”

“Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?” dedi Linnéa kısıp bir sesle ve Max’ın bakışlarıyla karşılaştı. “Yaşamayı umursuyor olsaydım evine gelir miydin sence?”

Max silahı beline doğru götürdü ve pantolonunun içine sıkıştırdı. Linnéa'ya baktı. Elini kaldırdı ve Linnéa'ya öyle sert bir rokat attı ki sandalye devrildi.

Vanessa bir çığlık attı. Max arkasını döndü. Max, Vanessa'yı gördüğünde yüzüne şaşkın bir gülümseme yayıldı. "Oradasın demek," dedi Max yumuşakça.

Vanessa ne yapacağını bilemiyordu. Ayağa kalktı ve hızla Max'a doğru koştu.

Max ellerini havaya kaldırdı.

• • •

Vanessa'nın bilinmeyen bir güç tarafından yemek salonun dışına doğru fırlatıldığını gören Anna-Karin henüz yemek salonunun ortasına kadar ilerlemişti. Vanessa bir masaya sırtüstü yuvarlandı. Masanın etrafındaki sandalyeler yere düşerek rahatsız edici bir gürültü çıkardı. Vanessa bir metre kadar havaya kaldırıldı ardından masaya doğru sıkıca bağlandı. Genç kız deliler gibi çığlık atıyordu.

Minu, Anna-Karin'in elini kendine doğru çekti ve sıkıca kavradı. Ida da Anna-Karin'in diğer elini tuttu. Anna-Karin enerjilerinin bulundukları yerden Vanessa'ya doğru aktığını hissedebiliyordu. Vanessa'nın gücünü de hissedebiliyorlardı ama şimdiki gücü çok yetersizdi. Vanessa'nın her zaman kullandığı gücüyle ilgisi yoktu.

Max küçük yan odadan geçip yemek odasına girdi. Masadan kurtulma mücadelesi veren Vanessa'ya odaklanmıştı. Anna-Karin artık tek bir şanslarının kaldığının farkına vardı. Şimdi, Max onları görmeden önceki bu son an çok önemliydi.

Bırak Vanessa'yı, diye emir verdi Anna-Karin. Bırak onu.

Max arkasını döndü.

• • •

Vanessa yemek salonunda uçarken Minu, Vanessa'nın etrafındaki siyah dumanın girdap gibi döndüğünü gördü. Duman Vanessa'nın bedenini yoğun ve yağlı bir sis perdesi gibi kaplıyordu. Minu şimdi Max'tan daha fazla dumanın çıktığını görüyordu. Duman Anna-Karin'i

etkilemiş olmalıydı ki Anna-Karin sert bir şekilde yere yığıldı ve eli Minu'nun elinden kaydı. Anna-Karin'in bedeni şiddetle yukarı fırlatıldı, sert bir şekilde tavana çarptı ve birkaç saniye beyaz fayanslara doğru bastırıldı. Ardından Anna-Karin duvara çarpıp dek duman akıl almaz bir hızla tüm tavana yayıldı. Anna-Karin ötedeki duvara çarptıktan sonra duvar boyunca kaydı ve yerde harketsiz kaldı.

Minu aniden diğer elinin de boş kaldığını fark etti. Ida, Minu'nun elini bırakmış, mutfığa doğru koşuyordu. Ama çok uzağa gidemeyecekti. Duman hızlı ve sessizce Ida'ya doğru yaklaşıyordu. Ida yere düştü. Ateşten bir halka aniden parlayarak Ida'nın etrafını sardı. Minu, onu esir alan metrelerce yükseklikteki alevlerin arkasındaki Ida'nın dehşete kapılmış yüzünü görebiliyordu. Salonun içine belli belirsiz yanmış plastik kokusu yayıldı.

Minu, Max'a doğru döndü. Max, Minu'ya doğru yaklaşırken siyah duman hâlâ onun etrafını sarmalıyordu. Siyah duman Max'ın etrafında dans ediyor ve havada bir şekil oluşturunuyordu. Yaşayan bir varlıktı bu. Güzel, hatta baştan çıkarıcı olduğu bile söylenebilirdi.

"Minu," dedi Max ve güldü. Bu, Max'ın şu ana dek yaptıkları arasında en kötüsüydü. Minu'yu gördüğü için çok mutlu görünüyordu. Sanki az önce yaptıklarının hiçbir önemi yokmuş gibi. "Şu anda anlamadığınızı biliyorum. Ama tek istediğim... Tüm bu zaman boyunca tek istediğim birlikte olmamız, birbirimize ait olmamızdı."

Öfkesi tavada kızan yağ gibi cızırdıyordu. "Ama ben bunu istemiyorum," dedi Minu sesinin kendinden bu kadar emin ve güçlü çıkmasına şaşırarak.

Max duraksadı. İncinmiş görünüyordu. Siyah duman Max'ın etrafında bir oraya, bir buraya esti ve Minu'ya doğru yaklaşımları için öne doğru uzun antenler saldı. Antenler gittikçe Minu'ya doğru yaklaştılar ancak sonunda geri çekildiler.

Minu olduğu yerde kaldı. Bedeni bilinmeyen sinyallerle doldu. Minu'nun etrafında bir şey havada girdap gibi dönmeye ve yayılmaya başladı. Gücüyle Minu'yu sarhoş ediyordu bu şey.

"Minu," dedi Max cılız bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

“Tutsaklığımdan kurtuluyorum.”

Max ile Minu arasındaki siyah duman kalınlaşıyordu ama duman yalnızca Max’tan gelmiyordu. Uzun kısıkaçlarıyla her yere uzanabilen ve etrafındaki her şeyi sarabilen Minu’dan geliyordu. Minu’nun gücü bir orduya bedeldi. Kendisinden akıl almayacak kadar büyük bir şeye doğrudan bağlıydı. Bir sürü kısıkaç vardı ama Max’a karşı hepsi birlikte sanki bir kısıkaçmışçasına hareket ediyorlardı.

Max panik içinde Minu’ya bakıyordu, kımıldayamıyordu. Duman Max’ı çevreliyordu. Böylece Minu ona yaklaştığında Max uçup kaçamayacaktı. Sonunda duman hem Minu’yu hem Max’ı siyah girdabının içine aldı.

“Lütfen, Minu,” dedi Max ve Minu’nun ayaklarına kapandı. “Seni seviyorum.” Kelimeler Minu’yu etkilemedi. Minu ne yapması gerektiğini biliyordu. Elini Max’ın alnına koydu, gözlerini kapattı ve gördü. Şeytanlar’ın kutsaması. Max’ın başının üzerinde siyah ve parlak bir hâle duruyordu. Şeytanlar’ın büyüü.

Minu’dan yayılan duman, Şeytanlar’ın büyüünü bastırıyor, hâle yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Sonunda hâleden geriye hiçbir iz kalmadı. Kutsanmışlık kırıldı. Minu, Max’ın yaşam enerjisinin bedenini terk etmeye başladığını hissediyordu. Max’tan çektiği yaşam enerjisi kendi içine dolduruyordu ve bu enerji onu daha da kuvvetli yapıyordu.

Max’ın içinde sıkışmış ve yüzeye çıkmaya çalışan bir şey vardı. Minu, Max’ın içindeki şeyi dışarı çıkardı. Gördüğü şey Minu’ya kendini aniden gevşeyen bir çekim kuvveti gibi hissettirdi. Onu bu kadar yakın bir şekilde hissettiği bu anda Minu’nun gözlerinden yaşlar boşaldı. Rebecca. Bunca zamandır Max’ın içinde sıkışıp kalmıştı. Rebecca’nın ruhu, Minu’nun içine yayıldı ve içini ışıkla doldurdu. Rebecca’ya ait olan her şey bir saniyede Minu’nun içine aktı. Sonra Rebecca gözden kayboldu. Sonunda özgürdü.

Rebecca’nın hemen arkasından Elias geldi. Minu sanki tüm hayatını Elias’la birlikte geçirmiş gibi onu hemen hissetti. Elias’ın ruhu da Minu’ya geçti ve ardından uçup gitti.

Minu, Max'ın alnı üzerindeki parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Max'ın bedeni iyice gevşedi. Max yere, Minu'nun yanına düştü. Minu dizlerinin üzerine çökerek yerde kımıldamadan öylece yatan Max'ın yanına oturdu. İçi Max'tan parçalar ile doluyordu. İzlenimleri, düşünceleri, duyguları ve başından geçen her şey. *O* olan her şey Minu'nun içine akıyordu. Minu sanki şimdiye kadar hiç bilmediği bir duyguya sahip olmuş gibi hissediyordu.

Hafıza.

Max, Linnéa'yı arabasından okul bahçesine doğru sürüklüyordu. Linnéa'nın elleri ve ayakları bağlıydı ama direnmeyi deniyordu. Max evinin kapısını açtığı anda karşısında tanımadığı, uzun, siyah kâküllü bir kız gördü. Ona doğru silah çeken kız onu Elias'a yaptıklarından dolayı öldüreceğini söylüyordu. Ama kızın onu öldürmekte hâlâ tereddüt ettiğini anladı. O bir katil değildi. Kızın, Seçilmişler'den biri olduğunu fark etti. Diğerlerini bulması için ona yardım edecekti. Kız değerli bir hediyeydi.

Sanki bir rüyadan uyanıyordu. Minu sınıfın önünde duruyordu. *Onlar* ona kendini ele verdiğini fısıldıyorlardı. *Onlar* kızgındı o ise korkuyordu. Minu'nun yanlış anlayacağından, ona asla zarar vermeyeceğini kavrayamayacağından, birbirlerine ait olduklarını unutmasından korkuyordu.

Ahır yanyan, inekler panik içinde mölüyorlardı. Kafasında *onların* yargılayan sesleri ile ahırdan koşarak uzaklaşıyordu. Onlar onu, ona verdikleri sözde durmamakla tehdit ediyorlardı. Minu'nun yaşamasına izin vermeyeceklerini söylüyorlardı.

Minu, Max'a onu bekleyip bekleyemeyeceğini soruyordu. Max onu sonsuza dek bekleyebilirdi.

Max sınıftaydı. Anna-Karin'e bakıp onun dönem boyunca ne kadar fazla değiştiğini düşünüyordu. Bunun nasıl olduğunu biliyordu. Bunu neden daha önce görememişti ki?

Max onu viyadüğün orada gördüğünde Minu çok güzeldi. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama onu yine de öptü. *Onlarla* yeni bir anlaşma yapmıştı, Minu yaşayacaktı.

İlk, küvetteki o korkunç saniyede karşı gelmişti *onlara*.

İlk öpücük. Aniden Minu onun evinin dışında duruyordu. Max onu gördüğünde rüya görüp görmediğini merak etmişti. Minu'yu öldürmek zorunda olup olmadığını öğrenmeliydi.

Rebecka'nın bedeninden ruhunu çıkartırken ondan özür diliyordu. Rebecka yere düştü. Rebecka arkasını döndü ve onun yüzüne baktı, onu Gustaf olarak görüyordu. Alışveriş merkezindeki Rebecka.

Elias'ın gücünü ilk defa deniyordu. Aynaya baktığında Gustaf'a dönüştüğünü gördü. Rebecka'nın inanıp güvendiği Gustaf. Ona ihtiyacı olduğu zaman koşarak Rebecka'nın yanına giden Gustaf. Rebecka'nın koşarak geldiğini gördü. Onun gelecek kurbanı olduğunu biliyordu. *Onlar* ona Rebecka'nın birinci kurbandan daha güçlü olduğunu fısıldadılar. Bu kurban için yeterince iyi hazırlanmalıydı.

Kehanet yanlış çıktı, dedi sesler. *Seçilmişler yedi kişi. Altı tane kaldılar.*

Max, Minu'nun penceresinin dışında duruyor ve içinden Elias'ı keşke o bulmasaydı diye geçiriyordu. Minu'nun nasıl hissettiğini merak ediyor, onu teselli etmek istiyordu. Elias'ın bedenini taşıyan, üzeri kapalı sedyenin okul dışına çıkarıldığını gördüğünde müthiş bir rahatlama hissetti. Sonunda bitmişti. Kapalı tuvalet kapısından aynanın kırıldığını duyuyordu.

Max'ın sınıfa girdiği ilk gün... Minu'yu ilk kez görüyordu. Alice yine yaşıyordu.

Minu, Max'ın içinde bir yerlerde, derinlere gömülü bir ağırlığın yatığının farkına varmıştı. Denizin dibine bırakılmış ve su yüzeyine doğru yavaşça çekilen bir çapa gibi. Max'ın ruhu. Anılar daha hızlı gelmeye başladılar.

Alice'e çok benzeyen Persephone'nin afişini asıyordu. Öyle bir benzerlik ki afişe bakmak canını yakıyordu. Bu, insanın kendi kendine yaptığı keyif veren bir işkenceydi. Çoğu geceler uyanık kalıp yapmaya söz verdiği o korkunç şey üzerine düşünüyordu. Kendi kendine onun buna değer olduğunu hatırlatıyordu. Alice buna değerci.

İlk gördüğü andan itibaren Engelsfors'tan nefret etmişti. Büyüdüğü şehre benziyordu.

Öğretmen okulundaki yılları, gelip geçen kadınlar, gizliden gizliye küçümsediği arkadaşları. Dünyanın çıplak gözle görülenlerden ibaret olduğunu sananlar...

Onlar Alice'i geri alacağına söz vermişlerdi. Yeni bir şans. Yıllardır süren suçluluk. Her şey tekrar yavaşlıyordu. Bir sise benzeyen cenaze. Kimse onun çok mutsuz olduğunu bilmiyor, anlamıyordu. Sabah polis aradı. Ölü bedenini evin altındaki kayalıklarda bulmuşlardı.

Parti tüm hızıyla devam ediyor, müzik gümbür gümbür çalıyordu. Adrenalin tüm bedenini titretiyordu. İşte orada duruyordu arkadaşı. "Eğer biri sorarsa tüm akşam sendeydim," dedi Max. Bundan kısa bir süre önce kendisi hakkında yeni bir şey keşfetmişti çünkü. Yine de arkadaşının parlayan gözlerine şaşırarak baktı ve başını salladı. Max ilk büyü ısırtığının sarhoşluğunu yaşıyordu hâlâ. Diğerlerini idare etmenin, onlara istediğini yaptırtabilmenin sarhoşluğunu.

Max, Alice'in ölmesini istiyordu. Eğer Alice onun olmayacaksa kimsenin olmamalıydı. İntihar etseydi... Tüm kalbiyle Alice'in intihar etmesini diledi ve işte o anda Alice ayağa kalkıp pencere pervazının üzerine çıktı. Max bunu ona yaptıranın kendisi olduğunu biliyordu. Bir saniye için birbirlerine şok olmuş şekilde baktılar. Alice, Max'ın arzusunu yerine getirdi ve düştü.

Sıcak yaz havasının içeri girmesi için pencere açıldı. Alice pencere kenarında kıvrılmış oturuyordu. Alnını dizlerinin üzerine yasladı. "Lütfen Max, git buradan." Max, Alice'i onu sevdiğine ve birbirlerine ait olduklarına ikna etmeye çalışıyordu. "Ne söylediğimi duymuyor musun? Seni artık daha fazla görmek istemiyorum. Hiçbir zaman," dedi Alice.

Alice... Max'ın o çok sevdiği Alice. Ona Persephone tablosunu gösteren Alice. Alice ve Persephone arasındaki benzerliğe birlikte güldükleri Alice. Max, Alice'i ilk gördüğünde onun kendisini mutlu edeceğini biliyordu.

Halka

Max'ın ruhu yakında yüzeye çıkacaktı. Minu şiddetini gittikçe arttırarak başını dolduran bir sesin varlığının bilincine vardı. Acıdan bağırarak Max'tı bu. Minu, Max'ın canını yakıyordu.

Max'ın çocukluğuna ait karanlıkları hayal edebiliyordu. Minu biliyordu ki eğer tutsaklığından şimdi kurtulmazsa Max'a, Rebecka ve Elias'ın başına gelenlerin aynısını yapacaktı. Onun ruhunu çekip alacaktı. Ona dair ne varsa içinden sökülüp alacaktı.

Tutsaklığından kurtul.

Minu yavaşça bıraktı, ağırlığın yavaşça derinlere doğru kaydığını hissetti. Çığlık yok oldu. Her şey sessizleşti. Minu gözlerini açtı. Siyah duman yoktu. Yerde dizlerinin üzerinde oturuyordu. Minu'nun elini henüz üzerine koyduğu Max'ın alm kırmızıydı. Gözleri kapalıydı. Göğüs kafesi yavaşça hareket ediyordu. Bitmişti.

Yağmur sonrası tazelenmiş haziran havası. Sanki biri büyük mü büyük pencereleri ardına kadar açmış da tüm dünyayı havalandırmıştı. Toprak hâlâ kaygan ve yer yer çamurluydu. Anna-Karin büyükbabasının tekerlekli sandalyesini tüm çiftlik boyunca ittirerek büyük eve doğru ilerliyordu. Nicolaus, Anna-Karin'e yardım etmek istemişti ama Anna-Karin bunu kendi yapmak zorunda olduğu konusunda ısrarlıydı.

Büyükbabası sessizce önüne bakıyordu. Anna-Karin, büyükbabasının kendini tanıyıp tanımadığından emin değildi ama bunu ona sormak da istemiyordu. Büyükbabasının kendi ihtiyaçlarını yerine getirebildiği anlar artıyordu. O anlarda Anna-Karin ona yardımını sunduğunda büyükbabası kendini hem aşağılanmış hem de şımartılmış bir çocuk gibi hissediyordu. İyileşiyordu ama annesi bunu görmeyi reddediyordu. Anna-Karin annesine büyükbabasının çiftliği son bir kere görmesi gerektiğinden bahsettiğinde annesi ona bunun çok saçma bir fikir olduğunu söylemişti.

“Bunu anlayabileceğini sanmıyorum. Yalnızca morali bozulacak. Seni bile tanımıyor.”

Nicolaus, Anna-Karin'e tekerlekli sandalyeyi verandanın üzerine çıkarabilsin diye yardım etti. “Dışarıda bekliyorum,” dedi. “Sakın acele etme.”

Anna-Karin minnet dolu bakışlarla Nicolaus'a baktı ve evin kapısının kilidini açtı. Neyse ki evin girişi tekerlekli sandalyenin içeri rahatça

girebileceği bir genişlikteydi. Boş koridora girdiler. Mutfağa doğru devam ettiler. Oturma odası. Büyükbabası  ld ğ nden beri kullanmadıkları şu içerisinde güzel bir yemek masasının bulunduğu salon.

Bundan böyle evde kusurları örtecek bir şey de bulunmuyordu. Gevşeyen duvar kâğıtları. S p rgeliklerin  zerindeki pul pul olmuş boyalar. Annesinin sigara alışkanlığının eseri olan tavandaki sarı kahverengi lekeler.

Odalar boş olduklarından normalinden çok k  k görünüyorlardı şimdi. Ters miydi yoksa? Tüm ömürleri burada geçmişti. İçinde buldukları yalnızca bir *odaydı*.

İşte fark bu, diye düşündü Anna-Karin. Önceleri burası onların yuvası, ocağıydı. şimdiyse öylesine bir evdi. Evi terk ederlerken büyükbabası arkasına yaslandı ve Anna-Karin'in elinin üzerine yavaşca dokundu.

Nicolaus verandadan inmelerine yardım etti. Anna-Karin yanlış bir şey yapmaktan, tekerlekli sandalyeyi devirmekten korkuyordu. Büyükbabası tekerlekli sandalyeden düşüp bir yerini incitirse ne yaparlardı? Böyle bir şey olursa annesinin s yleyebileceklerini aklının ucuna getirmek istemiyordu. Annesinin onların burada olduklarından haberi yoktu. Anna-Karin'in evin anahtarını hâlâ elinde bulundurduğunu bile bilmiyordu.

Anna-Karin büyükbabasının k  k barakasını gördü ve tekerlik sandalyeyi oraya doğru sürmeye başladı. Anna-Karin büyükbabasının bakışlarını takip etti. Büyükbabası eskiden ahırın olduğu alana bakıyordu. Bu alanda yeni bir yapının inşasına başlanılmıştı.  iftliği satın alan Jari'nin babası dört kolla domuz yetiştiriciliği işine sarılmıştı.

“Eskisine benzemiyor,” dedi büyükbabası.

“Hayır,” dedi Anna-Karin. “Benzemiyor.”

Büyükbabasının barakası kahve kokmuyordu artık. Anna-Karin tekerlekli sandalyeyi mutfağın içine sürdüğünde büyükbabasını buraya getirmesinin gerçekten ne kadar doğru olup olmadığını merak etti. Terk edilmiş mutfak, yıpranmış k  k yatak odası ve banyo. Her şey   l ıssızlığındaydı. Anna-Karin endişeli bir şekilde büyükbabasına baktı. Büyükbabası düşünceli görünüyordu. Anna-Karin onu genellikle

yanında oturduğu pencereye götürdü. Büyükbabasını yanına çömeldi. Birlikte pencereden dışarı, büyük eve baktılar. Artık tek bir ineğin bile otlamadığı çayırlara doğru baktılar. Ağaçların üzerine vuran erken yaz akşam karanlığına baktılar.

Burası çok güzel, diye düşündü Anna-Karin.

Anna-Karin uzun zaman önce -Engelsfors, gelecek ümitleriyle dolu bir şehirken- neden özellikle bu yeri, bu çiftliği seçtiklerini anladı.

“Anna-Karin,” dedi büyükbabası.

Anna-Karin büyükbabasının bakışlarıyla karşılaştı.

“Staffan kötü bir insan değildi,” diye devam etti. “Senin baban. Korkaktı ama kötü değildi.”

Anna-Karin bir an sessizleşti. Soruyu sorarken kelimelerin ağızından çıkması çok zor oldu. “Neden ortadan kayboldu öyleyse?”

“Bilmiyorum. Bu annen ve onun arasında. Ama seni seviyordu, Anna-Karin. Seni sevdi. Seni kendine göre sevdi.”

“Yeteri kadar sevmedi,” diye mırıldandı Anna-Karin ve sıcak yaşların yanaklarından süzüldüğünü hissetti. Büyükbabası bir elini ileri doğru uzatarak Anna-Karin’in gözyaşlarını kuruladı.

“Ortadan kaybolmakla yanlış bir şey yaptı. Söylemem gerekir ki ben babanın annene karşı büyük bir aşk beslediğine inanmadım. Mia da gider hep böyle erkekleri bulurdu. Ona fazla değer vermeyecekleri. Ama baban sahip olduğu sevgiyi sana verdi, Anna-Karin. İçinde duyduğu küçük aşkın sahibi sendin. Bunun yeterli olması gerektiğini söylemiyorum sana ama bu anlattıklarımı da bilmeni istiyorum.”

Anna-Karin büyükbabasının elini tuttu. Derisi daha önce olduğundan çok daha yumuşaktı. Sanki incelmış gibiydi.

“Tüm hayatım boyunca çalıştım,” diye devam etti büyükbabası. “Çalıştım, yedim ve dinlendim. Sonra yeniden. Ama bu son zamanlarda düşündüm de ben sana haksızlık ettim, Anna-Karin.”

Anna-Karin hayır anlamında başını salladı. “Öyle deme, büyükbaba...”

“Ben yaşlıyım ve ne istersem onu söylerim,” diye Anna-Karin’in sözünü kesti büyükbabası. “Ve yanlış yaptım diyorum. Senin maruz

kaldığın şeylere göz yumdum. Okuldaki pislik çocuklar sana kötülük yaptığı zaman Mia bana o işlere karışmamamı söyledi. Aslında böyle çocuklar ona da çok acı çektiymişti zamanında. Sonunda kurtulmuştu tabii. Bana eğer bir şey söylersem bunun işleri yalnızca zorlaştıracığını söyledi. Ama o ne söylerse söylesin ben yine de bu işe karışmalıyım.” Büyükbabası, Anna-Karin’in elini tuttu ve Anna-Karin büyükbabasının eski gücüne biraz olsun kavuştuğunu hissedebiliyordu. Bakışlarında bir güç yatıyordu. “Beni affedebilir misin Anna-Karin?”

“Özür dilemesi gereken benim. Yangım benim hatamdı.”

“Şimdi benim soruma cevap ver bakalım,” diye Anna-Karin’in sözünü kesti büyükbabası. “Yoksa huzur bulamam.”

Anna-Karin burnundan nefes aldı ve yalnızca başını evet anlamında salladı.

“Tüm hayatın boyunca diğerlerinin senden almaya çalıştığı bir şeyi geri kazanmaya çalıştın,” diye devam etti büyükbabası. “Çok ama çok ileri gittin. Bu, bir parça benim de hatamdı. Seninle açık bir şekilde konuşmalıyım. Sana bahsedilen yeteneğe iyi davranman ve onu kötüye kullanmaman gerektiğini söylemeliyim.”

Anna-Karin duydukları karşısında şaşırıyordu bile. “Hep biliyordun değil mi?”

“Yalnızca hissediyordum,” diye cevapladı büyükbabası. “Şimdi dışarı çıkıp temiz hava almak istiyorum.”

Çiftlik alanına geldiler. Nicolaus arabanın içinde oturuyordu. Anna-Karin ve büyükbabası yanından geçerlerken Nicolaus onlara göz kırptı.

Anna-Karin, büyükbabasını çayırların arasındaki çakıl yol boyunca gezdiriyordu. Büyükbabası bazen puslu dünyaların içine kaysa da konuşmaya devam ediyordu. İsveççe kelimeleri Fince kelimeler, Fince kelimeleri İsveççe kelimeler takip ediyordu. Anna-Karin’e bazen Anna-Karin, bazen Gerda ve bazen de Mia olarak sesleniyordu. Orman hattının iyice dışında kalan bir mağarada yaşayan tilki ailesinden bahsediyordu. Anna-Karin’i yanlış kehanetlere karşı uyarıyordu. İkinci Dünya Savaşı boyunca çiftliğin önceki sahibinin baktığı Norveçli mültecilerden bahsediyordu. Karısı Gerda, gramofonda çalan müziğe eşlik

Halka

edip gözleme yaparken Anna-Karin'in anne ve babasıyla mutfakta kart oynadığı o uzun geceleri tasvir ediyordu.

Anna-Karin, annesinin geçen sonbahar söylediği şarkıların büyükannesinin söylediği şarkılarla aynı şarkılar olup olmadığını merak ediyordu.

Büyükbabası sonunda sessizleşti. Anna-Karin tekerlekli sandalyeyi geri döndürdü ve arabaya doğru sürdü. Büyükbabası Solbacken Huzur Evi'ne geri dönecekti.

"Yeterli işte," dedi annesi. O ve Anna-Karin, şehir merkezine yakın kiralık dairelerine yerleşirlerken.

Anna-Karin dairede büyükbabasının da yaşayabileceği bir oda olduğunu biliyordu ancak annesi buraya büyükbabasının eşyalarını getirmemişti. Annesi büyükbabasını Solbacken'de bırakma kararı almıştı.

Gündüzdü. Dolunay, açık gökyüzünün üzerinde beyaz bir gölgeyi andırıyordu. Minu küçük dereyi seyrediyordu. Yağmurda ıslanan çimde hafifçe nemlenen ayak ve bacakları kaşınmaya başlamıştı. İki siyah kelebek suyun üzerine kondu. Minu ertesi saniye duman kokusunu aldı.

Minu.

Minu yukarı baktı. Derenin diğer tarafında Rebecka duruyordu. Gördüğü Rebecka, gerçek Rebecka'ya o kadar benziyordu ki bu Minu'ya acı veriyordu. Yüzüne renk gelmişti. Gözleri canlıydı.

“Senin Rebecka olmadığını biliyorum. Neden bana kendin olarak görünmüyorsun?” diye sordu Minu.

Benim kim olduğumu biliyor musun?

“İda'nın içindeyken benimle konuştun. Bizim rüyamıza giren cadı-sın sen. 1600'lü yıllardan bir cadı.”

Rebecka cevap vermiyordu. Minu rüya mı görüyordu yoksa uyanık mıydı anlayamadı.

“Ne istiyorsun?” dedi Minu.

“Senin için endişeleniyorum, Minu. Bunu yalnız başına taşıyamazsın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Minu.”

Minu karanlık ormanın arkasında âdeta parıldayan Rebecka'ya bakıyordu.

“Onlara anlatmak zorundasın.”

“Söyleyeceklerin bu kadar mı?”

“Evet.”

“Emin misin? Söyleyeceğin başka bir şey yok mu? Neden bir elementim olmadığı gibi? Neden insanların ruhlarını alabilme gücüne sahip olduğum gibi? Ben de Max gibi miyim? Şeytanlar’ın benimle ilgili bir planı olacak mı? Artık Seçilmişler’in kimler olduklarını bilmelerine rağmen neden hiçbir şey yapmıyorlar?”

“Diğerlerinin yardımına ihtiyacın var.”

“Cehenneme kadar yolun var,” dedi Minu ve uyandı.

Minu dün akşam perdeleri kapatmayı unutmuştu ve şimdi güneş ışığı odanın içine yayılıyordu. Bahçedeki kuşlar en yüksek sesleriyle cıvıldıyorlardı. Kuşların ötüşlerinde bir çeşit çaresizlik vardı: “Ben buradayım! Ben buradayım!”

Bir rüyasını hatırlamayalı üç aydan fazla olmuştu. Kâbuslarını bile hatırlamıyordu. Kâbuslarından sanki uykusunda savaşmış gibi kas-katı ve ağrıyan kaslarla uyanıyordu. Gardırobunu açtı ve ortaokul son sınıfın mezuniyetinde giydiği pamuktan yapılmış gökyüzü mavisi elbisesini gördü. Elbiseye küçümseyici bir bakış attı. Annesiyle birlikte Borlange’ye gidip üzerinde yalnızca birkaç saat boyunca taşıyacağı bir elbise satın aldığına inanamıyordu. Ne kadar da hastalıklı bir hareketti yaptıkları. Geçip giden saatlerin çok ama çok önemli olduğunu düşünüyordu şimdi.

Elbisesini alıp başından geçirdi ve parmaklarıyla saçlarını taradı. Anne ve babası işe gitmişti. Masanın üzerinde bir buket inci çiçeği ve vazoya doğru yaslanmış bir zarf bulunuyordu. Minu zarfı açtı ve içinden üzerinde yaz çayırı resmi olan bir kart çıkardı. Kartın arkasında, “MUTLU YAZLAR! ANNE VE BABANDAN SEVGİ DOLU KUCAKLAR!” yazıyordu. Zarfın içinde internet satışı yapan bir kitap evinin hediye kartı bulunuyordu. Minu kartı bir süre elinde tuttu ve işaret parmağını annesinin dolambaçlı el yazısı üzerinde dolaştırdı.

Anne ve babası evde olmadığı için mutluydu. Onların önünde her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmak son derece zordu. Tüm yaz tatili boyunca bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Sanki içinde onu dünyanın geri kalanından ayıran cam bir pencere vardı. Diğer tarafta olan hiçbir şey onu gerçekten etkilemiyordu. Sessizce kendi tarafının içinde duruyordu. Bu ayrım, bu uyuşma hâli bazen onu korkutuyordu. Bu ayrım her şeyden önce onun hep içinde bulundduğu umutsuzluk, korku ve keder duygularını tercih etmek anlamına geliyordu.

Zarfı mutfak masasının üzerine bıraktı, saate baktı ve on beş dakika önce çıkmış olması gerektiğini anladı. Bir çanta ve neredeyse yıpranmış denilebilecek bir çift yaz ayakkabısı aldı. Acele etmeyecekti.

• • •

“Evi nerede?” dedi Adriana Lopez.

Vanessa, Linnéa, Ida ve Anna-Karin, yıl sonu kıyafetleri içinde dans pistinin sahnesi üzerinde oturuyorlardı. Yalnızca Anna-Karin’in giysileri yıl sonunda giyilen giysilere benzemiyordu. Üzerinde kot pantolon ve her zaman giydiği eski bir eşofman üstü vardı. Ida’nın üzerinde ise bembeyaz bir elbise vardı. Elbisesi bozulmasın diye ellerinin üzerinde oturuyordu. Linnéa, Vanessa’nın yanında bağdaş kurmuş oturuyor; tırnaklarını kemiriyordu. Linnéa’nın tırnakları bugün mora boyalıydı. Linnéa, elbisesinin dikimini dün tamamlamıştı. Üzerinde bir sürü siyah rozetin bulunduğu siyah-beyaz damalı elbisenin altında tül bir etek vardı. Linnéa, Vanessa’nın pembe elbisesinin dekoltesinin tam yanına devasa bir rozet dikmişti. Vanessa dün bunun harika bir fikir olduğunu düşünse de şimdi bir çeşit hediye gibi görünüp görünmediğini merak ediyordu.

Müdire sahne üzerinde bir ileri, bir geri yürüyordu. İlginç bir şekilde bluzunun düğmelerinden bazılarını açmıştı. Vanessa müdirenin bluzunun altındaki yanık derisine bakmamaya çalışıyordu.

“Yolda,” dedi Ida. “Onu şimdi hissediyorum.”

Birkaç dakika sonra Minu görüldü. Üzerinde Vanessa’nın ortasounun yıl sonundan hatırladığı açık mavi elbisesi vardı. Saçları, başının

etrafında siyah bir bulut gibi duruyordu. “Geciktiğim için özür dile-
rim,” dedi Minu son zamanlardaki gibi herhangi bir duygu içermeyen
sabit sesiyle.

Müdire, Minu’nun özrünü kabul ettiğini göstermek amacıyla başını
salladı. “Otur,” dedi sabırsız bir şekilde.

Minu sahnenin üzerine çıktı ve Vanessa’nın yanına oturdu.

“Görüyorum ki yıl sonu için heyecanlısınız ama önce sizlerle konu-
şmak zorundayım. İyi haberlerim var,” dedi müdire. “Konsey sonbahar-
da Savunma Büyüsü denemelerine başlamanız gerektiği kararını aldı.
Ağustosta başlıyoruz.”

Eğer durum işler acısı olmasaydı Vanessa kahkahayı hemen basacak-
tı. Elias öleli neredeyse bir yıl olmuştu ve Konsey kendilerini savun-
mayı öğrenmeleri gerektiğini onlara şimdi söylüyordu. Nisandan beri
müdire yollarına yeterince taş koymuştu zaten. *Örüntüler Kitabı*’nda
bir şey bulamamalarından yorulmaya da başlamıştı. Sonunda artık mü-
direye yalan söylemeleri için bir neden kalmamıştı. Max’ı yenmelerin-
den beri kitap sessizliğini koruyordu. Ne bir deneme ne bir ritüel ne
de anlaşılabilir bir tavsiye gösteriyordu. Huysuz kadın her zamankinden
daha aksiydi.

Seçilmişler, Nicolaus’un evinde düzenli olarak buluşup eski büyü
denemelerini tekrar ediyorlardı. Yalnızca Minu pasif katılımcıydı. Di-
ğerleri de buna seslerini çıkarmayıp razı oluyorlardı. Minu’nun gücü
hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Nicolaus’a göre Minu, Max’ı yendiği
için onun büyüsünü yansıtıyordu. Kimse Minu’nun içinde ne olduğu-
nu ve gerçekten ne yapabileceğini bilmiyordu. Kimse bunu yüksek sesle
söylemeye de ondan korkuyorlardı.

“Yani şimdi kendimizi korumayı öğrenmeye başlayacak kadar olgun
olduğumuzu mu düşünüyorlar. *Biraz geç değil mi?*” dedi Linnéa.

“Durum bunu gerektiriyor,” diye kısaca cevapladı müdire. “Noel’den
beri mutlak bir sessizlik hâkimdi. Minu’ya saldıran belki de hâlâ etrafı-
mızda. Saldıracağı uygun anı bekliyor.”

Diğerleri ne biliyorsa müdire de Max hakkında o kadarını biliyordu.
Polis olay yerine geldiğinde geride kalan ipuçlarını özenle seçmişlerdi.

Max'ı bilinçsiz bir şekilde yemek salonunda bulan Nicke'ydi. Olay yerinde üzerinde Max'ın parmak izlerini taşıyan ruhsatsız bir silah vardı. Gazeteler olayın intihar anlaşmasıyla bir ilişkisi bulunduğunu yazdılar ancak olaya gösterilen ilgi çok uzun sürmedi. Hikâye, içinde kan bulunmadığı için çok da heyecanlı değildi. Yalnızca sıradan bir matematik öğretmenin komaya girmesinden ibaretti.

“Belki her şey sona ermiş gibi görünüyor,” dedi müdire. “Ama daha yeni başlıyoruz. Yaşayacaklarımızla karşılaştırıldığında şu zamana dek deneyimlediklerimiz hiçbir şey sayılmaz.” Müdire konuşmasına kısa bir ara verdi. “Büyük yetenekleriniz olduğunu biliyorum. Yıl boyunca olgunlaştınız. Güçlerinizi geliştirdiniz. Bir sürü şey gerçekleştirdiniz.”

Bir anlayabilsen, diye düşündü Vanessa.

“Sizlerle sonbaharda çalışmak için sabırsızlanıyorum. Şimdi eğer yıl sonu kutlamasına yetişmek istiyorsak acele etmeliyiz,” dedi müdire. Sonra da yüzüne öyle sıcak ve içten gülümseme kondurdu ki Vanessa buna oldukça şaşırdı. “İyi tatiller kızlar. Bu tatili sonuna kadar hak ettiniz.”

İnsanlar hızlanmadıkça yazın geldiğine inanmayacaksınız...

Anna-Karin en arka sırada oturuyor ve dolu tören salonuna bakıyor. Ida, Julia ve Felicia sahnenin üzerinde koro ile şarkı söylüyorlardı.

...yaptığımda çiçekler açıyor, tüm çayır yeşilleniyor...

Jari tören salonunda değildi. Birkaç gün önce liseden mezun olmuştu. Lise üçlerin büyük çoğunluğu evdeydi bugün. Anna-Karin, Jari'yi gördüğünde hâlâ utanıyordu ve muhtemelen hayatının geri kalanında da utanmaya devam edecekti. Ama bu, bir anlamda ona kendini iyi hissettiriyordu. Sanki adaletin yerini bulmasından ileri gelen gizli bir mutluluktan hissettiği.

...dereleri bereketlendiriyorum, böyle doluyor ve akıyor...

Tören salonunun ortasındaki sırada Erik, Kevin ve Robin oturuyordu. Ove Post onlara defalarca hiştlemesine rağmen sırada yayıldıkça yayılıyorlar ve birbirleriyle çok yüksek sesle konuşuyorlardı. Erik, Ida'nın konsantrasyonunu bozmak için ona göz kırpyordu. Anna-Karin ikisinin beraber olduğu dedikodusunu duymuştu. Onların çocuklarının ne tür çocuklar olabileceğini düşündükçe içi ürperiyordu.

...akşam olunca gökyüzünü güzelleştiriyor, onu pembeye boyuyorum...

Anna-Karin büyükbabasının söylediklerini düşündü. "Okuldaki pislik çocuklar sana kötülük yaptığı zaman Mia bana bu işe karışmamamı söyledi. Aslında böyle çocuklar ona da çok acı çektirmişti zamanında. Sonunda kurtulmuştu tabii." Annesi ona çocukluğundan hiç bahsetmemişti. O da mı okulda tacize uğramıştı? Yoksa o yüzden mi bu hâle gelmişti?

O da mı zamanında bir Anna-Karin'di? Ona işkence edenler, tedavisi mümkün olmayacak bir arıza mı bırakmışlardı annesinin içinde?

"Mia da gider hep böyle erkekleri bulurdu. Ona fazla değer vermeyecekleri."

Belki daha iyisine layık olduğunu düşünmemiştir. Anna-Karin kendinin ne kadar kırılmış olduğunu merak etti. Bir kerecik olsun nefretinden sıyrılabilseydi. Eğer nefretinden sıyrılmazsa sonu annesinininki gibi mi olurdu? İçinde hâlâ büyük bir nefret yatıyordu. Bazen fokurduyor, etrafındaki her şeyi sular altında bırakmakla tehdit ediyordu. İşte bu anlarda büyüden uzak durmak çok zordu ama Anna-Karin yine de direniyordu. Konsey'den ve kendisi hakkında başlatılabilecek olan soruşturmadan korktuğu için direnmiyordu. Diğerlerinin hatırı için direniyordu büyüye başvurmaya. Bunu, Michelle ve Evelina'nın ortasında oturup elindeki içki şişesini bir ileri bir geri dolaştıran Vanessa için yapıyordu. Bunu, okulun alternatif tipleriyle oturan, başını mavi saçlı bir kızın omzuna dayayan ve arada sırada gözünün ucuyla Vanessa'nın olduğu yöne doğru bakan Linnéa için yapıyordu. Bunu, yanına Gustaf Ahlender gelene dek yalnız oturan Minu için yapıyordu. Anna-Karin, Minu ile konuşmayı denemiştir. Anna-Karin insanın sahip olduğu güçlerden ve yapabileceklerinden korkmasının ne demek olduğunu biliyordu. Minu, Anna-Karin'in tüm çabalarına rağmen açılmamıştır. Kendini tüm dünyaya kapatmıştır. Hatta bunu Ida için bile yapıyordu. İlkokul dörtten beri Gustaf'a âşık olan, Troya adlı atını seven Ida. Ida'yı insanileştiren bu iki unsura Anna-Karin'in de bağlı olması gerekiyordu. Aşk ve sevgi.

Seçilmişler'in durumu, birbirlerini seçme şansına sahip olmayan kardeşlerin durumuyla aynıydı. Ve tam da kardeşler gibi birlikte yaşamayı öğrenmek zorundaydılar.

• • •

Evelina ve Michelle sarhoş sarhoş Vanessa'nın kulaklarının içine bağıyorlardı. Vanessa'nın her bir kulağına asılı Evelina ve Michelle'in sarhoş versiyonu hâlinde tasarlanmış kulaklıklar gibiydiler.

"Haydi gel!" diye bağırdılar.

"Benim çiğim yok," diyerek güldü Vanessa. "Bu akşam bizim gecemiz ama," dedi ve elma şarabı şişesini kendine doğru çekti. Tekrar güldü.

“Ben burada bekliyorum,” dedi Vanessa ve onları Olssons Tepesi’nin aşağısındaki çayırlara itti.

Wille’nin yanına çöktü. Wille, Mehmet, Lucky, Jonte ve diğerleri de oradaydılar. Taşınabilir küçük bir hoparlörden müzik çalınıyordu. Vanessa, Wille’yi öptü. Wille de Vanessa’yı. Vanessa’nın, Wille ile olan ilişkisi hakkında bilmesi gereken her şey o öpücükte bulunuyordu. Her şey yoluna girecekti.

“Kocakarıya bakın!” dedi Lucky.

Vanessa istemeyerek de olsa Wille’nin dudaklarını bıraktı ve yukarı baktı. Mona Ayışığı patika yolun üzerinde duruyor ve sigara içiyordu. Üzerinde bugün perçemli, kahverengi bir süet ceket vardı. Ayaklarındaki çizmeler mahmuzluydu. Mona Ayışığı, doğrudan Vanessa’ya bakıyordu. Dudaklarının üzerinde küçük bir gülümseme vardı. Sanki bir meydan okumaydı bu. Vanessa topukları üzerinde yükseldi ve dekoltesinin hemen yanındaki büyük rozeti düzeltti.

“Ne yapıyorsun?” dedi Wille.

Vanessa başı döndüğünde kıkırdadı. “Hemen geliyorum,” dedi. Vanessa, Mona’ya doğru yürüdü ve onun artık tam dibine girecekken durdu. Mona bir adım geri attı. “Bana bir sigara ikram eder miydin?” dedi Vanessa.

Mona bir sigara yaktı ve Vanessa’ya uzattı. Sigaralarından nefes çekerken birbirlerine bakıyorlardı. Mona’nın sigaraları oldukça ağırdı. Öğütülmüş kuru yün çoraplar gibi kokuyorlardı.

“Bir şey mi istemiştin?” diye sordu Vanessa. Vanessa, Evelina ve Michelle’in çayırlarda deliler gibi güldüklerini duyuyordu.

“Yüzünü unuttum. Görüşmeyeli epey oldu,” dedi Mona ters bir şekilde.

“Belki de artık senin vereceklerine ihtiyacımız yok.”

“İhtiyacınız olacak. Siz rakibinizin ne kadar güçlü olduğunu anlama-ya başlamadınız bile.”

Mona böyle söyledi ama sırf bugün için hiçbir şeyi umursamama kararı alan Vanessa’yı korkutmayı başaramadı. Ne sorumluluklarını ne de kehanetleri düşünecekti bugün. Nicke’yi ve dünyadaki diğer Şeytanları umursamayacaktı. Tatildeydi artık.

“Ölecektim hani? Bunun hakkında bir şey söylemeyecek misin?” Vanessa sarhoşluktan sesinin kaydığını fark edince huysuzlandı. Sesinin söylediklerinin etkisini azaltacağını düşündü. “Belki de medyumluk okuluna geri dönmelisin çünkü gördüğün gibi bomba gibiyim ve süper yaşıyorum,” diye ekledi Vanessa.

Mona kıkırdıyordu. “Belki de sana o işaret hakkındaki *tüm* gerçeği söylemedim,” dedi.

“Öyle demek. Oldukça anlaşılır bir durum. Kehanetlerinin doğruluğu kanıtlanmadığı zaman onlara bir yorum katma çaban karşısında neden şaşırıyım ki?”

“Gerçekten de *nGéadal*, ölümden çok daha fazlasını ifade eder,” dedi Mona. “Ölüm bir alabayı, devrimi, değişimi de simgeler. Bir şeyin arkada bırakıldığını ve yeni bir başlangıç yapıldığını anlatır. Yeniden doğmak da diyebiliriz. Tüm yaşamın altüst olur ve *her şeyi* yeniden değerlendirmek zorunda kalırsın.” Mona, Vanessa’ya doğru eğildi ve dudaklarını Vanessa’nın kulaklarına götürdü. Mona’nın üzerindeki sigara ve tütsü kokusuyla Vanessa’nın kötü hissetmesi içten bile değildi. “Senin durumuna bakıldığında *nGéadal* işareti *muin* işaretine tamamen yakın duruyor. *Muin*, yani aşk.”

Mona sırtını dikleştirdi ve sigara dumanını Vanessa’nın yüzüne üfle-di. “Mutlu yazlar,” dedikten sonra ağır adımlarla uzaklaşmaya başladı. Zor yürüdüğü her hâlimden belli oluyordu.

Vanessa duman bulutunun içinde kımıldamadan duruyordu.

“O da neydi öyle tanrı aşkına?” diye bağırdı Wille.

Vanessa, Mona’nın arkasından bakıyordu. Neredeyse ayrılmıştı. Sigarayı elinden fırlattı, öfkeyle ayağını yere vurdu ve arkasını döndü.

Güneş ışığı kanal üzerinde parılıyordu. Kanalın diğer tarafında kilise bulunuyordu. Kilise bahçesi... Vanessa ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Nessa!” diye bağırdı Michelle çalılıklardan ama Vanessa yoluna devam ediyordu.

• • •

Minu kilise bahçesini geçti. Elindeki karne zarfı şimdi iki kat daha ağır geliyordu. Her zaman olduğu gibi beden eğitimi dışındaki tüm

derslerden en yüksek notu almıştı ama bu onda hiçbir rahatlama yaratmıyordu. Daha çok bir rahatlamanın anısı gibiydi sanki.

Herkes birbirine veda edip iyi yazlar dilerken o sınıftan sessizce dışarı çıkmıştı. Sonra geçen gece rüyasında gördüğü dereye yürüdü. İmkânsız olduğunu bilse de Rebecka'nın orada durarak onu bekleyeceğini umdu. Rebecka orada değildi.

Minu, Rebecka'nın ruhunu hissettiğinden beri onun geri geleceği gibi çocukça bir umuda kapılmıştı. Rebecka şimdi olduğu yerden gelip... Rebecka'nın mezarı görüş alanına girdiğinde Minu çoktan orada birinin olduğunu gördü. Hayır, Rebecka'nın mezarının orada değil. Elias'ın mezarının orada.

Linnéa'ydı bu. Minu durdu ve oradan ayrılmayı düşündü ama sonradan arkasını döndü ve Linnéa'ya baktı.

“Merhaba,” dedi Linnéa.

“Merhaba,” diye cevap verdi Minu ve ona doğru yürüdü.

Linnéa elinde kırmızı güllerden oluşan büyük bir buket tutuyordu. Çiçeklerin üzerindeki koruma plastiği hâlâ açılmamıştı. “Onları çaldım,” dedi Linnéa “Küçük bir gelenek bu. Elias da bana hep çiçek çalardı. Bir keresinde Monik'ten bir çiçek kutusu getirmişti.”

Minu gülümsedi. Bunu o kadar uzun süredir yapmamıştı ki neredeyse alışılmadık bir eylem gibi geliyordu. İnsanın nasıl gülümsediğini unutmuştu.

Linnéa yere, Elias ve Rebecka'nın tam ortasına oturdu. “Müdire biliyor,” dedi Linnéa. Müdire, Max'ı biliyor. Bizim Nicolaus'un evinde denemeler yaptığımızı da biliyordu.”

Minu'nun, Linnéa'nın tam olarak ne söylediğini anlayabilmesi için kısa bir süre geçmesi gerekti. Daha öncesinde herhangi bir uyarı yapmaksızın insanın dünyasını radikal anlamda değiştirecek iddialarda bulunmak Linnéa'ya özgü bir davranıştı. Minu, Linnéa'nın söylediklerine tam itiraz edecekken onun sözlerinin aslında her şeyi açıkladığını fark etti.

Müdirenin geçen kış, şenlik yerinde Minu'ya attığı o tuhaf bakış. Minu o bakışın teşvik edici, cesaretlendirici bir bakış olduğunu şimdi anlıyordu. Müdire, Konsey'in emirlerini yerine getirmek zorundaydı. Gustaf'ı takip

etmemelerini söylemesi de bu yüzdendi. Tüm bu zaman boyunca müdire aslında onların ne yaptıklarını biliyordu ve yaptıklarına devam etmelerini sağlıyordu. Onların bahanelerine, yalanlarına göz yumuyordu. Kendi kendilerine denemeler yaptıklarını anlamış olmalıydı. Max komaya girmiş olarak bulunduğu gerisini hesaplamak onun için çok da zor olmuş olmamalıydı. “Sen bunu ne zaman anladın?” diye sordu Minu.

“Bir süredir biliyordum,” dedi Linnéa, ayağıyla bir çim öbeğinin üzerine hafifçe bastırarak. “Buraya geldiğin için mutluyum. Çoktandır seninle hakkında konuşmak istediğim bir konu vardı ama bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum... Yemek salonunda olanlarla ilgili. Bunu böyle içinde tutamazsın. Seni öldürür, bitirir bu gizlilik. Ölmeden mezara girersin bununla yaşamaya kalkarsan.”

“Ne demek istiyorsun?” diye mırıldandı Minu.

“Sen Max’ı sevdin. O bir katil. Ama sen onu seviyordun. Bu insanın susarak üstesinden gelebileceği bir şey değil.”

“Ben onun katil olduğunu anlar anlamaz...”

“Biliyorum,” diye Minu’nun sözünü kesti Linnéa. “Ama sonuçta öncesinde tüm o hisleri ona karşı besliyordun. Max’ın ne yaptığını ortaya çıkardığında bir tiksinti hissetmiş olmalısın. Eğer delice bir aşk beslediğim insan Elias’ın katili çıksaydı kendimden nefret ederdim.”

“Ben bunun üstesinden geldim,” dedi Minu.

“Tamam, üstesinden geldin. Diyelim ki öyle,” dedi Linnéa. “Ama siyah dumanın üstesinden gelmedin.”

Minu gözlerini dikmiş Linnéa’ya bakıyordu. Linnéa, Minu kendisini dinlemiyormuş gibi hissediyordu. “Bunun senin ödünü koparmasını anlıyorum,” dedi Linnéa. “Ama bunun hakkında sessiz kalman işleri daha iyiye götürmüyor. Belki bir araya gelirsek senin ve Max’ın büyüünün neden birbirine benzediğini ortaya çıkartabiliriz. Sizin büyüünüzün neden başkası tarafından görülemediğini anlayabiliriz.”

“Nereden biliyorsun bunu?” diye Linnéa’nın sözünü kesti Minu. Linnéa’nın bunu nasıl bildiğini anlaması gerektiği hissine kapıldı. Linnéa yine bir şeyleri önceden hesaplamış olmalıydı.

“Hani Vanessa o akşam kafasında benim sesimi duyabildiğini söylemişti hatırlıyor musun? Yeni bir şeydi bu. Ben bunu yaptığının farkında bile değildim. Ama...”

Linnéa tereddüt ediyordu. Eli ayağı birbirine dolaşıyordu. “Geçen yaz başladı.”

“Tamam,” dedi Minu olabildiğince kayıtsız bir şekilde.

“Önce bunun ne olduğunu anlamadım. Yani çok... imkânsızdı demek istiyorum. Başlangıçta öyle zaman zaman oluyordu. Sanki tesadüfen işitmek gibiydi.”

Minu, Linnéa’nın söyleyeceği şeyi ifade edemediğini fark etti. *Ne ol-duysa benim açığa vurmamı bekliyor.* Aynı anda Minu her şeyin nasıl da yerli yerine oturduğunu anladı. Binlerce tuhaf an, açıklamasını buldu.

“Düşünceleri okuyabiliyorsun sen,” dedi Minu. “Bu da senin gücün. Bunu her zaman biliyordun.”

İlk başta Minu’ya, Linnéa bunu inkâr edecekmiş, sözlerini geri alacakmış gibi geldi. Ama sonra Linnéa yere çöktü ve evet anlamında başını salladı.

“Görüşmeye başladığımız ilk zaman oldukça yeniydi,” dedi Linnéa. “Tam Elias’ı bulmamızdan hemen önce. Teneffüslerde kendini saklamak için tuvaletlere geldiğini biliyordum. Kafamda öylece belirmişti bu.”

Minu ne diyeceğini bilemiyordu. Minu o günden beri Linnéa hakkında düşündüğü her şeyi düşündü. Linnéa etraftayken düşündüğü her şeyi düşündü. Sonra da şu anda düşündüklerini ve Linnéa’nın belki de tam şu anda düşündüklerini okuduğunu düşündü.

“Neden bundan bize daha öncesinde bahsetmedin?” dedi Minu.

“Sence? Sessiz kaldım çünkü herkesin şimdi senin verdiğin gibi bir tepki vereceğini biliyordum. Seni düşünürken duymamdan ödünün patladığını anlamak için düşüncelerini okumaya ihtiyacım yok.” Linnéa ağlamaklı görünüyordu. “Başlangıçta nasıl olduğunu anlamıyorsun,” diye devam etti Linnéa. “Bazen sanki karşılaştığım herkes kafamın içinde bağılıyor gibi hissediyordum. Günlüğüme de senin yüzünden başıma ağırlar girdiği için yazıyordum. Ne kadar da fazla düşünüyorsun. Ama en kötüsü An-

na-Karin. Onun başkaları üzerindeki kontrol düşünceleri tam kulağımın içinde patlayan ilkel bir çığlık gibiydi.” Linnéa yalvaran gözlerle Minu’ya bakıyordu. “Ama artık bu gücü idare etmeyi öğrendim. Çoğu zamanlar ediyorum. Bazen tesadüfen duyduğum şeyler oluyor tabii. İstemeyerek de olsa duyuyorum ama durdurmakta gittikçe iyileşiyorum.”

“Müdire doğruyu söylemiyor diye onun üzerine en sert şekilde giden de sendin. Sen öyle söylüyordun...”

“Tam da buydu yapmaya çalıştığım!” diye Minu’nun sözünü kesti Linnéa. “Müdirenin iddia ettiğinden çok daha az şey bildiğini anlatmaya çalıştım size.”

“Tüm bu zaman boyunca senden faydalanabilirdik! Max’ı daha önceden bulabilirdik!”

“Denedim,” dedi Linnéa. “Şüpheli olabilecek herkesi dinledim. Gustaf’ı dinledim. Rebecka’yı düşündüğü her seferinde kendini çok suçlu hissediyordu. Katilin gerçekten o olduğunu sandım. Hiçbir zaman Max’ı kontrol etmedim. Sen Max’tan bahsetmeden önce onu adam gibi tanıımıyordum bile.”

“Bunu bilen başka biri var mı?” diye sordu Minu.

“Evet, müdire,” dedi.

Minu artık daha fazla şaşırıyordu bile. “O nasıl biliyor bunu?” dedi Minu yalnızca.

“Yanık izlerini gösterdiğinde onun düşüncelerini okudum. Sevdiği adamı ve Konsey’in ona yaptıklarını düşünüyordu. Resmen bir şok yaşadım. Müdire benim nasıl tepki verdiğimi gördü. O anda da anladı veya belki bundan çok daha öncesinde biliyordu. Düşünce okuma, su cadıları arasında sıklıkla rastlanılan bir özellik. En azından kitap böyle söylüyor.”

Minu uzun bir süre sessiz kaldı. Linnéa’ya kızmalıydı. Öfkelenmeliydi ama Linnéa haklıydı. Minu’nun da büyük bir sırrı vardı. Diğerleriyle paylaşmak için kendini henüz hazır hissedip hissetmediğini bilmediği bir sır. Minu sırrını onlarla bir gün paylaşmak zorunda olduğunun farkı vardı. Linnéa haklıydı.

“Benden nefret mi ediyorsun?” diye sordu Linnéa.

Halka

“Hayır,” diye cevap verdi Minu. “Ama bunu diğerlerine de anlatmak zorundasın.”

Linnéa başını evet anlamında salladı ve derin bir iç çekti.

“Ben onlara bunun hakkında hiç şey söylemeyeceğim,” dedi Minu. “Ama daha fazla bekleyemezsin.”

“Sen de,” dedi Linnéa önündeki bir şeye bakarak.

Linnéa yavaşça ayağa kalktı. Minu arkasını döndü. Pembe, dar elbisesi içindeki Vanessa yürüyerek onlara doğru geliyordu. Topuklu ayakkabılarından biri çimin içine saplanıyordu. Vanessa yalpalayarak yürüyor ve küfrediyordu. Linnéa ve Minu oldukları yerden Vanessa’nın küfürlerini duyabiliyorlardı.

Linnéa, Minu’nun koluna dokundu ve işaret etti. Uzun saçları yüzünün etrafında sağa sola sallanan Anna-Karin ellerini yine ceketinin cebine sokmuş, onlara doğru geliyordu. Minu gözyaşlarının gözlerinin içini yaktığını hissediyordu. Minu kilise bahçesinde etrafına bakındı. Ida da öteki taraftan geliyordu. Mezar taşlarının arasında bisikletini sürüyordu. Minu aniden sakinleştiğini fark etti.

Hepsi Elias ve Rebecka’nın mezarlarının etrafında toplanmışlardı. Birbirlerine bakıyorlardı ama kimse bir şey söylemiyordu. Kimsenin neden orada olduklarını açıklamaya ihtiyacı yoktu. Halka hâlini almışlardı. Hayatları için birlikte mücadele etmişlerdi ve bunu tekrar yapacaklardı.

Linnéa gül buketini aldı ve ikiye ayırdı. Böylece bir buketi Elias’ın mezarının üzerine diğer buketi Rebecka’nın mezarının üzerine bıraktı.

Minu, Elias ve Rebecka’nın ruhlarını düşündü. Minu onları serbest bıraktığında bir saniye için ne kadar da canlı görünmüşlerdi.

“Sizce şu an onlar buradalar mı?” diye sordu Anna-Karin.

Minu başını hayır anlamında salladı. Neden olduğunu açıklayamıyordu ama aniden bundan tamamen emin olduğunu hissetti. “Hayır,” diye cevap verdi Minu. “Onlar olmaları gereken yerdeler.” Minu, Linnéa’nın elini tuttu ve ekledi. “Biz de.”

Devam edecek...

TOPRAK

ATEŞ

HAVA

SU

METAL

AHŞAP

İsveçli Gazetecilerin Yorumları...

"Halka bir gençlik kitabının başarıya ulaşması için izlenilmesi gereken tarifiñ tüm malzemelerini içeriyor.

Halka büyük, gizli ve saklı olanın bilgisi, gençlik yaşamı ve küçük şehir hayatının ustalıklarla yaratılmış bir karışımını sunuyor."

Jonas Thente

"Halka doğaüstü bir düşmanın olduğu, şehir fantastiğı ve sosyal bilimkurgu türlerinde çıkan başarılı kitapların arasında ancak türünün klişeleriyle çok başarılı şekilde oynayarak benzerlerinden sıyrılıyor."

Hanna Fahl